

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiệc Thiên Kim 1

Nàng là một đặc công xuất sắc ở thế kỷ hai mươi mốt, nhưng đã xuyên qua, là linh hồn xuyên qua!

Xuyên qua thành nữ nhi nhà giàu có nhất nước Đông Phương, nhưng là một thân phận không được chào đón.

Ở một nơi phía sau viện, cha không thương, mẹ không yêu, nha hoàn ghét bỏ.

Nàng vẫn luôn nghĩ, ông nội vì để cho nàng xuyên qua, đã tiêu hao hết nửa linh lực cơ thể, thậm chí hy sinh bản thân mình, chỉ vì để nàng xuyên qua cách xa sự phân tranh của kiếp trước, nhưng sau khi xuyên qua thân phận lai không được mọi người chào đón như vậy, đây rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

Ông nội làm như vậy, có đáng giá không?

Mặc kệ có đáng giá hay không, nàng cũng đã xuyên qua rồi.

Hơn nữa, ông nội đã chết, tử muội của nàng, Nguyệt Hoa Dạ cũng xuyên qua, vậy thì cái thế giới kia cũng không còn gì để nàng lưu luyến nữa...

Ông nội vốn là Thầy tế từ một không gian khác xuyên tới thế kỷ hai mươi mốt, cái loại lực lượng thần bí nghịch thiên, mỗi lần sử dụng năng lượng đó ông nội đều gần như bị kiệt sức đến còn nửa cái mạng.

Ông nội làm cho A Dạ xuyên không vốn là chỉ còn nửa cái mạng, lại thêm Nguyệt Trì Lạc cũng xuyên qua, cho nên nửa cái mạng kia của ông nội cũng đã cống hiến ra đi.

Đáng tiếc, thế giới này không có nếu như. Nếu như có, cho dù Nguyệt Trì Lạc có lười biếng thế nào đi nữa cũng tuyệt sẽ không để mình rơi vào trạng thái không hay biết gì, để ông nội đưa nàng xuyên qua. Nhưng nàng không thể nào phủ nhận sự thực là nàng đã xuyên qua.

Nguyệt Trì Lạc cũng không hề quan tâm mình cuối cùng có thể xuyên về thế giới đó hoặc là thời không kia. Tuy rằng A Dạ không có ở đây, thế nhưng từ nhỏ ông nội là người luôn yêu thương nàng lại vì nàng mà mất mạng, điều này khiến cho Nguyệt Trì Lạc rất đau lòng, thật sự rất đau lòng...

Nàng nghĩ việc xuyên qua này, cũng giống như bị cưỡng gian. Nếu không thể phản kháng, vậy thì hưởng thụ thôi...

Đầu tóc rối bù xù hơi xiêu vẹo, Nguyệt Trì Lạc lẩm nhẩm: A Dạ, A Dạ, cậu ở thời không khác, có khỏe hay không... Khỏe hay không...

Cho dù thời không cách xa nhau, cũng không ngăn trở được tình nghĩa không bao giờ phai màu giữa chúng ta...

Cho dù muôn sông nghìn núi, cả mình và cậu đều cùng tâm ý tương thông.

"Tiểu thư, người tốt cuộc là có đang nghe em nói hay không?"

Một giọng nói của người con gái hơi thô kệch vang lên ở bên cạnh, đánh thức tinh thần đang đi hoang của Nguyệt Trì Lạc.

Lười biếng ngược mắt liếc nhìn Thập Thất một cái, Nguyệt Trì Lạc cầm lên bánh ngọt bên cạnh bàn cắn một miếng, không hề bận tâm hỏi: "Tiệc Thiên Kim là như thế nào?"

"Như thế nào?" Thập Thất hét lớn một tiếng, khóe miệng hơi co giật: "Cái gọi là tiệc Thiên Kim chính là yến hội chỉ có thiên kim tiểu thư tham gia, mặc dù tiểu thư người không hề có một chút gì giống thiên kim, nhưng dù sao cũng là nữ nhi lão gia, huống chi là trong cung hạ chỉ, đương nhiên phải đi tham gia."

Nói tới đây, Thập Thất vẫn không quên dùng dư quang khóe mắt khinh thường liếc xéo Nguyệt Trì Lạc.

Trong ánh mắt hơi thoáng qua vài tia khinh thường, chỉ thấy, Nguyệt Trì Lạc mặc một thân y phục màu hồng nhạt xiêu xiêu vẹo vẹo, còn có thân hình phúng phính như trẻ con, đang nghiêng người lười biếng tựa vào trên ghế dựa, thậm chí khóe miệng còn dính một ít mẩu bánh vụn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiêu Thiên Kim 2

Mặc dù, chủ nhân Nguyệt phủ này ở triều đình chức quan không lớn. Nhưng mà, lão Đại đứng đầu trong nhà Nguyệt Vũ Chi chính là một kỳ tài buôn bán trong truyền thuyết. Nguyệt Vũ Chi là thương gia lớn nhất thiên triều, trà muối tơ lụa, hễ cái gì kiếm được tiền thì độc quyền thứ đó, người đời nói hãn giàu có sánh bằng với quốc gia cũng không quá đáng.

Mặc dù Nguyệt gia ở triều đình không có thực quyền gì, nhưng vì tiền tài vô số nên chỉ cần giậm chân một cái, cả nước Đông Phương cũng phải rung chuyển chấn động.

Cái gọi là vô thương bất gian chính là người buôn bán luôn có thủ đoạn của người buôn bán, Nguyệt Vũ Chi có thể được như ngày hôm nay cũng không phải chỉ biết ngồi không.

Nguyệt Trì Lạc tuy rằng không thích Nguyệt gia nhưng cũng không ghét bỏ, bởi vì nàng dù sao cũng có thể được sống những ngày áo tơi chỉ đuối tay, cơm tơi liền há miệng, cho nên không có ác cảm, thật sự không có ác cảm.

Bắt gặp được sự khinh thường trong mắt Thập Thất, Nguyệt Trì Lạc khẽ mấp máy đôi môi đỏ mọng.

Nàng có chỗ nào không phải? Đến nỗi ngay cả Thập Thất cũng muốn đả kích nàng à, mặc dù đáng dấp Thập Thất không tệ, nhưng nếu so sánh nàng với vị nhị tỷ Nguyệt Hình Nhu thì đó chẳng phải là khác nhau một trời một vực sao.

Nguyệt Hình Nhu rất đẹp, điều này Nguyệt Trì Lạc không phủ nhận.

Lúc mới đến, Nguyệt Trì Lạc đã vô tình gặp qua một lần ở phía sau hoa viên Nguyệt gia, loại xinh đẹp đó nếu đứng dưới đèn flash ở hiện đại nhất định sẽ khiến cho mọi người vô cùng ngưỡng mộ. Về phần có phải thuần khiết tự nhiên hay không, Nguyệt Trì Lạc cũng không để tâm.

Nâng tay lên lau đi miếng bánh dính nơi khóe miệng, Nguyệt Trì Lạc cũng không để ý nhiều đến Thập Thất nói ra: "Không đi không được sao?"

Nàng không muốn đi, không muốn ra khỏi cửa, bởi vì nàng... Rất lười.

Huống chi, nghe nói hoàng cung đúng thật là rất nguy hiểm!

Đối với nguy hiểm, Nguyệt Trì Lạc tự cảm thấy nên phải tránh xa một chút.

Thập Thất đi một vòng quanh tiểu thư nhà mình, ra vẻ ngây thơ nói: "Không đi cũng được, nhưng dám chống lại ý chỉ vậy thì chờ Hoàng Hậu chặt đầu của người xuống đi."

Khóe miệng Nguyệt Trì Lạc co giật, việc này có nghiêm trọng vậy không?

Tiệc Thiên Kim là buổi tiệc dành cho tất cả con gái của quan viên, quần thần cửu phẩm trở lên đều được tham gia. Đến khi đó, nhất định là lúc để trăm hoa đua nở, thậm chí nếu có thể gặp vận khí tốt, biết đâu sẽ có cơ hội được vào làm thành viên trong hoàng thất. Bất quá đoán chừng, Thập Thất thâm nghĩ dù thế nào cũng không tới phiên tiểu thư nhà mình.

"Đến lúc đó, đệ nhất công tử nước Đông Phương chúng ta cũng có tham dự, tiểu thư người nhất định phải giúp em nhìn cho thật kỹ." Ánh mắt Thập Thất bắt đầu long lanh, khi nói ra lời đó còn mang theo sự sùng bái không

gì sánh được, rất giống với tộc truy tinh* thời cổ đại. (*tộc truy tinh là chỉ 1 nhóm người vô cùng sùng bái và theo đuổi một thứ gì đó)

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiệc Thiên Kim 3

Đáng tiếc, tiệc Thiên Kim được tổ chức ở hoàng cung, ngoại trừ vương tôn quý tộc trong cung ra thì không cho phép dẫn theo nha hoàn hay thị vệ đi vào, cho nên Thập Thất cũng chỉ có thể mơ mộng ở trong lòng mà thôi!

"... Hả..." Hai mắt mở lớn tròn thật to chớp chớp, Nguyệt Trì Lạc hỏi: "Hả là ai hả?"

"Là Tiêu Dao Thất công tử, anh tuấn bậc nhất nước Đông Phương."

"Lần trước ta có nghe A Cửu nói chính là Đông Phương Tuyệt..."

"Ở trong lòng Thập Thất không ai có thể sánh bằng với Thất công tử."

Nhật nguyệt luân phiên, ngày dài lại đến đêm tối, thời gian thoáng một cái đã ba ngày trôi qua.

Hôm nay, vừa qua khỏi giờ Thìn (7-9h sáng), Nguyệt Trì Lạc đã bị người kéo dậy từ trên giường, sau đó là một màn trang điểm thay đổi y phục.

Cuối cùng, Nguyệt Trì Lạc vẫn còn mệt mỏi muốn ngủ mà bước lên xe ngựa.

Trên xe ngựa, Nguyệt Hình Nhu đoan trang ưu nhã ngồi ở một bên, trên gương mặt xinh đẹp lộ lên ý cười nhàn nhạt yếu ớt, lúc nhìn thấy nàng bước vào thậm chí ngay cả mí mắt cũng không mành mở lên một lần.

Nguyệt Trì Lạc nhếch nhếch khóe miệng, ngáp một cái. Hai mắt giống như ngọc lưu ly trong suốt đảo qua lại xung quanh hai vòng, cuối cùng khi nhìn đến khuôn mặt không có biểu cảm gì của Nguyệt Hình Nhu ở phía đối diện, thì trên khuôn mặt nhỏ nhắn tròn phúng phính lúc này mới không còn hứng thú nữa mà rũ mắt xuống. Bên trong xe ngựa lay động lắc lư khiến cho nàng cảm thấy bắt đầu buồn ngủ.

Chỉ nhìn thấy một đầu tóc bù xù vừa bước lên xe ngựa một chút đã lập tức chìm vào giấc ngủ...

Xe ngựa xuyên qua những con phố, một mạch chạy thẳng tới cửa thành phía Đông hoàng cung, sau đó dừng lại kiểm tra theo thông lệ.

Khi xe ngựa Nguyệt Trì Lạc dừng lại để kiểm tra thì ở phía sau cũng có một chiếc xe ngựa theo đuôi mà đến. Nguyệt Hình Nhu đưa ra thiệp mời, sau đó được thái giám dìu đỡ bước xuống xe ngựa, may mà đoạn đường này cũng không dài, Nguyệt Trì Lạc vừa đúng lúc từ trong cơn buồn ngủ tỉnh lại.

Nàng lắc lư nghiêng ngả bắt chước đi theo bộ dáng của Nguyệt Hình Nhu.

Nguyệt Trì Lạc đang chuẩn bị bước xuống xe ngựa, chợt nhìn thấy tên thái giám hai tay gầy như que củi tự mình đi đến tính nâng đỡ. Nàng khẽ cau mày do dự một chút, sau đó nhếch miệng cười với tên thái giám kia một tiếng để lộ ra hàm răng trắng muốt, thân thể mềm mại mũm mĩm liền tự mình nhảy xuống.

Nguyệt Trì Lạc chính là loại người lười biếng từ trong xương cốt, hơn nữa đối với một người trước giờ chưa từng vận động rèn luyện thân thể mà nói, chỉ dựa vào thói quen này không thể nghi ngờ chính là tự mình hại mình. Không ngờ thân thể Nguyệt Trì Lạc vừa có chút không ổn định, bước chân đã bị tẹo sang một bên, đặt mông ngã ngòi trên mặt đất.

Tên thái giám nhìn bàn tay mình còn để ở giữa không trung, trên mặt hiện lên một tia khó hiểu, lập tức liền vươn tay đỡ Nguyệt Trì Lạc đứng dậy từ trên mặt đất, rồi sau đó cúi đầu lùi về phía sau tiếp tục đi làm công việc của mình.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiêu Dao Công Tử 1

Nguyệt Trì Lạc mấp máy môi nhưng không nói thêm gì, tự mình đứng lên, sau đó làm như không có việc gì phúi phúi bụi bám trên móng.

Lúc ngẩng đầu lên, liếc thấy Nguyệt Hình Nhu đứng bên cạnh hơi biến sắc thì tự giác cúi đầu xuống.

Nàng vốn nghĩ đôi tay đó ôm yếu như vậy, nếu như đỡ không nổi nàng, chẳng phải là cả hai sẽ cùng nhau té ngã sao. Hơn nữa ngoài A Dạ ra, nàng không thích người khác đụng vào cơ thể mình, cho nên Nguyệt Trì Lạc chỉ do dự một chút rồi vẫn chọn tự mình nhảy xuống, ai ngờ...

Một tiếng ai ngờ vẫn chưa nói xong, chợt bên tai thoáng nghe được ở phía sau có tiếng vó ngựa giẫm đạp phá không trung phi đến.

Theo bản năng quay đầu lại, thì thấy hai chiếc xe ngựa lộng lẫy đều sử dụng màu xanh lam cấp tốc phóng qua bỏ lại từng đợt bụi đất bị gió cuốn tung lên, bước chân Nguyệt Trì Lạc dừng lại một chút.

Trong lúc hoảng hốt, nàng nhìn thấy một vị thiếu niên ngồi ở bên trong, thiếu niên đó có diện mạo rất động lòng người. Khuôn mặt tựa như tranh vẽ, rét lạnh như băng tuyết, giống như loại yêu tinh mê hoặc người, đôi mắt hân hời khép lại, giữa hai lông mày còn có một nốt Chu Sa tỏa ra như máu, điểm tuyết y hệt như hoa anh túc...

Không hiểu sao, nàng lại nghĩ đến một câu nói —— Máu kia nhuộm thắm họa đồ giang sơn, sao sánh nổi vết chu sa điểm trên trán người? Đánh

đỗ cả thiên hạ này cũng được! (câu này được trích ra từ trong bài hát Khuynh Tảo Thiên Hạ)

Ngẩng đầu nhìn lần nữa, chỉ có thể thấy được một điểm nho nhỏ bóng dáng màu lam, hai chiếc xe ngựa nọ đã chạy đi về hướng thâm cung, nhưng người vẫn còn quỳ đây trên mặt đất.

Nhưng mà... Nguyệt Trì Lạc lại có điều rối rắm, tại sao người nọ được trực tiếp ngồi xe ngựa đi vào, còn nàng thì phải đi bộ, không công bằng, thật sự không công bằng...

Đợi đến khi đoàn người Nguyệt Trì Lạc đi vào Ngự Hoa Viên thì nơi đó đã tới không ít thiếu nữ rồi.

Nhìn những thiếu nữ làm dáng trang điểm lộng lẫ kia, Nguyệt Trì Lạc khẽ thở dài. Tiệc Thiên kim này, theo như suy nghĩ của nàng thì nó cũng không khác gì tuyển tú nữ nha, họa chăng chính là một bữa tiệc tương thân biến thái!

Ở đây giữa những hoa thơm cỏ đẹp, dứt khoát Nguyệt Trì Lạc nhiều lắm cũng chỉ coi như là một cây... Cỏ dại!

Tìm một chỗ tương đối gần sát góc khuất ngồi xuống, dư quang khóe mắt liếc nhìn ở phía đối diện không có một bóng người nam tử ngồi, trong lòng lại thở dài nghĩ: Phái nữ một khi đã bị si mê, quả nhiên tuyệt không thua kém với nam tử.

Ai nói con gái cổ đại rụt rè nhút nhát? Lôi kẻ đó ra ngoài đánh chết đi!

Thu hồi tầm mắt, nhìn về phía bánh ngọt được bày biện trên mặt bàn, Nguyệt Trì Lạc cực kỳ tự nhiên cầm lên một khối bỏ vào trong miệng, rồi sau đó hai mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, dáng vẻ đang hưởng thụ đó y hệt như con mèo nhỏ lưỡi biếng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiêu Dao Công Tử 2

Nhân vật quan trọng thông thường phải đến cuối cùng mới bước lên sân khấu, nếu không làm sao có thể phô trương địa vị của người ta!

Nguyệt Trì Lạc cười khỏ một tiếng, nghiêng người dựa vào trên ghế, ánh mặt trời đầu mùa hè rơi vào trên người nàng, đúng thật là có cảm giác vô cùng ấm áp.

Thời gian chờ đợi người đến trôi qua không sai biệt lắm, đại khái chừng một nén hương thì có tiếng thái giám cất cao giọng nói: "Hoàng Hậu nương nương đến, Quý Phi nương nương đến!"

Thanh âm vừa truyền ra, Ngự Hoa Viên vốn còn có chút tạp âm, trong nháy mắt yên tĩnh như có thể nghe thấy được tiếng kim rơi. Lúc này tập thể người ngồi ở vị trí phía trước đứng dậy, chậm rãi hướng về phía hai đại nhân vật dập đầu hành lễ.

"Tất cả đứng lên đi, Bồn cung... Hôm nay..." Hoàng Hậu ngồi ở vị trí trên cùng vừa mở lời nói ra chỉ đến một nửa đột nhiên bị cắt ngang.

Mà lúc này, toàn bộ những người đang quỳ gối tại đây nam có nữ có, ai ai cũng nghe được, đó hình như là... Hình như là tiếng ngáy! =))

Trong nháy mắt, Ngự Hoa Viên đã không có tiếng động lại càng thêm yên tĩnh, mọi người quay đầu lại nhìn về phía nơi phát ra tiếng ngáy.

Thì thấy trong góc khuất gần bên cạnh, có một thiếu nữ đang nghiêng nghiêng dựa vào trên ghế, đôi môi đỏ mọng hơi hơi cong lên trên gương mặt mang nét trẻ con, ánh mặt trời ấm áp chiếu rọi ở trên người nàng, phủ thêm cho nàng một lớp vàng óng ánh, hàng mi thon dài như cánh bướm bay lượn giữa không trung.

Nếu như đừng để ý đến khoe miệng đang chảy nước miếng kia của nàng thì bộ dáng này thật sự cũng không khó coi lắm.

Vào thời khắc này, đủ loại lướt qua từ trong ánh mắt của mọi người. Khinh bỉ có, xem thường có, nghiền ngẫm có.

Vừa nhìn thấy rõ người ở góc khuất là ai thì sắc mặt Nguyệt Hình Nhu thoáng cái liền thay đổi, thừa dịp Hoàng Hậu cùng Quý Phi vẫn chưa mở miệng đã vội vàng vượt lên trước mở miệng nhận tội, nói: "Xin Hoàng Hậu nương nương, Quý Phi nương nương thứ tội, tiểu muội từ sau cơn bệnh lần trước khỏe lại thì luôn ngủ như vậy, thật sự không có ý định mạo phạm hai vị nương nương, kính xin hai vị nương nương tha lỗi!"

Thanh âm Nguyệt Hình Nhu lúc này nói chuyện rất lớn, thậm chí có thể sánh ngang với tiếng sấm rền vang, mọi người ở đây nghe đều hiểu được vì sao nàng lại nói chuyện lớn tiếng như vậy.

Dứt lời, nàng hướng về phía chỗ ngồi của hai vị nương nương mang theo kim châm cắm đầy trên đầu liên tục đập đầu xuống đất.

Nguyệt Trì Lạc cũng bị thanh âm này làm cho bừng tỉnh, hàng mi dài như bướm lượn run nhè nhẹ, nàng mở to hai mắt còn mông lung buồn ngủ, ánh mắt vô hại đảo qua tất cả mọi người ở xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Nguyệt Hình Nhu.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiêu Dao Công Tử 3

Ánh mắt đang mơ hồ bỗng chốc liền thanh tỉnh, chùi đi vết nước miếng dính trên mặt, nàng chậm chạp chạy tới, có chút không vui quỳ gối bên cạnh Nguyệt Hình Nhu. Hai con người đen trong suốt xoay chuyển ở giữa Hoàng Hậu và Quý Phi: "Hoàng Hậu nương nương, người Đại Nhân Đại Nghĩa, nếu như tỷ tỷ đã làm sai điều gì cầu xin người đừng trừng phạt tỷ ấy, Trì Lạc tình nguyện thay thế chịu phạt."

Trong một khắc, khóe miệng mọi người đều không nhịn được đang khẽ co giật.

Vậy rốt cuộc người nào đã làm sai chuyện? Nhìn ánh mắt trong suốt vô hại đó của nàng, tất cả mọi người không nhịn được đều tự hỏi mình, vậy cuối cùng là ai đã làm sai đây...

Hoàng Hậu vốn đang chuẩn bị nói vài câu khiển trách lại nghe được những lời này của Nguyệt Trì Lạc, trên mặt thoáng hiện lên một tia lúng túng không thể nhận ra, tiếp theo chỉ đành phải cười cười, ưu nhã khoát tay chặn lại nói: "Không có việc gì, các người lui xuống đi."

Kết quả là, tiết mục xen giữa nho nhỏ này cũng trôi qua, đang lúc trong ánh mắt mọi người đủ loại khác nhau, Nguyệt Trì Lạc đỡ Nguyệt Hình Nhu đứng lên sau đó hấp ta hấp tấp lui về góc khuất, trên khuôn mặt phúng phính vẫn luôn gợi lên ý cười vô hại.

Thoạt nhìn có chút ngây ngô, còn có chút... À... Đáng yêu.

Mông còn chưa có chạm vào mép ghế dựa, lại nghe được Hoàng Quý Phi này giờ vẫn luôn không lên tiếng lại mở miệng nói chuyện.

"Vương Gia sao còn chưa tới?" Là một giọng nói thanh nhã nhưng nghe không ra cảm xúc gì.

Mọi người đều biết, Vương Gia trong lời nói của Quý Phi chính là Tứ Vương Gia Đông Phương Tuyết. Có tướng mạo so với thái tử phi được xưng là Đệ Nhất Mỹ Nhân nước Đông Phương thì chỉ có hơn chứ không kém.

"A Tuyết, hân tạm thời sẽ không tới." Một giọng nói sang sảng không hề kiêng kỵ tiếp lời vang lên.

Nghe được thanh âm đó, trong Ngự Hoa Viên nhất thời phát ra rất nhiều âm thanh, cùng với tiếng cười ngớ ngẩn e lệ của vài thiếu nữ, có người không nhìn thấy được Đông Phương Tuyết mà mất mát, nhưng cũng có người nhìn thấy được Tiêu Dao Công Tử mà hưng phấn, tiếp theo liền cúi đầu xôn xao nghị luận.

"Chính là Tiêu Dao Công Tử, tôi nghe người ta nói, trước giờ công tử không hề tham gia những yến hội thế này."

"Nếu Tiêu Dao Công Tử đã tới, tại sao Vương Gia vẫn còn chưa đến..."

"Không nghĩ tới Thất công tử có thể xuất hiện ở chỗ này..."

Tiếng nghị luận xì xầm truyền khắp Ngự Hoa Viên, động tác ngồi xuống của Nguyệt Trì Lạc chợt ngừng lại, đệ nhất công tử? Hình như Thập Thất rất sùng bái hẳn!

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc mang theo phần hiếu kỳ chậm rãi quay đầu nhìn lại, trong nháy mắt chạm phải một bức tranh tuyệt mỹ...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiêu Dao Công Tử 4

Dưới ánh mặt trời vàng rực rỡ nhấp nhô nhảy động, người nọ giẫm trong ánh mặt trời bước đến.

Mái tóc đen nhẹ nhàng nhảy múa trong gió, một thân trường bào màu trắng cùng với ống tay áo phồng ra phất phơ theo gió, trên tay còn cầm một cây quạt xếp làm nổi rõ cả khớp xương. Hắn cứ như vậy thong dong đi tới, nhưng không hề che giấu hết được dáng vẻ phong lưu cùng phóng khoáng, giống như hồ nước nóng sâu thẳm ở dưới ánh mặt trời tỏa ra một tia sáng chói rọi, tinh mịch mà cao quý, phóng đảng không chịu bị trói buộc...

Guốc gỗ dưới chân nhàn hạ giẫm đạp trên nền đá sỏi của Ngự Hoa Viên, phát ra âm thanh lạo xạo hơi nhỏ. Huyền Chi Thất tùy ý chấp tay với Hoàng Hậu cùng Quý Phi ở phía trước, cử chỉ xem như hành lễ nói: "A Tuyết tạm thời có chuyện, bảo Chi Thất đến chuyển lời cùng hai vị nương nương một tiếng, không cần chờ hắn nữa."

Giọng nói lười biếng mang theo chút thờ ơ tùy tiện, đây chính là Huyền Chi Thất.

Con trai thứ bảy của Tả Thừa Tướng, người đời gọi là Tiêu Dao công tử đệ nhất nước Đông Phương. Cuộc sống bình lặng không tham quyền, không coi trọng tiền tài, trời sinh tính tình phóng túng không chịu gò bó. Hơn nữa còn có hồng nhan tri kỷ khắp thiên hạ, cũng bởi vì phần phong lưu và phóng túng đó, cho nên đa số những thiếu nữ nước Đông Phương đối với hắn đều là vừa yêu vừa hận!

Quý Phi tự mình nhàn nhạt thở dài, sau đó xoay người ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

"Không sao." Hoàng Hậu ngồi đoan trang ưu nhã ở trên cao, nét mặt từ đầu đến cuối gợi lên nụ cười yếu ớt đúng mực. Nghe xong lời này, cũng không có quá nhiều để tâm, đến khi nhìn về phía Huyền Chi Thất thì khóe mắt thoáng hiện một tia sáng hài lòng.

"Chi Thất đã đến đây rồi, vậy thì nể mặt Bốn cung ngồi xuống uống một chén trà rồi hãy đi."

"Cũng được, nghe nói trước đó vài ngày nước láng giềng có tiến cống một lượng lớn cực phẩm Tuyết Phong, Chi Thất cũng đang nhạt miệng, nếu như nường nường có lòng mời, há có lý do gì mà không nghe theo?"

Tuyết Phong này không phải là do nước Đông Phương sản xuất, chính là nước bên cạnh tiến cống, theo như lời đồn thì ngàn vàng cũng khó mua được.

Uống trà, cũng phải uống loại cực phẩm nhất trên đời, cho dù đối phương có là hoàng hậu cũng vẫn đòi hỏi như chuyện đương nhiên.

Lời nói ẩn chứa kiêu ngạo cùng liều lĩnh từ miệng hắt thốt ra, thế nhưng cũng không làm mọi người cảm thấy bất ngờ, ngược lại càng đáng chết hơn như đó là chuyện hiển nhiên.

Trong mắt Hoàng Hậu cũng chỉ thoáng hiện lên một chút kinh ngạc mà thôi, thân là quốc mẫu đương nhiên đã hình thành thói quen lật chuyển, ngay sau đó phong thái ung dung cao quý nhìn về hướng người hầu nói: "Dâng trà!"

Vì vậy, nhờ vào Huyền Chi Thất mà tất cả mọi người đều được uống loại trà cực phẩm Tuyết Phong của nước láng giềng tiến cống.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiêu Dao Công Tử 5

Huyền Chi Thất đứng ở giữa toàn thể hoàng thất quý tộc cho dù chỉ mặc một bộ y phục màu trắng không có bất kỳ trang sức nào, nhưng phần phong lưu và phóng khoáng kia thì không có bất kỳ người nào có thể địch nổi.

Nguyệt Trì Lạc ngơ ngác nhìn Huyền Chi Thất một hồi lâu mới dần dần lấy lại tinh thần. Hương thơm của nước trà đang cầm trong tay tỏa ra bốn phía, nàng không nhận được cau mày. Trà này đúng là trà ngon, nhưng nàng không biết uống trà cũng không thích uống trà.

Hồi hột hóp một ngụm nhỏ, lại nghe được Hoàng Hậu ở phía trước mượn đề tài này để bắt đầu câu chuyện.

"Bốn cung mời mọi người vào cung là để tán gẫu chuyện thường ngày trong cuộc sống, hiện tại cũng đang nhằm chán, không bằng mọi người hãy lấy trà làm thơ để góp vui, sáng tác hay Bốn cung sẽ trọng thưởng."

Quả nhiên! Tiệc Thiên Kim này rõ ràng là mời thiên kim tiểu thư tới thưởng thức trà ngắm phong cảnh, nhưng ẩn chứa trong đó vẫn không biết còn có những âm mưu quỷ quái gì.

Trong khoảng thời gian ngắn, nhiều thiếu nữ có chút tài hoa đều rầm rầm rộ rộ tỏ ra hứng thú nóng lòng muốn thử, có người còn vụng trộm liếc nhìn Huyền Chi Thất, rồi sau đó then thùng cúi đầu xuống, hai tay thì liên tục xoắn xoắn chiếc khăn tay.

Nguyệt Hình Nhu cũng bắt chước làm theo, thậm chí có thể nói còn vô cùng nổi trội hơn.

Nghe nói, phụ thân đại hán gian Nguyệt gia là một lòng muốn đưa con gái bảo bối vào cung. Nói cho cùng, Nguyệt gia cho dù có giàu đến chảy mỡ thì cuối cùng cũng chỉ là một thương gia.

Mà địa vị của thương nhân ở nước Đông Phương cũng không phải là cao.

Ngược lại, nam tử ở bên kia không có mấy người, bởi vì, bên kia có một Huyền Chi Thất, mà tài hoa của Huyền Chi thất, ngoại trừ Tứ Vương Gia Đông Phương Tuyết ra thì không ai có thể so sánh.

Tối thiểu, ở đất nước Đông Phương thì đúng là như vậy.

Nguyệt Trì Lạc bị người quên lãng đang ngồi ở một góc khuất, ngăm nhìn Nguyệt Hình Nhu bước lên lĩnh thưởng của Hoàng Hậu ban tặng.

Đối với loại tiệc trà xã giao có mang tính chất mục đích thế này, nàng không có hứng thú cũng không có ghét bỏ, nhưng xem cho biết cũng tốt.

Sự thật chứng minh, nàng ngoài theo dõi ra, những thứ khác cái gì cũng không thể làm, hơn nữa cái gì cũng làm không được.

Thật ra thì, nàng vẫn có khả năng dùng ‘trộm’ kiến thức 5000 năm của Trung Hoa, nhất định có thể xuất đầu lộ diện, một phen ra oai nở mày nở mặt.

Có điều, nàng cảm thấy không thú vị, cũng không có động phần tâm tư kia, hơn nữa nàng lại ghét nhất là phải động não.

Nguyệt Trì Lạc xem như chuyện không liên quan đến mình, lười biếng nhắc lên lông mày tiếp tục nhìn ngó mọi người uống trà, thưởng thức trà,

ngâm trà, bàn luận về trà. (ngâm trà = làm thơ về trà)

Ngước mắt lên chạm phải vào một đôi mắt phượng cười như không cười, định thần nhìn lại người nọ quả nhiên chính là Huyền Chi Thất.

Nhưng khi nhìn tới, người nọ đã dời đi ánh mắt, giống như chỉ là trong lúc lơ đãng lướt qua.

Trong nháy mắt mi tâm nhú lại, ánh mắt Nguyệt Trì Lạc坦然 nhiên liếc qua.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyết 1

Cuối cùng, vào lúc Hoàng Hậu cố ý mời Huyền Chi Thất lấy một bài ‘uống trà’ để kết thúc đề tài này.

Giữa lúc buổi tiệc trà xã giao bắt đầu kết thúc thì Tứ Vương Gia Đông Phương Tuyết, còn có Thái Tử Phi Tổng Chỉ Thi được xưng là Đệ Nhất Mỹ Nhân nước Đông Phương đang chậm chậm bước đến...

"Tứ Vương Gia đến, Thái Tử Phi đến ——" Là âm thanh lạnh lạnh bầm báo của thái giám.

Trong nháy mắt mọi người đều quay đầu lại nhìn về hướng nơi lối vào Ngự Hoa Viên.

Đập vào mắt đó là một thân áo trắng, nét mặt tựa như trăng lạnh, thiếu niên chậm rãi đi tới, nhịp bước ung dung ổn định.

Giống như giữa thời kỳ hỗn độn, chỉ có một tia sáng rực rỡ chiếu sáng lên vùng đất khiến người ta không dám đến sát để nhìn, trên người hắn có lạnh của rét lạnh, nóng của nóng rực, hai loại khí chất hòa hợp với nhau nhưng lại không ảnh hưởng đến tướng mạo cùng khí thế của hắn!

Dáng người thiếu niên như ngọc, vẻ mặt trầm tĩnh giống như vũ trụ thâm sâu không thấy đáy. Khóe miệng hắn hàm chứa nụ cười nhàn nhạt yếu ớt, dáng vẻ đầy uể oải ngược mắt lên, trong con ngươi màu tro lạnh lẽo thể hiện lên vô số hơi thở quyến rũ. Còn có một thứ vô cùng hấp dẫn nói

không nên lời đó là nốt Chu Sa đỏ như máu nằm giữa trán, so với hoa anh túc thì đúng là diễm tuyệt hơn bội phần!

Mỗi một cử chỉ hàng động của hân đều tỏa ra hào quang tuyệt thế, làm cho cả vườn cảnh xuân này đều mất đi hương sắc.

Có điều, không thể kháng cự nổi chính là dung nhan, không thể tiếp cận được chính là khí chất.

Dung mạo Đông Phương Tuyết như thế, e rằng ngay cả Tổng Chỉ Thi được xưng là Đệ Nhất Mỹ Nhân nước Đông Phương cũng vì vậy mà trở nên ảm đạm biến sắc.

Khiến cho người ta kiềm chế không được muốn đến gần, rồi lại cảm thấy làm như vậy quá mức đường đột.

Phật dạy: Chỉ có thể đứng xa để nhìn.

Tuy rằng hân vẫn luôn mỉm cười, thậm chí mặc kệ đối với ai, nơi khóe miệng đều gợi lên ý cười nhẹ nhàng, nhưng Nguyệt Trì Lạc lại cảm thấy, thật ra thì hân không có để bất kỳ người nào vào trong mắt, lại càng không hề cười với bất kỳ kẻ nào.

Chỉ là lúc cùng Huyền Chi Thất nói chuyện với nhau thì mới có thể nhìn thấy được khóe mắt của hân thoáng qua một chút độ ấm.

Thái Tử Phi đương triều Tổng Chỉ Thi sòng vai cùng hân bước đến, tuy có khí thế phong nhã tài hoa, nhưng đi ở bên cạnh Đông Phương Tuyết thì vẫn tránh không được sự thất vọng.

Đông Phương Tuyết đến, mọi người không có nghị luận âm ỉ giống Huyền Chi Thất khi nãy, nhưng ánh mắt thì lại lấp lánh của sự si mê và nhiệt liệt sùng bái.

Hàng loạt lễ tiết trôi qua, lên tiếng đầu tiên không phải là Đông Phương Tuyết, mà là Tống Chỉ Thi.

Nàng đi tới chỗ ngồi cao nhất, khuôn mặt tinh xảo lộng lầy xinh đẹp cùng một đôi mắt hạnh nho nhỏ hàm chứa khí chất cao quý không thể đến gần: "Nghe nói trong nhóm các vị tỷ muội không có ai là không học rộng tài cao, hôm nay Bốn cung sẽ cùng các vị bàn luận một chút, không biết chư vị có dị nghị gì không?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyệt 2

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đều đồng thanh đáp:
"Có thể thảo luận cùng Thái Tử Phi, đó là may mắn của mọi người."

Xem ra, một chiêu này nhất định đã có người an bài, nếu không sẽ không tới trùng hợp như thế, chẳng phải sao?!!

Thái Tử Phi lên tiếng, vả lại còn mượn danh nghĩa thảo luận, dĩ nhiên là không ai dám cự tuyệt trước mặt mọi người, mà người có quyền cự tuyệt thì sẽ không cự tuyệt.

Vì vậy, sau khi kết thúc tiệc trà xã giao, lại bắt đầu so đấu hàng loạt cầm kỳ thư họa.

Nguyệt Trì Lạc đương nhiên không cần phải nói, vừa không muốn làm chim xuất đầu lộ diện, vừa không muốn tạo ra hiệu quả trái ngược chênh lệch quá lớn, những khoản so tài tranh đấu thế này, ngoài mục vẽ tranh ra, thành tích những phương diện khác của nàng đều bình thường, thậm chí thế nói là chưa từng có thành tích chứ đừng nói chi là tài giỏi.

Nhưng Nguyệt Hình Nhu thì lại nổi trội trước sau như một, điều đáng nói chính là biết cách xử lý thỏa đáng, dừng lại đúng lúc để bảo toàn danh dự Thái Tử Phi cho Tổng Chỉ Thi, đồng thời cũng phải làm cho mình nổi bật.

Mà cũng chính vì lẽ đó, ở trong mắt người khác, hai tỷ muội Nguyệt gia bất kể là dung mạo hay khí chất hoặc là tài hoa, đều có thể nói là khác nhau

một trời một vực.

Đối với ánh mắt của những người tỏ ra khinh bỉ hoặc thương hại, Nguyệt Trì Lạc vẫn cứ hồn nhiên chưa phát hiện, khóe môi gợi lên ý cười như không hề để tâm. Đã vậy ánh mắt còn giống như viên bi tròn xoe, thỉnh thoảng lại thoáng qua vài tia mơ màng y hệt như một đứa trẻ đơn thuần chưa trải qua sự đời.

Ngay lúc này, ánh mắt Tổng Chỉ Thi xoay quanh những thiếu nữ khắp nơi trong sân, cuối cùng dừng lại ở trên người Nguyệt Trì Lạc, khóe miệng từ từ lộ lên ý cười, ngoái đầu nhìn lại chạm phải một đôi con ngươi màu tro lạnh lẽo, đồng thời cũng ý vị sâu xa mà cười một tiếng.

Đông Phương Tuyết thuận theo ánh mắt của Tổng Chỉ Thi đảo qua Nguyệt Trì Lạc, khóe miệng hơi nhếch lên cười, nhưng ánh mắt quyến rũ thì chưa từng gợn lên chút sóng.

"Không phải nói không tới à, A Tuyết sao lại đến đây? Chẳng lẽ nhìn trúng được cô nương nhà nào rồi?"

Khóe miệng nhẹ nhàng vẽ ra ý cười sáng lạn, con ngươi đen như mực hơi nheo lại, ánh mắt Huyền Chi Thất hơi hệt dừng lại ở một nơi nào đó, nhưng lời nói thì hướng về phía Đông Phương Tuyết.

Đông Phương Tuyết nghe vậy cười yếu ớt một tiếng, một đôi con ngươi lạnh lạnh màu tro xinh đẹp quyến rũ đảo một vòng ở giữa, nói: "Thế gian mỹ nữ nhiều như sao đầy đặc, nhưng đối với Đông Phương Tuyết ta mà nói, hồng nhan bất quá cũng chỉ là bộ xương khô."

Khi nói chuyện mắt phượng hẹp dài khẽ xếch lên, từ trong hai mắt màu tro lạnh thoáng qua sắc màu rực rỡ của thế giới, phát họa ra một phong thái tuyệt thế nhưng cuối cùng lại quy về trống rỗng, giống như vũ trụ mênh mông sâu không thấy đáy.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Gần Nữ Sắc 1

Huyền Chi Thất theo hướng tầm mắt của hắc nhìn sang, đúng lúc nhìn thấy Tống Chỉ Thi đang hòa nhã nói chuyện cùng Nguyệt Hình Nhu.

"Không tệ, đáng đáp nhìn kỹ cũng có hai phần tương tự với Chỉ Thi đấy. Không biết A Tuyết thấy thế nào?" Nhíu nháu lông mày, Huyền Chi Thất đối với lời nói của Đông Phương Tuyết không để vào một chữ.

Chuyện Đông Phương Tuyết không gần nữ sắc ở nước Đông Phương đã không còn là bí mật, vì vậy mà không biết đã làm tan vỡ bao nhiêu tâm hồn của thiếu nữ. Ở hoàng cung tổ chức những yến hội thế này cũng không phải một hai lần, bọn họ tuy là không nói thẳng ra nhưng ý tứ chính là muốn tuyển phi cho Đông Phương Tuyết, chỉ đáng tiếc vị Tứ Vương Gia diễm tuyệt khắp thiên hạ này mặc dù khéo miệng lúc nào cũng gọi lên ba phần ý cười hòa nhã yếu ớt, thậm chí mỗi lần phát phát tay đều không kèm theo chút gì vương bận.

Những nước phụ thuộc hay nước láng giềng đưa qua vô số công chúa có diện mạo xinh đẹp, Hoàng Đế nhiều lần hạ chỉ bảo hắc tiếp đãi, nhằm kỳ vọng cho đứa con này có điều kiện phát sinh chút tia lửa gì đó, nhưng hết lần này đến lần khác tia lửa gì đó không thấy mà thủy lôi kéo tới thì không ít.

Hoàng Đế hạ chỉ tứ hôn dùng cường chế thi hành cũng không có biện pháp với đứa con trai bảo bối này. Cứ như vậy thời gian dài, cuối cùng hoàn toàn ngược lại chỉ đành phải buông tay mặc kệ.

Con người màu tro lạnh chợt lóe, tay Đông Phương Tuyết cầm chén trà trong nháy mắt bỗng cứng đờ, sau đó như không quá mức để ý nói: "Nếu người cảm thấy không tệ thì để Bồn vương nói với phụ hoàng hạ chỉ ban tặng cho người..."

"So với kẻ hèn này thì càng ngưỡng mộ A Tuyết nhiều hơn." Ho khan hai tiếng, không đợi Đông Phương Tuyết nói hết Huyền Chi Thất đã vội vàng lên tiếng cắt ngang.

Đông Phương Tuyết dùng ánh mắt liếc hẩn một cái, môi mỏng mấp máy nhưng cuối cùng hóa thành một tia cười yếu ớt lạnh lẽo.

Tâm mắt như không để ý xẹt qua Tống Chi Thi đang cười tươi như hoa, trong ánh mắt màu tro lạnh có một khắc đọng lại tia ôn nhu.

★★

Sau khi trở về từ tiệc Thiên Kim, ngoại trừ Nguyệt Hình Nhu càng được sủng ái nhiều hơn, Nguyệt Trì Lạc từ lâu đã không được yêu thương nay càng bị lạnh nhạt hơn trước, cộng thêm Thập Thất mỗi ngày đều ca tụng rất nhiều về tài hoa tướng mạo của Huyền Chi Thất ở yến hội, thì tất cả coi như cũng trở lại yên tĩnh.

Nguyệt Trì Lạc cũng vẫn như cũ trải qua cuộc sống áo tơi chỉ duỗi tay, cơm tơi thì há miệng. Bên cạnh ngoài Thập Thất cùng mấy gã sai vặt ra, cuộc sống hiện tại tuy rằng nói không có phần ngăn cách với bên ngoài, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Khi rảnh rồi thì ở đằng sau hoa viên thưởng thức ngắm hoa, vui đùa cùng muôn thú, rồi sau đó nghe ngóng mọi chuyện được Thập Thất dò la từ các nơi để tiêu khiển, không có việc gì thì tự mình đi tìm chút thức ăn lấp bụng, cuộc sống bây giờ khỏi phải nói... vô cùng vui vẻ ung dung tự tại.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Gần Nữ Sắc 2

Dĩ nhiên, thời gian nhiều nhất vẫn là được Nguyệt Trì Lạc dùng vào phương diện đi ngủ, chính vì thế, người hầu thân cận Thập Thất đối với việc ngủ gà ngủ gật của tiểu thư thường hay cảm thán: "Heo cũng không thể ngủ bằng người, người quả thật ngủ còn hơn heo."... Rất nhiều đủ loại ngôn từ.

Nguyệt Trì Lạc cười to một tiếng, mi mắt hơi cong cong: "Thập Thất, ta đột nhiên nghĩ ra ở trên tay Tiêu Dao Công Tử cầm chính là cây quạt xếp..."

Tiếng nói còn chưa dứt, trên mặt Thập Thất hiện ra nụ cười lấy lòng, dùng tốc độ chớp nhoáng mang đến giấy Tuyên Thành cùng bút mực để xuống ngay bên cạnh Nguyệt Trì Lạc.

Ở Nguyệt gia, mọi người đều biết nhị tiểu thư Nguyệt Trì Lạc chính là một người vô tích sự, ngoài ăn ra cũng chỉ có ngủ rồi lười biếng làm việc, nhưng nếu như có người muốn hỏi Thập Thất, nàng nhất định sẽ vỗ tay rống to: "Ai nói tiểu thư nhà ta là đồ vô tích sự..."

Nhìn phong cách khí thế đó của Thập Thất mọi người đều lặng yên, nhất trí dựng thẳng lỗ tai lên để lắng nghe.

Thập Thất cười hô hố, nhếch miệng gào to lên: "Lời này quả thật là quá quá... Tuyệt!"

Mọi người cười ngất!

Trở lại chuyện chính, thật ra thì không phải vậy, Nguyệt Trì Lạc mặc dù thoát nhìn đúng là một kẻ ham ăn lười biếng, nhưng điều duy nhất làm cho Thập Thất bội phục chính là tài vẽ tranh xuất thần nhập hóa, trông rất sống động y như thật của nàng.

Tạm ngừng tự suy nghĩ một chút, Nguyệt Trì Lạc nhớ lại nam tử bước đi dưới ánh mặt trời trong buổi tiệc Thiên Kim. Mái tóc đen nhảy múa theo gió, vẻ mặt biểu lộ sự biếng nhác, lời nói cử chỉ phóng khoáng không chịu bị trói buộc, mà người trong bức họa kia có đôi mắt phượng hẹp dài hơi hơi nhếch lên, làm cho cảnh xuân cả khuôn viên hoàn toàn biến mất, thật giống như một bộ tranh vẽ tuyệt mỹ đang từ từ hiện ra ở trước mắt nàng.

Lúc suy nghĩ quay về, người trong lòng nghĩ đến đã trở nên sống động như thật nhảy múa ở trên giấy Tuyên Thành, khóe miệng Nguyệt Trì Lạc không tự chủ được phát ra nụ cười vô cùng sáng lạn, lông mi tựa như cánh bướm dần dần rũ xuống bao phủ một đôi con ngươi như hai viên ngọc lưu ly sáng óng ánh.

"Tiểu thư, người cũng không phải là kẻ hoàn toàn vô tích sự nha, về sau nếu không có tiền ăn cơm, vẫn có thể mở ra một gian hàng tranh họa dùng công việc mua bán tranh vẽ để kiếm sống." Thập Thất đoạt lấy bức tranh từ trên tay Nguyệt Trì Lạc, trong hai mắt lấp lánh tia sáng sùng bái mãnh liệt.

"Thập Thất, đi theo ta, mặc kệ là ở đâu, cho dù Nguyệt gia có sập tiệm, cũng sẽ không để cho ngươi chết đói." Nguyệt Trì Lạc cười toét miệng, lông mi rất dài rơi xuống ở trên mặt xuất hiện một vùng bóng râm nhạt nhợt.

"Ây da, thiệt là bậy bạ à, Đại công tử đang ở Nguyệt gia thì làm sao có thể sập tiệm chứ, lời này nếu để cho lão gia nghe được có lẽ nhất định người sẽ không gánh nổi đâu đấy." Thập Thất nhận thấy đề tài này nói ra có phần hơi đại nghịch bất đạo*, nàng rút cuộc di chuyển tầm mắt đến trên

người tiểu thư đang nhắm chặt hai mắt. (*tội do giai cấp phong kiến gán cho những ai chống lại sự thống trị và lễ giáo phong kiến)

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Thích

Phải biết rằng, sự tồn tại của Nguyệt Vũ Chi ở Nguyệt gia địa vị cũng giống như một vị Thần, nếu không có Nguyệt Vũ Chi, dựa vào cái chức quan Ngự Sử đại phu đó của Nguyệt phụ, Nguyệt gia không chừng sẽ có ngày thật sự sụp đổ, sẽ càng thêm không có địa vị Phú Quý như bây giờ.

Người giàu có á, giàu đến chảy mỡ, hơn nữa xu hướng giàu có cứ thêm liên tục tiếp nối vô hạn.

"Thập Thất, giữ lại bức họa này cho ta đi." Không có tiếp tục bàn về đề tài Nguyệt gia sụp hay không sụp đổ nữa, Nguyệt Trì Lạc chậm rãi mở mắt ra, tầm mắt dừng lại ở trên người trong bức họa.

"Người muốn làm gì bức tranh này?" Thập Thất không hiểu, giọng nói có phần rất không tình nguyện.

Mi mắt hơi cong cong, Nguyệt Trì Lạc chớp chớp đôi mắt sáng vài cái, mỉm cười như không hề để tâm: "Bởi vì ta thích hẳn đấy."

Bởi vì thích, cho nên muốn có.

Thập Thất nghe vậy hơi kinh ngạc nhìn nàng, đối với lời nói của một tiểu thư thường ngày nói chuyện thường hay ngượng ngùng đúng là có chút khó khăn để tiếp nhận.

Đôi tay không ngừng run rẩy, đầu ngón tay vừa nổi lông, bức họa trên tay theo gió bay bổng vẽ ra một đường cong hoàn mỹ giữa không trung,

cuối cùng được người vừa bước vào viện vườn tay đón được.

Từng ngón tay nổi rõ khớp xương từ từ mở rộng ra bức tranh, lúc nhìn thấy được người trong bức họa, Huyền Chi Thất hơi kinh ngạc bỗng nhướn hàng lông mày, sau đó mấp máy môi nhìn về phía Đông Phương Tuyết bên cạnh nở nụ cười yếu ớt.

"Bốn vương thật không ngờ, hóa ra tâm hồn thiếu nữ của nhị tiểu thư đã bị dao động rồi, điều này cũng thật đáng tiếc."

Liếc nhìn bức họa được cuộn tròn, Đông Phương Tuyết nhìn sang vẻ mặt đang có chút giật mình của Nguyệt Trì Lạc, không vội vàng lên tiếng nhưng giọng nói cũng không có gì là vui vẻ.

"Đáng tiếc? Đáng tiếc cái gì?" Nguyệt Trì Lạc thuận miệng hỏi lại, đôi mắt như viên ngọc lưu ly từ trên người Huyền Chi Thất chuyển sang trên người Đông Phương Tuyết.

Nàng cho rằng không có gì là không ổn, từ ban đầu nhìn thấy hai người này, sau khi kinh ngạc qua đi còn lại cũng chỉ có bình thản và suy đoán, suy đoán hai nhân vật quan trọng này đến đây có mục đích gì.

Nhưng Thập Thất bên cạnh lại có chút nơm nớp lo sợ, tuy rằng giống như Truy Tinh vô cùng sùng bái Huyền Chi Thất, nhưng lễ tiết nên có vẫn không thể quên được.

Nàng từ từ quỳ xuống, lấy tay lôi kéo ống tay áo Nguyệt Trì Lạc, rồi sau đó chỉ nhúu nhúu lông mày tỏ vẻ khó hiểu nhìn nàng.

Động tác nhỏ đó của hai người Đông Phương Tuyết đều thu vào trong mắt, thản nhiên nói: "Hôm nay, những lễ tiết thế này cứ miễn đi."

Hắn nói một câu hai nghĩa: Hôm nay, những lễ tiết này có thể miễn, nhưng tương lai thì chưa chắc!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Vị Hôn Thê Của Bốn Vương

"Đáng tiếc cái gì?" Nguyệt Trì Lạc có phần cố chấp tiếp tục quay trở lại đề tài vừa rồi.

Đông Phương Tuyết nhú mày, giữa hai con người màu tro lạnh thoáng qua một tia sắc khí kì quái, nhưng ý cười nơi khóe miệng vẫn dịu dàng trước sau như một.

Hắn đi tới, ngón tay nổi rõ khớp xương nhẹ nâng lên chiếc cằm của nàng, dùng giọng nói nhẹ nhàng nỉ non mê hoặc mà nói với nàng: "Từ giờ trở đi, người đã là vị hôn thê trên danh nghĩa của Bốn vương. Lạc nhi, nàng nói có phải đáng tiếc hay không?"

Ánh mặt trời chiếu rọi lên tuần nhan như ngọc của hắn, lông mi dài như cánh bướm bay lượn ở trên mặt tạo ra một vầng bóng râm óng ánh, nốt Chu Sa đỏ thắm như máu ở giữa trán như hoa anh túc vô cùng xinh đẹp, khóe miệng hắn luôn ẩn hiện ý cười dịu dàng nhàn nhạt.

Nguyệt Trì Lạc bình tĩnh nhìn hắn, ánh mắt chớp cũng không hề chớp một cái, chỉ bình thản ngưng mắt nhìn sang, thậm chí còn lơ đãng hô một tiếng với hắn.

Đông Phương Tuyết ở bên tai nàng nhẹ nhàng thổi ra một hơi, nàng mới phục hồi tinh thần lại, chớp mắt một cái, hình như khó có thể tiêu hóa cái loại tin tức này, nháy mắt thêm vài cái nữa cuối cùng nhìn hắn cau mày, thản nhiên lên tiếng: "Ồ..."

Sau đó, không có đoạn kể tiếp.

Đơn giản ‘Ồ’ một tiếng như vậy, sau đó cũng không có thêm lời gì.

"Người đã là vị hôn thê của Bốn vương thì không có tư cách yêu thích người khác, Huyền Chi Thất cũng không được!"

Đông Phương Tuyết không vui nhú mày, có chút không cam lòng nhấn mạnh giọng nói.

Nguyệt Trì Lạc khẽ ngẩng đầu, dùng ánh mắt tròn to như viên bi hí hóp lại rồi liếc nhìn Đông Phương Tuyết, cái liếc nhìn đó lại có chút giống như đang nhìn một kẻ ngốc, cuối cùng nàng cười nhạt một tiếng: "Ta biết."

Đông Phương Tuyết đã nổi giận, chỉ là một nữ nhi của Ngự Sử đại phu dựa vào cái gì lại xem Đông Phương Tuyết hãnh như kẻ ngốc, nếu không phải là...

Lông mày nhăn lại mỏng như kiếm, cuối cùng dè xuống tức giận nhàn nhạt cười một tiếng.

Nói ra tay để ở dưới cằm Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết tức giận thu tay lại đồng thời móng tay sẵn bén vô ý vẽ ra một vết màu đỏ nhạt ở cằm Nguyệt Trì Lạc, khi quay đầu lại hãnh đã không nhìn thấy được trong mắt Nguyệt Trì Lạc chột lóe lên sự tức giận kịch liệt.

Mặc dù chỉ là chột lóe lên, nhưng một màn này lại đúng lúc bị Huyền Chi Thất thu hết vào mắt.

Hãnh chậm rãi đi tới, trên tay vẫn đang cầm bức họa của Nguyệt Trì Lạc vẽ, thanh âm guốc gỗ bước đi trên mặt đất rất dễ nghe, hãnh nhíu nhíu mắt phượng hẹp dài: "Ta nói này A Tuyết, nếu còn ở đây chậm trễ thêm nữa, sợ là phu thê thái tử không có kiên nhẫn nữa."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nụ Cười Khuynh Đảo Thiên Hạ

Đông Phương Tuyết mấp máy đôi môi mỏng nhợt nhạt, không thềm liếc mắt nhìn đến Nguyệt Trì Lạc xoay người bước ra ngoài sân nhỏ, bộ y phục trắng tinh bị gió thổi tung bay, có cảm giác phiêu dật phóng khoáng.

"Vẽ cũng không tệ, rất sinh động."

Cuộn tranh đặt vào trong tay Nguyệt Trì Lạc, Huyền Chi Thất nhay nháy mắt phượng, ánh mắt bình thản dừng ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm y hệt như trẻ con của nàng.

Nguyệt Trì Lạc cuộn tròn lại bức họa nằm ở trong tay, vành tai hơi ửng hồng nàng nhìn hắn, tròn mắt đen tròn xoe xoay tựa như quả bồ đào*, dáng vẻ như vô hại hỏi: "Thật sao? Vậy người có thích không?"
(*quả nho)

Nói xong, nàng vẫn không nhúc nhích mà chỉ nhìn hắn, thần sắc giữa đôi mắt trong suốt như nguồn suối không bị vẩn đục, không chứa một tia tạp chất.

Mắt phượng hẹp dài của Huyền Chi Thất nheo nhẹ một cái gọi lên độ cong nhìn nàng, dường như nàng nói thích đây chỉ đơn thuần là loại thích của tiểu hài tử, điều này khiến cho hắn có chút kinh ngạc.

"Rất thích." Cuối cùng, hắn không tự chủ phun ra hai chữ, nụ cười trên mặt như ánh trăng mờ lung.

Không nói thêm gì nữa, hần tự nhiên dắt tay nàng, dẫn nàng đi tới hướng ngoài sân, bỏ lại Thập Thất vẫn còn quỳ gối ở tại chỗ.

Sắc trời sáng rực, gió nhẹ thoang thoảng, ngoài cửa lớn Nguyệt gia một đôi xe ngựa sử dụng màu xanh dương đậm lộng lẫy dừng lại ở ngay cửa chính.

Nguyệt Trì Lạc nhìn Đông Phương Tuyết đứng bên cạnh xe ngựa, bờ lưng cao thẳng đưa về phía bọn họ, nhú nhú mày, nàng cho rằng xảy ra tình huống như thế nếu là hần thì đã sớm đi từ lâu rồi chứ không có khả năng đứng ở chỗ này đợi.

Giữa lông mày thoáng qua một tia không kiên nhẫn, rồi lại nhanh chóng biến mất không thấy.

Nghे được tiếng động, Đông Phương Tuyết quay đầu lại, mái tóc đen như mực cùng tuần nhan so với hoa đào còn xinh đẹp hơn bội phần. Hần ngoái đầu lại nhàn nhạt cười một tiếng, sắc màu cả vùng trời đất đều biến mất hết, chỉ còn lại duy nhất nụ cười của hần cùng nốt Chu Sa điểm tuyệt giữa trán.

Quay đầu mỉm cười cả trăm vẻ đẹp, nụ cười đó với Nguyệt Trì Lạc mà nói, nàng rốt cuộc hiểu được cái gì gọi là cười khuynh quốc, cái gì gọi là cười khuynh đảo thiên hạ trong lời nói của người xưa.

Ánh mắt lướt qua Huyền Chi Thất cùng Nguyệt Trì Lạc đang dắt tay nhau, Đông Phương Tuyết xoay người nhảy lên xe ngựa.

Xe ngựa rất lớn, ba người ngồi ở bên trong vẫn còn dư rất nhiều chỗ, đệm lót ở dưới chính là tơ lụa thượng hạng, ở giữa được đặt một cái bàn dài tinh xảo, trên mặt bàn được bày biện rất nhiều bánh ngọt và hoa quả.

Nguyệt Trì Lạc còn đang ngẩn ngơ đắm chìm trong tiếng cười, khi nhìn đến bánh ngọt ở trên bàn thì hai tròng mắt ngây ngô tràn ra ngàn vạn sắc

màu lung linh.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Người Ăn Không

Thuận tay cầm lên một khối bỏ vào trong miệng, nàng đưa khay bánh qua cho Huyền Chi Thất, vừa nhai bánh ngọt mập mờ không rõ hỏi: "Mùi vị rất ngon, người ăn không?"

Trên ngón tay nổi rõ khớp xương đang mở ra cây quạt giấy màu trắng nhạt, Huyền Chi Thất tùy ý cười cười, tiện tay cầm lên một miếng bỏ vào trong miệng, hàng mi tuần lẳng hơi giãn rộng ra.

Nguyệt Trì Lạc nở nụ cười, nàng lại chuyển cái khay đến cho Đông Phương Tuyết ở đầu bên kia, dùng ánh mắt tỏ ý rồi chỉ cười mỉm chi nhìn hắn, cũng không có động tác thứ hai.

Nguyệt Trì Lạc còn dùng tay kéo kéo ống tay áo của hắn, sau đó chỉ chỉ bánh ngọt trong tay. Hào quang sáng rực giữa đôi mắt tỏa chiếu lên cả người làm tăng thêm vài phần linh động.

Đông Phương Tuyết cười nhạt một tiếng, nói: "Nhiều đây đủ không? Nếu không thì Bốn vương sẽ sai người mang đến thêm cho người?"

Đôi mắt hắn dừng ở trên tay cầm bánh ngọt của Nguyệt Trì Lạc đang, ánh mắt đó cũng không có gì là không thích hợp, ngược lại rất đổi dịu dàng, nhưng Huyền Chi Thất lại nghe được lời này của hắn có ẩn chứa vẻ châm chọc.

Nguyệt Trì Lạc sững sốt một chút, giống như không hề biết ngụ ý châm chọc của hắn, sau đó vẫy vẫy tay cười tí mắt nói: "Tốt quá, vậy thì làm

phiền người rồi."

Lần này, Huyền Chi Thất bật cười thật to, còn Đông Phương Tuyết thì lại nổi giận.

Hắn vốn chỉ tùy ý nói ra, ý tứ hàm chứa châm chọc trong lời nói đó có lẽ chỉ có kẻ ngốc mới nghe không hiểu.

Chẳng lẽ, vị nhị tiểu thư này thật sự là kẻ ngốc sao?

Khuôn mặt tuần mỹ không tì vết tựa như ánh trăng sáng mông lung, hắn nhíu lại hàng mi dày đẹp, trầm tư suy nghĩ, nếu lấy tên ngốc này về nhà có phải Đông Phương Tuyết hắn sẽ bị mất hết mặt mũi hay không...

Trong chốc lát, đã nghe được tiếng bánh xe chuyển động, bên trong xe lộ vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Nguyệt Trì Lạc nhỏ nhẹ ăn món bánh ngọt của nàng, ngay lúc này có một ngón tay thon dài vươn đến khóe miệng nàng, nhẹ nhàng quét xuống lau sạch miếng vụn bánh ngọt dính nơi khóe miệng cho nàng.

Huyền Chi Thất nhìn nàng phì cười một tiếng, chùi miếng vụn bánh ngọt trên tay vào giấy.

Nguyệt Trì Lạc luống cuống, trên gương mặt mũm mĩm hiện đầy rặng mây đỏ, nàng ngơ ngác nhìn miếng vụn bánh ngọt ở nơi đó, ánh mắt vốn đã lớn lại càng tròn to hơn.

Nửa khối bánh ngọt còn lại từ trên tay nàng rơi xuống lăn đến dưới chân Huyền Chi Thất, nàng nhìn vẻ mặt cười nhạt của Huyền Chi Thất rồi che mặt khóc rống lên, Đông Phương Tuyết không nhìn được khóe miệng nhếch lên hơi giật giật.

Xe ngựa ngừng lại ở trên hồ Thúy Minh Đế Đô, mãi đến khi đã xuống xe ngựa, trên mặt Nguyệt Trì Lạc vẫn còn chút ửng hồng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Phải Nhìn Ta

Huyền Chi Thất cùng Đông Phương Tuyết một trái một phải đứng bên cạnh nàng, thoáng chốc cả hai công tử tuần mỹ đều hấp dẫn vô số ánh mắt của người đi trên phố.

Đông Phương Tuyết và Huyền Chi Thất đã quen với những ánh mắt ngăm nhìn như vậy, do đó cũng không có gì lấy làm lạ. Nhưng Nguyệt Trì Lạc đối với ánh mắt chung quanh hồn nhiên không hề phát giác, tầm mắt hai người đều cùng lúc chiếu vào trên người nàng, chỉ nhìn thấy thiếu nữ mặc bộ y phục màu đỏ chân thành đứng đó, khóe môi còn gợi lên ý cười một cách tự nhiên.

Đông Phương Tuyết tiến lên một bước, mang theo chút tò mò hỏi:
"Người không sợ sao?"

Huyền Chi Thất cũng nhìn nàng, chờ đợi câu trả lời của nàng.

Nguyệt Trì Lạc nhíu mày, tầm mắt đảo qua đám người ở xung quanh một vòng, trả lời: "Người không nhìn thấy sao? Ánh mắt của bọn họ không phải nhìn ta à!"

Cũng không phải nhìn nàng, cho nên hồn nhiên không phát giác, về phần sợ, có lẽ nàng thật không biết chữ đó nên viết như thế nào.

Đông Phương Tuyết trong lòng nhẫn nhịn tức giận bỏ đi, Huyền Chi Thất thì lại cười to ha ha, tiếng cười quanh quẩn ở bên tai Nguyệt Trì Lạc, dễ nghe như tiếng suối chảy giữa vùng núi.

Lúc này, mặt trời ngã về hướng Tây. Một chiếc thuyền hoa xuôi theo bờ hồ chậm rãi mà đến, có hai bóng người đứng thẳng ở mũi thuyền.

Nguyệt Trì Lạc đưa mắt nhìn tới, bóng người ở mũi thuyền chính là thái tử phi Tống Chỉ Thi, mà người còn lại có lẽ chính là thái tử đương triều.

Thuyền hoa cặp bến, Đông Phương Tuyết vẫn đứng ổn định rồi ưu nhã ung dung cất bước đi tới, Huyền Chi Thất đi đến bên cạnh Nguyệt Trì Lạc, tự nhiên nắm tay dẫn theo nàng cùng bước đi tới.

Trên đầu thuyền, ánh mắt của thái tử Đông Phương Tường cùng thái tử phi lướt qua Đông Phương Tuyết cùng Huyền Chi Thất, chỉ chốc lát sau đều chiếu vào trên người Nguyệt Trì Lạc đánh giá, Đông Phương Tường không để ý Nguyệt Trì Lạc đi theo Đông Phương Tuyết, sau đó bước vào trong thuyền.

Tống Chỉ Thi nhìn thấy Huyền Chi Thất nắm tay Nguyệt Trì Lạc, hài lòng mỉm cười nói: "Những lễ tiết đều miễn đi, người đừng khách sáo, sau này chúng ta chính là người một nhà rồi."

"Á..." Nguyệt Trì Lạc chớp mắt vài cái, nhìn về phía Tống Chỉ Thi cười ha ha: "Được..."

Nói xong, liền rút ra tay đang bị Huyền Chi Thất nắm giữ, ung dung thản nhiên vui vẻ đi theo sát ngồi ở bên cạnh Huyền Chi Thất.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Phải Còn Chưa Qua Cửa Sao (Ý Nói Con Gái Đã Xuất Giá)

Tổng Chỉ Thi sững sốt, gương mặt tinh xảo xinh đẹp ẩn chứa vẻ cao quý, ừm nhĩ không thể tiếp cận. Nàng nhìn bóng lưng của Huyền Chi Thất và Nguyệt Trì Lạc, thản nhiên cười nói: "Người là vương phi chưa qua cửa của A Tuyết, như vậy sẽ dẫn đến bị chê trách, đến lúc đó mặt mũi của A Tuyết cũng không giữ được."

Đầu Nguyệt Trì Lạc cũng không quay lại mà nói: "Không phải vẫn chưa có qua cửa sao! Huống chi còn có Đông Phương Tuyết ở đây."

Cho dù qua cửa thì sao? Chẳng lẽ nói vài câu với nam nhân cũng không được ư?

Nguyệt Trì Lạc buồn bực, hơi có một chút không bình tĩnh, trong mắt chột lóe lên tia sắc bén khiến cho Huyền Chi Thất nhíu nhíu mi.

Hắn nắm tay nàng, hai bàn tay ấm áp chắp lại chung một chỗ, nhìn nàng lắc lắc đầu, rồi sau đó nói một câu nhưng lại nói với Tổng Chỉ Thi.

"Chỉ Thi cô nương, thanh giả tự thanh, lời đồn nhảm chỉ có ở người không hiểu biết."

Hắn không hề gọi nàng là thái tử phi, ở trong mắt hắn không có hoàng quyền.

"Ta biết người từ trước tới giờ không quan tâm đến bất kỳ lời đồn đại chuyện vô căn cứ, nhưng dù sao nàng cũng là Vương phi chưa qua cửa của

A Tuyết, nếu truyền ra ngoài sĩ diện của A Tuyết để ở đâu đây." Tống Chỉ Thi từ tốn nói.

"Bốn vương thật không ngờ, đại tẩu quan tâm đến Bốn vương như vậy." Giọng nói của Đông Phương Tuyết truyền đến, mang theo chút ý tứ châm biếm.

Sắc mặt Tống Chỉ Thi trắng bệch, nhìn lại nơi phát ra âm thanh, một cánh tay trắng ngần phía trong thuyền đang nhấc lên cửa sổ trên châu Lưu Tô*, Đông Phương Tuyết cùng Đông Phương Tường sắc mặt có chút xanh mét từ phía trong thuyền đi ra. (* rèm tua tua làm bằng hạt châu)

"Ta là đại tẩu người, quan tâm người cũng là chuyện đương nhiên." Âm đạm cười, nụ cười của Tống Chỉ Thi có chút cứng nhắc, lời nói ra giống như bị thiếu sức sống.

"Đại tẩu không cảm thấy sự quan tâm của người rất quá mức sao? Cũng đừng làm cho đại ca hiểu lầm không hay." Đông Phương Tuyết giấu cột cười một tiếng, đôi con người màu tro lạnh giống như vũ trụ sâu không thấy đáy.

"A Tuyết, ta..."

Nguyệt Trì Lạc ngồi ở bên mép thuyền, nàng cúi đầu xuống, cánh tay trắng muốt dạo chơi trong nước, vẻ mặt thâm trầm như mặt nước không hề gợn sóng. Đối với đề tài câu chuyện của Đông Phương Tuyết và Tống Chỉ Thi, hoàn toàn không có một chút gì hứng thú.

Thậm chí còn có chút bất mãn, bất mãn vì bọn họ hẳn đã dẫn nàng đến đây.

Lá sen xanh biếc bồng bênh trôi nổi trên mặt hồ, gió nhẹ thổi tới khiến cho hồ nước mùa xuân đảo nhẹ lăn tăn, tạo nên từng đợt gợn sóng trong nước.

Ánh mặt trời in vào trên mặt nước, từ trong nước phản chiếu ra từng đợt ánh sáng bạc, Nguyệt Trì Lạc toàn thân căng thẳng, cánh tay không tự chủ được bắt đầu run run.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Ta Sẽ Bảo Vệ Người

Nàng chăm chú dán mắt nhìn mặt nước càng lúc càng nhiều ánh sáng bạc, cánh tay mảnh khảnh càng lúc càng run rẩy kịch liệt.

"Đừng sợ!" Giọng nói không nhanh không chậm của Đông Phương Tuyết truyền đến từ bên cạnh, mang theo ý cười ấm áp khiến lòng người yên ổn.

Nguyệt Trì Lạc vừa xoay người, vẫn còn chưa kịp phản ứng, cả người đã rơi vào trong khuỷu tay của Đông Phương Tuyết.

Nàng ngược đôi mắt, nhìn thấy sắc mặt biến đổi trắng bệch của Tống Chi Thi và khuôn mặt xanh mét của thái tử, còn Huyền Chi Thất thì lại không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc này mặt nước phá vỡ không trung, xuất hiện rất nhiều hắc y nhân cầm đao sáng bén nhọn tụ tập hướng về phía thuyền hoa. Ánh sáng màu bạc giữa không trung tỏa ra vô số tia máu rực rỡ, từng trận sát khí bay bổng trong không trung.

"Đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người." Nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay đang run run của Nguyệt Trì Lạc, khi Đông Phương Tuyết thốt ra lời đó, bờ môi mỏng thoáng qua gợi lên ý cười châm chọc nồng đậm.

Mặc dù Đông Phương Tuyết lúc nào cũng cười cười ôn nhu, bây giờ khóe môi lại nhếch lên giễu cợt nồng đậm, cùng sát khí kinh động ngất trời.

Nguyệt Trì Lạc thu lại ánh mắt trên sắc mặt càng ngày càng kém của Tổng Chỉ Thi, trong hốt hoảng dường như đã hiểu ra được điều gì, rồi lại như cái gì cũng không biết.

Đông Phương Tuyết nói: Đừng sợ!

Chỉ có chính nàng biết, nàng thật sự không sợ, không sợ những thích khách vọt đến từ mặt nước, nàng chỉ là...

Ánh sáng bạc chợt lóe, trước mặt bổ tới một đao thẳng về phía Đông Phương Tuyết, Đông Phương Tuyết vội kéo Nguyệt Trì Lạc xoay người tránh né, rút ra nhuyễn kiếm tùy thân, thanh kiếm bóng loáng như bông tuyết mềm mại bay lả tả, chỉ nhìn thấy được từng trận huyết sắc lan tràn đầy thuyền hoa và trong hồ nước.

Đông Phương Tường rút kiếm yểm trợ, Tổng Chỉ Thi từ từ thối lui đến bên cạnh Đông Phương Tuyết, khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo càng lúc càng tái nhợt.

Đông Phương Tuyết mỉa mai cười một tiếng, một kiếm hất ra một hắc y nhân, mang theo Nguyệt Trì Lạc đi ở bên cạnh, cùng Đông Phương Tường hình thành một vòng bảo vệ, đưa hai người vây vào chính giữa.

Thân thuyền đột nhiên rung chuyển mãnh liệt khiến cho có chút chênh vênh, ở dưới tình huống không có người nâng đỡ, Nguyệt Trì Lạc và Tổng Chỉ Thi chỉ có thể cùng dìu đỡ lẫn nhau ổn định thân thể.

Vô số hắc y nhân xông tới, rồi lại bị Đông Phương Tuyết lần lượt hất ra, trên mặt của hắn từ đầu đến cuối đều cười yếu ớt nhưng xuống tay lại không chút lưu tình. Nhuyễn kiếm trên tay như lá cải trắng bổ xuống một kiếm, trong nháy mắt hắc y nhân nọ liền hóa thành vong hồn ở trong tay hắn.

Vào lúc này Nguyệt Trì Lạc lại nghĩ, những người đang bị Đông Phương Tuyết giết chết, có phải cũng xuyên qua đây hay không?!!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bị Đâm

Suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy không có khả năng. Dù sao, không phải người nào cũng có vận số như vậy, mà việc nàng xuyên qua là do ông nội dùng nửa cái mạng của mình để đổi lấy. Chính là vì không muốn nàng trải qua cái loại cuộc sống chém chém giết giết không có ánh sáng.

Nàng vẫn luôn làm rất tốt, không muốn phụ tâm ý của ông nội, cho nên vứt bỏ hết tất cả, buộc lòng phải giả dạng ham ăn biếng làm như con cừu nhỏ...

Nhưng không đợi nàng suy nghĩ nhiều, liếc mắt nhìn thấy hắc y nhân đang suy yếu lắc lư vút qua tránh thoát được một kích trí mạng của Đông Phương Tường, trường đao thẳng tắp bổ tới về phía Tổng Chỉ Thi.

Nguyệt Trì Lạc nhú mày, trong nháy mắt có hơi do dự, nàng đang nghĩ nàng có nên phá hủy hình tượng đã duy trì mấy năm qua mà giúp nàng ta một tay hay không, hoặc là tiếp tục đứng im bất động.

Vào lúc nàng đang do dự, thế nhưng bị người hung hăng một phát tóm lấy, thân thể theo quán tính nghiêng ngã về hướng bên cạnh.

Ngay lúc này mũi kiếm chỉ còn cách Tổng Chỉ Thi chừng nửa tấc, tình thế cấp bách, nàng không chút nghĩ ngợi, Nguyệt Trì Lạc tóm lấy người ở cách mình gần nhất kéo về đứng che chở ở phía trước.

Đông Phương Tuyết muốn cứu Tổng Chỉ Thi, không ngừng thu thế, một kiếm bén nhọn đâm vào hắc y nhân, lại thẳng tắp đâm vào trên người

Nguyệt Trì Lạc đang che chắn cho Tổng Chỉ Thi, hắc y nhân một kiếm lướt qua Đông Phương Tuyết, cũng cùng lúc đâm xuống trên người Nguyệt Trì Lạc.

Cảm giác mát lạnh đánh úp lên người, tiếp theo hai loại đau đớn thấu xương bắt đầu lan tỏa khắp nơi. Nhìn hai mũi kiếm đâm vào người, Nguyệt Trì Lạc đau đớn nhú mào, cúi đầu nguyên rủa một tiếng, lẩm nhẩm nói nhỏ: "A Dạ, mình bị người khi dễ rồi, cậu đang ở đâu..."

Sau đó hai mắt đen xoay chuyển dần mất đi ý thức, bị hắc y nhân đâm trúng một kiếm đó, dòng máu tươi chảy xuôi xuống biến thành màu đen.

Dòng máu đậm đen cùng đỏ thẫm xen kẽ hòa hợp lẫn nhau, nhanh chóng nhuộm thắm y phụ đỏ tươi, ngón tay Đông Phương Tuyết hằn rõ lên khớp xương, nhanh chóng điểm vài cái huyết quan trọng toàn thân cho Nguyệt Trì Lạc, ngăn chặn suối máu không ngừng chảy xuống.

Sau đó, hắc y lấy ra bình sứ màu trắng ở trên người, trút ra một viên thuốc đút cho Nguyệt Trì Lạc ăn.

Lạnh lạnh liếc mắt nhìn qua sắc mặt trắng bệch của Tổng Chỉ Thi, trong mắt chợt lóe lên lo lắng, hắc y trở tay một kiếm đâm vào tim hắc y nhân, thuận tay đỡ lấy Nguyệt Trì Lạc đang từ từ trượt xuống.

"Ám Mị, ra đây!" Khẽ quát một tiếng, hai bàn tay Đông Phương Tuyết cùng dìu đỡ Nguyệt Trì Lạc và Tổng Chỉ Thi giữ chặt ở trong tay, tung người nhảy vọt lên, biến mất ở trên hồ nước bị nhuộm máu đỏ hồng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Độc Tố

Đông Phương Tuyết quát khẽ một tiếng, Âm Mị y phục đen, mái tóc đen, mặt nạ đen như ma quỷ không một tiếng động hiện ra. Thanh kiếm sáng trên tay tỏa ra màu lam âm u, kiếm khí tung hoành ở giữa bốn phía ra một đường máu, hắc y nhân tử thương vô số.

Hắn thuận tay nhắc Đông Phương Tường lên, bám theo sau Đông Phương Tuyết, một mạch lưu loát không gì sánh được.

★★

Màn lụa màu trắng chậm rãi hạ xuống, Đông Phương Tuyết cầm cốc trà từ tốn nhấp một ngụm, mắt phượng xinh đẹp trong suốt thản nhiên.

"Sao rồi?" Hắn lên tiếng hỏi, nhưng giọng nói không có chút gợn sóng.

"Hồi bẩm Vương Gia, Vương... Vương phi đã không có gì đáng ngại, độc tố trên người đã giải, chỉ cần điều dưỡng nghỉ ngơi nhiều hơn là được." Thái y thu dọn hòm thuốc, lấy ra một tờ giấy vôi vàng hạ bút liên tục viết xuống hàng loạt phương thuốc.

"Người lui xuống trước đi." Đông Phương Tuyết khoát tay với thái y khoát, hàng mi tuấn lãng khẽ nhú, mắt phượng đào hoa như ngàn vạn vô số ánh sao lấp lánh.

Thầm nghĩ, theo lý loại độc tố này không thể nào giải hết nhanh như vậy, hơn nữa viên thuốc hắn cho nàng ăn cũng không phải thuốc giải gì, đó

chẳng qua chỉ là một loại khổng chế độc tố lan tràn mà thôi.

Nhưng thái y nói, độc tố trên người đã giải hết. Như vậy, phát sinh vấn đề là ở trên người nữ nhân này sao?

Hắn để cốc trà xuống, bước chân tao nhã đi tới bên cạnh giường, bàn tay hiện rõ khớp xương dừng lại ở một chỗ cách xa gò má Nguyệt Trì Lạc chừng một tấc.

Hàng mi anh tuấn hơi nhú tạo nên một đường cong đẹp mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt vô sắc của nàng, hắn chần chờ một lúc, cuối cùng để ở giữa trán giúp nàng khôi phục lại đôi lông mày đang nhú chặt.

Sau đó thu tay về, nhợt nhạt thở dài, xoay người bước ra khỏi phòng.

Có nhiều chuyện, có nhiều bí mật, hãy cứ xem như không biết có lẽ tốt hơn.

Huống chi, hắn cũng không có nhiều hứng thú.

Nguyệt Trì Lạc nằm thẳng ở trên giường, môi mỏng tái nhợt vô sắc, nàng chỉ cảm thấy toàn thân lúc thì hơi lạnh lúc thì hơi nóng, như đặt mình nung nẩy trong hai loại tầng lớp rét lạnh cùng nóng bức.

Nghe được tiếng đóng cửa vang lên, chân mày nàng vừa được Đông Phương Tuyết vừa khôi phục đang bắt đầu nhú chặt lại, mặc dù ở trong trạng thái hôn mê nhưng đối với mọi chuyện chung quanh thì vẫn biết rất rõ ràng.

Chỉ ngoại trừ thân thể hiện nay không thể hoạt động ra, tất cả không có gì khác biệt.

Nếu đổi lại là người bình thường bị hắc y nhân đâm vào một kiếm đó, e rằng đã sớm không còn mạng rồi. Nhưng trong cơ thể bản thân nàng đã có

một loại cực độc, nay hai loại độc tố chống chọi với nhau, chỉ có cơ thể hơi khó chịu một chút ngoài ra cũng không có ảnh hưởng gì lớn đối với nàng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Muốn Chết Thì Đừng Uống

Đây cũng là nguyên nhân, tại sao vào giây phút đó nàng đỡ được một kiếm cho Tổng Chỉ Thi mà không có lập tức phản kích.

Lúc đó, một kiếm kia vốn là trúng chính giữa tim, thanh kiếm hạ xuống ắt sẽ trí mạng, nàng không muốn để hình tượng nhu nhược của mình đã ẩn núp nhiều năm qua phơi bày ra ánh sáng, do đó thời điểm bị thanh kiếm kia đâm xuống, nàng có hơi chút di chuyển phần thân dưới, tránh được vị trí quan trọng nhất.

Nàng không sợ đau, càng không sợ chết, cho dù phần thân thể này chết đi, nàng cũng sẽ không chết.

Nhưng mà, nàng lại không muốn phụ tấm lòng của ông nội.

Không có A Dạ, ông nội cũng không còn nữa, đối với nàng mà nói thì thế giới nào cũng vậy, cũng chỉ là một tòa thành thị tràn ngập chết chóc mà thôi.

Ký ức là bóng tối, cũng là máu tanh, càng thêm lạnh lẽo vô tình.

Nguyệt Trì Lạc bất đắc dĩ thở dài một tiếng, đầu có chút mê man, không muốn nghĩ bất cứ chuyện gì nữa, nặng nề đã ngủ thiếp đi.

Tối thiểu bây giờ là an toàn, xác thực không ai có thể mơ tưởng cướp đi mạng của nàng, vì vậy nàng có thể tùy ý hưởng thụ mà ngủ.

Tỉnh lại lần nữa, đã là ngày hôm sau, thân thể vẫn còn chút đau nhức, nàng chậm rãi mở mắt ra, đập vào mắt là một gian phòng xa lạ, quanh thân trôi lên mùi vị lạ lẫm, cạnh giường hai nha hoàn đang đứng rũ đầu xuống.

Nhếch miệng lên mỉm cười có phần chua xót.

Nàng thật là đã sống uống phí nhiều năm qua sao, bị thương như vậy cũng không có ai quan tâm.

Nếu là trước đây A Dạ nhất định sẽ coi chừng mình cả đêm, chăm sóc mình, sau đó sẽ tức giận không để ý tới nàng...

Ha ha, bây giờ nghĩ tới cũng còn cảm thấy rất vui vẻ à!

Vài tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên, khóe miệng Đông Phương Tuyết khẽ nhếch cười, bưng chén thuốc đẩy cửa vào, áo bào tím sang đẹp quý giá đánh ra giữa không trung một độ cong hình bán nguyệt. Hãn khẽ ngược mắt, đôi con ngươi hẹp dài màu tro lạnh nổi lên một chút đường cong, giống như loài hồ ly giáo hoạt.

Nhìn thấy Nguyệt Trì Lạc tỉnh lại, cũng không cảm thấy bất ngờ.

Ánh mắt trong suốt của Nguyệt Trì Lạc nháy vài cái, ánh mắt thuần khiết vô hại theo từ trên người Đông Phương Tuyết dừng lại trên chén thuốc.

Khẽ cau mày, cười khố nói: "Có thể không uống không? Thuốc này khẳng định là rất đắng!"

"Cũng được." Đông Phương Tuyết nhàn nhạt cười một tiếng, trong con ngươi thoáng qua ngàn vạn hoa đào: "Muốn chết thì đừng uống..., Vương phủ của Bốn vương sẽ không thu nhận người chết."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Ăn Vào Sẽ Không Đẳng

Hắn nhàn nhạt cười, như người khiêm tốn ôn nhuận, âm thanh lãnh đạm không hề mang bất kỳ gợn sóng nào.

Tựa như hắn chỉ tùy tiện nói ra, người cũng không cần để ý.

Nhưng tất cả người của Vương phủ đều biết, Vương Gia cho dù chỉ là tùy ý mà nói nhưng nói ra thì sẽ làm được.

Đừng thấy hắn cứ luôn mỉm cười ôn nhu như thế, đằng sau nụ cười yếu ớt đó chính là ám tiễn (mũi tên ngầm), hơn nữa so với độc dược có thể còn độc hơn ba phần, bởi vì người ta không biết khi nào hắn sẽ lấy mạng của mình!

Nguyệt Trì Lạc nổi cáu, nàng chỉ là tùy hứng nói một tí thuốc này đẳng thôi, nhưng dầu gì cũng là thuốc đẳng đã tậ, vì nghĩ cho mạng nhỏ có đẳng đi nữa nàng cũng không sợ.

Im lặng nhận lấy chén thuốc từ trên tay Đông Phương Tuyết, nháy nháy mắt hai cái, cầm chén thuốc một hơi uống cạn sạch.

Có chút đẳng chất trượt vào cổ họng, nàng khè ra một hơi thật lớn, mới vừa để chén thuốc xuống, một miếng mứt táo ngọt ngào đã đút vào trong miệng, theo ngón tay nhìn lên, Nguyệt Trì Lạc thấy Đông Phương Tuyết nhướng mắt cười nhạt, ánh mắt màu tro lạnh chớp một cái, giây phút đó có ngàn vạn hoa đào thoáng qua.

Nụ cười đó, tựa như trời băng đất tuyết giữa ánh mặt trời khiến tinh thần người ta bối rối mê mẩn. Xuyên qua khe hở, nàng nhìn đến giữa trán thiếu niên chưa từng xuất hiện qua vẻ tịch mịch bất chợt lóe lên, Nguyệt Trì Lạc nhìn đến ngơ ngẩn thậm chí quên luôn cả động tác.

Đông Phương Tuyết hơi hơi nhú mi: "Ăn vào sẽ không đắng."

Lời nói ra lại giống như cương chiều dỗ ngọt đứa trẻ, lúc hơi khẽ nhường mi đã làm cho trái tim của hai nha hoàn loạn nhịp.

Nguyệt Trì Lạc muốn lắc đầu nói: Không đắng.

Nhưng, nhìn thấy Đông Phương Tuyết như thế, lại không có khả năng cự tuyệt, cuối cùng khẽ hé môi ngậm miếng mứt táo vào trong miệng.

Trong lòng chảy qua nhẹ nhẹ tia ấm áp, nhưng cũng chỉ là thoáng qua.

"Huyền Chi Thất đâu?" Lên tiếng hỏi không phải là thích khách, mà là Huyền Chi Thất.

Đông Phương Tuyết lắc lắc đầu, tỏ ý hẩn cũng không rõ, hành tung của Huyền Chi Thất dù sao cũng không ổn định, không chừng sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, hoặc có thể là sau một khắc lập tức biến mất.

Ánh mắt sáng lên, Đông Phương Tuyết đột nhiên cười cười, nụ cười như ánh trăng mờ lung: "Hắn đang ở Yên Vũ lâu."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Mọi Chuyện Không Thể Cường Cầu

"... Hả..." Nguyệt Trì Lạc giật mình, rồi sau đó cười cười, dùng ánh mắt hỏi thử Đông Phương Tuyết: "Kỹ viện?"

Đông Phương Tuyết gật đầu, xác thực là đáp án này.

"Ồ..."

Sau khi thản nhiên ồ lên một tiếng, Nguyệt Trì Lạc cầm lên khối bánh ngọt bên cạnh bàn, hờ hững cắn một miếng, bởi vì thỏa mãn mà lúm đồng tiền nhọt nhọt bên má hơi nở rộ ra.

Nhìn nàng cũng không có một chút gì khác thường, Đông Phương Tuyết hơi có phần không hiểu, lập tức liền hỏi: "Người không tức giận sao? Không khó chịu sao?"

Hắn cho rằng dù cho không tức giận, biểu cảm nàng nhiều ít cũng nên náo loạn một chút, nhưng chưa hề nghĩ chỉ nhàn nhạt một tiếng bỏ qua như vậy, không còn bất kỳ động tác nào nữa.

Điều này khiến hắn rất nghi hoặc, nữ nhân này, không phải nói thích Huyền Chi Thất sao, tại sao lúc này còn có thể dửng dưng như vậy, lạnh nhạt như không thèm đếm xỉa đến.

Nguyệt Trì Lạc nhướng mắt thản nhiên liếc hắn một cái, rồi cúi đầu tiếp tục dồn sức ăn, thanh âm có chút ậm ờ nhưng vẫn cứ rõ ràng truyền vào trong tai Đông Phương Tuyết.

"Tức giận có ích sao? Tổn thương người cũng là làm tổn thương mình, nếu đã vô ích bản thân ta cần gì phải tức giận."

"Ta thích Huyền Chi Thất chẳng qua là yêu thích của cá nhân ta, về phần hần có thích ta hay không, đó là chuyện của hần. Hần làm cái gì, thì có liên quan gì tới ta? Ta vì sao phải thương tâm?" Thích một người, lẽ ra nên thích toàn bộ của người đó, huống chi nàng thích, ấy cũng chỉ là thích mà thôi.

"Mọi việc không thể cưỡng cầu, hần muốn làm gì thì cứ làm cho sáng khoái, lối sống tùy ý hành động như vậy mới chính là Huyền Chi Thất."

"Con người sống ở trên đời không như ý hết tám chín phần mười, không ai có thể làm cho tất cả trở thành hoàn mỹ. Không thể cưỡng cầu thứ gì đó, thì hà tất gì phải đi chấp nhất chứ."

Một câu nói sau cùng vừa dứt, Đông Phương Tuyết phảng phất nhìn thấy trong ánh mắt như ngọc lưu ly thoáng qua một giọt nước sáng, khi nhìn lại lần nữa thì thấy được thiếu nữ đang chớp đôi mắt sáng lấp lánh mong đợi nhìn mình.

Nhưng hần biết, mình không có nhìn lầm, không nhìn lầm tia sáng của giọt nước mắt vừa lóe lên.

Khoảnh khắc đó, Đông Phương Tuyết giống như bị nhéo một cái, lồng ngực lại mơ hồ có cảm giác đau đớn.

Hần tự cho là mình thông minh hiểu rộng, nhưng cũng không nhìn thấu đáo bằng thiếu nữ rưng rưng lệ mà tươi cười trước mặt này.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Một Thân Tịch Mịch

Nàng thẳng thắn vô tư thừa nhận mình thích Huyền Chi Thất, thản nhiên công bố điều mình thích với người ngoài, lại còn có thể nhìn thấy rõ ràng, suy nghĩ thấu đáo, vậy bản thân hắn thì sao đây?

Qua nhiều năm như vậy, là hắn đã cưỡng cầu sao... Là hắn đã cưỡng cầu quá đáng sao...

Hắn nhiều lần tự hỏi mình, trong lòng bắt đầu lan tràn đau đớn, giống như nước sông liên tục chảy không ngừng càng không thể cứu vãn.

Có lẽ... Hắn thật sự không nên... Không nên... Không nên cưỡng cầu...

Có những thứ cho dù cưỡng cầu cũng không có khả năng, cưỡng cầu rồi, đời này có lẽ cũng chỉ là một cưỡng cầu thôi.

Ngón tay trắng thuần của Đông Phương Tuyết run rẩy khẽ bóp trán, nốt Chu Sa giữa lông mày lúc này xem ra ảm đạm không ánh sáng. Một tia chớp nhoáng không thể phát giác rơi xuống xuyên qua từ trong khe hở ngón tay, chiếu xuống giữa đôi con ngươi màu tro lạnh.

Giải quyết xong một miếng bánh ngọt cuối cùng, Nguyệt Trì Lạc chớp hai mắt như hai viên ngọc lưu ly tinh khiết trong suốt nhìn Đông Phương Tuyết, mi mắt hơi cong cong: "Còn nữa không?"

Dáng điệu đó thật giống như một con mèo lười biếng, khóe miệng tươi cười như không hề để tâm.

Đông Phương Tuyết có phần hơi sững sờ, dường như cảm thấy có chút buồn cười, lại cảm thấy có chút không biết phải làm sao, cuối cùng giật mình cười một tiếng: "Ta đi lấy cho người."

Xoay người, áo bào màu tím lộng lẫy quý giá dẫn ra một nửa độ cong hình bán nguyệt, dáng người đó vô số phong thái tài hoa, vô số ảo não cô đơn.

Một thân tài hoa phong nhã, nhưng cũng một thân cô đơn lạnh lẽo.

Nguyệt Trì Lạc gần như không thể hiểu thở dài một hơi, lồng ngực tấn đau khiến nàng không tự giác nặng nề nương lên lông mày.

Giờ phút này, nhìn đến từ cửa phòng hé ra phân nửa, nữ tử bên trong cánh cửa nằm nghiêng trên giường, cả suối tóc đen mơn trớn khuôn mặt tái nhợt của nàng, tư thế vô hại đó không giống với trước kia.

Vẻ mặt thâm trầm sâu sắc, rất sâu rất sâu cơ hồ sâu không thấy đáy.

Rồi lại bình tĩnh rất giống như mặt hồ nước không còn sự sống phẳng lặng như tờ, dường như không dậy nổi mảy may gợn sóng.

Có hơi thở dài từ chóp mũi tràn ra, phảng phất còn có thể nghe được âm thanh ở bên trong nhàn nhạt bất đắc dĩ, bi thương thật sâu.

Ký ức chôn sâu trong tận đáy lòng, giấu cũng không giấu được tràn đầy trái tim, mặc kệ người không có chỗ để trốn, có chỗ để tránh.

Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt tự nhìn mình chết đuối trong đó, khấn sâu tình yêu say đắm, khắc sâu sự tuyệt vọng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đãi Ngộ Thay Đổi 1

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Trì Lạc còn đang trong mộng lung, vết thương vẫn còn chút đau nhức đã bị Đông Phương Tuyết nói một câu đuổi trở về Nguyệt gia.

"Vương Gia đã thông báo cho Nguyệt phụ đến đón tiểu thư trở về phủ, xin tiểu thư lập tức chuẩn bị."

Thị vệ truyền lại lời nói của Đông Phương Tuyết một lần, sau khi kết thúc cú thi lễ vội vã rời đi.

Cho đến lúc ngồi vào trên xe ngựa, Nguyệt Trì Lạc cũng không nhìn thấy Đông Phương Tuyết được một lần, rèm xe chậm rãi để xuống, ngăn cách hết thấy mọi thứ ở bên ngoài.

Hơi có chút buồn bực chôn chặt ở trong lòng, Nguyệt Trì Lạc cúi đầu không muốn nhìn khuôn mặt tươi cười đang cố ra vẻ hiền lành của Nguyệt phụ.

Nàng vốn không muốn lúc này trở về Nguyệt gia, dù sao bây giờ trở về Nguyệt gia nhất định không thể nào bình yên, bản thân lại càng sẽ không được an lành, đặc biệt là lúc nào cũng như mang quả bom ở phía sau.

Nguyệt Trì Lạc không được yêu thương đột nhiên trở thành Quyền Khuynh Thiên Hạ, vị hôn thê của Tứ Vương Gia diễm tuyệt nhất thiên hạ, ai... Buồn cười cỡ nào à!

Nhưng Đông Phương Tuyết lại vội vàng xua đuổi mình đi như vậy, thật là buồn bực à, Nguyệt Trì Lạc nàng cũng có lúc có người không chịu chào đón như thế sao?

Nhớ lại tiểu viện tử thanh tịnh của mình, từ hôm qua sau khi Đông Phương Tuyết cùng Huyền Chi Thất rời đi, thậm chí đến về sau cho đến khi mình xuất giá, e rằng cái viện đó đã không còn thanh tịnh nữa rồi, Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ đến đây nhếch miệng cười khổ.

Nguyệt phụ ngồi nghiêng người lắc lư trong xe ngựa, giữa hai lông mày quả nhiên không ngừng ẩn giấu sắc mặt vui mừng, ánh mắt vẫn luôn quan sát Nguyệt Trì Lạc, tuy rằng có đứa con gái này nhưng mình cũng chưa từng để tâm đến, lại càng thêm không có đối đãi với nàng được tốt.

Trong khi cưỡi chiều Nguyệt Hinh Nhu lên tận trời, thì lại trong vô hình để mọi người chà đạp nàng dưới chân.

Mới đầu cũng có đi xem qua, nhưng khi nhìn thấy dung nhan Vô Diễm cùng bộ dáng có chút si ngốc thì không còn bước vào tiểu viện tử đó nữa. Qua nhiều năm như vậy, tuy có nha hoàn chăm sóc nhưng bản thân chưa từng tự mình đi đến hỏi thăm một lần.

Vốn toàn tâm toàn ý đề bạt Nguyệt Hinh Nhu vào cung, nhưng chưa từng nghĩ rằng, đứa con gái thứ hai không được yêu thương này trong nháy mắt trở thành chánh phi của Tứ Vương Gia, còn Nguyệt Hinh Nhu tuy là trắc phi thái tử, nhưng cả Đế Đô này, ai không biết người chân chính nắm quyền chính là Tứ Vương Gia Đông Phương Tuyết?

Thái tử tuy là Đông Cung, nhưng lại không có thực quyền, về sau đăng quang Cừu Bảo vẫn chưa biết chừng là ai đây?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đãi Ngộ Thay Đổi 2

Nếu là thái tử, đến lúc đó địa vị Nguyệt Hinh Nhu nhất định chỉ là một chỗ ngồi tứ phi nho nhỏ, còn nếu là Tứ Vương Gia, vậy về sau ngôi vị hoàng hậu sẽ thuộc về Nguyệt gia, người đi theo hần cũng không ít, điều này khiến cho hần sao có thể không thích? Sao có thể không vui?!!

Giữa lúc Nguyệt phụ xoay chuyển suy nghĩ, Nguyệt Trì Lạc từ từ ngẩng đầu nhìn hần, con người như nước lặng bình tĩnh mơ hồ thoáng qua tia giễu cợt và cười mỉa mai.

A... Đây chính là phụ thân của thân thể này sao? Một người phụ thân đối với đứa con mình không có giá trị lợi dụng thì chẳng dòm ngó tới, một người phụ thân đối với đứa con mình được thăng chức lên cao thì bằng mọi cách lấy lòng, một người phụ thân không hề có nhân tính gian xảo dối trá, giả nhân giả nghĩa bán con cầu vinh!!

Nguyệt Trì Lạc nàng đây thật đúng là có chút khinh thường à.

Ở ngưỡng cửa Nguyệt gia, hai tảng đá lớn Sư Tử ngẩng cao đầu uy phong lẫm lẫm, trên thân tảng đá treo một tấm tơ lụa gấm màu đỏ, phần lớn người Nguyệt gia đứng ở ngưỡng cửa trông ngóng nhìn xung quanh, khi nhìn thấy chiếc xe ngựa chậm rãi lao tới thì trong mắt mọi người thoáng qua đủ loại cảm xúc bất đồng, nhưng cuối cùng toàn bộ đều quy về chung một vẻ biểu tình.

Nguyệt Trì Lạc giảm lưng người bước xuống xe ngựa, đôi mắt trong suốt thuần khiết khi nhìn tới mọi người bất chợt cảm thấy hoàn toàn nguội

lạnh, ngực lại trống rỗng đau đớn tựa như băng lạnh.

Nàng dần dần rũ xuống hàng mi tựa như cánh bướm, che giấu đi tâm tình phức tạp trong ánh mắt.

"Lạc nhi, mau mau vào nhà đi, bên ngoài gió lớn, thân thể con vẫn còn chưa khỏe hẳn, sao có thể phơi gió." Trình thị, nữ chủ nhân của Nguyệt phủ, trên mặt gọi lên tươi cười từ ái, bàn tay được chăm sóc tỉ mỉ đưa tới lôi kéo tay Nguyệt Trì Lạc, nhưng không ngờ bị người chột né tránh xích ra.

Ngay lập tức, trên mặt thoáng qua một chút mất tự nhiên cùng lúng túng, những người tam nương, tứ nương chuẩn bị vây quanh Nguyệt Trì Lạc để hàn huyên hỏi thăm, bước chân liền dừng lại.

Nguyệt Trì Lạc ngược mắt, tầm mắt lơ đãng lướt qua mọi người, nhỏ nhẹ đáp: "Đa tạ đại nương quan tâm, Lạc nhi muốn trở về hậu viện nghỉ ngơi trước."

Dứt lời, không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, đi thẳng về tiểu viện của mình, lưu lại một đám người kinh ngạc vẫn chưa lên tiếng.

"Đứa nhỏ này, từ nhỏ đã không thân cận với người khác, từ nay về sau các người hay khoan dung với nó nhiều hơn chút."

Lướt qua cửa chính, khi quẹo một khúc quanh, bước chân Nguyệt Trì Lạc ngừng lại một chút, lời nói Nguyệt phụ lại rõ ràng truyền vào trong tai nàng, trong lòng lại thêm một hồi bất đắc dĩ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Vết Thương Chuyển Xấu 1

Vào tiểu viện của mình, đầu tiên Nguyệt Trì Lạc thấy chính là Thập Thất đứng ở ngưỡng cửa đang nhìn ngó xung quanh, sau đó là một số vật dụng trong nhà trang hoàng rực rỡ sáng bừng lên, giống như đột nhiên thay đổi chỗ ở khác, nếu như trước đây là ổ bạc, vậy thì hiện tại toàn bộ chính là cấp bậc kim cương.

Nàng mấp máy cánh môi hồng nhạt trơn bóng, ánh mắt trầm tĩnh thản nhiên để lộ ra sự mệt mỏi, tay xoa nhẹ chỗ miệng vết thương, bởi vì đi có chút gấp gáp mà lồng ngực lại bắt đầu đau nhức, như có như không kèm theo nhẹ nhẹ bèn nhọn dường như muốn xỏ xuyên qua cả người.

Một kiếm ở thời điểm đó mặc dù tránh được vị trí quan trọng nhất, nhưng dù gì cũng liên quan đến vùng ngực, cho nên có chút đau đớn cũng là điều khó tránh khỏi, lại thêm cả một buổi sáng xóc nảy, lúc này không có lập tức đổ máu đã là không tệ rồi.

Thật không thể tưởng tượng Đông Phương Tuyết hung ác như vậy, bố xuống không có một tia do dự nào, dám tạo ra một thân bệnh hoạn này cho nàng.

Nhưng những việc đó đều không khiến lòng nguội lạnh bằng nhìn thấy mọi người lúc ở ngoài cổng, trong nháy mắt như từ thiên đường rơi xuống địa ngục, tâm vô cùng lạnh lẽo. Nếu như mọi người vẫn đối xử lạnh lùng với nàng mà không phải nịnh nọt như vậy, hẳn là bây giờ sẽ không cảm thấy tâm lạnh đến thế.

Cứ như vậy, mặc kệ giả hay không giả đều không có lựa chọn, Nguyệt gia chung quy cũng không phải là nơi để Nguyệt Trì Lạc nàng nương thân.

Thập Thất thấy nàng, ánh mắt trong suốt chợt sáng lên, lúc tầm mắt chuyển đến khuôn mặt tái nhợt không còn chút máu của nàng thì ngay lập tức bước qua dầm đỡ nàng, khước miệng bắt đầu nói lảm nhảm: "Ta nói người nha, thật đúng là không có mệnh tiểu thư, vừa mới cùng Tứ Vương Gia định thân thì đã xảy ra chuyện đáng trách như vậy, còn không biết cái thân thể này của người có khả năng chống đỡ nữa hay không đây..."

Nguyệt Trì Lạc âm thầm cắn chặt răng, xỉ nàng một cái: "Người còn tiếp tục nói nữa, lỗ tai lão nương sắp sửa dài ra rồi."

Cuối cùng, bàn tay đang vuốt ngực cảm thấy hình như có thứ gì đó xuyên thấu qua, nàng lấy tay quẹt quẹt xuống, một vết máu đỏ thẫm từ trong tay nhỏ xuống, Thập Thất không còn dám lộn xộn, sắc mặt tái xanh, thận trọng đỡ nàng đi vào, hướng bên trong cánh cửa hô to: "Mau... Mau gọi đại phu, miệng vết thương tiểu thư chuyển biến xấu rồi!"

Nguyệt Trì Lạc lúc này mới nhìn thấy bốn nha hoàn ăn mặc giống nhau đang đứng bên trong cánh cửa chờ đợi sai bảo, nghe thấy Thập Thất hô hoán như thế, có hai người nhất thời kinh hoảng liền chạy đi ra ngoài.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Vết Thương Chuyển Xấu 2

Đãi ngộ này, trong nháy mắt thật đúng là long trời lở đất, trước kia Thập Thất cũng được gọi là tể nương (tựa tựa như bà vú í), nơi này ngoài công việc ra hai người bọn họ đều tự mình lo hết, bây giờ thay đổi như thế, sợ là địa vị của Thập Thất cũng theo người chủ tử như nàng mà thăng cấp lên rồi.

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc khẽ mỉm cười, trên gương mặt phúng phính mơ hồi nở rộ ra lúm đồng tiền.

"Người còn có lòng dạ cười ư, thật không biết đầu óc của người được làm bằng cái gì nữa." Âm thầm vắn vắn cánh tay, sắc mặt tái nhợt của Thập Thất khi nhìn thấy dáng vẻ Nguyệt Trì Lạc tươi cười thì ít nhiều đã có phần bình tĩnh lại.

Nguyệt Trì Lạc chỉ nhàn nhạt cười, nụ cười yếu ớt này rất hợp với sắc mặt tái nhợt, không biết làm sao để giải thích có lẽ chỉ có bản thân nàng biết, nàng lúc này thật đúng là rất vô cùng bất đắc dĩ, không giải thích được vẻ u sầu của mình.

Bi thương của đời người thật đúng là nói không nên lời, đã khoa trương lại còn giả tạo, vì sao Nguyệt Trì Lạc nàng lại bất hạnh như vậy chứ! o (͡° ͜° ͜°) o

Náo loạn đến vậy, rất nhanh, đại nương Nguyệt gia cùng Nguyệt phụ lo lắng dẫn theo đại phu tới, Nguyệt Trì Lạc ngồi dựa vào trên thành giường,

vừa hơi chuyển đầu, nhìn thấy chính là ba người hùng hùng hổ hổ vội vàng đi về hướng bên này, thần sắc trên mặt thì vô cùng nôn nóng.

Thập Thất luống cuống đứng ở bên cạnh nàng, tay nàng đang vuốt ngực, phủ trên áo là một mảnh đỏ hồng diễm tuyệt như hoa anh túc, giống như Bỉ Ngạn Hoa nở rộ trên đường Hoàng Tuyền, màu đỏ như lửa, còn giống như ngọn lửa đang bốc cháy, thê lương mà lại tịch mịch.

"Lạc nhi! Mau nằm xuống, để đại phu xem kỹ càng cho con một chút." Nguyệt phụ vội vàng lo lắng, mồ hôi trên trán rịn ra như tắm, Trịnh thị cũng theo sát ở phía sau, tay còn lôi kéo một lão giả đại khái trên dưới 50 lưng mang hòm thuốc chạy đến.

Nguyệt Trì Lạc mím môi cười yếu ớt, nàng dựa lưng vào cột giường, vươn tay kéo lên ống tay áo cho lão giả bắt mạch, cặp lông mi hệt như bướm lượn chậm rãi rũ xuống, che đậy đôi con ngươi trầm tĩnh như mặt nước phẳng lặng không dậy nổi một tia gợn sóng.

Lão giả bắt mạch xong, có chút hơi trầm ngâm nói: "Miệng vết thương ảnh hưởng đến tim, Nhị tiểu thư căn bản không có gì đáng ngại, chỉ vì vận động quá mạnh nên mới bị chuyển biến xấu. Để lão phu kê hai phương thuốc, cộng thêm Nhị tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt hai ngày, nhớ kỹ, vạn lần không được tùy tiện làm việc, ngộ nhỡ miệng vết thương chuyển biến xấu nữa, chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt cho tim."

Dứt lời, viết xuống hai phương thuốc trên giấy Tuyên Thành đưa cho Nguyệt phụ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyệt Cảnh Cáo 1

Nguyệt phụ nghe xong, hai mắt chợt đen lại, nhận lấy phương thuốc, thần sắc trách cứ cùng yêu thương song song bắn về phía Nguyệt Trì Lạc, người ở phía sau lại hạ xuống hàng mi, đối với thần sắc này cũng không nói một lời.

Lão giả sửa lại hòm thuốc nhỏ, để lại vải trắng cùng bột thuốc băng bó vết thương, từ tốn mà cười nói: "Nhị tiểu thư thật đúng là có tích phúc, Nguyệt lão gia cùng Nguyệt phu nhân vừa nghe thương thế của người chuyển xấu, cả người đều lo lắng không yên."

Trong khoảnh khắc tràn ngập lúng túng, bầu không khí nháy mắt nổi lên đủ loại biến hóa.

Môi hơi nhếch lên, còn nhàn nhạt mỉm cười châm biếm, rồi lại che giấu trong thoáng chốc.

Thập Thất vươn hai tay nhận lấy, Nguyệt phụ thu lại tia xấu hổ xoay mình tiễn người đi ra.

"Người đứa nhỏ này, tại sao thân thể của mình cũng không biết quý trọng, những năm qua mặc dù chúng ta chưa từng ưu đãi người, nhưng cũng không hề để người thiếu hụt. Ở Nguyệt gia này có ăn có ở, người còn điều gì không hài lòng, sao lại còn oán hận chúng ta." Trình thị thở dài nói, nói xong lời đó cũng không nhìn Nguyệt Trì Lạc thêm một cái, xoay người rời khỏi Tiên viện.

Nhìn Trình thị đi xa, Thập Thất run run hai làn môi, nhỏ giọng la ầm lên: "Những năm gần đây bọn họ đối với người không dòm ngó tới, đối với Đại tiểu thư thì yêu thương có thừa, bây giờ còn có mặt mũi nào nói với người những lời đó..."

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói Thập Thất càng phát nhỏ, nói ra việc này dù sao cũng là chuyện của chủ tử, nàng ít nhiều cũng có phần nhát gan.

Nguyệt Trì Lạc ngược mắt, hai con ngươi óng ánh tựa như sao sáng liếc nhìn nàng một cái: "Bớt nói nhảm, mau băng bó cho ta."

"Bọn họ đối với người như vậy, chẳng lẽ người thật một chút cũng không để ý sao?" Thập Thất vừa băng bó cho nàng, cái miệng nhỏ nhắn cũng không ngừng lải nhải.

"Để ý." Nguyệt Trì Lạc nhú mày, đôi môi hơi tái nhợt nhếch lên: "Ta để ý, để ý bọn họ đối với ta thật quá tốt."

Bọn họ nếu cứ tiếp tục đối với nàng không dòm ngó tới, nàng sẽ rất cảm tạ bọn họ, nhưng tình huống bây giờ, nàng thật rất để ý.

"Người đúng là bị điên rồi." Thập Thất mắng nàng một hơi, tay cầm lấy vải trắng thận trọng mở ra một bên xiêm y của nàng, miệng vết thương nơi lồng ngực bị một kiếm đâm xuống bởi vì máu tươi nhiễm đỏ nên có vẻ hơi chút dữ tợn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyệt Cảnh Cáo 2

Nguyệt Trì Lạc mím môi, mặc cho Thập Thất tự mình làm gì làm, hàng lông mày hơi giựt giựt cho thấy miệng vết thương rất đau đớn.

Nhìn thấy vậy, tay Thập Thất đang bôi thuốc càng thêm nhẹ nhàng, chỉ sợ sơ ý một chút sẽ làm đau chủ tử của mình, máu sắc vải trắng cùng bột thuốc ở trên tay nàng nổi lên vô cùng sống động, ánh mắt tròn xoe biểu hiện sự sốt ruột và lo lắng.

Nguyệt Trì Lạc mím môi nhìn nàng, trong lúc lơ đãng khoe môi cong lên một tia cười ấm áp nhợt nhạt, tựa như gió xuân của tháng ba, có thể làm cho người ta ấm áp đến tận đáy lòng.

Ở chỗ này, cũng chỉ có Thập Thất dám vì nàng lo lắng hay bận tâm, trải qua thời gian bảy năm nàng cũng đã sớm hiểu rõ tính tình Thập Thất.

Nghĩ đến, Nguyệt gia mặc dù không thích nàng, nhưng ít nhất trong cái viện nho nhỏ này vẫn còn có người thật sự lo lắng cho nàng.

Thật ra thì Thập Thất rất khéo tay, có thể đảm đương gánh nước chẻ củi, có thể may vá thành thạo, thêm phương diện thêu thùa hay nhiều thứ khác nữa cái gì cũng do một tay nàng. Ngày trước hầu bao hay khăn tay trên người Nguyệt Trì Lạc toàn bộ đều được làm ra từ bàn tay nàng, kỹ thuật đó tuyệt cũng không hề thua với máy may, khen nàng một câu sư phụ cũng không quá đáng.

Sau khi cột xong một vòng vải trắng cuối cùng ở trên tay, trên trán Thập Thất tiết ra lấm tấm mồ hôi, Nguyệt Trì Lạc nhìn nàng, thở dài một hơi: "Đi xuống trước đi, ta mệt rồi muốn ngủ một chút."

"Có chuyện gì thì gọi em, em ở bên ngoài trông chừng." Sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, Thập Thất còn dặn dò thêm vài câu nữa mới một bước thành hai đi ra ngoài.

Nguyệt Trì Lạc nằm ở trên giường, chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi thon dài như bướm nhảy múa ở trên mặt hiện rõ ra khoảnh bóng râm, giữa hai lông mày không che giấu được vẻ mệt mỏi.

Sắc trời bên ngoài dần tối, trời chiều chiều nghiêng quét xuống cây hoa hồng, màu hồng tỏa chiếu ở trên mặt đất rực rỡ sáng đẹp, mang đến từng tia ấm áp vô hạn.

Trong thời gian này, Nguyệt phụ đến đây được một lần, tam thê tứ thiếp mang theo vô số thuốc bổ cũng tới thăm hỏi cũng mấy lần, Thập Thất tươi cười khéo léo lấy lý do vết thương Nhị tiểu thư chuyển xấu cần nghỉ ngơi ngăn cản đuổi về.

Lúc Nguyệt Trì Lạc tỉnh lại đã là ngày hôm sau, sự đau đớn của miêng vết thương trải qua một chu kỳ điều trị đã chuyển tốt, đã giảm đau rất nhiều, trên mặt cũng hồi phục hồng nhuận như trước, nàng nhìn Thập Thất huơ tay múa chân nói những thứ đồ bổ trân quý kia và có giá trị ra sau, cũng chỉ ảm đạm cười một tiếng.

Nước Đông Phương đứng nhất về tài nguyên, Nguyệt phủ này muốn cái gì không có!

"Thiệt Bạch Niên đó nghe nói ngàn người tham gia Vạn Kim khó cầu, lão gia lại có thể chịu cho người!" Lú lo khoe khoang một phòng thuốc bổ, sự hưng phấn trên mặt Thập Thất thật không nói nên lời.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyết Cảnh Cáo 3

"Muốn sao?" Nguyệt Trì Lạc đi tới, lười biếng nằm bẹp dí trên giường nhỏ.

"Muốn." Thập Thất gật đầu như tôi.

"Dù sao vết thương ta cũng không có gì đáng ngại, muốn thì cầm lấy đi." Nguyệt Trì Lạc khẽ mỉm cười, ánh mắt sáng tỏ linh động tựa như loài hồ ly.

"Thật có thể lấy sao? Nhưng lão gia nói là cho người bồi bổ thân thể." Thập Thất nửa tin nửa ngờ, vươn tay ra lại rút tay về.

Cầm khối bánh ngọt cắn một miếng, Nguyệt Trì Lạc lơ đãng nói: "Người lấy của ta cũng không ít? Ta còn tính toán với người vài thứ này sao."

Lông mày hơi nhướng nhướng, đôi môi hồng phấn mấp máy: "Tháng trước tổng quản phát xuống tơ lụa vải vóc, tháng trước nữa phân phối mang đến là được liệu, còn có 20 lượng bạc của hai tháng trước, còn có tháng trước trước trước..."

"Ngừng! Ngừng!! Ngừng!!!"

Thập Thất rống to ba tiếng, trên khuôn mặt trắng nõn không giấu được vẻ lúng túng, vô cùng lấy lòng nói: "Đó không phải tại tiểu thư bảo em lấy ư, người không bảo em lấy em có gan dám lấy sao?"

Liếc mắt đánh giá Nguyệt Trì Lạc từ trên xuống dưới, Thập Thất bất mãn hếch miệng lên: "Hơn nữa, hầu hạ chủ tử như người, em có lấy của người chút đồ, vậy có gì sai sao?"

Cái nhìn đó rất có phần giống với khinh miệt, hơn nữa còn không hề che giấu chút nào.

"Người..."

Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng nhìn Thập Thất, ánh mắt nhìn lom lom.

Tay cầm miếng bánh ngọt run lên, khay bánh ngọt nhỏ thả xuống toàn bộ cốc hiển cho kiến nhỏ trên mặt đất.

Hít một hơi thật sâu, quát: "Tám tuổi ta mang người từ trên đường cái đem về, những năm qua, người ăn của ta, ở chỗ của ta, mặc của ta và dùng của ta. Việc tình tế* ta không cho người làm, việc thô kệch ta tìm cách thay đổi giúp người, việc nặng nhọc ta liền thiên vị cho phép người phớt lờ. Nếu không phải là ta, người hiện tại vẫn còn ở trên đường cái mót rác, người bây giờ nói với lão nương cái gì chủ tử như người vậy, chủ tử như ta thì thế nào? Chẳng lẽ ta còn phải thực xin lỗi người!!!" (*việc tình tế là chỉ những việc cần kỹ thuật cao nhưng ít tốn sức lực)

"Miệng lưỡi Nhị tiểu thư thật là sắc bén, có lẽ vết thương nhất định đã khỏe rồi." Thanh âm cười khẽ truyền đến, mang theo hơi chút mê hoặc riêng biệt.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyệt Cảnh Cáo 4

"Cám ơn đã khích lệ, cũng sắp khỏi rồi!" Nguyệt Trì Lạc thở phào nhẹ nhõm, không chút nghĩ ngợi tiếp lời.

Đến khi ngoảnh đầu nhìn lên, ánh mắt đình trệ, trong nháy mắt như có vàng sáng rực rỡ, màu sắc đó vô cùng diễm tuyệt.

Chỉ nhìn thấy bạch y như mọi khi, thiếu niên vung quạt xếp lười nhác đi tới, một đầu đen như mực, tóc theo gió mà lay động, mơn trớn tuần nhan như đao khắc của hắc, ánh mắt như ngọc ngàn vạn phong hoa bất tận, khuôn mặt như vẽ, môi mỏng cười nhợt nhạt, đôi mắt tự nhiên không gì trói buộc.

Guốc gỗ dưới chân nện bước trên mặt đất phát ra âm thanh nho nhỏ, mỗi một bước đều giống như giẫm đạp vào trong lòng, mị hoặc mà trầm luân.

Bị mê hoặc đồng thời cũng mất đi cân bằng, bất cứ lúc nào cũng có loại cảm giác như từ vách núi đen vạn trượng ngã xuống.

Loại cảm giác này dễ giựt mình mà lại kích thích, khiến Nguyệt Trì Lạc quả thật muốn ngừng mà không được.

"Người... Sao... Sao... Đến... Vậy?" Trong nháy mắt đó, hàng mi dày của Nguyệt Trì Lạc như lắng đọng yên tĩnh, nàng dường như còn nghe được tiếng tim đập của mình.

Vội vã hung hăng mạnh mẽ như thể muốn nhảy ra lồng ngực nàng.

Huyền Chi Thất vỗ cây quạt xếp một cái, môi mỏng hơi nhếch lên, cười ha ha nói: "Nghe nói người bị thương, ta cố ý mang Kim Sang Được đến."

Dứt lời, để bình sứ màu trắng lên bàn, nhìn Nguyệt Trì Lạc nháy mắt vài cái, nhẹ giọng nói: "Nghe cho kỹ, là cố ý nha..."

Thanh âm nhỏ nhẹ, nhấn mạnh hai chữ cố ý, âm tiết hơi kéo dài ra bên trong tựa hồ có ngàn vạn lưu luyến.

Đến khi Nguyệt Trì Lạc hồi phục tinh thần lại thì đã thấy bóng lưng thiếu niên áo trắng vung vẩy quạt xếp đó đã đi xa, tựa như tranh vẽ trong mộng ảo.

Bên ngoài viện nhỏ dường như cũng nghe được thanh âm nhàn nhạt của Huyền Chi Thất truyền đến, nhưng không biết là đang nói với ai.

Bình sứ trên tay có cảm giác hơi lạnh, Nguyệt Trì Lạc cầm lên để gần mũi người người, là Dao Sang Được thượng hạng, mà còn là phương thuốc gia truyền.

Ánh mắt xoay chuyển, chỉ thấy Thập Thất ngơ ngác ổn định đứng nhìn bóng lưng người nào đó đi xa, một đôi mắt mông lung mê đắm mà si dại, hình như còn đang lăm bắm cái gì.

"Tiêu... Dao... Công tử... Thật sự... Là.. Tiêu... Dao... Công... Tử..."

Đôi tai bén nhạy giật giật, Nguyệt Trì Lạc để Kim Sang Được xuống, bình tĩnh nhìn cửa ra vào viện nhỏ, chỉ chốc lát sau lại bất thành lình đi vào một người.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyết Cảnh Cáo 5

Bản thân người đó mặc một thân áo bào tím cao quý, bóng lưng thẳng tắp đơn bạc cao ngạo mà lại tôn quý không thể tiếp cận, áo bào tím giữa không trung vẽ ra một đường cong hoa mỹ, tựa như đóa hoa nở rộ tuyệt mỹ xán lạn, trong nháy mắt vạn vật đều héo rũ điêu linh.

Nghĩ đến, vừa rồi nhất định là Huyền Chi Thất có nói chuyện với hã, có điều không biết hôm nay ngọn gió nào lại thổi tới hai nhân vật quan trọng này đến đây, hơn nữa Huyền Chi Thất tại sao đi vội vã như vậy, chẳng lẽ có liên quan đến Đông Phương Tuyết sao?

Đôi môi hồng phấn hơi nhếch lên, vẽ ra một nửa độ cong vòng tròn, Nguyệt Trì Lạc bình tĩnh nhìn hã, hai con người đen nhánh trong suốt lơ dờ uể oải, nhìn hã cứ như vậy đi tới, ánh mặt trời chiếu vào trên người hã khiến bóng dáng của hã kéo rất dài rất dài trên mặt đất...

Đông Phương Tuyết mím môi, thản nhiên liếc nhìn Nguyệt Trì Lạc một cái, khoát tay áo, chính là ý bảo Thập Thất đi ra ngoài trước.

Thập Thất khom người hành lễ, lúc đi còn dùng chân chó đóng luôn cửa tiểu viện.

"Hôm nay ngọn gió nào thổi vậy nha." Nguyệt Trì Lạc vượt vượt huyết Thái Dương có chút hơi đau, ngoài miệng luôn gọi lên ý cười không hề để tâm, độ cong gọi lên lúc nói chuyện cũng không hề thay đổi.

Đông Phương Tuyết giật giật khóe miệng, môi mỏng dường như mím chặt hơn, dáng người đơn bạc của hắc lữ qua Nguyệt Trì Lạc, cũng không thèm nhìn tới Nguyệt Trì Lạc một cái, chỉ đi thẳng đến cạnh bờ hồ xanh biếc, bóng lưng thẳng tắp đưa về phía nàng, đôi mắt phẳng phất như mơ hồ mông lung.

Nhìn cửa trước viện nhỏ, Nguyệt Trì Lạc ngẩn ngơ, chẳng lẽ Đông Phương Tuyết không phải đến tìm nàng sao? Tại sao dùng bóng lưng đưa về phía nàng?

Suy nghĩ một chút, Nguyệt Trì Lạc dường như có chút sáng tỏ, bởi vì vào lúc này trên người Đông Phương Tuyết phát ra hơi thở đè nén.

Rất khác so với ôn nhuận thường ngày, lần này tựa hồ cố ý đối với mình, cái loại hơi thở đè nén đó hoàn toàn là vốn có, trực tiếp thắt chặt trái tim Nguyệt Trì Lạc.

Nguyệt Trì Lạc không quay đầu lại, mặc cho áp suất thấp của hắc xâm nhập vào mình, nàng cũng dùng bóng lưng đưa về phía hắc, lúc mở miệng thì vẫn là giọng nói lười biếng quen thuộc: "Đông Phương Tuyết, hồ nước nhà ta rất đẹp mắt sao. Người đừng thấy chim sẻ tuy nhỏ, nhưng thật ra ngũ tạng của nó hoàn toàn đầy đủ, mỗi một chỗ cũng không thua kém phủ đệ Tứ Vương Gia đâu."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyết Bất Lực

Dứt lời, Nguyệt Trì Lạc hơi rũ hàng mi xuống, cũng không kỳ vọng Đông Phương Tuyết trả lời.

Hình như qua một hồi rất lâu, đến chừng như không còn nghe thấy Đông Phương Tuyết thở dài nữa, môi mỏng mấp máy, đôi con ngươi như vũ trụ mênh mông sâu không thấy đáy, lời nói ra ẩn chứa một chút bất đắc dĩ và ý tứ rõ ràng cảnh cáo.

"Mặc dù cảnh tượng hoàng thất náo nhiệt không gì sánh được, có thể hưởng hết tất cả vinh hoa phú quý trên thế gian, nhưng mà khắp nơi rải đầy bóng tối cùng máu tươi không muốn người biết. Mà Vương phi Bốn vương phải có đủ năng lực tự bảo vệ mình, mặc dù Bốn vương có lòng muốn bảo vệ, người cũng biết có đôi lúc khó lòng phòng bị, kết quả..."

Kết quả của khó lòng phòng bị chính là trở thành người hy sinh cho quyền lợi, điểm này ai cũng hiểu rõ.

Đông Phương Tuyết Quyền Khuynh Thiên Hạ tay nắm trọng binh, người muốn giết hẳn nhiều đếm không xuể. Mà Vương phi như nàng nếu không có một chút nhỏ năng lực tự bảo vệ, đến lúc đó chết như thế nào cũng không biết được.

Nguyệt Trì Lạc sững sờ nghe, đôi mắt như ngọc lưu ly sáng chói, tâm tình phức tạp chợt lóe lên.

Đông Phương Tuyết một khắc cũng không ngừng, tiếp tục nói: "Nếu không muốn gả, Bốn vương không miễn cưỡng, nhưng một khi gả đi rồi, đến chỗ Địa phủ chờ trách Bốn vương đã không có cảnh cáo người."

Hắn chỉ là muốn nói cho nàng biết, Vương phi của hắn không phải dễ làm như vậy, nếu có chết đến lúc đó cũng đừng oán hắn đã không có cảnh cáo nàng.

Trên dưới Tứ vương phủ hắn hiện nay vẫn còn chưa có cơ thiệp nào, tối thiểu cũng tránh được sự đấu đá tranh giành tình cảm cơ bản nhất.

"Đông Phương Tuyết, vì sao người chừng này tuổi rồi, nhưng trong phủ cũng không có một cơ thiệp?" Nguyệt Trì Lạc căn cứ môi, thật tự nhiên nghĩ tới điều này.

Bóng lưng Đông Phương Tuyết cứng đờ, tay đang buông xuôi không ý thức nắm chặt, nắm chặt lại nắm chặt, đáng tiếc lưng đưa về phía Nguyệt Trì Lạc nên nàng không nhìn thấy.

Chỉ thấy tay nàng chống lên quai hàm, hàng mi trầm tĩnh hơi hơi nhú, dường như đang tự suy xét điều gì đó, cuối cùng rất thoải mái cười cười nói: "Ta biết rồi, biết tại sao người không chịu cưới thê thiệp, nhất định là như vậy!"

Biểu cảm của nàng có chút hưng phấn, còn có chút ý tứ hàm xúc đáng tiếc nữa.

"Là tại sao?" Cũng rất tự nhiên, Đông Phương Tuyết theo lời của nàng mà hỏi tiếp.

"Người nhất định là bị bắt lực! Cho nên mới không thể cưới thê thiệp."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyết Rốt Cuộc Bất Lực Hay Không Bất Lực

Thân thể Đông Phương Tuyết lão đảo hai cái, muốn nói cũng nói không nên lời, thiếu chút nữa cười ngất!

Đúng vậy, sắc mặt của hãn hiện tại rất túng quẫn, hơn nữa còn vô cùng túng quẫn, cả khuôn mặt cũng rối rắm nhúm lại một chỗ.

Cuối cùng hình như ý thức được nàng nói đến điều gì, cho dù thái độ đứng mực có khá hơn nữa nhưng bị người khác nói bất lực, chung quy cũng không thể nhẫn nhịn được nữa, hãn xoay người, mái tóc đen như mực mơn trớn tuấn nhan như ngọc, đôi con ngươi ẩn chứa vô số hơi thở phẫn nộ, tàn khốc rống lên một tiếng: "Nguyệt Trì Lạc! Người có muốn thử xem Bốn vương rốt cuộc là bất lực hay không bất lực không!!

Tay đang hơi run run, không cần nghi ngờ đây chính là bị người nào đó chọc cho tức giận.

Hù dọa Nguyệt Trì Lạc rụt rụt cổ, vô tội chớp chớp mắt vài cái, đôi mắt ngây thơ nhìn về phía Đông Phương Tuyết cong thành Nguyệt Nha Nhi*: "Người có thể ra tay, ta không ngại đâu, ta còn có thể tìm người tới làm chứng cho người, chứng minh người thật sự có thể nổi dậy." (*ví như nàng tiên ánh trăng)

Đây là lời nói chó chết gì thế? Tìm người để chứng minh? Hãn phải chứng minh như thế nào... Hãn...

Nguyệt Trì Lạc cố ý đẩy, ai bảo vừa bắt đầu hấn đã dùng áp suất thấp chèn ép nàng, nàng rất thù dai, thời khắc không quên phải đòi lại.

Thiếu nàng, không sớm thì muộn cũng phải trả.

Tiểu viện yên tĩnh trong phút chốc chỉ nghe được thanh âm nghiến răng của người nào đó, thân thể Đông Phương Tuyết không kiềm được run run.

"Đông Phương Tuyết?" Nhìn thấy thân thể Đông Phương Tuyết run rẩy, Nguyệt Trì Lạc hiểu kỳ nói: "Người đang run ư, rất lạnh sao? Không phải chứ... Người xem mặt trời ở đỉnh đầu này bao lớn, nhìn thân thể người gầy yếu như vậy, chẳng lẽ thật sự bất..."

Không để Nguyệt Trì Lạc nói hết lời, Đông Phương Tuyết một phát đã bay vụt qua.

Vô ý thức, Nguyệt Trì Lạc ngậm chặt miệng.

Bởi vì Đông Phương Tuyết lúc này thật là rất đáng sợ, hấn cũng không có làm gì, chỉ dùng đôi con ngươi như như vũ trụ thâm sâu khóa chặt lấy nàng, Nguyệt Trì Lạc thậm chí còn có thể nhìn thấy trong đôi đồng tử màu tro lạnh tràn đầy hơi thở quyền rũ.

Nốt Chu Sa ở giữa hai lông mày lúc này tựa như Mạc Châu Sa Hoa* diễm tuyệt nở ra trên đường Hoàng Tuyền, mà còn phối hợp dẫn theo hơi thở nhẹ nhàng của Tu La.

*Giải thích về Mạc Châu Sa Hoa: Loài hoa này cũng chính là Bỉ Ngạn Hoa và chỉ có ở nơi Hoàng Tuyền. Bỉ Ngạn Hoa có 3 màu chính: Trắng, đỏ và vàng. Bỉ Ngạn Hoa màu trắng gọi là Mạn Đà La Hoa (mandarava), Bỉ Ngạn Hoa màu đỏ gọi là Mạn Châu Sa Hoa (Manjusaka), còn màu vàng thì không có tên riêng như 2 màu kia.

Trong Phật kinh có ghi "Bỉ Ngạn hoa, một nghìn năm hoa nở, một nghìn năm hoa tàn, hoa diệp vĩnh bất tương kiến. Tình bất vi nhân quả, duyên chú định sinh tử"

Tương truyền loài hoa này nở nơi hoàng tuyền, đa số người đều nhận định rằng Bỉ Ngạn hoa nở bên cạnh Vong Xuyên hồ ở Minh giới. Hoa có màu đỏ rực rỡ như máu, phủ đầy trên con đường thông đến địa ngục, mà có hoa thì không có lá, đây là loài hoa duy nhất của Minh giới. Theo truyền thuyết hương hoa có ma lực, có thể gọi về kí ức lúc còn sống của người chết. Trên con đường Hoàng Tuyền nở rất nhiều loài hoa này, nhìn từ xa như một tấm thảm phủ đầy máu, màu đỏ đó như là ánh lửa nên bị gọi là "hỏa chiếu chi lộ", đây cũng là loài hoa duy nhất mọc trên con đường Hoàng Tuyền, và cũng là phong cảnh, là màu sắc duy nhất ở nơi đây. Khi linh hồn đi qua vong xuyên, liền quên hết tất cả những gì khi còn sống, tất cả mọi thứ đều lưu lại nơi bỉ ngạn, bước theo sự chỉ dẫn của loài hoa này mà hướng đến địa ngục của u linh

Lúc Bỉ Ngạn Hoa nở thì không thấy lá, khi có lá thì không thấy hoa, hoa là không bao giờ gặp gỡ, đời đời dở lỡ. Bởi vậy mới có cách nói: " Bỉ Ngạn Hoa nở nơi Bỉ Ngạn, chỉ thấy hoa, không thấy lá". Nhớ nhau thương nhau nhưng vĩnh viễn mất nhau, cứ như thế luân hồi và hoa lá không bao giờ nhìn thấy nhau, cũng có ý nghĩa là mỗi tình đau thương vĩnh viễn không thể gặp gỡ

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Khoảnh Khắc Vĩnh Hằng

Hắn cũng như một con Sói đơn độc, kiêu ngạo mà cao quý, lại còn tự cao tự đại, đầu lưỡi đỏ diêm nhiên đầy đủ răng nanh bén nhọn, bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng xé nát kẻ địch thành hai mảnh.

Loại áp lực trong vô hình đó khiến Nguyệt Trì Lạc hơi run run, tốt lắm, nàng đã rất lâu rồi không được thấy loại khí thế cường đại như vậy, cả người kích động hưng phấn...

Người ta nói, hoặc là nhịn, hoặc là tàn nhẫn.

Nguyệt Trì Lạc đành nhịn vậy, trong nháy mắt bản thân đã phát lên lực chiến đấu rất dễ dàng lại nhịn nhịn xuống.

Thân thể nàng nghỉ ngơi điều dưỡng nhiều năm như vậy, sinh mệnh hai đời đã đủ cho nàng khống chế cảm xúc tự nhiên thu phát.

"Ta chỉ đùa một chút, người không cần tưởng thật."

Mặc dù có chút không cam lòng, nhưng còn đùa nữa không chừng đùa đến thuốc súng bùng nổ. Nguyệt Trì Lạc định bụng dập lửa, nhưng Đông Phương Tuyết há lại có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy?

Hắn từng bước một đi tới bên cạnh nàng, ánh mắt phong tỏa cố định trên khuôn mặt nhỏ nhắn vô hại của nàng, đôi mắt hơi nheo lại, hơi thở giống như Tiểu Báo cuồng dã bất chợt bao trùm lấy Nguyệt Trì Lạc.

Nàng hơi nghiêng nghiêng đầu, né tránh bờ môi mỏng như có như không của hắn, sắc thái trong con người thì càng lúc càng tinh khiết ngày thơ, hồn nhiên tựa như đứa trẻ mới lớn.

Đông Phương Tuyết không nhìn ánh mắt nàng, một tay hơi dùng lực nâng lên chiếc cằm nàng, hừ lạnh một tiếng: "Đùa giỡn? Vị hôn thê của Bốn vương à, vì để cho người đùa giỡn càng giống thật hơn một chút, Bốn vương quyết định tự mình đến nói cho người biết, Bốn vương rốt cuộc có phải bất lực hay không?"

Dứt lời, nhìn cánh môi hồng như hoa anh đào đang hé mở trước mắt không chút do dự ấn lên đó, hàng mi dài như cánh bướm lượn khẽ rũ xuống, che lấp giữa con người chợt lóe lên tia sáng kỳ dị.

Nhọt nhạt hôn, mơn trớn bờ môi như cánh hoa bé nhỏ, khoảnh khắc nhưng vĩnh hằng, lúc bắt đầu vốn chỉ là khẽ sát chạm nhẹ, rồi sau đó, từ nhọt nhạt chuyển sang thăm thiết, người tới ta đi, hai người dây dưa kịch liệt, không bên nào nhường bước, cuối cùng mãi đến khi triền miên...

Hương thơm thoang thoảng trong miệng khiến hai mắt Đông Phương Tuyết không che dấu được sự nhần nại nữa, đưa vào, đưa vào rồi tiếp tục đưa vào...

Nguyệt Trì Lạc ngẩn ngơ, đến khi phản ứng kịp thì đã cùng Đông Phương Tuyết môi lưỡi tìm kiếm, kịch liệt chà sát, dây dưa qua lại. Trong ánh mắt xoay chuyển, nàng sững sờ, con người thẳng tắp đứng hình ở một chỗ nào đó, thân thể có chút áp chế không nổi liên tục run rẩy.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giới Cho Người Nguyệt Trì Lạc

Tuy rằng chỉ là trong nháy mắt, nhưng Đông Phương Tuyết vẫn cảm nhận được, hắc ôm nàng quay đầu, đến khi thấy rõ hai người tiến vào trong cửa, con người trong phút chốc phóng to hết cỡ, tiếp theo cùng lúc sử dụng cả tay và chân, xem Nguyệt Trì Lạc như ruồi bọ ném văng về phía rất xa.

Rồi sau đó, phát hiện không ổn, lúng túng ngập ngừng một chút, lại vội vàng chạy đi qua chuẩn bị đỡ Nguyệt Trì Lạc bị vút đến trên mặt đất đứng dậy.

Người nào đó chau mày nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắc, không thềm đếm xỉa đến bàn tay duỗi tới, phúi phúi bụi trên người, trái lại tự mình đứng lên, hấp ta hấp tấp chạy đến trước mặt Huyền Chi Thất, dư quang khéo mắt quét đến trên cánh tay của Tống Chi Thi được Huyền Chi Thất ôm lấy, cười nói: "Không phải như người nghĩ."

Ánh mắt ngây thơ trong sáng, chớp cũng không chớp nhìn Huyền Chi Thất, trong thần sắc một tia cố chấp thản nhiên nhưng tỏa sáng phần quật cường, ánh mắt đó thẳng tắp nhìn vào ánh mắt thâm sâu của Huyền Chi Thất, đột nhiên hắc cong lên khéo miệng, môi mỏng nhếch nhếch thoải mái cười một tiếng, khẽ gật đầu.

"Ừ."

Nguyệt Trì Lạc cười tươi rói, mi mắt hơi cong cong, hai tròng mắt óng ánh như sao chiếu sáng, chỉ một thoáng xuân về hoa nở cả vườn sắc xuân chỉ còn lại nụ cười rực rỡ xán lạn của nàng.

"Nàng bị trặc chân." Quét mắt nhìn thân thể cứng ngắc đứng thẳng của Đông Phương Tuyết, Huyền Chi Thất trực tiếp dìu Tống Chỉ Thi đến ngồi trên giường nhỏ, nhìn về phía nha hoàn đi theo nói: "Cẩn thận bôi thuốc cho chủ tử của người."

"Dạ." nha hoàn kia nhỏ giọng đáp lại một câu, từ trên người lấy ra bình sứ bắt đầu bôi thuốc cho chủ tử của mình.

Sắc mặt Tống Chỉ Thi trắng bệch, khuôn mặt tinh xảo cùng đôi mắt đang hoảng hốt khốn đốn dừng ở trên người Đông Phương Tuyết, rồi lại tựa như cái gì cũng không nhìn thấy.

Tay rũ xuống bên hông nắm thật chặt, khi thần sắc Đông Phương Tuyết dờn khỏi người Tống Chỉ Thi đã khôi phục lại tự nhiên. Một thân áo bào tím đẹp dễ cao quý hẳn đi tới bên cạnh Nguyệt Trì Lạc, nắm lấy một bàn tay của nàng, đôi mắt mỉm cười: "Người chỉ có thời gian ba ngày."

Thanh âm dịu dàng, giọng nói thản nhiên, nhưng Nguyệt Trì Lạc hiểu rõ biết hẳn đang nói đến chuyện gì, ngay sau đó, nàng đi đến gần bên người hẳn kề tai nói nhỏ một câu.

Huyền Chi Thất cùng Tống Chỉ Thi chỉ nhìn thấy hai người châu đầu kề tai, dáng vẻ thật thân mật nói gì đó, nhưng lại không nghe được câu nói của Nguyệt Trì Lạc.

Trong nháy mắt, lại nhìn thấy Đông Phương Tuyết há to miệng cười ha ha: "Tốt... Giới cho người Nguyệt Trì Lạc..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đối Chọi Gay Gắt 1

Vừa cười, quạt xếp trên tay lập tức mở ra, trong viện đang yên tĩnh bỗng nhiên phát ra một tiếng ‘Ba’ vô cùng giòn tai, ngón tay nổi rõ khớp xương lồi kéo thật chặt cánh tay Nguyệt Trì Lạc, không có chút dấu hiệu nói lỏng ra.

"Vương Gia quá khen." Nguyệt Trì Lạc khẽ gợi lên đôi môi màu hồng phấn, ngoài miệng cười so với Đông Phương Tuyết còn lớn hơn, càng thể hiện như không hề để tâm.

Nàng không biến sắc rút tay ra ngoài, đứng thẳng thân thể không nhúc nhích, hai người một tuyệt thế một bình thường đứng chung một chỗ nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ, ngược lại còn tương đối hài hòa giống như chuyện như thế là lẽ đương nhiên.

Độ ấm trên tay bị rút đi, ông Phương Tuyết tự nhiên hạ tay xuống, ý cười bên môi không tiếng động càng sâu hơn.

Cảm xúc nổi lên có hơi biến hóa tuyệt diệu, bốn người đều không nói chuyện. Tống Chỉ Thi nằm ở trên giường êm để mặc nha hoàn bôi thuốc cho mình, Huyền Chi Thất chấp tay đứng thẳng, thần sắc sạch sẽ tự nhiên. Nguyệt Trì Lạc và Đông Phương Tuyết im lặng đứng đó, khoảng cách gần như vậy, hai người đều có thể nghe được mùi thơm cơ thể thuộc về nhau, thoang thoảng xoay chung quanh ở chóp mũi của mình.

"Ngày đó, ta không phải cố ý." Tống Chỉ Thi mở miệng phá vỡ trầm mặc, hai mắt nhìn thẳng Nguyệt Trì Lạc, bên trong lộ rõ nhàn nhạt áy náy,

trái ngược với sắc mặt tái nhợt trước đó, có thể nói nàng lúc này như phân ra hai người: "Lúc thích khách lao tới, ta theo bản năng... Không có nghĩ ngợi gì nên... Không ngờ lại hại người..."

Lông mày hơi hơi nhíu đôi mắt như nước mùa thu, ánh mắt trải qua ba ngày đã có chút thần nhiên không linh hoạt, mở miệng nói: "Ta rất xin lỗi."

Phản ứng theo bản năng, người ở vào thời điểm đó nên phát ra phản ứng theo bản năng...

Nguy ý, người ta khi đó chỉ là xuất phát từ phản ứng bản năng, vô tâm sơ suất mà thôi, Nguyệt Trì Lạc có thể truy cứu sao?

Nàng ngơ ngác cười cười, nụ cười ẩn chứa sự hoang mang, ánh mắt dừng lại ở trên người Tống Chỉ Thi, giống như không biết gì hỏi: "Tại sao không né tránh xa xa một chút chứ? Nếu như lúc ấy không có ai đứng ở chỗ đó, vậy phải làm thế nào bây giờ?"

Nếu như lúc ấy không có ai đứng ở bên cạnh nàng, như vậy nàng sẽ như thế nào đây...

Huống chi có thời gian lôi kéo người, vậy sao không tranh thủ thời gian đó di chuyển hai cái chân tôn quý chạy đi chứ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đổi Chọi Gay Gắt 2

Một câu hỏi khiến cho Tổng Chỉ Thi cứng người, Đông Phương Tuyết như không hề nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người, môi mông mím cười, còn đôi mắt vẫn thản nhiên để ở một nơi khác, nhưng ngược lại Huyền Chi Thất thì có nhiều hứng thú nhìn chăm chăm hai người, chơi đùa ngọc tiêu bằng sứ màu trắng trên tay.

Nguyệt Trì Lạc tiếp tục nói: "Hơn nữa, sau khi sự việc xảy ra cũng không có ai truy cứu chuyện thích khách, chẳng lẽ các người biết là ai làm rồi sao? Nếu như không nghiêm trị, lần sau chắc sẽ không có vận khí tốt như vậy, hơn nữa có thể ngay cả cái mạng cũng không còn đâu!"

Cứ lơ đãng mà nói, không có đề cập đến vết thương của mình, nhưng mĩa mai châm biếm trong giọng nói thế nhưng đã bộc lộ ra tất cả.

Lời kia vừa thốt ra, Đông Phương Tuyết ngược mắt lườm Nguyệt Trì Lạc một cái, khi thấy được ánh mắt vô hại của nàng thì trong con người phức tạp chợt lóe lên điều gì đó.

Ý cười nơi khóe miệng Huyền Chi Thất dần dần đã sâu càng thêm sâu, cuối cùng hình như còn mang theo vài phần vui sướng.

Tổng Chỉ Thi hạ xuống giấu đi ánh mắt, không để cho người khác nhìn thấy tâm tình mình.

"Thích khách tới toàn bộ là tử sĩ, hơn nữa..." Đông Phương Tuyết mở miệng, còn chưa nói xong đã bị Nguyệt Trì Lạc mất kiên nhẫn cắt ngang.

"Có phải người muốn nói những thích khách kia mỗi lần bị bắt đến liền tự sát, hơn nữa trên người trừ hai cái nội khối, cái gì cũng không có? Cho nên người hoàn toàn không có cách nào đúng không..."

Đông Phương Tuyết không lên tiếng, ngạc nhiên nghi ngờ nhìn thoáng qua Nguyệt Trì Lạc, ngẫm thừa nhận.

Nguyệt Trì Lạc thở dài, chậm rãi nói: "Ta biết ngay là như thế, chẳng lẽ người không biết đánh vỡ cùm của hắn, cắt đứt tay chân hắn, sau đó mang về từ từ thẩm vấn sao?"

Lời này vừa ra khỏi miệng, ba người đồng thời bắn ánh mắt về phía Nguyệt Trì Lạc, có điều Huyền Chi Thất vẫn chỉ ẩn chứa ý cười.

"Người là một nữ nhân, vì sao lại nghĩ ra được phương pháp ác độc như thế." Tống Chỉ Thi tiếp theo lời nói của Nguyệt Trì Lạc, lạnh lùng liếc nàng một cái: "Có thể bắt được đương nhiên sẽ không để thích khách trốn thoát, hơn nữa thích khách ngay cả chết cũng không sợ, còn có thể sợ dùng hình sao?"

Nguyệt Trì Lạc nhìn sang nàng, ánh mắt lười nhác lơ đãng, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ cô nương không biết trên đời này có một loại thuốc có tên là Chân Ngôn Tán sao? Chỉ cần ăn Chân Ngôn Tán đó vào, chỉ sợ thích khách không biết thì không nói, mà hễ nói thì sẽ nói hết!"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đối Chọi Gay Gắt 3

Chân Ngôn Tán này chính là một loại dược gây mê, nó có thể cảm dỗ sai khiến người nói ra bí mật sâu nhất ở tận đáy lòng, thuốc này đối với những người khác mà nói, cũng thật là ác độc.

"Huống chi nói đến ác độc, thì có mấy ai bằng dược với những thích khách kia? Tiểu nữ tử này cũng không quên trên thân kiếm thích khách nọ thoa đầy độc dược trí mạng, nếu không phải nhờ có Đông Phương Tuyết, sợ là ta lúc này cũng không còn mạng đứng ở đây, vậy thì thái tử phi có còn giữ được cái mạng mình không!"

Nếu như không phải nàng tránh né kịp thời, chưa chắc chỉ là chịu bị thương, hiện tại có mạng đứng ở đây hay không vẫn còn là một ẩn số chưa biết.

Câu trước đó Nguyệt Trì Lạc nói chính là sự thật, còn câu sau này là giả, nếu như Đông Phương Tuyết không kịp lúc cho nàng nuốt vào thuốc giải độc cũng không quan trọng, bởi vì trong cơ thể nàng vốn đang có một loại cực độc, hai loại độc tố chống đối lẫn nhau, không thể nghi ngờ là phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn.

Nhưng cũng vì viên thuốc giải độc kia của Đông Phương Tuyết, đã để cho nàng mượn cơ bảo vệ tánh mạng, vì vậy mọi người thấy nàng không khác thường lắm, cũng không có ai rảnh rỗi đi truy cứu để ý độc của nàng rốt cuộc được giải hay không giải, chỉ coi nàng mạng lớn tránh được kiếp này.

Nghe xong lời này, Đông Phương Tuyết cùng Huyền Chi Thất hơi trầm tư, hai người đều đắm chìm trong suy nghĩ của mình.

Mấp máy môi, đôi mắt Nguyệt Trì Lạc tránh né Đông Phương Tuyết và Huyền Chi Thất, sắc bén như đao kiếm cắt vào trên mặt Tống Chỉ Thi, mỗi một đao đều muốn đem nàng lăng trì*, thanh âm lại lạnh nhạt nghe không ra cảm xúc: "Người không phạm ta, ta không phạm người, người nếu phạm ta, ta nhất định nhổ cỏ tận gốc!" (lăng trì là từng xẻo hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu)

Mấy thứ lễ nhượng ba phần, nàng ở đây không có một chỗ dựa, thiếu của nàng, không sớm thì muộn nàng sẽ lấy lại cả vốn lẫn lời.

Tống Chỉ Thi bị nàng nhìn bỗng chốc run rẩy, đôi mắt không tự giác co rúc lại, ẩn sâu trong con ngươi chột lóe lên sợ hãi.

Ánh mắt đó sắc bén như chim Ưng, cho dù nàng ở trong cung lẫn lộn nhiều năm qua, cũng chưa từng bị khiếp sợ đến thế, có điều khi nhìn lại lần nữa chỉ thấy ánh mắt thiếu nữ tinh khiết trong vắt, đáng vẻ thanh đạm tươi cười.

Trong nháy mắt đó, nàng suýt nữa cho rằng mình đã nhìn lầm.

Nguyệt Trì Lạc nhìn về phía nàng nháy nháy mắt hai cái, đôi bàn tay tự nhiên lôi kéo Đông Phương Tuyết, nghịch ngợm cười nói: "Đông Phương Tuyết về sau là của ta đấy."

Giọng điệu mang theo vài phần hơi khoe khoang, còn cố ý nghịch ngợm làm cho Đông Phương Tuyết yếu ớt cười ra tiếng, nhưng Tống Chỉ Thi ở phía đối diện thì lại thêm nhiều phần cứng nhắc.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đổi Chọi Gay Gắt 4

Nguyệt Trì Lạc không tự chủ vuốt vuốt cái trán, một tia lạnh lẽo xẹt qua từ lòng bàn tay, nàng đang tuyên bố, nàng sắp gả cho Đông Phương Tuyết, Đông Phương Tuyết chính là của nàng, muốn đả thương người của nàng, nàng nhất định phải đòi lại.

Tuy rằng nàng không thích Đông Phương Tuyết, nhưng cũng không ghét, hơn nữa gả cho hắn sẽ có ăn, có ở còn có người hầu hạ, cứ sao mà không làm?

Dù sao Nguyệt gia cũng không ở được, đương nhiên phải tìm cây đại thụ tốt để che mát.

Hết thấy mọi thứ vốn là do Đông Phương Tuyết mà ra, nàng không tìm hắn thì có thể tìm ai đây!

Khối u ác tính này, nếu lòng Đông Phương Tuyết nhố bả không được, vậy thì nàng sẽ giúp hắn nhố, cũng vì cuộc sống sau này có thể trôi qua thanh tĩnh hơn.

Nàng nếu làm thì phải làm triệt để, chỉ cần muốn ngay lập tức cũng có thể động thủ, nàng cũng không hy vọng lừa mê dây dưa.

Đã quyết định gả cho Đông Phương Tuyết, vậy khối u ác tính này trước sau gì cũng phải nhố đi, Đông Phương Tuyết không đành lòng, nhưng không có nghĩa nàng cũng không đành lòng, đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, nàng không phải chưa từng phân tích qua.

"Đúng rồi..." Nguyệt Trì Lạc nhìn tới ba người khẽ mỉm cười, hai mắt đảo qua Đông Phương Tuyết và Huyền Chi Thất, ánh mắt lộng lẫy như vì sao nhân nhật len lỏi phóng ở trên người Tống Chỉ Thi, khóe miệng không tự giác cong lên lộ ra sự vui sướng: "Tỷ tỷ về sau gả đi, chúng ta đã thân càng thêm thân đấy. Đến lúc đó thái tử phi và tỷ tỷ cần phải sống chung thật tốt nha..."

Câu nói sau cùng, Nguyệt Trì Lạc hơi kéo dài thanh âm, mang theo chút hứng thú ý vị sâu xa.

Chuyện Nguyệt Hình Nhu đồng thời được phong làm trắc phi thái tử nàng cũng là hai ngày gần đây mới biết, bởi vì đối với vị tỷ tỷ xinh đẹp kia không có nhiều tình cảm lắm, cũng không có nhiều quan tâm coi trọng, nhưng mà trước mắt có thể dùng được thì cứ mượn dùng thôi.

Dứt lời, nàng hướng về phía Tống Chỉ Thi rất cung kính hành lễ theo hoàng cung, nhưng sắc mặt của Tống Chỉ Thi ở phía đối diện đã tái nhợt đến không còn chút huyết sắc nào.

Ý cười nơi khóe miệng Nguyệt Trì Lạc dần dần càng sâu hơn, cười càng lúc càng giống như đứa trẻ ngây thơ đáng yêu.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đổi Chọi Gay Gắt 5

Sắc mặt Tổng Chỉ Thi tái nhợt, quả đấm trong ống tay áo rộng lớn xiết chặt, móng tay bén nhọn cắm thật sâu vào trong da thịt. Nàng cúi đầu, tròn mắt thoáng qua sự đổ kỵ cùng xót xa hối hận, ngoài miệng lại nhẹ nhàng nói: Đó là điều tất nhiên, Bốn cung nhất định sẽ cùng trắc phi hầu hạ thái tử điện hạ thật tốt, người nói chuyện cũng không cần ngấm ngấm hại người như thế.

Lời nàng nói trực tiếp rõ ràng, Nguyệt Trì Lạc cũng đáp rõ ràng trực tiếp.

Vậy cũng chưa chắc, người phải biết rằng lòng ghen tỵ của nữ nhân có thể giết chết tất cả. Thời khắc mấu chốt mong rằng nương nương có thể suy nghĩ thật kỹ!

Nguyệt Trì Lạc chau mày lại, dùng ngón tay điểm điểm cái đầu, ý cười trong đôi mắt sáng tỏ như hồ ly.

Đôi môi hồng phấn hơi run run vài cái, Tổng Chỉ Thi bình tĩnh cùng Nguyệt Trì Lạc giằng co, lồng ngực phập phồng lên xuống, tỏ rõ tâm tình lúc này cũng không thoải mái dễ chịu.

Ánh mắt hai người chạm vào nhau ở không trung, một trong suốt vô hại, một nghiêm nghị tôn quý, cuối cùng Tổng Chỉ Thi lạnh lùng lên tiếng: Bốn cung làm việc tự có chừng mực, không nhọc Nhị tiểu thư giảng dạy, ngược lại Nhị tiểu thư nên biết phân rõ tôn ti thì hơn. Về sau nếu vào cung, sợ dẫn tới nhiều phiền toái cũng không hay.

Ừ, có chừng mực là tốt rồi, Trì Lạc chỉ sợ nường nường không phân rõ cái gì nên làm cái gì không nên làm. Lời nói mang theo chút hời hợt mỉa mai, Nguyệt Trì Lạc bình tĩnh liếc nàng một cái, đôi môi hồng nhạt gợi lên đường cong vừa phải: Trì Lạc tiến vào chính là phủ Tứ Vương Gia, chuyện này sao có liên quan đến hoàng cung? Nếu nói đến việc vào cung, nghe nói hoàng đế sau này cứ mỗi ba năm đều bổ sung hậu cung một lần, đến lúc đó nường nường cùng ba nghìn mỹ nữ phải hầu hạ chung một chồng đấy...

Nói xong, nhàn nhạt liếc nàng một cái, dường như có chút bi thương buồn bã nhưng không để lại dấu vết.

Lòng ngực Tống Chi Thi phập phồng kịch liệt, vốn đã rất kiêng kỵ chuyện thái tử cưới rồi lại cưới, hôm nay bị người mang ra mỗ xẻ ở trên mặt bàn, trong lòng càng thêm tức giận, giờ phút này hận không thể đem Nguyệt Trì Lạc cẩu xé ra thành hai mảnh để hả giận.

Bốn cung bậc mẫu nghi thiên hạ, về điểm khí độ khoan dung cho người vẫn phải có, đến lúc đó Bốn cung nhất định cẩn thận tuyển chọn vài mỹ nhân cho Tứ đệ. Áp chế tức giận, Tống Chi Thi từ tốn mà cười, trong đôi mắt xinh đẹp đó hoàn toàn tìm không ra một chút điểm tức giận.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đối Chọi Gay Gắt 6

Nguyệt Trì Lạc đến gần Tổng Chỉ Thi, không hề để tâm cười nói: "Chẳng lẽ thái tử phi muốn bức vua thoái vị hay sao? Hoặc là thái tử phi muốn thay đổi gả cho Hoàng Đế? Cũng đừng quên Hoàng Đế cùng Hoàng Hậu hiện tại vẫn còn ở triều đình đấy, từ mẫu nghi thiên hạ này không biết nếu để cho Đường Kim Hoàng Hậu nghe được sẽ nghĩ như thế nào. Con dâu của mình muốn cùng mình giành..."

"Người câm miệng cho ta!" Tổng Chỉ Thi cắt đứt lời nói của Nguyệt Trì Lạc, tức giận khắp người đang áp chế đi xuống chưa xong, trong khoảnh khắc như núi lửa bùng nổ trút xuống lan tràn ra ngoài: "Nguyệt Trì Lạc, Bốn cung thật đã xem thường người, người tốt nhất đừng đắc ý quá mức, đắc tội Bốn cung người không có ngày được sống tốt đâu."

Con người hơi nheo nheo lại, thoáng qua một tia âm u, mang theo hung ác cùng đặc biệt tự tin.

"Chỗ bị người xem thường vẫn còn rất nhiều nha." Nguyệt Trì Lạc tiến tới gần sát nàng, dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe được, lạnh lùng mà cười nói: "Ta cũng sẽ cho người biết rằng, đắc tội với Nguyệt Trì Lạc ta là chuyện mà cả đời người hối hận nhất."

Nàng chính là muốn cho nàng ta biết, Nguyệt Trì Lạc nàng không phải người nào nói muốn động là có thể động.

Nàng mang thù, thời khắc không quên phải đòi lại, Tổng Chỉ Thi dám hại nàng, thì phải chuẩn bị thật tốt để gánh chịu hậu quả cho sự tức giận

của nàng.

"Chúng ta cứ chờ xem!" Từ trong kẽ răng vắn ra một câu, bóng lưng kiên quyết mà tôn quý của Tổng Chỉ Thi lúc xoay người bước đi, thì đôi mắt xinh đẹp như nước mùa thu mang theo chút ý tứ hàm xúc không thể nói rõ trừng mắt liếc nhìn Đông Phương Tuyết một cái.

Đông Phương Tuyết cùng Huyền Chi Thất phớt lờ đứng nhìn hai nữ nhân người tới ta đi đối chọi gay gắt, không hiểu vấn đề này sao lại xoay chuyển thành ra như vậy, có điều Đông Phương Tuyết ngược lại xuất hiện cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Thở dài, Huyền Chi Thất lắc lư đi đến bên cạnh Nguyệt Trì Lạc, nụ cười bên môi không kèm chế được mà cười thoải mái: "Lạc Lạc, những việc này người làm sao biết được? Nhưng mà... Nói thật đúng là hay nhỉ..."

Không đợi Nguyệt Trì Lạc trả lời, Huyền Chi Thất tự mình quay đầu ung dung tiếp tục bước đi, guốc gỗ dưới chân nhịp bước ở trên mặt đất phát ra âm thanh lộp cộp nhỏ nhỏ.

"Sắp đến ngày cưới, hy vọng Lạc nhi không làm cho Bốn vương phải thất vọng." Môi mỏng gợi lên nụ cười yếu ớt, Đông Phương Tuyết lập tức xoay người rời đi, áo bào tím cũng lộng lẫy cao quý như lúc vừa đến.

"Thôi đi, các người nhất định là chưa có xem phim truyền hình lúc tám giờ." Giật mình như ngủ mơ nỉ non một tiếng, thân thể Nguyệt Trì Lạc loạng choạng bước vào khuê phòng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đại Hôn 1

Đêm xuống, trăng tàn như câu*, bóng đêm như mực. (trăng khuyết như lưỡi câu)

Bên trong sân nhỏ hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng gió ra, không nghe được không cảm nhận được bất kỳ hơi thở nào.

Bởi vì Nguyệt Trì Lạc bị thương viện cố cần phải nghỉ ngơi thật tốt, toàn bộ Nguyệt gia đều bị ngăn cản ở bên ngoài tiểu viện.

Nguyệt Trì Lạc lười biếng nằm trên nhụyễn tháp, hàng mi thon dài đang hạ mí mắt xuống một nửa, trên tay cầm cuốn tiểu thuyết phong nguyệt* xem say sưa ngon lành, ánh trăng soi rọi ở trên người nàng, dung nhan mơ hồ không rõ. (*truyện nói về tình yêu nam nữ)

Nàng thích thanh tĩnh, hơn nữa thời điểm đọc sách phải tuyệt đối yên tĩnh, vì vậy Thập Thất sớm đã bị đuổi đi nghỉ ngơi.

Gió thổi lên cuốn lấy cát bụi trên mặt đất, màn cửa sổ bằng lụa mỏng kẽo kẹt kẽo kẹt thanh âm rất bay bổng phát ra trong đêm tối, ánh nến trên bàn đã bị gió thổi tắt. Nguyệt Trì Lạc nhìn về phía ánh trăng phảng phất như nhìn thấy bóng người chợt lóe bên ngoài cửa sổ.

Nháy mắt vài cái, nàng chau mày để quyển sách trên tay xuống, ánh mắt đảo qua lại bên ngoài cửa sổ hai vòng, đập vào mắt là một mảnh đen như mực.

Thở dài đóng lại cửa sổ, động tác làm liền một mạch lưu loát, ánh mắt thấp thoáng như ẩn chứa chút mơ hồ mất mát, bởi lẽ sự mất mát này đã định trước vào trong cuộc sống của người phạm trần. Cuối cùng, con người chột sáng đứng im dừng ở trên người nam tử xuất hiện như quỷ mị ở trước mắt nàng.

"Con mẹ nó, cứ như một ác quỷ, cô nài nài sớm muộn gì cũng sẽ bị người hù chết." Lùi về sau một bước lớn, thốt lên lời nói thô bạo độc địa, rõ ràng còn mang theo chút hứng thú mừng rỡ.

Nam tử cao lớn vững chãi, trên xiêm y màu lam nhạt còn phối thêm một ống ngọc tiêu màu xanh nhạt, nhìn lên trên nữa chính là một khuôn mặt mang mặt nạ màu trắng ngà, lọt vào trong tầm mắt là đôi mắt phượng hẹp dài, đuôi mắt hơi xếch lên quăn vòng quanh tạo ra một đường cong tuyệt thế.

Nhìn hẳn bất động, Nguyệt Trì Lạc hung hăng đẩy hẳn một cái: "Không chết đi? Mẹ nó, nếu người không nói chuyện thì hãy rút ra ngoài cho lão nương, vĩnh viễn cũng đừng trở lại."

Tròng mắt hung ác nhìn chằm chằm hẳn, rõ ràng mang theo tức giận cùng uất ức nồng đậm.

Thân thể nam tử dao động hai cái, lời ra khỏi miệng còn kèm theo nồng nặc mùi rượu: "Lạc Lạc... Lạc Lạc..."

Từng câu Lạc Lạc đó hàm chứa ngàn vạn quyến luyến, giống như rên rỉ, tựa như thương tâm tuyệt vọng.

Bỗng nhiên Nguyệt Trì Lạc mềm lòng, xông lên một phát mạnh mẽ ôm lấy hẳn, "Có biết không, người đã 1 năm 8 tháng không gặp ta..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đại Hôn 2

Thân thể nam tử chấn động đưa tay xoa nhẹ sống lưng của nàng, mùi rượu nồng nặc phả ra trên cổ nàng: "Người tính toán thời gian chuẩn xác như vậy để làm gì chứ, chẳng lẽ nhìn trúng ta rồi sao? Lạc Lạc... Lạc Lạc à... Ta vẫn luôn ở tại bên cạnh người..."

Tiếng cười trầm thấp truyền qua kẽ răng, mấy câu nói sau cùng giống như cúi đầu thì thảo tự nói, Nguyệt Trì Lạc thậm chí không có nghe rõ hẳn rốt cuộc nói cái gì.

"Được rồi, trở về là tốt rồi." Nguyệt Trì Lạc một tay đẩy hẳn ra, sửa sang lại xiêm y của mình, vầng sáng nhàn nhạt trong mắt che phủ một ít lo lắng vừa xuất hiện.

"Lạc Lạc, người thật tuyệt tình." Nam tử thuận thế ngồi xuống trên nhuyễn tháp, mắt phượng hẹp dài hơi hơi nheo lại, "Người nói ta lâu như vậy không đến thăm người, nhưng người thì sao? Người nói xem người đã bao lâu không có đến thăm ta cùng với sư phụ, đúng ba năm người đã không có về Thiên Cơ Các rồi..."

Mùi rượu nhàn nhạt, lời nói bình thản, hết sức giễu cợt.

Nguyệt Trì Lạc ngẩn người, ngay sau đó hé miệng cười khổ, "Xưa kia lúc rời khỏi Thiên Cơ Các sư phụ đã đoạn tuyệt quan hệ thầy trò với ta, hôm nay ta chỉ là một người ngoài thì sao có thể đi vào đó? Huống chi... Người cũng biết mà, đúng không sư huynh?"

Nguyệt Trì Lạc tiến sát vào gần hân, gương mặt bầu bĩnh y hệt như trẻ con, một đôi con ngươi như sao sáng len lõi bắn thẳng vào trong mắt hân, lạnh nhạt mà hờ hững, không hề có cảm xúc hay tình cảm gì.

Hân nhìn lại nàng, đôi mắt phượng còn có men say, mông lung mà tuyệt thế, mãi đến khi nhìn vào đôi mắt đen không chút động lòng kia thì nhếch nhếch khóe miệng, châm chọc cười ha ha nói: "Sư muội, ta đến để tặng lễ vật, đây là lễ vật sư phụ đưa cho người vào ngày đại hôn."

Dứt lời, từ trên người lấy ra món đồ vật được bọc bởi tơ vàng vứt cho Nguyệt Trì Lạc, rồi lắc mạnh một cái giống như lúc đến biển mất không còn bóng dáng.

Nguyệt Trì Lạc nhận lấy, vừa mở ra nhìn thấy chính là tấm lệnh bài được đúc ra từ gỗ tử đàn, sừng sốt há to cánh môi hồng, trong lòng nhảy thình thịch mấy cái, một dự cảm không lành đột nhiên kéo tới.

Tại sao lại đem Phượng Hoàng lệnh trước giờ không rời khỏi người cho nàng? Chẳng lẽ sư phụ đã nghĩ thông suốt chịu quy ẩn rồi sao?

Nếu thực sự như vậy, thì cũng không có gì không tốt.

Nhíu mày, nhìn phương hướng nam tử rời khỏi, đau đớn như gợn sóng lan tràn khắp người, trong tim như có nhột nhột bị thương.

Cuối cùng thở dài, cất lệnh bài vào, xoay người trở về phòng ngủ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đại Hôn 3

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng một cái đã qua nửa tháng.

Mắt thấy sắp đến ngày đại hôn, đêm nay, Nguyệt Trì Lạc cũng như thường ngày cầm lên quyển tiểu thuyết phong nguyệt, thân thể nhu nhược giống như không xương lười biếng tựa vào trên nhụyễn tháp, trong con người là ánh sáng bình thản nhợt nhạt, phản chiếu không có bất kỳ cảm xúc lo âu nào.

Nam tử vẫn đứng ở phía trước nhìn nàng chăm chăm, mặt nạ màu lam âm u che kín cả khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt phượng hẹp dài, thỉnh thoảng thoáng qua mấy phần gợn sóng ưu thương và không ngừng che giấu sự tuyệt vọng.

Mùi rượu đầy người bắn ra ở xung quanh, nam tử vừa mở miệng cùng ánh mắt dịu dàng lưu luyến, "Lạc Lạc... Lạc Lạc..."

Thì thầm nho nhỏ, có cảm giác đau đớn, trái tim Nguyệt Trì Lạc nhúu chặt lại. Vào khoảnh khắc cùng với nam tử gọi tên nàng giữa lông mày xuất hiện chính là nồng đậm nhớ nhung cùng bi thương phiền muộn.

Không ai biết nàng đang suy nghĩ gì, ánh mắt của nàng lướt qua nam tử, ngẩng đầu lên nhìn về phía sao sáng ở nơi xa xa, ánh mắt muôn vạn lưu luyến, trong ánh mắt sự lạnh nhạt cùng đau thương đều tồn tại.

Cái thế giới mà nàng đi qua một cách trống rỗng, thế giới có người nàng yêu nhất và hận nhất.

Hôm nay, tất cả đều thành không.

Những quá khứ không bỏ xuống được, đã từng quên lãng đều đã theo thời gian mà trôi qua.

A Dạ đã từng nói, lấy chồng phải cùng nhau lấy, bởi vì các nàng không muốn tách ra.

A Dạ của ta, ta sắp phải lấy chồng rồi đấy, giờ đây người đang ở đâu...

"Không phải là ta chứ." Nguyệt Trì Lạc nhàn nhạt mở miệng, thanh âm trầm thấp theo gió rồi biến mất.

"Lạc Lạc... Lạc... Lạc..." Nam tử xụi lơ trên mặt đất, từng hớp từng hớp rượu mạnh, mắt say lơ đãng mông lung, tuyệt vọng xỏ xuyên qua đáy lòng.

"Nói cho ta biết, xảy ra chuyện gì?" Nhìn hắn, đáy mắt Nguyệt Trì Lạc vô hồn trống rỗng.

Nam tử nhàn nhạt liếc nàng một cái, lời ra khỏi miệng cũng chỉ là một tiếng tuyệt vọng, thì thầm cũng là một cái tên, "Lạc Lạc... Lạc Lạc..."

Đau đớn nhàn nhạt len lỏi qua toàn thân, Nguyệt Trì Lạc nhíu mày, con người lấp lánh tựa như sao xẹt qua một tia chán nản.

Nàng biết, người trong miệng hắn cũng không phải là nàng, bởi vì hắn chưa bao giờ gọi nàng như vậy.

Nhưng mà, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

Không đợi nàng suy nghĩ, nam tử mở miệng, thanh âm có tuyệt vọng có điên cuồng, "Chết rồi... Đều chết hết..."

"Ai đã chết?"

"Ly... Lạc..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đại Hôn 4

"Còn ai nữa?" Đè xuống sâu bi, Nguyệt Trì Lạc hỏi tiếp.

"Chết rồi... Tất cả đều chết rồi... Nàng hủy đi Thiên Cơ Các... Ta hủy đi... Nàng..." Tiếng nghẹn ngào thật thấp, dưới mặt nạ màu u lam, nam tử đã lệ rơi đầy mặt.

Nguyệt Trì Lạc có chút ngẩn ngơ, đưa tay xoa nhẹ trái tim, không thể nói đó là cảm giác gì, chỉ cảm giác ngực trĩu nặng, có loại cảm giác chán nản lan tràn.

Sư phụ đồ độc được vào cơ thể nàng chết rồi sao? Sư phụ làm cho nàng vừa kính vừa hận chết rồi sao?

Ba năm, từ sau khi sư phụ gieo Cự Độc trên người nàng, nàng đã ba năm không trở về Thiên Cơ Các rồi, sư phụ cường đại như vậy, cứ như vậy, không báo động trước đã chết rồi!

Như thế cũng tốt... Cũng tốt...

Hơi ngược đầu, trong đêm tối, một giọt lệ trong suốt từ đôi mắt sang như ánh sao của cô gái rơi xuống.

Nàng muốn mở miệng an ủi sư huynh, thế nhưng trong cổ họng khô khốc giống như mắc kẹt một sợi vải bông thô ráp, thậm chí trong lòng lan tràn tuyệt vọng cùng thù hận ngay cả mình cũng không biết.

Lạc Lạc... Lạc Lạc...

Nhìn nam tử đau đớn, Nguyệt Trì Lạc có chút lộ vẻ xúc động, nhưng cuối cùng lại không cách nào thể nghiệm cái loại tuyệt vọng làm cho người ta hít thở không thông.

Cho đến rất lâu về sau, Nguyệt Trì Lạc mới biết muốn tự tay phá hủy chính người mình yêu, đó là loại tuyệt vọng khắc cốt đến mức nào.

★★

Hôm nay là ngày Nguyệt Trì Lạc thành thân, thời tiết sáng sủa, ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Trên giá y đỏ thắm xinh đẹp thêu ‘Bạch Điều Triều Phượng đồ’*, trên tay đeo trân châu mã não quý báu, trên đầu đội chính là mũ phượng giá trị liên thành, phía trên là màu đỏ tuyệt thế hùng tráng, chứng tỏ Đế Vương cũng rất coi trọng hôn lễ này. (* miêu tả bức tranh trăm chim hướng phượng, hình như thế mình chỉ đoán theo mình hỉ)

Nguyệt Trì Lạc quan sát mình, đôi môi hồng phấn nhếch lên nhàn nhạt cười.

Mấy ngày nay, Nguyệt trì vào cung gặp Hoàng đế hai lần, Hoàng đế ban thưởng tất nhiên không cần phải nói, về phần cái khác, mặc dù Hoàng đế không hài lòng chính phi Nguyệt Trì Lạc này, nhưng chính miệng Đông Phương Tuyết thừa nhận muốn thành thân, lão hoàng đế ngoại trừ chúc phúc cảm than ra, cũng không thể nói được gì.

Dù sao ở nước Đông Phương này, người người đều biết, con trai được Đường Kim Hoàng Đế sủng ái nhất không phải Thái tử mà là Tư Vương Gia.

Nguyệt Trì Lạc cũng hiểu rõ Hoàng đế sủng ái Đông Phương Tuyết đến mức độ nào, có thể nói đã đạt đến trình độ dung túng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đại Hôn 5

Vì vậy, mới có thể dễ dàng tha thứ Đông Phương Tuyết cười cô gái không có mạo lại không tài như mình, vả lại, cổ nhân tam thê tứ thiếp, không hài lòng, lúc nào cũng có thể bỏ, hoặc là lấy thêm mấy phòng trắc phi, cũng vì vậy, Hoàng đế cũng không quá làm khó nàng.

Đập vào mắt, là khung cảnh đỏ thắm vui mừng, giống như hoa Mạn Châu Sa nở rộ trên đường hoàng tuyến, đỏ chói mắt, đỏ xinh đẹp.

Nguyệt Trì Lạc vốn đã quen với màu đỏ khát máu đó, nhưng thời gian dần trôi qua, dần dần khiến nàng quên lãng, thậm chí bắt đầu ghét màu đỏ này, bởi vì, lúc này sẽ khiến cho nàng nhớ đến đoạn thời gian máu tanh tàn nhẫn trước kia.

Giống như ác mộng vây quanh nàng, cũng khó trách ban đầu ông nội liều mạng, cũng muốn đưa nàng rời đi thế giới kia.

Đại đường, tân khách không coi là nhiều, nhưng cũng tới không ít.

Những người đến, đều là người của thị tộc Nguyệt gia, về phần những người khác, tất nhiên là phủ Tứ Vương Gia.

Hỉ nương đi phía trước, dẫn Nguyệt Trì Lạc xuyên qua đại đường, Thập Thất nhắm mắt theo đuôi phía sau, Nguyệt phụ cùng Trình thị ngồi cao trên chính vị, trên mặt khó nén vui mừng, ngay cả mắt cũng mang nụ cười nồng đậm, giống như ăn được mật ngọt.

Trước khi bước ra thềm cửa, bước chân Nguyệt Trì dừng một chút, sau đó đột nhiên rút trở về, nàng chặn ngang tay gạt khăn voan đỏ trên mặt, xoay người, trịnh trọng quỳ xuống trước mặt Nguyệt phụ.

Khẩu đầu ba cái, nặng nề cúi trên mặt đất trái thảm đỏ, Lưu Tô trên đầu theo thân thể lên xuống mà lắc qua lắc lại.

Người không biết, chỉ thấy Nguyệt Trì Lạc hiếu tâm, không bỏ được cha mẹ.

Thập Thất cau mày, nhìn nàng, mắt to sáng trong có một chút hiểu biết, có một tia thương cảm.

"Nữ nhi đã gả ra ngoài như bát nước đổ đi, cha là cha, Trì Lạc là Trì Lạc. Sau này, Trì Lạc có làm bất cứ chuyện gì cũng không liên quan đến Nguyệt phủ." Ở trong tình huống như thế, lời của Nguyệt Trì Lạc có chút lạnh nhạt có chút tàn nhẫn.

Nháy mắt, toàn trường xôn xao, trên mặt Nguyệt phụ thoáng qua một tia xấu hổ, lại cố gắng tự ép xuống.

Người Nguyệt gia hai mặt nhìn nhau, tiếng nghị luận cùng tiếng bất mãn, nhiều tiếng lọt vào trong tai.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đại Hôn 6

"Nàng nói rất đúng, nữ nhi đã gả ra ngoài cũng như bát nước đổ đi, sau này, Nguyệt gia cùng với nàng sẽ không còn bất kỳ quan hệ gì." Vào thời khắc mấu chốt như thế, Nguyệt phụ còn chưa lên tiếng, nhưng đại thiếu gia Nguyệt gia Nguyệt Vũ Chi đã áp chế được tình cảnh hỗn loạn.

Toàn trường im lặng, đối với Nhị tiểu thư Nguyệt gia không được sủng ái này càng thêm có cách nhìn khác.

Theo truyền thuyết nước Đông Phương, một năm Nguyệt Vũ Chi rất ít khi về nhà, vào lúc này một thân phong trần mệt mỏi chạy trở về trong ngày đại hôn của Nguyệt Trì Lạc.

"Tiểu muội, chúc mừng người." Ngược lại với toàn trường, khi nghe Nguyệt Trì Lạc nói thế, trên mặt Nguyệt Vũ Chi lại nồng đậm ý cười cùng mừng rỡ.

Nguyệt Trì Lạc nhìn hấn, một thân áo trắng mộc mạc thoải mái như giang hồ hiệp khách, đầu tóc đen như mực có chút hỗn độn xõa ở bả vai, bờ môi hơi vênh lên tùy ý ngậm cọng cỏ lộ vẻ bất cần đời.

Người như vậy, sợ là ai nhìn cũng không tin tưởng hấn chính là đệ nhất phú thương nước Đông Phương, nhưng, Nguyệt Vũ Chi chính là như vậy.

"Sao đại ca lại trở về?" Trái ngược nhau, biểu tình trên khuôn mặt hóa trang đầy đặc của Nguyệt Trì Lạc cũng chỉ nhàn nhạt cười.

Vô gian bất thương, Nguyệt Trì Lạc cảnh cáo mình, phải tận lực cách xa thương nhân một chút, cho dù người này là ca ca cùng cha khác mẹ.

"Tiểu muội xuất giá, đại ca há có đạo lý không trở về? Đúng rồi, đây là của hồi môn đại ca cho ngươi..." Nguyệt Vũ Chi đến gần nàng, kín đáo đưa vật gì đó trên tay cho Nguyệt Trì Lạc.

Có người tinh mắt nhìn thấy, không nhịn được hít một hơi khí lạnh, chỉ vì đồ cưới Nguyệt Vũ Chi cho có Giá Trị Liên Thành. (vô giá)

Nguyệt Trì Lạc cau mày, thản nhiên nhìn Nguyệt Vũ Chi, có chút không hiểu có chút nghi ngờ, nhưng Nguyệt Vũ Chi cũng không cho nàng có cơ hội mở miệng, rất nhanh một tay cầm vật gì đó để vào trong tay nàng, sau đó ôm nàng đi về phía kiệu hoa, "Nên lên đường rồi, làm trễ nãi canh giờ cũng không hay."

Cùng với lễ quan lên tiếng ‘Khởi Kiệu’, kiệu hoa cứ thế một đường giống trống khua chiêng, rêu rao khắp nơi đi tới phủ Tứ Vương Gia.

Kiệu hoa dừng lại, hỉ nường khom người vái chào coi như hành lễ với Đông Phương Tuyết.

Khóe miệng Đông Phương Tuyết khẽ nhếch cười, ánh mắt chứa đựng ôn nhu muôn đời không thay đổi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đại Hôn 7

Tiếp theo, hỉ nường lui xuống, nhưng đôi mắt lại lưu luyến ở trên khuôn mặt anh tuấn của Đông Phương Tuyết.

Thị vệ thở dài, ánh mắt liếc xéo đánh giá Vương Gia nhà mình.

Dáng người mảnh khảnh, thiếu niên mặc một bộ lễ phục đỏ thẫm, làm tôn lên sự cao quý như thần tiên trên cao chín tầng, đôi con ngươi màu tro lạnh của hắn luôn cười yếu ớt ôn nhu, nhưng chỗ sâu nhất trong con ngươi lại cất giấu phần cao ngạo không muốn người biết.

Tuấn nhan thanh đậm, mày kiếm hơi nhíu, môi mỏng gợi cảm vung lên một đường cong hoàn mỹ, hơn nữa, nốt Chu Sa đỏ tươi như máu lại làm cho hắn tăng thêm vài phần điểm tuyệt.

Công việc Đông Phương Tuyết làm cùng tất cả tân lang đều giống nhau, tư thế hắn ưu nhã đá văng ra cửa kiệu, khom xuống nửa thân người, đầu ngón tay run run đưa về phía khăn voan sắc sỡ của tân nương, bàn tay vươn tới nổi rõ khớp xương.

Đợi một lúc lâu, không thấy tân nương bên trong có phản ứng, Đông Phương Tuyết nhíu mày, trong phút chốc, trái tim những thiếu nữ đến dự lễ tan nát từng mảnh, hận không thể tự tay vuốt lên hàng lông mày nhíu chặt kia.

"Khụ... Khụ..." Đông Phương Tuyết dùng tiếng động ho khan hai tiếng nhưng thực chất không thể nghe thấy được. Trên từng đường nét điểm tuyệt

như hoa anh túc, mắt sáng trong suốt thanh đậm, giống như Tuyết Liên Tử* thiêng liêng sạch sẽ nở rộ trên Thiên Sơn, không mang theo một phần nhỏ nào của bụi trần thế tục. (Tuyết Liên là vị thuốc đông y)

Ngay khi Đông Phương Tuyết gần như đã sắp hết kiên nhẫn, là lúc Nguyệt Trì Lạc đang mơ một giấc mộng đẹp, đột nhiên cảm thấy hơi thở quanh thân trở nên lạnh lạnh, nàng rung mình một cái tỉnh lại từ trong mộng đẹp.

Kéo kéo khăn voan đỏ trên đầu, sau đó bị Đông Phương Tuyết nhìn thấy gương mặt đang mông lung buồn ngủ của nàng, lại còn chùi chùi nước miếng ở nơi khóe miệng.

Đành chịu thôi, ai bảo mỗi lần nàng nằm mơ đều thấy những thứ gì đó của kiếp trước, là nước miếng cũng không cầm được mà chảy à.

Qua một lúc lâu, rốt cuộc nhìn thấy trên kiệu hoa một bàn tay trắng nõn thon dài của tân nương cùng tân lang hai tay nắm chặt nhau.

Đông Phương Tuyết cảm thấy bàn tay mình đang nắm có chút dính dính, cho dù có bồi dưỡng ôn nhu khá hơn nữa, sắc mặt hắc vẫn không nhìn được mà sa sầm xuống.

Thế nhưng, người ở bên ngoài nhìn vào, đây lại là một bức tranh tuyệt mỹ đến không thể tuyệt mỹ hơn nữa.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đêm Động Phòng Hoa Chúc 1

Tân lang dắt tân nương, tân nương dựa vào tân lang, từng bước một đi vào phủ Tứ Vương Gia.

Trong tức khắc, trăm hoa đua nở, tiếng pháo nổ bùm bụp như sét đánh đan xen tiếng nói chúc mừng, một mảnh vui mừng hân hoan.

Mọi người lúc này thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng không tránh khỏi khinh bỉ đối với tân nương tử.

Quyền Khuynh Thiên Hạ, Tứ Vương Gia tuyệt đại phong hoa, ai không muốn gả?

Lại còn có người không biết phân biệt như vậy!

Đại đường Tứ vương phủ, Hoàng đế ngồi cao ở trên chính vị, ngồi bên cạnh chính là Hoàng Hậu và Quý Phi, xung quanh là một số đại thần triều đình.

Nhìn Đông Phương Tuyết dắt tân nương từng bước một đi tới, trên mặt Hoàng đế thoáng qua đủ loại tâm tình phức tạp.

Đứa con trai mà hắn thương yêu nhất, rốt cuộc... Cũng có nhà của mình...

Tiếc nuối duy nhất chính là, ngàn chọn vạn lựa, không hiểu vì sao con trai mình cứ khẳng khẳng chọn một đoá cỏ đuôi chó. (hoàng đế gì mờ nói chiện mất văn hóa thiệt)

Nhưng thôi, chỉ cần hấn thích là được, chỉ cần là hấn thích, thì hấn sẽ chấp nhận.

Nhất Bái Thiên Địa.

Nhị Bái Cao Đường.

Phu thê giao bái.

Sau khi bái xong Thiên Địa, Nguyệt Trì Lạc chính thức được trao cho danh hiệu chánh phi Tứ Vương Gia, tiếp nhận đĩa ngọc hoàng gia cùng ban thưởng của Hoàng Hậu và Quý Phi, sau đó được hỉ nương đưa vào động phòng.

Đêm xuống, bóng đen thâm trầm, ánh nến đỏ thắm trên bàn dài lay động lúc sáng lúc tối trong gió đêm.

Nguyệt Trì Lạc thay xong giá y ngồi ở trước bàn, một người một chung hừng hực rót rượu.

Đây vốn nên là rượu giao bôi mừng sum hợp của Đông Phương Tuyết và nàng, lại bị một mình nàng trút hết hơn phân nửa.

Độ cồn theo cổ họng trượt xuống, nóng rực cả tim phổi.

Nàng vốn cho rằng mình sẽ không quan tâm, nhưng mà sao vẫn có một chút đau, một chút đau.

Bản thân đã từng nói qua, lấy chồng, người không yêu sẽ không lấy.

Hôm nay, bi ai gả cho một nam nhân nhưng trong lòng lại có người khác, mà nàng, mặc dù không thương Đông Phương Tuyết, nhưng vẫn thương tâm.

Không phải vì Đông Phương Tuyết mà thương tâm, thương tâm chính là mình lại gả cho người mình không hề thích.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đêm Động Phòng Hoa Chúc 2

Rốt cuộc, hôn nhân cái gì là đây?

Là môn đăng hộ đối, hay là tình cảm hai bên cùng vui vẻ?

Nàng và Đông Phương Tuyết, không có tình yêu rồi rã, nói đến môn hộ, bọn họ cũng chỉ là môn không đăng, hộ không đối mà thôi.

Vậy thì rốt cuộc Đông Phương Tuyết vì sao mà cưới nàng chứ?

Thân bất do kỷ sao? A... Không giống... Nhưng thoát nhìn hăn cũng không có gì vui sướng, chẳng lẽ cũng giống như nàng sao?

Có điều, nàng gả cho hăn chỉ vì đi theo hăn có ăn có ở mà thôi!

Tuổi của nàng không phải là người nên bi thương, nhưng thỉnh thoảng một vài lần vẫn sẽ có, nhất là ở vào thời khắc này.

Nàng ngửa đầu, lại trút hết phần rượu nồng đậm vào trong cổ họng.

Trong ánh nến chập chờn, ngoài cửa có một người chậm rãi đi tới.

Đông Phương Tuyết thả lỏng tay đứng lại bên cạnh cửa, sống lưng mặc dù mảnh khảnh nhưng thẳng tắp, hăn nhìn Vương phi của mình hừng hực trút rượu hết ly này đến ly khác, nhìn sơ qua dáng vẻ không chút biểu tình, giống như chết lặng cứng đờ, đôi con ngươi lấp đầy đau thương cùng lạnh nhạt không hề che giấu.

Không giống ôn nhuận cười yếu ớt như ngày thường, hăn giờ phút này càng giống như một loại với Cô Lang* lạnh lùng tôn quý, quyến rũ tuyệt mỹ khiến cho không ai có thể để gần. (*loài Sói cô độc)

Nguyệt Trì Lạc một hớp uống cạn chung rượu, nghiêng đầu sang, đôi mắt mờ lung ngà ngà say, nói: "Đông Phương Tuyết, tại sao người muốn cưới ta?"

Tại sao cưới nàng, tại sao, cái vấn đề này thật làm cho người ta bất an mà.

"Còn người, tại sao phải gả?" Hăn liếc nàng một cái, nhàn nhạt giật giật khóe miệng.

Ôn nhuận cười yếu ớt trước kia phảng phất như một cơn ảo giác, tựa như hoa Quỳnh không còn tồn tại nữa.

Người này, hóa ra trong xương cốt chính là cao ngạo lạnh lùng như thế.

Nguyệt Trì Lạc ngơ ngác cười cười, vốn muốn nói cho hăn biết nàng gả chỉ là muốn tìm cây cao tốt để chắn gió, suy nghĩ lại liền xoay chuyển thay đổi lời nói: "Từ đầu đến cuối, người cho rằng ta có lựa chọn nào khác sao?"

Nhàn nhạt sâu bi, thanh âm hạ thấp, như than như kể.

Đông Phương Tuyết nhếch môi, bất ngờ không báo trước xả ra một nụ cười lạnh như băng: "Vương phi của ta, mặt nạ của người dự định mang bao lâu?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đêm Động Phòng Hoa Chúc 3

"Mặt nạ?" Nguyệt Trì Lạc nháy nháy mắt hai cái, lại nốc cạn chung rượu mạnh: "Mặt nạ à, mặt nạ gì? Người cho rằng ta cũng như người cả ngày mang mặt nạ giả cười sao? Haizz... Người mệt mỏi không?"

"Chỉ cần không phạm đến ta, ta à, vẫn luôn là như vậy, cũng vẫn chỉ muốn như vậy."

"Gả cho người, từ đầu đến cuối đều không phải do ta nguyện ý, nếu như không gả cho người, Nguyệt gia chung quy cũng không có đất để ta dung thân. Người cho rằng, ta như vậy, có quyền được chọn sao?"

Nàng nhìn hắn, ánh mắt thản nhiên, sâu trong con ngươi để lộ ra chút cô độc, nhìn kỹ vào sâu hơn nữa cũng là bi thương cùng nồng đậm âu sầu.

Nhọt nhọt đau thương, như lơ đãng phóng đi vào, hợp với một đôi con ngươi mang theo men say càng thêm vài phần mê lương rung động, nhưng mà nàng thế này, có loại cảm giác nhu nhược nói không nên lời, chỉ khiến người ta cứ muốn che chở, tự tay vuốt lên hàng mi nhú thành chữ Xuyên của nàng.

Có một khắc hoảng hốt, Đông Phương Tuyết sinh ra một tia ảo giác, nữ tử trước mắt, thật chỉ là một tiểu thư khuê các đơn giản bình thường.

Mặc dù thật có một thân bản lãnh hơn người, nhưng dù gì cũng chỉ là một nữ tử bình thường.

Như vậy mình cần gì phải vạch trần phần ngụy trang đó của nàng, ai cũng có bí mật chôn giấu ở trong lòng, bản thân chẳng lẽ không phải sao?

Nghĩ như vậy, Đông Phương Tuyết bình thường trở lại, nhưng mà ngực lại hơi có chút đau.

Loại đau này, bắt đầu từ tối nay sẽ liên tục đi theo hần.

Hôm nay, trong buổi tiệc cưới của mình, hần nhìn thấy nữ tử mình yêu nhất bên cạnh hoàng huynh mình, nói lời chúc phúc với hần, gương mặt tinh xảo tôn quý xinh đẹp đến mức không gì sánh được.

Đẹp như vậy, đã từng như hoa anh túc vây quanh hần.

Hần cười, uống xong rượu tân khách kính, trong lòng cũng là bi thương vô hạn...

Giống như có cái gì đó vò nát tim mình, trong nháy mắt phá thành mảnh nhỏ.

Nếu nói đây là một giấc mộng, vậy thì hần không bao giờ muốn tỉnh.

Mỗi lần sắp làm được đến cùng thì lại phải cưỡng bách chính mình thanh tỉnh, vài lần sau đó, lại tiếp tục giấc mộng vẫn chưa thành này.

Ngày qua ngày, năm qua năm, hần vẫn luôn trải qua như thế.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đêm Động Phòng Hoa Chúc 4

Nhưng mà hôm nay, hắn đã hoàn toàn làm cho giấc mộng này tan rã, vào lúc nàng chúc phúc hắn, hắn cười thì cũng vì vậy mà phá thành từng mảnh nhỏ, sụp đổ...

Qua đêm nay, hắn sẽ không còn hao tổn tinh thần cho người không nên hao tổn tinh thần nữa, dù sao, thật sự cũng không ai nợ ai.

Có thể làm, hắn đã làm, cũng chỉ có thể làm được như thế.

Trong ngơ ngẩn, khóe miệng nàng thoáng qua một tia cười lạnh, khi nhìn lại ấy chỉ là dáng vẻ mang theo ý cười mông lung ngà ngà say.

Thân thể lung lay có chút không ổn định, nàng lại cười khúc khích hỏi ngược lại hắn: "Đông Phương Tuyết, người cảm thấy ta có quyền lựa chọn sao?"

Khi nói chuyện, đánh một tiếng nắc cục đầy hơi rượu.

"Đủ rồi." Hắn có chút không vui nhúu mày, môi mỏng gợi cảm mím lại thật chặt.

"Thế nào? Đây chính là tức giận sao?" Chút này đã chịu không nổi sao, trong lòng Nguyệt Trì Lạc liên tục cười lạnh.

Đông Phương Tuyết lướt qua tới gần nàng, cầm lên bầu rượu hợp hoan trên bàn còn dư lại không nhiều lắm, mạnh mẽ trút vào hết cả vào rượu.

Rượu chảy tràn xuống dưới thấm ướt bộ hỉ phục đỏ thắm.

Hắn vươn ngón tay nổi rõ khớp xương nâng khuôn mặt nàng lên nhợt nhạt hôn xuống, đưa rượu ngậm trong miệng chuyển sang vào trong khoang lưỡi mềm mại của nàng, sau đó tựa như thương yêu mà hôn rồi hôn.

Cứ thế, cũng coi như hoàn thành nghi thức giao bôi giữa phu thê.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân nào, hắn đã cưới nàng nhất định sẽ đối đãi với nàng thật tốt, huống chi, Vương phi này của hắn cũng không phải không thú vị.

Nguyệt Trì Lạc còn đang trong sững sờ, hắn đã ôm nàng đi về phía giường.

Cảm xúc ma sát mềm mại bắt đầu làm cỗi lòng lạnh như băng của hắn ấm áp, thầm nghĩ muốn đến gần hơn một chút.

Tấm chăn đỏ thắm trùm trăm con ngàn cháu xinh đẹp nở rộ ở dưới người nàng, trên gò má ửng hồng, một đôi mắt say lơ đãng, hắn nhận thấy chỗ nào cũng đều là hấp dẫn đến có thể chết người.

"Đợi chút...!" Nguyệt Trì Lạc có chút hốt hoảng đẩy hắn ra, con người trờng thật to, nàng từ trên giường nhảy xuống, nhưng nhịp tim gấp gáp làm thế nào cũng không bình phục được.

Đông Phương Tuyết cứng lại lông mày, trên trán nhăn như băng tuyết là biểu cảm ẩn chứa chút hung ác lẫn hứng vị.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đêm Động Phòng Hoa Chúc 5

"Người chờ một chút, ta uống hai chung nữa." Bất chấp sự xấu xa hứng thú của hắn, nàng cầm rượu trên bàn lên ra sức hừng hực trút vào, dường như làm sao cũng không thỏa mãn được, từng ngụm từng ngụm liều chết rót vào như tưới nước.

Mùi rượu nồng đậm theo cổ họng trượt xuống, nàng liếm liếm môi, mùi vị đúng là hơi chat.

Khoảnh khắc này, trong lòng nàng cũng lan tràn bi thương, chỉ muốn để cho mình uống thật say, thật say rồi lại thật say, tốt nhất là say đến bất tỉnh nhân sự.

Nếu như không thể trốn tránh, tối thiểu cũng không cần trực tiếp đối mặt.

Đã từng nói, không thể kháng cự vậy thì hưởng thụ, nhưng giờ phút này, tâm tình của nàng lại không được nhẹ nhõm, thật là không làm được à...

Tưởng tượng, khác xa so với bản thân cần phải dễ dàng thể nghiệm.

Ý thức vốn cũng có chút men say, trong tình trạng uống rượu mãnh liệt như vậy rốt cuộc cũng biến thành một đồng hồ nhào.

Đông Phương Tuyết nhú lại hàng lông mày xinh đẹp, nhìn nhất cử nhất động của nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút áy náy.

Áy náy vì biết nàng thích Huyền Chi Thất, nhưng hắn lại cưới nàng.

Không phải hẳn không cho nàng cơ hội, mà chính nàng không cần, thì làm sao có thể oán hẳn được.

Áy náy đó hình như cũng chỉ là chợt lóe lên trong đầu hẳn, sau đó nhìn thấy nụ cười xán lạn của nàng hư ảo như là bọt biển.

Nguyệt Trì Lạc say be bét như bùn nhão lẫn lên giường, khuôn mặt phúng phính đỏ như son, khi nàng cúi đầu lẩm nhẩm truyền ra âm thanh thì trên mặt Đông Phương Tuyết nở rộ ý cười ôn nhu ngay cả mình cũng không biết, tựa như gió mùa xuân của tháng ba, có thể làm cho người ta ấm áp đến tận xương tủy.

Hẳn nghĩ, như vậy cũng tốt...

"Có thể... Như vậy... Như vậy cũng sẽ không có cảm giác rồi..."

Hẳn hôn nàng, nhẹ nhàng hôn giống như lông vũ mơn trớn lên từng nơi trên cơ thể nàng, khiêu khích mỗi một chỗ thần kinh của thân thể nàng.

Nguyệt Trì Lạc say túy lúy đến bất tỉnh nhân sự, nhưng thân thể lại có phần cứng nhắc, hẳn phì cười, hơi thở thơm mát như hoa lan phả vào tai nàng: "Thả lỏng."

Nàng nghe vậy thì ngây ngốc cười, thân thể dần dần thả lỏng...

Màn lụa chậm rãi buông xuống, chỉ nhìn thấy bóng dáng hai người quấn vào nhau, hợp thành quy tắc chuyển động nguyên thủy nhất, một phòng kiều diễm nở rộ trong đêm đen, ngay cả ánh trăng sáng trên bầu trời cũng phải thẹn thùng núp sau đám mây.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 1

Nửa đêm trong màn lụa đỏ thắm không ai lên tiếng, Nguyệt Trì Lạc toàn thân mềm nhũn ghé sát vào người Đông Phương Tuyết.

Nàng nhắm hai mắt, nhẹ nhíu lại đôi chân mảy xem ra có chút lo lắng, dưới mí mắt chính là vẻ mệt mỏi không che giấu được.

Cơ thể có một nửa bại lộ rõ ràng không khí lạnh lẽo, thân thể trần trụi của nàng cùng Đông Phương Tuyết chặt chẽ kề nhau, trong không khí tỏa ra hơi thở ý vị sâu xa, da thịt nàng lộ ra màu hồng nhợt nhạt, vết hôn kiều diễm như đóa hoa nở rộ ở trước mắt Đông Phương Tuyết.

Hắn chuyên chú nhìn nàng, môi thật mỏng hơi nhếch lên, giữa hai mắt màu tro lạnh hờ hững mà xa cách, khi nhìn lại thì đó là dạng tà mị còn mang theo sắc thái hấp dẫn cùng nụ cười quỷ dị.

Có chút lạnh lẽo, có chút hờ hững, lại cao ngạo không đến không ai bì nổi.

Khẽ cắn một cái lên vành tai mịn màng của nàng, hắn hài lòng cảm nhận được thân thể nàng ở trong lòng hắn từ từ thay đổi cứng ngắt.

"Lạc nhi, người nói xem Bốn vương là bất lực hay không bất lực hả?"

Trong tiếng cười của hắn, dáng vẻ tươi cười tà tứ diễm tuyệt còn hơn hoa anh túc.

Toàn thân chấn động, Nguyệt Trì Lạc cuộn tròn thân thể mình, đè xuống kích động hung ác không thể một đao chém chết Đông Phương Tuyết, tận lực co rút bản thân lại thành một khối, tốt nhất nên càng lúc càng tránh xa Đông Phương Tuyết.

Đáng tiếc, chiếc giường mặc dù khá lớn, nhưng khí lực của Đông Phương Tuyết cũng không phải nhỏ.

Lại nói, người đàn ông này thật đúng là hẹp hòi, nàng chỉ nhất thời nói đùa hăn bất lực, hăn có cần thiết nói ra lời đó ở trong hoành cảnh này hay không, dầu gì hiện tại cũng là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ.

Nguyệt Trì Lạc thật buồn bực, hơn nữa còn vô cùng buồn bực.

Khẽ gộp lại hàng lông mày, nàng mở mắt ra nhìn hăn, từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ: "Không biết."

Nàng không muốn thỏa hiệp, lửa giận trong lòng cũng đang bốc lên.

"Thật không biết sao?" Đông Phương Tuyết cười càn đặc ý, tươi cười đến híp mắt.

Nguyệt Trì Lạc nghiêng mặt qua một bên, dự định hoàn toàn không đếm xỉa đến Đông Phương Tuyết.

"Vậy Bốn vương đành phải dùng hành động thực tế để nói cho người biết."

Giống như đáng tiếc thở dài, Đông Phương Tuyết nhíu lông mày, trở mình một cái đặt nàng ở dưới thân người...

Ngay sau đó, một phen XXOO lại tiếp tục, thị vệ gác đêm ở bên ngoài ai nấy cũng xấu hổ mặt đỏ tới mang tai.

Nguyệt Trì Lạc ở trong lòng bi thống than thở, là ai đồn Đông Phương Tuyết không gần nữ sắc, nàng OO hẳn XX, vì sao nàng lại cảm thấy hẳn chính là một cầm thú đây?!!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 2

Thăng đến tầng sáng khi Nguyệt Trì Lạc tỉnh lại, bên cạnh đã vắng vẻ trống rỗng.

Vừa sáng sớm Đông Phương Tuyết đã rời đi, mặc dù động tĩnh của hắn rất nhỏ, nhưng Nguyệt Trì Lạc vẫn nghe rõ ràng.

Suy nghĩ một chút, dựa vào năng lực tai của nàng, muốn không biết cũng hơi khó, tuy nhiên nàng cũng không thèm để ý hướng đi của hắn.

Nhưng mơ hồ vẫn có thể đoán được đại khái, hiện tại tình hình Đế Đô rất căng thẳng, tam phương khẩn cấp.

Ngày hôm qua Tứ Vương Gia thành thân, tuy có Hoàng đế ra mặt, nhưng người hai phe khác tranh quyền, không thể nào không có động tĩnh gì.

Ngược lại, có thể nắm chặt tất cả cơ hội, thu quyền tranh quyền.

Đây tất cả, càng giống sự yên tĩnh trước cơn bão táp, mà lúc này, sự việc đã được bắt đầu mở màn, sẽ không chết không ngừng.

Nguyệt Trì Lạc một tay nắm Phượng Hoàng lệnh sư huynh giao, một tay cầm đồ cưới Nguyệt Vũ Chi cho, nhưng trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Nàng tin tưởng, ở trên mảnh đất này, một nơi xa xôi nào đó của thành Phượng Hoàng, lúc này đại khái cũng đang trình diễn một loạt tiết mục tranh đoạt quyền lợi.

Mà vật để tranh giành, chính là Phượng Hoàng lệnh trên tay nàng.

Mặc dù không biết sư phụ xuất phát từ nguyên nhân gì lại giao Phượng Hoàng lệnh cho nàng, nhưng nên cất giữ thì nàng tuyệt đối cũng không hàm hồ.

Nhưng điều duy nhất không biết chính là, người nào cường đại như vậy, tại sao lại bị giết?

Lúc đầu khi nghe được tin tức này Nguyệt Trì Lạc cũng cảm thấy rất đột ngột, thậm chí có điểm không dám tin.

Nhưng sau đó suy nghĩ lại thì sáng tỏ, nói cho cùng không có chuyện gì mà không thể xảy ra.

Thế giới này vốn là thế giới đen ăn đen, cho dù hãn cường đại nhưng có lúc cũng khó lòng phòng bị.

Chuyện sống chết với nàng mà nói bình thường không thể bình thường hơn, vì vậy nàng cũng xem như rất sáng khoái đón nhận sự thật này.

Nguyệt Trì Lạc vốn định hỏi sư huynh, hỏi rõ ràng chân tướng sự việc, nhưng suy đi nghĩ lại, chuyện này dù sao cũng đã xảy ra, hơn nữa nàng không muốn khiến hãn không vui, nên cũng dồn nén việc này ở trong lòng.

Vả lại bây giờ đang ở phủ Tứ Vương Gia, làm chuyện gì đương nhiên cũng phải cân nhắc cẩn thận, đây không phải là Nguyệt gia, nàng không quen, cũng không hiểu rõ.

Đặc biệt là, Đông Phương Tuyết người này cho nàng cảm giác quá mức hư ảo, rất giống như hoa trong gương trăng trong nước, nhìn thấy được nhưng sờ không tới.

Vả lại, chuyện khiến nàng phiền phức hầu như là liên tục nối tiếp nhau, chuyện này còn chưa giải quyết xong, Nguyệt Vũ Chi lại tặng một phần đại lễ cho nàng, Nguyệt Trì Lạc bần khoản suy nghĩ về nửa khối Hợp Bích trong tay mà trong lòng sâu kín thở dài, thật không biết là tốt hay xấu đây!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 3

Mà Đông Phương Tuyết đi chuyến này, cũng đã ba ngày không trở lại.

Cho dù Nguyệt Trì Lạc không thêm để ý, nhưng Thập Thất lại nhận thấy vô cùng nghiêm trọng.

Dù sao, lời đồn đãi trong phủ đã càng lúc càng kịch liệt, mà Thập Thất vì chủ tử của mình, không tiếc vung tay múa chân.

Thập Thất một lòng muốn giấu Nguyệt Trì Lạc, Nguyệt Trì Lạc cũng không vạch trần nàng.

"Vương Gia tại sao có thể như vậy chứ? Hoàng thượng rõ ràng cho Vương Gia ngày nghỉ, mới tân hôn Vương Gia đã đi lâu như vậy còn chưa trở lại, việc này bảo người làm sao nhìn mặt người khác!" Đến hôm nay, Thập Thất cuối cùng không nhịn được hờn hờ cằn nhằn nói ra, nhưng lại hạ mắt để che giấu sự lo lắng.

Nguyệt Trì Lạc cười nhạt, sâu trong mắt là chứa đựng chán nản nguội lạnh: "Như vậy có cái gì không tốt sao? Không lo ăn không lo mặc, còn có người đi theo hầu hạ, chúng ta còn muốn hy vọng xa vời cái gì?"

Có ăn, có mặc, còn có ở, nàng thật sự không muốn đòi hỏi thêm điều gì, tối thiểu trước mắt là như thế này.

"Tại sao người không chịu cẩn thận suy nghĩ cho tương lai mình chứ? Nếu sau này Vương gia lại cưới thêm vài trắc phi, làm sao còn chỗ cho

người dung thân đây." Thập Thất cắn chặt hai hàm răng trắng ngà, nhưng lại không biết làm cách nào giúp cho chủ tử mình, chỉ có thể ở trong lòng hận rèn sắt không thành thép.

"Làm người, không thể quá tham lam." Nguyệt Trì Lạc chậm rãi lắc đầu, thở dài một tiếng: "Có đôi khi lòng tham không đáy, ta sợ là ngay cả một chút có được cũng sẽ mất đi, hơn nữa Vương Gia không phải còn chưa có cưới về sao."

Có thể nắm trong tay thì nắm cho thật chặt, nếu bởi vì lòng tham mà ngay cả nắm chặt trong tay cũng mất đi, thật là có hối hận thì đã muộn.

Mà nàng, không muốn như vậy, mặc dù cũng không có thứ gì để mất.

Nói đến, Nguyệt Trì Lạc có chút hoảng hốt, từ trong đầu chợt lóe lên hình ảnh lộ vẻ tuyệt vọng, từng chút quen thuộc xuyên thấu qua mỗi chỗ mềm mại trong tim.

"Không muốn mất đi? Người cảm thấy hiện tại người có cái gì? Người đi nghe một chút xem người bên ngoài họ nói như thế nào, nếu đợi Vương Gia cưới, chỉ sợ ngay cả cục xương người cũng không còn." Giọng nói Thập Thất đã mang theo khóc lóc nước mắt, nàng lo lắng, là lo cho chủ tử của mình, nhưng người này còn cố tình không cảm kích.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 4

Nguyệt Trì Lạc coi như không có, trong lòng dâng lên nhàn nhạt phiền muộn, cười trêu nói: "Ngồi lê đôi mách là chuyện của người ta, người ta muốn nói gì chúng ta không quản được, quản tốt mình là được. Vả lại... Vương Gia chỉ là có chuyện đi ra ngoài, cũng không phải bỏ ta, người tốn công lo lắng chi vô ích."

"Nếu như có chuyện, không phải còn có ta chịu trách nhiệm sao? Suy nghĩ một chút... Ta chưa từng bạc đãi người..."

Nàng như vậy cứ như một nữ nhân bị chồng ruồng bỏ, haiz, nàng cũng không lo lắng, thật không biết nha đầu này lo lắng cái gì!

Hơn nữa, Đông Phương Tuyết vẫn chưa lập trắc phi, càng không thể lập vào thời điểm này.

Với lại, cho dù cưới, đó cũng không liên quan với nàng.

Nguyệt Trì Lạc nàng tuy rằng mang danh hiệu Tứ vương phi, cũng cùng người đó đã từng ngủ chung giường, lại còn XXOO.

Nhưng mà, bọn họ cả hai đều là thân thể độc lập, không thể nói tới nhớ thương đau lòng.

Có điều là, nàng vẫn có chút hy vọng Đông Phương Tuyết đừng cưới, về phần nguyên nhân tại sao, đương nhiên là không mong muốn Đông

Phương Tuyết cưới một đồng nữ nhân, sau đó ghen tỵ, lục đục đấu đá với nhau dẫn đến nội bộ mâu thuẫn.

Nàng dĩ nhiên không muốn đi ứng phó một đồng phiến toái, huống chi là một đám nữ nhân nhàm chán.

Gả cho Đông Phương Tuyết, cũng chính là vì phần ưu thế này.

Người này, có tiền có thế, lại không cưới lão bà, nói ra, kỳ thực nàng cũng không có thua thiệt cái gì.

Suy nghĩ một chút, Nguyệt Trì Lạc càng phát hiện ra mình cũng không có trả giá cái gì, cùng lắm coi như không có cái đệm tên Đông Phương Tuyết kia hóa thân thành cầm thú.

Nàng quyết định rồi, nếu người này tốt cũng không có gì phản đối, bất chấp chút khuyết điểm kia của hắn cũng không quá đáng.

Thập Thất cau mày, không cam lòng thở dài: "Ta sao lại có thể đi theo chủ tử như người vậy... Việc gì cũng không tranh giành, tính tình này thật không biết học ai nữa..."

Cuối cùng, vẫn phải nuốt xuống một bụng uất ức không cam lòng, nói cho cùng, chủ tử thật sự là chưa từng bạc đãi nàng.

Mạng của nàng là được tiểu thư cứu về, tất nhiên sẽ không suy nghĩ gian dối gì khác, một lòng cũng chỉ muốn tốt cho nàng.

Nếu bản thân nàng đã không truy cứu, làm nô tỳ như nàng thì có thể làm thế nào đây.

Nguyệt Trì Lạc nghe vậy, cũng chỉ lắc đầu cười cười, kế tiếp tập trung ánh mắt ở trên giấy Tuyên Thành, vùi đầu tiếp tục vẽ cho xong bức tranh chưa hoàn thành.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 5

Có lẽ, không ai hiểu được, nàng không tranh, chẳng qua là cảm thấy không cần thiết.

Nàng không tranh, chỉ là không có vật cần tìm, mà một khi nàng có mục tiêu, nàng tuyệt đối sẽ là người không từ một thủ đoạn nào.

Vừa hay, trước mắt... Nàng không muốn gì, duy nhất muốn cũng chỉ là cuộc sống yên tĩnh.

Xem ra, trừ A Dạ, thật đúng là không có ai hiểu rõ nàng.

Nhếch miệng chua chát cười một tiếng, thế cũng hay...

Kỳ quái, người trên bức tranh không phải là Đông Phương Tuyết, mà là Huyền Chi Thất.

Thập Thất nhìn hình dáng trên bức họa kia, đầu tiên là nhìn Nguyệt Trì Lạc im lặng, tiếp theo chính là mừng rỡ vui sướng.

Vui sướng cùng sùng bái không nói nên lời, con người đang bình thản trong nháy mắt nhiễm lên nồng đậm vui sướng.

Lực ảnh hưởng của Tiêu Dao Công Tử đối với Thập Thất quả nhiên khá lớn, ý cười chua chát nơi khóe miệng biến mất, mi mắt Nguyệt Trì Lạc cong cong như hai vì sao xuyên qua con người lộ ra nụ cười thản nhiên, nở rộ trên khóe miệng che giấu tất cả buồn bã đau thương.

Tuy rằng hân hoan vui sướng như thế, nhưng không thể không nói, Thập Thất thật sự rất có tiềm năng làm quản gia.

"Người một lòng mê muội về Tiêu Dao Công Tử, việc này nếu để Vương gia biết, sợ là không ổn... Hơn nữa, nếu bị những người khác nhìn thấy, truyền ra ngoài đối với người hay với Vương gia đều không tốt..."

Mặc dù Thập Thất nói rất đúng, nhưng Nguyệt Trì Lạc lại cảm thấy rất phiền!

"Trước đây ở Nguyệt gia sao không thấy người phản đối... Bây giờ sao lại như thế..." Nguyệt Trì Lạc bất mãn lầm bầm một câu, hàng mi trên gương mặt phúng phính nhẹ cau lại.

Thập Thất thở dài nói: "Trước kia người chưa xuất giá, nhưng hiện tại người đã gả cho Vương gia mà còn nghĩ đến nam nhân khác thì sẽ bị kéo ra ngoài dìm lồng heo."

Câu chuyện Thập Thất nói có phần yếu dần, Nguyệt Trì Lạc hơi sững sờ, nàng dù gả cho Đông Phương Tuyết nhưng lại không có ý thức mình đã xuất giá, cứ thế vẫn thoải mái.

Cuộc hôn nhân của nàng và Đông Phương Tuyết tiến triển cũng thật rất nhanh nha, suy nghĩ lại hai người tổng cộng mới biết không tới một tháng.

Nếu như nàng thực sự có phần tự giác mình là phụ nữ đã có chồng, vậy mới thật sự là từng trận trời giáng!

"Mấy ngày gần đây bên ngoài có lời đồn đãi gì?" Nguyệt Trì Lạc cười một tiếng, nhẹ nhõm dời đi đề tài.

Đông Phương Tuyết ba ngày chưa trở về, nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi, vậy thì bên ngoài ít nhiều cũng sẽ có chút tin tức.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 6

Quả nhiên không ngoài suy đoán của Nguyệt Trì Lạc, vừa nói đến đề tài này, Thập Thất lập tức hưng phấn huơ tay múa chân: "Bên ngoài tuyên truyền Nam Cung thái tử sắp tới báỉ phỏng, nghe nói vị Nam Cung thái tử này ở Nam Lâm chính là một nhân vật tài giỏi..."

Nguyệt Trì Lạc xoa xoa mi tâm, cắt ngang lời nàng: "Ta nói nước Đông Phương chúng ta, gần đây có tin đồn gì không đặc biệt hay không!"

Vào thời buổi rối loạn này, thái tử gì đó còn đến viếng thăm, sẽ không phải là docks lòng rắp tâm hại người chứ...

Chỉ mới suy nghĩ một chút, Nguyệt Trì Lạc đã cảm thấy đau đầu.

Tuy rằng không cần nàng đối phó, nhưng ngộ nhỡ lão Hoàng đế chọn trúng Đông Phương Tuyết, như vậy khẳng định nàng trốn cũng không thoát.

Thu hồi vẻ mặt cười hớn hở, Thập Thất lơ mơ cười nói: "Có thì có, nhưng mà... Vẫn chưa biết lời đồn đó là thật hay giả, hôm kia lúc em đi dò la, mọi người đối với việc này cũng đều rất kiêng kỵ..."

Nguyệt Trì Lạc ngăn người, lập tức hỏi tới: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Nghe nói... Binh Bộ Thượng Thư Triển đại nhân, chết rồi..." Khi nói lời này, thanh âm Thập Thất áp chế xuống vô cùng thấp, ánh mắt thỉnh

thoảng còn liếc trộm ngang dọc, làm cho mấy nha hoàn ngoài viện nhất thời sửng sốt.

"Chết thế nào?" Nguyệt Trì Lạc trầm ngâm đặt câu hỏi, có chút không kịp phản ánh với biến cố này.

Quả nhiên, ngày đại hôn chính là một vỡ diễn sao?

Thái Tử đảng cùng Tướng quân đảng, rốt cuộc là ai ra tay đây? Hay là Đông Phương Tuyết có an bài khác...

Thập Thất nuốt nuốt nước bọt, ấp a ấp úng nói: "Chỉ là... Không biết... Chết như thế nào... Mới kỳ quái..."

Nguyệt Trì Lạc nhướn nhướn mí mắt, mơ hồ cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản như vậy.

Buổi tối đại hôn hôm đó Đông Phương Tuyết đúng là có đi ra ngoài, như vậy khẳng định không thoát khỏi có liên quan đến chuyện này.

Binh Bộ Thượng Thư chết một cách kỳ quái, lại còn chết vào ngay đêm đại hôn của Tứ Vương Gia Đông Phương Tuyết. Nghe nói, chính là chết trên đường về nhà sau khi tham gia tiệc thành hôn Tứ Vương Gia, việc này lại càng thêm mờ mịt khó hiểu.

Bất quá, chuyện này e rằng còn phải chờ Đông Phương Tuyết về mới có thể hỏi rõ ràng, không ngờ chính là, Đông Phương Tuyết cũng không để Nguyệt Trì Lạc đợi quá lâu.

Lúc Đông Phương Tuyết về tới đã gần đến giờ Tuất. (7-9h tối)

Trên dáng vẻ anh tuấn không che giấu được vẻ phong trần mệt mỏi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 7

Nguyệt Trì Lạc theo ánh nến nhìn về phía hắc, đúng lúc nhìn thấy Đông Phương Tuyết vô cùng kinh ngạc thoáng nhíu đầu lông mày.

Trong mắt không hề che giấu sự ngạc nhiên, giống như nhìn thấy hắc là một chuyện rất ngoài ý muốn.

Ánh nến lúc sáng lúc tối chiếu vào trên dung nhan tuyệt thế của hắc, phát họa ra một phần hư ảo.

Nguyệt Trì Lạc bỗng thấy giật mình, người đó... Dung nhan kia, hư ảo đến mức vươn tay vừa chạm vào sẽ tan thành mây khói.

Là không chân thật như thế!

Thế nhưng, hắc lại cố tình dựa vào gần hơn, đến khi nàng rõ ràng cảm nhận được, hắc như có như không phả ra hơi ấm ở trên cổ nàng, cũng không phải là hơi thở sao lãng, thanh đạm mà ôn hòa.

Người hắc cũng vậy, như lúc ẩn lúc hiện mờ ảo, nhưng lại chân thật đến thế.

"Lạc nhi, đang suy nghĩ gì?" Hắc nhướng cao lông mày, ngón tay nổi rõ khớp xương quấn quanh tóc nàng, nắm ở trong tay lặp đi lặp lại vuốt vuốt, trong đôi con ngươi màu tro lạnh thâm sâu như vũ trụ mênh mông, ý cười bên môi ôn nhuận như ngọc.

Giờ phút này, chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung giọng điệu của hân
—— Lưu luyện dịu dàng.

Trước đó nhìn lầm sự mệt mỏi cùng cảm xúc khác thường, giống như một màn chuyện cười, giọng chế nhạo Nguyệt Trì Lạc.

Người này, vĩnh viễn cũng không thể nào giống như người khác để lộ ra khía cạnh chân thật của hân.

Ngay cả động phòng đêm đó, hân cao quý lạnh lạnh, kiên quyết như Cô Lang.

Cũng chỉ là thoáng qua một chút, liền như bọt biển vỡ tan.

"Nhớ người." Nguyệt Trì Lạc đón nhận ánh mắt của hân, đôi con ngươi như hai vì sao sáng trong suốt ngậy thơ giống như hải đồng.

Đông Phương Tuyết sửng sốt, ngay sau đó bên môi nở rộ một chút hứng thú: "Lạc nhi, Bốn vương cũng thật là nhớ người đấy, quả thật một ngày không thấy như cách ba thu..."

Khi nói chuyện, hân thở thật dài một tiếng cổ ý kéo dài âm cuối, muôn vàn lưu luyện.

Vuốt vuốt sợi tóc dẻo dai của nàng, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi ngửi, mùi thơm ngát như U Lan mềm mại, nhàn nhạt vờn quanh ở giữa mũi hân.

Nguyệt Trì Lạc không ngừng giựt giựt khóe miệng, nàng cũng không biết, người này lúc đùa giỡn miệng lưỡi thật cũng vô cùng uốn éo.

"Người xác định mình không cần đi nghỉ ngơi trước?" Nàng không nhịn được thở dài một tiếng, dự định đợi hân nghỉ ngơi rồi sau đó mới hỏi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 8

Nào ngờ, người nọ chỉ rũ xuống hàng mi, thu lại ánh sáng vạn trượng trong mắt, sau đó cười nhẹ, khẽ mở môi mỏng nhẹ giọng khạc ra hai chữ: "Không cần."

Hai chữ rất khẽ rất khẽ, mang theo giọng mũi nồng đậm, giống như từ chóp mũi hờ ra.

Ngoài cửa sổ đã là một màn đen nhánh, bóng đêm như mực rõ ràng đột ngột phá lệ trong buổi tối tràn đầy yên tĩnh thế này.

Ngoài cửa sổ mơ hồ còn có thể nghe được gió thổi cỏ lay, và tiếng bước chân của thị vệ tuần tra ban đêm.

Hai chữ này giống như lơ đãng nhắc tới, cứ như vậy tiêu tán ở trong không khí.

Qua hồi lâu, Nguyệt Trì Lạc nhin không được lại thở dài một tiếng, ngửa đầu nhìn từng đường nét hình dáng của hắc, hỏi: "Ta có thể hỏi người vài vấn đề không?"

Mặc dù biết lòng hiếu kỳ hại chết một con mèo, nhưng nàng vẫn nhin không được muốn hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Tối thiểu, đối với chuyện mình hiểu rõ, về sau nàng muốn làm cái gì, hoặc xảy ra chuyện gì, cũng không trở thành một đoàn hoảng loạn.

Mà trong nội tình nào đó, vừa vặn chỉ có tầm cỡ như Đông Phương Tuyết mới biết được.

Về phần có muốn nói cho nàng biết hay không, vậy thì hoàn toàn do Đông Phương Tuyết quyết định rồi.

"Người muốn hỏi gì cứ hỏi đi, Bốn vương sẽ tận lực thỏa mãn điều người muốn biết." Đông Phương Tuyết ngược mắt liếc nàng một cái, đôi mắt màu tro lạnh chiếu vào hai mắt đặc biệt to của nàng, nụ cười bên môi cười mà như không cười.

" Binh Bộ Thượng Thư Triển đại nhân, có phải người của người?" Rút ra một nhánh tóc bị hắt năm giữ, ý cười trên mặt Nguyệt Trì Lạc là chắc chắn không sai.

Đông Phương Tuyết kinh ngạc nhìn nàng, mày kiếm nháy lên, tựa như kinh nghi sao nàng lại cảm thấy hứng thú với loại vấn đề này. Nhưng, cuối cùng vẫn khẽ gật đầu, ung dung thản nhiên thu hồi lại ngón tay nói: "Không sai, chẳng lẽ Lạc nhi có ý kiến gì?"

"Ý kiến thì không có." Nguyệt Trì Lạc chau mày lại, lắc lắc đầu, ngay sau đó nhìn về phía Đông Phương Tuyết, giọng điệu thật sự nghiêm túc nói: "Đông Phương Tử và người là một mẹ sinh ra, hơn nữa trong tay hắt năm bốn mươi vạn quân cánh phải, có đúng hay không..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 9

Nàng vốn định trực tiếp hỏi hẳn, có phải Đông Phương Tử đối với vị trí kia cũng cảm thấy hứng thú hay không, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy mình làm chuyện ngu ngốc, hỏi một vấn đề không nên hỏi.

Có lẽ, vấn đề bí ẩn thế này, mặc dù hỏi cũng hỏi không ra cái gì.

Đông Phương Tử cùng Đông Phương Tuyết là một mẹ sinh ra, hai huynh đệ mỗi người đều nắm giữ bốn mươi vạn cánh đại quân trái và phải, trái lại trong tay thái tử Đông Phương Tường chỉ có hai mươi vạn binh mã, điểm này không khó suy đoán ra, lúc này Đế Đô hoàng quyền phân chia làm ba, tranh tới tranh lui cũng là giữa ba người này.

Nếu như nói Đông Phương Tử đối với vị trí kia không có hứng thú, như vậy sẽ không khó suy đoán ra Binh Bộ Thượng Thư Triển đại nhân là bị người nào giết chết.

Hoàng đế trên dưới cũng chỉ có ba người con trai, còn lại đều là nữ nhi.

"A Tử không có hứng thú với ngôi vị hoàng đế!" Trái ngược với sự do dự của Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết đáp khẳng định cùng với chắc chắn, tựa hồ cũng không kiêng kỵ lời nói này của Nguyệt Trì Lạc có phần đại nghịch bất đạo, điều này làm cho trong lòng Nguyệt Trì Lạc dễ chịu hơn không ít.

"A Tử không có tâm đó, nói đến thật đúng là châm chọc, tâm nguyện của hắn vẫn luôn muốn lưu lạc giang hồ đấy. Nếu không phải phụ hoàng,

hắn... Cũng sẽ không..."

Cuối cùng, Đông Phương Tuyết tiếp tục mở miệng nói hết, giọng nói còn mang theo nồng đậm vẻ trào phúng, nói đến phần sau gần như không hề nghe tiếng, trong lời nói có lo lắng khiến Nguyệt Trì Lạc hơi liếc xéo hắn.

Hoàng đế chỉ duy nhất yêu thương Đông Phương Tuyết, lại còn cưng chiều hắn đến tận trời.

Trái lại phản ứng Đông Phương Tuyết đối với Hoàng đế chỉ thản nhiên hờ hững, trong lời nói càng thêm xa cách lạnh lùng, đừng nói chi là kiểu như nhi thần lấy lòng thông thường.

Về phần Tam vương gia Đông Phương Tử, mấy năm trước cũng đã chủ động xin đi giết giặc đóng giữ ở biên cương.

Thậm chí ngay cả Đông Phương Tuyết đại hôn cũng không về, đương nhiên cũng có lẽ là không có thông báo cho hắn.

Dù sao, tốc độ bọn họ thành thân cũng không phải là nhanh bình thường, vừa tới nhiều đó thời gian cũng không kịp.

"Vậy chuyện thích khách lần trước là như thế nào? Có lẽ hắn là người rất rõ ràng chứ?" Nguyệt Trì Lạc quay đầu, đôi con ngươi óng ánh như ngọc lưu ly bình tĩnh nhìn Đông Phương Tuyết, không muốn bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào trong mắt hắn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lần Sau 10

Nàng cũng không quên, thương thế trên người nàng là do đâu mà có, tuy rằng hiện tại đã ổn, nhưng mà nên đòi thì nàng tuyệt đối không chịu thua.

Hơn nữa, nữ nhân như Tổng Chỉ Thi không hề đơn giản à!

Trước không nói đến thân phận thái tử phi của nàng, chỉ nói địa vị nàng ở trong lòng Đông Phương Tuyết, sợ là cũng không thấp...

Nguyệt Trì Lạc không phải chưa từng suy đoán người trong lòng Đông Phương Tuyết là ai, nhưng đoán tới đoán lui, cuối cùng chỉ có Tổng Chỉ Thi.

Có điều, Đông Phương Tuyết là loại người gì, làm sao có thể dễ dàng tha thứ nữ nhân mình yêu thích gả cho người khác?

Bằng trực giác, nàng cảm thấy hắc không phải là loại người sẽ quan tâm đến lễ nghi cung đình.

Mà hắc, sẽ có thể giống như nàng, là người chân chính chiếm đoạt.

Nhận thức được cái gì, liền quyết định bất chấp tất cả để chiếm đoạt.

Nếu như không phải, thì tại sao đối với chuyện thích khách một chữ cũng không nói đây.

Thích khách ngày hôm đó, rõ ràng là xông về phía hắc à.

Nghĩ tới nghĩ lui, Nguyệt Trì Lạc cũng chỉ là thăm dò tình hình chung, và lại cảm thấy việc này càng ngày càng rối rắm.

Nàng rất sợ phiền toái, thật sự rất sợ.

So với những âm mưu quỷ kế thế này, nàng thà hy vọng trực tiếp cho nàng một đao để sáng khoái hơn.

Hơn nữa, bây giờ còn chưa biết gả cho Đông Phương Tuyết, rốt cuộc là đúng hay sai?

Mà thôi, dù đúng hay sai, tóm lại cũng là lựa chọn của mình.

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc mặc dù sớm đã có ngàn tầng sóng đang lăn lộn, nhưng trong đôi mắt tinh khiết ngây thơ đó cứ thế nhìn không ra bất kỳ tâm tình gì, nháy mắt cũng không nháy một cái nhìn Đông Phương Tuyết.

Nếu có thể, nàng thật sự muốn gạt lệ mắt nhìn thẳng vào mắt, cảm thán một câu: Con mẹ nó, thật đúng là có lỗi làm người mà!

Nhếch lên khóe môi lạnh lùng cười một tiếng, ánh mắt Đông Phương Tuyết tuôn trào mãnh liệt, con người màu tro lạnh nhàn nhạt phóng ở trên người Nguyệt Trì Lạc, phản chiếu ra đôi mắt to trắng đen rõ ràng của nàng, trong lòng không kiềm được bỗng tắc nghẽn lại, cuối cùng mới nghe hân lạnh lạnh nói: "Lần trước là ngoài ý muốn, Bốn vương tuyết đối không cho phép có lần sau."

Sẽ không có lần sau, hân tuyết đối không cho phép có lần sau!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Ly Diễm Sắc

Không có lần sau, hẳn tuyệt đối không cho phép có lần sau!

Hay cho Đông Phương Tuyết, hay cho một câu không có lần sau!

Nguyệt Trì Lạc chớp chớp hai mắt, ánh mắt nheo nheo cong thành hình trăng lưỡi liềm, Đông Phương Tuyết một thân khí thế bá đạo cuồng vọng đang kinh ngạc, ngay sau đó lại nghe hắn mở miệng lần nữa, thanh âm ẩn chứa sự mệt mỏi và dịu dàng không che giấu được.

"Lạc nhi, những chuyện này người không cần phải lo, ta tự biết giải quyết."

Xoa xoa mệt mỏi giữa trán, Đông Phương Tuyết cất bước đi về phía giường ngủ.

Màn lụa trắng ngần như ẩn như hiện, chỉ nhìn thấy nam tử dáng vẻ cao lớn vững chãi, y phục trên người đang được cởi ra từng món một.

Nguyệt Trì Lạc do dự chần chừ, đêm động phòng nàng say rượu bất tỉnh nhân sự, đương nhiên có thể xem nhẹ một vài vấn đề.

Hơn nữa, Đông Phương Tuyết vài ngày nay không trở lại, nàng cũng chỉ ngủ có một mình.

Nhưng hôm nay, nếu cứ thế trực tiếp rõ ràng đối mặt, nàng thật đúng là có chút không được tự nhiên.

Đông Phương Tuyết sâu kín thở dài, nói: "Còn không qua đây? Ăn cũng ăn rồi, người còn sợ gì?"

Đông Phương Tuyết không nhìn thấy trong góc khuất, khóe miệng Nguyệt Trì Lạc không kiềm được co rút vài cái.

Cái gì gọi là ăn cũng ăn rồi?

Nhưng mà hình như... Có vẻ cũng giống... Thật đã ăn rồi.

"Bất quá cả hai cùng ăn!" Trợn trừng mắt, Nguyệt Trì Lạc hấp ta hấp tấp đi tới giường ngủ, trong chớp nháy đôi mắt chột sáng.

Dưới màn lụa trắng bay lơ lửng, nam tử nghiêng nghiêng thân thể dựa nửa người vào cạnh giường, áo lót trên người bung ra một nửa để lộ hai điểm nhỏ hồng.

Môi hăn lơ đãng hơi vênh, bờ môi gợi lên chút ý cười tản mạn, mơ hồ mê ly.

Màu tóc đen như mực làm tôn lên hình dáng trắng sáng như ngọc của hăn, hiển hiện một ít màu sắc tái nhợt, thêm nốt Chu Sa xinh đẹp điểm tuyệt giữa hai hàng lông mày.

Nguyệt Trì Lạc cứ thế bình tĩnh nhìn hăn, nhìn khuôn mặt nam tử mê ly điểm sắc như tranh vẽ, nhìn hăn đang chờ đợi duỗi tay về phía nàng.

Đây là, phu quân của nàng à!

Hầu như không hề tự giác, nàng run nhè nhẹ khoác lên tay hăn.

Đông Phương Tuyết lật người qua ôm nàng vào trong lòng, nụ cười nơi khóe miệng vô cùng mỹ mãn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiên Toái Của Phú Khả Dịch Quốc 1

Đông Phương Tuyết lật người, ôm nàng vào trong lòng, khước miệng nở nụ cười thỏa mãn.

Nguyệt Trì Lạc run run hàng mi dài như bướm lượn, khẽ mở mắt nhìn hắn đang ngủ say, trong lòng không thể nói rõ là cảm giác gì, lắng đọng thật lâu, không biết vì sao, một khắc đó, thấy bộ dáng của hắn, nàng không cảm thấy trống ngực đập nhanh hơn chút nào, cũng không có nghĩ đến sắc đẹp của hắn.

Nàng lại cảm thấy hấp dẫn trầm trọng, trong lòng như có vật gì gắt gao níu lấy nàng, khiến nàng vô cùng khó chịu.

Vị Tứ Vương Gia này, người ngoài nhìn chỉ biết hắn tài hoa diễm tuyệt, Quyền Khuynh Thiên Hạ, người ngoài chỉ thấy hắn hào hoa phong nhã, diên đảo chúng sinh, nhưng một khắc đó, nàng lại nhận thấy hắn tịch mịch đến đau lòng, diễm sắc mê ly.

Cũng như trước, sáng sớm nàng thức dậy bên cạnh đã trống rỗng, vừa đẩy cửa ra thoáng chốc nàng ngây ngẩn cả người, tâm lại ức chế không ngừng khó chịu.

Ở ao hoa sen cách đó không xa, hắn xuôi tay mà đứng, một bộ áo trắng lớp ngoài tung bay, áo bào rộng rãi bị gió thổi phất phơ lên xuống. Giống như trong thiên địa chỉ có một mình hắn, bóng lưng cương trực đứng vững vàng như điêu khắc, hieu quạnh mà còn cô độc.

Trên hành lang nhóm nha hoàn thị vệ vội vàng đi qua, rồi rít lắc đầu thở dài, Vương Gia Diễm Tuyết Thiên Hạ của bọn họ bốn năm như một ngày, khiến người ta nhìn vào sao không đau lòng, chỉ mong Vương phi có thể làm cho Vương Gia thoát khỏi sự bi thương này.

"A... Tuyết..." Nguyệt Trì Lạc run rẩy vươn tay, từ phía sau ôm hân thật chặt, không muốn nhìn thấy hân lẻ loi như thế, không muốn nhìn thấy hân đắm chìm trong thế giới cô độc, không muốn...

Đầu ngón tay không kiềm được sử dụng thêm sức lực, móng tay bén nhọn xuyên qua khe hở lớp y phục luồn vào trên cánh tay.

Thân thể Đông Phương Tuyết hung hăng run rẩy một trận, ý thức được người đến phía sau là ai trên lưng truyền đến ấm áp khiến hân buông lỏng đề phòng, ở một góc trong lòng xuất hiện chút mềm mại, môi mỏng hân hơi nhếch lên phát họa ra nụ cười yếu ớt mê ly.

"Sao không ngủ thêm một lát?" Nhàn nhạt thở dài một tiếng, hân xoay ngược người lại, bị động thành chủ động kéo nàng vào trong lòng, hung hăng tham luyện hơi thở ấm áp và mùi thơm nhàn nhạt của cơ thể từ trên người nàng truyền đến.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiên Toái Của Phú Khả Dịch Quốc 2

Nguyệt Trì Lạc lắc lắc đầu, nghi hoặc nhìn hắn, hỏi một vấn đề trâu ngựa không liên quan: "Ở chỗ các người mấy ngày lại mặt?"

Nguyệt Trì Lạc không nhìn thấy Đông Phương Tuyết kinh ngạc như ông cao lông mày, lời nói mang theo nghi ngờ truyền đến bên tai Nguyệt Trì Lạc: "Lạc nhi, nước Đông Phương không có tập tục lại mặt."

"Hả..." Nguyệt Trì Lạc kinh ngạc, lập tức chớp chớp hai mắt, trả lời: "Không có sao? Như vậy, ta cũng tự mình trở về một chuyến."

Tuy rằng, trong ngày đại hôn hôm đó, nàng đã nói cùng Nguyệt gia cắt đứt quan hệ.

Nhưng vấn đề Nguyệt Vũ Chi lưu lại, thì không hỏi rõ ràng không được.

Nếu không, làm sao sống yên ổn?

Huống chi, nàng còn muốn đi Thiên Cơ Các một chuyến vừa đúng mượn cơ hội này, coi như là một phần cũng phải đi người kia một chút.

"Ừ." Qua một hồi lâu, Đông Phương Tuyết nhàn nhạt đáp lại một tiếng, cũng mang theo nồng đậm giọng mũi.

Khóe miệng Nguyệt Trì Lạc hơi nhếch lên, vẽ ra một đường cong mừng rỡ, tay để ở trên người Đông Phương Tuyết cũng không tự giác tăng thêm sức lực.

Nói ra, nàng cũng không nghĩ tới có thể cùng Đông Phương Tuyết tự nhiên như thế.

Tự nhiên giống như đạo lý hiển nhiên, điều này ít nhiều cũng làm nàng thở phào nhẹ nhõm.

Tối thiểu khỏi phải gượng gạo như đối với người xa lạ.

Nếu không, cuộc sống này, thật đúng là không có biện pháp đi tiếp!

"Ta phái hai Ảnh Vệ đi theo ngươi." Suy nghĩ một chút, Đông Phương Tuyết mở miệng nói: "Gần đây thế cục không ổn, ta bảo Dạ Mị đi theo ngươi, có chuyện gì cũng có thể trong nom lẫn nhau."

Nói giỡn!

Nếu như bảo Ảnh Vệ đi theo, vậy chẳng phải là làm cái gì cũng không dễ dàng ư.

"Không cần, ta chỉ đi hai ngày, không có gì nguy hiểm. Vả lại, hiện tại thế cục không ổn, Dạ Mị càng nên ở lại bên cạnh bảo vệ ngươi mới phải." Nguyệt Trì Lạc ngay lập tức cự tuyệt.

Ngoài dự đoán, Đông Phương Tuyết cũng không kiên trì, ngón tay nổi rõ khớp xương sửa sang lại mái tóc rối hỗn độn cho Nguyệt Trì Lạc, hắn thở dài nói: "Cũng được, vậy Lạc nhi phải tự mình phải cẩn thận."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiên Toái Của Phú Khả Dịch Quốc 3

"Ừ." Nguyệt Trì Lạc cúi thấp đầu, lông mi thật dài bao trùm tất cả tâm tình.

Nàng cảm thấy, hôm nay nàng nhất định là ngủ đến mê muội rồi mới có thể như thế.

Bàn tay im lìm lặng lẽ rút ra khỏi người Đông Phương Tuyết, nàng ngẩng đầu cười với hắn, đôi mắt sáng trong óng ánh như vì sao.

Trong nháy mắt, hắn có một chút hoảng hốt, hắn dự định muốn giữ lại luồng ấm áp trong bàn tay đó thì nàng đã hấp ta hấp tấp rời đi.

Mái tóc đen rất dài theo đường cong nàng nhảy nhót, ở phía sau vừa lay động nhoáng lên một cái thật đẹp mắt.

Đông Phương Tuyết kinh ngạc nhìn, lắc lắc đầu, sau đó đi về hướng cửa chính Vương phủ.

Bạch y cao quý hoa lệ, áo ngoài tung bay, dung nhan tuyệt thế tôn quý như bậc thần tiên, nhưng không che giấu được một thân cô đơn buồn tẻ.

Lặng lặng đi theo phía sau chính là Tiêu Mặc, thị vệ cận thân của hắn.

Sau một hồi lâu, Đông Phương Tuyết lẩm nhẩm tự mình nói ra: "Cười nàng là đúng hay là sai..."

Tiêu Mặc ngấn ra, ngay sau đó trả lời: "Vương Gia chọn, tất nhiên là đúng."

"Phải không?" Đông Phương Tuyết cười yếu ớt, đôi mắt màu tro lạnh có chút mê ly, lập tức tự giễu nói: "Nếu... Nàng không phải là Bốn vương chọn thì sao..."

Cúi đầu tự giễu, giống như lơ đãng nhấc tới rồi theo gió biến mất.

Tiêu Mặc sững sờ, nhưng không biết trả lời thế nào.

Chỉ biết, Vương Gia cười, thì hẳn sẽ tôn kính.

Hẳn quản người khi gió nào chọn, cuối cùng cười vẫn là Vương Gia, không phải sao?

Nguyệt Trì Lạc về đến Nguyệt gia cũng hết một ngày, Nguyệt phụ mặc dù phần hận lời nói trong ngày đại hôn của Nguyệt Trì Lạc, nhưng lúc này nhìn thấy Nguyệt Trì Lạc vẫn còn nguyện ý đến, trong lòng lại dâng lên vui sướng không thể ức chế.

Dù sao mình là phụ thân của nàng, chỉ cần nàng chịu đến, sẽ không sợ không có cơ hội!

Huống chi, không có một Tứ vương phi, vẫn còn có một trắc phi thái tử.

Nguyệt Trì Lạc vốn chỉ là ngoài ý muốn, dù sao đi nữa hẳn cũng không mất mát gì.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiên Toái Của Phú Khả Dịch Quốc 4

Giật giật khoe miệng, vẻ mặt từ ái hân tiến lên đón: "Lạc nhi, nhanh... Nhanh đi vào nhà."

Tay Nguyệt Trì Lạc vuốt nhẹ khoe miệng, chân vốn muốn bước vào cửa lại thu trở về.

Nàng nhàn nhạt liếc mắt nhìn Thập Thất một cái, Thập Thất lập tức hiểu ý nói: "Lớn mật! Khuê danh của Vương phi chúng ta, sao người có thể tùy tiện gọi?"

Không thể không nói, giả trang thành như vậy Thập Thất cũng rất có tiềm lực trở thành ác bọ. (cỡ Dung ma ma)

Mặt của Nguyệt phụ lúc này đã đen một nửa, bờ môi run run muốn nói gì đó nhưng lại áp chế xuống.

"Được rồi được rồi, dầu gì người ta cũng từng tặng người cây Nhân Sâm ngàn năm." Nguyệt Trì Lạc cười cười với Thập Thất, lộ ra một hàm răng bạc, không đợi Nguyệt phụ nói gì, xoay người tự mình đi vào.

Nguyệt phụ dùng ánh mắt sắc bén như dao cắt liếc Thập Thất, mặt tối sầm đi theo vào.

Nhân Sâm của hân là Vạn Kim khó cầu à, lại có thể bị người ta chà đạp như thế.

Đợi tìm cơ hội, xem có thể đòi lại được hay không!

Thập Thất lơ mơ đi theo vào, trong lòng đã có chút phát run.

Được rồi, nếu không phải là chủ tử nàng gợi ý, nàng cũng không có lá gan đó.

Xuyên qua nội đường, Nguyệt Trì Lạc một mạch đi thẳng đến Bắc Viện, nơi đó chính là chỗ ở của Nguyệt Vũ Chi.

Truyền thuyết về người này, tuy không có thường xuyên về nhà, nhưng vẫn luôn có được một chỗ tốt nhất trong Nguyệt gia.

Mà Nguyệt Trì Lạc nàng, chỉ ở một biệt viện bên cạnh phòng hạ nhân.

Vào Bắc viện không hề có bất kỳ trở ngại nào, Nguyệt Trì Lạc đẩy cửa ra bên trong trống rỗng không có ai.

Liếc mắt một cái đã nhìn thấy được cách bố trí trong phòng, mát mẻ tự nhiên không nhìn thấy một chút xa xỉ nào.

Chẳng lẽ Nguyệt Vũ Chi lại chạy đi buôn nữa rồi?

Nguyệt Trì Lạc cuộn lại hàng mi xinh đẹp suy nghĩ, nếu như là vậy, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Phải giữ nửa khối Hợp Thị Bích này trải qua cuộc sống Phú Khả Địch Quốc, hay là chờ ngày sau phiền toái tự tìm tới cửa?

"Tiểu muội, ta chờ thật khổ à!" Nhưng mà Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ còn chưa ra đáp án, giọng nói của Nguyệt Vũ Chi đã truyền tới.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiên Toái Của Phú Khả Dịch Quốc 5

Đó là loại thanh âm nghịch ngợm còn mang theo hài hước, giọng nói nhẹ mà trong rất dễ nghe.

Quả nhiên! Thật là có nội tình sao!

Nguyệt Trì Lạc chinh đốn lại biểu cảm nét mặt, quay đầu nhìn lại trong lòng khẽ động, nhếch miệng, híp mắt cong cong nở nụ cười: "Không biết đại ca chờ tiểu muội có chuyện gì? Hay là đại ca đã sớm đoán được tiểu muội nhất định sẽ đến?"

Gian thương! Tuyệt đối giao hoạt, khẳng định đã sớm tính toán tốt.

Tính toán được đại hôn nàng không thể cự tuyệt đồ cưới của hắn, tính toán được nàng sẽ trở về tìm hắn.

Quả nhiên rất gian à, Nguyệt Trì Lạc nghĩ tới đây, nụ cười trên mặt càng thêm trong sáng.

Có lẽ là do ở nhà, Nguyệt Vũ Chi ăn mặc không có lam lũ giống như ngày thường.

Ăn mặc thế này càng lộ vẻ của sự giàu sang, một bộ Tử Y hoa lệ làm tôn lên dáng vẻ lưu manh trên khuôn mặt hắn, biểu cảm ngược lại càng có một hương vị khác.

Nguyệt Vũ Chi chợt giật mình, mắt phượng hẹp dài mang theo ý cười: "Vậy tiểu muội thì sao? Tiểu muội vì sao lại vội vã tới Bắc Viện như thế?"

Chẳng lẽ không phải tìm đại ca sao?"

Không phải tới tìm người, nàng sẽ không bước vào Nguyệt gia này một bước.

Nguyệt Trì Lạc âm thầm nghĩ rằng, trên mặt vẫn cứ cười nhẹ nhàng: "Ta đương nhiên là đến tìm đại ca, đại ca đã tặng một nửa gia tài Nguyệt gia làm của hồi môn cho tiểu muội, tiểu muội không đến nhìn xem một chút, e rằng sẽ phụ lòng nửa số gia tài kia?"

Dứt khoát làm rõ vấn đề này dù sao vẫn tốt hơn so với dài dòng dây dưa.

Nguyệt Trì Lạc trong lòng thầm nói, nếu không phải nàng còn muốn đến Thiên Cơ Các, cùng hắc dây dưa nữa cũng không sao.

Dù sao Nguyệt gia này cũng là bậc giàu có, Nguyệt Vũ Chi so với người vô sự ngồi ăn rồi chờ chết như nàng thì thời gian của hắc khẳng định quý giá hơn.

Ý cười trên mặt Nguyệt Vũ Chi theo lời nói của Nguyệt Trì Lạc càng lộ vẻ thâm sâu.

Nguyệt Trì Lạc thoạt nhìn cứ cười như vậy, nụ cười sâu hiểm khó dò so với thần côn* ở trên phố không thể nghi ngờ đều như nhau. (những kẻ lừa gạt cao siêu)

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiền Toái Của Phú Khả Dịch Quốc 6

Chỉ thấy hăn chột nhú đuôi lông mày, không mặn không nhạt nói: "Tiểu muội quá coi trọng đại ca rồi, đại ca người mặc dù có tiền, nhưng không đến nỗi tặng cho người một nửa gia tài."

Đùa sao, nàng cũng không phải là lão bà hăn, tại sao hăn táng gia bại sản cho nàng đồ cưới!

Nguyệt Vũ Chi đầu đầy vạch đen, muội muội nhỏ nhất Nguyệt gia này, chẳng lẽ còn ngốc giống như khi còn bé sao?

Chẳng lẽ trước kia có thể là người khác hay sao?

Nguyệt Trì Lạc sừng sốt, ngay sau đó dường như nghĩ đến cái gì, không thể tin há to miệng, hỏi: "Vậy nửa khối Hòa Thị Bích kia chẳng lẽ không phải là tín vật tiên trang của Nguyệt gia sao?"

Nếu như nàng nhớ không lầm, có năm tháng nào đó, lúc nàng ngồi ở một góc nhà từng chính mắt nhìn thấy đấu giá khối Hợp Thị Bích độc nhất vô nhị này một phen làm hai, trở thành tín vật duy nhất tiên trang Nguyệt gia.

Bằng không, lúc nhận lấy khối Hợp Thị Bích này nàng cũng sẽ không phiền não như vậy.

Bây giờ lại nói cho nàng biết, cái này căn bản không phải là tín vật, chẳng lẽ nàng nghe lầm sao?

Nguyệt Vũ Chi lắc lắc đầu, thản nhiên nói: "Đây là của Nguyệt gia, cũng không phải của Nguyệt gia."

Nguyệt Trì Lạc không hiểu hỏi tới: "Vậy rốt cuộc là phải hay không phải hả?"

Khi nói chuyện, Nguyệt Trì Lạc bất đắc dĩ trợn trừng hai mắt, lúc thì phải lúc thì không phải, nàng làm sao biết đây rốt cuộc là phải hay không phải!

Nguyệt Vũ Chi liếc mắt nhìn nàng, vẻ mặt phớt tỉnh nói: "Không phải."

Hai chữ thật bình thường, nhưng đã giải thích sạch sành sanh mà còn dứt khoát.

Con mẹ nó, Nguyệt Trì Lạc trong lòng hung hăng mắng một tiếng, hận không thể một cước đá bay Nguyệt Vũ Chi.

Nếu không phải của hã, vậy hã cho nàng làm gì?

Đây coi như đồ cưới sao? Nàng... Đồ mờ mờ...

Tuy rằng nàng không tham tài, nhưng đã dâng đến tận cửa lại thoáng cái vụt mất, ít nhiều vẫn có chút thất vọng.

"Nếu không phải, vậy người cho ta làm gì?" Nhịn xuống xung động muốn bùng nổ, Nguyệt Trì Lạc lên tiếng hỏi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiên Toái Của Phú Khả Dịch Quốc 7

Nguyệt Vũ Chi không biến sắc nhìn nàng, ngay sau đó nghĩ đến điều gì, môi mỏng nhếch lên, cười trêu nói: "Tiểu muội rất thất vọng? Bởi vì đại ca cho người đồ cưới ít? Tiểu muội muốn một nửa gia tài Nguyệt gia sao?"

Chắc chắn, xem ra tiểu nha đầu này còn rất tham tiền, trong lòng Nguyệt Vũ Chi chắc chắn hai tiếng, nhưng ngoài mặt vẫn chỉ cười thản nhiên.

Hắn về là muốn biết, hắn không có ở đây mấy năm, người nọ có phải vẫn còn ngốc giống như trước kia hay không?

Xem ra, người này đã sớm không phải là kia người.

Nguyệt Trì Lạc nhìn vào ánh mắt đó, sáng trong óng ánh, khiến Nguyệt Trì Lạc không nhịn được run lên.

"Dĩ nhiên, ai không muốn? Người giàu có nhất nước Đông Phương, tùy tiện cho một chút nhỏ tí tẹo cũng có thể để ta sống Phú Quý nửa đời! Người cho ta chút đồ cưới này tối đa cũng chỉ là giá trị liên thành, đồ vật giá trị liên thành thế này Tứ vương phủ còn nhiều mà!" Tiếc là không thể lấy đi thế chấp! (ha ha sợ luôn)

Lời nói Nguyệt Trì Lạc kể ra cũng không giả, Nguyệt Vũ Chi có tiền như vậy, tùy tiện cho nàng một ít, cũng đủ cho nàng mua khu nhà cao cấp, mua đầy tớ, nhàn nhã ung dung sống nửa đời rồi.

Kỳ lạ, người này mặc dù có tiền, nhưng cho nàng món đồ cưới này thật sự cũng xem như không có gì cả.

Có thể tưởng tượng nàng lúc này, vì cuộc sống an nhàn, đã tự gả mình đi.

Hơn nữa tiền đó, có thể nắm chắc trong tay hay không mới là một chuyện, nàng không có bản lĩnh quái gì về buôn bán, không thể vạm vỡ năng giống như nữ chủ, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, bây giờ có thể vợ vét chút nào thì đương nhiên cứ vợ vét.

Nguyệt Vũ Chi hơi sững sờ, không nghĩ tới Nguyệt Trì Lạc nói thẳng không kiêng kỵ. Lẽ ra, một tiểu thư khuê các cũng nên dè dặt chút, đây nhất định không giống với người sinh ra từ khuê phòng à, Nguyệt Vũ Chi không chút kín đáo nói: "Chắc, ta lại không nghĩ tới, tiểu muội là như thế... Rất yêu tiền à..."

"Đại ca không yêu sao? Đại ca không yêu tiền thì sao có thể trở thành người giàu có thế?" Hơn nữa còn là vất vả ra nước, quả thật keo kiệt!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiền Phức Của Phú Khả Dịch Quốc 8

Nguyệt Trì Lạc nói chuyện trực tiếp rõ ràng, hơn nữa không hề che giấu sự châm chọc và mỉa mai của mình, Nguyệt Vũ Chi thu lại ánh mắt cũng không để ý.

Hắn rũ xuống hàng mi, che đậy tất cả tâm tình trong mắt, Nguyệt Trì Lạc nhìn hắn, nắm nửa khối Hợp Thị Bích trên tay lật tới lật lui ngắm ngía, không kiên nhẫn chau mày: "Chẳng lẽ đại ca không có chuyện gì nói với tiểu muội sao? Nếu vậy thì, tiểu muội đi trước đây..."

Hiện tại đây là ý gì? Không nói chuyện sao?

Như thế cũng tốt, nếu nửa khối Hợp Thị Bích này không phải tín vật của tiền trang Nguyệt gia, ít nhất cũng xóa bỏ được phiền não lúc đầu, nàng không cần phải lo lắng sẽ rước lấy phiền toái gì cho mình!

Nguyệt Trì Lạc cất bước ra vẻ muốn đi, lại bị Nguyệt Vũ Chi lên tiếng ngăn cản.

"Tiểu muội dù sao cũng đã đến đây, vậy vào uống chung trà đi, mấy ngày trước ta từ biên quốc mua về ít cực phẩm Tuyết Phong, gấp dịp mời tiểu muội nếm thử một chút."

Nguyệt Vũ Chi nhếch môi cười nhạt, xoay người vào trong phòng, mái tóc đen rối xỏa trên vai dẫn ra một đường cong hoàn mỹ giữa không trung, có vài sợi nghịch ngợm mơn trớn lên mặt Nguyệt Trì Lạc, sau đó rơi xuống.

Nguyệt Trì Lạc cau mày lại, rồi không để ý suy nghĩ một chút lập tức đi theo vào.

Nàng đến không phải muốn uống cực phẩm Tuyết Phong thứ đồ bỏ đó, chẳng qua nghĩ phải đi vào chủ đề rồi!

Nguyệt Trì Lạc qua loa quét mắt nhìn cách bài trí trong phòng, trái phải trước mặt có thể nói là không xa xỉ.

Nơi này mỗi một kiểu dáng đồ vật, thoát nhìn tao nhã bình thường, đồ vật bày biện so với nhà bình thường cũng không có gì khác nhau.

Nhưng nghiêm túc nhìn, sẽ phát hiện những món đồ vật trạm chỗ điêu khắc này đều là xuất sứ từ tay danh sư, dụng cụ đều là đồ quý hiếm vô giá tạo thành.

Ngay cả tấm bình phong khắc hoa ở phía sau kia cũng giá trị không nhỏ, đúng là người có tiền à người có tiền!

Nguyệt Trì Lạc không cam lòng thu hồi ánh mắt, nếu không phải trước kia lúc không có chuyện gì làm, bảo Thập Thất ra thị trấn mua vài quyển sách để giết thời gian, nàng cũng sẽ không dễ dàng liền phân biệt ra một số đồ vật giá trị như thế.

Không thể không nói, Nguyệt Vũ Chi chọn những thứ này ánh mắt không tệ à!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiên Phúc Của Phú Khả Dịch Quốc 9

"Tiểu muội, ngươi là người Nguyệt gia sao?" Vào lúc Nguyệt Trì Lạc đang ngẩn ra, Nguyệt Vũ Chi đã pha hai cốc trà ngon mang đến ngồi vào chỗ bên cạnh nàng.

Nguyệt Trì Lạc nghe vậy, trong lòng thoáng lộ bộp, khó hiểu mỉm cười nói: "Chẳng lẽ đại ca bị hồ đồ rồi? Năm năm không gặp, không lẽ ngay cả muội muội mình cũng nhận không ra sao?"

Nàng khẽ mỉm cười, đôi môi hồng phấn gợi lên độ cong hoàn hảo xinh đẹp, hoàn mỹ đến không thể xoi mói.

Nhưng Nguyệt Vũ Chi nhìn vào, đã nhận ra được phần ý lạnh bị nàng cực lực che giấu.

Há to miệng, muốn nói điều gì đó nhưng lời đến khóe miệng lại xoay chuyển lời nói: "Tiểu muội, phụ thân đối đãi ngươi có tốt không?"

Nguyệt Vũ Chi vừa hỏi, tay đang cầm lên chung trà của Nguyệt Trì Lạc dừng lại một chút, chỉ một thoáng, nước nóng bỗng phồng đỏ cả lòng bàn tay.

Nguyệt Trì Lạc để chung trà xuống, tựa vào ghế dựa ở sau lưng, lưỡi biếng phun ra một chữ: "Tốt!"

Có ăn có ở, có người hầu hạ, hơn nữa cái gì cũng không cần lo, sao có thể nói không tốt?

Lời nói không màng quan tâm, không oán không hận, bình thản như đây chỉ là hỏi thăm cuộc sống của người nào đó chứ không phải là nài, khiến Nguyệt Vũ Chi ngẩn người. Nhưng, Nguyệt Trì Lạc đã không còn kiên nhẫn nói thêm gì nữa.

"Đại ca, hiện tại trà cũng đã uống rồi, tiểu muội có việc đi trước."

Nguyệt Trì Lạc nặng nề để chung trà lên bàn, đôi môi hồng phấn mím chặt nhếch lên.

Tâm tình thật sự không còn kiên nhẫn đến cực điểm.

Nàng vốn không có nhiều thời gian, dự định đi Thiên Cơ Các vừa đi vừa về còn không biết phải kéo dài bao nhiêu thời gian.

Vốn tưởng rằng ít nhất hẳn có thể nói cho nàng biết một chút về chuyện của khối Hợp Thị Bích này.

Nhưng chưa từng nghĩ hẳn ngoài uống trà ra thì chỉ có ngẩn người.

Nếu là bình thường nàng cũng sẽ không để ý, nhưng lúc này thật sự rất cấp bách.

Nguyệt Vũ Chi khôi phục hồi lại tinh thần, sau khi trầm ngâm một lát, trịnh trọng nói: "Tiểu muội, đại ca có chuyện muốn nhờ người!"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiền Phức Của Phú Khả Dịch Quốc 10

Nghe được lời nói của Nguyệt Vũ Chi, trong lòng Nguyệt Trì Lạc vốn không kiên nhẫn trong một nháy mắt tan thành mây khói.

Chỉ thấy, nàng nhếch lên đôi môi đỏ mọng cười một tiếng, lại cầm lên Tuyết Phong trên bàn khẽ nhấp một hớp, sau đó nhìn chăm chú vào Nguyệt Vũ Chi, chậm rãi mở miệng: "Đại ca có chuyện đừng ngại cứ nói thẳng, huynh muội ta cũng không phải là người ngoài."

Giọng nói từ tốn mà còn có tình cảm, so với dáng vẻ người vừa rồi không kiên nhẫn chau mày lại khác nhau trời vực người.

Nguyệt Vũ Chi mím môi cười một tiếng, mắt phượng hẹp dài thoáng hiện chút tia sáng: "Nếu tiểu muội đã nói thế, đại ca cũng không khách khí. Là thế này, nửa khối Hợp Thị Bích này đang nắm giữ một nửa gia tài của Nguyệt gia, mà đại ca muốn để cho tiểu muội giúp đỡ bảo quản."

Nguyệt Trì Lạc nghi ngờ nháy mắt mấy cái: "Chẳng lẽ chỉ như vậy?"

Chỉ ngoài bảo quản ra chẳng lẽ thật không có những vấn đề khác sao?

Huống chi, tiền này cũng không phải là số ít, nên biết một nửa tiền tài của Nguyệt gia cũng là Phú Khả Dịch Quốc, làm sao có thể cho nàng giữ, nàng và hần lại không thân, nói theo đạo lý hẳn cho ai giữ cũng không nên đưa cho Nguyệt Trì Lạc nàng giữ nha!

Nguyệt Vũ Chi tâm tình thật tốt cười vui vẻ mà gật đầu một cái: "Chỉ có như vậy!"

Lời này nói ra đúng là không rõ ràng chút nào.

"Đại ca, việc này là sao?" Tại sao giao cho nàng chứ? Nguyệt Trì Lạc một đoàn rồi rắm.

Nguyệt Vũ Chi ho khan hai tiếng, không hề che giấu mà cười nói: "Bởi vì chỉ có tiểu muội mới có thể bảo quản cho nó vẹn toàn!"

Nguyệt Trì Lạc chau chau mày, kinh ngạc nói: "Hay là đại ca lại có gian thương gì với người ta?"

Giữa các thương gia ác chiến với nhau, thời xưa đối với thương trường như chiến trường, Nguyệt Trì Lạc đã từng nghe không ít.

Lông mày Nguyệt Vũ Chi nhăn nhúm một cái, thở dài thật sâu, bất đắc dĩ nói: "Đúng vậy, tin rằng người cũng đã nghe nói chuyện gần đây có hiệu buôn thường xuyên bị đánh cướp... Những tên vô lại đó quả thực nông cuồng ngang ngược..."

"Nhưng để ở trên người đại ca so với để chỗ tiểu muội không phải an toàn hơn sao? Huống chi đại ca còn có chút võ công phòng thân."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Phiên Phúc Của Phú Khả Dịch Quốc 11

Đầu Nguyệt Trì Lạc đầy vạch đen, có vẻ như nàng chỉ là một thiếu nữ yếu đuối, càng khó bảo quản!

Nếu lỡ đánh mất, bán nàng đi cũng không có nhiều tiền để bồi thường cho hãn!

Nguyệt Vũ Chi lại bất ngờ nở nụ cười, hãn bưng chung trà lên, tư thế ưỡn nhả hớp một ngụm nói: "Tứ vương phi không ra cổng chính không bước cổng sau, tin tưởng sẽ không ai dám có chủ ý."

Mọi người đều biết, Tứ vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, cao thủ nhiều như mây, đây cũng là một trong những nguyên nhân Nguyệt Vũ Chi muốn giao Hợp Thị Bích này cho muội muội bảo quản.

Nguyệt Trì Lạc cũng không phủ nhận, nàng gả đến Tứ vương phủ mấy ngày nay, đối với thủ vệ trong vương phủ đại khái cũng mơ hồ không rõ.

Đừng nói những Ảnh Vệ luân phiên thay đổi, chỉ nói đến những thị vệ kia tất cả mọi người đều võ công cao cường.

Muốn vào trong Tứ vương phủ tác quái, vậy thì phải cân nhắc suy nghĩ trước mình có đủ bản lĩnh hay không!

Khóe miệng Nguyệt Trì Lạc hơi giật giật, nàng đi đến bên cạnh Nguyệt Vũ Chi xoa nhẹ môi cười cười, không hề che giấu sự hiếu kỳ của mình,

chớp chớp mắt vài cái đặt câu hỏi: "Vậy nửa khối còn lại ở đâu? Đại ca sẽ không mang ở trên người chứ? Đó cũng không phải là một số lượng nhỏ!"

Ánh mắt nàng lóe lên hiếu kỳ nồng đậm, giống như hải đồng không hiểu chuyện đời, đối với mọi thứ cũng có hứng thú gì nhiều, hàng mi cong dài chớp lóe chớp lóe cũng thật là đẹp mắt.

Nguyệt Vũ Chi nghiêng đầu nhìn nàng, lại bị cốc trà ngăn trở, khoe miệng gọi lên ý cười rõ ràng có chút bí hiểm khó dò.

"Đương nhiên sẽ không tùy tiện mang ở trên người, những thứ đó chính là tâm huyết nửa đời của đại ca người, sao có thể sơ xuất như thế." Nguyệt Vũ Chi cười cười, cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi.

"Vậy tiểu muội không quấy rầy đại ca, muội đi trước đây." Nguyệt Trì Lạc cũng không cố chấp hỏi tới, xoay người một mạch đi thẳng ra ngoài.

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, Nguyệt Vũ Chi nở nụ cười, có chút đặc ý, có chút vui vẻ.

Nguyệt Trì Lạc bước ra ngoài cũng nở nụ cười, cười đến có phần xán lạn, cười đến có phần gian xảo, không mang theo ở trên người thật không?

Hai hướng khác nhau, hai loại cười khác nhau.

Những thứ này, sẽ dẫn đến cái gì đây?

Nguyệt Trì Lạc cũng không quản nhiều như vậy, nàng chỉ là đang nghĩ, Phú Khả Địch Quốc thật đúng là rất phiền toái?

Có điều... Tương lai cũng sẽ không nhàm chán, đúng không?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Là Ai Đào Mộ 1

Đêm xuống, trăng tàn như câu, bóng đêm như mực.

Bầu trời âm u lộ ra màu đen quý dị, đèn đóm trong Nguyệt phủ vẫn như thường lệ.

Hai bóng đen cùng với bóng đêm gần như hòa thành một thể, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bay vọt ra khỏi từ Nguyệt phủ, chỉ chốc lát liền biến mất trong bóng đêm dày đặc.

Nguyệt Trì Lạc mặc một thân trang phục hắc y, vải dệt co rút bó sát ôm gọn thân thể xinh xắn của nàng, lộ ra vài phần lồi lõm hấp dẫn.

Trên mặt nàng phủ một tấm vải đen, chỉ lộ ra một đôi sao sáng lóng lánh như ngọc lưu ly, sâu trong con ngươi tản mát ra hơi thở lạnh lùng, như muốn làm cho người ta không tự giác nhượng bộ lui binh.

Nguyệt Trì Lạc lúc này cùng với bộ dạng lười biếng ngây ngô thường ngày, hình như là khác xa ngàn dặm.

Có lẽ là do thói quen, chỉ cần mỗi lần vừa động võ, nàng hầu như đều không tự chủ xây lên cho mình tường rào thật cao rồi tự vây mình vào trong bức tường đó, nàng không muốn mở ra người ngoài sẽ không vào được.

Nhiều năm như thế đã thành thói quen, có lẽ không hề thay đổi.

Cho dù xuyên qua ngàn năm, thứ đó đã xâm nhập vào tận xương tủy, không bao giờ lãng quên, mỗi lần chỉ cần vừa nhắc tới, đều sẽ nhẹ nhàng đau nhói.

Sau đó bất đắc dĩ cẩn thận phòng bị từng người bên cạnh.

Vận chuyển khinh công bay vọt giữa không trung, chăm chú đuổi theo bóng người phía trước, lời nói lạnh nhạt như băng của Nguyệt Trì Lạc truyền đến bên tai Lam Hồ, vô cùng có khí khái.

"Sư huynh, Ly Lạc rốt cuộc là ai?"

Lam Hồ chẳng những hơi bị ngẩn ra, trắng non tỏa xuống mặt nạ thiết màu đen phát ra ánh sáng đẹp đẽ mà tĩnh mịch. Hắn nhíu nhíu lông mày, nghiêng mặt qua để nhìn người con gái lạnh lùng dưới ánh trăng, mắt phượng hẹp dài từ từ nheo lại, vẽ ra một chút phong thái tài hoa tuyệt thế điên đảo chúng sinh.

"Là một nữ nhân." Hắn nhàn nhạt đáp, ánh mắt như dòng nước không có một chút tia sóng nào.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Là Ai Đào Mộ 2

"Sư huynh, chúng ta không thể cứ mãi sống trong quá khứ, quá khứ dù sao cũng có một ngày sẽ trở thành hồi ức. Mà tương lai, chúng ta mới là cần phải đối mặt!" Không muốn nhìn bộ dạng lạnh lẽo như băng này của hắn, Nguyệt Trì Lạc không nhịn được có phần nổi đóa.

"Ta biết người nọ chết khiến người rất khổ sở, nhưng Ly Lạc không phải cũng bị người giết sao? Nếu nàng ở dưới tuổi vàng biết được, cũng sẽ không muốn người tự ngược đãi bản thân như vậy." Nguyệt Trì Lạc lạnh nhạt nói.

Trước kia sư huynh không biết dùng ánh mắt sâu thẳm như vậy nhìn nàng, trước kia chỗ sâu trong mắt sư huynh luôn luôn ôn nhu động lòng người.

Mà bây giờ, rõ ràng là một người nhưng cảm giác lại khác nhau một trời một vực giống như hai người.

Lam Hồ trầm ngâm không nói chuyện, nhưng trong mắt phượng lại càng thêm âm u, càng làm cho người ta đoán không ra hắn đang nghĩ cái gì.

Nguyệt Trì Lạc không phải là người không thức thời, thấy hắn không muốn nói thêm nhiều về vấn đề này, nhìn thấy dao động trên mặt hắn trái tim tự nhiên cũng thấy đau.

Thở dài, Nguyệt Trì Lạc dứt khoát không nói thêm nữa, chỉ một lòng vận khởi khinh công chạy đi.

Thật ra lúc nàng khuyen giải người khác, cũng cảm thấy mình không khác gì mấy!

Nhiều năm như vậy nàng cũng không có biện pháp loại bỏ quá khứ, hôm nay có tư cách gì đi nói người khác?

Mà thôi... Một ngày nào đó sẽ theo thời gian mà biến mất...

Gió lớn gào thét thổi qua bên tai, quất vào da thịt làm đau buốt, dù sao cũng có nội công che chở nên cũng không cảm thấy khó chịu.

Đại khái sau hai canh giờ, hai người đã đến được Thiên Cơ Các.

Nguyệt Trì Lạc nhìn cảnh vật trước mặt, bỗng có gì đó thoáng qua trong mắt.

Mơ hồ vẫn giống như mấy năm trước, có điều giờ đây nhìn đến không hiểu sao lại hiu quạnh thê lương nhiều hơn.

Có lẽ là do bóng đêm quá dày đặc, Nguyệt Trì Lạc phát hiện mình có phần không thấy rõ mọi thứ trước mắt.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Là Ai Đào Mộ 3

Tại sao? Mọi thứ trước mắt vốn tràn trề sống động, trong chớp mắt lại tan hoang vắng vẻ đến thế?

Thời gian ba năm, nói dài không dài nói ngắn không ngắn, hóa ra có một số thứ thật sự có thể thay đổi trong khoảnh khắc.

Từ biệt mấy năm đột nhiên quay đầu lại, người lẫn vật đã sớm không còn như xưa.

Trước mắt, cửa chính Phong Sương đổ nát, trong đêm tối bị gió thổi dấy lên âm thanh chi nha, hai người đều trầm mặc, bên tai tiếng ve kêu không ngừng vang lên càng làm tăng thêm vài phần đau thương buồn bã.

"Đi thôi!"

Không liếc mắt nhìn thêm một cái, không nghĩ về những hồi ức đã qua, Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng xoay người đi thẳng về phía mộ viên.

Tiếng bước chân rất nhỏ đột ngột phá lệ màn đêm tràn đầy yên tĩnh, hai đốm nhỏ trên mặt sáng lấp lánh như vì sao, trông càng thêm rực rỡ.

Trong không khí, có tiếng thở dài sâu kín của ai truyền đến.

Nghe tiếng bước chân dần dần đi xa, Lam Hồ giật giật khóe miệng, nở ra một nụ cười chua xót.

Hắn cứ bình tĩnh đứng như vậy, ngẩng đầu nhìn mọi thứ rất quen thuộc nhưng lại vô cùng xa lạ.

Ánh sáng trong hai mắt thâm sâu vẫn lưu chuyển như cũ, chỉ là đã ít đi vài phần lạnh nhạt lại thêm vài phần bất kham.

Vào lúc tim đang đập mạnh loạn nhịp, thì nghe được mùi máu tươi nhàn nhạt cùng tiếng vang đao kiếm giao chiến truyền đến từ mộ viên.

Trong lòng khê động, mắt phượng hẹp dài trong nháy máy thoáng qua vài phần nghịch khí, trong khoảnh khắc tức giận bùng nổ như bầu trời dậy sóng.

Thân thể theo lòng chuyển động, lúc Lam Hồ vọt đến mộ viên thì nhìn thấy vài tên áo đen bao vây xung quanh trước sau tập kích Nguyệt Trì Lạc, mà phần mộ mới chôn cất trong lăng mộ đã bị đào rỗng, lúc này đang rỗng tuếch bại lộ ở ngoài trời!

Trong lòng tràn ngập tức giận, liên tiếp cào xé tim hắn, là ai? Là ai đã đào mộ...

Không có một chút do dự, ra tay quyết tuyệt, ám khí như hoa chuẩn xác bắn vọt về phía hắc y nhân.

Ám khí đến đâu, từng tên hắc y nhân ngã xuống rồi lại có một tốp khác lao tới, hơn nữa đều là người có võ công cấp cao.

Nguyệt Trì Lạc tay cầm nhuyễn kiếm vận khởi nội công, thân hình mạnh mẽ như con Báo di chuyển giữa đám hắc y nhân, đến chỗ nào là chỗ đó một mảnh tàn sát khốc liệt.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Là Ai Đào Mộ 4

Mỗi một chiêu thức của hắc y nhân đều cực kỳ tàn nhẫn, Nguyệt Trì Lạc lại càng mạnh hơn, dưới sự phẫn nộ mỗi chiêu của Lam Hồ cũng ẩn tàng sát khí.

Mỗi một chiêu Nguyệt Trì Lạc xuất ra, mỗi cách thức đều là tuyệt chiêu trí mạng.

Chỉ vì thứ nàng học được, đều là thủ đoạn một chiêu đổi một mạng.

Nửa trước đời ở một thế giới khác, nàng là đặc công được huấn luyện chính là tuyệt sát!

Nửa đời sau, nàng ở nơi đây, chỉ muốn yên ổn sống qua ngày, nhưng phiền toái cứ nối tiếp nhau đến không ngừng.

Nếu muốn không bị phiền toái đeo bám, nếu tránh không khỏi, cách duy nhất chính là biến mình thành lưỡi dao giết hết tất cả phiền phức tiếp cận mình.

Ở tình huống này, không phải người chết thì cũng là ta vong, hai bên đều không có lý do xuống tay lưu tình!

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm va chạm nhau cùng tiếng thống khổ kêu rên truyền đến giữa bóng đêm đen như mực.

Nữ tử áo đen vùng thanh kiếm sáng trắng như tuyết, một thân hắc y tinh chế gần như muốn cùng bóng đêm hòa thành một thể.

Ánh mắt nàng lạnh như băng, sâu trong đôi mắt là sự lạnh lẽo đến vô tình và khắc nghiệt, giống như ác quỷ đến từ địa ngục cắn nuốt tất cả mạng sống con người!

Giờ khắc này, nàng theo sau Lam Hồ xinh đẹp như hoa anh túc nở rộ, hấp dẫn đến trí mạng.

Khi đó, Nguyệt Trì Lạc đã muốn tiến lên hỏi một câu: Người có lúc nào yêu ta hay không?

Nhưng, những thứ này đều là để nói sau.

Lúc này, Nguyệt Trì Lạc ra tay như điện, phủ đầu một kiếm ngay giữa tim hắc y nhân, một hắc y nhân bị đá ngã lăn dưới chân chột xoay tròn phi thân bay lên.

Hắc y nhân bị đâm trúng trợn trừng hai mắt, đôi tay gắt gao lôi kéo mũi kiếm, máu tươi theo khe hở ngón tay trượt xuống thanh kiếm sáng như tuyết, Nguyệt Trì Lạc xoay ngược lại cản được một kiếm này, trong khoảnh khắc dừng lại đó, một hắc y nhân phía bên trái lao đến, trường kiếm lạnh băng trong tay như rắn uốn lượn bám vào phía sau lưng Nguyệt Trì Lạc...

Mắt thấy trước có Sói sau có Hồ, Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng trợn mắt, một kiếm quét ngang chặt đứt hai tay hắc y nhân đang liều chết lôi kéo mũi kiếm, xoay người thu hồi kiếm dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phi thân lướt qua hắc y nhân.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Là Ai Đào Mộ 5

Tong phút chốc, chỉ thấy được phần còn lại của cánh tay đã bị đứt bay tán loạn trên không trung, Nguyệt Trì Lạc tiếp tục bạt kiếm, máu tươi nồng đậm vung vẩy toàn thân, cũng may là mặc áo đen hơn nữa còn ở trong bóng đêm nên cũng không nhìn thấy gì, nhưng mùi máu tươi ở chóp mũi càng ngày càng nồng.

Mắt thấy Nguyệt Trì Lạc giết chóc đầy máu tươi, toàn thân trên dưới tản ra hơi thở tử vong khắc nghiệt, mà Lam Hồ thì càng đánh càng hăng, nhưng đáng vẻ tư thế vẫn ưu nhã thong dong.

Giống như đi giữa vụn bụi hoa, một mảnh lá nhỏ cũng không chạm được vào người.

Giữa sự nhất tĩnh nhất động, sinh mạng trên tay cứ như vậy không thương tiếc mất đi.

Hoặc có lẽ hai mươi năm sau bọn họ vẫn tiếp tục là một hán tử, nhưng giờ phút này cảm thấy sợ hãi cái loại tử vong đang đến gần cắn nuốt bọn họ.

Không ai mà không sợ chết, toàn bộ ngôn ngữ ở trước mặt tử vong đều trở thành yếu ớt vô lực.

Trong lòng biết cứ tiếp tục chiến đấu như vậy cũng không phải là cách, vả lại người bên mình so với công lực đối thủ hơn kém nhau một trời một

vực, hắc y nhân định cắn răng một cái lén làm ám hiệu, nhưng trong khoảnh khắc thế tới vô cùng dũng mãnh khiến hắc y nhân phải rút lui.

Nguyệt Trì Lạc và Lam Hồ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt cả hai đều thấy được sự ăn ý cùng ý cười.

Phi thân một cái, hai người đều rơi vào một chỗ, mà nơi đó đúng như bọn họ mong muốn, một tay vẽ loạn ám khí cực độc chuẩn xác từ hai hướng, đồng thời vung ra sức lực thật lớn tốc độ cực nhanh chuẩn xác hướng đến huyết đạo khiến cho hắc y nhân cắn lưỡi.

Chỉ một thoáng, chứng kiến ngàn vạn ánh sáng chói chang lóe ra giữa trong bóng đêm, ám khí như hoa lê, như mưa to xuyên thủng khắp nơi đại huyết từ phía sau hắc y.

Nguyệt Trì Lạc nhíu lại đôi mày thanh tú, trong hai mắt chớp lóe vạn khí phách hàn băng không thay đổi.

Nàng cầm nhuyễn kiếm trong tay xông về phía tên hắc y nhân cuối cùng định trốn tránh chạy đi, trước mắt hắc y nhân có ám khí phía sau có truy binh, một người né tránh không kịp, mũi kiếm vô tình toàn bộ hòa nhập vào từ phía sau hắc y, máu tươi đầm đìa phơi đầy đất.

Khủng hoảng đối với cái chết, khiến hắc y nhân không tự chủ trừng lớn ánh mắt không còn tiêu cự, nhưng lại không nói được lời nào, máu tươi đỏ thẫm nơi khoe miệng uyển chuyển chảy xuống...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Là Ai Đào Mộ 6

Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng nhìn, cánh môi hồng như hoa anh đào còn mang theo ý cười u ám lạnh lẽo như băng, nàng không đồng tình bọn họ, cũng không e ngại giết bọn họ, nếu chính bọn họ đã không sợ chết đưa tới cửa, thì đừng trách nàng lòng dạ độc ác.

Giết người thì sao? Nàng một thân một mình, không sợ uy hiếp không sợ sát hại, có gì phải e ngại?

Nhưng có chút bi thống chính là, xem ra đã giữ không được phần tâm ý của ông nội!

Ông nội dụng tâm lương khổ như vậy muốn cho nàng thoát ra, hôm nay đã bị phá hủy.

Nhưng ông nội người cũng biết, nếu như không dọn sạch phiền toái, vậy thì khả năng người chết kế tiếp sẽ chính là con.

Máu bắn tung tóe phát phối rơi xuống nở rộ dưới chân, gió rét lạnh đánh vào người, thối đi một thân máu tanh chém giết, Nguyệt Trì Lạc thu hồi nhuyển kiếm, trong lòng chột ảm đạm.

"Lạc Lạc, người không sao chứ?" Lam Hồ lau chùi xong vết máu trên trường kiếm, nhìn đôi mắt nàng có chút trống rỗng khổ sở, nhin không được đi tới vỗ vỗ vai nàng.

Nguyệt Trì Lạc rũ xuống hàng mi, thu lại tinh thần, khi ngẩng đầu lên, con người đã là một mảnh lạnh nhạt như không có chuyện gì liên quan đến mình: "Không sao, đào mộ này có tác dụng gì? Sư huynh, thi thể người nọ xem ra còn phải làm phiền người tìm về."

Mộ viên đã là một mảnh hỗn độn, phần cánh tay bị chặt đứt tùy ý cũng có thể nhìn thấy được, một vùng trên đất cũng bị máu tươi nhiễm đỏ, khắp nơi tràn ngập mùi máu tanh nồng đậm.

Quan tài bằng đen rỗng tuếch trống không bị bại lộ ở ngoài trời, tựa như đang châm chọc bọn họ ngay cả người chết cũng không giữ được.

Đôi mắt đen của Lam Hồ không nhìn được thoáng qua vài tia nghịch tức, hắt híp lại hai mắt ẩn chứa đầy âm u.

Nhắc tới cũng thật đáng giận, bản thân lại không thể để cho sư phụ nhập thổ vi an, chết rồi cũng không được nửa khắc bình yên.

Mộ này, rốt cuộc là ai đào đây?!!

Haiz, sâu kín thở dài, hai người bắt đầu lục lọi trên người hắc y nhân, hy vọng có thể tìm được chút đầu mối trên người bọn họ. Kết quả, đương nhiên không cần nhiều lời.

Lục soát khắp người bọn họ, cũng chỉ có hai chỗ bí mật được che giấu, ngoài ra không tìm thêm được manh mối nào khác.

Rốt cuộc là kẻ nào đây, kết cấu cả giọt nước cũng không lọt như thế.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 1

Nguyệt Trì Lạc chỉ chau mày bắt đầu suy tư, người nọ tuyệt sẽ không vô cớ bị giết, như vậy nguyên nhân giết hẳn là gì?

Hôm nay những hắc y nhân này mai phục ở mộ địa, rất rõ ràng là có ý định muốn mưu sát, hoặc là muốn diệt khẩu hết những người biết gì đó về nơi này.

Như vậy, những việc này là như thế nào? Vì sao giết người? Trả thù ư?

Thoạt nhìn không phải, loại bỏ báo thù, càng không có khả năng là tình sát! (giết hại vì tình)

Vậy thì, muốn đạt được cái gì, hay là Thiên Cơ Các có thứ gì đó mà người không thể thấy?

Trong đầu như có gì đó từ từ sáng tỏ, Nguyệt Trì Lạc không chỉ rùng mình một cái, không chút nghĩ ngợi đuổi theo tóm lấy thứ gì đó vừa chột lóe, ngay sau đó, nàng run run bờ môi, từ trong kẽ răng lạnh lùng vắn ra mấy chữ: "Phượng Hoàng lệnh, Phượng Hoàng lệnh của thành Phượng Hoàng!"

Giọng nói lạnh lẽo trong bóng đêm càng thêm thâm trầm, khiến người ta không hàn mà cảm thấy lạnh như băng.

Mắt phượng hẹp dài của Lam Hồ sáng lên, mặt nạ thiết màu đen như bao phủ trong băng sương đông lạnh, hắc cúi đầu mở miệng, thanh âm thấp

mà nhát: "Năm xưa sư phụ đưa Phượng Hoàng lệnh cho ta, bảo ta khi nào người thành thân thì giao lại cho người. Ly Lạc không tìm được Phượng Hoàng lệnh trên người sư phụ cho nên nổi lên sát tâm, sau đó đã bị ta giết chết. Chưa từng nghĩ... Phượng Hoàng lệnh này cuối cùng làm hại cả Thiên Cơ Các..."

"Phượng Hoàng lệnh này cho ta có tác dụng gì, có thể xóa đi chuyện hấn làm với ta sao? Hôm nay hấn chết, cũng là chết đúng chỗ!"

Vì sao phải cho nàng? Là vì áy náy sao?

Tổn thương đã gây ra, áy náy thì có ích gì? Độc này cũng không có cách!

Nguyệt Trì Lạc âm thầm cắn răng, trong lòng phần hận không thôi.

"Lạc Lạc... Bây giờ ông ấy đã chết, người hận nữa thì có thể làm thế nào?" Lam Hồ thở dài, hơi sức trên người trong nháy mắt giống như đều bị rút sạch, khiến hấn không kiềm được lung lay thân thể.

"Hận sao? Ta không biết..."

Nguyệt Trì Lạc tự giễu cười cười, hôm nay đã chết rồi, hận thì như thế nào?

Chẳng qua vì bản thân cảm thấy thống khổ nên tìm một lý do mà thôi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 2

Thiên hạ đều biết, thành Phượng Hoàng chỉ vâng lệnh theo Phượng Hoàng lệnh, cho dù là Hoàng đế cũng không truyền lệnh được.

Thành Phượng Hoàng có ba mươi vạn thiết kỵ đại quân chỉ nhận Phượng Hoàng lệnh không nhận người. Thế thì, những người này thật sự là vì Phượng Hoàng lệnh mà đến sao?

Tình thế Đế Đô khẩn cấp, thái tử cùng Đông Phương Tuyết tranh đấu gay gắt.

Như vậy chỉ cần lấy được Phượng Hoàng lệnh là có thêm 30 vạn thiết kỵ quân, mà 30 vạn thiết kỵ quân này mặc kệ là thái tử hay Đông Phương Tuyết cũng hoặc là bất kỳ bên nào lấy được, đều như hổ thêm cánh, bất luận là đoạt đích hay là tranh vị đều có dự bị riêng.

Ly Lạc cũng vì không lấy được Phượng Hoàng lệnh mới nổi lên sát tâm.

Nếu không chiếm được, thì cứ giết hết những người đến chiếm Phượng Hoàng lệnh, như vậy thì ai cũng không có được.

Hay cho một mưu kế nhất tiễn song điêu, lòng dạ cũng thật độc ác à!

Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng mím mím bờ môi, ánh mắt chợt thoáng qua một tia sắc bén.

Không biết cái chết của Binh Bộ Thượng Thư Triển đại nhân cùng với chuyện này có liên quan hay không? Cũng có thể là cùng một người làm.

Như vậy Ly Lạc sẽ là người của ai đây? Đông Phương Tuyết? Thái tử? Hay là những người khác?

Chỉ cần người của Thiên Cơ Các không chết sạch sẽ, một ngày nào đó những người này sẽ lộ ra dấu vết.

Mặc kệ là ai, những người diệt Thiên Cơ Các ta, tất cả đều phải chết!!

Nguyệt Trì Lạc phát hiện, khi nàng hoài nghi đến Đông Phương Tuyết, bản thân không hề có một tia rung động.

Có lẽ vốn cũng nên như thế, vốn chỉ là ngoài ý muốn mà cưới, vốn chỉ là cuộc hôn nhân không có tình yêu.

Không cần thiết vướng bận, cũng không cần dùng tâm.

"Đi thôi, người cũng mệt mỏi rồi, đêm nay hãy nghỉ ngơi ở chỗ này một đêm." Lắc lắc đầu, Lam Hồ vung vạt áo, ý bảo Nguyệt Trì Lạc đuổi theo mình.

Nguyệt Trì Lạc cũng không nhiều lời, nhìn thấy sắc trời đã không còn sớm, sáng sớm ngày mai đuổi theo vẫn còn chưa kịp, huống chi hiện tại nàng cũng có chút mệt mỏi.

Ánh mắt cuối cùng quét đến lăng mộ, bước chân Nguyệt Trì Lạc ngừng một chút, có phần không hiểu nhú mày, vì sao có thêm một ngôi mộ?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 3

Ở phía sau phần mộ người đó, tại sao vô cớ xuất hiện thêm một phần mộ nữa?

Nhìn Lam Hồ đã đi xa ở phía trước, tim Nguyệt Trì Lạc nhảy thành thạch vài cái.

Ngay sau đó, không có suy nghĩ nhiều, nàng nhanh chóng lấy ra một chiếc khăn tay trên người, trông như không khác để rơi ở mộ viên, sau đó khuôn mặt lạnh lùng cong lên nở nụ cười.

Chiếc khăn tay đó là của phi tử hoàng thất chuyên dụng, lưu lại chút manh mối cho bọn họ, cũng lưu lại cho chính mình.

Tiên hạ thủ vi cường hậu hạ thủ tao ương*, mình không thể mê muội bị động.

(* Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ra tay sau ắt gặp phải tai ương)

Phượng Hoàng lệnh ở trong tay nàng, đến lúc đó từ chiếc khăn tay này điều tra ra, tin tưởng cũng không mất bao lâu.

Nàng thật là chờ mong nha!

Cuối cùng lưu lại ở mộ viên ngoại trừ bóng lưng vô tình lạnh lẽo của nàng, chỉ còn chiếc khăn tay thêu hình hoa mai.

Chiếc khăn tay bằng tơ lụa bóng loáng nhẹ nhàng rơi vào trên thi thể, phảng phất như chiếc lá không còn chút sức sống nào.

Khi Nguyệt Trì Lạc đi tới cửa lớn, thì nhìn thấy Lam Hồ đứng ở ngưỡng cửa đưa lưng về phía nàng nhưng không đi vào, chỉ đứng bình thản như thế, thân thể cứng ngắc không nhúc nhích.

Nguyệt Trì Lạc cảm thấy kỳ quái bước đi tới, vươn tay đẩy ra một cánh cửa khác, sau đó ngậy ngốc tại chỗ.

"Sư huynh, người đừng đau khổ nữa."

Không biết làm sao thở dài một tiếng, Nguyệt Trì Lạc cau mày nói: "Người hiện tại cũng đã chết, lưu lại những thứ này cũng không có ý nghĩa gì, cứ như vậy mãi sao?"

Chết cũng đã chết, giữ lại những thứ này thì có ý nghĩa gì chứ?

Nàng trước giờ không lưu luyến những thứ không có giá trị, mê muội quyền luyến sẽ chỉ tự làm khổ mình.

Mặc dù nàng không thể quên đi, nhưng không hề dễ dàng nhớ tới.

Lam Hồ phục hồi tinh thần lại, không nhìn đại viện tử đã bị người san thành bình địa nữa nhanh chóng bước ra ngoài.

"Ta không có khổ sở, ta chỉ là đang nhớ lại." Hãn nhàn nhạt mở miệng, giọng nói nồng đậm cảm xúc cùng mệt mỏi.

"Năm đó ta năm tuổi, cũng vào một buổi tối như thế này, hãn nhật ta về đây. Người không biết đâu, lúc hãn cúi đầu xuống nhìn ta, ta cảm thấy mình như được nhìn thấy thần tiên. Hãn cứ thế kiêu ngạo đứng trước mặt ta hỏi ta có nguyện ý đi theo hãn hay không, ta lúc ấy hình như là không chút do dự mà gật đầu..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 4

"Sau đó, ta bái hấn làm sư, vẻ mặt hấn vẫn luôn lạnh nhạt như thế, không bao giờ nói lời gì quan tâm người khác. Về sau nữa, ta xuất sư xuống núi, cả một năm cũng hiếm khi tới một lần. Ta nghĩ mãi không ra, hấn là một người kiêu ngạo cường đại như thế, làm sao... Có thể..."

Nói đến phần sau, thanh âm thật thấp mang theo ngen ngào, trong lời nói còn có nhàn nhạt đau thương không tiêu trừ được.

Nguyệt Trì Lạc lại cúi đầu nở nụ cười, người nọ thật sự cường đại, nhưng cường đại thì thế nào?

Nhìn xem, hấn hiện đã chết mà ngay cả một phần mộ cũng không có.

Kiểm chế kích động muốn biến Thiên Cơ Các thành tro bụi, Nguyệt Trì Lạc kiên quyết lôi kéo Lam Hồ xuống núi.

Nếu không phải bận tâm đến chuyện tiếp theo còn chưa giải quyết, nàng thật muốn làm cho nơi này trở thành một vùng biển lửa.

Xuống núi, Nguyệt Trì Lạc phải quay về Đế Đô, còn Lam Hồ thì phải đi tìm thi thể của người kia, nên hai người cũng không cùng chung đường.

"Lạc Lạc, Tứ vương phi không có dễ làm đâu, người phải tự mình cẩn thận." Lam Hồ lạnh nhạt nói, thanh âm đã bình phục không còn một tia phập phồng, mắt phượng hẹp dài ngược lại nhiều hơn vài phần phóng đãng không kèm chế được, Nguyệt Trì Lạc không nhìn kỹ cũng thành chút ý.

Nguyệt Trì Lạc nhú mày, gật đầu: "Ta biết."

"VẬY... Ta đi trước, có chuyện ta sẽ liên lạc với người." Lam Hồ có chút không nỡ vuốt vuốt mái tóc Nguyệt Trì Lạc, nhưng cuối cùng không nói thêm gì, phi thân một cái nhẹ nhàng bay về hướng Tây Nam.

"Bảo trọng."

Nhìn bóng lưng hắt đi xa, Nguyệt Trì Lạc lặng lẽ phun ra hai chữ.

Nhìn nhìn sắc trời, còn hai canh giờ nữa là trời sáng, nàng cũng nên trở về rồi.

Vận khí khinh công, Nguyệt Trì Lạc một khắc cũng không trì hoãn phi thân đi về phương hướng Đế Đô.

Nàng không biết, sau khi nàng đi không lâu, có một bóng người từ hướng Tây Nam nhẹ nhàng bay tới, sau đó, theo phương hướng của nàng từ từ dùng khinh công chạy đi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 5

Mặt trời lên cao, thời tiết sáng sủa, không khí cuối mùa thu thật dễ chịu.

Nguyệt Trì Lạc ôm chăn khép hờ mắt, cả người mềm mại không xương dựa vào giường đệm giả ngủ.

Mặt trời bên ngoài đã lên ba sào, ánh nắng mặt trời treo thật cao nghiêng nghiêng chiếu xuống vào cửa sổ đang mở rộng.

"Tiểu thư, lão gia đã tới thúc giục năm lần rồi, người rốt cuộc có muốn gặp ông ấy hay không hả? Dù thế nào cũng cho một câu chính xác nha."

Giọng nói vô cùng không bằng lòng của Thập Thất vang lên từ ngoài cửa, nghe qua còn mang theo chút oán khí.

Nguyệt Trì Lạc nhướn mắt bộ dáng uể oải, ý cười nhẹ nhàng tràn ra miệng: "Người đi nói với hắn, cứ nói ta không muốn gặp hắn, nên nói ta sớm đã nói qua, nếu hắn còn chấp mê không hối, người cứ dùng danh hiệu Tứ vương phi áp chế hắn."

Ngày đó đại hôn, nàng đã sớm nói rõ ràng, nữ nhi gả ra ngoài như bát nước đổ đi.

Nguyệt phụ nếu vì nàng gả cho Tứ Vương Gia Quyền Khuynh Thiên Hạ, mà liên tục nịnh bợ lấy lòng nàng, vậy thì không có khả năng làm được.

Đừng nói nàng không phải là nữ nhi của hã, nếu nàng thực sự có một người cha như vậy, không cần còn tốt hơn.

Cần gấp làm gì đây? Loại phụ thân như vậy, chỉ biết gieo mạ mà không biết cấy mạ muốn tới làm gì?

"Nhưng mà..." Thập Thất có phần hơi khó xử ngập ngừng một chút, tiếp tục nói: "Vậy khi nào chúng ta trở về Vương phủ?"

Đối với Thập Thất mà nói, cho dù Nguyệt phụ đối đãi không phải với Nguyệt Trì Lạc, nhưng dù sao cũng là cha nàng.

Mà cách làm đó của Nguyệt Trì Lạc, không thể nghi ngờ là đại bất hiếu!

"Người đi trước đi, đến lúc đó ta thông báo cho người."

Khóe miệng Nguyệt Trì Lạc nở nụ cười miễn cưỡng, phải về Vương phủ à?

Aiz ~~ Nàng hiện tại đúng thật là Tứ vương phi chân chính đấy.

Nghĩ kỹ lại, vẫn nên sớm trở về thôi, dù sao nàng cũng là người đã xuất giá.

Mà Nguyệt phủ nơi này, bản thân nếu đã nói không phải con gái hã, đương nhiên cũng không có lý do để tiếp tục ở lại.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 6

Sau giờ ngộ không lâu, Nguyệt Trì Lạc dùng bữa xong đang chuẩn bị trở về Tứ vương phủ, Nguyệt phụ nghe báo Nguyệt Trì Lạc không chịu gặp hẳn, có phần hơi hốt hoảng, sau đó cũng không bận tâm Thập Thất ngăn trở, tức giận chạy tới.

Hôm nay tình hình Đế Đô căng thẳng, thái tử cùng Đông Phương Tuyết tranh đấu gay gắt.

Hoàng đế mặc dù phong Đông Phương Tường làm thái tử, nhưng ai cũng biết, Hoàng đế chính là nghiêng về phía Đông Phương Tuyết.

Hơn nữa, hiện tại nắm giữ đại quyền cũng là Đông Phương Tuyết.

Nguyệt phụ nhìn dáng vẻ lạnh nhạt của Nguyệt Trì Lạc, trong lòng không kiềm được cắn răng nghiêng lợi, nhưng lập tức nhin xuống: "Người là đứa con gái bất hiếu, gả được cho Tứ Vương Gia, ngược lại muốn lên mặt với ta? Đừng quên người từ đâu gả đi, nếu không có Nguyệt phủ, người cho là Tứ Vương Gia sẽ lấy người sao?"

Nguyệt Trì Lạc có chút không vui cau mày, trong con ngươi như vì sao lộ ra thâm trầm, sau đó lạnh nhạt nói: "Vậy sao? Nếu là vì Nguyệt phủ, tại sao Vương Gia không cưới Nguyệt Hình Nhu mà muốn lấy một tiểu thư thứ thiếp sinh không ai quan tâm?"

"Người..." Nguyệt phụ vừa cất giọng lên nhưng lại kiềm chế xuống, hẳn cảm tức nhìn Nguyệt Trì Lạc oán hận nói.

"Tốt xấu gì ta cũng nuôi dưỡng người bao nhiêu năm? Hôm nay người tìm được một chỗ dựa vững chắc ngay cả nguồn gốc của mình cũng muốn quên đi, ta dù nuôi con chó nó cũng hiểu biết vẫy đuôi mừng chủ với ta..."

Nghe được câu nói sau cùng, con người Nguyệt Trì Lạc co rút lại, bên trong có từng mảng băng vỡ vụn tràn ra hốc mắt.

"Người có bao giờ nhớ được bốn phận làm phụ thân của mình chưa, mười mấy năm qua bất ổn không hỏi, hôm nay đến nói ta quên nguồn gốc không cảm thấy buồn cười sao?"

Nguyệt Trì Lạc hơi cười lạnh, con người co rúc phóng ra gai bạc như bông tuyết.

"Người hãy tự hỏi lòng mình có điểm nào xứng đáng không? Người có chút nào xứng đáng với cái danh hiệu Từ Phụ này?"

Nguyệt phụ há to miệng, lại bị Nguyệt Trì Lạc nói một câu làm cho nghẹn họng nuốt trở xuống.

"Hai người, nếu như người thật sự có thể đối xử bình đẳng một chút, hôm nay ta đối với người có thể chỉ xem như trời đất khác nhau, cũng không tới mức dẫn đến tình cảnh này."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 7

Thực ra, nếu Nguyệt phụ đối với Nguyệt Trì Lạc tốt bằng một nửa của Nguyệt Hình Nhu, nàng cũng không đến nỗi đối với hắn như thế.

Lòng bàn tay lưng bàn tay đều là thịt, nhưng hắn lại độc ác cắt lưng bàn tay, sao còn có thể hy vọng xa vời nàng có thể cảm kích hắn.

Từ trước đến nay hắn đều đưa Nguyệt Hình Nhu lên vị trí cao nhất, lại vô hình chà đạp Nguyệt Trì Lạc dưới chân.

Nàng mặc dù không tranh không đoạt, nhưng cũng không đại biểu nàng có thể quên.

"Người vô tình trước, thì sao có thể trách ta vô nghĩa? Nguyệt Trì Lạc ta không phải là thánh nhân gì, nên không làm được lấy đức báo oán!"

Lấy đức báo oán? Đó là chuyện của thánh nhân làm, xin lỗi, nàng không làm được.

Nguyệt phụ cũng tự biết đuối lý, hôm nay bị Nguyệt Trì Lạc nói cho ghen hòng, trong lúc nhất thời thật không tìm được lời gì để bào chữa.

Nhưng hắn lại không thể buông tha như vậy? Hôm nay nàng đã có thái độ vậy, sau này thật sự lên làm hoàng hậu, làm sao còn dung nạp Nguyệt gia hắn nữa.

Nguyệt phụ càng nghĩ càng sợ, môi run rẩy tiếp tục nói: "Nhưng... Dù sao ta cũng là người..."

"Không cần nói nữa, ta đã nói rõ ràng với người, cho dù người có nói rách miệng cũng đừng mơ tưởng ta có thể tiếp nhận người. Chờ ngày nào đó người xứng đáng với danh xưng Từ Phụ thì hãy tới tìm ta cũng không muộn."

Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng ngắt lời hẳn, cũng không đợi Nguyệt phụ nói gì, kiên quyết lôi kéo Thập Thất ở ngoài cửa lập tức bỏ đi.

Đại phu nhân cùng Nguyệt Hình Nhu đứng ngoài cửa nghe lời nói lạnh lẽo vô tình của Nguyệt Trì Lạc, trên mặt hai người như có điều suy nghĩ.

Thấy Nguyệt Trì Lạc đi ra, đại phu nhân không nhịn được hung hăng trợn mắt liếc nhìn Nguyệt Trì Lạc một cái, cái nhìn đó đúng là oán độc khinh miệt.

Nguyệt Trì Lạc ngăn người, huyết Thái Dương mơ hồ nhảy động, một tia đau đớn xẹt qua trong lòng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 8

Nàng cũng không buồn, mười mấy năm qua chưa từng mong đợi đại phu nhân sẽ nhìn nàng với sắc mặt tốt.

Mặc kệ họ, dù sao trước giờ nhìn nàng cũng không vừa mắt, thì cần gì phải để ý?

Nguyệt Trì Lạc lôi kéo Thập Thất một mực chỉ muốn rời đi, nhưng Nguyệt Hình Nhu đã trước một bước giữ nàng lại.

"Thái độ người hôm nay so với họ ngày trước có gì khác nhau? Cho dù họ không đúng, nhưng dù sao bọn họ cũng chính là người sinh ra người nuôi dưỡng người, thân thể người chảy cùng dòng máu với bọn họ, đây là sự thật người không thể phủ nhận."

Nàng lạnh lùng mở miệng, nghe không ra cảm xúc phập phồng, lời nói lại biến ảo khôn lường thuần mỹ.

Nguyệt Trì Lạc từ từ quay đầu lại liếc nhìn nàng, tóc trên trán rũ xuống che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, ánh mặt trời vàng óng rọi vào trên sườn mặt lúc sáng lúc tối của nàng, lộ ra vài phần lười biếng.

Chỉ thấy hàng mi thật dài rũ xuống, ngăn chặn đôi con ngươi như hai vì sao sáng, che giấu cảm xúc vừa chột lóe lên.

Mấp máy đôi môi hồng phấn, Nguyệt Trì Lạc nhếch miệng thờ ơ cười một tiếng, nàng nhẹ giọng hỏi ngược lại: "Chúng ta chảy chung dòng máu,

phải không?"

Hai chữ sau cùng, nàng nhấn rõ và nhẹ, giống như lơ đãng nhắc tới, nhưng cũng theo gió rồi biến mất.

Nguyệt Hình Nhu ngẩn người, nàng từ từ thả lỏng bàn tay đang lơ lơ kéo Nguyệt Trì Lạc, khi ngón tay thon dài hạ xuống đến giữa ống tay áo, mơ hồ còn có thể nhìn thấy hình vẽ phía trên móng tay vô cùng xinh đẹp.

Cuối cùng, nàng nhếch môi cười nhạt: "Đừng quên, tháng sau ta đại hôn, tỷ phu người chính là thái tử đấy."

Nghe xong lời này, Nguyệt Trì Lạc ha ha cười thật lớn, lộ ra một hàm răng trắng tinh tể, cười đến mặt mũi đều hưng phấn xán lạn, nàng giựt giựt khoe miệng, ánh mắt như ngọc lưu ly phản chiếu ra sắc vàng cực kỳ chói mắt, huyền ảo làm hoa mắt tất cả mọi người đang có mặt.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 9

"Người cười cái gì? Buồn cười lắm sao?" Nguyệt Hình Nhu nhú lên đôi mi xinh đẹp, giọng nói mơ hồ có thể thấy được nhiệt độ tức giận.

"Vậy ta chúc mừng người trước."

Nguyệt Trì Lạc lại cười một tiếng, cũng không để ý sự tức giận của nàng.

Cả người đều biểu hiện một thái độ không thèm đếm xỉa tới, nàng cuối cùng liếc mắt nhìn Nguyệt Hình Nhu, lạnh nhạt bĩu môi, bỏ lại mấy chữ: "Tổng Chỉ Thi không có dễ chung sống như vậy đâu, sau này người cũng phải cẩn thận đó, trắc phi thái tử ——"

Bốn chữ sau cùng đều gằn từng chữ, giọng nói được cố ý kéo dài ra, đến khi Nguyệt Hình Nhu phục hồi tinh thần lại, chỉ còn nhìn thấy bóng lưng bị kéo ra rất dài rất dài chìm trong ánh nắng chiều rực rỡ.

"Đứa con bất hiếu này!"

Nguyệt phụ lạnh lùng hừ một tiếng, nhưng cũng không thể làm gì.

...

Nguyệt Trì Lạc ngồi kiệu huênh hoang trở về Vương phủ, khi về tới đã gần đến giờ Mùi. (1-3h chiều)

Thập Thất ở một bên lái nhải, nhưng trong lòng đang suy đoán sau này mình có thể cũng sớm rời khỏi cương vị hay không?

Suy cho cùng, vị chủ tử này, bàn về lòng dạ độc ác cũng không phải là tầm thường à.

Hơn nữa ngày thường mình cũng ức hiếp nàng không ít, sớm biết vậy nên đối với nàng tốt hơn một chút...

Thập Thất ở trong lòng than thở đau khổ, sao lại đi theo vị chủ tử như vậy chứ?

Vốn tưởng rằng chỉ là con tiểu bạch Thỏ, nhưng cuối cùng lại là Sói xám đầu to.

Trên đời này, ai có số mệnh bi thảm như nàng?

À, đúng rồi, còn có một tiểu khất cái mới vừa nhìn thấy ở dọc đường.

Nguyệt Trì Lạc không có cảm xúc gì liếc qua Thập Thất một cái, cho dù trong lòng nàng rối loạn lo lắng cũng không mở miệng nói chuyện.

Khi đi đến Lục viên, Quản gia báo lại nói Đông Phương Tuyết có chuyện tìm nàng, nàng ra dấu bảo Thập Thất tự mình đi xuống nghỉ ngơi, rồi thu lại cảm xúc trên mặt.

Cửa Lục viên chỉ khép hờ, nàng dùng tay đẩy nhẹ một cái cửa liền mở ra.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 10

Đến khi thấy được cảnh tượng bên trong, Nguyệt Trì Lạc gần như lập tức ngừng lại hô hấp.

Không vì điều gì khác, chỉ là cảnh tượng bên trong này quá đẹp, đến nỗi Nguyệt Trì Lạc cũng có chút không dám quấy rầy, sợ kinh ngạc người nọ.

Thiếu niên toàn thân đều màu trắng, cả người như không xương lười biếng tựa vào trên ngọc thạch, thân thể hảnh nghiêng lệch, áo choàng màu trắng có chút xốc xếch nhưng lại đẹp mắt đến đáng ghét. Trên người hắn để một quyển sách được mở ra phân nửa, gió nhẹ lay động thổi làm cho trang sách lật qua lật lại đung đưa trái phải.

Hắn hơi khép mí mắt ngủ, hàng mi dài uốn cong như bướm lượn, đôi môi mỏng nhẹ nhếch lên tựa như hoa Anh Đào, dẫn ra một độ cong hấp dẫn.

Mặt trời chiều ngã về phía Tây, ánh sáng rực rỡ chiếu vào trên đường nét như bạch ngọc của hắn, mạ lên sắc thái chói mắt khiến hắn trở nên thuần khiết trong suốt.

Mà nốt Chu Sa ở giữa trán lại giúp cho hắn tăng thêm phần quyến rũ xinh đẹp như hoa anh túc.

Trên người hắn, cũng như Nguyệt Trì Lạc đã từng nói qua.

Có lạnh của rét lạnh, nóng của nóng rực, hai loại khí chất hòa hợp với nhau, nhưng không làm ảnh hưởng đến dung mạo kinh hãi thế tục của hắn.

Dáng vẻ xinh đẹp này thật sự làm cho người ta kinh ngạc à.

Nguyệt Trì Lạc khẽ nhếch miệng, nở ra một chút ý cười nhạt ấm áp.

Nhợt nhạt gần như khiến người không phát hiện được, nhưng vẫn không thể bỏ qua.

Nàng nhìn chăm chăm, nhìn đến khi thấy hắn hơi nhíu lại mi mắt như tranh vẽ, sau đó từ từ mở mắt ra.

Vẫn là một đôi con ngươi màu tro lạnh, đôi con ngươi đó đầu tiên là có chút mờ mịt rồi chuyển thành sâu hun hút như vũ trụ mênh mông không thấy đáy, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể hút con người đi vào trong đó, ánh sáng đầy trời đều chiếu ngược vào trong đôi mắt của hắn.

Trên đời này, cũng không có thần sắc đôi mắt nào xinh đẹp hơn của hắn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 11

Rất lâu, rất lâu về sau, Nguyệt Trì Lạc cũng còn nhớ rất rõ từng đường nét bộ dáng của hắn khi đó.

Diện mạo như vẽ, giọng nói lười nhác, động tác thờ ơ, khóe miệng hơi hơi nhếch.

"Người về rồi à."

Nàng nghe hắn hỏi như vậy, giọng nói hơi hột cùng cười khẽ, ngữ điệu thông thả mà dịu dàng.

Nguyệt Trì Lạc giật mình, giống như có loại ảo giác thời gian đang chảy ngược.

Ở một thời đại rất xa khác, mỗi khi nàng ra ngoài trở về nhà, đều sẽ nhìn thấy A Dạ đứng ở cửa nhìn nàng, nở nụ cười xán lạn nhất, hô lên: Cậu về rồi à!

Nàng lúc đó xúc động đến muốn xông lên hung hăng ôm lấy A Dạ, hận không thể đem những gì tốt đẹp nhất trên đời này đều đưa hết cho nàng.

Cậu về rồi à... Cậu về rồi à...

Những lời này, cứ vang vọng vang vọng ở trong đầu nàng thật lâu.

Không hề dễ dàng nhớ tới, nhưng cũng không hề quên được.

Mỗi khi được người khác vừa nhắc tới, trong đầu sẽ kịp thời ngăn chặn.

Phảng phất như có lông vũ nhẹ nhàng rơi xuống vô tình quét ngang lồng ngực, loại cảm giác đó, mềm mại mà đau đớn.

"Ừ, ta đã trở về."

Nàng nhếch lên khóe miệng, đáp lại Đông Phương Tuyết một nụ cười có thể so với ánh mặt trời còn xác lạn hơn, nụ cười đó rực rỡ đến chói mắt.

Khóe mắt cong cong tràn đầy ý cười, đó là nụ cười đẹp nhất trên đời này, trong sáng không có bất kỳ tạp chất nào.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 12

Không chứa đựng bất kỳ thứ gì, đôi mắt kia như đã trải qua lễ rửa tội, khiến người đều không tự chủ mà nhu hòa, chỉ sợ không đủ tôn trọng nàng.

"A Tuyết, ta nghe Cao tổng quản nói người có chuyện tìm ta?" Nguyệt Trì Lạc nghi ngờ nhìn hắn nháy mắt mấy cái, nàng giờ phút này chính là cái bộ dạng hết ăn lại nằm, Nhị tiểu thư giả ăn rồi chờ chết, chứ không phải là một đệ tử toàn thân chém giết của Thiên Cơ Các.

Trong phút chốc Đông Phương Tuyết cảm thấy tim đập mạnh và loạn nhịp, con ngươi như mực nháy mắt nổi lên cảm xúc có chút khác thường, nhưng trong nháy mắt đã thu lại tất cả.

Hắn rũ xuống hàng mi dài, đôi môi mỏng khẽ mấp máy, "Hoàng hậu mời Chỉ Thi ở điện Kim Phượng chờ người. Lạc nhi, người đi không?"

Hắn ngừng lại một chút, rồi ngẩng đầu lên, trong đôi mắt màu tro lạnh mang theo ánh sáng lung linh kỳ ảo: "Không muốn đi thì đừng đi."

Nguyệt Trì Lạc vô cùng kinh ngạc nhướng cao đầu lông mày, nàng có thể cảm giác được nam tử này là thật tình trạng cầu ý kiến của nàng, nếu như nàng nói không đi, hắn thật sẽ không làm khó nàng.

Nhưng mà..."Ta đi."

Nguyệt Trì Lạc ý vị sâu xa cười một tiếng, nếu người ta đã tuyên bố chỉ đích danh nàng đi, nàng không có lý do gì không đi.

Huống chi, lần này còn cố ý lôi kéo hoàng hậu vào, nếu nàng không đi, ngày sau không chừng hoàng hậu còn phán nàng về cái tội không coi ai ra gì.

Hơn nữa Tống Chỉ Thi nha, nàng thật đúng là muốn nhìn một chút, nữ nhân đó sẽ phản kích như thế nào.

Binh đến tướng đỡ, nước tới đất ngăn, vậy nàng sợ gì?

Đông Phương Tuyết liếc nàng một cái, cũng không dây dưa: "Được, ta sẽ bảo người chuẩn bị."

"Tốt." Nguyệt Trì Lạc cười, mi mắt cong cong, có điều không còn là cái loại cười ngây ngô nữa, mặc dù vẫn trong sáng hồn nhiên nhưng chung quy vẫn có thứ gì đó bao phủ lên.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 13

Nàng cười rất tự nhiên, Đông Phương Tuyết bước qua đi tới trước mặt nàng.

Hắn vươn ngón tay nổi rõ khớp xương, dịu dàng giúp nàng sửa sang lại vài sợi tóc rơi ở trước trán.

Ngón tay của hắn thật lạnh lẽo, nhưng động tác lại rất ôn nhu.

Giây phút đó, Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu nhìn hắn đắm đắm không chớp mắt.

Khóe miệng của hắn gợi lên nụ cười yếu ớt, ánh mắt ôn nhuận như mặt ngọc, dường như muốn nhấn chìm Nguyệt Trì Lạc vào trong đó.

Hắn nói, "Lạc nhi, không có chuyện gì."

Giọng nói nhẹ nhàng như vậy, ôn nhu như vậy, giống như giữa tình nhân ngọt ngào nỉ non nói chuyện với nhau.

Hắn nói không có việc gì, cho nên Nguyệt Trì Lạc sẽ tin hắn.

Thay đổi y phục thỏa đáng, Nguyệt Trì Lạc dẫn theo Thập Thất ngồi xe ngựa Tứ vương phủ một đường không bị cản trở chạy đến cửa Đông Nam.

Thị vệ giữ cửa trông thấy xe ngựa của Tứ vương phủ liền trực tiếp cho đi qua, Nguyệt Trì Lạc giống như lần đầu tiên tới nơi này, hết ngó Đông đến ngó Tây.

Đãi ngộ thế này, thật đúng là mỗi người khác nhau.

Lúc tới điện Kim Phượng đã gần đến giờ Tuất (7-9h tối), dọc theo đường đi đèn đuốc sáng trưng.

Có cung nữ riêng biệt dẫn đường ở phía trước, Nguyệt Trì Lạc nhỏ giọng dặn dò Thập Thất mấy câu, tự mình đón lại biểu cảm trên mặt rồi sải bước tiến vào đại điện Kim Phượng.

Trong điện Kim Phượng, hoàng hậu ngồi cao cao trên ghế Phượng, Tống Chỉ Thi ngồi gần ở trước mặt hoàng hậu. Hai người vừa uống trà vừa đang trò chuyện gì đó, ngồi ở phía dưới là mấy vị Tàn phi ngày thường có quan hệ rất thân thiết với hoàng hậu.

Nguyệt Trì Lạc dùng khóe mắt thoáng liếc một vòng đại điện, chứng kiến mọi người nhìn nàng bằng vẻ mặt thờ ơ lạnh lùng, nàng cười lạnh dần theo Thập Thất khom người xuống thỉnh an hoàng hậu.

"Hoàng hậu nương nương Thiên tuế."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 14

Một tiếng truyền ra, trong đại điện mọi người vẫn tiếp tục nhỏ giọng trò chuyện, đối với lời vãn an của Nguyệt Trì Lạc hoàn toàn không màng đếm xỉa.

Cho rằng không nhìn nàng, nàng sẽ không biện pháp sao, lần này Mã Uy còn chưa biết ai cho ai đâu.

Nguyệt Trì Lạc nhếch miệng lạnh lùng cười một tiếng, không nói thêm một lời, nàng đứng thẳng người dậy, kéo theo Thập Thất lập tức bỏ đi ra bên ngoài.

Đi chưa được hai bước, liền nghe thấy thanh âm Tổng Chỉ Thi vang lên trong đại điện: "Chậm đã."

Khác nhau với sự đơn độc của Nguyệt Trì Lạc chính là, khi Tổng Chỉ Thi truyền đến hai chữ này, đại điện vốn còn có chút tiếng vang, trong một thoáng lập tức yên tĩnh như có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Nguyệt Trì Lạc thờ ơ lạnh lùng tiếp tục đi ra ngoài, quỷ mới biết nàng kêu ai chậm đã, còn không chỉ tên nói họ nàng tại sao phải chậm lại.

"Nhị tiểu thư Nguyệt gia, xin dừng bước." Tổng Chỉ Thi nhú lên mi mắt tinh xảo, không mặn không nhạt mở miệng lần nữa.

Nguyệt Trì Lạc nghe vậy thì dừng bước, hơi nghiêng đầu sang lạnh nhạt liếc nàng một cái, "Thái tử phi e rằng đã hồ đồ rồi? Trì Lạc gả cho Tứ

Vương Gia đã lâu như vậy, không nghĩ tới thái tử phi thu thập tin tức đúng là chậm trễ không ít, ngay cả sự việc lớn như vậy cũng không biết."

Gần như không thể nhìn ra một tia ảo não thoáng hiện trên mặt Tống Chỉ Thi, nhưng trong nháy mắt đã thu hồi lại: "Thân thể Bốn cung nhiều ngày nay không khỏe, nên đúng thật là nhất thời hồ đồ rồi."

"Ồ..."

Nguyệt Trì Lạc bừng tỉnh hiểu ra chớp mắt vài cái, sau khi trầm ngâm lại tiếp tục lên tiếng, giọng nói trong trẻo tinh khiết cứ như hải đồng: "Thân thể không khỏe? Là phát sốt sao? Ta nghe A Tuyết nói sốt cao tới mức độ nhất định là sẽ cháy hồng đầu óc đó."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 15

Nói xong, Nguyệt Trì Lạc còn gật gật đầu ra vẻ như là đúng vậy không sai.

Mấy vị Tần phi đang ngồi ở bên cạnh, có chút vui sướng khi thấy người gặp họa, còn có bộ dáng đang chờ xem trò vui.

Đầu bên kia, Tống Chỉ Thi đã tức giận quá mức, gương mặt gần như thay đổi liên tục.

Hoàng hậu ngăm liếc mắt ra hiệu, cười thân thiện hoà giải.

"Được rồi, được rồi, đừng nói nữa... Ngày hôm nay hẹn hai người đến là để giúp đỡ cho Bốn cung, chứ không phải đến xem các người đấu võ mồm."

Nguyệt Trì Lạc nhú nhú mày, thật rõ ràng là hoàng hậu thiên vị với Tống Chỉ Thi, mở miệng cười: "Không biết hoàng hậu nương nương có gì chỉ bảo?"

Lời mở đầu trực tiếp thẳng thắn như vậy, đến cả hoàng hậu cũng ngẩn người.

"Chỉ bảo thật không có, người cũng biết Nam Cung thái tử sắp tới đây, nghe nói lần này hẳn đến còn dẫn theo một nữ tử tinh thông lục nghệ, Chỉ Thi nói muốn thảo luận với người một chút, để đến lúc trong tiệc chiêu đãi

khách có thể giành vinh quang về cho nước chúng ta." (lục nghệ là: Lễ nghĩa, âm nhạc, cung tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán)

Mặc dù trong lời nói lượn lờ đưa đẩy, nhưng lời hoàng hậu nói cũng thẳng thắn trực tiếp.

Khi nói chuyện, nàng phân phó cung nữ đưa đến ghế dựa cho Nguyệt Trì Lạc, Thập Thất cùng cung nữ đều đứng cúi đầu ở phía sau.

Nguyệt Trì Lạc ngẩn người, nhìn hoàng hậu, có phần lưỡng lự mở lời: "Có thể vì nước dốc sức Trì Lạc đương nhiên cầu còn không được, nhưng Trì Lạc cái gì cũng không biết, chỉ sợ đến lúc đó lại làm mất mặt của Vương Gia sẽ không tốt."

"Huống chi, có thái tử phi ở đây, còn cần gì người khác tương trợ."

Lúc này tâng bốc nịnh bợ mới tốt, Nguyệt Trì Lạc thầm than, nước bọn họ đãi tiệc liên quan gì nàng?

Đám nữ nhân này thật đúng là ăn no không có chuyện làm, Nam Cung thái tử người ta không phải chỉ dẫn theo một nữ tử tinh thông lục nghệ đến sao, có cần thiết làm giống như đại hội khai quốc thế không?!!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 16

Tổng Chỉ Thi nghe Nguyệt Trì Lạc nói như vậy cũng không có phản ứng gì quá mức, trên khuôn mặt tinh xảo lạnh lẽo như băng, có phần giống như Băng Sơn mỹ nhân trong truyền thuyết.

"Tiếng đồn Tứ vương phi cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, chẳng lẽ đó đều là giả thôi sao?"

Lúc này, Tần phi phía dưới không biết ai đã lên tiếng.

Nguyệt Trì Lạc quay đầu nhìn sang, là một phụ nhân được bảo dưỡng rất kỹ, nhìn cách ăn mặc hẳn là hàng vị phi tử.

"Xin hỏi, là ai đồn vậy?"

Nguyệt Trì Lạc giựt giựt khóe miệng có chút buồn cười, người này, vì để bêu xấu nàng, thật đúng là thủ đoạn gì cũng đem ra sử dụng.

Ở trên phố chợ nếu có lời đồn Nhị tiểu thư Nguyệt gia dương dương tự đắc cái gì mà cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, ba chữ Nguyệt Trì Lạc nàng sẽ viết ngược lại.

Người nọ bị Nguyệt Trì Lạc hỏi đến sững sốt, nhưng trên mặt vẫn duy trì ý cười khéo léo.

Việc này vốn là nàng tự mình sắp xếp, nếu nàng biết ai đồn ra, nàng chắc chắn sẽ không nói như vậy.

"Tứ Vương Gia kinh tài diễm tuyệt, hẳn là sẽ không cưới một người con gái mà cái gì cũng không biết, nói vậy Tứ vương phi hẳn là có chỗ hơn người không ít, cần gì phải giấu giếm chứ? Nếu như người thật sự cái gì cũng không biết, vậy không phải đã làm mất mặt của Vương Gia sao?"

Trong đám Tần phi ở phía dưới, có một nữ tử mặc y phục lụa mỏng màu vàng truyền tới lời nói cay độc.

"Vương Gia cưới chính là cá nhân của Vương phi, chứ không phải là cầm kỳ thư họa."

Từ lúc bắt đầu Thập Thất chỉ đứng ở một bên nhìn, nhưng mà nhiều người như vậy rõ ràng đang âm thầm đối phó với chủ tử nhà mình, nhìn không được đã lên tiếng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 17

Nữ tử y phục lụa vàng lạnh lùng trừng mắt liếc Thập Thất, mở miệng nói: "Bốn cung nói chuyện đâu đến lượt ngươi chen miệng vào, vả miệng!"

Lời truyền ra, cung nữ phía sau nữ tử y phục vàng đi tới trước mặt Thập Thất, giơ bàn tay lên liền tát bốp bốp hai cái ở trên mặt Thập Thất.

Tiếng vang thanh thúy đột ngột phá tan bầu không khí yên tĩnh trong đại điện.

Thập Thất rốt cuộc đã ý thức được mình lỡ miệng nói sai rồi, nhưng đã muộn, hai má cũng nhanh chóng sưng đỏ lên.

Nàng run rẩy cánh môi liếc mắt nhìn chủ tử nhà mình, lại thấy chủ tử ngay cả thoáng nhìn cũng không thèm liếc mắt nhìn bên cạnh mình một cái.

Trước khi đến đây, tiểu thư đã căn dặn nàng đừng nên mở miệng nói năng lung tung, lúc này thậm chí nói một câu, báo ứng đã tới rồi.

Nguyệt Trì Lạc nhú mày thản nhiên lướt qua nữ tử mặc y phục lụa vàng kia, lại thấy người nọ đang hả hê trừng mắt nhìn nàng.

Nguyệt Trì Lạc cười một tiếng, "Nếu thế, vậy thì lấy cớ đến đây đi, có điều..."

Giọng nói ngừng một chút, Nguyệt Trì Lạc nhìn về phía hoàng hậu đang xem kịch vui, mở miệng nói: "Nếu như ta thắng, ta muốn xin hoàng hậu nường nường một món đồ, không biết hoàng hậu nường nường..."

Nguyệt Trì Lạc cau mày, có chút khó xử chờ hoàng hậu quyết định.

Hoàng hậu khoát khoát tay, không để tâm lắm lời của nàng, cười nói: "Người thẳng, muốn cái gì Bốn cung cấp cái đó."

Lời này vừa ra miệng, lập tức đổi lấy sự phản đối của mấy vị phi tử ở dưới, hoàng hậu quét mắt một cái, lạnh lùng nói: "Gấp cái gì, Bốn cung tự có chừng mực."

Tổng Chỉ Thi có chút kinh ngạc liếc nhìn Nguyệt Trì Lạc, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Người Đế Đô đều biết, thái tử phi đương triều cầm kỳ thư họa luôn tự đắc tinh thông, tài đánh cờ đó loại tầm thường có thể so đo hay sao?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tứ Vương Phi Khiêu Chiến Thái Tử Phi 18

Nguyệt Trì Lạc đương nhiên cũng có nghe qua không ít tin đồn về Tổng Chỉ Thi, nào là Đệ Nhất Mỹ Nhân nước Đông Phương, Đệ Nhất Tài Nữ Đế Đô nha, thái tử phi đương triều, tương lai là quốc mẫu... Vân Vân.

Bất quá... Nguyệt Trì Lạc nhắc lên khoe miệng cười cười, nếu nàng không có chút bản lĩnh đó, ông nội làm sao có thể yên tâm để nàng ở lại cái nơi hỗn độn nam tôn nữ ti này? Nếu nàng thật sự cái gì cũng không biết, ông nội sao có thể bỏ nửa cái mạng của mình đưa nàng tới đây?

Thật là làm trò cười cho thiên hạ à, Nguyệt Trì Lạc nàng tuy không có đầu óc tài năng xuất chúng, thế nhưng những môn học này đều phải cố gắng thì sau mới đạt được kết quả, nàng có khi nào thua cho người khác?

Cửa chính điện Kim Phượng khẽ mở ra một rãnh khe hở, đèn lồng Lưu Ly màu hồng xa hoa rực rỡ treo ở trên cao theo gió lùa vào lắc lư lay động.

Không đến nửa khắc, hai nha hoàn nâng đến một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ tử đàn, phía trên để bàn cờ, vài thứ trên bàn cờ được phân làm hai là quân trắng và quân đen, mọi người ở phía dưới đều nhìn chăm chú vào Nguyệt trì Lạc và Tổng Chỉ Thi.

"Ta sẽ không khách khí." Nguyệt Trì Lạc cười nhạt, một tay kẹp lên quân cờ màu trắng, lạch cạch một tiếng hạ xuống bàn cờ.

Vẻ mặt Tổng Chỉ Thi không chút biểu cảm liếc nàng một cái, cũng không khách khí cầm lên quân cờ đen, "Thắng được Bốn cung rồi hãy nói."

Gió thu hơi lạnh chập chờn trong ánh nến, Tống Chỉ Thi cả người xinh đẹp trên mặt lúc nào cũng hiện lên ý cười, cánh mũi thon gọn, đôi môi không tô mà đỏ, lông mày không vẽ mà đen, một đôi mắt phượng trong sáng lung linh kỳ ảo, trâm vàng trên đầu lắc lư theo mỗi động tác của nàng đung đưa qua lại thật là đẹp mắt.

Không thể không nói, mỹ nữ, quả thật đúng là mỹ nữ.

Mà ở đối diện nàng, Tứ vương phi đang ngồi một thân y phục màu trắng đơn giản, nàng khẽ nhếch đôi môi hồng phấn, trên gương mặt phúng phính tươi cười còn mang theo nét trẻ con, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn chăm chú vào bàn cờ, thần thái không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, mang theo vài phần thông dong tự nhiên.

Một bên tuyệt sắc, một bên bình thường, nhưng nhìn vào thế này, cũng không cảm thấy chênh lệch bao nhiêu.

Sau thời gian nửa chung trà, Nguyệt Trì Lạc mím môi cười khẽ, lần này mở miệng giọng nói lại trong trẻo vô cùng dễ nghe: "Thái tử phi nương nương, người đã thua."

Giọng điệu bình thản không thể bình thản hơn nữa, giống như chỉ đang nói đến một chuyện bình thường nào đó, cũng không thấy bất kỳ thái độ kiêu ngạo nào.

Tứ vương phi khiêu chiến thái tử phi, Tứ vương phi thắng.

Mọi người đều cả kinh, có chút sửng sốt đến nỗi ngoác to cả miệng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Muốn Gân Tay Của Nàng (1)

Thái tử phi thua, thua bởi một Tứ vương phi không có danh tiếng gì, điều này khiến cho những người gửi gắm kỳ vọng vào thái tử phi mà nói đúng là đã kích không nhỏ.

Nhìn đám phi tử ở phía dưới sắc mặt xanh xao, Thập Thất mím môi vụng trộm vui sướng, nàng biết ngay chủ tử nhà nàng không phải dễ khi dễ à.

Hoàng hậu có chút kinh ngạc, nhìn quân cờ trắng đen đan xen hợp lí trên bàn, rất rõ ràng quân đen đã thua một nửa, nàng nhàn nhạt liếc nhìn Tổng Chỉ Thi một cái, nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng mở miệng thì lại nói với Nguyệt Trì Lạc: "Người đã thắng, lời Bốn cung nói trước đó đương nhiên sẽ giữ lời, người muốn cái gì?"

Nguyệt Trì Lạc theo thói quen nhú lông mày, giơ ngón tay lên chỉ, chỉ xác định vào nữ nhân mặc y phục lụa vàng lúc này lên tiếng khắc nghiệt, lười biếng nói: "Chỉ muốn gân tay của nàng thôi."

Nàng ta đã sai thủ hạ đánh người của Nguyệt Trì Lạc nàng, vậy được, hãy chờ nàng đòi lại đi.

Giọng nói rất nhẹ rất lạnh nhạt, nghe không thấy chút ác ý nào, khi nói chuyện nàng còn không kiên nhẫn gấp một cái.

Lời vừa nói ra, toàn trường yên lặng, đại diện vốn đã yên tĩnh giờ phút này càng thêm vắng lặng đến quỷ dị.

Mọi người đều kinh hãi, vẻ mặt trước đó còn đang duy trì hài hòa, trong khoảnh khắc liền bị phá vỡ.

Nhưng vào lúc này không một ai lên tiếng, mọi người còn đắm chìm trong câu nói Nguyệt Trì Lạc, không thể hồi phục tinh thần.

"Người nói cái gì? Người muốn gân tay Bốn cung?" Nữ tử y phục vàng đã khôi phục lại tinh thần, nhưng có phần không thể tin nổi, gương mặt kèm theo tái nhợt rõ rệt, cũng không biết là có phải bị dọa sợ hay không?

"Đúng vậy."

Không nghĩ tới hiệu quả cũng không tệ lắm, Nguyệt Trì Lạc có chút suy nghĩ tà ác.

"Láo xược, người chỉ là Tứ vương phi, nữ nhân của hoàng thượng làm sao có thể cho người nói động thì động?"

"Một nữ tử như người sao lại ác độc như thế?"

Trong đám người ở dưới, cũng không biết là ai và ai đồng thời cùng lên tiếng.

Nguyệt Trì Lạc cười lạnh một tiếng, đôi mắt sắc bén xuyên qua, đôi con ngươi như chim Ưng âm u lướt qua mọi người.

Trong nháy mắt, điện Kim Phượng lại quay về sự yên tĩnh, yên tĩnh đến vô cùng kỳ quái, yên tĩnh đến cả cây kim rơi trên mặt đất phảng chùng cũng có thể nghe thấy tiếng.

Hoàng hậu nhíu lại đôi lông mày nhỏ nhắn, có chút khó xử mở miệng, "Lấy gân tay của nàng thì bàn tay kia cũng như bị phế, ngày sau cũng khó khai báo với hoàng thượng, như vậy đi, nể mặt Bốn cung, người đổi lại thứ khác vậy."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Muốn Gân Tay Của Nàng (2)

Ngay cả hoàng đế cũng mang ra, hoàng hậu à hoàng hậu, người quá thiên vị rồi.

Nguyệt Trì Lạc thu lại ánh mắt, rũ hàng mi dày che đầy cảm xúc chợt lóe lên trong mắt, không đợi nàng lên tiếng, Tổng Chỉ Thi đã không vui mở miệng trước: "Cờ là Bốn cung thua, nhưng người cũng chỉ thắng Bốn cung có nửa ván, nếu người thật sự muốn gân tay của Trân phi nương nương, vậy thì Bốn cung và người sẽ tiếp tục đấu thêm một ván nữa."

"Tiếp tục một ván nữa thì thế nào?" Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu lên hỏi ngược lại, ánh mắt như sao sáng liếc nhìn nàng, cuối cùng dừng lại trên bàn cờ.

Quân cờ trên bàn chẳng chịt, quân trắng cùng quân đen xen kẽ lẫn nhau, nhìn như hỗn loạn nhưng lại rất có kết cấu.

"Thêm một ván nữa, Bốn cung thắng thì người phải nghe Bốn cung." Tổng Chỉ Thi ngẩng đầu cười một tiếng, cười rất kiêu ngạo, giống như diện mạo xinh đẹp và sự tôn quý của nàng không thể nhìn gần mà chỉ có thể ngược mắt nhìn lên.

Nguyệt Trì Lạc im lặng, đôi môi hồng phấn khẽ cười, thoát nhìn cao thâm khó có người với tới.

Tất cả mọi người đang nhìn nàng, chờ câu trả lời của nàng, cũng có người tiếp lời muốn thêm một ván nữa.

Hoàng hậu cũng hơi nôn nóng, nếu như nàng không đồng ý, mà thật sự muốn lấy gân tay của Trân phi, mất mặt không chỉ có một mình Trân phi. Đến lúc đó hoàng hậu cũng không còn mặt mũi gì, huống chi mình đã đáp ứng nàng trước, hơn nữa còn ở trước mặt nhiều người như vậy.

Tuy những người này ngày thường đều gần gũi quen thuộc, nhưng chuyện trong cung này có ai biết nói đến lẽ phải đâu?

Hoàng hậu khẽ thở dài một hơi, chỉ trách nàng đã kỳ vọng quá cao vào Tống Chỉ Thi, cục diện vốn cho rằng không thể không thắng, ai ngờ lại thua triệt để, tuy là nửa ván nhưng cũng là thua.

"Sao vậy? Không dám sao?" Thấy Nguyệt Trì Lạc thờ ơ lạnh nhạt, Tống Chỉ Thi không kiên nhẫn bỏ thêm năm lửa.

Nàng nhìn Nguyệt Trì Lạc, sâu trong mắt chính là ngồn ngồn trăm mối nghi ngờ, trong đầu thoáng qua cái người vô tài vô đức vô mạo ở buổi tiệc thiên kim, nữ tử bình thường ánh mắt đơn điệu đều bị đoàn người nhấn chìm, vốn cho rằng chỉ là cây cỏ dại không hề có thu hút, nào ngờ chính là dã thú ăn thịt người.

Trước đây nàng đã từng điều tra Nguyệt Trì Lạc, tuy là nữ nhi của nhà giàu nhất nước Đông Phương, nhưng chỉ là con của thứ thiếp sinh ra không được thương yêu, chưa từng học cầm kỳ thi họa, không có mời thầy về dạy. Ở Nguyệt phủ, nha hoàn hơi có chút thế lực cũng có thể chèn ép nàng, nhưng mà vì sao...

Nguyệt Trì Lạc nhíu mi nhìn nàng, khóe miệng vẫn khẽ cười hờ hững, nàng đi đến bàn cờ trước mặt đặt vài quân cờ.

Phía trái đi một bước, quân đen thắng, hướng phải đi một bước quân trắng thua, lùi một bước không phân thắng bại.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Muốn Gân Tay Của Nàng (3)

Sắc mặt Tống Chỉ Thi lúc này không còn chút máu, huyết sắc đôi môi đỏ tươi giảm sút đến cực điểm, làm sao có thể chứ?

Rõ ràng mình chỉ thua nàng nửa ván, như vậy xem ra, nửa ván này nàng vẫn còn nể mặt mình, nếu không cứ tiếp tục như vậy, bản thân làm sao có thể chỉ thua nửa ván mà thôi?

Vốn nghĩ rằng Tống Chỉ Thi nàng là thiên chi kiêu nữ, cầm kỳ thư họa thế nào không tinh thông, làm sao có thể lại thua bởi một người không hề có chút danh tiếng?

Hít một hơi thật sâu, sửa sang lại biểu cảm khuôn mặt, Tống Chỉ Thi đành phải đè xuống ảo não cùng hối hận ở trong lòng.

Nhưng nàng hối hận chính là cái gì đây? Là lần này không nên khiêu chiến sao? Không... Không phải vậy...

Rốt cuộc là cái gì, có lẽ chỉ có mình nàng hiểu rõ.

"Thái tử phi nương nương, còn phải tiếp tục sao?" Nguyệt Trì Lạc nở nụ cười, cười như con mèo nhỏ ăn vụng, nhìn mọi người ngạc nhiên sững sờ không thể khép miệng, nàng cười càng vui vẻ.

Có tiếp tục thêm mười lần nữa thì cũng thế, Tống Chỉ Thi làm sao có thể thắng được qua nàng, nàng muốn chính là nắm trong tay toàn cuộc.

Về phần nửa ván này, chỉ là không muốn làm cho nàng thua khó coi mà thôi, dù sao nàng cũng đã thắng, không cần phải so đo làm gì.

Tổng Chỉ Thi dùng ánh mắt sắc bén như muốn cắt cho Nguyệt Trì Lạc một đao, âm thanh lạnh nhạt nói: "Bốn cung thua."

"Đúng vậy, người đã thua."

Mi mắt Nguyệt Trì Lạc tỏa ra ý cười nhạt, khi ánh mắt lần nữa chuyển tới trên người hoàng hậu, con người âm u như mực nói: "Hoàng hậu nương nương, ta nói muốn gân tay của Trân phi, bất quá..." Trân phi tức là nữ tử mặc y phục lụa vàng mỏng.

Giờ phút này Trân phi mím chặt đôi môi không còn chút máu, nhìn chằm chằm Nguyệt Trì Lạc, ánh mắt hung ác như muốn xuyên thủng nàng.

"Bất quá cái gì?" Hoàng hậu cũng là người thông minh, biết sự việc còn có đường cứu vãn, nên cũng thuận theo nàng.

"Bất quá nếu hoàng hậu nương nương người đã giúp nàng ta cầu tình, Trì Lạc dù sao cũng phải nể mặt người, gân tay này Trì Lạc sẽ không cần nữa, nhưng mà..." Nguyệt Trì Lạc chau mày, dáng vẻ như có chút khó nghĩ.

"Nhưng mà cái gì?" Hoàng hậu cắn răng hỏi tiếp, nhưng trên mặt vẫn làm ra vẻ ưu nhã thong dong.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (1)

Thập Thất đi theo chủ tử lâu như vậy, đương nhiên đã hiểu ý của chủ tử.

Nàng vuốt ve gò má bị đánh sưng, lướt qua giữa đám phi tử đi thẳng đến trước mặt Trân phi, ánh mắt mọi người đều không tự giác cũng dõi theo nàng, muốn nhìn xem nha đầu này rốt cuộc có thể làm ra chuyện gì.

Trân phi ưỡn ngực trừng mắt liếc Thập Thất, cho rằng nha đầu này cũng không dám làm gì mình, nào ngờ...

Bốp ——

Bốp ——

Hai tiếng tiếng vỗ tay thanh thúy vang lên giữa điện Kim Phượng đang không có một tiếng động.

Mọi người ngơ ngẩn, đều không tự giác nhú mào.

Chỉ nhìn thấy hai gò má Trân phi sưng đỏ, ánh mắt phẫn hận nhìn trừng trừng Thập Thất.

Ánh mắt Thập Thất chuyên chú nhìn thẳng với nàng, đôi mắt sáng trong chớp chớp vài cái.

Nàng khẽ mỉm cười, hạ xuống bàn tay tự mình đánh đau buốt.

Oa oa oa...

Tay nàng cũng bị đau nha!

Trân phi tức giận không thôi, gương mặt xinh đẹp sừng lên thật cao, đôi mắt phượng mang theo tức giận ngấp trời nhìn chăm chăm vẻ cười vô tội của Thập Thất.

Nàng giơ lên một bàn tay thẳng hướng Thập Thất định giáng xuống, nhưng Nguyệt Trì Lạc vào lúc này đã kịp thời lên tiếng.

"Lại đánh, Trì Lạc không thể bảo đảm lần này chỉ muốn gân tay của người."

Nàng nói chuyện nhạt nhẽo, thanh âm cũng mang theo làn điệu lười biếng uể oải, nhưng tay Trân phi lại bị ánh mắt hoàng hậu làm cho thẳng tắp cứng đơ.

Nguyệt Trì Lạc cũng không nhìn nàng, đôi môi cười mà như không cười, bí hiểm khó dò khiến người ta nhìn vào không hiểu, khuôn cách rất có phần giống hắc bang lão đại, nàng nhìn hoàng hậu nói: "Hoàng hậu nương nương, đồ Trì Lạc muốn chính là thứ này, tin rằng nương nương sẽ không nuốt lời."

Trân phi cùng ánh mắt của mọi người toàn bộ chuyển tới trên người hoàng hậu, hơn nữa ánh mắt Trân phi càng thêm sáng quắc nhìn hoàng hậu.

Hoàng hậu dùng tay áo che mặt, khi hạ xuống biểu cảm trên mặt vẫn là ung dung cao quý, nàng nhìn Nguyệt Trì Lạc nhẹ giọng nói: "Bốn cung nói đương nhiên sẽ giữ lời."

Nguyệt Trì Lạc ra vẻ thoải mái thở một hơi, đúng mực nói: "Vậy là tốt rồi."

"Thù này, Bốn cung nhớ kỹ, người cũng đừng quá đắc ý, một ngày nào đó Bốn cung chắc chắn thu thập người." Thấy hoàng hậu không có ý muốn

giúp mình, Trân phi tự biết hiện tại có làm gì nữa cũng sẽ gây bất lợi cho mình, chỉ có thể vận vẹo khuôn mặt nói qua loa cho có hình thức.

Nguyệt Trì Lạc nhún nhún vai, vẻ mặt không thèm để ý, "Trân phi nương nương, chuyện sau này, chúng ta ai cũng không nói chính xác được, đúng không?"

Về sau, về sau thì thế nào?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (2)

Trước mắt cũng không người chiếu cố tốt, về sau còn ai quan tâm nàng.

"Được rồi, đều ngồi xuống đi, sự việc hôm nay coi như một màn khôi hài, các người cũng đừng tính toán chi li nữa, Bốn cung cũng không phải mời các người đến đánh nhau."

Sắc mặt hoàng hậu có chút không vui, đôi mắt phượng thâm trầm đảo qua Nguyệt Trì Lạc.

Nguyệt Trì Lạc cũng không thèm để ý, lạnh nhạt lướt qua khuôn mặt tinh xảo của Tổng Chỉ Thi, ngồi lên ghế dựa đã chuẩn bị cho nàng.

Đợi đến khi tất cả mọi người ngồi xuống, hoàng hậu đi tới chủ vị, phân phó cung nữ: "Dâng trà, thượng điểm tâm."

"Dạ."

Cung nữ nọ đáp một tiếng, khom người lui ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, cung nữ lui ra ngoài mang vào trà thơm cùng điểm tâm tinh xảo bày biện ở trên bàn.

"Đều là người một nhà, mọi người cũng đừng khách khí với Bốn cung." Hoàng hậu nâng chung trà lên khẽ nhấp một miệng, hộ giáp tinh tế như bạch ngọc ở trên tay tản mát ra ánh sáng lung linh kỳ ảo.

Nguyệt Trì Lạc nâng chung trà lên nhìn nhìn, ở giữa chung trà vàng óng tô điểm thêm hai cánh hoa trắng tinh khiết mềm mại xoay tròn, nhiệt độ nước tỏa ra hơi nóng từ từ bốc lên ở trước mặt nàng, lỗ chân lông nhả nhụi hơi giãn ra.

Nguyệt Trì Lạc để sát vào nhìn kỹ, sắc mặt không thay đổi chỉ rũ mắt xuống che giấu sự thâm trầm.

Vô sắc vô vị, độc được mãn tính có tên là ‘Ôn Nhu’.

Kẻ trúng độc ngũ tạng thối nát trầm trọng, chịu đựng như có vạn con kiến đốt thân đau xót.

Đừng thấy nó tên là ‘Ôn Nhu’ nhưng thật ra nó rất tàn bạo không ai sánh bằng.

Loại độc này, một tháng phát tác một lần, một lần phát tác là một lần thống khổ, có người chịu đựng không nổi vào lúc phát tác liền lựa chọn tự sát.

Người may mắn không chết, sau nửa năm nếu vẫn không có thuốc giải cũng sẽ bị đau đớn hành cho đến chết.

Nguyệt Trì Lạc nhếch miệng cười lạnh một tiếng, là ai có thâm thù đại hận với nàng như thế, còn phải dùng tới ‘Ôn Nhu’ để đối phó nàng.

"Trà này không hợp khẩu vị Tứ vương phi sao?"

Nhìn Nguyệt Trì Lạc đang trầm tư với chung trà, khóe miệng Tống Chỉ Thi hơi cong lên.

"Không hợp khẩu vị? Làm sao có thể?"

Nguyệt Trì Lạc nhú mày, ngẩng đầu lên cười, đôi mắt sáng như sao so với ánh mặt trời còn xán lạn hơn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (3)

Ánh mắt nàng vô cùng bình tĩnh đảo qua mọi người, nâng chung trà lên khẽ nhấp một miệng, híp nửa mắt nhìn chăm chú vào vẻ mặt từng người, nhưng sau đó ánh mắt lại trầm xuống, con người như mực âm u không thấy đáy...

Không có ai, không có bất kỳ kẻ nào có vẻ mặt khác thường.

Sao lại như vậy?

Rõ ràng là không có ai?

Vậy thì độc này, rốt cuộc là ai hạ?

Là ai muốn mạng của nàng? Hay là muốn khống chế nàng?

Theo lý thuyết, nếu như muốn mạng của nàng cũng không nên hạ độc được mãi tính, ‘Ôn Nhu’ mặc dù đủ độc, nhưng không thể bị mất mạng ngay tại chỗ.

Như vậy, rốt cuộc có thể là ai chứ?

Nguyệt Trì Lạc không tự chủ chau mày, ánh mắt lần nữa đảo qua vài nhân vật quan trọng.

Không phải hoàng hậu cũng không phải là Tổng Chỉ Thi, Trân phi lại càng không có khả năng.

Nàng cũng chưa từng kết oán với ai, như vậy rốt cuộc là ai đây?

Đầu óc Nguyệt Trì Lạc có chút rối loạn, liếc nhìn chung trà trong tay, ngẩng đầu lên uống một hơi cạn sạch.

Nàng không sợ chất độc này, trên người nàng vốn đã có một loại cực độc, hai loại độc dung hợp với nhau cũng chỉ càng thêm độc chút mà thôi.

‘Ôn Nhu’ này mặc dù tàn bạo, đối với nàng... Nàng chưa thử qua, nhưng chắc là cũng không có tác dụng gì.

Nàng cười khổ, khoe miệng đắng chát có chút khó chịu.

Nàng là một người mang độc, thật không biết đây rốt cuộc xem như chuyện tốt hay là chuyện xấu.

Sắc trời bên ngoài đã tối, xem ra ý tứ của hoàng hậu hiển nhiên là không có dự định thả người.

Nguyệt Trì Lạc áp chế đủ loại cảm xúc vào trong lòng, có chút buồn ngủ mông lung, cố ý nhìn về phía hoàng hậu ngáp một cái thật to.

Thật đúng là, có chút buồn ngủ à.

Hoàng hậu cười một tiếng, nhìn đám phi tần phía dưới nói: "Sắc trời đã tối, mọi người hãy hồi cung nghỉ ngơi đi."

Trong nhóm phi tần, có vài người vốn cũng có chút buồn ngủ mệt mỏi, nhưng ngại hoàng hậu chưa nói tan cuộc đương nhiên không dám bỏ đi về trước.

Hiện tại nghe hoàng hậu nói như thế, đều rớt rít dập đầu lui ra.

"Sắc trời đã tối, hiện giờ cửa cung cũng đã cấm đi lại ban đêm, hai người các người tối nay hãy ở lại trong cung, ngày mai Bốn cung phái

người đưa các người trở về."

Hoàng hậu quay đầu cười yếu ớt, nhưng nói thì nhìn về phía Tống Chỉ Thi Nguyệt và Nguyệt Trì Lạc nói, mà còn không cho người ta có đường cự tuyệt.

Cả cửa cung cũng đóng, Nguyệt Trì Lạc nàng còn lời gì để từ chối.

"Vậy thì làm phiền nương nương." Thần sắc Tống Chỉ Thi quái dị lờm Nguyệt Trì Lạc một cái, hiền thực đáp ứng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (4)

Nguyệt Trì Lạc giựt giựt mí mắt, ngược lại cười nói, "Tốt, đành phải quấy rầy nương nương vậy, hy vọng không cần gây thêm phiền toái cho nương nương."

Xì... Lời xã giao ai không biết nói?

Nguyệt Trì Lạc nàng cũng biết đấy, chẳng qua hôm nay ngủ lại chỗ này không biết ngày mai có thể bình an trở về hay không...

Việc này thật rối rắm à, muện thế này gọi nàng vào cung rồi lại không cho về, còn yêu cầu ngủ lại.

Đêm nay... Đại khái sẽ rất đặc sắc...

"Trì Lạc lui xuống trước đi."

Nguyệt Trì Lạc nhìn về phía Tổng Chỉ Thi và hoàng hậu cười cười, trông thấy Tổng Chỉ Thi vẫn chưa có ý định đứng dậy rời đi, mặt mày cong lên vui sướng.

Hoàng hậu cùng thái tử phi.

Đại khái... Có lẽ... Còn có chuyện gì rồi...

Nhìn Thập Thất nháy mắt ra dấu, ý bảo nàng đuổi theo, Nguyệt Trì Lạc đi theo cung nữ dẫn đường phía trước rời khỏi đại điện.

Hoàng hậu và Tổng Chi Thi liếc mắt nhìn nhau, hai người đều chậm rãi nở nụ cười.

Cửa chính điện Kim Phượng từ từ khép lại, cho đến khi đèn đuốc bên trong toàn bộ dập tắt, nam tử trên nóc nhà mới đem mảnh ngói từ từ trả lại vị trí cũ.

Hắn nhếch khóe miệng cười yếu ớt, đôi mắt hoa đào yêu mị câu hồn, con người lưu chuyển như đoạt hồn phách con người.

Sau một lúc lâu, hắn trầm ngâm, lăm lăm tự nói một mình: "Có ý tứ, thật là có ý tứ, nữ tử như thế, Chủ Thượng hẳn là phải động lòng thôi..."

Thanh âm trầm thấp thông thả, ngữ điệu lại có chút bó buộc, câu nói sau cùng có phần không xác định.

★★

Trong màn đêm, có hai bóng đen từ trong hoàng cung Đế Đô bay vọt tới, cuối cùng dừng ở hai phía trái phải bên hông điện Kim Phượng.

Trên bả vai hắc y nhân bên trái khiêng một cái bao tải to, trên tay cầm một đóa hoa bảy màu, màu sắc của hoa đó ở trong màn đêm nhanh chóng hiện lên ánh sáng đỏ quý dị.

Hắc y nhân bên phải móc ra khối mê ở trên người, nhẹ nhàng thổi vào cửa sổ vài hơi.

Thời gian đại khái khoảng nửa chung trà, hai hắc y nhân liếc mắt nhìn nhau, rón rén đẩy cửa vào...

Giữa lúc nửa tỉnh nửa mê, Nguyệt Trì Lạc nhận ra được khác thường, nàng nghiêng người ngừng lại hô hấp, nhắm chặt hai mắt nhú mày, im hơi

lặng tiếng tiếp tục quan sát, muốn nhìn kỹ ba người này rốt cuộc có mục đích gì.

Một lúc sau, trong phòng vang lên tiếng rên rỉ tiêu hồn của nam tử đang cố kiềm nén...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (5)

Bóng người ngoài cửa sổ chợt lóe, một hắc y nhân khác cưỡi xuống bao tải, rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc khẽ động, ý thức được không tốt, vừa định chuyển người nhìn xem kết quả.

Đối diện là đôi mắt tròn to của hắc y nhân, con ngươi tăm tối trong đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng, sau đó trên cánh tay đau xót xuất hiện một dòng chất lỏng ẩm ướt, máu từ trên cánh tay chậm rãi tuôn ra ngoài.

Hắc y nhân cũng cả kinh, không nghĩ tới đã hạ khỏi mê cao nhất mà có người vẫn còn thanh tỉnh.

Thân hình lập tức xoay chuyển một cái, đóa hoa trong tay dính máu rơi xuống trên mặt đất, không tới một phút, từng mảnh đóa hoa bảy màu nhanh chóng trở nên điêu tàn, biến thành cánh hoa khô cằn còn kèm theo một màu đen đậm đặc.

Thấy rõ đóa hoa trên mặt đất, Nguyệt Trì Lạc cả kinh, thân thể lập tức run rẩy, dâng lên từng trận mãnh liệt cảm giác khó chịu.

Hắc y nhân cười lạnh một tiếng, đôi tay xuất chiêu, ngân quang chớp động trực tiếp hướng tới lồng ngực của Nguyệt Trì Lạc.

Nguyệt Trì Lạc thuận thế lăn một vòng ở trên giường, ngưng tụ mười phần nội lực phi thân lên, không lùi mà tiến tới, một tay nghênh đón với

hắc y nhân.

Nội lực đấu nội lực, đôi tay giao tiếp lưng chừng giữa không trung phát ra tiếng vang vô cùng chấn động, bàn ghế trong phòng không thể ức chế lay động, phát ra tiếng vang cực kỳ âm ỉ.

Hắc y nhân thu chiêu, bước chân không thể khống chế thui lùi lại mấy bước, thân thể chấn động, bên môi xuất hiện máu tươi đỏ thẫm từ khóe miệng chảy xuống.

Hắn vượt vượt thắt lưng sững sờ, kinh ngạc vì nội lực đối phương thâm hậu như thế, còn chưa kịp hồi phục thần trí thì Nguyệt Trì Lạc đã phi thân đến trước mặt, lập tức không hề do dự lui về phía sau vung ra một chiêu, vận khởi khinh công tung người nhảy một cái biến mất khỏi phòng...

Nguyệt Trì Lạc không kịp thu chiêu để đuổi theo người, cổ đè xuống cảm giác thân thể không thích hợp, đến khi thấy rõ nam nhân thân thể trần truồng trên mặt đất đang phát ra tiếng rên rỉ khó nhin, Nguyệt Trì Lạc kinh ngạc há to miệng...

Đây là thế nào?

Hạ xuân được cho mình, rồi mang một nam nhân bị hạ xuân được tới, bọn họ đây là chuẩn bị đến bắt gian tại trận sao?

Thân thể dâng lên từng trận tê dại khó chịu, đau đớn và nóng rực cùng tồn tại, trong cơ thể nhanh chóng hỗn loạn thở gấp, dày vò mỗi một chỗ thần kinh ở trên người.

Nguyệt Trì Lạc gập người xuống, thậm chí còn có thể cảm giác được trong cơ thể mình đang kêu gào dục vọng cùng xé rách đau đớn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (6)

Linh Hoa Thất Sắc, đệ nhất xuân dược, còn có tên là Thất Sắc Xuân, xuất xứ từ Hoàng thất Nam Cung, nhiều năm trước bị Đệ Nhất Thần Thâu trộm ra từ Hoàng thất Nam Cung, đã từng lưu truyền ở trên giang hồ một thời gian, cuối cùng im hơi lặng tiếng biến mất không dấu vết, đến nay không có ai thấy qua.

Nhưng không ngờ bây giờ lại dùng trên người Nguyệt Trì Lạc nàng.

Hơn nữa, thuốc này không cần uống, chỉ cần dính một chút như vậy, cho dù có là liệt nữ trinh tiết cũng khiến người trở thành dâm phụ.

Ngoại trừ giao hoan với nam nhân, không có thuốc nào chữa được.

Chết tiệt!

Lại còn hạ đệ nhất xuân dược!

Lúc ở Thiên Cơ Các có lần tình cờ đọc qua trong sách, thấy sách trên viết rất lợi hại, lúc ấy còn không cho là đúng, nhưng chưa từng nghĩ uy lực của thứ này vượt quá xa dự tính của nàng.

Nguyệt Trì Lạc cắn chặt hàm răng, đầu phảng phất như có gì đó bị hút ra, chỉ cảm thấy lý trí cách bản thân càng lúc càng xa.

Không do dự nữa, nàng cầm lên cây trâm cài đâm xuống trên bắp đùi một cái thật sâu.

Chỉ chốc lát, máu tươi đỏ thắm lần lượt theo bắp đùi từ từ chảy xuống, áo lót trắng tinh lập tức bị nhuộm máu đỏ hồng.

Có vậy mới khiến cho thần trí vẫn đục của Nguyệt Trì Lạc hơi thanh tỉnh chút.

Giờ phút này, nam nhân cả người trần trụi nằm trên mặt đất rên rỉ, hẳn khó nhin lẫn qua lộn lại, đầu chôn ở trong bóng tối lờ mờ, da thịt trên cơ thể lan tràn ửng hồng, đôi mắt mê ly tràn đầy dục vọng.

Dựa vào bản năng từng được răn dạy, hẳn giống như dã thú mất đi lý trí leo bám vào chân Nguyệt Trì Lạc, da thịt nóng rực chạm đến làn da cũng tản ra khí nóng, giống như đang chìm sâu dưới biển bất ngờ gặp được bè gỗ, theo bản năng càng muốn nhiều hơn...

Nguyệt Trì Lạc thềm nguyên rủa một tiếng, hơi sức toàn thân từ từ hóa thành hư ảo, nàng nhắc chân dùng hết sức lực một cước hung hăng đá hẳn văng ra.

Không được một khắc tên nam nhân lại lần nữa leo lên người nàng, hai tròng mắt hẳn đỏ tươi, một tay giam cầm nàng, một tay không còn chút lý trí xé rách áo trong của nàng.

Nguyệt Trì Lạc có chút tuyệt vọng, màn đêm bên ngoài tối đen như mực, cung điện cách đó không xa cũng như nhau được bao phủ ở trong bóng đêm mờ ảo.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (7)

Nửa thật nửa giả, mông lung nhưng lại rõ ràng.

Đó là một đường chết chỉ có thể vào không thể ra, trừ phi từ bên ngoài phá đi vào, bằng không chỉ có thể bị vây chết ở chỗ này.

Chẳng lẽ, thật phải thất trình?

Nguyệt Trì Lạc khó hiểu có chút buồn cười, là ai độc ác với nàng như thế?

Không có thời gian nghĩ quá nhiều, Nguyệt Trì Lạc cầm lên trâm cài dùng lực đâm vào phía sau thân thể tên nam nhân.

Nam nhân bị đau, sức lực trên tay buông lỏng, Nguyệt Trì Lạc nhấc lên thân thể vô lực, rút ra cây trâm cài, tiếp tục đâm thêm một nhát vào trước ngực hắn, tên nam nhân vô lực thụt lùi lại mấy bước, con người đỏ như máu trong nháy mắt trấn tĩnh, nhưng rồi trong chớp mắt lần nữa chỉ còn lại dục vọng của loài dã thú.

Nguyệt Trì Lạc thở hỗn hển, khắp người càng lúc càng khó chịu, dục vọng đang tàn phá nàng, nàng lại không còn hơi sức để tránh né.

Nguyệt Trì Lạc muốn nhân lúc mình còn chút thanh tĩnh giết chết tên nam nhân này, nếu không mình sẽ phải thất trình mất.

Nhưng nếu như tên nam nhân này chết, nàng cũng sẽ bị dục vọng hành hạ tới chết.

Cẩn thận suy xét vài lần, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy thất trình là chuyện nhỏ, mất mạng mới là chuyện lớn.

Bởi vì trình tiết so với mạng sống, thật sự không đáng giá nhắc tới.

Dù sao nàng cũng đã xuất giá, không còn là cái gì hoàng hoa khuê nữ, hơn nữa nàng không thương Đông Phương Tuyết, cũng không cần thiết vì hấn thủ trình, vứt bỏ mạng của mình.

Nhưng Nguyệt Trì Lạc ngẫm nghĩ lại cảm thấy không cam lòng, rõ ràng đây là cái bẫy của người khác tạo ra.

Mà mình lại hết cách không có đường lui, còn phải tạo điều kiện cho người ta bắt gian tại chỗ.

Thật sự là, không cam lòng mà...

Cuối cùng, trong sự việc lần này, riêng bản thân Nguyệt Trì Lạc cảm thấy có lỗi nhất chỉ có Đông Phương Tuyết!

"... A... Tuyết..."

Nguyệt Trì Lạc vô ý thức nỉ non một tiếng, lúc ý thức nàng hoàn toàn rút khỏi cơ thể thì nam nhân lại lần nữa leo lên người nàng, lần này nàng hoàn toàn buông tha giãy giụa, cũng không còn hơi sức để giãy giụa...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (8)

Gió đêm lay động, sắc trời dần tối bao phủ cả hoàng cung trong một mảnh tối đen.

Bên hông cửa điện Kim Phượng, nam tử phục tay mà đứng, lẳng lặng nghe bên trong thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rĩ cùng tiếng vang náo loạn, đôi mắt hoa đào mang theo một ít mê ly cùng với vẻ mặt nham hiểm, áo choàng màu đỏ cẩn thận tỉ mỉ choàng ở trên vai, mặc cho gió thổi vung vẩy phiêu dật đung đưa.

Không lâu sau, có một hắc y nhân từ cửa hông nhanh chóng nhảy vọt ra, trực tiếp chạy đi về cửa chính phía Đông, nam tử ung dung thản nhiên nhếch nhếch khóe miệng đỏ tươi.

Trong chốc lát, bóng đen cũng biến mất vào trong màn đêm.

"Có thích khách..."

"Bắt thích khách..."

Xa xa, có âm thanh truyền đến.

Cửa chính phía Đông trong nháy mắt đã dấy lên nhiều ngọn đuốc, ánh lửa cơ hồ chiếu sáng cả hoàng cung.

Tiếng bước chân thị vệ đột ngột phá tan sự yên tĩnh trong hoàng cung, đội ngũ thật dài đang từ từ xuất phát về hướng bên này.

"Đi... Qua bên kia lục soát."

"Một góc cũng không thể bỏ qua."

Ánh mắt nam tử hung ác nham hiểm thoáng qua vài phần hứng thú, nhìn thị vệ đang vội vàng chạy tới hướng bên này lục soát, sâu kín thối một hơi.

Xoay người, không do dự nữa, lắc mình vào cửa bên hông.

Trong phòng, nam tử bị xuân dược khống chế đang ra sức xé rách áo lót trên người nữ tử, đôi con ngươi đỏ như máu, mang theo nồng đậm hơi thở dục vọng như loài dã thú mất đi lý trí.

Trước ngực của hắn, trên mặt còn đọng lại vết máu.

Giờ phút này, xiêm y nữ tử xốc xếch, cả người mềm mại vô lực xụi lơ mặc cho nam nhân giở trò, áo lót trắng tinh cũng bị nam tử xé rách không còn nguyên vẹn, nhưng vẫn còn có thể che đậy thân thể.

Long Khuynh Anh híp híp đôi mắt hoa đào, không tốn chút sức lực nào ngăn lại tên nam tử bị dục vọng thiêu đốt, một chương xuất ra mười phần khí lực phát vào trên huyệt thái dương tên nam nhân.

Cởi xuống áo choàng của mình bao trùm lấy nữ tử, Long Khuynh Anh sâu kín thở dài, nhảy vào trong màn đêm biến mất, giọng nói nhẹ truyền đến rồi tiêu tán trong đêm tối, tuyệt đối mang theo âm chất*.

"Khuynh Anh, sao có thể lưu lại vết nhơ cho Chủ Thượng chứ!"

- _____

*Lời tác giả: Thật ra thì ta rất muốn cho A Lạc bị cường bạo ㄟ (____
____) ㄟ (cũng may bà tg này còn chút nhân tính)

*Âm chất: Từ này mình kg hiểu rõ nghĩa của nó nhưng tra từ điển Trung thì ý nó là thế này: Sắp đặt ngầm (tốt xấu họa phúc đều bởi trời định, người không thể biết được).

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (9)

Áo choàng màu đỏ, giọng nói hung ác nham hiểm hơi trầm tĩnh nhẹ thoảng qua ở trong màn đêm, cuối cùng biến mất giữa hoàng cung.

Gần như cũng trong nháy mắt, một bóng đen lần nữa lại lắc mình tiến vào từ bên hông điện.

Bóng đen lấy bình sứ trên người ra đổ xuống chút bột phấn rắc lên thi thể trần trụi, giữa không trung hiện ra tràn ngập mùi chua mục rã, cuối cùng bị gió thổi tan không lưu một chút dấu vết.

Trong nháy mắt, thi thể trên đất hóa thành nhiều đốm bột phấn lấm tã, thậm chí kể cả cục xương cũng không còn.

Nhìn thi thể trần trụi ở dưới dực vật hóa thành bột phấn, bóng đen hài lòng thu hồi bình sứ, xoay người biến mất trong màn đêm trước khi thị vệ đến lục soát.

Đều nói người chết như đèn tắt, xem đi, ai biết con người cứ như vậy biến mất?

Cuối cùng lưu lại ở điện Kim Phượng, chẳng qua chỉ là đường chết đang bị người ở bên ngoài tàn phá.

Lúc này, hoàng cung của nước Đông Phương nhất định là không còn bình tĩnh!

Long Khuynh Anh ôm Nguyệt Trì Lạc một đường tung hoành ngang dọc, xúc cảm trên tay nóng rực có thể phỏng lòng bàn tay, ngay cả gió lớn gào thét cũng không thổi tan được loại nhiệt độ này.

Hắn cúi đầu rũ xuống hai mắt, nhìn cô gái ở trong lòng mình giãy dụa rên rỉ, trên da thịt trắng nõn đỏ bừng như son, nàng gắt gao cuộn lại mi mắt thanh tú, đôi môi hồng phấn cắn thật chặt, mím ra một đường cong có vẻ khó chịu cực độ, đôi con ngươi như hai vì sao sáng cộng với đôi mắt quyến rũ như tơ.

Trong ánh mắt hoa đào không hề gợn sóng, hắn cứ nhìn rồi mặc cho nàng gắt gao ôm lấy thắt lưng của mình, dưới chân một khắc cũng không ngừng, gấp rút lên đường.

Nguyệt Trì Lạc khốn khổ giãy dụa thân thể trống không, đôi tay càng lúc càng gắt gao ôm chặt Long Khuynh Anh, giống như ôm một khối băng lớn cảm thấy thật dễ chịu.

Nhẹ nhàng thở phào một hơi, đôi tay nàng tham lam vuốt ve về phía trước, dùng cơ thể cọ sát lên xuống, khẽ mở mắt ra, vừa đứng nhìn thấy trước mặt mình có quả anh đào đỏ tươi rất hấp dẫn, không chút nghĩ ngợi dùng môi bao phủ lên quả anh đào đó. (hớ hớ)

Môi Nguyệt Trì Lạc liên tục gặm cắn lên quả anh đào, lúc này bản thân cũng đã giảm bớt đi phần nào khó chịu.

Xúc cảm trên môi quyết liệt khiến Long Khuynh Anh siết chặt cánh tay, hắn ngừng lại một chút, đôi mắt hoa đào lạnh lẽo như băng trong khoảnh khắc trở nên thâm trầm.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (10)

Ánh mắt âm trầm mang theo hơi thở tà mị, như hoa Uất Kim Hương* đen nhánh ung dung nở rộ nhưng lộ ra quý mị, dung nhan xinh đẹp quý dị có một không hai như ẩn như hiện ở trong bóng đêm. Bờ môi lạnh lẽo thoáng hiện ý cười giễu cợt, tựa như hồ ly tu luyện ngàn năm, cái loại quyến rũ từ trong xương cốt thấm thấu ra một tia mê ly đến sa sút tinh thần. (*hoa tu-líp)

Hắn không đáp ứng cũng không cự tuyệt, mặc cho môi Nguyệt Trì Lạc gặm cắn ở trên cánh môi tươi đỏ của hắn, răng môi tha thiết hòa quyện vào nhau...

Gió lớn gào thét thổi qua bên tai, cắt ngang gò má tạo nên cảm giác khoan khoái khác, Nguyệt Trì Lạc khó chịu rứt rứt thân thể, hai chân quay ngược lại câu lấy thắt lưng thon gọn của Long Khuynh Anh, đôi tay mảnh khảnh vuốt ve trên eo hắn, yêu kiều nóng nảy tìm kiếm đại lượng.

Nhưng... Trước khi nàng tìm được đại lượng, Long Khuynh Anh đã nhẹ nhàng tránh ra tách nàng rời khỏi người, răng môi nhanh chóng tách rời, Nguyệt Trì Lạc rốt cuộc nhịn không được khổ sở khóc ra tiếng.

Nước mắt cuộn cuộn từ gò má chảy xuống, Nguyệt Trì Lạc khó chịu, khóc lóc, đau đớn, co giật...

Con người đỏ hồng sáng rực như ngọc lưu ly, trên hàng mi dài cong vút còn vương giọt nước mắt trong suốt, hai mắt bình tĩnh nhìn bầu trời đêm,

con người tâm tối dần dần trở nên tinh khiết cùng với yêu tinh quyến rũ vừa vận kết hợp thêm phần câu hồn mê ly.

Long Khuynh Anh nhú nhú đầu lông mày, gia tăng tốc độ bay đi, không chờ được vận dụng khinh công đến mức tối đa.

Lần nữa dừng lại thì đã đặt mình ở trong phủ Tứ Vương Gia.

Một đường không trở ngại tiến vào Lục viên, Long Khuynh Anh đầu tiên nhìn thấy chính là một thiếu niên đứng ở cạnh hồ sen, đèn đuốc lơ mờ bao phủ quanh thân hắn, mạ lên cho hắn vàng sáng nhàn nhạt.

Bóng dáng đó, cũng như nhiều năm trước, cô độc hiu quạnh.

Nghe được tiếng vang cửa mở, hắn từ từ, chậm rãi nghiêng đầu lại.

Đầu tiên là từng đường nét của hình dáng, hàng mi dài xoắn cong, kế đến là tuần nhan có một không hai, đôi con ngươi màu tro lạnh ôn nhuận, khi nhìn thấy Nguyệt Trì Lạc trên tay Long Khuynh Anh, trong phút chốc xương cốt lạnh như băng, như lưỡi kiếm sắc bén đâm người đả thương người.

"Chuyện gì xảy ra?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (11)

"Chuyện gì xảy ra?"

Đông Phương Tuyết lạnh lùng hỏi, lông mày không vui nhú lên, đỡ lấy dáng vẻ nhỏ nhắn mệt mỏi co rút thành một khối của Nguyệt Trì Lạc từ trên tay Long Khuynh Anh, thương tiếc ôm vào trong ngực, đến khi nhìn thấy nước mắt ràn rụa trên mặt nàng thì giữa lông mày không nhin được đau lòng mà thương yêu.

"Thất Sắc Xuân, thái tử phi và hoàng hậu!" Long Khuynh Anh thu hồi cánh tay đang uốn cong trả lời ngắn gọn.

Thái tử và Tứ Vương Gia bằng mặt không bằng lòng cũng không phải là một hai ngày, Tổng Chỉ Thi cùng hoàng hậu vốn là quan hệ ruột thịt mẹ chồng nàng dâu, mưu hại không được Đông Phương Tuyết hãn, nên định xuống tay với Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết đương nhiên sớm có đề phòng, đâu dễ dàng cho bọn họ đắc thủ như vậy.

Xem ra, hãn phải gia tăng tốc độ động thủ rồi!

Đông Phương Tuyết lần nữa nhú chặt mi mắt như tranh vẽ, môi mỏng xinh đẹp nhếch lên thoáng hiện ra ý cười lạnh, con người màu tro lạnh nhàn nhạt chiết xạ ra hàn băng bất tận không thể nói bằng lời.

"Đưa thuốc giải ‘Ôn Nhu’ cho ta." Hãn nhàn nhạt lên tiếng, giọng nói xa cách lạnh lùng.

Long Khuynh Anh im lặng, theo lời từ trong ngực lấy ra thuốc giải ‘Ôn Nhu’ đưa cho hần.

Nhận lấy thuốc giải, Đông Phương Tuyết nhẹ thở dài một tiếng, chuyên chú nhìn người con gái trong ngực, ngón tay nổi rõ khớp xương tỉ mỉ vuốt ve mi mắt như tẩy rửa cho nàng.

Vương phi của hần, không phải là một mỹ nhân, nhưng thanh tú thì lại có thừa.

Đặc biệt nhớ nhất là, lần đầu gặp gỡ ở tiệc Thiên Kim, cả người nàng giống như không xương tựa vào ghế dựa, như mèo con nằm phơi nắng toàn thân đầy hơi thở lười biếng, đôi mày thanh tú cong cong, lông mi dài tựa như chiếc quạt hương bồ, cánh mũi xinh xắn thon gọn, đôi môi hồng phấn nõn nà, không có chỗ nào mà không hấp dẫn.

Không! Nếu như thực sự nói gặp lần đầu tiên, thì phải là ở cửa thành phía Đông hoàng cung.

Lúc đó, hần ngồi ở trên xe ngựa, xe ngựa đi qua cửa thành phía Đông thì rèm bị gió cuốn lên, xa xa nhìn thấy nàng chật vật ngã trên mặt đất, lười biếng nhìn như cung kính nhất gan, nhưng thần thái lại không để bất kỳ ai vào trong mắt.

Đông Phương Tuyết nhìn chăm chăm người con gái trong ngực, môi mỏng gợi lên ý cười nhợt nhạt, nhất thời như lạc vào mê cung, cho đến khi truyền đến thanh âm nàng nghẹn ngào, lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

"A Tuyết... Ta... Khó chịu..."

Giọng nói yêu kiều mềm mại, giống như một loại gạo nếp làm ngọt đến tận đáy lòng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Công Chúa Phò Mã (12)

"A Tuyết... Ta... Khó chịu..."

Giọng nói yêu kiều mềm mại, giống như một loại gạo nếp làm ngọt đến tận đáy lòng.

Đông Phương Tuyết không kiềm được chấn động toàn thân, một khắc đó, đôi mắt tựa như Hàn Băng trong nháy mắt hóa thành hơi lạnh, một thân dịu dàng cứng chiều chỉ vì nữ tử trong ngực làm điên đảo, hai cánh tay đang ôm nàng thật chặt lại vô ý thức siết chặt, siết chặt, siết chặt hơn nữa, như muốn đem nàng hòa quyện vào tận xương máu mới chịu buông tha.

"Ngoan! Ráng thêm chút nữa, ta sẽ giúp nàng giải độc!"

Hôn một cái lên cánh môi hồng bị Nguyệt Trì Lạc tàn phá, giọng nói Đông Phương Tuyết hơi lo lắng hỏi: "Có thể giải độc trên người nàng?"

Long Khuynh Anh lắc đầu, gằn từng chữ một: "Trừ bát uống rượu bằng vàng ra, không... có... thuốc... giải!"

"Bát uống rượu bằng vàng sao?" Đông Phương Tuyết nhếch miệng, không màng để tâm cười lạnh, ôm Nguyệt Trì Lạc lập tức bước vào phòng ngủ, trước khi đi để lại một câu nói nhột nhật bay vào trong tai Long Khuynh Anh.

"Tức là cũng vì bát uống rượu bằng vàng, Bốn vương nhất định phải ngồi lên vị trí kia!"

Giọng nói thản nhiên, kèm theo khí phách không thể khinh thường bỏ qua.

Long Khuynh Anh sửng sốt, tiếp theo nhúu thật chặt hàng lông mày xinh đẹp, mặc dù không đồng ý hẳn vì bát uống rượu bằng vàng mới cần vị trí kia, nhưng cũng không có cách khác, nghĩ vậy, mặt mày cũng theo đó từ từ giãn ra.

"Thế thì, Khuynh Anh chắc chắn sẽ vì chủ thượng, bình định tất cả trở ngại..."

Hắn dùng thân phận phò mã Tam công chúa, dốc hết toàn lực bình định hết thầy trở ngại cho hắn.

Bỏ lại những lời này, bóng lưng Long Khuynh Anh từ từ tan vào trong bóng đêm.

Phía bên kia.

Đông Phương Tuyết ôm Nguyệt Trì Lạc đi vào nội thất, bàn tay đặt ở phía sau lưng trấn an nàng.

Nàng nhẹ nhàng nức nở, nước mắt phủ đầy gò má, bị dục vọng trong cơ thể khiêu khích, khó chịu đau đớn giãy giụa trong vòng tay hắn.

Hắn nhìn nàng rơi lệ, môi mỏng càng thêm mím chặt.

Nhẹ nhàng đặt nàng lên giường, hai ba lần trút hết xiêm y khỏi cơ thể hai người, da thịt đỏ hồng phơi bày trong không khí.

Da thịt nàng nõn nà đỏ hồng, trên người có dấu vết bị móng tay cào tổn thương, trên cổ còn lưu lại một ít vết hôn xanh tím.

Hắn nhìn thấy đôi mắt bỗng thâm trầm, trong nháy mắt, ùn ùn như bão táp hôn xuống.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Một Phong Hưu Thư (1)

Hắn hôn rất sâu, hơi thở nóng rực bao quanh nàng, ở trên môi của nàng triền miên đau xót. (ý nói đau lòng)

Đôi mắt màu tro lạnh ôn nhu không hề chớp nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt muôn vàn lưu luyến.

Nàng ngênh hợp theo hắn, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô, sóng mắt sáng rực như ngọc lưu ly nhìn về hướng hắn có mê hoặc, có cầu xin cùng khổ sở, khí chất như yêu tinh quý mị kết hợp với sự trong sáng thuần khiết tạo nên một loại hấp dẫn trí mạng.

"... A... Tuyệt... A... Tuyệt..."

Mỗi một tiếng kêu gọi đó, gần như khiến Đông Phương Tuyệt không thể tự chủ.

Hắn chưa bao giờ biết, tên của hắn được nàng kêu lên, sẽ làm cho hắn có cảm giác đau buốt đến tận tim như thế, có loại xúc động khiến người ta muốn nhào nặn nàng hòa vào trong máu thịt!

Làn môi từ từ hôn lên từng chỗ từng chỗ, hắn hôn khô vệt nước mắt trên mặt nàng, thương tiếc hôn lên từng mỗi tắc da thịt trên người nàng.

Một thân đứng sừng sững, hắn dịu dàng tiến vào trong nàng, ở trên người nàng bắt đầu theo quy tắc chuyển động, nàng nức nở một tiếng, ôm

hắn thật chặt. Chỉ một thoáng, thời gian như ngừng lại, khoái cảm như thủy triều bao phủ bọn họ.

Đêm hôm đó, nàng ở dưới thân hắn uyển chuyển rên rỉ, như đóa hoa tươi đẹp ung dung nở rộ dưới thân hắn...

- _____

Khi Nguyệt Trì Lạc tỉnh lại, đã là sáng sớm của ba ngày sau.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng khúc xạ tiến vào, ánh nắng nhàn nhạt như mẹ hiền dịu dàng ôm ấp bao quanh cả vùng đất.

Nàng mơ mơ màng màng cúi đầu nhìn xem thân thể trần trụi của mình, chứng kiến trên người lưu lại vô số vết hôn, trong nháy mắt, nhịp tim dồn dập rối loạn.

Nàng không biết những thứ này là Đông Phương Tuyết lưu lại, hay là tên nam nhân cũng bị hạ xuân dục kia?

Nếu như quả thật là tên nam nhân khác lưu lại, nàng nên dùng thái độ gì cư xử với Đông Phương Tuyết đây?

Dù sao đây là cũng là thời đại phong kiến, bản thân có thể vì mạng sống mà không cần trinh tiết, nhưng Đông Phương Tuyết hẳn có thể không để ý sao?

Hắn đường đường là một Tứ Vương Gia, cho dù có độ lượng đi nữa, sao có thể tha thứ cho một Vương phi bị thất trinh?

Chuyện đêm đó, nàng chỉ mơ mơ hồ hồ nhớ được một số đoạn ngắn không rõ ràng.

Thời điểm nàng đã hoàn toàn buông tha giã giụa, coi như ngay lúc đó Đông Phương Tuyết biết được tình cảnh của nàng, sợ là cũng tới không kịp ngăn cản.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Một Phong Hưu Thư (2)

Nguyệt Trì Lạc thở dài một tiếng, nhìn vết hôn xanh tím trên người, trong lòng đối với Đông Phương Tuyết áy náy càng thêm sâu.

Là nàng đã làm cho đường đường Vương Gia như hấn chịu nhục.

Mặc dù không phải tự nguyện, nhưng sự thật đúng là bản thân bất trình với hấn.

Tứ vương phủ này, có lẽ từ nay về sau cũng không dung nạp nàng nữa.

Nghĩ như vậy, Nguyệt Trì Lạc không chỉ có chút nhức đầu, nàng chỉ muốn tìm một cây đại thụ tốt để che chắn thôi, ngay cả như vậy cũng khó khăn thế sao?

Sau khi thay y phục chỉnh tề, nàng dọc đường hỏi thăm Cao tổng quản, biết được Đông Phương Tuyết ở thư phòng. Nguyệt Trì Lạc một khắc không ngừng vội vã đi qua, trong lòng có chút trống rỗng, có chút rối loạn, mà nhiều hơn chính là cảm thấy hổ thẹn với Đông Phương Tuyết.

Nhíu nhíu đôi mày thanh tú, Nguyệt Trì Lạc kiên định đi về hướng thư phòng.

Dù có áy náy thì sao?

Chẳng lẽ có thể trốn tránh ư?

Không thể nào... Cũng vẫn phải đối mặt!

Một khi đã như vậy, sao không tìm Đông Phương Tuyết trước hỏi cho rõ ràng cụ thể?

Mặc dù mở miệng hỏi vấn đề này có chút khó khăn, nhưng bản thân cũng không thể quá quyết đoán bừa bãi, không chừng lại có kỳ tích?

Hơn nữa vô luận như thế nào, cũng không ngoài hai kết quả, chính là...!

Hữu và bị hữu, chỉ thế thôi!

Nghĩ như vậy, bước chân Nguyệt Trì Lạc càng thêm kiên định, có điều hàng mi vẫn nhúu chặt không có chút nào buông lỏng.

"Vương phi, Vương Gia nói, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy!"

Nguyệt Trì Lạc ngây ngẩn, mắt thấy thư phòng đang ở trước mắt, lại bị thị vệ cận thân của Đông Phương Tuyết nửa đường ngăn cản.

Thanh âm nói ra lãnh đạm lạnh nhạt, mặc dù giọng điệu có phần cung kính, nhưng phần kiên định thì càng nhiều hơn.

Người này, Nguyệt Trì Lạc đã từng gặp hai lần, là thị vệ bên cạnh Đông Phương Tuyết, tên là Tiêu Mặc!

Nguyệt Trì Lạc ngừng lại bước chân, nhìn hẩn một cái, lên tiếng nói: "Khi nào Vương Gia ra ngoài?"

Nếu không thể đi vào, vậy thì chờ hẩn đi ra, Nguyệt Trì Lạc nghĩ như vậy nên bước chân so với lúc nãy yếu đi một chút.

Người ta nói nàng không được gì, rồi lại cái gì mà mạnh mẽ chứ!

Nhưng không có cách, nàng thật có phần không kiềm được sự yếu ớt.

"Thuộc hạ không biết." Tiêu Mặc lạnh nhạt nói, khi nào Vương Gia ra ngoài làm sao hẳn biết?

"... Hả..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Một Phong Hưu Thư (3)

"... Hả..."

Nguyệt Trì Lạc ngẩn người, ngay cả Tiêu Mặc cũng không biết, vậy nàng phải đợi bao lâu?

"VẬY... ĐỂ TA ĐI VÀO TRƯỚC ĐƯỢC KHÔNG? CÓ CHUYỆN GÌ TA THAY NGƯỜI CHỊU TRÁCH NHIỆM?" Nguyệt Trì Lạc còn chớp chớp mắt vài cái, thử dò xét hỏi Tiêu Mặc.

Nàng sợ chờ đợi thêm nữa, chút kiên định mới vừa xuất hiện sẽ biến mất khi gặp mặt, bản thân nhịn không được sẽ quay đầu đi mất.

Suy cho cùng chuyện này phải nói như thế nào, nàng cũng thật rối rắm.

Tiêu Mặc lạnh lạnh liếc mắt nhìn nàng, vẫn im lặng!

"Này, cũng chưa chắc là sẽ xảy ra chuyện gì mà, vả lại, nếu có chuyện ta thay người gánh vác vẫn không được sao?" Trán Nguyệt Trì Lạc nổi lên ba gạch đen, nàng đã thối lui một bước lớn như vậy, người này sao còn không có phản ứng?

"Vương Gia nói, bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy!" Tiêu Mặc ngược mắt liếc nhìn nàng một cái, giọng nói đã lạnh thêm hai phần, Nguyệt Trì Lạc cố tình không thèm nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng đó của hắn.

"A Tuyệt, A Tuyệt..." Không thèm đếm xỉa đến ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Mặc, Nguyệt Trì Lạc cất giọng the thé hướng về phía thư phòng bắt

đầu rống lên.

Không còn cách nào khác, Tiêu Mặc không cho nàng đi vào, nàng không muốn so chiêu với hắn để cho người ta biết chuyện nàng có võ công, chỉ có thể dùng chính là phương pháp nguyên thủy nhất.

"A Tuyết, mau ra đây..."

"A Tuyết, Vương phủ cháy rồi..."

"A Tuyết, ta muốn vào gặp người!"

Mặc cho Nguyệt Trì Lạc kêu gào khàn cả giọng xuyên thủng cánh cửa kia, nhưng người ở bên trong cứ thế không có nửa điểm phản ứng, Tiêu Mặc cũng mặc kệ, tùy ý để nàng la hét ở cửa ra vào.

Thình thoảng có nha hoàn thị vệ đi ngang qua, đều bị tiếng gào thét này của nàng làm cho hiếu kỳ bước tới.

Mọi người bắt đầu bàn luận xôn xao, còn tưởng rằng Vương phủ đã xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa.

Tiêu Mặc nhíu lông mày, thấy mọi người bắt đầu dần dần xúm lại, đã có phần nổi giận: "Người có kêu vỡ cổ họng cũng vô dụng, Vương Gia căn bản không nghe được."

Nơi này được cách âm, nghe nói cũng không phải là loại tốt bình thường.

Lúc này Nguyệt Trì Lạc đã thật nổi giận, lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, phóng to giọng nói rống lên: "Đông Phương Tuyết, ngươi là tên khốn kiếp! Nếu không ra, ta sẽ hừ ngươi!" Tình cảm gì cũng không có, lên mặt cái gì chứ?

Nguyệt Trì Lạc trong lòng khó chịu, siết chặt thứ gì đó trong lòng bàn tay, đó là một phong hưu thư, trước khi nàng tới cũng đã chuẩn bị sẵn cho Đông Phương Tuyết.

Hiện tại xem ra thật phải sử dụng đến.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Một Phong Hưu Thư (4)

Nàng sợ cái gì, cùng lắm thì rời khỏi chỗ này thôi!

Hơn nữa, lúc tiến cung là ai ở bên tai nàng nói: Lạc nhi, không có chuyện gì!

Rốt cuộc thế nào? Là ai xảy ra chuyện?

Về sau Nguyệt Trì Lạc nàng có thể xem lời nói Đông Phương Tuyết hẳn như đồ chó má, không để vào trong mắt hay không?

Nguyệt Trì Lạc không hề phủ nhận đáy lòng mình có chút oán hận, mặc dù biết rõ không phải lỗi của Đông Phương Tuyết, nhưng chỉ cần vừa nhìn thấy vết hôn đầy khắp trên người mình, nỗi oán hận đó làm thế nào cũng không áp chế xuống được mà còn tăng vọt lên.

Nhìn mọi người vây quanh mình bàn luận xôn xao, thêm Tiêu Mặc ở trước mặt lạnh lùng nhìn nàng, Nguyệt Trì Lạc đột nhiên cảm thấy, mình giống như một đứa trẻ không hiểu chuyện cố tình gây sự.

Nhận ra điều đó, thật sự khiến cho Nguyệt Trì Lạc có chút phiền não.

"Tiêu Mặc, nói cho chủ tử ngươi biết, ta muốn xuất phủ đi chơi hai ngày." Thản nhiên vẫy vẫy tay về phía Tiêu Mặc, Nguyệt Trì Lạc xoay người rời đi.

Tiêu Mặc ngăn người, vẫn còn chưa hồi phục tinh thần bởi vì câu nói 'Ta sẽ hưu ngươi' kia.

"Lạc Lạc, người đang muốn đi đâu vậy?" Nguyệt Trì Lạc nhanh chóng xoay người, cánh cửa đột nhiên được mở ra.

Nguyệt Trì Lạc nghe được âm thanh, chậm rãi quay đầu lại, đầu tiên nhìn thấy chính là người đã biến mất rất lâu không gặp, Huyền Chi Thất. Tiếp theo đến là khuôn mặt âm trầm khó hiểu của Đông Phương Tuyết, hân mím nhẹ đôi môi mỏng, nhìn đáng vẻ hình như có chút không vui.

Kế tiếp cùng đi ra ở phía sau là một khuôn mặt xa lạ, dáng dấp nam tử đó rất đẹp, có loại tư vị của hồ ly tinh trong truyền thuyết.

Mới vừa nói chuyện chính là người mà đã biến mất rất lâu ----- Huyền Chi thất.

Nguyệt Trì Lạc ngẩn người, nhìn khuôn mặt không biểu cảm của Đông Phương Tuyết, mím mím môi có chút uất ức, nước mắt cứ như vậy ‘lách tách, lách tách’ rơi xuống.

Đông Phương Tuyết nhú chặt mi mắt như tranh vẽ, thấy Nguyệt Trì Lạc rơi lệ, đôi mắt trong phút chốc bỗng thâm trầm, cuối cùng lặng lẽ kéo nàng vào trong ngực ôm thật chặt, giọng nói nhẹ nhàng an ủi.

"Lạc nhi, làm sao vậy? Ai khi dễ nàng?"

Giọng nói Đông Phương Tuyết rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng, phảng phất như có thể khiến cho người ta từ cứng rắn bỗng trở nên mềm yếu.

Long Khuynh Anh nhếch lên cánh môi mỏng cười cười, khi ánh mắt hoa đào nham hiểm lưu chuyển, lại vừa hay nhìn thấy Huyền Chi Thất nhú mày có vẻ không vui.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Một Phong Hưu Thư (5)

Nguyệt Trì Lạc trợn to hốc mắt hồng hồng nhìn chăm chăm Đông Phương Tuyết, môi hồng mím nhẹ, không nói lời nào, nước mắt cứ như vậy thi nhau chảy xuống.

"A Tuyết, ta... Ta..." Nàng cắn chặt răng, muốn hỏi rõ chuyện đêm đó, muốn biết những dấu vết trên người nàng rốt cuộc là ai lưu lại, nhưng cảm thấy mở miệng thật khó khăn.

"Hử?" Đông Phương Tuyết nhú mày, dùng ngón tay nhẹ nhàng chùi đi nước mắt trên mặt nàng, kiên nhẫn chờ nàng nói tiếp.

Nguyệt Trì Lạc khẽ cắn môi, cuối cùng quyết định đổi mặt nói chuyện rõ ràng, nàng không muốn cái gì cũng chưa nói đã định luận quyết đoán bừa bãi, tự phán mình tử hình!

Nói như vậy, nếu quả thật có gì đó hiểu lầm, về sau biết ra, nàng nhất định sẽ hối hận tới chết!

Trước kia đọc tiểu thuyết, mỗi khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nàng luôn xem thường những người đã tự mình suy đoán rồi sau đó quyết đoán bừa bãi kết luận mình tội chết, cuối cùng hiểu ra chân tướng, lại hối hận biết vậy chẳng nên làm.

Nàng không muốn để lại mối hận suốt đời, không muốn...

"A Tuyết, ta hỏi người một chuyện, người đừng gạt ta. Thất Sắc Xuân trên người ta, là người giải sao?" Hít hít mũi, Nguyệt Trì Lạc bình tĩnh nhìn Đông Phương Tuyết, trong lòng như trống đánh nháy loạn.

Có chút lo lắng, có chút sợ sệt.

Cuối cùng, những cảm xúc đó toàn bộ đều hóa thành kiên định không có việc gì!

Thất Sắc Xuân không có thuốc giải, chuyện này Nguyệt Trì Lạc cũng biết được.

Đông Phương Tuyết nghe vậy, thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhúu mày, gương mặt khó hiểu nở nụ cười: "Nàng nói xem?"

"..."

Nàng nói xem? Nàng nói xem? Nàng nói xem...

Hỏi ngược lại một câu như vậy, không thể nghi ngờ là phủ đầu một gậy.

Sắc mặt Nguyệt Trì Lạc lập tức không còn chút máu, khóe miệng nhẹ giật giật, nhếch lên chút ý cười nhợt nhạt.

"Không phải là người giải sao, A Tuyết? A Tuyết..." Nguyệt Trì Lạc cúi đầu lăm băm hai tiếng, ngón tay siết chặt, chậm rãi ngẩng đầu lên từ trước ngực Đông Phương Tuyết, nhìn lướt qua mọi người xung quanh, lập tức lại cúi đầu xuống.

Đông Phương Tuyết nhìn thấy nàng hạ mắt cố nén rơi lệ, lòng bỗng nhiên trở nên mềm đi, có loại cảm giác đau lòng thương yêu lan tràn ở trong lòng không thể nói ra lời.

Sau đó, không đợi hẳn nói gì, Nguyệt Trì Lạc một tay đẩy hẳn ra. Bất ngờ ở trước mặt mọi người, lại hỏi một câu: "Chẳng lẽ thật không phải là

người giải sao?"

Nàng lúc này gọi là gì? Chưa thấy chết chưa từ bỏ ý định...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Một Phong Hưu Thư (6)

Nàng lúc này gọi là gì? Chưa thấy chết chưa từ bỏ ý định...

Nàng lúc này gọi là gì? Tinh thần Tiểu Cường đánh không chết...

Thế nhưng, tinh thần đó của nàng, Đông Phương Tuyết phát hiện, chết tiệt, hắt lại yêu đến tận xương tủy!

Mọi người đang có mặt cũng ngây ngẩn cả người, Vương phi của bọn họ rất cường đại nha.

Mặt mày Đông Phương Tuyết lại khoan khoái dễ chịu, như bất động nhìn chăm chú vào nàng, khóe miệng kiềm không được nhấc lên, bờ môi mỏng hơi vênh dần dần vẽ ra một độ cong tuyệt thế, nụ cười kia trực tiếp lọt vào trong mắt, rục rờ choáng váng cả mắt Nguyệt Trì Lạc.

Mặc dù đã sớm cũng biết, người này Phong Hoa Tuyết Đại, dung mạo Diễm Tuyết Thiên Hạ có một không hai, khi hắt chăm chú nhìn nàng, lúc cười ôn nhu với nàng, nàng đột nhiên còn có loại cảm giác hạnh phúc ngây ngất hài lòng.

Đó là một loại cảm giác thật kỳ diệu, nó và quyền lợi không liên quan, cùng tiền bạc không quan hệ, cùng có được hay mất đi không liên quan, chỉ đơn giản như vậy mà thôi. Nguyệt Trì Lạc nghĩ tới hai chữ ‘Hạnh phúc’, trong tim nhất thời ấm áp, như ăn mật đường ngọt ngào.

Cuối cùng, mọi người đang có mặt lại nghe Nguyệt Trì Lạc ném thêm một câu.

"A Tuyệt, người chỉ cần trả lời ‘Phải’ hay ‘Không phải’, không được lấy đáp án mơ hồ để lừa bịp ta!"

"Lạc nhi, nói cho ta biết, nếu không phải là ta giải, nàng tính như thế nào?" Đông Phương Tuyệt chỉ nhìn nàng cười cười, kèm theo muôn vàn yêu thương.

Nguyệt Trì Lạc giờ giờ lên phong hươu thư trong tay, còn cười như một đóa hoa, hoàn toàn không ngờ tới lời nói của mình khiến cho người ta chấn động không nhẹ.

"Vậy thì ta sẽ hươu người!"

Lời nàng nói ra, thanh âm rất lớn, rất kiên quyết, mọi người có mặt đều nghe được, nhưng không ai dám bước ra chất vấn nàng.

Sắc mặt Đông Phương Tuyệt có chút âm u, nhưng chỉ cười điểm nhẹ chóp mũi nàng, có phần không biết phải làm sao, nhú nhú lông mày: "Thật là có bảo khí*, chẳng lẽ ở trong lòng Lạc nhi, lời nói vi phu không thể tin như vậy sao?" (*khí chất cao quý đc người kính trọng)

Hắn đã nói, không có chuyện gì là hắn sẽ bảo hộ nàng, tuy rằng hắn không tự mình ra tay, nhưng chắc chắn sẽ không để nàng xảy ra chuyện không may.

"Tình huống lúc đó rất hỗn loạn, như tên đã lắ vào cung không phát không được, hơn nữa ta bị vây khốn không có khả năng chạy ra ngoài cầu cứu, cho dù người có tranh thủ chạy tới cứu người, không chừng cũng đã muộn, người bảo ta làm sao tin tưởng?" Lời Nguyệt Trì Lạc có chút uất ức, giọng nói không khỏi có chút oán hận nhàn nhạt.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Một Phong Hưu Thư (7)

"Tình huống lúc đó rất hỗn loạn, cảm thấy như tên đã lấp vào cung không phát không được, hơn nữa ta bị vây khốn không có khả năng chạy ra ngoài cầu cứu, cho dù người có tranh thủ chạy tới cứu người, không chừng cũng đã muộn, người bảo ta làm thế nào tin tưởng?" Lời Nguyệt Trì Lạc có chút uất ức, giọng nói không khỏi có chút oán hận nhàn nhạt.

"Hơn nữa..."

Nghĩ đến mình bị trúng ‘Ôn Nhu’ Nguyệt Trì Lạc nhíu lên mi mắt, biểu cảm biến đổi, lạnh mặt nói: "Coi như không có Thất Sắc Xuân, ta cũng chưa hẳn có thể an toàn bước ra khỏi điện Kim Phượng, không chừng ngày hôm đó đã bị người ám toán rồi!"

Nếu như không phải nàng có hiểu biết nhất định đối với chất độc, nếu như không phải nàng bị ngâm ở trong độc vật vài năm, e rằng cũng đã sớm đã đi tây thiên.

Nha hoàn thị vệ đang có mặt thính tai nghe được, ánh mắt hơi phát sáng nhìn Nguyệt Trì Lạc, trong lòng thổn thức không thôi, đừng thấy Vương phi thoát nhìn nhỏ bé rất dễ khi dễ, lúc này can đảm chỉ vào mũi Vương Gia chất vấn, thật đúng là không phải tiểu thư khuê các bình thường có thể so sánh!

Long Khuynh Anh từ đầu đến cuối vẫn nghiêm mặt, trong đôi mắt hoa đào âm u sâu thẳm, biểu cảm trên mặt biến hóa thất thường.

Tình hình ngày hôm đó, ngoài Chủ Thượng ra, hẳn là người duy nhất biết rõ ràng tất cả, cũng hiểu rõ được nữ tử này, nếu như nàng muốn ám toán ai, thủ đoạn nhất định sẽ không thua kém người khác.

Huyền Chi Thất nghe Nguyệt Trì Lạc nói như vậy, thỉnh thoảng nhường nhường mí mắt, ngón tay nổi rõ khớp xương nắm chặt quạt xếp tự mình quạt cho mình, phần phong lưu phóng khoáng đó thật không uổng phí đặt cho hãn danh hiệu Đệ Nhất Công Tử.

Đông Phương Tuyết cười cười, mang theo vài phần khí phách cùng kiêu ngạo, trong giọng nói có vẻ tự tin lẫn ngông cuồng, nhưng nhiều hơn chính là sự trầm ổn: "Ta đã nói, sẽ không để cho nàng có chuyện, Lạc nhi, nàng phải tin ta!"

Con người sáng rực như ngọc lưu ly của Nguyệt Trì Lạc chợt lóe, trong lòng bỗng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Tốt lắm... Tốt lắm...

Mình rốt cuộc được cứu, ít nhất không có bị thất trình.

Tuy rằng trình tiết so với mạng sống không đáng giá nhắc tới, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút nhỏ nhỏ để ý.

Nguyệt Trì Lạc cao hứng, dùng sức bổ nhào một phát lúi vào trong ngực Đông Phương Tuyết: "A Tuyết, thật tốt quá, mặc dù ta không sợ thất trình, nhưng tốt xấu gì cũng có hơi ngại một chút, lần này tốt lắm, ta khỏi phải bị người hưu cũng không cần hưu người nữa."

Được rồi, nàng nói chính là sự thật, nhưng Đông Phương Tuyết lại có chút không vui lòng.

"Xem ra nàng đúng là có chủ tâm muốn hưu Bốn vương, hử?" Đông Phương Tuyết cười như không cười nhíu mày, nhưng Nguyệt Trì Lạc lại

nhìn ra hẳn lúc này có mùi nguy hiểm.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Một Phong Hưu Thư (8)

"Ta đây chỉ là sợ ngộ nhờ thất trình, cho nên giữ lại cho mình chút tôn nghiêm nếu lỡ người muốn hưu ta mà thôi?" Nàng có lỗi sao?

Nguyệt Trì Lạc chớp chớp hai mắt rục rờ như vì sao, vẻ mặt cười ngây thơ trong sáng nhìn Đông Phương Tuyết, rồi liếc mắt đảo qua mọi người xung quanh, biểu tình đó ở trong mắt người khác quả thực là vô tội không thể vô tội hơn, nhìn thấy mọi người từng trận thốn thức.

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc hắc hắc cười lạnh.

Nguyệt Trì Lạc à Nguyệt Trì Lạc, nói cho cùng người cũng là một chủ nhân khác người!

"Lạc nhi, nói cho cùng nàng trước giờ cũng chưa từng tin Bốn vương, e rằng ngay tại thời điểm nguy hiểm nhất, nàng thậm chí cũng chưa từng động lòng nghĩa sẽ lệ thuộc vào Bốn vương."

"Ta không tin tưởng người? A Tuyết, vậy người có từng tin ta không?"

Không tin hẳn sao? Vậy thì tại sao trước khi tiến cung, hẳn nói với nàng không có việc gì, nàng lại tin tưởng chỉ trong nháy mắt?

Mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng nàng thật sự có tin...

Đông Phương Tuyết nhú mày, sắc mặt biến đổi âm trầm, một tay đoạt lấy hưu thư bị nàng nắm chặt trên tay xé nát bấy. Chỉ một thoáng, giấy vụn

trắng toát đầy trời bay bổng ở trong gió, còn hân, xoay người bỏ đi giữa bầu trời đầy giấy vụn.

Trong đôi mắt màu tro lạnh đang từng chút phục hồi, nốt Chu Sa giữa trán tỏa ra sự quý mị y hệt như yêu tinh.

Nguyệt Trì Lạc ngẩn ngơ, không ngờ hân thay đổi nhanh như vậy, càng không nghĩ tới hân nói trở mặt liền trở mặt.

Mà nàng, căn bản cũng không biết nói sai câu nào, còn là một câu đắc tội với đại gia hân!

Nhìn bóng lưng Đông Phương Tuyết thân nhiên rời đi, nàng có chút buồn cười. Nghĩ như vậy, liền bật cười ra tiếng.

Nói nàng không tin hân?

Đúng vậy... Nàng chỉ tin vào hân trong nháy mắt, cuối cùng vẫn không tin hân...

Long Khuynh Anh lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng, xoay người bước đi theo Đông Phương Tuyết.

"Lạc Lạc?" Nhìn Nguyệt Trì Lạc bật cười, Huyền Chi Thất không hề do dự đi tới.

Nguyệt Trì Lạc khịt khịt mũi, một phát ôm chặt lấy Huyền Chi Thất, cọ cọ ở trong lòng hân, bắt đầu cất tiếng cười to.

Huyền Chi Thất dùng cây quạt xếp gỗ nhẹ phía sau lưng nàng, có chút lo lắng nàng bị kích thích quá độ.

Nguyệt Trì Lạc thích Huyền Chi Thất, Thập Thất biết, Đông Phương Tuyết biết, Huyền Chi Thất biết, bây giờ, toàn bộ Vương phủ đều biết.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nạp Tiểu Thiếp Cho Người (1)

Trước sân Lục Viên có đặt một tảng đá lớn hình người, Nguyệt Trì Lạc lúc không có chuyện gì làm thì thích nhất ngồi ở trên đó phơi nắng và đọc sách. Thần thái như tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến mình, giống như lại trở về cuộc sống khi ở Nguyệt phủ, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

Bên trái lối vào có một cái ao, trong ao trồng loại hoa sen từ bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, vào mùa Hạ khi ánh mặt trời chiếu vào trong ao, thỉnh thoảng như còn có thể nhìn thấy được ngân quang phản chiếu ngược lại. Phía sau Lục Viên thì trồng bụi trúc, đột nhiên liếc mắt nhìn sang, non xanh nước biếc thật đúng là như có cảm giác lạnh xa thế tục.

Những ngày gần đây, Thập Thất mơ hồ cảm thấy được nguy cơ lại tới.

Theo lời hạ nhân Vương phủ truyền ra, Vương phi cả gan làm loạn chỉ vào mũi chất vấn Vương Gia, vì vậy mà chọc giận Vương Gia, cho nên hiện tại Vương Gia đối với Vương phi cực kỳ lạnh nhạt.

Còn có người nói, trong lòng Vương phi ngưỡng mộ Tiêu Dao Công Tử đã phạm vào ‘Thất xuất chi điều’, bất trình với Vương Gia, vì vậy Vương Gia mới lạnh nhạt Vương phi.

Mà sự lạnh nhạt này, nghe nói đây là điềm báo bị thất sủng.

Thập Thất không chỉ cảm thấy nguy cơ đang đến, còn có cảm giác không ổn, bởi vì sự việc lần này dường như còn lớn hơn tưởng tượng.

Đây rốt cuộc là vì sao chứ? Đã vậy mọi người bên dưới còn đến dòm ngó...

Nơi ngã rẽ Lục Viên, Nguyệt Trì Lạc đang đi tới trước mặt, từ xa nhìn đến, thấy trên gương mặt trẻ con phúng phính của nàng gợi lên ý cười túm túm, khóe mắt cong cong, lúm đồng tiền nhợt nhạt, dáng vẻ tươi cười đó xinh đẹp tựa như đóa hoa nở rộ, nhưng không in vào trong ánh mắt đó được hai phần.

Thập Thất thầm nghĩ: Có cái gì đó không thích hợp nha, thông thường nàng mà cười như đóa hoa có độc là sẽ gây ra chuyện không thể tưởng tượng nổi, chậc chậc...

Mà đi theo ở phía sau nàng, chính là hai vị Quốc Sắc Thiên Hương, nhịp chân bước đi lắc lư lay động, đích thật là đại mỹ nhân.

Thập Thất nghiêng tai lắng nghe, mơ hồ còn nghe được giọng nói lười biếng của chủ tử truyền đến.

"Ta đã mua các người từ Yên Vũ lâu về, về sau các người chính là người của ta. Chính xác mà nói, từ nay về sau các người sẽ là người của Vương Gia, sau này khi hầu hạ Vương Gia, bản thân các người nên có chừng mực, biết đâu một khi Vương Gia cao hứng, vị trí trắc phi này cũng không phải là không có thể."

Hai tay Nguyệt Trì Lạc chấp ở phía sau, bước chân nhẹ nhàng khoan thai đi tới hướng Lục Viên, ý cười trên mặt thâm sâu, nụ cười đó so với trong đêm tối còn yêu mị hơn yêu tinh mấy phần.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nạp Tiểu Thiếp Cho Người (2)

Hai vị Quốc Sắc Thiên Hương phối hợp theo nhịp bước của nàng, nghe xong lời này, thần sắc trên mặt vui mừng khôn xiết, làm thế nào cũng thể che giấu.

Tứ Vương Gia Quyền Khuynh Thiên Hạ Diễm tuyệt Tứ Hải nha, những nữ tử trắng hoa như các nàng ai không khát vọng được gặp một lần?

Mà nay, nói cho các nàng biết, về sau sắp có cơ hội hầu hạ Vương Gia, làm sao có thể không kích động? Làm sao có thể không vui mừng?

Chỉ là, hai nàng tuy là nữ tử trắng hoa, nhưng cũng không phải người không có đầu óc, vì vậy đã có không ít nghi ngờ với nữ tử trước mặt.

Vị Vương phi này tự mình nạp thiếp cho phu quân vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, huống chi người nọ còn là Tứ Vương Gia.

Chẳng lẽ, hai người không hẹn mà cùng quan sát Nguyệt Trì Lạc...

Nữ tử này thoát nhìn thân thể nhỏ nhắn yếu ớt, chẳng lẽ nàng không thỏa mãn nỗi dục vọng của Vương Gia, nhưng lại không muốn để Vương Gia trách nàng lòng dạ hẹp hòi, cho nên mới chủ động nạp thiếp giúp Vương Gia?

Nghĩ tới đây, hai vị Quốc Sắc Thiên Hương cười mỉm nói: "Thiếp thân nhất định sẽ hầu hạ Vương Gia thật tốt."

Nguyệt Trì Lạc nghe vậy, hài lòng cười.

Cuối cùng, nhướn lên lông mày, cười như không cười nói một câu: "Vương Gia thích người thông minh lanh lợi, công phu trên giường các người ổn chứ, khỏi cần tìm người đến chỉ bảo sao?"

Hai vị mỹ nữ liếc mắt nhìn nhau một cái, thần thái trong mắt tràn đầy tự tin: "Nhóm thiếp thân nhất định sẽ khiến Vương Gia hài lòng."

Nhìn xem, nói mà mặt không đỏ hơi thở không gấp.

Nguyệt Trì Lạc lại cười một tiếng: "Vậy thì tốt..."

Nghe thế, Thập Thất phi thường phần hận, ai nói xem, đầu óc chủ tử nàng đang suy nghĩ gì vậy?

Không phải sáng sớm nói đi ra ngoài một chuyến sao? Sao lại dẫn về hai vị mỹ nhân Quốc Sắc Thiên Hương chứ?

Hơn nữa, nàng lại còn chủ động thu nhận mỹ nhân nạp thiếp giúp Vương Gia, có người thê tử nào như nàng vậy không?

Chẳng lẽ thật sự không sợ Vương Gia bỏ nàng sao?

Gia đình bình thường, chứng kiến phu quân nhà mình thu nhận mỹ nhân nạp thiếp, có ai mà không khóc lóc náo loạn?

Coi như ngoài mặt không khóc không làm khó, nhưng sau lưng không phải ngầm vụng trộm đấu đá ta sống người chết, tranh giành ghen ghét lẫn nhau? Nàng ngược lại hoan hô...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nạp Tiểu Thiếp Cho Người (3)

Thập Thất giận cứ giận, nhưng chỉ có thể giận ở trong lòng, ai bảo nàng hiện tại đối với vị chủ tử này của mình chỉ dám giận mà không dám nói?

Trước kia đúng là có chút can đảm, nhưng từ khi ở điện Kim Phượng đã hiểu biết thủ đoạn của nàng, Thập Thất bớt phóng túng rất nhiều, nàng cũng không muốn bị chủ tử mình ám toán, bằng không chết như thế nào còn chưa biết.

"Thập Thất, giúp ta gọi Cao tổng quản đến Lục Viên một chuyến."

Thập Thất còn đang ngây ngẩn, Nguyệt Trì Lạc đã dẫn theo hai Quốc Sắc Thiên Hương đi tới.

Nhìn thấy Thập Thất bất động, Nguyệt Trì Lạc quơ quơ tay ở trước mặt nàng, thấy nàng vẫn chưa có phản ứng, dứt khoát một phen nhéo lên mặt nàng: "Người choáng váng rồi sao, ở đây sững sờ cái gì?"

Thập Thất hồi phục tinh thần, kèm theo bộ mặt tức giận trừng mắt nhìn nàng: "Ta không đi." Tiểu nha đầu không chịu khuất phục.

"Sao vậy hả?" Về mặt Nguyệt Trì Lạc nghi ngờ, tiểu nha đầu lại phát thần kinh gì đây?

"Ta không đi, muốn đi tự người đi đi!" Thập Thất vẫn phản hận nhìn chằm chằm nàng, thần sắc trên mặt càng thêm quật cường.

Nguyệt Trì Lạc cười híp mắt nhéo nàng một cái, mị mắt hơi cong cong, cười nói: "Ai khi dễ người? Nói ra, chủ tử người dẫn người đi báo thù."

Thập Thất bất mãn bữu môi, phi nàng một cái: "Người thật không sợ Vương Gia bỏ người? Có ai mà tự thu nhận mỹ nhân nạp thiếp cho tướng công mình không? Ngộ nhờ đến lúc đó, nếu như Vương Gia thực sự yêu người khác bỏ người, người đừng than khóc!"

Thì ra là như vậy, tiểu nha đầu đang lo lắng cho chuyện nhà nàng sao?

Nguyệt Trì Lạc híp mắt, trong ánh mắt nhuộm lên nồng đậm ý cười, nàng chỉ đơn thuần nạp thiếp cho A Tuyết, các người tin không?

Chắc chắn, ngay cả chính nàng cũng không tin được.

Không làm khó Thập Thất nữa, Nguyệt Trì Lạc xoay người nhìn hai nha hoàn khác nói nhỏ vài câu, hai nha hoàn vội chạy đi. Chỉ chốc lát sau, hai nha hoàn vừa chạy đi đã dẫn theo Cao tổng quản trở lại.

"Vương phi." Cao tổng quản là một lão giả chừng năm mươi tuổi, nghe nói hãn ở Vương phủ cũng lâu lắm rồi, hơn nữa năng lực không tệ. Hơn phân nửa chuyện của Vương phủ đều do hãn quyết định, bọn hạ nhân rất tôn kính hãn, ngay cả Đông Phương Tuyết đối với hãn cũng ân cần nhiều hơn so với người khác.

Nguyệt Trì Lạc mỉm cười, Cao tổng quản này đúng là một quản gia có tâm tư thâm sâu đây.

Vào lúc này, vị tổng quản hơi khom người nói với Nguyệt Trì Lạc,: "Không biết Vương phi cho gọi lão nô tới có chuyện gì?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nạp Tiểu Thiếp Cho Người (4)

Vào lúc này, vị tổng quản hơi khom người nói với Nguyệt Trì Lạc: "Không biết Vương phi cho gọi lão nô tới có chuyện gì?" Thái độ không kiêu ngạo cũng không hèn mọn, không có tôn kính như khi đối đãi với Đông Phương Tuyết, nhưng nghe qua cũng không có gì không ổn.

Nguyệt Trì Lạc cười một tiếng, chỉ chỉ hai vị Quốc Sắc Thiên Hương đứng ở phía sau: "Cũng không có chuyện gì, chính là bảo người hôm nay an bài hai người các nàng để Vương gia thị tẩm. Yên nhi, Nhan nhi, đợi lát nữa các người hãy đi theo Cao tổng quản, hẳn sẽ an bài cho các người."

Khi nói chuyện, Nguyệt Trì Lạc liếc qua hai vị Quốc Sắc Thiên Hương, hai người hiểu ý, hạ thấp người hành lễ: "Nhan nhi, Yên nhi, nhất định sẽ nghe theo lời Cao tổng quản, không dám sơ suất, hầu hạ Vương Gia thật tốt."

Cao tổng quản quệt quệt mồ hôi trên trán, có chút khó xử, nói: "Vương phi, không có lệnh của Vương gia, lão nô thật sự khó mà tuân mệnh."

Vương Gia không thích nữ sắc đã không phải chuyện một hai ngày, muốn nạp thiếp còn đợi đến hôm nay sao? Cao tổng quản xấu hổ toát mồ hôi!

Nguyệt Trì Lạc hơi lạnh sắc mặt: "Người cứ nói là bốn Vương phi an bài, người chỉ cần dẫn các nàng đi qua là được rồi, chuyện kế tiếp để Vương Gia gặp các nàng rồi xử lý, nếu hẳn không vừa ý sẽ tự đuổi người, hẳn vừa ý lưu lại cũng tốt, dù sao cũng không có trở ngại gì đến Cao tổng

quản người, hơn nữa, nếu thực sự xảy ra chuyện vẫn còn có bốn Vương phi chịu trách nhiệm cho người!"

Cao tổng quản còn muốn nói điều gì, khi thấy thái độ Nguyệt Trì Lạc cứng rắn như thế, ngược lại chợt nghĩ nàng nói cũng có đạo lý. Lập tức không nghĩ thêm nhiều nữa dẫn theo hai vị Quốc Sắc Thiên Hương rời đi.

"Nô tỳ đúng thật không thể hiểu nổi Vương phi!" Thập Thất tức giận trừng mắt nhìn nàng, rồi cũng xoay người rời đi.

Nàng thật sự có chút phát hỏa, cách làm của chủ tử, nàng không hiểu được, thật sự không thể hiểu được!

Giờ khắc này, Thập Thất thậm chí đã chuẩn bị sẵn cuộc gói chạy lấy người.

Nguyệt Trì Lạc nhú lên mi mắt, nhìn mỹ nữ bước đi lay động rơi vào trầm tư, giữa trán có chút mờ mịt cùng quật cường, còn có chút nhàn nhạt sâu bi, con người sáng rực như ngọc Lưu Ly, giờ phút này, không có ai biết vẻ ảm đạm của nó.

Quốc Sắc Thiên Hương đã hoàn toàn đi xa, rời khỏi tầm mắt Nguyệt Trì Lạc, nàng cũng rất lâu không có phục hồi tinh thần, cho đến khi trên đầu bị gõ một cái, lúc này nàng mới mờ mịt ngẩng đầu lên nhìn về phía người tới, cũng chính là Huyền Chi Thất đã nhiều ngày nay qua lại ở chỗ này.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nạp Tiểu Thiếp Cho Người (5)

"Lạc Lạc, người cần gì phải tự làm khổ mình như vậy? Việc này đưa tới tận cửa, cho dù A Tuyết không muốn, nhưng hẳn chắc chắn sẽ vì người mà lưu lại các nàng." Huyền Chi Thất cầm quạt xếp gõ gõ đầu nàng, gương mặt cười như không cười, các nàng trong lời nói hẳn chính là hai vị Quốc Sắc Thiên Hương Nguyệt Trì Lạc dẫn về.

Nguyệt Trì Lạc nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả: "Lưu lại hay không đó là chuyện của hẳn, coi như thật lưu lại cũng chẳng quan hệ tới ta, còn nữa, người này nếu là ta đưa lên, cũng không hy vọng hẳn sẽ là một Liễu Hạ Huê."

Liễu Hạ Huê không chừng là vì bất lực, cho nên mới phải làm một Liễu Hạ Huê đấy.

Ai biết được không phải?!!

Đông Phương Tuyết ở trong mắt Nguyệt Trì Lạc chính là một cầm thú, dựa vào gì mong chờ vào hẳn vì nàng thủ thân như ngọc? (sao nói Tuyết nhà ta thế chứ Lạc.. thiệt là...)

"Lạc Lạc, người thật độ lượng, A Tuyết cười người thật đúng là may mắn của hẳn..." Huyền Chi Thất mỉm cười, lách phạch mở ra quạt xếp màu trắng, một thân anh tuấn phóng khoáng, lời nói vốn giễu cợt nhưng bởi hẳn nói ra lại không có bất kỳ phần nào châm chọc.

Đúng vậy à, cưới Nguyệt Trì Lạc nàng, thật đúng là may mắn của Đông Phương Tuyệt hân?

Tiểu thiếp mỹ nhân này, đều vì hân tuyển chọn rồi đưa tới cửa!

Nguyệt Trì Lạc liếc mắt nhìn hân một cái, đôi mắt chói lọi như ngọc Lưu Ly cong thành hình trăng lưỡi liềm, một phát đoạt lấy cây quạt xếp trên tay hân, bày ra bộ dạng phong lưu phóng đảng, cười gượng hai tiếng: "Huyền Chi Thất, người có biết hay không, thật ra ta rất thích người!"

Nguyệt Trì Lạc nghiêm trang nói, không có ý tứ bồn chồn, nhưng lời đó lại làm người ta nghe không ra cảm xúc.

Huyền Chi Thất nhướng mí mắt, nhìn dáng vẻ nàng cố tình thoải mái, đôi mắt phượng nhuộm lên nồng đậm vẻ hài hước: "Vậy có muốn suy nghĩ lại hay không, làm nữ nhân của ta?"

"... Hả..."

Nguyệt Trì Lạc bị làm cho giật mình, nhẹ nhàng trừng mắt nhìn hân, hoàn toàn im lặng.

Nàng đúng là thích hân, nhưng thật chưa từng nghĩ tới muốn làm nữ nhân của hân!

"Lạc Lạc, nếu người làm nữ nhân của ta, cả đời này ta chỉ có thể thuộc về người."

Huyền Chi Thất đồng thời đến gần nàng hai bước, gần đến nỗi có thể nghe thấy được mùi hương thoang thoang trên người nàng, có thể nhìn thấy rõ lỗ chân lông trên da thịt trắng mịn của nàng, đường nét như thủy tinh điêu khắc, còn có đôi mắt sáng rực như ngọc Lưu Ly, cùng cánh môi hồng mím nhẹ.

Huyền Chi Thất khẽ khép mắt, lông mi thon dài như bướm lượn tung cánh bay run run lên, che khuất sự phóng đãng bất kham trong đôi mắt phượng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nạp Tiểu Thiếp Cho Người (6)

Nguyệt Trì Lạc cũng không ngại hấn đụng chạm, bám vào thắt lưng tinh tế của hấn, cọ cọ trên mặt hấn, đôi môi hồng phấn hơi nhếch lên dẫn ra một đường cong hoa mỹ, cười híp mắt nói: "Được!"

Được!!!

Nàng nói: Được!!!

Huyền Chi Thất kinh ngạc nhú nhú mày, sau đó chợt sửng sốt, dùng tay vỗ vỗ phía sau lưng nàng, cười ha ha nói: "Người, nha đầu này, thật đúng là không sợ trời không sợ đất, chẳng lẽ bất kể A Tuyết không tha người sao?"

Nữ nhân của Đông Phương Tuyết, hấn có thể muốn sao?

Nếu như... Hấn muốn...

Nguyệt Trì Lạc xì mũi coi thường: "Huyền Chi Thất, chỉ cần người muốn, chỉ cần ta nguyện ý."

Chỉ cần hấn muốn, chỉ cần nàng nguyện ý...

Lấy tay sờ sờ chiếc cằm thon gọn, Huyền Chi Thất lại cười một tiếng, nhưng không tiếp tục nói đến đề tài này nữa, lười biếng hỏi: "Lạc Lạc, hôm đó ở hoàng cung rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Nguyệt Trì Lạc sững sốt, rời khỏi ngực của hắn, dù sao đây là Tứ vương phủ, coi như bọn họ thật sự không có gì, nếu để hạ nhân nhìn thấy e rằng cũng sẽ bị đồn đãi rồi loạn lên.

Nhếch lên môi hồng, Nguyệt Trì Lạc hơi híp mắt, thần sắc khó lường cười một tiếng: "Cũng không có gì, chỉ thiếu chút nữa bị người khác chơi đùa mà thôi."

Huyền Chi Thất tiếp tục hỏi: "Vậy muốn báo thù không?" Không hề hỏi ai hãm hại.

Nguyệt Trì Lạc nhú mi hỏi ngược lại: "Người nói xem?"

Có oán báo oán, có cừu báo cừu, sao có thể buông tha?

Tống Chỉ Thi chẳng lẽ là kẻ thù trời định với nàng?

Trước đây nàng cũng không có đắc tội với nàng ta, tại sao nhất định phải căn nàng không tha chứ!

Nguyệt Trì Lạc cố gắng nới lại đầu đuôi sự việc, trong lòng nghĩ đến một loại khả năng, trong lúc nhất thời tư tưởng bỗng nhiên hốt hoảng.

Đông Phương Tuyết và Tống Chỉ Thi.

Đệ Nhất Mỹ Nữ Đế đô, cùng với Vương Gia được hoàng đế yêu thương nhất, có quyền thế nhất Đế Đô...

Nghĩ đến khả năng đó, Nguyệt Trì Lạc bỗng cảm thấy trong tim như có loại cảm giác lạnh lẽo thấu xương.

Trong phút chốc chỉ cảm thấy lạnh từ đầu xuống đến chân, toàn thân trên dưới không có một chút độ ấm, tựa như rơi vào hầm băng.

Huyền Chi Thất cau mày, không đặt câu hỏi nữa, từng ngón tay tinh tế xinh đẹp vòng lên mái tóc như mực của nàng, bàn tay vuốt ve lặp đi lặp lại nhiều lần, từ hàng lông mi rồi đến đôi mắt phượng ương nghạnh, hơi dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng, môi mỏng mấp máy nhưng không mở miệng nói chuyện.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nạp Tiểu Thiếp Cho Người (7)

Nguyệt Trì Lạc trong lúc nhất thời cũng hoàn toàn lâm vào trầm mặc, nàng hơi ngước đầu lên, đôi mắt sâu thẳm xuyên suốt trong cảnh chiều hoàng hôn mênh mông. Ánh sáng trong mắt dần dần càng âm u như vũ trụ bao la vô tận, cuối cùng biến ảo thành như yêu tinh quỷ mị của bóng đêm, màu sắc u ám trong đôi mắt đó rớt cuộc nở rộ như loài hoa tuyệt mỹ đến từ địa ngục.

Huyền Chi Thất bắt gặp được màu sắc u ám trong ánh mắt nàng gấp bao nhiêu lần hoàn mỹ, thân thể hơi run động. Cuối cùng, không rõ ý tứ cảm xúc mà nhìn nàng, thần sắc trong mắt nhất thời vô cùng phức tạp, có điều Nguyệt Trì Lạc lại không hề phát giác.

Trong khoảnh khắc thời gian như bất động, hai người cứ lẳng lặng đứng như vậy, nữ tử tựa vào nam tử, hơi ngước đầu lên đón ánh trời chiều, khóe môi nhếch lên nụ cười thản nhiên, nam tử bình tĩnh nhìn chăm chú vào nữ tử, bàn tay vuốt ve mái tóc của nữ tử, toàn bộ thể xác và tinh thần, sự quan tâm đều dồn hết vào trên người nữ tử...

Dưới ánh trời chiều hoàng hôn, đó chính là một bức tranh tuyệt mỹ đến không thể đến gần để xem.

Khiến cho người ta không đành lòng quấy rầy, không dám không tôn trọng, càng sợ quấy nhiễu bọn họ.

Không thể phủ nhận, dưới sắc trời chiều, hai người bọn họ quá mức hoàn mỹ, hoàn mỹ đến nỗi khiến Đông Phương Tuyết đang sai bước đi đến

phải thu chân trở về.

Hoàn mỹ đến mức khiến cho hãn muốn xé nát bọn họ.

Chỉ vì người đứng ở bên cạnh nàng, không phải là hãn!

Đông Phương Tuyết chỉ đứng ở một nơi cách xa cổng Lục Viên ba thước, cứ như vậy lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào bọn họ. Dung nhan tuấn mỹ vô song dần dần tăm tối, đôi mắt màu tro lạnh như vũ trụ thâm sâu không thấy đáy, nốt Chu Sa giữa trán tuyệt mỹ như hoa anh túc, giống như Hoa Bì Ngạn nở rộ ở Hoàng Tuyền, mang theo nọc độc từ địa ngục, chỉ cần dính một chút cũng làm cho người ta chết ngay lập tức!

Cứ như vậy lẳng lẳng nhìn chăm chú vào hai người nọ, một chút thần sắc ôn nhuận trong ánh mắt của Đông Phương Tuyết dần dần biến mất, thay vào đó chính là vô số hàn băng, tựa như đã đóng băng ngàn năm vạn năm, dù cho người có Tam Vị Chân Hỏa* cũng không hòa tan được.

Giờ phút này, hãn tựa như một con Sói cô độc kiêu ngạo tôn quý, toàn thân giương móng vuốt cảnh báo người sống chớ tới gần hơi thở của loài Sói.

*Tam Vị Chân Hỏa xuất sứ từ Phật Giáo, nguồn gốc của nó rất dài mình kg thể copy hết vào đây, vì vậy bạn nào có quan tâm thì ghé GG tìm hiểu nhá ^^

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nạp Tiểu Thiếp Cho Người (8)

Khi đó, hắn vừa an bài xong một số chuyện, từ hoàng cung trở về, biết được hai mỹ nữ trong phòng hắn là do nàng an bài trong lòng trái lại không hề tức giận. Chỉ nghĩ có lẽ nàng vẫn còn tức giận, chỉ muốn tức giận hắn một chút, hắn ngược lại mềm lòng trước, định đến tìm nàng hòa giải.

Đông Phương Tuyết hắn không phải là tay ăn chơi phong lưu gì, hắn đã gặp qua rất nhiều mỹ nữ, chỉ cần hắn muốn dưới có bình dân trên có công chúa.

Những nữ nhân đó tham luyện dung mạo hoặc quyền thế của hắn, không ai mà không xu nịnh hòa theo quyền thế.

Nếu như hắn thật sự muốn có nữ nhân, sao phải đợi đến bây giờ?

Nhưng vừa rồi, hắn đã phủ nhận loại suy nghĩ này.

Hắn nhìn nàng cùng Huyền Chi Thất thân mật, tán tỉnh, nói những lời nói như thế, cả trái tim có chút lạnh lẽo.

Toàn thân căng cứng, đúng thật bản thân không kiềm được có hơi tức giận...

Cảm giác như có người nhìn chăm chăm vào mình, Nguyệt Trì Lạc từ từ từng chút phục hồi lại tinh thần.

Nghiêng mặt qua nhìn sang, nhưng lại chạm phải bộ mặt sa sầm của Đông Phương Tuyết.

Không biết tại sao hắn đến đây, Nguyệt Trì Lạc sửng sốt, chẳng lẽ hai vị Quốc Sắc Thiên Hương kia không hợp khẩu vị hắn sao?

Không thể nào, đây chính là thẻ đỏ nổi tiếng nhất của Yên Vũ lâu rồi.

Bất kể là tài hoa hay là công phu trên giường, đều có thể là hạng nhất.

Nguyệt Trì Lạc trừng mắt nhìn: "A Tuyết, sao người lại tới đây?"

Giọng nói thoải mái, che giấu chút nghi hoặc thoáng qua trong mắt.

Giống như thường ngày không có việc gì, không hề có một chút nào xấu hổ.

Huyền Chi Thất hiểu chuyện cười cười, ung dung xoay người rời đi, nhường lại chỗ cho hai người bọn họ.

Hắn vốn vô tình tham dự vào trong chuyện này, chẳng qua chỉ tình cờ ham vui nói vài câu.

Bây giờ chính chủ đã tới, hắn cũng nên rút lui rồi.

Đông Phương Tuyết nhìn bóng lưng Huyền Chi Thất, không nói lời nào dùng một tay kéo Nguyệt Trì Lạc đang nghiêng mặt nhìn hắn vào trong ngực.

Cúi đầu xuống, một tay cố định eo của nàng, Đông Phương Tuyết thở dài: "Lạc nhi, nàng thật lòng hy vọng ta giữ lại các nàng ấy sao?"

Nguyệt Trì Lạc nhướng nhướng lông mày, hầu như không hề chần chờ hỏi ngược lại một câu: "Chẳng lẽ không phải sao?"

Sau khi hỏi xong, Nguyệt Trì Lạc cắn chặt răng.

Đông Phương Tuyết đen mặt, khuôn mặt tuần tú tuyệt thế vô song đen như đáy nồi.

Có ai nói cho hắn biết, tiểu thê tử này của hắn, sao lại khó hầu hạ như vậy?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nạp Tiểu Thiếp Cho Người (9)

Có ai nói cho hẳn biết, tiểu thê tử này của hẳn, sao lại khó hầu hạ như vậy?

"Nguyệt Trì Lạc, nàng cứ như vậy muốn đem ta dâng đến trong ngực người khác sao?" Giọng nói của Đông Phương Tuyết gần như là vụn từ trong kẽ răng ra.

Nguyệt Trì Lạc mím mím làn môi, đôi mắt như hai vì sao liếc nhìn Đông Phương Tuyết, mở miệng có chút nhàn nhạt châm chọc: "Dâng hay không dâng có quan hệ gì? Coi như bây giờ không có, sau này cũng chưa chắc sẽ không có? Chỉ là vấn đề thời gian, ta hiện tại chỉ đi trước một bước an bài giúp người mà thôi..."

"Chẳng lẽ, Lạc nhi là đang... Lo sợ...?" Nhíu nhíu mày kiếm, Đông Phương Tuyết nhìn thẳng vào ánh mắt nàng thoáng qua một tia nghi hoặc, tiếp theo chính là mười phần chắc chắn.

Nguyệt Trì Lạc ghen hòng, lời vốn dĩ định thốt ra lại đột nhiên mắc kẹt trong cổ họng.

Nàng thật đang lo sợ sao?

Nàng đang lo sợ Đông Phương Tuyết sau này sẽ có những nữ nhân khác sao?

Phải không?

Nếu như không phải, vì sao nàng lại muốn nhân lúc này rút lui rồi đi?

Đúng là sai lầm rồi!

Nếu như Đông Phương Tuyết không cự tuyệt hai vị Quốc Sắc Thiên Hương kia, nàng thật sự sẽ rút lui mà đi.

Nhưng giờ phút này, hắn ở tại đây, hắn nói cự tuyệt!

Nguyệt Trì Lạc có chút hoảng hốt, không thể phủ nhận, nàng thật sự có phần sợ hãi.

Sợ Đông Phương Tuyết sẽ cắm rễ ở trong lòng mình, sợ về sau sẽ không thể tách rời Đông Phương Tuyết.

Cho nên giờ phút này mới có thể muốn nhanh chóng rút lui mà đi.

Đông Phương Tuyết nhìn trên mặt nàng lóe lên đủ loại cảm xúc, rũ xuống hàng lông mi vừa dài vừa dày, trong khoảng thời gian ngắn, trong đôi mắt màu tro lạnh đủ mọi thần sắc phức tạp.

"Ta có gì phải sợ? Tam thể tứ thiếp vốn là bản quyền sáng chế của các người, ta hiện tại chỉ chủ động giúp người nạp hai tiểu thiếp thì có gì sai. Dĩ nhiên, có muốn hay không còn phải tùy người, dù sao... Không ai có khả năng ép buộc được Tứ Vương Gia người!" Nguyệt Trì Lạc che giấu đi cảm xúc, tỉnh ngộ hiểu ra bắt đầu phủ nhận.

Đông Phương Tuyết thu lại thần sắc phức tạp trong mắt, ngược mắt nhìn nàng, đôi môi hồng như cánh hoa khẽ nhếch, nhếch mép cười cười dịu dàng, ý cười chiếu thẳng vào mắt nàng: "Lạc nhi, nàng không thích thì sẽ không có, chỉ cần nàng một lòng ở bên cạnh ta, Đông Phương Tuyết ta đời này sẽ chỉ biết có nàng."

Nàng không thích, thì sẽ không có!

Giọng nói nhẹ nhàng thanh đậm, lời nói ra, mỗi một câu đều như thấm thía vào tận đáy lòng Nguyệt Trì Lạc.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (1)

Nàng chấn động, mấp máy nhẹ môi hồng phấn, xoắn lại mi mắt gắt gao nhìn chăm chăm Đông Phương Tuyết, muốn tìm ra cảm xúc khác nhau ở trên mặt hăn, nhưng cuối cùng đã thất bại.

"A Tuyết, ta có thể tin người sao?" Cong cong mi mắt, Nguyệt Trì Lạc có phần không xác định.

Có thể tin hăn sao?

Hăn có thể khiến nàng tin tưởng sao?

Nguyệt Trì Lạc không thể nghi ngờ thật rối rắm, sau đó trong lòng suy nghĩ lại cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều.

Kế hoạch vĩnh viễn biến hóa khó lường.

Dù lúc này một giây khẳng định, rồi chắc chắn, vậy thì có thể đại biểu cho cái gì?

Giờ phút này hứa hẹn, có lẽ một giây kế tiếp sẽ tan biến như hoa trong gương, trắng trong nước.

Hãy để tất cả những vấn đề này, đều giao hết cho thời gian chứng minh thôi.

Huống chi, bản thân cũng không có yêu hăn.

Như vậy, chỉ cần cẩn thận khóa chặt tim của mình, thì sợ gì chứ!

"Dĩ nhiên!" Đông Phương Tuyết đáp vô cùng chắc chắn, không phải trong nhất thời xúc động, mà đã tự suy xét mới trả lời.

Mi mắt Nguyệt Trì Lạc hơi cong cong mỉm cười, nụ cười sáng lạn làm chói cả mắt Đông Phương Tuyết.

"Vậy thì ta tạm thời tin người."

Nàng nói thế, giọng nói thanh thúy dễ nghe như tiếng chuông ngân, vang vọng ở trong Lục Viên rất lâu.

Đông Phương Tuyết nghiêng người tới, sâu sắc chăm chú nhìn nàng.

Đôi mắt màu tro lạnh thăm thăm như vũ trụ thâm sâu không thấy đáy, trong mắt chiếu ra mi mắt nàng cong cong cùng đường cong khóe miệng nhếch lên, xinh đẹp quyến rũ và thuần khiết như dòng nước trong suốt kết hợp lẫn nhau càng tăng thêm sức mạnh đến vô cùng thu hút và hấp dẫn trí mạng.

Đông Phương Tuyết không nén nổi tình cảm nghiêng người hôn nàng, hơi thở mang theo hương bạc hà nhàn nhạt như lông vũ mơn trớn lên bờ môi mọng đang hé mở của Nguyệt Trì Lạc.

Hắn trần trở hôn lên môi nàng, dần dần càng hôn càng sâu, đôi môi linh hoạt thăm dò vào chiếm lấy chiếc lưỡi mềm mại của nàng, cứ tùy ý hôn mút răng môi nàng mãi đến khi Nguyệt Trì Lạc mềm oặt bám vào trên người hắn, lúc này hắn mới hài lòng buông nàng ra.

"A... Tuyết..."

Nguyệt Trì Lạc nhẹ giọng gọi, Đông Phương Tuyết không an phận cọ cọ ở trên người nàng, đôi môi mềm mại hồng hào hơi cong lên, cánh môi sưng

đỏ rõ ràng có dấu vết bị tàn sát bừa bãi, đôi mắt phượng như câu hồn nhìn
hắn, quyến rũ như tơ, mê ly mà quý mị.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (2)

Đông Phương Tuyết chấn động, sắc thái trong đôi mắt dần dần nặng nề, lửa lòng vốn đã bị Nguyệt Trì Lạc khiêu khích chột dâng trào, nhất thời như lửa cháy lan ra đồng cỏ, tình thế này muốn ngừng cũng không được.

Cảm giác được biến hóa của thân thể, hẫng thềm than một tiếng, hung hăng ôm chặt nàng.

Yêu chiều nhéo nhẹ chóp mũi thanh tú của nàng, hẫng một phát ôm ngang nàng lên đi về hướng nội thất.

Nguyệt Trì Lạc không thuận theo, kéo kéo ống tay áo của hắn, hỏi một vấn đề trâu ngựa không liên quan: "Vậy hai vị Quốc Sắc Thiên Hương kia, người định xử lý các nàng thế nào?"

Giọng nói ru hồn vào tận xương cốt, từ miệng Nguyệt Trì Lạc nói giống như ngâm nga.

Đông Phương Tuyết oán hận trừng mắt nhìn nàng, thanh âm nhỏ khàn trầm muộn như được ủ trong rượu ngon lâu năm: "Yên tâm đi! Ta đem các nàng thưởng cho Tiêu Mặc rồi!"

Nguyệt Trì Lạc hài lòng cười cười, tựa vào trên người hắn toàn thân lười biếng giống như không xương.

Đông Phương Tuyết lần nữa cúi đầu hôn lên môi nàng, dịu dàng trần trụi hôn lên nàng, bàn tay cũng linh hoạt du ngoạn ở trên người nàng.

Chỉ chốc lát sau, hai người đều không còn che đậy ở trước mặt nhau.

Đông Phương Tuyết nhẹ nhàng đặt Nguyệt Trì Lạc lên giường lớn, xoay người chế trụ nàng, bắt đầu nồng nhiệt hôn từ cổ một mạch đi xuống...

Trăng sáng trong suốt, đêm lạnh như nước, một phòng sắc xuân kiều diễm nở rộ trong màn đêm!

- _____

Hôm sau.

Lúc canh năm, Đông Phương Tuyết phải vào triều sớm.

Nhìn Nguyệt Trì Lạc ngủ say, hân nhẹ nhàng yêu thương hôn xuống trán nàng một cái, xoay người đóng cửa, cẩn thận không một tiếng động rời khỏi.

Nguyệt Trì Lạc trong lúc nửa tỉnh nửa mê, dường như còn nghe được hân đang phân phó nha hoàn không được vào quấy rầy nàng.

Hơn nữa, hân vì sợ làm ồn nàng, đến cả triều phục cũng không thay.

Nguyệt Trì Lạc nhắm mắt, đôi môi hồng tựa như cánh hoa không tự giác thoáng gợi lên ý cười thỏa mãn.

Nhưng, một trận gió mạnh kéo tới gần như là trong lúc Nguyệt Trì Lạc nhắm mắt.

Chợt ám khí với tốc độ sét đánh quét xuống đóng tại đầu giường, phát ra một tiếng khô hốc.

Nguyệt Trì Lạc chấn động, đột nhiên mở hai mắt ra, trông mắt đen như chim Ưng chuẩn xác phóng tới trên cửa sổ bị phá vỡ.

Giữa lúc mơ hồ, chỉ thấy một bóng dáng màu xanh thoáng qua một cái rồi biến mất.

Nguyệt Trì Lạc thu hồi ánh mắt, tầm mắt đọng lại trên ám khí ở đầu giường.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (3)

Nguyệt Trì Lạc thu hồi ánh mắt, tầm mắt đọng lại trên ám khí ở đầu giường.

Chính là, tiêu Lưu Tinh có một không hai của Thiên Cơ Các.

Thần sắc bén nhọn trong con người từng chút biến mất, thay thế vào đó là sự hồ hững không nói nên lời.

Phía trên tiêu Lưu Tinh có cột một mảnh giấy, Nguyệt Trì Lạc đưa tay gỡ xuống, mở ra xem.

Là tin của Lam Hồ truyền tới, Nguyệt Trì Lạc nhìn xuống đọc nhanh như gió, trong đôi mắt chói lọi như ngọc lưu ly thoáng qua nghi ngờ, mi mắt cũng gắt gao nhú lên, thần sắc phức tạp giữa trán trong khoảng thời gian ngắn khó phân biệt.

Nội dung trên Lam Hồ nói, chỉ tra được người sát hại Thiên Cơ Các có liên quan với hoàng cung, nhưng cụ thể là ai thì không tra ra.

Hơn nữa, trừ lần đó ra, cũng không tìm được chứng cứ nào khác có thể chứng minh.

Thậm chí, ngay cả thi thể người kia cũng không truy xét được!

Hoàng cung? Thiên Cơ Các?

Có thể là ai trong hoàng cung đây?

Hoàng đế? Hoàng hậu? Phi tử? Thái tử?

Mục đích là gì?

Là 30 vạn đại quân, hay là thù riêng?

Nguyệt Trì Lạc vò nát mảnh giấy, trong nội dung còn một tin tức cuối cùng, Lam Hồ căn dặn nàng phải tự cẩn thận, tin tức nàng từng ở Thiên Cơ Các học võ nghệ đã bị tiết lộ ra ngoài, tình cảnh sau này sợ là không dễ dàng!

Vậy là, tiết lộ tin tức chính là chiếc khăn tay kia của nàng có tác dụng? Hay là tư liệu của Thiên Cơ Các có tác dụng?

★★

Nửa tháng sau.

Ngày hôm đó, thời tiết sáng sủa, ngàn dặm xanh biếc.

Phủ đệ thái tử giăng đèn kết hoa, khách khứa đông đúc.

Nguyệt Trì Lạc tay bưng chung rượu, một mình ngồi trong góc khuất tự rót tự uống.

Hôm nay, là ngày Đại Hi của vị tỷ tỷ Nguyệt Hình Nhu xinh đẹp.

Mặc dù đã vứt đi thân phận tiểu thư Nguyệt gia, nhưng vì là Tứ vương phi nên Nguyệt Trì Lạc đi theo Đông Phương Tuyết đến đây.

Nguyệt Trì Lạc nhu nhược tựa vào trên nền đá xanh biếc, nàng mặc một bộ cung trang màu hồng nhạt, trên đầu cài một cây trâm Bích Vân, trâm châu rất dài xòe ra rũ xuống trên mái tóc đen như mực, tạo ra những đóa hoa rực rỡ, giữa trán tô điểm thêm một viên đá quý màu xanh lá Giá Trị Liên Thành.

Đôi mắt mọng nước như sao sáng chớp vài cái, nàng quay đầu ánh mắt vừa đúng dán vào trên một người thoát nhìn có nét nham hiểm hung ác.

Đó là một vị nam tử dung mạo diễm tuyệt hoa lệ, diện mạo hấn lớn lên giống như loại hồ ly tinh họa thủy vong quốc, đôi mắt hoa đào khép hờ, quyến rũ tận xương cốt, có xinh đẹp của yêu khí đọng lại trong đáy mắt hấn, quyến rũ và xinh đẹp tự nhiên của trời ban có thể khiến người nhìn vào động lòng không thôi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (4)

Mắt hoa đào hơi khép hờ nhấc lên, hẩn nhìn về phía Nguyệt Trì Lạc, vẻ mặt nham hiểm hung ác.

Nguyệt Trì Lạc nhếch miệng nở nụ cười thân thiện với hẩn, lại đối lấy ánh mắt vô cùng nham hiểm hung ác của đối phương.

Nguyệt Trì Lạc sừng sốt, chớp đôi mắt trong suốt hồn nhiên vài cái, không rõ nguyên do dời ánh mắt sang chỗ khác.

Người nọ, nàng đã từng gặp qua ở hôm đại náo trước thư phòng Đông Phương Tuyết, diện mạo như yêu tinh đó không dễ dàng quên được.

Nhấp nhẹ một chút rượu trong ly, cảm thấy phương hướng ánh mắt nham hiểm hung ác dần dần biến mất, Nguyệt Trì Lạc quay đầu lại nhìn lần nữa, nam tử có đôi mắt như yêu tinh đó đã chuyển sang trên người nữ tử đứng cạnh hẩn.

Dung mạo nàng không tầm thường, mặc một chiếc váy tơ tằm màu xanh nhạt, vạt váy rất dài ôm sát rũ xuống trên mặt đất.

Ánh mắt hẩn chứa đựng một chút ôn nhu nhìn nữ tử, nhưng phần ôn nhu này làm sao cũng không ứng đối với trong đáy mắt.

Xem xét lại nữ tử, một đôi mắt ngấn nước mở to nhìn hẩn, trong mắt là tràn đầy ái mộ cùng phần tình yêu say đắm không thể nào che giấu.

Thiếp có tình, chàng không ý.

Nguyệt Trì Lạc thở dài, dời đi ánh mắt vào đại sảnh bữa tiệc.

Trong đại sảnh, thái tử Đông Phương Tường mặc hỉ phục đỏ thẫm cùng Đông Phương Tuyết cầm chung rượu nhấp nhẹ đang nói gì đó.

Hai người diện mạo tươi cười, cứng cỏi mà lạnh nhạt, nhưng đều là ý cười không ứng đối với đáy mắt.

Ánh mắt Đông Phương Tuyết lạnh lạnh, ý cười không in vào trong mắt, cảm giác được cái nhìn của Nguyệt Trì Lạc, hẩn nhìn qua nàng, hẩn khí trong mắt nhất thời tiêu tan biến thành ôn nhu không thể nói bằng lời, Nguyệt Trì Lạc cười tủm tỉm nhìn hẩn làm một động tác khẩu hình: Đừng uống quá nhiều.

Đông Phương Tuyết đáp lại bằng một ý cười dịu dàng, trong nháy mắt lại dời ánh mắt sang chỗ khác.

Đông Phương Tường nhàn nhạt liếc nhìn Nguyệt Trì Lạc một cái, chỉ cười một tiếng, ngay sau đó rũ xuống hàng mi che giấu cảm xúc trong mắt.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa truyền đến tiếng cười rền vang.

Nguyệt Trì Lạc quay đầu nhìn lại, trên kiệu ngoài cửa bước xuống một người.

Người nọ một bộ áo trắng, áo ngoài tung bay, chân mang guốc gỗ, guốc gỗ gõ trên mặt đất phát ra tiếng nhạc dễ nghe, ưu nhã cầm quạt xếp trong tay, vẻ mặt nở nụ cười phóng đãng, mắt phượng ngang ngạnh đảo qua toàn trường, cuối cùng giống như không có chuyện gì lạ thu hồi lại tầm mắt.

Khóe mắt Nguyệt Trì Lạc chỉ hơi lướt qua, cũng biết được người kia là Huyền Chi Thất này giờ vẫn chưa đến.

Mỗi bên trái phải cánh tay hẩn, dẫn theo hai vị nữ tử xinh đẹp tuyệt sắc.

Nữ tử xinh đẹp một trái một phải đi chung với hân, tiếng ba người thỉnh thoảng trò chuyện truyền khắp đại sảnh yến hội như chỗ không người.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (5)

Khách mời trong đại sảnh thân nhiên như không thấy một màn này, phòng chừng cũng đã quen với loại chuyện như thế này của Huyền Chi Thất.

Nguyệt Trì Lạc toét miệng cười cười, Huyền Chi Thất thật đúng là không phụ danh hiệu Đệ Nhất Công Tử của hãn!

Phong lưu là thế, trắng hoa là thế.

Phóng đảng như vậy, tự nhiên thoải mái như vậy.

"Giờ lành đến ——"

Cùng với Quan Tư Nghi* quát to một tiếng, tất cả mọi người đều thu lại tiếng cười, chuyển mắt nhìn sang tân lang. (người điều khiển nghi thức của buổi lễ; người chủ trì)

Khóe miệng Đông Phương Tường chứa đầy ý cười ôn nhuận, tư thế cứ như một công tử nho nhã sải bước đi ra cửa chính, tầm mắt mọi người cũng di chuyển theo hãn đến cửa lớn.

Kiệu hoa đỏ thắm ổn định vững vàng dừng lại ngay giữa tượng đá Sư Tử, hỉ nương cùng nha hoàn hồi môn đứng một trái một phải, ngoài miệng là lời khen nịnh bợ cùng tiếng cười lấy lòng.

Phía sau là đại đội người ngựa đưa dâu xếp hàng rất dài, đứng xung quanh hai bên đường đều là dân chúng đến xem lễ.

Dù sao, trường hợp long trọng như vậy, một năm cũng khó có lần thứ hai.

Ngay lúc tầm mắt mọi người đang mong ngóng trông chờ, Đông Phương Tường nở nụ cười thật tươi, tư thế ưu nhã đá văng cửa kiệu.

Bên trong kiệu hoa, tân nương một thân hỉ phục đỏ thắm đoan trang ngồi ngay ngắn, trên tay cầm một quả táo đỏ tươi, nghiêng đầu lắng nghe và chờ đợi trượng phu mình đích thân dẫn đi ra ngoài.

Thời điểm Đông Phương Tường vươn tay ra chưa tới mấy giây, bàn tay như ngọc thon dài của tân nương tử chậm rãi đưa ra, khoác lên bàn tay to lớn nổi rõ khớp xương của tân lang còn có vết chai mỏng, dưới sắc hỉ phục đỏ thắm làm nổi bật lên bàn tay vô cùng tinh tế của Nguyệt Hình Nhu.

Đông Phương Tường nhìn mọi người dịu dàng cười một tiếng, chậm rãi dẫn Nguyệt Hình Nhu bước ra màn kiệu.

Trong chớp nhoáng, tiếng trầm trồ khen ngợi, tiếng cung kính quát to, tiếng pháo hoa, từng tiếng không dứt bên tai.

Nguyệt Trì Lạc cười nhạt, có chút nhàm chán dời ánh mắt sang nơi khác, khi những người này đang ở đây từng bừng chúc mừng, bọn họ có ai nghĩ đến tâm tình của người nguyên phối (vợ đầu)? Có ai bận tâm đến những nữ nhân đang một lòng chờ đợi trượng phu mình? Có ai để ý đến những nữ nhân đang chờ đợi bọn họ, thật lòng thật dạ với bọn họ?

Có vài nữ nhân thậm chí còn nhiều nữ nhân chia sẻ cùng một nam nhân, giờ khắc này, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy thật đáng buồn.

"Lạc nhi, yên tâm đi, chúng ta sẽ không như thế, ta vĩnh viễn sẽ không để nàng chờ đợi."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (6)

"Lạc nhi, yên tâm đi, chúng ta sẽ không như thế, ta vĩnh viễn sẽ không để nàng chờ đợi."

Vào lúc Nguyệt Trì Lạc đang thất thần, Đông Phương Tuyết dường như bất kể mọi người đang có mặt, không biết từ khi nào đã đi tới đối diện.

Tay trái hẩn cầm ly rượu, tay phải dịu dàng vuốt vuốt mái tóc đen như mực của nàng, môi mỏng thanh tú từ từ hạ xuống hôn một cái ở khóe miệng nàng, nụ hôn không mang theo bất kỳ dục vọng nào, cũng không lưu lại quá lâu, thậm chí còn mang theo chút cảm giác mát lạnh, nhưng lại càng khiến cho Nguyệt Trì Lạc cảm thấy ấm áp rất nhiều.

Nguyệt Trì Lạc nhìn hẩn, gương mặt xinh xắn có chút đỏ hồng, khóe miệng cong lên mím cười, nửa đùa nửa thật nói: "A Tuyết, nếu quả thật có một ngày người muốn những nữ nhân khác, thì cần phải chuẩn bị sẽ mất đi ta!"

Lời còn chưa dứt, Nguyệt Trì Lạc rũ xuống hàng mi dài, che giấu thần sắc có chút phức tạp trong mắt.

Đông Phương Tuyết nhéo nhéo chóp mũi nàng, có phần không vui nâng cao cằm của nàng, nhưng sức lực trên tay lại rất dịu dàng, chỉ sợ một chút sơ ý làm nàng đau, hẩn nhìn thẳng vào hai mắt nàng, trong con người màu tro lạnh có phần nghiêm túc hiếm khi thấy được.

"Lạc nhi, bây giờ ta có nói gì nàng cũng không tin, vậy sao không để cho thời gian chứng minh tất cả? Nàng là nữ nhân của Đông Phương Tuyết ta, bất kể lúc nào ở đâu ta cũng sẽ bảo vệ nàng, không để cho nàng chịu bất kỳ thương tổn nào, ta chỉ hy vọng nàng có thể tin tưởng ta nhiều hơn một chút, nương tựa vào ta nhiều thêm một chút. Một đời một kiếp này chỉ có hai chúng ta, đây không phải lời nói đơn giản ngoài miệng cho có, nhưng xin nàng hãy tin tưởng, Đông Phương Tuyết ta đời này cũng chỉ biết có Nguyệt Trì Lạc nàng, trước kia thì ta không nói đến. Nhưng, bất kể là hiện tại hay tương lai, nữ nhân mà Đông Phương Tuyết ta cần, cũng chỉ là một mình nàng mà thôi."

Giọng nói thanh trong rõ ràng, như nước chảy mây trôi lướt qua buồng tim Nguyệt Trì Lạc, chảy thẳng vào nơi mềm mại nhất trong lòng.

Giữa khung cảnh đầy tiếng ồn ào náo nhiệt, giọng nói của hắn không lớn, nhưng không hề giấu giếm để cho nàng nghe rõ vào trong tai.

Nhưng mà, từng câu từng chữ đó lại phảng phất như dội vào trong tim, khiến cho lòng của nàng không kiềm được cuồng loạn, kèm theo hưng phấn, kèm theo vui mừng khôn xiết, nhẹ nhàng kèm theo tình yêu mê đắm không thể nói bằng lời.

Bị Đông Phương Tuyết nhìn thẳng, thân thể Nguyệt Trì Lạc run lên hai má chột đỏ hồng.

Chỉ cảm thấy một luồng khí nóng cứ như từ đỉnh đầu bốc lên, cả vành tai cũng cảm thấy có chút nóng dần.

Lời nói này, tạm thời mặc kệ hắn là thật hay giả, nhưng đã gây chấn động cho Nguyệt Trì Lạc thì không phải là giả.

Nàng hơi nghiêng mặt đi, tránh né tay Đông Phương Tuyết đang nâng cằm mình.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (7)

Nàng hơi nghiêng mặt đi, tránh né tay Đông Phương Tuyết đang nâng cằm mình.

Đông Phương Tuyết không chiều theo ý nàng, lại dùng ngón tay mềm mại mà có lực xoay lại khuôn mặt đang dần nóng lên của nàng.

Nhìn vẻ mặt nàng then thừng, cùng đôi mắt mọng nước sáng rỡ như ngọc lưu ly, ánh mắt đen thẳm của hắc dao động đến có thể hóa tan thành nước, giọng nói khàn khàn xúc động mang theo một tia khí phách không thể cưỡng nổi: "Lạc nhi, hãy tin ta." Hắc nói như vậy.

Nguyệt Trì Lạc theo tay của hắc quay mặt lại, sững sờ nhìn hắc, có chút lúng túng, lòng dạ rối bời không biết làm sao, khuôn mặt đỏ bừng trong đầu ngón tay càng phát run, tựa như thiếu nữ mới biết yêu lần đầu tiên có vẻ ngây ngô và mờ mịt.

"A... Tuyết, ta... Ta sẽ thử tin người!" Chỉ mong kết quả sẽ không làm người ta thất vọng.

Giọng nói của nàng đột nhiên có chút cà lăm, lần đầu tiên có cảm giác hoảng loạn luống cuống thế này, thậm chí ngay cả tay cũng không biết để ở đâu, cảm giác bất kể để như thế nào, để làm sao cũng cảm thấy không ổn, rất khó chịu.

Đông Phương Tuyết hé đôi môi mỏng cười toe toét, cười một tiếng Phong Hoa Tuyết Đại.

Đưa tới lòng bàn tay nổi rõ khớp xương để ở trước mặt nàng, hắn chờ đợi nàng tự nguyện giao bản thân nhỏ nhắn của mình cho hắn. (sao giống cầu hôn ở hiện đại ghê)

Nguyệt Trì Lạc gần như vô ý thức cắn chặt môi dưới, hàm răng khắc sâu vào đôi môi hồng phấn tựa như cánh hoa nhìn tay Đông Phương Tuyết, giống như đứa trẻ đơn thuần, trong mắt tràn đầy mê mang và bất lực.

Con người đen như vũ trụ thâm sâu của Đông Phương Tuyết thoáng qua một tia thương tiếc, dùng môi của mình cạy mở kẽ răng nàng, mút lấy máu tươi trên môi nàng, đau lòng mà nói: "Không được cắn nữa, nàng cắn sẽ bị thương, muốn cắn thì cắn ta đi." Nói xong, nghiêng bả vai mình đưa tới. (cảm động nhỉ)

Nguyệt Trì Lạc sửng sốt, động tác gần như là theo bản năng ngậm lấy xương bướm của hắn, cắn xuống một cái thật sâu, đến lúc trên môi thoáng có mùi máu tươi, lúc này mới hốt hoảng một phát đẩy hắn ra.

Hắn mím nhẹ đôi môi mỏng thanh tú, nhìn nàng cười một tiếng trấn an, đôi mắt đen nhu tình như nước.

Nhưng mà, nơi xương bướm bả vai đang có máu đỏ tươi tràn ra lại khắc thật sâu tám dấu răng nhỏ xinh ở trên đó.

Nguyệt Trì Lạc chột rung động, có chút hối hận vì hành động vô ý thức của mình làm tổn thương hắn.

Lòng sót sao quặn lên, dao động sinh ra một tia đau lòng cùng ảo não, nhìn dấu răng trên bả vai hắn, nàng giống như một đứa trẻ làm sai, mím mím môi, không có hành động dư thừa nào khác, cứ sững sờ nhìn hắn như vậy, trong mắt như có hơi nước bao phủ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (8)

"Lạc nhi làm, cho dù đau, cũng không sao." Hắc trấn an nàng, ánh mắt lưu luyến dịu dàng.

"... Ta..."

Nàng nhúc nhích làn môi trắng nhạt, muốn nói điều gì nhưng thấy hắc vươn tay đưa về phía nàng, cuối cùng im lặng không nói.

"Lạc nhi?"

Hắc thở dài một tiếng, bàn tay nổi rõ khớp xương, không có một chút nào dao động, cố chấp đưa về phía nàng.

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc run lên, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Đông Phương Tuyết, cuối cùng bàn tay khéo léo xinh xắn không còn do dự đuổi về phía hắc.

Giống như một pha quay chậm trên điện ảnh, lòng bàn tay nhỏ xinh của nàng khoát lên bàn tay dày rộng của hắc.

Hai người tay kề tay, truyền đến hơi ấm cho nhau.

Đông Phương Tuyết nắm chặt bàn tay nàng khoát lên, nắm lấy bàn tay của cô gái duy nhất trong cuộc đời hắc.

Lòng bàn tay có chút hơi run rẩy, nhưng cuối cùng vì độ ấm trong lòng bàn tay của nàng, vì sự tín nhiệm của nàng, mà dần dần vênh môi cười thật

tươi.

Giờ khắc này, nàng khoát lên không chỉ là bàn tay, mà còn có lòng của nàng.

Giờ khắc này, nàng bắt đầu tin tưởng hẳn, lệ thuộc vào hẳn.

Hai trái tim trôi dạt, từ đây gần gũi, về sau ấm áp.

Từ đây cùng trời cuối đất, một đời một kiếp một đôi người!

Tiệc cưới vẫn đang tiếp tục tiến hành, trong đại sảnh một mảnh đỏ rực vô cùng náo nhiệt.

Thế nhưng, ở trong khung cảnh náo nhiệt đó, có ai biết ai ảm đạm? Có ai biết ai đau lòng?

Tống Chỉ Thi cầm lên ly rượu, đôi môi đỏ mọng như quả anh đào nhấp nhẹ vào miệng ly, trên khuôn mặt tinh xảo cao quý chính là một đôi mắt phượng lạnh lẽo như băng, thần sắc không mang theo bất kỳ cảm giác gì nhìn tân lang cùng tân nương đang bái đường.

Khung cảnh kia vô cùng náo nhiệt, đối lập với sự lạnh lùng hình thành mãnh liệt lúc này.

Tân lang đó, đã từng thuộc về nàng, hẳn và nàng cũng đã bái đường như vậy.

Nàng nhẹ nhàng nhếch miệng, màn tiệc cưới này cho dù bất phàm, cũng không long trọng bằng khi nàng xuất giá.

Nữ tử này, cho dù dung mạo xinh đẹp phi phàm, nhưng không tao nhã tuyệt sắc như Tống Chỉ Thi nàng.

Ấy mà, hăn lại vẫn cưới nàng ta, thậm chí về sau sẽ còn có thêm nhiều nàng và nàng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (9)

Nhiều nữ nhân như vậy, thế thì sau này sẽ có rất nhiều nữ nhân cùng chia sẻ hẳn.

Tình trạng này, bảo nàng làm sao có thể chịu được?

Ngửa đầu, một hơi uống cạn sạch ly rượu, cảm giác cay nồng từ cổ họng trượt xuống, trong khoảng thời gian ngắn đắng chát không chịu nổi.

Tổng Chỉ Thi hung hăng vung tay một cái, ly rượu nặng nề bị ném đến một bờ hồ cách đó không xa, phát ra tiếng vỡ thanh thúy, ngay sau đó bị chìm ngập vào trong hồ nước.

"Chắc chắc, hỏa khí lớn như vậy, có muốn ta giúp người dập lửa hay không?"

Nguyệt Trì Lạc khoanh hai tay trước ngực, ung dung đi tới, vẻ mặt ý cười nghiền ngẫm nhìn Tổng Chỉ Thi.

Đôi môi màu hồng phấn từ từ nhấc lên, nàng không phủ nhận nàng đang vui sướng khi có người gặp họa, ai bảo nữ nhân này ác độc như thế?

Nàng không có trêu chọc nàng ta, nhưng nàng ta lại cứ cố tình trêu chọc Nguyệt Trì Lạc nàng.

Nàng không hề có thiện tâm gì, càng sẽ không bận tâm đến nàng ta đau lòng mà bỏ qua bất kỳ thủ đoạn nào có thể đả kích kẻ địch.

Đến nước này, Nguyệt Trì Lạc thậm chí đang có chút lo lắng cho tương lai Nguyệt Hình Nhu ở cùng thái tử phi, dù sao Tổng Chỉ Thi cũng là người tâm cơ ngoan độc, không phải loại bình thường có thể đối phó, Nguyệt Hình Nhu cũng không thể đối phó được, không chừng Nguyệt Hình Nhu còn chưa kịp ra tay thì đã bị ám toán rồi.

Tổng Chỉ Thi nhướng lên đôi mày thanh tú, đôi mắt phượng trên gương mặt trang điểm tinh xảo trong suốt lạnh lạnh, lạnh lùng liếc nàng một cái, rất không kiên nhẫn, hoàn toàn không bị lúng túng khi gặp mặt: "Người tới làm gì?" Giọng nói hoàn toàn không còn mềm mại như trước đây.

"Ta à?" Nguyệt Trì Lạc chỉ vào chóp mũi mình, trong ánh mắt nhìn nàng là sự khinh thường không thêm để ý, cười tươi như hoa nở rộ: "Ta đương nhiên là tới xem náo nhiệt, nhìn người đau lòng khổ sở như thế nào đó mà."

"Người đừng vội đắc ý, Bốn cung hôm nay sẽ là ngày mai của người, người cho rằng người có thể tốt hơn Bốn cung sao?" Tổng Chỉ Thi cẩn nhẹ cánh môi, rừ xuống hàng mi thật dài để che giấu phần khổ sở trong mắt.

Nguyệt Trì Lạc nhếch nhếch khóe miệng, đôi mắt sáng rực như ngọc lưu ly, hết sức châm chọc nói: "Thái tử phi nương nương, chuyện của ngày mai ai biết được? Tối thiểu hôm nay người chính là một người thất bại không giữ được phu quân, còn Nguyệt Trì Lạc ta..." Nàng chợt nhíu đầu mày, khóe mắt đuôi mày đều tràn đầy ý cười: "Tối thiểu ta giữ được A Tuyết, mà A Tuyết đời này cũng chỉ biết có mỗi Nguyệt Trì Lạc ta, hẳn không giống như người nào đó, lão bà từng người từng người cưới về, cưới một người rồi lại một người."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (10)

Ý tứ châm chọc không hề che giấu, Tổng Chỉ Thi nghe nói, thân thể uyển chuyển không kiềm được run run, cái loại cảm giác thờ không thông từ từ nồng đậm, trong lòng tràn đầy đổ kỵ và ân hận biến hóa thành hung ác và hiểm độc nhìn Nguyệt Trì Lạc: "Người cho rằng A Tuyết cam tâm tình nguyện cưới người sao? Người cho rằng A Tuyết tự nguyện ư? Người cho rằng A Tuyết hẳn thật sự yêu người sao? Hừ! Người đừng đắc ý, về sau có mình người khóc. Bốn cung thật là hối hận lần trước không có trực tiếp giết chết người, nhưng mà..."

Lời nói sắc bén, nói ra không chút lưu tình, từng câu chất vấn và châm biếm, khiến Nguyệt Trì Lạc theo thói quen cau mày.

Ban đầu Đông Phương Tuyết tại sao cưới nàng, vấn đề này nàng cũng từng suy nghĩ qua, nhưng cuối cùng lại không bệnh mà chết*, mà nay, vừa nghe Tổng Chỉ Thi nói như thế, trong lòng đột nhiên nảy sinh vài phần buồn bực. (*chưa dc giải đáp đã ko có cơ hội nghĩ tới nữa)

Lắc lắc đầu, Nguyệt Trì Lạc ngược mắt nhìn lên, nhưng đúng lúc bắt gặp được khóe môi của Tổng Chỉ Thi nở nụ cười quỷ dị.

"Lần này người không thể có vận khí tốt như vậy đâu, tuy rằng không thể dồn người vào chỗ chết, nhưng..."

Đôi môi đỏ mọng kiêu diễm như quả anh đào, nhấc lên nụ cười vô cùng quỷ dị, phun ra lời nói lạnh lẽo vô tình.

Nguyệt Trì Lạc nhìn nụ cười quý dị ở khóe môi đó nhất thời sửng sốt, ngay lúc nàng đang ngẩn người, đôi tay gầy yếu của Tống Chỉ Thi không báo trước chớp tới, Nguyệt Trì Lạc theo bản năng vội đẩy ra ngoài, Tống Chỉ Thi được như ý quý dị cười một tiếng, theo đà Nguyệt Trì Lạc đẩy ra uốn cong người ngã xuống bờ sông ở phía sau.

Khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp đó, trong phút chốc biến sắc, lộ ra sắc mặt tái nhợt thiếu sức sống.

Nguyệt Trì Lạc trợn to hai mắt nhìn hành động của Tống Chỉ Thi, đôi mắt sáng chói như ngọc lưu ly khẽ nhú lại, nhú thành độ cong nửa vòng tròn, trong đầu thoáng qua đoạn phim truyền hình lúc tám giờ đã từng xem trước đây, giả tạo lại khoa trương cũng giống như tình tiết trong tiểu thuyết.

Nàng nhếch môi từ tốn cười cười, cười đến sáng ngời rạng rỡ, nữ nhân này, thì ra là muốn hãm hại nàng đây!

Vậy thì hãy chờ xem, là sự hãm hại của nàng ta lợi hại, hay phần phản kháng của nàng cường hãn!

Vào một khắc thân thể Tống Chỉ Thi sắp ngã xuống, Nguyệt Trì Lạc nhìn về phía nàng khẽ mỉm cười.

Tống Chỉ Thi cả kinh, lúc nàng còn đang kinh ngạc thì bàn tay trắng mịn của Nguyệt Trì Lạc đã tóm lấy nàng, dùng lực kéo nàng lên lên thẳng cạnh bờ hồ, thân thể hai người xoay tròn chuyển hướng vẽ ra một độ cong bán nguyệt, Tống Chỉ Thi vốn sắp ngã xuống sông được Nguyệt Trì Lạc nhanh nhẹn dùng lực kéo lên không hao tổn gì an toàn đứng cạnh bờ hồ, mà hai tay của nàng lại bị Nguyệt Trì Lạc tài tình khéo léo xoay chuyển thành tư thế đang đùn đẩy...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (11)

"Thái tử phi nương nương, người muốn chơi thì ta sẽ theo người đến cùng, cái này chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ mà thôi, người cho rằng có thể làm hại được ai? Ta đã sớm nói với người, đặc tội Nguyệt Trì Lạc ta, sẽ là chuyện mà người hối hận nhất đời." Nguyệt Trì Lạc mấp máy môi, đôi môi trơn bóng phản xạ ra sắc thái mượt mà, không tiếng động nói ra lời này với nàng, sau đó trong mắt nàng là sự chấn động khiếp sợ rồi từ từ ngã xuống bờ sông...

Phịch một tiếng, là âm thanh vật nặng rơi xuống nước.

Trong phút chốc, bọt nước bắn tung tóe khắp nơi.

Ngay sau đó một bóng trắng bay vút đến, áo bào màu trắng tung bay ở trong gió, bay như mây trôi, oai phong như Kinh Long.

Bùm một tiếng, trong nháy mắt bóng trắng đó vọt vào trong hồ nước, chỉ một thoáng cả người biến mất trong nước.

Tổng Chỉ Thi trừng lớn mắt phượng, có chút không dám tin nhìn về phía bóng trắng đang bị nước bao phủ.

Đó là, Đông Phương Tuyết!

Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo giờ phút này trắng bệch như một xác chết.

Tổng Chỉ Thi cắn chặt cánh môi, thân thể hơi run run, trong đôi mắt phượng hơi nước đang dần bốc lên, chỉ chốc lát, một giọt lệ châu trợt

xuống gò má, dung mạo như hoa lê đẫm mưa, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

"Muốn đoạt lại sao? Đáng tiếc, đó đã là chuyện người không còn khả năng thực hiện được nữa." Khóe môi Long Khuynh Anh nhếch lên chậm rãi đi tới, nét đẹp quyến rũ tự nhiên mà có, ánh mắt nham hiểm hung ác thản nhiên nâng lên gương mặt của Tống Chỉ Thi.

Tống Chỉ Thi run lên, không hề lên tiếng, hàng mi thon dài rũ xuống che giấu cảm xúc trong mắt.

Áo choàng đỏ tươi ở giữa không trung vẽ ra đường cong hoàn mỹ, Long Khuynh Anh nghiêng nghiêng người, di chuyển ánh mắt đến trước mặt Tống Chỉ Thi, lạnh nhạt thờ ơ hỏi: "Hối hận không?"

"Không!" Tống Chỉ Thi ngược mắt, sắc mặt tái nhợt thản nhiên lắc đầu một cái, mắt phượng ngạo ngễ biểu hiện tràn đầy kiên định: "Ta không hối hận." Chỉ có điều không cam lòng.

"Ha ha, cho dù hối hận, suốt đời này người cũng đừng mơ tưởng có một chút cơ hội nào đến gần hân." Long Khuynh Anh liếc nàng một cái, mĩa mai cười ra tiếng.

Đôi môi tái nhợt run run, Tống Chỉ Thi còn muốn nói điều gì, ngay lúc này, Đông Phương Tuyết ôm Nguyệt Trì Lạc đang khép hờ mí mắt bay vọt lên, bọt nước bắn văng khắp nơi, nước hầu như đều từ quanh thân bọn họ đổ trút ra, dưới ánh mặt trời phát ra sắc màu mướt mà như thủy tinh.

Đông Phương Tuyết đặt Nguyệt Trì Lạc ở trên mặt đất, chậm rãi nghiêng mặt sang.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (12)

Cánh mũi thẳng đứng thanh tú, đôi môi mỏng mím nhẹ, toàn vẹn vẽ ra một khuôn mặt nghiêng hoàn mỹ.

Đôi mắt màu tro lạnh thâm sâu như vũ trụ trông không thấy đáy, trong khoảnh khắc quay đầu nhìn lại, độ ẩm dần biến mất, rất nhạt rất nhạt, nhạt đến mức khi dừng lại ở trên mặt Tống Chỉ Thi giống như không tồn tại, chưa tới một giây, ngay sau đó lại dời đi chỗ khác, chuyên chú nhìn Nguyệt Trì Lạc đang hôn mê.

"Lạc nhi?" Đông Phương Tuyết quỳ một chân trên đất, nhẹ nhàng vỗ vỗ gương mặt tái nhợt của người trong ngực, khuôn mặt tuần mỹ lạnh nhạt đến tìm không thấy một chút xấp xỉ dao động nào, đôi mắt đen thẳm lại càng thêm âm u.

Nguyệt Trì Lạc kìm nén hơi thở, bình yên nhắm mắt, cơ thể hơi cứng ngắc nằm ở trong ngực Đông Phương Tuyết.

Cảm nhận được độ ấm lòng bàn tay của Đông Phương Tuyết dừng lại trên mặt, khóe miệng thoáng gợi lên ý cười gần như là không thể nhận ra.

Thật ra nàng biết bơi, chỉ vì phối hợp tuồng vui mới vừa rồi, cho nên lúc này mới làm bộ không biết bơi.

Hơn nữa còn liều chết nín thở, đã uống vài ngụm nước sông ô nhiễm vào.

Nếu rơi xuống nước mà biết bơi, vậy thì té xuống còn ý nghĩ gì nữa?

Chẳng phải tiện nghi cho Tổng Chỉ Thi? Bạc đãi cho diễn xuất của mình?

Hơn nữa nàng hành động như vậy, so với hành vi Tổng Chỉ Thi tìm người hạ xuân được, quả thật là kém xa một trời một vực.

Một ở trên trời, một ở dưới đất.

Cho nên Tổng Chỉ Thi không nhận chút trừng phạt, thì Nguyệt Trì Lạc nàng thật đúng là có lỗi với chính mình.

"Lạc nhi, nàng mau tỉnh?" Nhìn Nguyệt Trì Lạc vẫn cứ không có phản ứng gì, Đông Phương Tuyết càng gắt gao nhúu thật chặt mi mắt như tranh vẽ.

Nguyệt Trì Lạc tiếp tục im lặng, tiếp tục nhắm chặt mắt, giả chết!

Đông Phương Tuyết sốt ruột, để tay áp lên lồng ngực nàng, lo lắng gọi to: "Lạc nhi, tỉnh... Tỉnh lại... Tỉnh lại Lạc nhi..."

Thấy Đông Phương Tuyết thật sự lo lắng, Nguyệt Trì Lạc nấc nhẹ lên phun ra một họng nước đục.

Hàng lông mi vừa đậm vừa dài run run lên, mở mắt ra vừa vịn nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm của Đông Phương Tuyết.

Giống như muốn hút con người ta đi vào trong đó, vô tận không có điểm dừng lại.

Trong khoảng thời gian ngắn Nguyệt Trì Lạc có chút khủng hoảng, ngờ ngẩn rũ mắt xuống tránh né cái nhìn của Đông Phương Tuyết, lờ mờ lên tiếng, lại phun ra một hớp nước đục, giọng nói có chút khàn: "A Tuyết, ta không sao rồi."

Đông Phương Tuyết thở ra thật dài một hơi, giống như trấn an vuốt vuốt phía sau lưng của nàng, dịu dàng nói: "Không có việc gì thì tốt rồi, không có việc gì thì tốt rồi."

Hắn nói, không có việc gì thì tốt rồi, không có việc gì thì tốt rồi!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (13)

Hắn nói, không có việc gì thì tốt, không có việc gì thì tốt.

Nguyệt Trì Lạc hơi muốn khóc, chen lách chen lách, nhưng chen không ra nổi một giọt nước mắt.

Không quên chuyện đang căng thẳng, trong lòng Nguyệt Trì Lạc thoáng cười lạnh, từ từ ngẩng đầu lên, mơ hồ nhìn Tống Chỉ Thi, đôi mắt quyến rũ xinh đẹp tràn ngập sương mù: "Thái tử phi nương nương, ta biết người không thích ta, nhưng có thể nói cho ta biết rốt cuộc là người cố ý hay vô tình không?"

Sau khi trải qua những gì đã xảy ra, câu hỏi đó không có vẻ nhu nhược, ngược lại như một lưỡi kiếm sắc bén.

Nghe Trì Lạc hỏi thế, Đông Phương Tuyết và Long Khuynh Anh cùng lúc ngẩng đầu lên nhìn về hướng Tống Chỉ Thi.

Nhưng mà ánh mắt của người phía trước là lạnh nhạt, còn người ở phía sau thì giống như đang xem kịch vui.

Mặc kệ là vô tình hay cố ý, đều nhất định là có liên quan đến Tống Chỉ Thi.

Tống Chỉ Thi há to miệng, muốn lên tiếng nhưng lại phát hiện bất luận nói gì đi nữa cũng là lỗi của mình.

Vào thời khắc này, oán hận đối với Nguyệt Trì Lạc càng thêm sâu.

Thế nhưng, khiến cho nàng không thể đối mặt chính là đôi mắt lạnh lẽo của A Tuyết.

Làm sao có thể, A Tuyết làm sao có thể dùng loại ánh mắt đó nhìn nàng?

Đó là A Tuyết của nàng sao? Chính là A Tuyết đã từng nói muốn bảo vệ nàng sao?

Nhưng hôm nay, đúng thật là cái gì cũng không còn nữa, đúng thật là cái gì cũng đã mất đi.

Dưới cái nhìn tập trung của ba người, cuối cùng vì sự tôn nghiêm Tổng Chỉ Thi buộc phải mở miệng lên tiếng, thanh âm thế nhưng vẫn trấn định trước sau như một, giống như căn bản chưa từng xảy ra chuyện gì không vui: "Cho dù Bốn cung có thừa nhận hay phủ nhận, các người cũng sẽ không tin tưởng Bốn cung, không phải sao? Hơn nữa Bốn cung và người xưa kia không oán ngày nay không thù, thật sự tìm không được lý do gì để hại người. Nhưng Bốn cung vẫn muốn nói cho người biết, nếu như Bốn cung muốn hại người, Bốn cung cũng không cần phải đích thân ra tay."

Ngụ ý, nàng ta tất nhiên là không cố tình.

Lời nói xoay chuyển đối xử với nhau có lẽ nghĩa, cũng miễn cưỡng chỉ ra để mọi người tự suy đoán, đồng thời cũng chỉ ra mình chính là người vô tội.

Nếu như Nguyệt Trì Lạc không phải là người tham dự, nàng thật nên vì nàng vỗ tay.

Nếu biết ngày xưa không oán, ngày nay không thù, vậy thì tại sao muốn dồn nàng vào chỗ chết?

Nói xong, Tống Chỉ Thi nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, trong đôi mắt phượng là sự quật cường hiem thấy, nhưng lại chạm phải đôi mắt tối tăm của Đông Phương Tuyết, sắc mặt lạnh nhạt giống như người xa lạ.

Tống Chỉ Thi run run đôi môi, vẻ mặt vừa khôi phục được chút huyết sắc lại tiếp tục trắng bệch.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (14)

Nhẹ rũ xuống mi mắt, che giấu thần sắc bi ai ở bên trong.

Nguyệt Trì Lạc nghe nói thế chỉ cười một tiếng, nhú nhú lông mày: "Thái tử phi nương nương, người không trả lời làm sao biết chúng ta không tin? Với lại dù ta không tin, thì A Tuyết cùng phò mã cũng nên tin tưởng chứ? Bọn họ thật là tận mắt nhìn thấy đấy."

Giương môi cười cười, Nguyệt Trì Lạc nói tiếp: "Hay là trong lòng người đã có kết luận rồi, vì vậy mà không tiện nói ra?" Lời nói kín đáo một chút là người không tiện, nói khó nghe một chút chính là người không dám.

"Bốn cung..." Tổng Chỉ Thi mím môi thoáng gợi lên ý cười lạnh, ngẩng đầu lên ánh mắt đảo qua Nguyệt Trì Lạc rồi bình tĩnh nhìn về phía Đông Phương Tuyết, ánh mắt quật cường, thần sắc ngạo nghễ: "Bốn cung tin tưởng Tứ Vương Gia sẽ trả cho Bốn cung một sự công bằng hợp lý."

Ẩn ý trong lời nói chính là để Đông Phương Tuyết đưa ra lựa chọn.

Nguyệt Trì Lạc hơi cười lạnh, hay cho một Tổng Chỉ Thi!

Đoạn tình xưa của Đông Phương Tuyết và Tổng Chỉ Thi, thật cho rằng không có ai biết sao?

Thế nhưng, thần sắc Nguyệt Trì Lạc nhìn Đông Phương Tuyết không hề gợn sóng, ánh mắt đang bắt đầu có chút phức tạp.

A Tuyết, hẳn sẽ làm sao đây?

Tất cả mọi người đều im lặng nín thở, ánh mắt sáng quắc nhìn về hướng Đông Phương Tuyết.

Đông Phương Tuyết thu lại thần sắc nhu hòa trong mắt, ánh mắt thản nhiên lướt qua Tống Chỉ Thi, không nhìn thần sắc chờ mong của nàng, rũ xuống hàng lông mi vừa dài vừa dày, giấu đi tất cả tâm tình trong mắt.

Im lặng là vàng, là ngầm thừa nhận hay là không thể nào nói ra miệng?

Tống Chỉ Thi tâm lạnh một nửa, nhưng trên mặt lại tràn ra ý cười rạng rỡ, cười rất đẹp, còn có chút thê lương.

Long Khuynh Anh cười một tiếng, có phần châm chọc, ánh mắt lại âm hiểm hung ác khiến người sợ hãi không thôi: "Khuynh Anh cũng tận mắt nhìn thấy đó, thái tử phi cho rằng Khuynh Anh thì không thể cho Vương phi một cái công đạo sao?"

"Vậy phò mã muốn nói gì đây? Là vu oan Bồn cung mưu hại nàng ta sao?" Tống Chỉ Thi vươn một ngón tay chỉ thẳng vào vẻ mặt lạnh nhạt của Nguyệt Trì Lạc.

Đôi mắt hoa đào nhướng lên rồi híp lại, nhú ra một đường cong quyến rũ mê hoặc lòng người, làn môi tự như máu của Long Khuynh Anh kèm theo ý cười nhạt mĩa mai: "Có phải vu oan hay không ở trong lòng mọi người đều hiểu rõ, dù người có cực lực phủ nhận thì như thế nào?" Nói xong, nghiêng ngả suy nghĩ liếc mắt nhìn Nguyệt Trì Lạc.

Nguyệt Trì Lạc ngênh đón ánh mắt nham hiểm của hân, bất giác nhú lại lông mày.

Người này, chẳng lẽ phát hiện ra cái gì?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (15)

Người này, chẳng lẽ phát hiện ra cái gì?

Vậy A Tuyết thì sao?

Từ trong ngực Đông Phương Tuyết ngẩng lên một đầu tóc rối bù xù, ánh mắt Nguyệt Trì Lạc giống như lơ đãng lướt qua Đông Phương Tuyết, nhưng thấy hẩn thu lại mi mắt, đôi mắt đen thẳm lạnh nhạt xa cách, sâu trong mắt chính là một màu đen nhìn không thấy đáy, không cho người ta bắt được bất kỳ thần sắc nào trong đó.

Có chút mất mát, Nguyệt Trì Lạc cay cay sống mũi, đột nhiên cảm thấy hãm hại Tống Chỉ Thi thế này, thật không có chút ý nghĩa nào hết.

Không thú vị, quả thật không thú vị.

Thế nhưng, Long Khuynh Anh lại không nghĩ như vậy, ánh mắt của hẩn hung ác, mỗi một câu đều nhắm vào Tống Chỉ Thi: "Thái tử phi nương nương, người đang ngầm thừa nhận, cho nên không có lời để nói sao? Khuynh Anh thật đúng là thất vọng đấy."

Không biết hẩn lúc này vì sao hùng hổ dọa người còn hơn người trong cuộc là Nguyệt Trì Lạc.

Tống Chỉ Thi khẽ cười lạnh, liếc mắt nhìn người mặc y phục đỏ chói, thần sắc trong mắt phượng thách đố: "Phò mã, chú ý lời nói của người, Bốn cung có thể kiện người tội vu oan!"

Trên người nàng có loại khí chất cao quý tự nhiên trời cho, đôi mắt phượng xinh đẹp lúc nhìn thẳng vào người khác thì có loại khí thế kiên cường mạnh mẽ.

Cho nên nói, chỉ diễn trò một chút, sự việc lúc này lại trình diễn đến mức giống như thật vậy.

Vả lại nàng vốn xuất thân từ gia đình trọng thần, năm vừa cập kê liền gả cho thái tử, thân phận tôn quý, sống an nhàn sung sướng, cũng chính vì như thế mới tạo nên phần khí thế này.

Long Khuynh Anh lại không để nàng vào trong mắt, muốn nói khí thế, trên người hắn cũng tự nhiên mà có tỏa ra phần nham hiểm hung ác khiến người kinh hãi: "Được, bốn phò mã ở tại Tứ vương phủ chờ người đi kiện cáo."

Hắn nói nhẹ phớt lờ, thậm chí chưa từng để uy hiếp của nàng vào trong mắt. Khuôn mặt quý mị cười như không cười đó thật câu hồn người.

Cuối cùng, hắn đến sát vào nàng, đôi môi đỏ mọng bóng bẩy mơn trớn lên tóc mai của nàng, thổi nhẹ một hơi ở bên tai nàng, hơi thở thơm như hoa lan nói: "Khuynh Anh rất là mong chờ người đi tố cáo à."

Nụ cười trên mặt hắn, giống như đóa hoa nhỏ nở rộ xinh đẹp, cặp mắt hoa đào xé lên, đôi mắt quyến rũ như tơ câu hồn đoạt phách.

Nhưng mà, khi hắn thổi hơi vào nàng, Tống Chỉ Thi lại cảm giác được phần âm u lạnh lẽo trên người hắn, đó là sự lạnh lẽo u ám dẫn về từ cõi chết, cứ như vậy trực tiếp đánh thẳng vào tận đáy lòng nàng, khiến cho lòng nàng gần như đã lạnh càng thêm lạnh buốt.

Nàng hơi nghiêng người tránh sang bên cạnh, cắn chặt môi dưới, hừ một tiếng, nói: "Long Khuynh Anh, người chỉ là một phò mã nhưng lá gan xem ra cũng thật lớn."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (16)

"Khuynh Anh cả mạng cũng có thể không cần, người nói còn có cái gì đáng sợ hơn đây?" Hả lại tiếp cận đến gần nàng, thanh âm trầm thấp dễ nghe, Tống Chỉ Thi nghe vào trong tai lại cảm thấy như quỷ mị khiến người kinh hãi.

Nhất là phần khí chất lạnh lẽo trên người hả, liên tục bao vây nàng, dù là giữa ban ngày vẫn cảm thấy rét lạnh, lúc này lại càng làm cho nàng bất an.

Thật không biết Long Khuynh Anh lúc này phát điên vì cái gì, người trong cuộc như Nguyệt Trì Lạc cứ như vậy an tĩnh nằm ở trong ngực Đông Phương Tuyết, híp đôi mắt nhìn Long Khuynh Anh đối với Tống Chỉ Thi từng bước hạ bệ, từng bước một ép sát.

Đừng thấy trên mặt nàng không biến sắc, nhưng thật ra trong lòng lại rất cao hứng.

Cuối cùng nhìn thấy nữ nhân kia đang kiềm nén tức giận, mặc dù đối tượng làm cho nàng ta tức giận không phải là mình, nhưng vẫn thật vui sướng.

Nguyệt Trì Lạc nhìn Đông Phương Tuyết một lần nữa, hả vốn đang khép hờ mí mắt, hàng mi thon dài rủ xuống trên mặt chiếu ra một vùng nhỏ bóng râm, thần sắc trên gương mặt tuần tú hình như có chút mệt mỏi, thậm chí ngay cả nốt Chu Sa giữa trán cũng không còn sáng rực như trước đây.

Nguyệt Trì Lạc có chút đau lòng, khẽ kéo kéo ống tay áo của hắn.

Hắn ngược mắt nhìn nàng, con người màu tro lạnh rất dịu dàng, phần xa cách kia đã hoàn toàn biến mất. Thế nhưng Nguyệt Trì Lạc lại không cảm giác được phần nào chân thật, "A Tuyết, ta lạnh!"

Nàng nói lời này, giọng nói có chút uất ức, có chút làm nũng đáng yêu của một cô gái nhỏ.

Thật ra thì Đông Phương Tuyết đã dùng nội lực hong khô quần áo ẩm ướt trên người nàng, nàng tìm không được cái cớ nào khác chỉ có thể tùy tiện nói đại như thế.

Nhưng Đông Phương Tuyết lại dịu dàng cười một tiếng, ôm cánh tay của nàng chặt thêm một chút, không nói hai lời bước nhanh đi ra ngoài: "Ta dẫn nàng đi thay quần áo."

Không một tiếng chào hỏi, Đông Phương Tuyết bế nàng thẳng một mạch rời đi.

Nguyệt Trì Lạc trước ngực Đông Phương Tuyết cố nhoài đầu tóc rối bù xù ra ngoài, ý tứ không rõ cười cười với Tống Chỉ Thi.

Tống Chỉ Thi cắn chặt bờ môi, bình tĩnh nhìn bóng lưng Đông Phương Tuyết, thần sắc trong mắt phượng có phần không cam lòng.

Long Khuynh Anh lại không hề liếc mắt nhìn đến bọn họ một cái, chỉ dùng ánh mắt liếc xéo Tống Chỉ Thi cười một tiếng, giễu cợt nói: "Nhìn cái gì chứ? Có nhìn nữa cũng không phải của người." Giọng nói đó, phớt lờ thản nhiên, nhưng Tống Chỉ Thi nghe vào lại cảm thấy mĩa mai châm chọc.

Trên hành lang dài cửu khúc ở phía trước, thoáng hiện một bóng dáng màu xanh nhạt, đang lo lắng nhìn xung quanh về hướng bên này.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hãm Hại Và Phản Kháng (17)

Trên hành lang dài cửu khúc ở phía trước, thoáng hiện một bóng dáng màu xanh nhạt, đang lo lắng nhìn quanh về hướng bên này. Tổng Chỉ Thi thoáng thấy bóng dáng người đó đôi môi lại âm thầm rộ lên nụ cười quý dị.

Nhìn vào thần sắc xinh đẹp quyến rũ của Long Khuynh Anh, Tổng Chỉ Thi đột nhiên một phen ôm chầm lấy hân, làn môi hồng gắt gao áp sát lên bờ môi mỏng đỏ như máu của hân.

Ánh mắt nàng trong phút chốc đó rõ ràng thoáng qua tia lạnh lẽo.

Qua một lúc, không thấy Long Khuynh Anh có một chút nào giãy giụa, nàng nhú mày khó hiểu nhìn về phía hân, thì thấy môi hân đang gợi lên ý cười không thềm đếm xỉa tới: "Màn hãm hại và phản kháng này, cho dù có trình diễn bao nhiêu lần đi nữa, người thua cuộc cuối cùng vẫn là người."

Khi nàng còn chưa phản ứng kịp thì cánh tay đã bị người nào đó hung hăng kéo ra, quay mặt nhìn sang chính là sắc mặt tối đen của Đông Phương Tường.

Dưới hỉ phục đồ thẫm, một gương mặt ôn nhuận lúc này đã đen đến có thể sánh với đất nồi.

Tổng Chỉ Thi trong một khắc sợ hãi rất muốn thét lên, nhưng ngoài chịu đựng ánh mắt lạnh lẽo của Đông Phương Tường ra, không thể làm gì khác.

Long Khuynh Anh nhếch lên khóe môi mỏng nở nụ cười, khuôn mặt diễm tuyệt bởi vì nụ cười này mà càng thêm mê hoặc lòng người, mê ly xinh đẹp tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể câu hồn phách con người. Sau đó, hần lấy tay xoa xoa ở trên bờ môi mọng đỏ, ôm lấy Bân Hoa công chúa đang chạy tới, rồi bước đi đầu cũng không quay lại.

Một khắc đó, trong đầu hần nghĩ đến lại chính là người con gái ửng hồng đôi gò má cùng đôi môi nóng rực vào cái đêm diễm sắc mê ly lần ấy.

Trên làn môi đó có cảm giác ấm nóng, loáng thoáng như vẫn còn lưu lại cái giây phút đó.

Vốn nên ở đại sảnh yến tiệc đãi khách, nhưng Đông Phương Tường lúc này lại xuất hiện ở đây với sắc mặt tức giận.

Trên gương mặt ôn nhuận kia, giờ phút này đang vô cùng tàn bạo hung ác.

Tổng Chỉ Thi có chút kinh hoàng, muốn nói điều gì nhưng nhìn thấy sự tàn bạo hung ác trong thần sắc của Đông Phương Tường thì cuối cùng ngậm miệng không nói một lời.

Mặc kệ là Nguyệt Trì Lạc hay là Long Khuynh Anh, màn hãm hại và phản kháng này, người thua cuộc cuối cùng chỉ có Tổng Chỉ Thi nàng!

Giữa sự ồn ào náo nhiệt trong đại sảnh, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, kèm theo vô số ánh mắt sửng sốt không thể tin, Đông Phương Tuyết bế Nguyệt Trì Lạc bước ra khỏi cửa chính phủ đệ thái tử.

Trên xe ngựa toàn bộ rèm che đều dùng màu xanh lam để trang trí, giống hệt như lần đầu tiên Nguyệt Trì Lạc nhìn thấy ở cổng hoàng cung.

Mãi đến lúc lên xe ngựa rồi, hai người đều nhất định duy trì trầm mặc.

Xe ngựa chạy đi rất nhanh, Tiêu Mặc đuổi theo ở bên ngoài thỉnh thoảng còn truyền đến tiếng roi thúc ngựa.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Của Nàng Ta Phụ Trách (1)

Đông Phương Tuyết mím nhẹ môi, không nói lời nào.

Nguyệt Trì Lạc khép hờ mắt, cũng không có dự định phá vỡ sự trầm mặc này.

Cho đến lúc Nguyệt Trì Lạc mơ mơ màng màng sắp ngủ, lúc này mới nghe được giọng nói Đông Phương Tuyết.

Tay hắn đặt nhẹ ở trán nàng, nàng nghe được hắn thở dài, nói: "Lạc nhi, sau này đừng có nghịch ngợm như vậy nữa."

Nghe lời này của hắn, Nguyệt Trì Lạc biết hắn đã biết.

Hắn biết Tổng Chỉ Thi muốn hãm hại nàng, hắn còn biết kết quả là nàng hãm hại ngược lại Tổng Chỉ Thi.

Thì ra là, cái gì hắn cũng biết.

Nàng đã nói mà, thông minh như Tứ Vương Gia, sao có thể không nhìn ra chút âm mưu nhỏ nhặt đó!

Như vậy, sự trầm mặc của hắn, là vì Nguyệt Trì Lạc nàng, hay là vì Tổng Chỉ Thi?

Nàng nghĩ không ra, cũng không muốn đoán mò tâm tư của hắn, như vậy sẽ rất mệt mỏi.

"Đang trách ta sao? A Tuyết là đang trách ta hãm hại nàng sao?" Hàng lông mi vừa dài vừa đậm run run, Nguyệt Trì Lạc mở to mắt nhìn hăn, ánh mắt thật hồ hững, Đông Phương Tuyết gần như không cảm nhận được ánh mắt nàng để ở trên người mình.

"Nàng nói đi?" Hăn tựa như cười, tựa như nhếch miệng, cũng không đổi mặt trả lời.

Nguyệt Trì Lạc phát hiện, nàng thấy ghét cái loại điệu bộ chết tiệt này của hăn.

"Ta muốn nghe người nói." Nàng không chịu khuất phục nhìn thẳng vào mắt hăn.

Hăn bất đắc dĩ thở dài, vò vò tóc mai của nàng, vẻ mặt dịu dàng: "Nếu vì thế mà bị thương, thật sự không đáng, Lạc nhi của ta, ta không mong muốn nàng chịu bất kỳ thương tổn nào."

Ta không mong muốn nàng chịu bất kỳ thương tổn nào.

Biểu cảm của hăn vô cùng ôn nhu, giọng nói của hăn vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ có mấy chữ như vậy, một câu nói bình thường nhất trong cuộc sống của vợ chồng.

Nhưng cũng chính vì một câu nói đó, đã đánh tan tất cả lo lắng và phiền não trong lòng Nguyệt Trì Lạc.

"A Tuyết, A Tuyết của ta, A Tuyết của A Lạc." Nàng để gờn mặt vui thật sâu vào trong ngực hăn, gò má có chút ẩm ướt.

Nàng muốn hét to lên, nàng muốn nói, A Dạ, mình đã tìm được hạnh phúc mình muốn, vì vậy cậu nhất định cũng phải hạnh phúc.

A Dạ A Dạ, mình muốn hẳn gọi mình A Lạc, giống như cậu gọi mình vậy.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Của Nàng Ta Phụ Trách (2)

A Dạ A Dạ, mình muốn hắt gọi mình A Lạc, giống như cậu gọi mình vậy.

Bởi vì một câu A Lạc của cậu đã từng là toàn bộ hạnh phúc của mình.

Hôm nay, mình đã có hắt, cũng hy vọng hắt có thể giống cậu gọi mình một tiếng A Lạc.

Như vậy, hạnh phúc của mình sẽ hoàn hảo tốt đẹp hơn!

Đông Phương Tuyết vỗ nhẹ sống lưng nàng, trấn an nàng giống như đang an ủi một đứa trẻ.

Thần sắc trên mặt có chút mệt mỏi, khóe miệng lại nhẹ nhàng vểnh lên, vẽ ra một độ cong ôn nhu.

Bầu không khí trong xe ngựa rất ấm áp, hai người cũng không đành lòng phá tan loại ấm áp này.

Nguyệt Trì Lạc đầu tóc bù xù cọ cọ ở trong ngực Đông Phương Tuyết, rất lâu nàng mới mở miệng nói chuyện nhưng giọng nói có chút khàn khàn.

Nàng nói: "A Tuyết, ta không muốn suy đoán tâm tư của người, ta sợ một khi bắt đầu sẽ không thể dừng lại, vì vậy ta mới khùng hoảng mới lo sợ, ngộ nhờ có một ngày ta đoán không đúng, phải làm thế nào?"

Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt đắm lệ mông lung, cắn chặt môi dưới, nàng hỏi hần: Phải làm thế nào!

Phải làm thế nào... Phải làm thế nào...

Hần nhìn nàng, trong đôi mắt sâu thẳm đều là ánh sáng nhàn nhạt. Trong giây phút đó, tim hần liền đột nhiên mềm nhũn.

Cảm giác có luồng nhiệt ấm nóng vung vèn vào trong tim, cả người đều ấm áp.

Cảm giác nhu hòa mềm mại xông đầy cả trái tim hần, mũi hần bỗng nhiên cay cay.

Ôm nàng thật chặt, khoảnh khắc đó, cả đời này từ trước đến nay hần cũng chưa từng có loại cảm giác thỏa mãn như vậy.

Cả đời này, Đông Phương Tuyết hần tuyệt sẽ không vứt bỏ nàng.

Vĩnh viễn vĩnh viễn...

- _____

Mọi người trong Tứ vương phủ đều biết, Vương Gia cực kỳ sủng ái Vương phi.

Hận không thể đều mang đến những gì tốt đẹp nhất cho Vương phi tiêu khiển.

Chỉ cần Vương phi muốn, thì Vương Gia nhất định sẽ thỏa mãn nàng.

Đông Phương Tuyết sủng ái Nguyệt Trì Lạc, điểm này không thể nghi ngờ, bất kỳ ai trong Vương phủ cũng hiểu rõ.

Thập Thất cũng hiểu rõ, Thập Thất lại càng nắm được tâm tư của Nguyệt Trì Lạc dành cho Đông Phương Tuyết.

Mượn bức tranh này để nói đi!

Trước giờ chủ tử sẽ không vẽ những gì mà mình không thích, thỉnh thoảng có vẽ Huyền Chi Thất, đó cũng là vì nàng thích hẳn.

Nhưng chủ tử hiện tại, suốt cả ngày vẽ không phải là Huyền Chi Thất, không phải là người con gái xinh đẹp nhưng ăn mặc kỳ quái.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Của Nàng Ta Phụ Trách (3)

Nhưng chủ tử hiện tại, suốt cả ngày vẽ không phải là Huyền Chi Thất, không phải là người con gái xinh đẹp nhưng ăn mặc kỳ quái.

Vương phi bây giờ, từ trên xuống dưới, từ trái sang phải đều chỉ vẽ Tứ Vương Gia.

Vì vậy Thập Thất kết luận, chủ tử nhà mình đã bị rơi vào tay giặc rồi!

Rơi vào trong thế tấn công ôn nhu nhưng cường hãn của Vương Gia.

Tuy nhiên, kể ra hằng ngày không thể nhìn thấy Tiêu Dao Công Tử ở trên tranh vẽ, cũng có chút nhỏ nhỏ tiếc nuối.

Nhưng mà đối với việc Vương Gia che chở cho Vương phi, Thập Thất thật là vui mừng khi mọi chuyện tốt đẹp, tối thiểu không cần lo lắng đời sống sau này phải ở sống cảnh ăn xin trên đường, hơn nữa thân là nha hoàn cận thân của Vương phi, Thập Thất cáo mượn oai hùm*, cuộc sống đó khỏi phải nói càng thêm ung dung tự tại rồi. (ví với dựa vào địa vị người khác)

Thập Thất hí mắt, bưng thuốc bổ ngóng nhìn về phía chủ tử mình.

Ánh mặt trời âm ỉ xuất hiện chiếu xuống rơi vào trên người nữ tử, cả người đều đắm chìm dưới ánh mặt trời.

Nàng mặc trường bào kiểu nam, một thân áo trắng như tuyết.

Nàng cẩn thận viết vẽ gì đó ở trên giấy Tuyên Thành, thần sắc chuyên chú mà điềm đạm.

Đôi mắt sáng rực như ngọc lưu ly híp lại một nửa, khóe miệng cong cong thỉnh thoảng nhếch lên một đường cong thật nhỏ, giống như con mèo con lười biếng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bởi vì đường cong đó mà nở ra lúm đồng tiền nhợt nhạt.

Nhìn thấy chủ tử không lo không buồn như thế, Thập Thất rất vui sướng nở nụ cười.

Nàng bưng chén thuốc đang có phần do dự, có nên đi tới quấy rầy nàng hay không.

Thế nhưng, Nguyệt Trì Lạc đã mở miệng trước nàng một bước: "Đứng sờ ở đó làm gì, còn không mau tới đây."

Nàng ấy không có nhìn nàng, nhưng lại phát hiện ra nàng.

Thập Thất buồn bực nghĩ, gò má chủ tử cũng có mọc mắt à!

"Uống hết đi." Cầm chén thuốc đưa tới, Thập Thất chu môi lên, sắc mặt vô cùng ngây thơ.

Nước thuốc màu đen chợt nhoáng lên lay động, nhưng không có tràn ra ngoài một chút nào.

Nguyệt Trì Lạc nhìn chén thuốc, đôi lông mày thanh tú cau lại.

Đó là thuốc giải ‘Ôn Nhu’, không biết Đông Phương Tuyết từ đâu biết được nàng trúng ‘Ôn Nhu’.

Đến bây giờ, cùng loại với thuốc giải nửa độc thể này, Nguyệt Trì Lạc may mắn mỗi ngày đều được uống.

Chẳng lẽ cuộc sống về sau của nàng đều phải sử dụng những thứ thuốc này?

Nguyệt Trì Lạc nhăn mũi, một hơi uống cạn sạch thuốc trong chén.

Thuốc này tuy đắng, nhưng nàng không hề có chút do dự mà uống cạn.

Chỉ vì, đó là của A Tuyết cho.

Hắn nói muốn nàng lệ thuộc vào hắn, nếu nàng đã hạ quyết tâm thì sẽ đem hết thầy của mình giao cho hắn xử lý.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Của Nàng Ta Phụ Trách (4)

Hắn nói muốn nàng lệ thuộc vào hắn, nếu nàng đã hạ quyết tâm thì sẽ đem hết thân của mình giao cho hắn xử lý

Không giữ lại chút sức nào, toàn tâm tin cậy!

Thấy chủ tử uống sạch chén thuốc, Thập Thất nhận lại chén. Sau cùng, ánh mắt nàng chuyển tới một bức họa trên bản vẽ.

Trên căn bản là đã hoàn thành, mà người trên tranh này không phải ai khác, chính là Vương Gia phong hoa tuyệt đại.

Bối cảnh là trên thuyền hoa ở giữa sông, Đông Phương Tuyết một thân áo trắng như tuyết đang cầm kiếm, có thích khách đánh lén từ phía sau, ánh mắt hắn lạnh lạnh, một tay trở kiếm đâm vào ngay tim thích khách, máu tươi liền phun ra ngoài thế nhưng một chút cũng không dính lên người hắn.

Mỗi một nét bút trên bức họa, mỗi một chi tiết đều trông rất sống động.

Có thể thấy được, chủ tử là thật sự dùng tâm tư tình cảm trên từng nét bút để vẽ ra bức họa này.

Thập Thất có chút bất mãn, âm thầm bĩu môi, vì sao lúc chủ tử vẽ Đế Nhất Công Tử không có chuyên tâm như thế?

Thật kỳ quái, Thập Thất rất thích Huyền Chi Thất, lại không hề để tâm chút nào với Đông Phương Tuyết.

Có lần Nguyệt Trì Lạc hỏi nàng: Dáng dấp A Tuyết rõ ràng nhìn đẹp mắt hơn Huyền Chi Thất, vì sao người không thích?

Dáng vẻ nghiêm trang, Thập Thất trả lời: Ta thích chính là con người Đệ Nhất Công Tử, không có liên quan đến bề ngoài của hắn!

Nguyệt Trì Lạc nghe trả lời như vậy, thầm nghĩ một câu ‘nàng toát mồ hôi’!!

Thử hỏi, nàng ta ngoại trừ biết dáng vẻ bên ngoài của Huyền Chi Thất ra, có hiểu thấu đáo về con người hắn không?

Huyền Chi Thất là ai? Đó là Đệ Nhất Công Tử Đế Đô tay ăn chơi nổi tiếng nhất nước Đông Phương!

Hắn xuất thân cao quý, dung mạo tuấn mỹ, tài trí Diễm Tuyệt Thiên Hạ.

Hắn trái ôm phải ấp, nhưng có thể xử lý tốt quan hệ nội bộ cân bằng vô cùng thỏa đáng.

Hồng nhan tri kỷ của hắn đầy khắp thiên hạ, nhưng sống giữa vạn bụi hoa thế mà một mảnh lá nhỏ cũng không dính vào người.

Hắn cao hứng, trong nháy mắt có thể làm cho tên ăn xin ven đường biến thành phát tài giàu có.

Hắn cũng không sợ hoàng quyền, dĩ nhiên, hắn cũng sẽ không đi khiêu khích với hoàng quyền.

Tóm lại, người này, thật rất phức tạp!

★★

Năm tháng yên tĩnh tốt lành, cuộc sống bình an yên ổn.

Thời gian nữa tháng trôi qua như nước chảy, cuộc sống Nguyệt Trì Lạc không có gì đặc biệt, cũng lười biếng lơ đãng như trước kia.

Ăn no rồi ngủ, ngủ rồi lại ăn, có điều thời gian ngủ thì nhiều hơn.

Người nhìn không ra có chỗ nào bất thường, chỉ có sắc mặt trắng hơn vài phần so với trước kia, cả ngày mệt mỏi cảm thấy không có tinh thần.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Của Nàng Ta Phụ Trách (5)

Người nhìn không ra có chỗ nào bất thường, chỉ có sắc mặt trắng hơn vài phần so với trước kia, cả ngày mệt mỏi cảm thấy không có tinh thần.

Mà nàng yêu thích duy nhất chính là vẽ, điên cuồng vẽ.

Nàng vẽ ra từng chi tiết khi nàng và Đông Phương Tuyết ở cùng nhau, đương nhiên ngoại trừ lúc trên giường. (hồ hồ)

Những bức tranh đó nàng cất giữ như trân bảo, Thập Thất cũng không dám lộn xộn.

Thời tiết hôm nay thật là tốt.

Vậy mà thần sắc Đông Phương Tuyết lại có chút tăm tối khó lường.

Ngày hôm nay, vị Tả Tướng trước giờ không nghiêng về bên nào, đã xảy ra tranh chấp với hãn ở trên triều.

Cái chết của Binh Bộ Thượng Thư Bạch đại nhân, vất vả lắm mới tra ra được chút manh mối, những chứng cứ đó mặc dù không có trực tiếp chỉ đến hãn, nhưng đều là người bên cạnh hãn.

Kiên cường đứng ở trong triều, nghe đội ngũ nhiều phe tranh luận không nghỉ.

Trong lòng hãn thầm cười lạnh, khắp thiên hạ ngoài Đông Phương Tuyết hãn biết Bạch đại nhân không có chết ra, còn có ai biết được?

Chỉ tung một cú quả mù như vậy, nhưng đã làm cho bọn họ mất kiên nhẫn!

Hắn nghĩ, không cần thiết đợi thêm nữa, mặc kệ ra sao, cũng chờ không nổi nữa!

Mấy ngày sau, quan viên trong triều đình bắt đầu thượng tấu tố cáo thái tử Đông Phương Tường.

Từ đó, tin tức trong triều đình bắt đầu truyền tới đường nhỏ, bay lượn đầy trời khắp phố chợ.

Có lời đồn thái tử tự tạo binh khí, còn loan truyền thái tử và Nam Lâm thái tử qua lại rất thân, có hiềm nghi cấu kết.

Nhưng vào lúc đang bùng nổ như thế, lại nổi lên tin tức Tứ Vương Gia Đông Phương Tuyết cấu kết với trọng thần kéo bè kết phái.

Sau khi tin tức truyền ra, Thái Tử đảng cùng Tứ Vương Gia đảng ở trên triều đình tranh luận không dứt...

Những tin đồn này giống như mọc thêm cánh ào ào loan truyền khắp cả Đế Đô.

Trong thời gian ngắn, dân chúng bắt đầu châu đầu kề âm thầm truyền tin, hơn nữa tin tức có khuynh hướng càng truyền càng mãnh liệt.

Nhưng bất kể là Thái Tử đảng hay Vương Gia đảng, từ đầu đến cuối đều không có chứng cứ rõ ràng xác thực chuyện xảy ra.

Cuối cùng, tin đồn đã bị cơn thịnh nộ của Hoàng đế trấn áp được chung cuộc.

Trải qua sự việc lần này, quan hệ giữa thái tử và Đông Phương Tuyết lại càng thêm phân chia rõ ràng.

Lúc trước ám đấu*, từng bước chuyển thành minh tranh**. (*ngắm ngầm đấu đá, ** quanh minh chính đại tranh giành)

Trên đường từ phố trở về Vương phủ, dọc theo đường đi nghe được những lời đồn này, Nguyệt Trì Lạc có phần mơ hồ không rõ.

Hoàng đế sủng ái Đông Phương Tuyết như vậy, mà năng lực Đông Phương Tuyết cũng không thua kém Đông Phương Tường, vì sao Hoàng đế không dứt khoát lập Đông Phương Tuyết làm thái tử cho xong?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Của Nàng Ta Phụ Trách (6)

Là vì tổ chế quy định lập con trưởng, hay bởi vì Đông Phương Tường là do hoàng hậu sinh ra?

Những việc này, Nguyệt Trì Lạc chỉ có thể ở trong lòng âm thầm rồi rẫm, nàng không nghĩ ra cũng đoán không nổi, nên dứt khoát không nghĩ nữa.

Trong khoảng thời gian gần đây, Đông Phương Tuyết bắt đầu càng lúc càng bận, có khi đến tận khuya mới trở về.

Nguyệt Trì Lạc nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt hắn, thường hay âm thầm thở dài.

Làm Vương Gia như hắn cũng không có nhẹ nhàng gì!

Cúi đầu nhìn qua những nguyên liệu nấu ăn tự mình mua, Nguyệt Trì Lạc cong lên khóe miệng giống như con mèo nhỏ, nở nụ cười.

Hôm nay nàng dự định tự tay nấu chút gì đó cho A Tuyết, rất lâu rồi không có nấu ăn, đúng lúc đã có thể thử tay nghề một chút.

Thập Thất đi theo phía sau nhìn bóng lưng của nàng, vui vui vẻ vẻ!

Ánh sáng mặt trời rất cường đại, ánh sáng màu vàng dập dờn chói lọi.

Xe ngựa màu xanh dương đậm lẫn trong ánh mặt trời đang chạy đến, chậm chậm dừng lại ở cổng Vương phủ.

Đầu tiên là một bàn tay đầy đặn nổi rõ khớp xương, ngón tay vén nhẹ lên rèm che, sau đó là một dung mạo xinh đẹp làm cho người ta hâm mộ.

Sóng mũi cao thẳng, bờ môi mỏng hơi mím, đôi mắt đen thăm cội thêm nốt Chu Sa điểm tuyết giữa trán, từng đường nét hình dáng đều là bậc nhất.

Đông Phương Tuyết vừa xuống xe ngựa, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xinh của người con gái đang cười túm tùm vui mừng chạy về phía hân.

Ánh mặt trời bao phủ quanh người nàng, nàng chạy đến cả người mang theo hơi thở thoải mái trong sáng.

Đôi mắt chứa ý cười, khóe miệng cong cong, mái tóc đen thật dài ở sau lưng nhao lên từng cái theo mỗi bước chân nàng chạy, điệu bộ thật là đáng yêu.

Trong phút chốc, sự mệt mỏi nhợt nhạt giữa trán Đông Phương Tuyết không tự chủ chuyển thành muôn vàn cưng chiều thương yêu.

"A Lạc, sao lại ra đây?" Hân không nén nổi tình cảm cong lên khóe miệng, hình dáng đôi mắt lạnh như băng mang theo ý cười nhu hòa.

Nguyệt Trì Lạc lôi kéo tay hân, ngẩng đầu nhìn hân, đôi con ngươi chói lọi như ngọc lưu ly kèm theo nụ cười thản nhiên, hợp tình hợp lý mà nói: "Ta dĩ nhiên là tới đợi người." Không phải đợi hân, nàng đứng ở đây làm gì!

Đông Phương Tuyết nhú mày, đón nhận ánh mắt của nàng: "Nếu như đến tối ta mới về, thì nàng làm thế nào?"

"Thì ta vẫn cứ ở đây đợi người, đợi đến lúc người về mới thôi." Nguyệt Trì Lạc cắn cắn ngón tay, hàm răng trắng muốt cắn nhẹ lên đầu ngón tay mịn màng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Của Nàng Ta Phụ Trách (7)

Đông Phương Tuyết nghe nói vậy, biểu cảm trên mặt chợt tắt, yêu thương vuốt vuốt mái tóc bay tán loạn của nàng, tiểu sinh* nỉ non nói: "A Lạc, A Lạc, ta sẽ không để nàng đợi quá lâu..." Rất nhỏ giọng nói mấy chữ, nói xong lời cuối cùng đã gần như không còn tiếng nữa. (*vai nam trẻ (trong hí khúc) kg tìm đc từ nào đồng nghĩa nên mình để nguyên)

Nguyệt Trì Lạc nhất thời bừng tỉnh tinh thần, trước khi lẩm bẩm có nghe được tên mình.

"A Tuyết, vừa rồi người nói cái gì, ta không nghe rõ?" Nàng hỏi đầu cũng không ngẩng lên.

Hắn nhú lên hàng lông mày như tranh vẽ, cười một tiếng mang theo đầy hương vị mê hoặc, nhẹ giọng nói: "Không có gì, ta nói ta đói bụng rồi."

Nguyệt Trì Lạc bất ngờ bị hắn mê hoặc làm cho ngẩn người, đã rất lâu không có nhìn thấy biểu cảm này của hắn, mà căn bản cũng không thấy được mấy lần, chỉ có trước lúc cưới từng thấy được biểu cảm đầy mê hoặc này, vì vậy trong lúc nhất thời nhìn thấy nên tim có chút đập mạnh và loạn nhịp.

Nguyệt Trì Lạc liếc mắt nhìn hắn lần nữa, nhưng biểu tình kia đã không còn tồn tại.

Nguyệt Trì Lạc đột nhiên nở nụ cười, Đông Phương Tuyết thấy nàng cười, khóe miệng không kiềm được cũng giương giương lên.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi tới đại sảnh.

Ngay giữa đại sảnh để một cái bàn gỗ lim bát tiên, trên bàn bày biện nhiều thức ăn tinh xảo đẹp mắt.

Thức ăn vẫn đang từ từ bốc lên hơi nóng, từ xa Đông Phương Tuyết đã nghe được mùi thơm của thức ăn.

Nhìn người con gái trước mắt đang cười tươi như đóa hoa nhỏ, Đông Phương Tuyết khó hiểu nhíu nhíu mày, không lẽ là Vương phi của hãn làm sao?

Nghe nói, Vương phi của hãn bất kể là ở Nguyệt gia hay ở tại Vương phủ cái gì cũng không biết, là người lười biếng cái gì cũng không muốn làm.

Nhưng hiện tại, nàng có thể vì hãn mà rửa tay nấu cơm canh!

Suy nghĩ đến đây, thần sắc Đông Phương Tuyết có chút khó lường, hãn chăm chú nhường lên lông mày, trong lúc nhất thời cảm thấy thật phức tạp.

Nhưng sự việc đó cũng chỉ là trong nháy mắt, biểu cảm lại quay trở về lúc ban đầu.

Hãn cầm lên đĩa tùy tiện gắp một chút thức ăn bắt đầu thưởng thức, sau đó Nguyệt Trì Lạc thấy cổ họng hãn chuyển động nuốt xuống.

"Thế nào, không kém hơn đầu bếp Vương phủ chứ?" Nhìn vẻ mặt như đang hưởng thụ của hãn, mi mắt Nguyệt Trì Lạc nở rộ như hoa, đôi mắt cong cong cười thật tươi giống như nửa vầng trăng treo lơ lửng giữa bầu trời.

Đông Phương Tuyết tiếp tục ăn thêm chút nữa rồi mới dừng lại, vẻ mặt trịnh trọng nói: "Chẳng có gì đặc sắc, so với ngự trù trong cung còn kém

xa."

Nguyệt Trì Lạc bất mãn trợn mắt liếc hằm một cái: "Được, vậy Vương Gia người đừng ăn nữa, ta lấy đi cho chó ăn còn không tốt hơn sao?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Hạnh Phúc Của Nàng Ta Phụ Trách (8)

Nguyệt Trì Lạc bất mãn trợn mắt liếc hắt một cái: "Được, vậy Vương Gia người đừng ăn nữa, ta lấy đi cho chó ăn còn không tốt hơn sao?"

"Đương nhiên không được!" Đông Phương Tuyết ngăn cản bàn tay Nguyệt Trì Lạc đang chuẩn bị bưng lên thức ăn, khóe miệng bắt đầu hơi co giật. Cho chó ăn? Làm những món này cho hắt, lại còn muốn đem đi tiện nghi cho mấy con chó bên ngoài?

Cuối cùng, Đông Phương Tuyết suy nghĩ lại, hơi mất tự nhiên nói: "Tuy rằng làm còn thua xa đầu bếp trong cung, nhưng Bốn vương thấy miễn cưỡng vẫn có thể chấp nhận được."

Nhìn sự quẫn bách muôn năm hiếm thấy trên mặt Đông Phương Tuyết, tâm tình Nguyệt Trì Lạc vui vẻ không thôi, trong lòng ấm áp nhu hòa thỏa mãn vô hạn, bất thành lờn lớn tiếng gọi to một câu: "A Tuyết..." Thanh âm kéo dài vô tận.

"Ta ở đây!" Không hiểu chuyện gì.

"A Tuyết..." Tiếp tục kêu to.

"Ta ở đây!"

"A Tuyết..." Làm sao bây giờ? Cảm thấy gọi thế nào cũng không đủ, Nguyệt Trì Lạc xụ mặt phiền não.

"Ta ở đây!" Đông Phương Tuyết ngẩng đầu lên nhìn nàng, mãi mãi lưu luyến dịu dàng.

Nguyệt Trì Lạc hít thật sâu một hơi rồi nặng nề thở ra, tiếp theo cười tủm tỉm cong lên khóe mắt, ánh mắt có chút tình cảm dịu dàng nhìn về phía Đông Phương Tuyết, nói: "Sau này, ba bữa cơm của người, ta phụ trách!"

Đông Phương Tuyết nghe nói vậy, nhàn nhạt liếc nàng một cái, rồi sau đó cúi đầu xuống, chỉ chốc lát sau lại ngẩng đầu nhìn thẳng nàng, rồi toét miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng tinh: "Vậy thì trao đổi, về sau, hạnh phúc của nàng ta phụ trách." Vừa dứt lời, lại tiếp tục cúi đầu dùng bữa.

Đột nhiên cảm thấy hạnh phúc như thế thật không chân thật, Nguyệt Trì Lạc cắn cắn môi, vẻ mặt buồn rầu, có chút rối rắm hỏi: "Hạnh phúc trao đổi, có được coi là hạnh phúc không? Hạnh phúc trao đổi, có thể lâu dài sao?" Nhỏ giọng nói ra vài chữ như vậy, cũng không biết rốt cuộc hỏi ai.

Đông Phương Tuyết dừng đũa, ngón tay hơi hơi co lên, một phần hai đũa vẫn còn ở lại trong chén.

Hắn cúi đầu trầm ngâm không lên tiếng, hàng lông mi vừa dày vừa dài rũ xuống, che giấu thần sắc trong đôi mắt, có một sợi tóc đen thật dài rơi vào trên đường nét hoàn mỹ, cùng với da thịt trong suốt nhìn vào hình thành đối lập rõ ràng.

Một lúc sau, hắn cầm đũa lên, như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn.

Chậm rãi nhai, cẩn thận nuốt.

Nhìn nét mặt nghiêng hoàn mỹ của hắn, Nguyệt Trì Lạc hơi híp híp mắt, nghiêng người tới đặt lên bờ môi mỏng quyến rũ của hắn một nụ hôn, như chuồn chuồn lướt nước.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Vị Trí Đó Người Không Cần (1)

Thân hình hơi chấn động, hắt ngẩng đầu lên, lông mi dài nhọn uốn cong, làm rạng rỡ thần sắc nhu hòa trong ánh mắt, làm mềm nhũn trái tim Nguyệt Trì Lạc.

Theo dõi không bỏ sót chút thần sắc nào trong mắt hắt, Nguyệt Trì Lạc nhếch lên khóe miệng cười một tiếng, không hỏi gì, cũng không có lời dư thừa không cần thiết.

Nàng nghĩ, chuyện lúc trước ai cũng nói không chính xác, thay vì rối rắm với quá khứ, chi bằng cứ hưởng thụ hiện tại.

Cứ như vậy đi, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không làm.

Chỉ cần tin tưởng hắt, lệ thuộc vào hắt là tốt rồi!

- _____

Đế Đô nước Đông Phương, phố xá phồn hoa sầm uất rất là náo nhiệt.

Người đi trên đường vội vàng hấp tấp, thỉnh thoảng có tiếng nói chuyện cười vui vẻ, cùng tiếng kêu gọi nhau truyền vào trong tai.

Hai bên đường có tiếng người bán hàng rong kêu gọi mua hàng và khách hàng giằng co mặc cả giá tiền, còn có tiếng hô hoán mua bán trên phố, đủ loại âm thanh bất đồng hỗn tạp ở chung một chỗ, nhất thời nghe thật huyền ảo.

Tiếng bánh xe lăn bánh tiếp cận trên mặt đất, một đôi xe ngựa màu xanh dương đậm dừng ở trước cửa khách điếm.

Người đánh xe một thân hắc y, hần nhảy xuống xe ngựa, tiếp theo vẻ mặt không chút biểu cảm nhưng thần sắc lại đề phòng đứng ở cạnh xe. Sau đó, trên xe ngựa bước xuống một người, người nọ mặc một bộ trường bào màu tím tôn quý, một khuôn mặt tuyệt thế phong hoa, nốt Chu Sa điểm tuyệt giữa trán có khí phách phong tình.

Hai người một trước một sau đi vào khách điếm, vẻ mặt chường quỳ cung kính tiến lên chào đón: "Cô nương đến đã một một lúc rồi, để tiểu nhân dẫn đường cho ngài."

Gật đầu một cái, Đông Phương Tuyết ôn nhu cười một tiếng, nhưng người thì xa cách ở ngoài ngàn dặm.

Chường quỳ dẫn mọi người lên lầu hai, đứng trước cửa phòng được bao cúi đầu hành lễ, biết điều lui xuống: "Cô nương đang ở bên trong, tiểu nhân đi chuẩn bị cho ngài chút rượu và thức ăn." Nói xong liền lui xuống.

Đông Phương Tuyết nhú lên lông mày như vẽ, suy nghĩ một chút, cuối cùng nói với Tiêu Mặc: "Người cũng vào đi." Khi nói chuyện, vươn tay đẩy cửa vào.

Tiêu Mặc gật đầu, không cần phải nghĩ.

Nghe tiếng đẩy cửa vào, người con gái bên trong quay đầu lại, là một dung mạo xinh đẹp tinh tế, nhưng sau khi nhìn thấy Tiêu Mặc, mắt phượng xinh đẹp không dám tin nhìn về phía Đông Phương Tuyết: "Bây giờ ngay cả một mình đến gặp ta A Tuyết cũng không muốn sao?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Vị Trí Đó Người Không Cần (2)

Là một giọng điệu chất vấn, kèm theo nhàn nhạt thương tâm cùng không thể tin.

Đông Phương Tuyết đứng ở ngưỡng cửa, mím nhẹ đôi môi mỏng tựa như cánh hoa, ánh mắt thản nhiên đảo qua nàng, thần sắc chột tắt, con ngươi đen thẳm như mực tỏa ra lưu lại sự thâm sâu không thấy đáy.

Qua một lúc lâu, cũng không thấy hần nói chuyện, Tống Chỉ Thi cả kinh, thần sắc trong mắt phượng chột lóe lên hoang mang sợ hãi: "A Tuyết, chẳng lẽ bây giờ người một mình gặp mặt ta cũng không muốn sao? Ta muốn gặp người một lần nhưng người vẫn một mực từ chối!"

Lời nói vừa dứt, lại là một trận trầm mặc.

Trong không khí mơ hồ quỷ dị, Tống Chỉ Thi nhìn chăm chăm Đông Phương Tuyết mắt phượng không hề nháy một cái.

Đông Phương Tuyết trầm mặc không nói lời nào, Tiêu Mặc cúi đầu nhìn xuống mặt đất cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Thêm một lúc lâu, Đông Phương Tuyết rốt cuộc trầm thấp mở miệng, giọng nói lạnh nhạt mà xa lánh: "Không biết đại tẩu tìm tiểu Vương có chuyện gì?"

Một câu nói lạnh lẽo xa cách, không có run giọng không có khác thường, nhất thời đã đánh tan tất cả sự kiêu diễm nhu mì của Tống Chỉ Thi.

"Đại tẩu? Người thế nhưng gọi ta là đại tẩu?" Nàng lắc lắc đầu, có chút không dám tin.

Cái người thiếu niên mà từ lúc nàng thành thân vẫn luôn không hề gọi nàng một tiếng chị dâu, cái người nam tử mỗi khi thấy nàng thần sắc đều quái dị nhưng lại dịu dàng, cái người tên A Tuyết mỗi lần có chuyện đều giúp nàng giải quyết. Thật sự, thật sự không thấy nữa, cũng không còn là của nàng nữa.

"A Tuyết, tại sao người phải như thế?" Cắn cắn môi, Tống Chỉ Thi tha thiết mong chờ nhìn Đông Phương Tuyết.

"Vậy thì, ta nên như thế nào đây?" Đông Phương Tuyết nhíu nhíu mi mắt tuần lẫm, hỏi ngược lại.

Tống Chỉ Thi bị hấn hỏi cho nhen lời, nhất thời tỉnh ngộ lại phần nào, sau đó nghĩ đến mục đích tới đây, chợt xoay chuyển đề tài, có phần gay gắt nói: "Vì sao người phải tranh giành vị trí đó với A Tường?"

Không quan tâm đến nàng đột nhiên gay gắt, ánh mắt Đông Phương Tuyết chợt lóe, có chút lơ đãng nói: "Bởi vì ta cần."

"Nhưng mà người trước đây không cần." Tống Chỉ Thi nói toạc ra, trong mắt phượng là tràn đầy khiếp sợ: "Trước đây người nói không cần vị trí đó!"

Nói đến đây, Tống Chỉ Thi chắc chắn lặp lại câu đó lần nữa.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Vị Trí Đó Người Không Cần (3)

Nói đến đây, Tống Chỉ Thi chắc chắn lặp lại câu đó lần nữa.

Ánh mắt Đông Phương Tuyết âm u, dung nhan tuyết thể dung hợp lạnh của rét lạnh cùng nóng của nóng rực.

Hắn nhếch nhếch môi mỏng, nhìn Tống Chỉ Thi vẫn đang trong khiếp sợ, cười một tiếng, mang theo sự lạnh lẽo cực điểm và nhàn nhạt bi thương: "Chỉ Thi, nghe cho kỹ, ta gọi ngươi là Chỉ Thi một lần cuối cùng. Ta đã từng ảo tưởng cùng ngươi một đời một kiếp một đôi người, cùng ngươi chấp tay đi khắp chân trời, cho nên chưa từng nghĩ tới muốn ngôi vị hoàng đế. Nhưng mà ngươi đảo mắt không kịp chờ đợi gả cho hắn, thậm chí cũng chưa từng cho ta cơ hội tranh thủ, khi ta muốn vì ngươi ra sức thực hiện thì ngươi lại..." Làm như không bằng lòng nói đến đề tài này, Đông Phương Tuyết cười nhạt, sau đó sơ lược lại, tiếp tục nói: "Trước đây ta không muốn vị trí đó, nhưng mà bây giờ thì ta muốn."

Trước kia, hắn xem ngôi vị hoàng đế như dép cũ vứt đi, nhưng mà bây giờ, hắn cần.

Nghe xong lời nói này của Đông Phương Tuyết, Tống Chỉ Thi mở to đôi mắt phượng xinh đẹp thất thần nhìn Đông Phương Tuyết.

Không biết rốt cuộc nàng đang suy nghĩ gì, cuối cùng nàng hoàn hồn trở lại, vẻ mặt có chút hoảng hốt nói: "A Tuyết, ngươi đừng tranh giành nữa, ngươi đừng tranh đoạt với A Tường nữa được không? Ta không muốn thấy

bất kỳ ai trong các người xảy ra chuyện." Trong giọng nói bất tri bất giác kèm theo mấy phần cầu xin.

Đông Phương Tuyết chăm chú nhìn nàng, tầm mắt hai người đối lập nhau, sau đó đều trầm mặc rất lâu.

Cuối cùng, Đông Phương Tuyết rũ mắt xuống, Tiêu Mặc rõ ràng nhìn thấy, vào lúc đó trong mắt Vương Gia lướt qua nhợt nhạt đau thương.

Nhưng sau đó, hắn ngẩng đầu lên, nhếch khóe miệng như giễu cợt cười một tiếng, mang theo sự lạnh lẽo có thể chết người, hắn nói: "Chỉ Thi, không thể nào!" Hắn cần, cho nên sẽ không buông tay!

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt nhưng kiên định của hắn, Tống Chỉ Thi cảm thấy lòng vô cùng rét lạnh.

Chuyện hắn đã quyết định, sẽ không thay đổi được.

Điểm này, nàng đã biết từ trước.

Nhàn nhạt nhếch lên khóe miệng, thế nhưng cười không nổi, Tống Chỉ Thi cúi đầu xuống, khi ngẩng đầu lên, những tâm tình phức tạp trước đó như hoa Quỳnh không còn tồn tại, mà giờ phút này, nàng vẫn chính là một thái tử phi cao quý xinh đẹp: "A Tuyết, ta hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng, tại sao ngươi muốn ngôi vị hoàng đế?"

Đông Phương Tuyết không nhìn nàng, trong mắt lưu chuyển ánh sáng rực rỡ: "Bởi vì, nàng cần!"

"Nàng là Nguyệt Trì Lạc?"

"Ừ!"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Thương Tôn (1)

"Nàng là Nguyệt Trì Lạc?"

"Ừ!"

Trong nháy mắt, Tống Chỉ Thi kinh ngạc đến không khép miệng được, hàng lông mày tinh xảo gắt gao nhú chặt, khoảnh khắc đó, nàng hồi hận đến ruột cũng xanh đen...

"Người không muốn vì ta tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng lại sẵn lòng vì nàng ra sức thực hiện, A Tuyết, A Tuyết..." Nàng nỉ non gọi tên hân, có loại cảm giác không cam lòng, đột nhiên lại thấy có chút buồn cười, vì thế liền bật cười nhợt nhạt.

Đưa ánh mắt chuyển đến nụ cười yếu ớt trên mặt Tống Chỉ Thi, Đông Phương Tuyết cũng nhếch lên môi mỏng sáng bóng cười cười, nụ cười đó như hoa anh túc, mang theo lạnh lẽo trí mạng cùng giọng mĩa mai, giống như loài hoa nở rộ ở Hoàng Tuyền kèm theo chất độc đến từ địa ngục.

"Người vĩnh viễn sẽ không hiểu." Sẽ không hiểu được giữa lý trí và tình cảm hân lúc đó đấu tranh cùng lưỡng lự.

Cuối cùng nhìn nàng một cái, hân nhắm chặt mắt, lần nữa mở ra thần sắc trong mắt lạnh lùng hờ hững, chỉ còn lại một màu đen nồng đậm không tan nổi.

Rất坦然 nhiên, hân không có một chút do dự xoay người rời đi.

Áo bào tím cao quý hóa thành một đường cong hoàn mỹ giữa không trung.

Giống như chào cảm tạ một màn hí kịch, yêu bảy năm, dẫn vật ba năm, cuối cùng hạ màn.

Tiêu Mặc không chút hảo cảm liếc nhìn Tống Chỉ Thi một cái, trầm mặc theo ở phía sau.

Nhìn bóng lưng Đông Phương Tuyết rời đi, vẻ mặt Tống Chỉ Thi chợt phức tạp.

- _____

Hoàng cung của Đế Đô, kiến trúc hùng vĩ, xanh vàng rực rỡ.

Nguyệt Trì Lạc xuống xe ngựa ở cửa thành phía Đông, đứng ở cổng hoàng cung, ngắm nhìn kiến trúc trước mắt, đột nhiên cảm thấy con người ở dưới kiến trúc vĩ đại như thế, quả thật rất nhỏ bé!

"Vương phi?" Nhìn thấy Nguyệt Trì Lạc bất động, nha hoàn áo xanh dẫn đường ở phía trước không nhin được liếc xéo.

Nguyệt Trì Lạc nhàn nhạt liếc lại nàng một cái, trong mắt là vẻ lười biếng: "Người là nha hoàn cận thân của nương nương sao?"

"Vâng." Nha hoàn cúi đầu xuống, thanh âm thật thấp.

"Đi thôi."

Nguyệt Trì Lạc có chút nghi ngờ nhíu nhíu đôi mày thanh tú, Quý Phi nương nương vì sao muốn tìm nàng?

Hơn nữa còn là nha hoàn cận thân có cái tên rất hay 'Kỳ Ước' đến mời nàng uống trà?

Đi theo nha hoàn rẽ trái rồi rẽ phải, đi đại khái thời gian khoảng nửa nén hương thì Nguyệt Trì Lạc trông thấy Quý Phi ở chính điện.

Nếu so với bộ dáng ung dung cao quý của hoàng hậu thì dáng vẻ tươi cười nhàn nhạt trên mặt Quý Phi chân thật hơn rất nhiều.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Thương Tôn (2)

Nếu so với bộ dáng ung dung cao quý của hoàng hậu thì dáng vẻ tươi cười nhàn nhạt trên mặt Quý Phi chân thật hơn rất nhiều.

"Quý Phi nương nương." Đứng ở chính giữa chủ điện, Nguyệt Trì Lạc thản nhiên hành lễ một cái.

Trên đại điện trống trải, thanh âm nhỏ bé của nàng vang dội, nhàn nhạt mang theo chút thờ ơ hờ hững.

Đây không phải lần đầu tiên Nguyệt Trì Lạc gặp mặt Quý Phi, đã từng thấy qua một lần trong buổi tiệc Thiên Kim, ấn tượng không sâu lắm, nhưng Nguyệt Trì Lạc còn nhớ rất rõ âm thanh lúc nàng nói chuyện, lạnh lùng thản nhiên, làm cho người nghe không ra bất kỳ cảm xúc nào.

"Đến rồi à, ngồi đi." Hoa Quý Phi cười cười, thanh âm hơi lạnh, vẻ mặt cũng có chút lãnh đạm, ánh mắt thoáng nhìn qua, ý bảo nha hoàn mang ghế tới.

Nguyệt Trì Lạc cũng không từ chối, theo lời ngồi xuống.

Hai người ngồi đối mặt nhau, Nguyệt Trì Lạc mở to mắt, đôi mắt mang theo chút lơ đãng nhìn Quý Phi ở đối diện, hoàn toàn không có cái gì gọi là bối rối dè dặt của tiểu thư khuê các.

Quý Phi nhàn nhạt liếc nhìn nàng một cái, bộ dáng tư thế ngồi vô cùng nghiêm khắc, nhưng không có nói thêm gì.

Bầu không khí bao phủ hơi thở quý dị, trong đại điện trống trải chỉ có tiếng vài người đang hít thở.

"Người có biết, Vương Gia là do một tay Bồn cung nuôi lớn?" Trầm ngâm một lúc, Quý Phi mở đầu lên tiếng trước.

Nguyệt Trì Lạc gật gật đầu: "Cũng có nghe qua."

Từng có nghe nói mẹ đẻ Đông Phương Tuyết là sinh khó mà chết, sau đó được một tay Quý Phi nuôi lớn, nhưng không có nghe thấy Đông Phương Tuyết kể về vị mẫu thân này, nói vậy tính cách của hai người họ đoán chừng cũng là cái loại tình cảm nhột nhạt.

Bằng không sẽ không lạnh nhạt khi nói đến Vương gia là nhi tử của mình!

Quý Phi lại hỏi: "Vậy người hẳn cũng có nghe nói một ít chuyện xưa của Vương Gia?"

"Nường nường đang ám chỉ điều gì?" Nguyệt Trì Lạc không rõ nguyên do.

"Tổng Chỉ Thi!"

Nguyệt Trì Lạc sửng sốt, không hiểu vị nường nường này nói đến những thứ này có mục đích gì hay không?

"Có nghe một chút, cũng không hiểu rõ, thế nhưng đều không quan trọng, dù sao cũng là chuyện đã qua." Vẻ mặt Nguyệt trì Lạc thản nhiên, nhưng trong lòng không nhịn được có chút khó chịu.

Quý Phi cười một tiếng, không tiếp lời, nhưng lại nhàn nhạt nói một câu: "Người không xứng với hẳn." Giọng nói vẫn không có bất kỳ cảm xúc nào.

Nguyệt Trì Lạc sửng sốt, không phải vì lời bà ta nói, mà là không nghĩ tới Quý Phi thẳng thắn như vậy, cười nhạt, khẽ nhấp một hớp trà nha hoàn dâng lên, cũng không quan tâm nói: "Ta xứng với bất kỳ người nào."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Thương Tôn (3)

Nguyệt Trì Lạc nàng sao lại không xứng với Đông Phương Tuyết?
Nguyệt Trì Lạc lười biếng cười một tiếng, từ trước tới giờ nàng không cảm thấy nàng không xứng với ai, mặc kệ đối phương là Vương Gia cũng được, Hoàng đế cũng thế, nàng, đều xứng với bất luận kẻ nào...

Có điều lời này dù sao cũng là từ miệng một người không liên quan nói ra, cho nên Nguyệt Trì Lạc nàng không thêm để ý.

Nếu là Đông Phương Tuyết nói, có lẽ sẽ là chuyện khác.

Hoa Quý Phi nghe nói vậy, chỉ cười rộ lên: "Ta ý là chỉ thân phận người." Chứ không phải nói bản thân Nguyệt Trì Lạc.

Nghe đến đây không có khó chịu như lúc này, Nguyệt Trì Lạc cũng cười: "Thân phận của ta cũng không có đụng chạm gì đến A Tuyết, hơn nữa A Tuyết cười chính là con người ta, chứ không phải thân phận của ta."

"Tương lai hẳn phải làm Hoàng đế." Hoa Quý Phi nhấp một ngụm trà, thanh âm thật lạnh, thật trầm.

Nguyệt Trì Lạc nghe đến đó, đột nhiên liền hiểu rõ Hoa Quý Phi khi này tại sao phải nhắc tới Tống Chỉ Thi.

Chẳng qua Tống Chỉ Thi chính là người hợp quy cách thiên kim nhà quyền quý, có địa vị hơn so với thân phận một tiểu thư thiếp sinh ra như nàng.

"Chẳng lẽ nường nường cho rằng phải có bối cảnh như Tống Chi Thi mới xứng với Vương Gia, mới có thể đảm đương nổi một thân phận quốc mẫu tương lai sao? Nhưng mà ta trước giờ không cho rằng thân phận của ta và việc A Tuyết làm Hoàng đế có xung đột gì, hơn nữa ta nghĩ, trước khi lấy ta A Tuyết chần chán cũng đã tự cân nhắc vấn đề này rồi, vả lại hiện tại Vương Gia cũng chưa nói gì, ta không biết nường nường đứng ở lập trường nào mà nói những chuyện này với ta." Nguyệt Trì Lạc nhướn nhướn mày, đôi mắt chói lọi như ngọc lưu ly ẩn chứa một tia ánh sáng lấp lánh.

Đông Phương Tuyết muốn làm Hoàng đế, không phải Nguyệt Trì Lạc chưa từng nghĩ đến khả năng này, nhưng lúc này nghe nói từ miệng Hoa Quý Phi, hơn nữa giọng điệu còn chắc chắn như vậy, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy có chút chấn động không thôi.

Nói thật ra, nàng không hy vọng Đông Phương Tuyết làm hoàng đế, cũng không muốn làm cái gì hoàng hậu, hơn nữa là đặc biệt không muốn!

Hoa Quý Phi nghe vậy, nhíu lên mi mắt tinh xảo, cười lạnh: "Thân phận của người và Vương Gia vốn không có gì xung đột, nhưng hiện nay người là Tứ vương phi, hơn nữa, tương lai Vương Gia làm Hoàng đế, một tiểu thư thứ thiếp sinh ra không được Nguyệt gia yêu thương, một người ngay cả cách thức cơ bản nhất của tiểu thư khuê các cũng không có, tương lai phải như thế nào để làm mẫu nghi thiên hạ? Chẳng phải làm trò cười cho thiên hạ sao?"

Giọng nói Hoa Quý Phi nhàn nhạt, tiếp tục nói: "Bốn cung không phải chê cười người, cũng không phải chèn ép người, Bốn cung làm vậy cũng vì suy tính cho Vương Gia, có thể giảm đi một ít phiền toái, mong muốn hân thuận lợi ngồi lên ngôi vị."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Thương Tôn (4)

"Nường nường vì sao chắc chắn A Tuyết nhất định sẽ làm Hoàng đế? Hơn nữa thái tử hiện nay không phải là Đông Phương Tường sao?" Nguyệt Trì Lạc nhếch nhếch môi, đôi môi như cánh hoa màu hồng phấn có dính chút nước, hiện rõ bóng loáng mượt mà.

Hoa Quý Phi lạnh lạnh liếc Nguyệt Trì Lạc một cái, rũ xuống hàng lông mi thật dài, có chút phê phán nói: "Ý tứ Vương Gia muốn đoạt quyền, bí mật đã được công khai ở trên triều đình, đảm nhiệm chức Tứ vương phi, người hình như đã quá nhàn rồi rồi."

Nghe Hoa Quý Phi nói như vậy, Nguyệt Trì Lạc cũng không giận, Đông Phương Tuyết muốn đoạt quyền nàng ít nhiều đoán được, mà nay nghe Hoa Quý Phi nói thế, cũng không cảm thấy có chuyện gì ghê gớm lắm.

"Hoàng thượng yêu thương A Tuyết như vậy, tại sao không dứt khoát trực tiếp lập A Tuyết làm thái tử?" Nguyệt Trì Lạc hỏi ra nghi vấn trong lòng luôn muốn biết.

Nhưng Hoa Quý Phi lại không có cho nàng đáp án: "Hoàng thượng tự có suy tính của hoàng thượng!"

"Bốn cung hôm nay mời người đến, là có chuyện muốn thương lượng với người." Hoa Quý Phi tiếp tục lên tiếng.

Trực giác cho biết, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy không phải là chuyện tốt.

Vòng vo như thế cũng trở lại trọng tâm câu chuyện, Nguyệt Trì Lạc không hề để tâm nhường lên lông mày, hỏi: "Vậy, nương nương rốt cuộc muốn nói điều gì? Hoặc là muốn làm cái gì?"

Hoa Quý Phi liếc nhìn nàng một cái, thần nhiên nói: "Long Đại tướng quân có một nữ nhi cùng bằng tuổi với người."

Nghe thế, Nguyệt Trì Lạc đã hiểu được ý tứ của Hoa Quý Phi.

Nàng nhếch mép cười một tiếng, xinh đẹp mà ngây thơ, nhúu mày lơ đãng hỏi: "Sau đó?"

"Lập Bình phi." Thanh âm Hoa Quý Phi vừa dứt, Nguyệt Trì Lạc nghe thế cảm xúc rốt cuộc cũng có chút phập phồng.

"Bình phi?"

Không phân biệt cao thấp, địa vị ngang hàng, đó gọi là... Bình phi?

Co lên ngón tay siết chặt cái ly, Nguyệt Trì Lạc ngẩn người, mắt sáng càng thêm lạnh, giọng nói âm vang có lực: "Không thể nào!"

Một câu nói ba chữ, mang theo sự kiên quyết không thể xem nhẹ.

Để Đông Phương Tuyết lập Bình phi, để Đông Phương Tuyết tái giá?

Đùa á!

Làm sao có thể?!!

Hình như không nghĩ tới Nguyệt Trì Lạc kiên định cự tuyệt, Hoa Quý Phi hơi ngoài ý muốn liếc nhìn nàng, thần sắc trong mắt nhạt nhẽo, mở miệng khuyên giải nói: "Nữ nhi Long đại tướng quân là Long Uyển Nhi, tính tình uyển chuyển dịu dàng, nàng gả qua đây nhất định có thể chung sống với người rất vui vẻ."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Thương Tôn (5)

"Ta nói không thể nào." Nguyệt Trì Lạc khẽ nhấp hớp trà, giọng nói không mặn không nhạt.

Hoa Quý Phi cau mày, mắt phượng có phần khó hiểu đảo qua Nguyệt Trì Lạc: "Nếu người không đồng ý, trắc phi cũng được." Như thế, đã coi như lùi một bước rồi.

Có điều, nàng căn bản không hiểu được ý của Nguyệt Trì Lạc, chỉ cho rằng nàng không chấp nhận chuyện lập Bình phi.

Nguyệt Trì Lạc để ly trà lên bàn, phát ra một tiếng kêu khô hốc nặng nề, Hoa Quý Phi có chút không vui nhìn nàng, Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu lên nghênh đón tầm mắt Hoa Quý Phi: "Ta nói này Hoa Quý Phi, người có phải đã quản quá nhiều rồi hay không, muốn lấy ai cũng là chuyện của A Tuyết, người hà tất gì nhiều chuyện như vậy?"

Nghe Nguyệt Trì Lạc nói thế, lông mày Hoa Quý Phi lại nhíu chặt thêm: "Bốn cung nói rồi, đây là vì tốt cho A Tuyết, người đồng ý thì tốt, không đồng ý cũng thế, người cũng buộc phải tiếp nhận. Còn nữa, tính tình tương mạo của Long Uyển Nhi đều thuộc bậc thượng thừa*, cho dù tương lai nàng có làm hoàng hậu, cũng sẽ không bạc đãi người." (*phái đại thừa của phật giáo; nhân phẩm có giá trị)

Lời nói đảo lộn xoay chuyển, thanh âm Hoa Quý Phi vẫn nhỏ nhẻ nhàn nhạt, không mang chút cảm xúc nào, giống như làm việc công theo thông lệ.

"Người luôn miệng nói vì tốt cho A Tuyết, người có nghĩ qua cảm nhận của A Tuyết không? Nếu hã không đồng ý, chẳng lẽ người dự định bức bách hã sao?" Nguyệt Trì Lạc hơi nheo lại cặp mắt sắc bén như chim Ưng, trong mắt chợt lóe ánh sáng bén nhọn rồi biến mất, nhanh đến nỗi Hoa Quý Phi cho rằng mình bị hoa mắt.

"Cưới Long Uyển Nhi trăm lợi mà không có một hại, Bồn cung sẽ thuyết phục hã." Hoa Quý Phi cầm lên chung trà khẽ nhấp một hớp, hai mắt quét về phía Nguyệt Trì Lạc, vẫn duy trì nhàn nhạt nghiêm khắc.

"Nếu như Long Uyển Nhi không muốn thì sao?" Nguyệt Trì Lạc áp chế đủ loại cảm xúc xuống, thản nhiên hỏi ngược lại.

"Long Uyển Nhi chắc chắn sẽ đồng ý." Giọng nói Hoa Quý Phi vô cùng kiên định.

"Là bởi vì ta tài học nông cạn, nường nường sợ ta đảm đương không nổi chức trách hoàng hậu cho nên mới để A Tuyết cưới Long Uyển Nhi phải không?" Nguyệt Trì Lạc nhíu mày, đôi mắt có một tia ánh sáng lấp lánh nhìn về phía Hoa Quý Phi.

Hoa Quý Phi cười một tiếng, khóe môi lộ ra đường cong rất nhỏ: "Phần lớn nguyên nhân là như vậy."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Thương Tôn (6)

Hoa Quý Phi cười một tiếng, khóe môi lộ ra đường cong rất nhỏ: "Phần lớn nguyên nhân là như vậy."

"Hoa Quý Phi người chưa từng thử, sao biết ta đảm đương không nổi? Huống chi ta có đảm đương nổi hay không cũng không đến phiên người nói. Người hiểu ta được bao nhiêu? Đồng thời hiểu A Tuyết được bao nhiêu? Nếu hãn thật sự muốn cưới người để trợ giúp cho ngôi vị hoàng đế của hãn, ta tin tưởng công chúa nước láng giềng sẽ không thua kém Long Uyển Nhi, nhưng A Tuyết hãn không cần, bởi vậy nương nương không cảm thấy rằng mình đã quá nhiều chuyện rồi sao? Mặc dù một tay người nuôi lớn A Tuyết, nhưng ta nhận thấy các người cũng chẳng thân thiết, có lẽ người ngoài trước sau vẫn là người ngoài."

Không hề hỏi tới một nửa nguyên nhân kia là gì, Nguyệt Trì Lạc thẳng thắn từng bước dồn ép.

Hoa Quý Phi cho dù có giữ thái độ đúng mực hơn nữa, cũng chịu không nổi Nguyệt Trì Lạc cứ năm lần bảy lượt trêu chọc như thế.

Nàng đè xuống tức giận đã rất lâu chưa từng xuất hiện, lấy ra chiếc khăn tay trong ngực lau lau mồ hôi trên trán.

Tầm mắt liếc thấy trên chiếc khăn tay thêu hình hoa mai, tâm trạng Nguyệt Trì Lạc chợt trầm xuống, trực tiếp chìm vào trong biển rộng sâu không thấy đáy.

Chiếc khăn tay đó không nên xuất hiện ở đây, tại sao có thể ở chỗ này?

Lam Hồ nói cái chết người đó chỉ tra được có liên quan với người trong cung, không tra thêm được gì khác.

Chẳng lẽ người đó chính là Hoa Quý Phi?

Mà Hoa Quý Phi luôn miệng vì Đông Phương Tuyết, như vậy chuyện này có thể có liên quan đến Đông Phương Tuyết sao?

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc nặng nề khó chịu, nhất là vào thời khắc này vô cùng phức tạp.

Hoa Quý Phi từ lúc lấy ra chiếc khăn tay vẫn luôn chăm chú nhìn vào vẻ mặt Nguyệt Trì Lạc, không bỏ qua bất kỳ cảm xúc nào trong mắt nàng, lúc này nhìn thấy đôi mắt nàng tối đen, thần sắc phức tạp khó hiểu, càng thêm xác định suy nghĩ trong lòng.

"Hóa ra người con gái đó đúng thật là người!" Hoa Quý Phi cười một tiếng, vẻ mặt mang theo sự vui vẻ hiếm thấy.

Nhưng ánh mắt Nguyệt Trì Lạc chợt lạnh hẳn, trong mắt thoáng qua nồng đậm sát khí, lạnh lùng ép hỏi: "Người có phải người giết hay không?"

Giọng nói rét lạnh như băng, chỉ cần Hoa Quý Phi nói một tiếng ‘Phải’, có thể tin một giây kế tiếp sẽ đi quy thiên chính là nàng.

Hoa Quý Phi trong lòng giật mình, nhưng vẫn nhìn thẳng vào Nguyệt Trì Lạc nói: "Bốn cung chưa từng giết ai." Giọng nói vô cùng kiên định, không hề thối lui một bước.

Nguyệt Trì Lạc thu lại sát khí, hỏi: "Vậy rốt cuộc là ai giết?"

"Bốn cung không biết!" Hoa Quý Phi lắc đầu.

"Vậy chiếc khăn tay này từ đâu có?" Nguyệt Trì Lạc ép hỏi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Thương Tồn (7)

"Vậy chiếc khăn tay này từ đâu có?" Nguyệt Trì Lạc ép hỏi.

Hoa Quý Phi cười lắc lắc đầu: "Việc này không thể nói, dù sao người cũng không phải là Bốn cung giết."

"Nường nường còn việc gì không? Nếu không có ta lui xuống trước." Không thu được đáp án muốn có, tâm tình rất phiền não, Nguyệt Trì Lạc chỉ muốn mau mau rời khỏi.

Hoa Quý Phi vội ngăn cản nói: "Muốn Vương Gia không cưới Bình phi vẫn còn có một cách."

Đuôi lông mày Nguyệt Trì Lạc chột nhúc nhích, nghi hoặc nhìn Hoa Quý Phi.

Hoa Quý Phi cười một tiếng: "Nếu như lấy thân phận chủ nhân thành Phượng Hoàng gả cho Vương Gia, ngôi vị hoàng hậu này tất nhiên không phải người thì còn ai."

Thân phận chủ nhân một thành, tất nhiên cao quý phi phàm.

Nguyệt Trì Lạc nghe vậy, trên mặt nặng nề sâu sắc, nhắc lên khóe miệng mỉa mai cười nói: "Nếu như Vương Gia vì thân phận ta mới lấy ta, cần thân phận đó để trợ giúp hần, vậy thì, việc đầu tiên Nguyệt Trì Lạc ta làm chính là hữu hần, thậm chí giết luôn hần!"

Nàng nói căn răng nghiêng lợi, giọng nói vô cùng lạnh lẽo u ám.

Nếu như Đông Phương Tuyết là loại người đó, Nguyệt Trì Lạc tuyệt đối sẽ nói được làm được!

Hoa Quý Phi nhàn nhạt nở nụ cười, thấy Nguyệt Trì Lạc như thế cũng chỉ tăng thêm vài phần hiếu kỳ.

Khóe miệng nàng cười rất lạnh nhạt, nhưng lời nàng nói ra lại khiến cho Nguyệt Trì Lạc cảm thấy chấn động: "Người nên biết thời gian của người không còn nhiều lắm, không phải sao? Chẳng lẽ người muốn vì tư lợi của mình, làm hại A Tuyết cả đời?"

Nguyệt Trì Lạc chột giật mình, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, cắn chặt môi dưới, nàng lạnh lùng hỏi: "Làm sao người biết?"

"Muốn điều tra một cô gái bỏ trốn khỏi Thiên Cơ Các bốn năm trước, việc này cũng không có gì khó khăn."

"Người còn biết cái gì?" Lạnh lùng nhìn Hoa Quý Phi, Nguyệt Trì Lạc ép hỏi.

Hoa Quý Phi lắc đầu: "Trừ việc đó ra, không còn gì khác."

Nguyệt Trì Lạc nặng nề thở ra một hơi, trong lòng xẹt qua nhàn nhạt bi thương.

Thời gian của nàng không còn nhiều, điểm này nàng cũng biết.

Trúng độc nhiều năm qua, mặc dù đã khống chế, nhưng từ lâu đã ăn sâu vào trong xương tủy, hơn nữa thỉnh thoảng còn phải chịu đựng chất độc phát tác vô cùng đau đớn.

Việc này đối với thân thể của nàng tổn hại rất lớn.

Nàng vốn không hề để ý đến sinh mạng khi nào sẽ kết thúc, nhưng mà giờ này khắc này, nàng phi thường để ý.

Bởi vì A Tuyết, cho nên để ý.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Thương Tôn (8)

Nàng vốn không hề để ý đến sinh mạng khi nào sẽ kết thúc, nhưng mà giờ này khắc này, nàng phi thường để ý.

Bởi vì A Tuyết, cho nên để ý.

Vậy mà hôm nay vừa nghe lời nói Hoa Quý Phi, những thương tổn bản thân không muốn nhắc tới cứ như vậy đột nhiên tuôn trào ra, níu kéo tim nàng, hai loại tình cảm đang giằng co, khiến nàng có một loại cảm giác vô lực chưa bao giờ có!

Nàng bắt đầu khủng hoảng, bắt đầu lo sợ.

Cảm giác đó vô cùng phức tạp, giải thích không hiểu, nói không rõ được.

"Chẳng lẽ người thật sự muốn gây hại cho A Tuyết cả đời?" Hoa Quý Phi nhìn thẳng vào Nguyệt Trì Lạc, giọng nói còn nhấn mạnh lặp lại thêm lần nữa, bên khóe mắt phượng xinh đẹp có hai đường nếp nhăn nhỏ, sự sắc bén sâu trong mắt cứ như vậy không hề che giấu nhìn nàng.

Nàng trầm tĩnh mà nhìn, nhìn khuôn mặt tái nhợt của Nguyệt Trì Lạc, đôi môi không còn chút huyết sắc nào, về chút cảm giác quái dị trong lòng dần dần biến mất.

Trước đó một khắc nàng cho rằng khí thế nàng ta cường hãn hung ác, uy hiếp một Quý Phi như nàng đến mức không một chút chùn chân.

Nhưng là nữ nhân, dù cho có cường hãn hơn nữa thì cũng vẫn là nữ nhân, một khi gặp phải cái thứ gọi là tình yêu này, cũng sẽ biến thành nhỏ bé nhu nhược.

Nàng đương nhiên không thể bỏ mặc để nàng ấy làm hại Đông Phương Tuyết, tuy rằng không thân, nhưng đứa nhỏ đó cũng do một tay nàng nuôi lớn.

Nghĩ đến đây, nàng nhếch miệng nhàn nhạt cười cười, quay lại đề tài lúc nãy, bắt đầu hạ giọng khuyên giải.

"Coi như người không đồng ý, nhưng người cũng biết thời gian của người không còn nhiều nữa, một khi người không còn, chẳng lẽ người vẫn trông cậy vào Vương Gia vì người giữ mình giữ lòng hay sao? Huống chi hẳn còn phải làm Hoàng đế, tương lai tam cung lục viện cũng là tất nhiên."

Nhìn thoáng qua sắc mặt tái nhợt của Nguyệt Trì Lạc, Hoa Quý Phi tiếp tục nói: "Coi như Vương Gia chỉ cần một mình người, nhưng người có nghĩ tới hay không, người đi rồi về sau hẳn sẽ rất đau lòng? Đứa nhỏ đó là một người trọng tình cảm, đối với chuyện đã quyết định thì rất cố chấp, thay vì đợi đến khi làm cho Vương Gia đau lòng, sao bây giờ không suy nghĩ nhiều hơn cho hẳn?"

Giọng Hoa Quý Phi nói rất nhỏ, từng câu từng chữ, như kim châm đâm thẳng vào tim Nguyệt Trì Lạc.

Cứ thế cứ thế nó làm nàng đau nhức, đau đến không thể đau thêm nữa.

Nàng luôn biết mình sống không còn bao lâu, nhưng mà lại vào lúc này, tại sao phải là lúc này?

Nguyệt Trì Lạc gắt gao cắn chặt môi, đôi mắt u ám không ánh sáng, Hoa Quý Phi thấy nàng cúi đầu xuống, cho rằng nàng sẽ khóc.

Thế nhưng khi nàng ngẩng đầu lên, hiện ra một khuôn mặt tái nhợt nhưng đáng vẻ lại tươi cười nở rộ như hoa anh túc khiến nàng có chút choáng váng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Sau Cưới (1)

"Không thể nào! Ta không thể dùng thân phận chủ nhân thành Phượng Hoàng gả cho hăn, ta cũng sẽ không để cho hăn cưới người khác, cho dù chết, ta cũng sẽ như thế này theo hăn cả đời. Ta là người ích kỷ, nếu không thể lên Thiên đường, vậy thì cùng nhau xuống Địa Ngục đi!" Nàng cười một tiếng, trên gương mặt thanh tú tỏa ra tái nhợt như một đóa hoa trắng, như loài hoa từ địa ngục mang theo tính khí của băng lạnh.

Không thể lên Thiên đường, vậy thì cùng nhau xuống Địa Ngục đi!

Không thể lên Thiên đường, vậy thì cùng nhau xuống Địa Ngục đi!

Những lời này, cứ thế thẳng vào vang vọng mãi ở trên đại điện trống trải.

Vài chữ thật trầm lắng từ cổ họng khô hốc khó khăn nói ra, nhưng lại hấp dẫn đến trí mạng.

Nghe Nguyệt Trì Lạc nói như thế, Hoa Quý Phi không kiềm được kinh ngạc trừng to hai mắt, biểu cảm luôn luôn lạnh nhạt, đôi mắt không bao giờ có cảm xúc, giờ phút này không còn nhìn được mang theo vài phần hoảng hốt.

Nhìn thấy sự kinh ngạc hoảng hốt của nàng ta, Nguyệt Trì Lạc cười như không cười nhếch miệng: "Quên nói cho người biết, Phượng Hoàng lệnh căn bản không có ở chỗ ta."

Ngừng lại một chút, Nguyệt Trì Lạc lại cười: "Trừ phi A Tuyết tự mình từ chối ta, nếu không thì ta sẽ không rời khỏi hẳn, mặc kệ là nữ nhi của ai, cho dù là công chúa nữ vương, cũng đừng mơ tưởng chen vào giữa ta và A Tuyết."

Cuối cùng lạnh lùng liếc nhìn Hoa Quý Phi còn đang sững sờ một cái, Nguyệt Trì Lạc xoay người bước ra khỏi đại điện.

Nghe tiếng cổng chính từ từ khép lại ở phía sau, Nguyệt Trì Lạc khẽ híp híp mắt, gương mặt không chút biểu cảm đi thẳng về hướng cửa thành.

Giờ phút này, lòng của nàng rất loạn rất rối rắm, sự hỗn loạn trước nay chưa từng có.

Rất nhiều vấn đề đang quần lấy nàng, trong khoảng thời gian ngắn, nàng gần như không còn phân biệt được rõ những thứ này là thật hay giả.

Chiếc khăn tay đó tại sao lại ở trong tay Quý Phi?

Người giúp Quý Phi là ai?

Người đó bị ai giết? Thi thể là ai trộm?

Còn có Ly Lạc, rốt cuộc là người của ai?

Nhiều vấn đề và người đều xoắn xuýt ở trong lòng, giải thích không được cũng nói không rõ.

Lông mày không tự giác càng nhíu càng chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhăn nhúm cùng một chỗ. Lúc đi đến Ngự Hoa Viên, Nguyệt Trì Lạc vô tình ngẩng đầu lên thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Sau Cưới (2)

Là Trân phi, ngày đó ở điện Kim Phượng Thập Thất đã đánh Trân phi này hai bạt tay, cạnh nàng còn đứng một người toàn thân mặc khôi giáp. Hai người đang nhỏ to nói gì đó, nam tử mặc khôi giáp kia nghiêng mặt về phía Nguyệt Trì Lạc, cho nên cũng không thấy được gì.

Không ngờ vất vả đến hoàng cung một chuyến lại có cơ hội gặp mặt, Nguyệt Trì Lạc cười lạnh hai tiếng, thoáng lách người vào phía sau thân cây xanh biếc.

Qua một lúc, thời điểm hai người bọn họ nói chuyện vừa dứt lời, Nguyệt Trì Lạc hơi mất kiên nhẫn trợn trắng hai mắt, trong lúc nhất thời không có nín thở, thở ra một hơi thật lớn, nhưng không ngờ nam nhân mặc khôi giáp kia lập tức quát lạnh một tiếng: "Ai, ra đây?"

Sự đề phòng cũng không được tốt lắm nha, đợi đến lúc nàng không còn kiên nhẫn mới phát hiện.

Nguyệt Trì Lạc bất đắc dĩ nhún nhún vai bước ra ngoài, nhàn nhạt liếc mắt nhìn mặt mày xanh mét của Trân phi, ngay sau đó chuyển ánh mắt sang trên người đàn ông một thân khôi giáp đứng bên cạnh nàng.

Đó là một gương mặt uy nghiêm trời sinh, trên người được chỉnh lý cẩn thận tỉ mỉ, tuy rằng hơi lớn tuổi, nhưng không ảnh hưởng đến đôi mắt chính trực của hắn, nhìn ra được, đây là một nam nhân có chí khí.

"Bản phi chỉ tùy tiện đi dạo một chút, xem ra đã quấy rầy Trân phi nương nương?" Liếc mắt thấy Trân phi đang lạnh lùng nhìn mình lom lom, Nguyệt Trì Lạc không chút cảm tình đánh đòn phủ đầu.

"Không có quấy rầy, Bốn cung cũng chỉ tùy tiện hàn huyên cùng ca ca vài câu, ngược lại gặp được Tứ vương phi ở chỗ này." Trân phi không mặn không nhạt đáp lại, Nguyệt Trì Lạc chợt phát hiện, nàng ta so với lần trước gặp ở điện Kim Phượng đã tiến bộ không ít.

Nam tử được Trân phi gọi là ca ca, vừa nghe nàng nói thế, thì lập tức khom người hành lễ với Nguyệt Trì Lạc: "Vương phi."

Giọng nói lạnh nhạt, dứt khoát, mang theo khí khái quân nhân.

"Vị này là?" Nguyệt Trì Lạc nhíu nhíu lông mày, lời nói có phần không quan tâm gì mấy.

"Ca ca của Bốn cung, Long Thần. Hoàng thượng tự tay chấp bút ngự phong là Đại tướng quân." Trân phi cướp lời nói trước, có chút dương dương tự đắc vui vẻ trả lời.

Long Đại tướng quân? Cha của Long Uyển Nhi, Trân phi là cô nhỏ của Long Uyển Nhi?

Chẳng trách lần trước không hề nể tình nàng chút nào, Nguyệt Trì Lạc cười nhạt một tiếng, lạnh lùng nói: "Bản phi có chuyện, không quấy rầy hai người hàn huyên nữa."

Chết tiệt, rõ là Oan Gia Ngõ Hẹp, vậy mà cũng có thể gặp được!

Nguyệt Trì Lạc có chút buồn bực đi ra cửa cung, đi chưa được hai bước đã bị ai đó xông tới một phát ôm chặt lấy.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Sau Cưới (3)

Nguyệt Trì Lạc có chút buồn bực ra khỏi cửa cung, đi chưa được hai bước đã bị ai đó xông tới một phát ôm chặt lấy.

Là hơi thở quen thuộc, Nguyệt Trì Lạc hít sâu một hơi ngửi ngửi, tay vốn định giãy giụa đột nhiên thả lỏng ra.

Những ấn nhãn uất ức cùng quật cường trong lòng, cứ thế tuôn trào ra ngoài.

"Sao vậy, A Lạc?" Cảm nhận được lồng ngực ẩm ướt, Đông Phương Tuyết nắm cánh tay thật chặt, tình cảm có thể làm cho con người ta từ cứng rắn đến mấy cũng hóa mềm, âm vang lên tới đỉnh đầu.

Cọ cọ trong ngực hắn, Nguyệt Trì Lạc cắn chặt môi dưới, vùi mặt thật sâu ở trước ngực hắn, trên mặt nước mắt trong suốt hòa lẫn với nước mũi, cứ thế cọ vào trên y phục trắng như tuyết của Đông Phương Tuyết.

Trấn an vỗ về sau lưng nàng, Đông Phương Tuyết có chút cưng chiều thở dài: "A Lạc, nói cho ta biết, ai khi dễ nàng?"

Nàng khóc cực kỳ đè nén, thậm chí cả một tiếng thút thít nhỏ cũng không có. Nếu không phải trên ngực ẩm ướt, hắn gần như không biết nàng đang khóc.

Nàng rất ít khóc, căn bản không làm sao khóc được, mỗi lần chỉ có những lúc rơi vào tình huống không thể cực lực áp chế được mới phát tiết.

Hơn nữa mỗi lần khóc nàng đều rất lớn tiếng, giống như muốn mang hết những điều không vui toàn bộ trút hết ra ngoài.

Nhưng lần này nàng chẳng ừ chẳng hử, cứ yên lặng không lên tiếng, ngược lại càng làm cho hấn đau lòng, làm cho hấn khủng hoảng.

"A Lạc... A Lạc... A Lạc..." Hấn cũng không hỏi, cứ như vậy yên lặng ôm nhau, có chút bất đắc dĩ gọi tên của nàng, gọi hết lần này đến lần khác, gọi thế nào cũng thấy không đủ.

Mỗi lần gọi, hấn đều cảm nhận được lòng mình càng thêm dao động.

Mỗi lần nghe, lòng của nàng lại càng thêm đau đớn khôn xiết.

Rất đau... Rất đau...

Phải làm thế nào mới có thể không còn đau nữa?

Gắng hết sức kiềm chế bản thân không được nước nỡ, nàng cắn chặt môi dưới, máu đỏ tươi từ từ rịn ra trên da thịt trắng muốt, thế nhưng sự đau đớn lúc này thật nhỏ bé, làm thế nào cũng không bằng phần đau đớn ở trong lòng, nó cắn nuốt đến tận xương tủy.

Đau đớn giống như có người cầm dao, từng nhát từng nhát chĩa vào trái tim nàng.

Đau đến tận xương cốt, làm sao cũng tránh không được.

Qua một lúc lâu, nàng vẫn vùi ở trong ngực hấn, bả vai không kiềm được run run.

Hấn nhẹ nhàng đẩy ra nàng, cúi đầu nhìn nàng.

Trên gương mặt nàng còn kèm theo nước mắt chưa khô, chiếc mũi xinh xắn hồng hồng, đôi mắt đã được nước rửa sạch trong suốt khác thường, đôi

môi màu hồng phấn như cánh hoa bị nàng cắn nát, ở trên đó còn vương
chút máu khô.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Sau Cưới (4)

Nàng từ từ ngẩng đầu lên nhìn hắn, cứ thế không hề chớp mắt đối diện với đôi mắt đen thẳm của hắn.

Lòng hắn run lên, không kiềm được cúi đầu xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt nàng.

- _____

Hoàng hôn dần tối, phố chợ đêm Đố Đô đèn đuốc sáng trưng.

Thành thị lúc này rất cuộc đã đẩy lui được sự nóng bức như thiêu đốt của ban ngày, ngược lại trở nên từ từ mát mẻ.

Người đến người đi tấp nập ở trên đường, các cô nương Yên Vũ lâu đứng ở trước lan can trên lầu hai vẫy vẫy tay về phía khách hàng, quyến rũ cười nói.

Thỉnh thoảng có đủ loại nam nhân khác nhau, đôi mắt thô tục nhìn liếc nhóm cô nương trên lầu, suy tính số bạc trong tay mình, cuối cùng không nhìn được cảm dỗ hăng hái đi vào trong. Cũng có hết tốp này đến tốp khác giai* công tử tay cầm quạt xếp thuần thực ngắm nhìn hoa khôi. (ý chỉ người đẹp, như giai nhân, giai công tử)

Buổi tối ở Đố Đô cũng vì vậy mà đèn đuốc lộng lẫy, càng thêm phần hoa náo nhiệt.

Hai người một thân áo trắng, tay nắm tay đi ra từ Tứ vương phủ.

Siết chặt bàn tay nổi rõ khớp xương ở trong tay, cảm thấy nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền đến lòng bàn tay. Nguyệt Trì Lạc liếc nhìn vẻ mặt cười nhạt của Đông Phương Tuyết bên cạnh, đột nhiên không biết làm sao nặng nề thở dài thật sâu.

Đôi mắt đen thăm nhàn nhạt liếc nàng một cái, trong đôi mắt màu tro lạnh có chút tia sáng kỳ lạ, Đông Phương Tuyết nhú nhú mày, không nói lời nào.

Nguyệt Trì Lạc giựt giựt khóe miệng, lại nặng nề thở dài một lần nữa.

Đông Phương Tuyết không thể nhịn được nữa: "Ta tính ra, tối nay nàng đã thở dài 22 lần."

"Người cũng đâu có hỏi ta tại sao lại thở dài đâu?" Nguyệt Trì Lạc có chút uất ức.

Nàng đã thở dài nhiều lần như vậy, hẳn cũng không có hỏi thăm nàng tại sao phải thở dài?

Đông Phương Tuyết thuận thế nói tiếp: "Tại sao thở dài?"

Trên trán nổi lên ba đường vạch đen, Nguyệt Trì Lạc xoa nhẹ khóe miệng: "Còn không phải đều là vì người!"

Lời nói ra thật là uất ức.

Nghe ra ý tứ giận dữ làm nũng trong lời nói của nàng, môi mỏng không nén được hơi vênh lên, Đông Phương Tuyết hỏi: "Ta?"

"Ừ, chính là người." Gật đầu như già tói.

"Ta sai ở chỗ nào hả?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Sau Cưới (5)

"Ừ, chính là người!" Gật đầu như già tởi.

"Ta sai ở chỗ nào hả?"

"Người sai ở chỗ là không nên lấy ta sớm như vậy." Nghiêng mặt qua để nhìn khuôn mặt không hiểu gì của Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc tỏ ra không có chuyện gì lạ gật gật đầu, trong mi mắt cong cong nhộn nhạo ý cười nhàn nhạt, khẽ cong lên đôi môi đỏ mọng, đầy đặn mà còn sáng bóng.

Hôm nay, nàng tô lên chút son, che giấu đi sắc mặt vốn tái nhợt không chút sức sống.

Không muốn bị hấn phát hiện sự chán nản thoáng qua trong mắt, nàng cố ý chớp mắt vài cái, dưới hàng lông mi thật dài đôi mắt đã khôi phục lại sắc thái vốn có.

Đông Phương Tuyết mấp máy đôi môi mỏng, lưỡi biếng nhứ nhứ mào, cho nàng một ánh mắt ‘Ta đã cưới nàng rồi, làm sao đây’.

Nguyệt Trì Lạc tức giận quá mức, hung hăng trừng mắt nhìn hấn, Đông Phương Tuyết đáp lại nàng một ánh mắt vô tội, Nguyệt Trì Lạc bĩu bĩu nhếch lên khóe miệng, mũi hếch lên hừ một tiếng, giống như con mèo nhỏ linh hoạt chạy về phía trước.

Khoảnh khắc đó, mái tóc đen được nàng cột cao làm tôn lên một thân áo trắng, Phong Hoa Tuyết Đại.

Y phục trắng phiêu dật tung bay trong gió, như tiên tử ở trên cao chín tầng không nhiễm bụi trần, đôi mắt to tròn tròn mang theo linh khí đặc biệt.

Cuối cùng, ở dưới bầu trời đầy sao, ở giữa đèn đuốc phồn hoa, nàng đột nhiên nghiêng qua để lộ ra một khuôn mặt như thủy tinh điêu khắc, đôi mắt sáng rực như ngọc lưu ly lười biếng nhướng nhướng lên, đôi mắt quyến rũ như câu hồn khóa chặt hẳn, đôi môi tựa như cánh hoa màu hồng nhạt lơ đãng nhếch lên, ý cười thoáng hiện điên đảo chúng sinh cứ thế nở rộ khắc sâu vào trong mắt hẳn.

Con người của hắn kịch liệt co rúc, như mất hồn nhìn vào chăm chăm.

Giữa trời đất, trong biển người mênh mông, chỉ có nụ cười của nàng làm điên đảo chúng sinh.

Thế sự xoay vần*, đời người chìm nổi, xóa hết chỉ còn mỗi dáng vẻ tươi cười hờ hững này. (*Câu hán viết là ‘Thương hải tang điền’ = biển xanh hóa thành nương dâu, ý nói biến đổi lớn lao trong cuộc đời)

Đến khi hắn phục hồi lại tinh thần thì bóng dáng áo trắng đó đã sớm hòa lẫn vào biển người mênh mông.

Dáng vẻ tươi cười đó khiến lòng hắn điên đảo, như mất đi linh hồn.

Hắn có thể cảm giác được trái tim không an phận của mình đang điên cuồng nhảy nhót mãnh liệt.

Hắn túm lấy ngực, bàn tay trắng nõn đến gần như trong suốt đang cảm nhận trái tim nhảy đập.

Hóa ra, vẫn còn có thể nhảy đập.

Đã bao lâu...

Bao lâu không đập như vậy?

Thậm chí hẳn đã quên, quên nơi này đã bao lâu rồi không có nháy động mãnh liệt như vậy.

Có lần hẳn đã từng cho rằng, mình chỉ là một người đầu gối không có tim, không có cảm xúc.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tình Yêu Sau Cưới (6)

Có lần hắn đã từng cho rằng, mình chỉ là một người đầu gỗ không có tim, không có cảm xúc.

Cảm nhận được trái tim nhảy đập cấp tốc trong lồng ngực, dưới ánh sao sáng, mặt trăng như vắng lặng trong suốt, hắn nhìn về phía biển người mênh mê, môi mỏng hơi nhếch lên nở nụ cười, cứ thế nhợt nhạt hờ hững cười, nhưng khi nhận thấy Nguyệt Trì Lạc ở trong mắt dần dần hòa hợp rồi lại cũng thật đau xót.

Nàng chạy đến ngã rẽ, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, cảm giác tanh tanh nhớp nháp khiến nàng có chút buồn nôn, quẹt quẹt khoe miệng còn sót lại vết máu, nàng bặm lấy miệng bức lui chút mùi tanh đó, mới từ từ đi ra khỏi ngõ hẻm không có ánh sáng.

"A Tuyết." Đang ở hơn phân nửa chiều dài con phố, nàng nở một nụ cười xinh đẹp nhất nhìn về phía hắn.

Vào lúc Đông Phương Tuyết đang thất thần, nàng độc đáo cất cao giọng, âm thanh trong trẻo giòn tai từ xa truyền vào trong tai hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn tới hướng bắt nguồn phát ra âm thanh, chỉ thấy hai tay nàng uốn thành hình dạng cái loa, vẻ mặt đang cười rạng rỡ nhìn hắn.

Trong biển người mênh mê, một thân y phục trắng của nàng đặc biệt bắt mắt.

Trong mắt hăn, giờ phút này, chỉ có một người đó, một bộ y phục trắng đó.

Hăn không thể chờ được vội bước đi tới, một tay ôm nàng vào trong ngực mình, ngón tay thon dài không tự giác sử dụng hai phần sức lực, người được mùi hương quen thuộc trên người nàng, hăn cảm thấy an tâm cũng giống như lần đầu tiên ôm nàng vào trong ngực vậy, mùi hương làm cho người ta cảm thấy dễ chịu.

Qua một hồi lâu, Nguyệt Trì Lạc vùng vẫy tách ra, hăn mới buông nàng ra trên mặt kèm theo ý cười nhàn nhạt.

"A Tuyệt, đi, bây giờ chúng ta bắt đầu một màn tình yêu sau khi cưới nha." Nguyệt Trì Lạc nhìn hăn cười, lộ ra tám chiếc răng sáng bóng không hề có một khe hở, nắm thật chặt tay hăn lôi kéo đi về hướng trung tâm chợ đêm.

"Ừ."

Nhìn dáng vẻ tươi cười rạng rỡ của nàng, cùng với chỗ đôi tay hai người đan xen vào nhau, hăn không tự giác gật đầu mỉm cười.

Ngay lúc này mới chính thức là vào đêm, Thành Cổ Đế Đô đang từng bừng náo nhiệt.

Trên đường lớn vô cùng sầm uất, thỉnh thoảng còn có đủ loại người mang mặt nạ hình thù kỳ quái đi ngang qua.

Còn có mỹ nhân tuyệt sắc đang lựa chọn đèn lồng Lưu Ly.

Nguyệt Trì Lạc chớp đôi mắt tò mò nhìn từng gương mặt mang mặt nạ thoáng qua trước mắt mình.

Không nhịn được ghé mắt liếc nhìn Đông Phương Tuyết, giống như một đứa trẻ lấy làm lạ nói: "A Tuyết, A Tuyết, hôm nay là ngày hội gì à?"

Đông Phương Tuyết khẽ mỉm cười: "Vân Đăng Tiết!" (Tết Hoa Đăng)

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nam Cung Thái Tử (1)

Đông Phương Tuyết khẽ mỉm cười: "Vân Đăng Tiết."

"Vân Đăng Tiết?" Đó là Lễ gì? Nguyệt Trì Lạc rất muốn hỏi câu này, suy nghĩ lại, mình sống ở đây đã nhiều năm như vậy cũng không biết, không muốn để Đông Phương Tuyết nghi ngờ, cuối cùng nuốt xuống không có hỏi.

Quán hàng rong trên vỉa hè cách đó không xa bày biện nhiều mặt nạ hình thù kỳ quái.

Nguyệt Trì Lạc lôi kéo Đông Phương Tuyết chen lên trước, trái chọn phải lựa, cuối cùng chọn một cái coi như tạm được che lên mặt Đông Phương Tuyết, cười đùa nói: "Thế nào? Chọn không tồi chứ? A Tuyết, ta cũng muốn chơi, người chọn giúp ta đi."

"Được." Dưới mặt nạ môi mỏng nở ra nụ cười yếu ớt, vẻ mặt Đông Phương Tuyết cứng chiêu bắt đầu bắt tay vào lựa chọn mặt nạ cho Nguyệt Trì Lạc, cuối cùng, hắn chọn một cái Dạ Xoa dữ tợn như hát kịch đưa cho nàng.

Nàng bất mãn lầm bầm một tiếng, đeo lên mặt nạ Dạ Xoa chỉ chừa ra hai con mắt xoay vòng tròn.

Dưới hàng lông mi vừa đậm vừa dài, nàng chớp mắt vài cái lấy mặt nạ xuống, lộ ra một khuôn mặt cười sáng rỡ, nhìn về phía Đông Phương Tuyết dí dỏm le lưỡi một cái, hỏi: "Đẹp mắt không, A Tuyết?"

"Đẹp lắm." Đông Phương Tuyết không nhìn được cong cong khóe miệng.

Nàng hài lòng gật gật đầu, thời điểm Đông Phương Tuyết đang tính tiền, nàng xuyên qua đám người nhìn về phía một thân y phục trắng của Đông Phương Tuyết đứng giữa quán vỉa hè vẫy vẫy tay: "A Tuyết, người nhất định phải tìm được ta đó..."

Lưu lại một câu như vậy, Nguyệt Trì Lạc mang theo mặt nạ biến mất trong đám người chen chúc.

Đông Phương Tuyết thanh toán tiền xong cũng xuyên qua đám người, nhưng không còn nhìn thấy bóng dáng của nàng?

Đường phố càng lúc càng náo nhiệt hơn, cũng càng lúc càng thêm chật chội.

Nguyệt Trì Lạc chen lấn tách ra khỏi đám người, đi vào trong ngõ tối vắng lặng, xác định phía sau không có ai đi theo, lúc này mới hướng vào trong đêm tối huýt sáo, chỉ chốc lát sau, một con Hắc Ưng quanh quẩn ở đỉnh đầu nàng, thỉnh thoảng vỗ đập cánh, phát ra tiếng gió vù vù.

Cầm thư đã viết xong trước đó, Nguyệt Trì Lạc gọi về một tiếng, Hắc Ưng lượn vòng rồi rơi vào trên bờ vai nàng. Nguyệt Trì Lạc đem thư cột quần vào chân của Hắc Ưng, yêu thương sờ sờ đầu nó, nói một tiếng: "Đi đi."

Hắc Ưng vỗ đập cánh hai tiếng, phần phật cất cánh bay lên bầu trời lẫn vào trong màn đêm.

Cho đến khi Hắc Ưng càng bay càng cao, từ từ không còn nhìn thấy hình bóng nữa, Nguyệt Trì Lạc mới thu hồi ánh mắt, liếc nhìn mặt nạ Dạ Xoa trên tay, Nguyệt Trì Lạc cười cười cầm mặt nạ đeo lên mặt, xoay người đi vào trong đoàn người.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nam Cung Thái Tử (2)

Không muốn để sư huynh tiếp tục truy xét mù quáng như vậy, nàng đem tất cả sự việc xảy ra ở cung điện Hoa Quý Phi nói hết cho sư huynh, hy vọng hẳn có thể tra ra chút gì, cũng hy vọng tìm kiếm được thi thể của người đó, để hẳn được nhập thổ vi an.

Bất đắc dĩ thở dài, nhìn cảnh tượng biển người đông nghìn nghịt, Nguyệt Trì Lạc gở xuống mặt nạ nắm chặt trong tay, hai mắt tìm kiếm qua lại bóng dáng đề nặng ở trong lòng. Nhưng mà, biển người mênh mông, không đủ ăn ý cùng phù hợp, tìm một người, sao có thể nói dễ dàng?

Quanh quẩn hai vòng, Nguyệt Trì Lạc hòa vào trong đoàn người tới tới lui lui đi theo dòng người, cứ đi không hề có mục đích.

Càng tiếp tục đi, càng cảm thấy cô độc.

Người càng nhiều, ngược lại càng cảm thấy như hư không, những tiếng rao hàng cũng tốt, hay tiếng ồn ào cảnh tượng náo nhiệt cũng được, những thứ này dường như không liên quan đến nàng, cái loại cảm giác trống rỗng đó, giống như hết lần này đến lần khác hút nàng ra khỏi đời người chìm nổi này.

Mọi thứ lúc này, đều có vẻ như hoàn toàn xa lạ!

Nhìn những người lướt qua bên cạnh mình, nàng bỗng nhiên có chút mờ mịt, không biết nên đi con đường nào.

A Tuyết, sẽ là bến cảng cuối cùng nàng có thể dừng lại sao?

Nàng không biết!

Ngược lại tương đối mê mang, hấn mang đến cho nàng sự dịu dàng say lòng người nhưng cũng thương tâm.

Nàng đã yêu, cho nên yếu đuối rồi, cũng trở nên nhạy cảm hơn.

Vì vậy mới phát giác được hấn so với hoa trong gương, trăng trong nước thậm chí còn muốn lung linh mờ mịt hơn.

Nhưng mà hấn hư ảo như vậy, nàng lại muốn bắt lấy!

Aizzz, nàng thở dài một hơi, bắt đầu dựa theo tuyến đường trong trí nhớ đi trở về.

Cầm lấy mặt nạ Dạ Xoa đi tới chỗ quán vỉa hè bán mặt nạ lúc nãy, nơi đó chật ních người mua này nọ, người trong lòng nàng cũng không có ở đây, nơi ấy cũng không có một thân y phục màu trắng của hấn, không có sự dịu dàng như ánh trăng trong suốt lành lạnh làm say lòng người của hấn.

Nàng bảo hấn tìm nàng, có lẽ hấn cũng ngu ngốc mới có thể đứng ở đây đợi.

Lúc này, sợ là vẫn đang tìm nàng chứ?

Nghĩ tới đây tâm tình chuyển biến tốt hơn một chút, nàng xoay người, đôi mắt đen sâu thẳm chăm chú xoay vòng, ở phía trước có bóng dáng màu trắng chợt thoáng qua một cái, ngay sau đó biến mất trong đoàn người.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nam Cung Thái Tử (3)

Trong mắt thoáng hiện một tia vui mừng, trong lòng Nguyệt Trì Lạc khẽ động, hóa ra khoảng cách giữa hắn và nàng cũng chỉ là một cái xoay người mà thôi.

Nghĩ tới đây, nàng nhắc lên làn váy phiêu dật đuổi theo.

Một tay kéo lại bóng trắng, thân thể quay lại bị ngăn cách bởi chiếc mặt nạ trên mặt, nhếch miệng nở nụ cười sáng chói, còn chưa kịp thấy rõ dung mạo tuyệt sắc kia, mi mắt nàng cong cong, há to miệng kinh hô lên một tiếng: "A Tuyết, người ở..."

Sau đó, nửa câu nói còn lại đã bị nghẹn lại trong cổ họng, làm thế nào cũng không nói ra được.

Gương mặt người trước mặt vô cùng hơi hợt, diện mạo lạnh lẽo, đôi mắt quyến rũ lạnh nhạt hờ hững, như xa cách với con người ở ngoài ngàn dặm. Có loại khí chất thuộc về Vương giả, con người u ám thâm sâu khiến người ta vừa nhìn vào phải cúi đầu xuống.

Khóe miệng Nguyệt Trì Lạc bởi vì nhìn thấy người trước mặt này mà đột nhiên co rút lại, người này không phải là A Tuyết.

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, chống lại đôi con ngươi tăm tối yêu mị như muốn câu hồn hút người vào trong đó.

Mặc dù người này có dung nhan tuyệt thế vô song, mặc dù trên thân người này có loại khí chất Vương giả trời sinh, mặc dù người này có cho người ta cảm giác không tự chủ muốn thần phục, nhưng hẳn không phải là A Tuyết của nàng, mà nàng, thiếu chút nữa đã nhận lầm hẳn.

"Thật xin lỗi, đã nhận lầm." Nguyệt Trì Lạc không nhịn được cong cong khóe miệng, đôi môi cong thành một đường cong chua sót.

Sau đó rũ xuống bàn tay trong ống tay áo, Nguyệt Trì Lạc có chút mất mát bấu chặt ngón tay.

Ánh mắt thâm trầm người nọ nhàn nhạt liếc nhìn nàng, nhưng sâu trong khóe mắt lại không phản chiếu ra bất kỳ cảm xúc nào, Nguyệt Trì Lạc kinh ngạc phát hiện phía sau của nàng bởi vì một cái liếc mắt này mà cảm thấy có từng trận gió lạnh.

"Thật xin lỗi, đã nhận lầm người." Trực giác không muốn gây ra phiền toái, Nguyệt Trì Lạc một lần nữa nghiêm túc nói xin lỗi, xoay người định rời đi, không ngờ người ở phía sau lại u ám mở miệng.

"Ta không thích người khác chạm vào ta."

Nguyệt Trì Lạc cau mày, cũng không quay đầu lại nói: "Ta đã nói xin lỗi rồi, cũng không phải là cố ý."

Người đó lại nói: "Chạm đến ta sẽ không có kết quả tốt!"

Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một chút, kiên định nói: "Người hình như thích sạch sẽ!" Nếu không phải thì chính là có bệnh.

"..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nam Cung Thái Tử (4)

Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một chút, kiên định nói: "Người hình như thích sạch sẽ!" Nếu không phải thì chính là có bệnh.

"..."

Sau lưng đột nhiên không có tiếng động, chỉ có tiếng ồn ào huyên náo, Nguyệt Trì Lạc nhin không được nghiêng đầu nhìn lại, người nọ đứng giữa đoàn người huyên náo, một thân áo trắng, mặt mũi anh tuấn lạnh lùng, đôi mắt vô cùng âm u lạnh lẽo, sau đó cùng tầm mắt nàng đối diện lẫn nhau, cứ thế nhàn nhạt liếc nhìn, khiến nàng cảm giác sau lưng như có từng đợt gió lạnh quét tới.

Nếu nói nét đẹp của Đông Phương Tuyết là băng hỏa kết hợp, vậy thì người này chỉ có thể thuộc loại lạnh của nơi trời băng đất tuyết!

Nguyệt Trì Lạc rụt rụt cổ, chuyển dời ánh mắt đang chuẩn bị xoay người rời đi.

A Tuyết của nàng ở phía trước cách xa không tới mười thước, buông tay đứng đó, trên gương mặt tuấn tú đang đeo chiếc mặt nạ nàng chọn cho hẳn lúc này.

Nguyệt Trì Lạc thở phào nhẹ nhõm, nàng đã nói mà, A Tuyết của nàng sẽ không rời nàng quá xa!

Nàng nhìn thấy, A Tuyết của nàng vươn ra những ngón tay gần như trong suốt từ từ lấy xuống mặt nạ, dưới lớp mặt nạ là một khuôn mặt có thể làm cho trời đất cũng phải biến sắc, hân nhàn nàng dịu dàng khẽ mỉm cười, khuynh quốc lại khuynh thành.

"A Lạc." Hân gọi nàng, tiếng gọi xuyên thấu qua đám người, thẳng tới trái tim nàng.

Nàng sửng sốt mấy giây, sau đó phục hồi tinh thần hấp ta hấp tấp chạy tới một phát ôm chầm lấy hân, hai thân thể gắt gao ôm chặt nhau giữa màn đêm, đứng trên phố chợ hai người tuyệt mỹ cùng tạo thành một phong cảnh hoa mỹ bắt mắt.

Xung quanh thỉnh thoảng có người qua đường liếc mắt nhìn bọn họ, nhưng đều bị hai người coi nhẹ.

Nguyệt Trì Lạc đầu tóc bù xù vùi vào trong ngực hân, nàng quát to: "A Tuyết, ta biết ngay người nhất định sẽ tìm được ta."

"Bất kể nàng ở nơi nào, ta cũng sẽ tìm ra nàng." Hân yêu thương dịu dàng mà cười.

Nguyệt Trì Lạc thỏa mãn thở dài một tiếng, đầu đang cọ cọ trong ngực hân, tìm một vị trí thoải mái cho mình.

Đông Phương Tuyết thuận tay ôm lấy nàng, từ sau lưng nàng nhìn tới thấy một nam nhân xinh đẹp như băng tuyết, ngay trước mặt không cảm xúc nhìn của bọn họ, hai mắt hân cứ như vậy nhàn nhạt nhìn thẳng vào một nơi nào đó, nhưng Đông Phương Tuyết biết, hân đang nhìn chính là bọn họ.

Hân nhếch nhếch cánh môi hồng nhạt, im lặng hờ hững nhìn nam nhân kia rồi nhàn nhạt cười một tiếng, ý cười cao thâm khó lường.

Người nọ cũng đáp lại hần một nụ cười nhạt, sau đó xoay người không hề lưu luyến biến mất ngay đầu ngã rẽ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nam Cung Thái Tử (5)

Nước Đông Phương khai chiến!

Cùng với nước Bắc Thần vùng biên giới đang thử dò xét những cuộc chiến tranh nhỏ.

Hoàng đế phái cha của Long Uyển Nhi, Long Đại tướng quân đi.

Chuyện này đối với dân chúng cũng không có ảnh hưởng gì, trước đây hàng năm kiểu chiến tranh nhỏ như vậy cũng phải xảy ra mấy lần.

Hàng năm đánh, hàng năm thua, nhưng cũng không thỏa hiệp, nước Đông Phương cũng gần như mất cảm giác rồi.

Nhưng lần này so với trước kia có chút không giống, nước Đông Phương đã liên tục bị đánh mất ba tòa Thành.

Lần này nếu không phải chiến tranh có quy mô lớn, Hoàng đế cũng chưa đến mức phái Long Đại tướng quân ra trận.

Khi Nguyệt Trì Lạc nghe được tin tức đó cũng chỉ nhú mày, sau đó lại tiếp tục vẽ một bức họa mà nàng trân quý đến đáng ghét.

Thập Thất kéo tay áo, không ngừng mắng nàng máu lạnh, nàng cũng không để ý.

Thời gian lại trôi qua hai ngày nữa.

Cuộc sống cùng tình yêu của Đông Phương Tuyết và Nguyệt Trì Lạc vô cùng mỹ mãn.

Nguyệt Trì Lạc cảm thấy Đông Phương Tuyết cũng không phóng khoáng cho lắm, thỉnh thoảng nàng muốn nói vài câu với Huyền Chi Thất thì hẳn sẽ có dấu hiệu uống dấm, phát hiện ra điểm này khiến Nguyệt Trì Lạc thật cao hứng.

Vui vẻ càng nhiều, Nguyệt Trì Lạc sẽ cảm thấy tâm tình càng thêm nặng nề.

Nàng sợ, nếu lỡ nàng chết đi, A Tuyết làm thế nào?

A Tuyết đau lòng thì phải làm sao?

Mỗi lần nghĩ đến đây, Nguyệt Trì Lạc chỉ cảm thấy tâm tình vừa hạnh phúc vừa nặng trĩu!

Ngày hôm đó, Nam Cung thái tử Nam Cung Dạ đến thăm hỏi.

Nguyệt Trì Lạc vốn nghĩ rằng sẽ không còn gặp lại cái người băng tuyết như mỹ nhân đó nữa, nhưng mà vượt ngoài dự đoán, hai ngày sau, nàng lại gặp được người đó lần nữa.

Ở trên đường Đế Đô, ở giữa phố chợ biển người mênh mông, Nguyệt Trì Lạc gặp được Nam Cung thái tử Nam Cung Dạ đi sứ sang nước Đông Phương.

Không giống với lần trước ở chợ đêm, lần này, hẳn ngòi cổ kiệu cao quý dẫn theo mỹ nhân, lên giọng đưa tin là muốn đến đây.

Giữa cổ kiệu lộng lẫy cao quý, rèm che màu nhạt rũ xuống, loáng thoáng còn nhìn thấy ngòi phải trái hai bên đều là mấy vị mỹ nhân, hẳn

ngồi ở giữa trong tay cầm chiếc cốc hình lưỡi liềm, nhấp nhẹ rượu, trên dung nhan tuấn mỹ là biểu cảm rét lạnh tới cực điểm.

Nguyệt Trì Lạc đứng ở trên cổng thành, nhìn Đông Phương Tuyết cùng thái tử tiếp đãi người nọ.

Buổi tối, trong hoàng cung Hoàng đế đón gió tây trần tiếp đãi Nam Cung Dạ!

Thời điểm Đông Phương Tuyết tới đón Nguyệt Trì Lạc, Nguyệt Trì Lạc nhàm chán hỏi một câu: "A Tuyết, người cảm thấy lần này Bắc quốc khai chiến, có liên quan đến việc Nam Cung Dạ tới đây hay không?"

Bắc quốc khai chiến, Nam Cung thái tử đến viếng thăm, nước Đông Phương nội chiến.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nam Cung Thái Tử (6)

Bắc quốc khai chiến, Nam Cung thái tử đến viếng thăm, nước Đông Phương nội chiến.

Quá nhiều trùng hợp, cũng không thể nói là trùng hợp, suy nghĩ một chút cũng biết đại khái.

Đông Phương Tuyết gần như không có suy nghĩ gật đầu một cái:
"Không có nhiều trùng hợp như vậy, bọn họ muốn chiếm lấy nước Đông Phương, cũng phải xem có bản lĩnh đó hay không?"

Lúc hần nói lời này, đôi mắt hơi nhúu lại, tròng mắt màu tro lạnh chứa đầy sự tàn nhẫn và tuyệt tình, Nguyệt Trì Lạc bây giờ mới cảm thấy hần đối với nàng đúng thật là rất ôn nhu. Trong khoảng thời gian này cũng không có nhìn thấy Đông Phương Tuyết đối đãi với nữ nhân nào khác như thế, vì vậy, Nguyệt Trì Lạc cảm giác đãi ngộ của mình và những người khác thật đúng là một cấp bậc không dễ có, cho nên hiện tại nàng vô cùng thỏa mãn.

Nguyệt Trì Lạc nắm kéo tay Đông Phương Tuyết, nhếch lông mày thật cao, hơi mỉm cười nói: "Có A Tuyết ở đây, thật sự không sợ bọn họ có âm mưu quỷ kế gì, hơn nữa người không cần trả lại một nhát thật đúng là tiện nghi cho bọn họ."

"A Lạc, nàng không sợ mất nước sao?" Đông Phương Tuyết hỏi.

Nguyệt Trì Lạc hưng phấn hỏi ngược lại: "Có người ở đây, nước này có thể mất sao?"

Nàng rất tin tưởng hân, vô cùng tin cậy!

Đông Phương Tuyết cười cười, ôm lấy nàng đi vào đại sảnh yến hội, nhiệt độ cơ thể của nàng nhàn nhạt truyền đến, hân cảm thấy rất ấm áp, rất an tâm, loại cảm giác được nàng tin cậy này thật tốt, Đông Phương Tuyết phát hiện, đáng chết nó lại làm cho hân vô cùng thỏa mãn!

Gần như cùng đi vào với bọn họ còn có thái tử Đông Phương Tường và thái tử phi Tống Chi Thi.

Nguyệt Trì Lạc cho rằng ít nhất Đông Phương Tuyết cũng cần nên chào hỏi bọn họ một tiếng, nhưng hân cứ thế ôm lấy nàng coi như không nhìn thấy đi lướt qua, Nguyệt Trì Lạc lúc này mới giật mình, hai người bây giờ e rằng đã đến nông nỗi người chết ta vong, không chết không ngừng.

Trước kia tối thiểu còn duy trì ngoài mặt hài hòa, hiện tại lúc này cảm phần thật đúng là không phải bình thường.

Nguyệt Trì Lạc nhìn Đông Phương Tuyết, hân đang cười, dáng cười ôn nhuận muôn đời không thay đổi, cười giống như loài Hồ Ly.

Sau đó, Nguyệt Trì Lạc đưa ra một kết luận, nếu như có một ngày nào đó ai chọc đến Đông Phương Tuyết, mà hân không cười nữa thì người nọ có thể sẽ biến mất, mà ngay cả quan tài cũng không cần chuẩn bị.

Nguyệt Trì Lạc lại nhìn phu phụ thái tử, hai người bọn họ cũng đang cười, Nguyệt Trì Lạc tiếp tục đảo quanh đại sảnh một vòng, đại thể toàn bộ mọi người đều mang theo ý cười, có cười khen tặng, có cười bí hiểm, còn có cười cao cao tại thượng, Nguyệt Trì Lạc rốt cuộc được mở mang kiểm thức cái gì gọi là chân chính Tiểu Diện Hồ*.

*Ý nói lòng người nham hiểm: Khẩu Phật tâm xà, miệng thơm thốt, dạ ốt ngâm, con hồ biết cười (ví với người bên ngoài thì cười nói vui vẻ, bên trong thì vô cùng độc ác).

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nam Cung Thái Tử (7)

Nhìn tất cả mọi người đang cười, vì thế, cánh môi Nguyệt Trì Lạc nhếch một cái, cũng cười theo, một loại cười ngu ngơ ngốc nghếch, theo lời Đông Phương Tuyết nói, mỗi lần nàng cười như vậy, dáng vẻ đó thoát nhìn thật đúng là vô cùng ngây ngô, vô cùng ngốc nghếch.

A, đứa nhỏ ngốc đó của nhà ai thế!

Phu phụ Tứ Vương Gia cùng phu phụ thái tử ngồi đối diện, quả thật chính là cúi đầu không thấy ngẩng đầu lại gặp.

Nguyệt Trì Lạc nhìn lướt qua Quý Phi ngồi ở trên cao, nữ nhân đó cứ như không có chuyện gì đang nói gì đó với người con gái nhỏ nhắn bên cạnh, Nguyệt Trì Lạc đang muốn nhìn kỹ thêm, thế nhưng, còn chưa kịp đánh giá, đã nghe được Hoàng đế mở lời trước: "Nam Cung thái tử đường xa đến thăm hỏi, trăm thay mặt nước Đông Phương chào đón người."

Nam Cung Dạ giờ lên ly rượu, khẽ cúi đầu nói: "Thật đã làm phiền!"

Nguyệt Trì Lạc cảm thấy hơi đổ mồ hôi, Nam Cung Dạ này thế nhưng chỉ nói có bốn chữ như vậy.

Nhìn thấy Hoàng đế cũng không chấp nhất, ngược lại còn cực kỳ hào hứng.

Nguyệt Trì Lạc lướt nhanh qua toàn trường, tầm mắt bất ngờ đối diện với đôi mắt đen của Nam Cung Dạ.

Một khắc đó, Nguyệt Trì Lạc đã suy nghĩ, nơi nào có Nam Cung Dạ thì nơi đó có gió lạnh, hơn nữa còn là hàng loạt.

Hắn nhếch nhếch môi mỏng cười, cười một tiếng một cơn gió lạnh, lúc hắn không cười thì trận trận kéo đến.

Người bình thường nhất định sẽ cảm thấy rợn cả tóc gáy, Nguyệt Trì Lạc coi như bị thối hai lần nên cũng đã quen rồi.

Vì thế, Nguyệt Trì Lạc không chút khách khí tặng lại cho hắn một cái liếc mắt.

Sau đó, tầm mắt Nguyệt Trì Lạc chuyển đến trên người mỹ nhân bên cạnh hắn, đúng là mỹ nhân nha, thật sự là một mỹ nhân.

Mỗi một cử chỉ đều là ngàn loại phong tình, nàng có một đầu tóc kiểu hoa văn bèo, còn có một đôi mắt màu xanh nhạt.

Mỹ nhân như cảm ứng được ánh mắt của nàng, nghiêng đầu nhìn lại, đôi mắt câu hồn quyến rũ như có điện ném về phía nàng.

Suy nghĩ Nguyệt Trì Lạc đầu bắt phản ứng, mỹ nhân đó mà lại liếc mắt đưa tình với nàng?

Nhưng sau đó, Nguyệt Trì Lạc nhìn kỹ lại đôi mắt quyến rũ đưa tình đó của mỹ nhân là ngăm nhìn Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy không còn hứng thú.

Kéo kéo ống tay áo Đông Phương Tuyết, nói: "Ngày Vân Đăng Tiết ta đã gặp hắn." Nàng chỉ chính là thái tử Nam Cung Dạ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nam Cung Thái Tử (8)

Đông Phương Tuyết kề sát vào nàng, rất có hứng thú mà nói: "Thật ra ta cũng từng gặp hã."

"Hả?" Nguyệt Trì Lạc kinh ngạc nói: "Lúc nào?"

"Ngày Vân Đăng Tiết, lúc ta đang ôm nàng."

Vẻ mặt Nguyệt Trì Lạc thoáng qua một tia lúng túng: "Vậy người nhận ra hã rồi?"

"Ừ." Đông Phương Tuyết gật gật đầu.

Nguyệt Trì Lạc xoắn lên hàng lông mày thanh tú, nghiêng ngẫm cười nói: "Thật ra lần đầu tiên nhìn thấy hã ta cũng cảm thấy không đơn giản, sau đó càng nhìn càng không tầm thường, loại cảm giác đó hôm nay đã được chứng thực rồi."

Đông Phương Tuyết hỏi: "Cảm giác gì?"

Nguyệt Trì Lạc đáp: "Lúc hã cười tựa như có gió lạnh thổi qua, khi không cười thì trận trận kéo tới." Vừa nói xong nhin không được thoáng liếc mắt nhìn qua, cảm thấy thời tiết hiện nay nếu như nhìn thêm vài lần chắc có thể hạ thấp được nhiệt độ lúc này.

Đông Phương Tuyết bấm bấm lòng bàn tay nàng, giọng trầm xuống nói: "Không cho nhìn." Thật là bá đạo à!

"Hắn và người đều đẹp mắt như nhau, ta còn chưa có nhìn đủ." Nguyệt Trì Lạc nhìn người nào đó cười cười, đáng tiếc đáp lại nàng là từng luồng gió lạnh.

"Nếu nàng muốn nhìn cho đủ thì buổi tối chúng ta về nhà rồi nhìn, hoặc là nàng muốn nhìn bây giờ cũng được." Đông Phương Tuyết lại bấm bấm eo nàng, đôi môi đỏ mọng nhẹ mơn trớn lên vành tai nàng rồi cắn một cái, kèm theo hứng thú đầy mê hoặc.

"Ta mới không cần á, ta chỉ thích nhìn hắn."

"Ta nói không được nhìn!"

"Ta cứ thích nhìn!"

"Không được nhìn!" Tay Đông Phương Tuyết gia tăng thêm chút lực trên eo nàng, sắc mặt đã đen không thể đen hơn.

Nguyệt Trì Lạc xấu hổ đỏ mặt, không được tự nhiên chuyển động thân thể, vô tình vạt áo quét qua cái bàn làm cho ly rượu rơi xuống mặt đất vỡ tan tành, thanh âm vang vọng ở trong đại sảnh, lộ vẻ đặc biệt lúng túng, đặc biệt chói tai.

Nguyệt Trì Lạc lúc này mới phát hiện, ánh mắt của rất nhiều người đều đang nhìn bọn họ, tình cảnh này hình như có hơi quá mức, ngay cả sắc mặt của Hoàng đế cũng bắt đầu có phần khó coi, huống chi những người khác!

Vì vậy nhếch miệng, đối diện với cái nhìn của mọi người trong đại sảnh, vẻ mặt vô hại cười cười: "A Tuyết, cái ly của người rơi rồi." Giọng nói ấy rất nhỏ rất mềm mại, biểu tình kia rất vô tội rất ngây thơ.

Mọi người mê mang, cái lý đó không phải là Tứ vương phi đánh rơi hay sao?!!

Khóe miệng Đông Phương Tuyết giựt giựt vài cái, rất giỏi, rất cường đại!

Tối nay hẳn sẽ cho nàng được mở mang kiến thức cái gì gọi là, ‘Rất gợi cảm, rất bạo lực’!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (1)

Mọi người rồi rít thu hồi tầm mắt, Nguyệt Trì Lạc nhìn thấy bên môi Đông Phương Tuyết thoáng hiện nụ cười bí ẩn, không nhìn được rụt rụt cổ, đôi mắt sáng rực như ngọc lưu ly nhưng không hề có chút ý tứ sợ hãi nào, khóe môi nhếch lên ngược lại còn mang theo vẻ cười nhàn nhạt.

Tuy rằng có đôi khi Đông Phương Tuyết cư xử với nàng như cầm thú, nhưng hẳn đối đãi nàng thật sự rất tốt!

Cười cười, nhàn nhạt liếc mắt cười yếu ớt với Đông Phương Tuyết ở bên cạnh, Nguyệt Trì Lạc cầm lên ly rượu nhấp nhẹ một miếng, kèm theo chút cảm giác mát lạnh trượt xuống cổ, đặng đặng có chút chát, đến khi nuốt hẳn xuống cổ họng, ở trong miệng lại có nhàn nhạt vị ngọt trở ngược lên.

Hoàng cung ủ rượu và cất rượu thật tốt, quả nhiên là rượu ngon!

Không bao lâu, cùng với tiếng ồn ào huyên náo, Hoa Quý Phi nhìn người con gái nhỏ nhắn yếu ớt bên cạnh nói: "Uyển Nhi, người đi chào hỏi Vương Gia đi." Khi đó, Nguyệt Trì Lạc vừa đúng lúc rời khỏi buổi tiệc.

Long Uyển Nhi nghe vậy, trên mặt trắng nõn xinh đẹp, từ từ có hơi nóng bốc lên, cúi đầu đáp: "Vâng."

Hành lễ với Hoa Quý Phi xong, thân thể nhỏ bé yếu ớt chậm rãi di chuyển đi xuống phía bên trái rồi dừng lại, ánh mắt e thẹn nhu tình như

nước, mang theo ý tứ ái mộ rõ rệt nhìn về phía Đông Phương Tuyết, cầm lên ly rượu sau đó châm thêm cho đầy.

Xương ngón tay trắng nõn nhỏ yếu cầm chiếc cốc, đôi mắt mọng nước ần tình nhìn Đông Phương Tuyết, đôi mắt yếu điệu thẹn thùng làm cho người ta yêu thương đến tận xương tủy, cánh môi nhàn nhạt cong lên, giọng nói Long Uyển Nhi ngọt ngào uyển chuyển: "Uyển Nhi kính Vương Gia ly rượu, mong Vương Gia vui lòng nhận cho!"

Nhận thấy không thể xét nét bắt bẻ, gật gật đầu, Đông Phương Tuyết ôn nhu cười cười nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch, đôi mắt màu tro lạnh sóng nước chẳng xao cùng nốt Chu Sa đỏ tươi giữa trán tỏa ra ánh sáng diễm tuyệt, giống như loài hoa nở rộ nơi Hoàng Tuyền của địa ngục.

"Làm phiền rồi." Ánh mắt nhàn nhạt lướt qua hàng ghế trên cao, hần nói xong để ly rượu xuống.

Trên chỗ ngồi danh dự, Hoa Quý Phi cùng Hoàng đế nhìn nhau mỉm cười.

Long Uyển Nhi càng thêm đỏ mặt, cầm vò rượu lên rót thêm rượu đầy vào cốc.

Tổng Chỉ Thi ngồi ở đối diện, lúc này mới ngược mắt lên, mắt phượng tinh xảo đảo qua Đông Phương Tuyết, nhìn Long Uyển Nhi lão luyện cười nói: "Uyển Nhi cô nương cứ ngồi xuống đừng ngại, tin rằng Vương Gia sẽ không để ý."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (2)

Nói xong, mắt phượng chuyển sang Đông Phương Tuyết, nhếch miệng, mang theo điểm nụ cười thản nhiên nói: "Vương Gia hẳn là sẽ không để ý chứ?"

Giọng nói đó, cao ngạo còn mang theo chút nhàn nhạt chắc chắn, thanh âm đầy kiên quyết.

Đáng tiếc, thời điểm này không còn là lúc kia nữa!

Để ý sao? Có thể để ý sao?

Vốn là chỉ có bốn vị trí, hiện tại Nguyệt Trì Lạc rời chỗ, duy nhất còn lại cũng chỉ có một vị trí đó của Nguyệt Trì Lạc.

"Để ý." Đông Phương Tuyết để ly rượu xuống, bờ môi tươi cười, nụ cười ôn nhu trước sau chưa từng thay đổi.

Hời hợt nói ra hai chữ lãnh đạm như thế, không có bất kỳ cảm xúc xao động nào.

Long Uyển Nhi nghe vậy, vẻ mặt thẹn thùng bỗng trở nên tái nhợt.

Tổng Chỉ Thi có chút kinh ngạc, sắc mặt nhanh chóng biến hóa, lúc này, Đông Phương Tường dùng lực nắm tay nàng, trêu ghẹo cười nói: "Nàng cũng hồ đồ rồi, đó là chỗ của Tứ đệ muội, coi như Tứ đệ không ngại, việc đó cũng không hợp lý."

Tổng Chỉ Thi cau mày, dùng lực rút tay ra khỏi tay Đông Phương Tường, chỗ bị hãm siết chặt xanh đỏ đan xen.

Nhìn lại hướng Đông Phương Tường, vẫn là công tử nho nhã tựa như đang cười, nhưng lại không có chút nào thương tiếc với nàng.

Tổng Chỉ Thi cười cười, rũ xuống hàng mi, từ trước đến nay hãn đều là như vậy, đối với nàng chưa bao giờ có nửa phần tình ý thương yêu.

Bỏ đi, nàng cũng quen rồi!

"Không hợp lý?" Đông Phương Tuyết nhú mày, giống như là nghe được chuyện gì buồn cười, bờ môi cười thêm mấy phần lạnh lẽo: "Vị trí bên cạnh Đông Phương Tuyết ta, chỉ dành cho người ở trong lòng ta."

Hợp lý thì như thế nào? Vị trí bên cạnh hãn, chỉ được dành cho người trong lòng hãn.

Người đó, là thê tử của hãn, là người Đông Phương Tuyết hãn cười về!

"Không sao, Uyển Nhi còn phải đi tiếp Quý Phi nương nương, mời Vương Gia từ từ dùng, Uyển Nhi sẽ không quấy rầy mọi người nữa." Khẽ cản cánh môi hồng, có chút xấu hổ nhìn Đông Phương Tuyết một cái, Long Uyển Nhi kịp thời cắt ngang lời Đông Phương Tường chuẩn bị nói, thân thể run rẩy mềm mại từng bước đi về phía Hoa Quý Phi.

Hoa Quý Phi cười cười, nhẹ giọng an ủi: "Từ từ đi, tin rằng Vương Gia sẽ hiểu được tấm chân tình của người."

Sắc mặt Long Uyển Nhi tái nhợt cười cười: "Vì Vương Gia, Uyển Nhi sẽ không buông tay."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (3)

Sắc mặt Long Uyển Nhi tái nhợt cười cười: "Vì Vương Gia, Uyển Nhi sẽ không buông tay."

Hoa Quý Phi hài lòng gật gật đầu.

Đôi mắt nhìn trong buổi tiệc, ly chén qua lại, dáng vẻ tươi cười chiếu vào trên mặt từng người.

Loại cười khen tặng lấy lòng này, cho dù giả tạo như thế nào cũng nhất định phải chuẩn bị tốt.

Trọng thần triều đình Tả Thừa Tướng và phò mã Long Khuynh Anh cùng với Nam Cung Dạ, cao giọng bàn luận về nhân tình lãnh thổ của hai nước. Náo nhiệt vẫn đang tiếp tục tiến hành, Vũ Cơ đang tùy ý uốn éo chiếc eo thon nhỏ nhắn lung linh, ca cơ nhẹ giọng ngâm xướng, một cảnh tượng đầy thanh sắc* mê ly. (*múa hát và sắc đẹp)

Mỹ nhân bên cạnh Nam Cung Dạ dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, đôi mắt câu hồn và trang phục gợi cảm, mắt phượng mê hoặc lướt qua bốn phía, nhất là trong lúc này, không biết làm say đắm bao nhiêu mắt người.

Ở bên trái phía dưới đang ngồi vài người, nhưng khí thế quý dị không thể đến gần.

Đông Phương Tuyết như không có chuyện gì xảy ra nhấp nhẹ ly rượu, tóc đen trên trán rơi xuống, tạo ra hình dáng đường cong hoàn mỹ, trên

gương mặt diễm tuyệt lành lạnh, ý cười bên môi như cánh hoa trước sau không giảm.

Tổng Chỉ Thi và Đông Phương Tường ngồi ở đối diện, ba người đưa mắt nhìn nhau.

Nhấp nhẹ nướu, nhưng không che giấu được bầu không khí quỷ dị này.

Khi Nguyệt Trì Lạc trở lại buổi tiệc, nhìn thấy chính là một bầu không khí quỷ dị mê ly thế này, một bên náo nhiệt quá mức, một bên vô cùng vắng lặng lạnh lẽo, trong lúc nhất thời, Nguyệt Trì Lạc có chút không hiểu, nàng mới đi có một lát, bầu không khí vốn đang hài hòa tại sao lại trở nên quỷ dị rồi!

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, Đông Phương Tuyết và Tổng Chỉ Thi.

Đông Phương Tuyết cùng Đông Phương Tường, không khí này tốt được mới là lạ.

Nguyệt Trì Lạc đứng nguyên tại chỗ, mi mắt như vẽ, thần sắc đảo quanh ở trung tâm.

Đông Phương Tuyết đi tới, điểm điểm chớp mũi xinh xắn của nàng, thần sắc ôn nhu tràn đầy tình cảm, giữa lông mày là sự thương yêu cưng chiều không kiềm chế được: "Đứng ở đây cũng có thể mất hồn sao, ta không gọi nàng, nàng không phải là cứ đứng ở chỗ này ngủ chứ, nàng đó..."

Thở dài một hơi, giọng nói đó, không biết làm sao chỉ có thể cưng chiều.

Việc ham ngủ của Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết cũng đã mở mang kiến thức rồi.

Nàng hình như bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ.

Nguyệt Trì Lạc hoàn hồn, nhìn về phía Đông Phương Tuyết cong cong khóe mắt, nhếch miệng nở nụ cười: "Tuy rằng ta thích ngủ, nhưng vẫn còn biết phân rõ được hoàn cảnh."

Hoàn cảnh này cho dù nàng có thích ngủ, nhất định cũng sẽ không để Đông Phương Tuyết bị mất thể diện, để người khác có cơ hội chê cười.

"Vậy sao nàng còn thất thần?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (4)

"Vậy sao nàng còn thất thần?"

"Vì nhìn người, ta kiếm không được mới thất thần."

"Nhưng vừa rồi nàng nhìn không phải là ta."

"..."

Đông Phương Tuyết kéo nàng ngồi xuống, vẻ mặt tràn đầy ý cười, khiến cho Hoàng đế ngồi ở trên cao cũng lấy làm kinh ngạc.

Hoa Quý Phi cũng có phần kinh ngạc, không phải chưa từng thấy dáng vẻ Vương Gia ở chung với nữ nhân.

Nhưng nhìn thấy được hân cười vui vẻ như vậy, đúng là hiếm có.

Nhìn lại Long Uyển Nhi nhỏ nhắn yếu đuối bên cạnh, Hoa Quý Phi nhú nhú mày, trong lòng thật cảm thấy lo lắng cho Long Uyển Nhi.

Bầu không khí vốn đang quý dị, bởi vì sự có mặt của Nguyệt Trì Lạc mà tiêu tán không ít.

Ánh mắt Nguyệt Trì Lạc nhìn ngấm lung tung, không nhận được lại nhìn về phía người con gái ngồi ở bên cạnh Hoa Quý Phi lần nữa.

Dùng tay đụng đụng Đông Phương Tuyết ở kế bên, Nguyệt Trì Lạc ra dấu bằng mắt, nhỏ giọng hỏi: "Người đó là ai?" Tuy hỏi như vậy, nhưng

liên tưởng lại lời nói Hoa Quý Phi ngày đó, Nguyệt Trì Lạc cũng hiểu được đại khái, chẳng qua chỉ muốn xác nhận một lần.

Đông Phương Tuyết đảo mắt, cười đáp: "Con gái của Long Đại tướng quân, Long Uyển Nhi."

"Ngay cả cha người ta là ai cũng điều tra rõ ràng như thế, A Tuyết, hãy thành thật nói cho ta biết, có phải người cũng để ý người ta rất lâu rồi hay không?"

"..."

"A Tuyết, tương lai người ta có thể là tiểu lão bà cùng một nhà với người."

"..."

"A Tuyết, người ta còn có khả năng là mẹ của nhi tử người."

"..."

Hoàng hậu không có tranh đấu, mỹ nữ bên cạnh Nam Cung Dạ không có khiêu khích.

Màn yến hội này chỉ có Nguyệt Trì Lạc đang không ngừng lải nhải, cùng trôi qua với sự im lặng là vàng của Đông Phương Tuyết.

Mà Tổng Chỉ Thi và Đông Phương Tường, trước sau vẫn duy trì mỉm cười im lặng.

Cho đến khi yến hội tan cuộc, Nguyệt Trì Lạc cũng chưa từng liếc mắt nhìn đến hoàng hậu và Hoa Quý Phi.

Cũng không thể nói nàng không nhìn, thật ra thì nàng chỉ liếc mắt nhìn, không có nhìn thẳng mà thôi.

Trên đường trở về, Nguyệt Trì Lạc bỏ qua xe ngựa, lôi kéo Đông Phương Tuyết cùng nàng tản bộ đi về.

Đông Phương Tuyết cũng không phiền, cười đồng ý với nàng.

Tiêu Mặc cũng đi bộ bước theo bọn họ, một thân hắc y, thần sắc đề phòng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (5)

Tiêu Mặc cũng đi bộ bước theo bọn họ, một thân hắc y, thần sắc đề phòng.

Lôi kéo Đông Phương Tuyết, mười ngón tay hai người đan xen nhau, Nguyệt Trì Lạc cười híp mắt không nhìn được hỏi vấn đề hôm nay: "A Tuyết, tại sao hoàng thượng không an bài thái tử hoặc là người đi tiếp đãi Nam Cung Dạ?"

Dựa theo lý, yến hội thế này, hoàng tử tiếp đãi nước khác, không phải thái tử thì là Vương Gia. Mà hiện nay, Đông Phương Tường cùng Đông Phương Tuyết đều ở trong triều, không có lý nào để Tả Thừa Tướng và phò mã đi tiếp đãi.

Chẳng lẽ hoàng đế hồ đồ rồi?

Đông Phương Tuyết gõ nhẹ một cái vào đầu Nguyệt Trì Lạc, cười yếu ớt nói: "Vì hắn đang lo lắng."

"Lo lắng người hoặc thái tử sẽ liên minh với Nam Cung Dạ?"

Đông Phương Tuyết gật đầu: "Ừ."

Suy nghĩ một chút, Nguyệt Trì Lạc nói tiếp: "Dù không có an bài các người tiếp đãi, nhưng nếu như muốn liên minh, đối với các người mà nói không phải rất dễ dàng sao? Hoàng thượng lại không thể canh giữ Nam Cung Dạ, coi như các người không thể đi vào, nhưng hắn có thể đi ra."

Đông Phương Tuyết nói: "Ông ta an bài Nam Cung Dạ ở tại Trích Tinh lâu, nếu như chúng ta đi vào, ắt sẽ dẫn đến lời đồn linh tinh."

"Vậy nếu như hấn ra ngoài thì sao?"

"Nếu như muốn liên minh, đúng là ông ấy không ngăn cản được, nhưng lúc này liên minh với Nam Cung Dạ, không thể nghi ngờ là dẫn sói vào nhà."

Con người đen xoay vòng, Nguyệt Trì Lạc lại hỏi: "Bây giờ Nam Cung Dạ đến đây, không lẽ chỉ là trùng hợp sao? Nếu như không phải người, vậy là thái tử sao?"

Đông Phương Tuyết không liên minh với Nam Cung Dạ, nhưng thái tử thì rất có khả năng.

Trong tay hấn, ngoại trừ mấy vạn binh mã ở Hoàng Thành ra, căn bản không đủ tư cách đấu với Đông Phương Tuyết.

Hơn nữa lúc này Nam Cung Dạ đến viếng thăm, ít nhiều phải có liên hệ đến thái tử.

Bọn họ, không chừng đã liên kết rồi.

Tuy rằng vô cùng nguy hiểm, nhưng nếu như thắng trận này, lợi ích cũng không nhỏ.

Đông Phương Tuyết nhắc lên bờ môi mỏng cười cười, hôn lên môi nàng một cái, thở dài nói: "Đừng nghĩ lung tung, những vấn đề này, ta sẽ có cách giải quyết."

Tuy nói vậy, nhưng Nguyệt Trì Lạc lại thấy hấn nhú nhẹ mi mắt.

Nếu tất cả đã giao cho hấn, thì đừng tiếp tục nghĩ đến vấn đề này nữa, Nguyệt Trì Lạc thở dài, đổi đề tài nói: "A Tuyết, có phải người có một Ảnh

Vệ hay không?"

Nàng nhớ được, lần đầu tiên lúc Đông Phương Tuyết ở trên thuyền hoa, cái người một thân hắc y đó đã xuất hiện một lần.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (6)

Nàng nhớ được, lần đầu tiên lúc Đông Phương Tuyết ở trên thuyền hoa, cái người một thân hắc y đó đã xuất hiện một lần.

Đông Phương Tuyết nhú mày: "Nàng nói Âm Mị?"

"Ừ."

Gật gật đầu, Nguyệt Trì Lạc dùng tay xoắn lấy tóc.

Âm Mị? Cái tên nghe rất hay, một thân áo đen kiếm đen đỏ của Âm Mị, đúng thật là rất phù hợp.

"Ta phải hăn đi làm chút chuyện rồi." Đông Phương Tuyết nói xong, sắc mặt bỗng tối sầm lại, không biết nghĩ đến cái gì, khóe miệng vốn đang cười từ từ cứng ngắc, sắc mặt cũng âm trầm theo.

Nguyệt Trì Lạc nhìn hăn, thầm nghĩ, người này trở mặt cũng rất nhanh đó!

Nghĩ như vậy, Nguyệt Trì Lạc chỉ thở dài một hơi, dè dặt hỏi: "A Tuyết, sao vậy?"

Này ngờ, Nguyệt Trì Lạc vừa dứt lời, đã bị một tay Đông Phương Tuyết bắt lấy, Nguyệt Trì Lạc có chút khó hiểu nhìn hăn, hăn nắm rất chặt khiến nàng có chút đau, nàng không tự giác giãy dụa ra lại bị hăn nắm càng chặt hơn.

"Làm sao vậy?" Nguyệt Trì Lạc cau mày, vẻ mặt không hiểu chuyện gì.

Nắm chặt tay nàng, giọng nói Đông Phương Tuyết nặng nề, đôi mắt tăm tối như vũ trụ thâm sâu không thấy đáy, hần nhìn thẳng vào nàng, con người sâu sắc mà nóng rực, nghiêm túc hỏi: "Nghe cho kỹ, ta chỉ hỏi nàng một lần, A Lạc, nàng có giấu giếm ta chuyện gì không?"

Thùng thùng ——

Nguyệt Trì Lạc nghe được tiếng tim đập của mình, sắc mặt cũng theo câu hỏi Đông Phương Tuyết mà tái nhợt.

Nàng đúng là có rất nhiều chuyện giấu hần, nhưng mà nàng tuyệt đối không phải cố ý.

Nàng chỉ là không biết phải nói như thế nào, nên giải thích như thế nào cho rõ ràng.

Hơn nữa những chuyện này vốn là xảy ra vào lúc trước, huống chi chuyện còn liên quan đến Thiên Cơ Các.

Nàng không muốn nói cho hần biết, nàng sợ nói hết cho hần biết, cũng không giấu được cả việc nàng trúng độc, bao gồm khả năng có thể chết bất cứ lúc nào. Nàng không nói cho hần biết, thậm chí còn muốn tận lực giấu đi.

Sắc mặt Đông Phương Tuyết theo sự trầm mặc của nàng mà càng lúc càng nặng nề.

Nguyệt Trì Lạc thấy thế căn căn môi, giọng có chút khàn khàn, nói: "A Tuyết, ta thật có chuyện giấu người, nhưng ta không phải cố ý muốn lừa gạt người."

Đông Phương Tuyết khẽ động, đôi mắt chuyên chú nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp đoạn sau.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (7)

Đông Phương Tuyết khẽ động, đôi mắt chuyên chú nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp đoạn sau.

Nguyệt Trì Lạc không muốn làm hấn thất vọng, buộc lòng phải rũ mắt xuống, tiếp tục nói: "A Tuyết, người có thể dừng hỏi hay không, những chuyện này đều đã xảy ra trước kia rồi, ta không phải cố ý giấu người, ta chỉ là không biết nên nói như thế nào với người, sau này ta sẽ nói cho người biết, có được không?"

Nói xong ngược mắt nhìn hấn, hàng mi thon dài của nàng run run, đôi mắt như mặt nước trong suốt, nàng hỏi hấn: "Có được hay không?"

Có được hay không... Có được hay không...

Không biết vì sao, hấn cảm thấy lòng có chút lạnh lạnh, còn có chút đau xót.

Đó là một loại đau đớn oán trách từ đáy lòng, cứ như vậy đau buốt từng chút như gặm cắn trái tim hấn.

Cảm giác đó đau từng chút, từ từ giống như ở một nơi mềm mại nhất của trái tim bị người tùy ý lãng trì.

Là bởi vì nàng không tin tưởng sao?

Hấn nói làm cho nàng tin tưởng vào hấn, nhưng cuối cùng, hấn vẫn không thể cùng nàng chia sẻ mọi thứ về nàng.

Mặc kệ chỉ là lắng nghe, thế nhưng nàng không cho hắn có được cái quyền đó.

Hắn buông tay nàng ra, một tay ôm nhẹ vòng eo nàng, thanh âm lúc nói chuyện có chút trầm lắng, có chút lãnh đạm: "Ta không ép nàng!"

Không muốn ép nàng, mà sẽ luôn chờ đợi.

Nhưng mà, nàng định khi nào mới chịu nói với hắn?

Nếu như hắn không hỏi, nàng thật sự cứ thế tiếp tục giấu hắn sao?

Hắn buông nàng ra, khớp xương ngón tay tinh tế bên hông nàng từ từ trượt xuống, trên đầu ngón tay lộ vẻ mất mát.

Ta không ép nàng!

Mấy chữ lãnh đạm như thế, rõ ràng là điều Nguyệt Trì Lạc muốn nghe.

Nhưng giờ phút này, nàng lại cảm thấy khó chịu.

Rất khó chịu, vô cùng khó chịu!

Khoảng cách của hai người, giống như vì một câu nói này lại trở về nguyên điểm.

Lãnh đạm như thế, xa cách như thế.

Gần như vậy, lại xa mù khơi.

Nguyệt Trì Lạc đuổi theo, một tay ôm thật chặt hắn từ phía sau, rõ ràng cảm nhận được cơ thể hắn run run trong tay nàng, nàng hơi hoảng loạn, gắt gao ôm chặt hắn, giống như nếu bây giờ buông tay, về sau sẽ không có cơ hội tìm về được.

"A Tuyết, A Tuyết... A Tuyết..." Nàng nhỏ giọng nước nỡ, lần lượt lầm nhấm tên hân.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (8)

"A Tuyết, A Tuyết... A Tuyết..." Nàng nhỏ giọng nức nở, lần lượt lẩm nhẩm tên hắn.

Nhiệt độ ấm áp của nàng từ sau lưng truyền đến, thanh âm của nàng mềm mại yếu ớt, một một tiếng A Tuyết đó, cứ thế đánh thẳng vào tim hắn khiến thân thể hắn đứng cứng ngắc, bờ môi mỏng tựa như cánh hoa lại bắt đầu nhếch nhếch.

Cho dù có muốn ép hỏi nàng vấn đề này, nhưng bây giờ, những thứ đó hình như đã không còn quan trọng nữa rồi.

Quan trọng là chỉ cần nàng vẫn tốt.

Những bí mật, những âm mưu, cứ để cho nó toàn bộ biến mất đi!

Khoảnh khắc này, người đến người đi nối tiếp, nhưng bọn họ vẫn nường tựa sát cánh bên nhau.

Khoảnh khắc này, lòng hắn đột nhiên hóa mềm, mềm nhuyễn như có thể vụn ra thành nước.

Tuy là thế, nhưng khi hắn mở miệng thì giọng nói lại khàn khàn âm trầm u ám: "A Lạc, ta không muốn ép nàng, ta muốn đợi một ngày nào đó nàng đã thông suốt mở rộng cánh cửa lòng chủ động nói cho ta biết. Nhưng mà ta không muốn đợi quá lâu, ta sợ đợi đến cuối cùng thì nàng phải rời đi, ta cũng không muốn giữa chúng ta có bất kỳ hiểu lầm gì. Lòng ta rất tham,

ta muốn tâm của nàng, con người của nàng, còn muốn nàng phải tin tưởng ta, lệ thuộc vào ta. Nhưng ta cũng thật rất thỏa mãn, thỏa mãn vì trong cuộc đời này đã có nàng. Bất cứ khi nào, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta đều muốn nàng cảm thấy rằng, Đông Phương Tuyết ta sẽ luôn luôn, luôn luôn đứng ở bên cạnh nàng, chúng ta sẽ không tách biệt ở bên nhau lâu như trời đất. Cho dù có chết, cũng không thể tách nàng rời khỏi ta được!"

Nguyệt Trì Lạc siết chặt eo hắn, thân thể mềm không được khẽ run, có cảm giác ấm áp xuyên suốt vào trong lòng.

Hóa ra hạnh phúc, có thể gần gũi như vậy!

Nước mắt cứ thế không hề báo trước tuôn xuống, thấm vào sau lưng Đông Phương Tuyết.

Nàng cắn nhẹ môi dưới, hết sức khống chế mình.

Không muốn khóc, nhưng mà nước mắt lại cứ không nhịn được.

Cảm nhận được phần lưng ấm ướt, Đông Phương Tuyết gỡ ra tay nàng rồi xoay người lại, chứng kiến là một gương mặt như hoa lê đắm nước.

Nàng cố gắng kiềm nén nước mắt nơi hốc mắt, nàng muốn nhìn rõ Đông Phương Tuyết.

Nhưng nàng nhìn không thấy rõ, nàng thật sự không nhìn thấy rõ.

Đông Phương Tuyết đau lòng ôm lấy nàng, bàn tay vỗ nhẹ phía sau lưng, nhẹ giọng an ủi nàng: "Được rồi, đừng khóc đừng khóc, ta không ép nàng, không muốn nói thì đừng nói, ta sẽ không bao giờ ép nàng nữa, đừng khóc nữa được không?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (9)

Giọng nói hần rất nhẹ rất dịu dàng, còn kèm theo chút bất đắc dĩ, nhưng giữa lông mày chính là tràn đầy thương yêu cưng chiều.

Nàng quệt quệt nước mắt, chùi đi nước mắt trong hốc mắt, có giọt nước mắt còn vương lại trên hàng mi thon dài ẩm ướt. Nàng rút cuộc đã thấy rõ hần, khoảng cách nhìn hần gần như vậy, so với thường ngày hần dường như còn muốn đẹp hơn gấp vạn lần. (iu rùi xấu cũng thành đẹp, hờ hờ)

Nguyệt Trì Lạc há to miệng muốn nói chuyện, nhưng cổ họng như có đầy bông vải khô ráp lấp kín.

Nàng chỉ có thể cứ như vậy bình tĩnh ngược nhìn hần, hai tròng mắt được nước tẩy rửa như Trân Châu màu đen sáng lấp lánh mà lại tăm tối, ở phía trên bao phủ hàng lông mi thật dài, như bướm giương cánh tung bay nhẹ nhàng run run nháy động.

Khoảng cách gần thế này, nàng có thể thấy rõ nét mặt hần, mỗi một tắc da thịt, mỗi một lỗ chân lông.

Tất cả mọi thứ, giống như là kiệt tác hoàn mỹ nhất của Thượng Đế.

Không thể phủ nhận, Đông Phương Tuyết hần là một người luôn được yêu thích, là vật cưng của thượng đế.

Thân thể không ai bằng, cùng với dung mạo hoàn mỹ đến mức không thể xoi mói, còn có trí tuệ kinh tài diễm tuyệt. Tạo nên vầng hào quang thật

chói mắt cho người đàn ông này, vầng sáng đó quá mức rực rỡ, giống như đang đứng trên đỉnh nhọn của Tháp ngà Ivory Tower*, tiến lên không được, nhưng lùi một bước lại là vực sâu không đáy.

(*Là Tháp Ngà Voi bắt nguồn từ Kinh Thánh Nhã-Ca, và sau đó được sử dụng như một biệt danh cho Mary. Là biểu tượng của Đức Mẹ Maria

Nàng nhìn hẩn, ánh mắt si mê, bất tri bất giác đã rơi vào trong đôi mắt thâm sâu của hẩn.

Qua một hồi lâu, nàng sững sờ lên tiếng, nhưng lại ‘Oa Oa’ thất thanh khóc rống, tiếng khóc đó có thể sánh với long trời lở đất.

Nàng lôi kéo ống tay áo hẩn, bàn tay mềm mại vòng lên ngực, vừa khóc vừa nức nở, nàng nói: "A Tuyết, ta đau!"

"Đau chỗ nào?" Mấp máy môi mỏng, Đông Phương Tuyết có chút hỗn loạn hỏi nàng.

Nàng nắm lấy tay hẩn để lên ở vị trí tim mình, trống ngực đập dồn dập, nhảy động giữa bàn tay của hai người, hít hít cánh mũi đỏ hồng, nàng uất ức mở miệng, nói: "Đau ở đây!"

Cảm nhận được cường độ âm thanh nhảy đập tim nàng, Đông Phương Tuyết nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Thì ra đau không phải chỉ một mình nàng.

Nàng đau, hẩn làm sao có thể không đau?

Nhưng một câu nói đó: A Tuyết, ta đau!

Lại liên tiếp khiến cho hẩn đau đến tận đáy lòng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (10)

Sau này, mỗi khi Nguyệt Trì Lạc nhớ tới ngày hôm đó mình vừa quần bách vừa hạnh phúc, nhưng cuộc sống yên bình như thế, hạnh phúc tạm bợ như vậy, đối với nàng mà nói chung quy vẫn là hy vọng xa vời. Không dễ gì mới gặt được Đông Phương Tuyết để tránh né thời gian độc phát, nhưng tất cả đều bị cái chết của Long Đại tướng quân và một đạo thánh chỉ của Hoàng đế phá vỡ.

Trong trận chiến dịch của nước Đông Phương cùng Bắc Thần, Long Đại tướng quân Long Thần tử trận, nước Đông Phương liên tục bị mất mười tòa Thành.

Tin tức đó vừa truyền đi, cả nước hoang mang khiếp sợ.

Hoàng đế liên tục hạ ba lần thánh chỉ, thúc giục Đông Phương Tử điều phái hai mươi vạn binh mã khẩn cấp tám trăm dặm đóng ở biên cương, lúc này mới ổn định được chiến sự phản nộ. Người của triều đình cũng chết không ít, Hoàng đế mượn mười vạn binh của thành Phượng Hoàng gần phương Bắc để làm quân cứu viện, nhưng thành Phượng Hoàng nhận Lệnh không nhận người, đến cả Hoàng đế cũng không còn cách nào khác.

Nguyệt Trì Lạc có chút lo lắng, sợ rằng Hoàng đế trong lúc nhất thời tức giận có thể xuất binh tiêu diệt thành Phượng Hoàng hay không?

Tuy rằng Phượng Hoàng cũng là Thành Cổ, có nền móng nhiều đến trăm năm. Hiện tại Hoàng đế không xuất ra binh mã tấn công thành Phượng Hoàng, nhưng ngộ nhờ về sau này?

Chuyện này, sớm muộn đều là khối u ác tính trong lòng Hoàng đế, không diệt trừ hẳn sẽ cảm thấy ngủ không yên!

Hiện tại Nguyệt Trì Lạc đang giữ Phượng Hoàng Lệnh, cũng giống như đang nắm quả bom hẹn giờ, nàng thậm chí cũng có phần ăn không ngon ngủ không yên, nàng biết rõ, nếu như chuyện Phượng Hoàng Lệnh ở trong tay nàng một khi truyền ra ngoài, hậu quả vô cùng phiền toái!

Nguyệt Trì Lạc tới lui từng bước trong viện, trong lòng nôn nóng bất an.

Rốt cuộc có nên giao Phượng Hoàng Lệnh cho A Tuyết hay không đây?

Nếu giao, có thể nói cái gì?

Phải giải thích như thế nào về căn nguyên của Phượng Hoàng Lệnh!

Không giao? Chẳng lẽ cứ phải cất giữ như vậy?

Mấy chục vạn binh mã đó chẳng lẽ cứ kéo dài thế này?

Cuối cùng, Nguyệt Trì Lạc không giao Phượng Hoàng Lệnh cho Đông Phương Tuyết, mà nàng giao Thử Lệnh cho sư huynh Lam Hồ.

Thật ra chủ nhân của Phượng Hoàng Lệnh hiện tại vẫn đang bí mật tìm kiếm Thử Lệnh, không phải Nguyệt Trì Lạc không biết, chỉ là không tin được. Cuối cùng, nàng đem cục diện rối rắm này ném cho Lam Hồ, hẳn thích thu dọn thế nào thì cứ làm như thế đó.

Tuy rằng Lệnh đó là đồ cưới người nọ cho nàng, nhưng nàng không hy vọng A Tuyết biết khoảng thời gian đã trải qua đó.

Lam Hồ cầm Phượng Hoàng Lệnh lật lên lật xuống, ma sát qua lại trên dưới thân Lệnh, chặc chặc lên tiếng nói: "Người cứ thế mà giao nó cho ta?"

"Nếu không thì phải làm sao?" Nguyệt Trì Lạc xoa nhẹ khóe miệng, cười có chút mỉa mai: "Người nợ từ trước đến giờ cũng chưa từng đối đãi tốt với ta, lần nào cũng đều là chất đầy ngấm ngấm mưu kế? Thậm chí ngay cả chết rồi cũng không thể để ta có được cuộc sống tốt."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (11)

Nghĩ đến người đó, giờ phút này Nguyệt Trì Lạc cảm thấy vô cùng châm chọc, vốn cho là có thể không hận, nhưng vừa mới nghĩ tới chất độc đó, nghĩ đến mình có lẽ sẽ chết bất cứ lúc nào, nỗi hận đó làm thế nào cũng không áp chế xuống được.

Nói tới đây, Lam Hồ cũng thu lại nụ cười, hỏi thật nghiêm túc: "Tại sao không giao cho Đông Phương Tuyết?"

"Ta không muốn để A Tuyết biết, nếu như lúc này cho hắn, đến lúc đó chắc chắn sẽ làm nguyên lão trong triều hoài nghi, việc này đối với A Tuyết chung quy là có hại hơn lợi, chuyện gì bất lợi với A Tuyết, ta sẽ không làm."

Cho Đông Phương Tuyết nhất định là tốt, nhưng một cái sơ ý, cũng sẽ bị kết thành tội danh bí mật mưu đồ tạo phản.

Mặc dù Phượng Hoàng Lệnh là mối nghi ngờ rất lớn, nhưng tội danh như thế sẽ là sỉ nhục cả đời của Đông Phương Tuyết.

Nàng làm sao có thể làm chuyện như vậy? Hơn nữa coi như không có Phượng Hoàng Lệnh, ngôi vị hoàng đế đối với A tuyết cũng là tình thế bắt buộc.

"Lạc Lạc, người đúng thật là suy nghĩ chu đáo, bắt đầu từ lúc nào, người đã trở thành một người tính toán tỉ mỉ như vậy?" Thu hồi Phượng Hoàng

Lệnh, Lam Hồ chớp mắt xéch xinh đẹp vài cái, nhìn nàng nhú lên lông mày, hỏi có chút nghiến ngấm.

Bắt đầu từ khi nào, người con gái lạnh lạnh như gió này có thể vì một người đàn ông khác mà tính toán tỉ mỉ như vậy?

Nguyệt Trì Lạc liếc hắt một cái, thờ dài, có chút bất đắc dĩ nói: "Sư huynh, tâm tình của ta, tin rằng người đã thể nghiệm qua ở trên người Ly Lạc." Mặc dù không muốn chọc vào vết thương của hắt, nhưng hình như cũng chính là như vậy.

Nguyệt Trì Lạc không thấy được khuôn mặt của hắt, chỉ có thể thấy được hình bán nguyệt trước mặt nạ, nam tử vốn đang nhếch lên khoe miệng bỗng nhiên cứng ngắt, Ly Lạc đối với hắt sợ là một vết thương cả đời cũng không thể quên được.

Lam Hồ đi rồi, vừa nhắc tới Ly Lạc, hắt dường như có chỗ nào đó không thích hợp.

Không phải là ánh mắt hoảng hốt, chính là vẻ mặt không đúng.

Vài ngày sau đó, khi tiếp nhận một thánh chỉ khác của Hoàng đế, thần sắc Nguyệt Trì Lạc cũng hoảng sợ không thôi, làm cái gì sai cái đó.

Đông Phương Tuyết cầm theo thánh chỉ đi vào hoàng cung, nhưng Nguyệt Trì Lạc cảm thấy làm cái gì cũng đều chán nản, cho dù Đông Phương Tuyết không có tâm, nhưng Hoàng đế đã hạ thánh chỉ, hơn nữa rất cương quyết so với mấy lần trước, cho dù là Đông Phương Tuyết, hắt có thể chống lại thánh chỉ của Hoàng đế sao? Lại còn đang ở thời điểm quan trọng thế này!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bức Hôn (12)

Long Thần chết đi, nhưng hắn chết rất có ý nghĩa, căn cứ theo tin tức báo về nói, Long Tướng Quân trước khi chết có một tâm nguyện chưa hoàn thành, mọi người đều biết hắn chỉ có một nữ nhi duy nhất, đó chính là Long Uyển Nhi!

Long Thần hy vọng con gái của mình có thể hạnh phúc, cho nên trước khi chết, hắn cầu xin thánh chỉ từ Hoàng đế, muốn Long Uyển Nhi gả cho Đông Phương Tuyết, từ nay về sau Long Đại tướng quân ‘Long gia quân’, đều sẽ sống chết đi theo Đông Phương Tuyết.

Những năm qua Long Thần đã lập công không ít, hơn nữa Hoàng đế cảm thấy Đông Phương Tuyết cưới thêm một người nữa cũng là chuyện tốt, cho nên Hoàng đế đồng ý!

Nguyệt Trì Lạc trầm mặc, nàng không biết có thể nói cái gì, hoặc là có chủ trương gì?

Nói bảo Đông Phương Tuyết đừng cưới? Đó là kháng chỉ!

Nói để cho hắn cưới, xin lỗi, nàng không làm được!

Cho nên giờ phút này, nàng cứ phát huy sự im lặng là vàng vô cùng nhuần nhuyễn.

Thập Thất thấy nàng trầm mặc, dáng vẻ không có chút tức giận, lòng cũng cảm thấy nặng trĩu theo, theo cách nghĩ của nàng, Vương Gia mặc dù

sủng ái chủ tử nhà nàng, nhưng vẫn chưa đến mức chỉ cần một mình nàng ấy, cũng không đến mức kháng chỉ với Hoàng đế.

Nhưng Thập Thất vẫn cố động nàng cố gắng lên, chẳng qua chỉ hơi mạnh miệng: "Người tự nhìn xem mình bây giờ thành bộ dạng gì rồi? Không khí trầm lặng thế này, dù Vương Gia nhìn thấy cũng sẽ không thích, hơn nữa người là vợ chính thức, nếu Vương Gia có cưới Long Uyển Nhi gì đó, thì người cũng chính là lão đại à..."

Thập Thất nói xong, nhận thấy sắc mặt Nguyệt Trì Lạc cũng không có đổi tốt, ngược lại càng lúc càng âm trầm.

Nguyệt Trì Lạc khom người cuộn lại dựa vào trên giường Quý Phi, khuôn mặt thanh tú đáng yêu không có chút huyết sắc, đầu ngón tay nàng còn hơi có chút run rẩy, cũng không biết rốt cuộc nàng có nghe được hay không.

Thập Thất có phần tức giận ngừng lại một chút, liếc mắt nhìn nàng, nhưng lại thay đổi giọng tiếp tục nói: "Coi như không có phần thắng, người cũng không biết Vương Gia nghĩ như thế nào, sao người không cùng Vương Gia đi vào cung khẩn cầu xin hoàng thượng?"

Vốn là thử nói dò xét, nhưng khi nhìn thấy trên mặt chủ tử mình vẫn âm tình bất định, Thập Thất hít một hơi thật sâu rồi thở ra bằng miệng, tiếp tục không ngừng cố gắng: "Hoàng thượng thương yêu Vương Gia như vậy, người và Vương Gia cùng đi van cầu ông ấy, nói không chừng ông ấy nhất thời mềm lòng đồng ý. Hơn nữa, người chưa thử qua làm sao biết không được? Nhưng nếu như người không đi thử thì kết quả chắc chắn sẽ là như thế này, chẳng lẽ người muốn tro mắt đứng nhìn Vương Gia cưới Long Uyển Nhi sao?"

Người không đi thử chắc chắn sẽ không được, thử một lần, tối thiểu vẫn còn có một cơ hội.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chiến Tranh Bùng Nổ (1)

Nhưng mà, Nguyệt Trì Lạc cười khổ một cái, tay bụm lấy ngực có chút run rẩy, bàn tay mảnh khảnh của nàng hung hăng siết chặt trở nên trắng bệch nhưng nàng không cảm thấy đau, nàng làm sao không muốn cùng tiến cùng lui với A Tuyết chứ?

Nhưng nàng bất kỳ lúc nào cũng khó giữ được tính mạng, có tư cách gì để nói đây?

Nàng từng nói qua với A Tuyết, nếu như người cưới người khác vậy hãy chuẩn bị tốt vượt mất ta.

Nhưng nàng bây giờ thật sự có chút mê mang rồi.

Thôi được, cứ như vậy đi.

Nàng không có tư cách can thiệp vào, vậy thì tất cả đều giao cho Đông Phương Tuyết xử lý thôi.

Cưới hay không cưới, đều là sự lựa chọn của hân.

Nàng có thể không chấp nhận, nhưng không có tư cách ngăn cản.

Nếu như nàng còn có thời gian, nàng nhất định sẽ ngăn cản, nhưng bây giờ...

Nàng cười khổ, bỗng nhiên cảm thấy vô lực mà xót xa.

Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thập Thất, cười bất lực, nói: “Thập Thất, có một số việc người sẽ không hiểu, cũng không phải là ta không muốn ngăn cản, ta chỉ cảm giác mình không có tư cách đó, nếu như hẳn thật muốn cưới, ta có thể không chấp nhận, nhưng lại không thể ngăn cản.” Nàng bất lực vô cùng, đối mặt với cuộc hôn nhân như vậy cùng sinh mạng từ từ mất đi.

Giờ phút này sinh mạng nàng mỏng manh, tựa như hoa trong kính, trắng trong nước, nàng sợ không tới chỉ có thể mặc cho nó từ từ biến mất.

Thập Thất lắc đầu một cái, có chút bướng bỉnh: “Em vẫn không hiểu, cái gì người cũng không nói, không có ai là con sâu trong bụng của ai, người không chịu nói ra thì ai có thể hiểu được đây?”

Những lời của Thập Thất thật sâu sắc, cứ như vậy tuôn ra làm lòng nàng đau nhói.

Nguyệt Trì Lạc vô lực nhắm chặt mắt, sắc môi tái nhợt nhấp nhẹ, như đang cố gắng chịu đựng cái gì.

Thập Thất tức giận trừng mắt nhìn nàng, không phát hiện ra sự khác thường của nàng, lướt qua xoay người rời đi.

Đợi Thập Thất đi xa, lúc này Nguyệt Trì Lạc mới ‘Phốc’ ra một tiếng, phun một ngụm máu tươi thật lớn.

Màu máu không tươi giống như người bình thường, ngược lại cực kì đen ngòm, có nhiều đốm lấm tấm dính lên làn váy nàng, tựa như đóa hoa nở rộ quỷ dị mà cô độc.

Nguyệt Trì Lạc bụm miệng lại, mười ngón tay đâm chặt vào da thịt. Trong cơ thể như có nghìn vạn con kiến đang gặm cắn nàng, từng bước di chuyển ở bên trong, từ trong ra ngoài, từng chút một cắn nuốt máu thịt của nàng, loại cảm giác này khiến nàng cảm thấy đau đến không muốn sống!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chiến Tranh Bùng Nổ (2)

Xế chiều, Đông Phương Tuyết từ Hoàng cung trở về.

Nguyệt Trì Lạc ngồi dựa vào trên tảng đá, cứ như vậy nhìn hăn.

Nhìn hăn cười, từng bước một đi gần về phía nàng, Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên toét miệng cười thoải mái, khoe ra hàm răng trắng sáng, dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng chói mắt.

Nàng giang hai cánh tay nghênh đón hăn, thời điểm ôm hăn, nàng cảm thấy rất an tâm: “A Tuyết, người đã trở về.”

Khe khẽ nói một câu, đó là câu mà A Dạ vẫn từng nói với nàng, bây giờ A Tuyết ở đây nói với nàng. Hiện tại, nàng chờ hăn, giống như trái tim chân thật này nghênh đón hăn, bây giờ mới phát hiện, thì ra mình cũng lệ thuộc vào hăn như vậy.

Đông Phương Tuyết ôm chầm lấy nàng, thở dài thỏa mãn: “A Lạc, có nàng, chỗ này của ta.” Hăn kéo tay nàng, đặt lên ngực của mình, cười hài lòng: “Ta rất thỏa mãn.”

Cảm giác lồng ngực dưới bàn tay nhảy động, Nguyệt Trì Lạc cười cười, hàng lông mi thon dài khẽ lay động: “Có làm khó dễ người hay không? Người dự định làm thế nào?” Hoàng đế có làm khó dễ người hay không?

Đông Phương Tuyết nhìn nàng, cười như không cười: “Nàng cho là ta sẽ chịu áp lực của ông ấy mà cưới Long Uyển Nhi sao? A Lạc, ta nói rồi,

đời này cũng chỉ biết có mình nàng.”

Nói xong, cứng chiều sờ sờ tóc nàng: “Trong khoảng thời gian này ta sẽ bảo Tiêu Mặc đi theo bảo vệ nàng.”

Không có nói gì nhiều, chỉ một câu như thế.

Nhưng nghe hắn nói như vậy, trong lòng Nguyệt Trì Lạc biết chiến tranh giữa hắn và Đông Phương Tường xem như chính thức bắt đầu, vội vàng cự tuyệt: “Không cần, để Tiêu Mặc đi theo người đi, với tình huống này, người so với ta nguy hiểm hơn nhiều.”

Không có Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết còn có thể đoạt vị.

Không có Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc ngoại trừ báo thù cái gì cũng không làm được.

Thời điểm này, Đông Phương Tuyết so với Nguyệt Trì Lạc nguy hiểm hơn nhiều.

Đông Phương Tuyết cười cười không nói, lông mày như tranh vẽ hơi nhướng lên, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Lúc này, Cao Tổng quản có chút hoảng hốt chạy đến.

Nguyệt Trì Lạc nhìn hắn, vội hỏi: "Cao tổng quản, xảy ra chuyện gì?" Đông Phương Tuyết cũng nhìn hắn.

Cao tổng quản có chút ngượng nhìn nhìn Đông Phương Tuyết, cung kính nói: "Long cô nương ở bên ngoài cầu kiến." Nhưng nói là cùng nhìn hai người nói.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chiến Tranh Bùng Nổ (3)

Đinh tính toán chuyện gì đây, lại còn tìm tới chỗ này, Nguyệt Trì Lạc nhú mày nhìn về phía Đông Phương Tuyết, nhưng thấy hắn đang chăm chú nhìn nàng.

Nguyệt Trì Lạc thu hồi thần sắc, vội nói: “Hay là chúng ta đi xem một chút đi.”

Tuy là câu nghi ngờ, nhưng là dung giọng điệu thuật lại. Nói xong, liền lôi kéo tay Đông Phương Tuyết đi tới đại sảnh.

Đông Phương Tuyết vuốt ve ngón tay nàng, Nguyệt Trì Lạc có chút tức giận trừng hắn: "Người ta cũng đã tìm tới cửa, người lại còn nhàn nhã như thế."

"Nếu không thì như thế nào? Chẳng lẽ bốn vương còn phải đích thân tự đi nghênh đón nàng ta?"

Một câu nói, làm cho Nguyệt Trì Lạc ghen hòng.

Trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì, chỉ là trong lòng ít nhiều có chút khó chịu.

Đông Phương Tuyết cười ôm eo của nàng, cười trêu ghẹo nói: "A Lạc, nàng ghen sao, ta thật cao hứng."

Nàng ghen, còn hắn rất vui?

Nguyệt Trì Lạc xì hắt 1 tiếng: "Ta đúng thật là ghen đấy, người có thể làm sao hả?"

Đông Phương Tuyết cười càng vui mừng hơn, trong lòng bắt đầu lâng lâng, kéo nàng lại hung hăng hôn một cái lên môi nàng: "Không làm sao hết, ta chỉ là rất vui sướng khi nhìn thấy nàng ghen." Cái tên nam nhân này, đã bắt đầu không yên phận rồi.

Nguyệt Trì Lạc tức giận trừng mắt nhìn hắn, đôi mắt chói lọi như ngọc lưu ly lại hơi nheo lại, nhú thành một đường cong nguy hiểm: "Vợ chồng vốn là chim cùng rừng, có đồ tốt chúng ta cũng nên cùng nhau chia sẻ, đợi lát nữa ta cũng đi tìm mấy nam nhân, cho người thử một chút ghen nó có mùi vị gì." Lại nói, A Tuyết sẽ ghen chứ?

Sắc mặt Đông Phương Tuyết đen lại, trừng mắt với nàng, tay ở bên eo nàng hung hăng bấm một cái: "Nàng tìm đi, nàng tìm một người ta giết một người, nàng tìm hai người, ta giết một cặp."

"Vậy người có để ý ta giết Long Uyển Nhi không?" Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

Đông Phương Tuyết nhú mày cười không có ý tốt: "Được, nàng giết đi, giết xong nhớ báo ta biết một tiếng là được rồi."

"Ta giết người, vì sao phải thông báo cho người?"

"Nàng giết người, vì phu đương nhiên phải bảo vệ nàng thật tốt, để tránh kẻ thù tới cửa tìm nàng trả thù, nàng lại hai tay trói gà không chặt, vì phu phải bảo vệ tốt cho nàng không để cho nàng bị thương tổn mới đúng."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chiến Tranh Bộc Phát (4)

Nguyệt Trì Lạc có chút bất đắc dĩ nhìn hần cười cười, cực lực tươi cười để che giấu vẻ tái nhợt.

Tay nàng trói gà không chặt? Đây thật là câu chuyện cười!

Aizzz, nàng giết người còn ít sao?

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đại sảnh.

Nguyệt Trì Lạc liếc nhìn Long Uyển Nhi đang đứng đưa lưng hướng về phía bọn họ, ‘Khụ khụ’ ho hai tiếng.

Nhìn lại Đông Phương Tuyết một chút, nhưng hần vào lúc này hoàn toàn không có hiền hoà giống như thường ngày, chính là nhất bộ mặt lạnh như băng đáng vẻ không muốn gặp người, không thể không nói, Đông Phương Tuyết như vậy Nguyệt Trì Lạc thật sự rất thích.

Nàng hơi có chút đặc chí, không có biện pháp, Đông Phương Tuyết như vậy, thường ngày thật rất khó nhìn thấy.

Nghe được tiếng vang, Long Uyển Nhi quay người lại, ánh mắt sừng đỏ dừng ở trên người Đông Phương Tuyết, nhưng lại hành lễ với Nguyệt Trì Lạc trước, nhu thuận gọi một tiếng: "Tỷ tỷ." Giọng nói vừa mềm mại vừa ngọt ngào.

Nguyệt Trì Lạc mặt mày xanh mét, cười nhạt một tiếng nói: "Long cô nương đa lễ rồi, bản phi và người cũng không phải là tỷ muội, người đừng

gọi thân thiết như thế."

Nữ nhân này, ra vẻ lên mặt cũng thật là có phẩm chất, Đông Phương Tuyết giựt giựt khóe miệng, nhưng lại cố gắng nén cười.

Nguyệt Trì Lạc nhéo vào eo hắn một cái, hung hăng trợn mắt nhìn hắn.

Thân thể yếu điệu của Long Uyển Nhi run run, hơi cúi đầu xuống, giọng nói lộ ra vài phần mềm đằm đáng yêu: "Dạ, Vương phi."

Nói xong, ngẩng đầu run run nhìn Đông Phương Tuyết, trong mắt tràn ngập hơi nước.

Đông Phương Tuyết không hề nhúc nhích, vẻ mặt lạnh lùng nói: "Long cô nương, người có chuyện gì sao?"

"Uyển Nhi nghe nói, Vương Gia cự tuyệt hôn... Hôn sự..." Thời điểm Long Uyển Nhi nói lời này, giọng nói vô cùng hờn tủi, thậm chí còn có chút run rẩy.

Đông Phương Tuyết cười lạnh một tiếng: "Đúng thì thế nào?"

Nguyệt Trì Lạc nghiêng mặt liếc xéo hắn một cái, thật lạnh nha!

Nước mắt từ hốc mắt Long Uyển Nhi chảy xuống, nhưng lại cố ra vẻ trấn định nhìn Đông Phương Tuyết: "Chẳng lẽ Vương Gia thà rằng kháng chỉ, cũng không muốn cưới Uyển Nhi sao?"

"Bốn vương đã lấy vợ, không cần phải cưới thêm ai nữa!" Đông Phương Tuyết nói xong vươn tay kéo Nguyệt Trì Lạc vào trong lòng.

Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu, nhìn hắn chớp chớp mắt vài cái, hôn một cái lên khóe môi hắn.

Đông Phương Tuyết cũng chiu cười cười, nói câu tiếp theo, nhưng giọng nói vô cùng lạnh lẽo: "Long cô nương tại sao còn chưa đi?" Khi nói là nhìn Long Uyển Nhi nói.

"Hoàng thượng đã hạ chỉ, Uyển Nhi là vị hôn thê của Vương Gia, Uyển Nhi không đi."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chiến Tranh Bộc Phát (5)

"Hoàng thượng đã hạ chỉ, Uyển Nhi là vị hôn thê của Vương Gia, Uyển Nhi không đi." Khốn hoặc liền mắt nhìn Đông Phương Tuyết, Long Uyển Nhi không biết lấy dũng khí từ đâu, lại có thể nói ra như thế.

Không đi? Đông Phương Tuyết cùng Nguyệt Trì Lạc đồng thời cau mày, giữa vùng trán là sự không kiên nhẫn và chán ghét.

"Tiêu Mặc." Nhếch miệng cười một tiếng, Đông Phương Tuyết lạnh lùng nói: "Ném nàng ra ngoài."

Long Uyển Nhi cả kinh, vội la lên: "Vương Gia sao có thể vô tình như thế, chẳng lẽ Vương Gia không muốn Long gia quân ủng hộ sao?"

"Long gia quân còn lại bao nhiêu người tự hiểu rõ, uy hiếp Bốn vương người vẫn chưa xứng."

Không cho Long Uyển Nhi có cơ hội nói chuyện, Tiêu Mặc xách lên cổ áo nàng, sải bước nhanh chóng đi ra ngoài.

Chỉ nghe thấy "Phịch" một tiếng, tiếp theo là một tiếng thét chói tai hoảng sợ vang lên, thế giới lại trở về yên tĩnh.

Thời gian cứ thế trôi qua hai ngày nữa, Đông Phương Tuyết bận bịu không thấy bóng dáng.

Tiêu Mặc hầu như một tắc cũng không rời cứ đi theo Nguyệt Trì Lạc.

Ngày hôm đó, Nguyệt Vũ Chi đã lâu không gặp đột nhiên tìm tới cửa, nghe được Cao tổng quản hồi báo, Nguyệt Trì Lạc không muốn để hãn suy đoán, nói: "Mời hãn vào."

Lúc Nguyệt Vũ Chi đi vào, Tiêu Mặc cũng ở đây, hãn dường như không có bất kỳ ngần ngại nhìn Nguyệt Trì Lạc nói: "Tiểu muội, đây là thù lao cho ngươi."

Nghe hãn nói như vậy, Nguyệt Trì Lạc tất nhiên là biết hãn tới lấy lại Hợp Thị Bích. Cũng không có suy nghĩ nhiều liền đưa cho hãn.

Nguyệt Vũ Chi sờ sờ Hợp Thị Bích, giống như đang xác nhận thiệt giả, cuối cùng cười cười nói: "Đại ca có thời gian sẽ tới thăm ngươi, bây giờ ta đi trước."

Đưa mắt nhìn Nguyệt Vũ Chi đi xa, Nguyệt Trì Lạc khoát tay áo, bỗng chú ý tới sắc mặt Tiêu Mặc đột nhiên biến đổi, vội hỏi: "Tiêu Mặc, sao vậy?"

Tiêu Mặc Thần sắc cổ quái nhìn nàng một cái, hỏi: "Hợp Thị Bích vẫn luôn ở chỗ ngươi?"

Nguyệt Trì Lạc gật đầu.

Sắc mặt Tiêu Mặc lại thay đổi lần nữa: "Vương Gia vẫn luôn tìm nó, không ngờ lại có thể ở chỗ Vương phi." Càng không ngờ tới chính là, nó thế nhưng lại bị người ta lấy đi.

"Vương phi, ty chức nhất định phải lấy Hợp Thị Bích trở về." Nói dứt lời, cũng không đợi Nguyệt Trì Lạc đồng ý, Tiêu Mặc vội đuổi theo Nguyệt Vũ Chi.

Nguyệt Trì Lạc nhú lông mày, sờ sờ một vật vẫn luôn được nàng giấu ở trước ngực mà cười cười.

Hợp Thị Bích này, quả thật là món đồ tốt.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chiến Tranh Bộc Phát (6)

Lúc xế chiều, Tiêu Mặc đuổi theo Nguyệt Vũ Chi vẫn không thấy trở lại, nhưng Vương phủ lại nghênh đón một vị khách không mời mà đến.

Nguyệt Trì Lạc nhàn nhạt liếc nàng một cái, miễn cưỡng cười nói: "Không biết thái tử phi có chuyện gì quan trọng? A Tuyết không có ở đây."

Tổng Chỉ Thi cười nói: "Bốn cung tới tìm người."

"Không biết thái tử phi lại nghĩ ra được kế gì để đối phó bản phi?"

"Vương phi nói đi đâu rồi, Bốn cung tìm người chẳng qua là cảm thấy có chuyện cần phải nói cho người biết."

"Bản phi không muốn biết." Nguyệt Trì Lạc cười khẩy nói.

Tổng Chỉ Thi hừ lạnh: "Chẳng lẽ người cũng không muốn biết Vương Gia tại sao cưới người sao?"

Đuôi lông mày giật giật, nói không muốn biết là giả, việc này vẫn là một cây gai trong lòng Nguyệt Trì Lạc.

Nhưng Nguyệt Trì Lạc chỉ mỉm cười nói: "Người mà cũng tốt bụng như vậy sao?"

Vénh môi cười một tiếng, Tổng Chỉ Thi nói: "Ta đúng thật không có tốt bụng, chẳng qua ta nghĩ người vẫn luôn muốn biết A Tuyết tại sao phải cưới người làm vợ? Người thứ nhất không có quyền, thứ hai không có thể,

thứ ba không có dung mạo, người cho rằng A Tuyết tại sao cưới người? Muốn biết không? Muốn biết thì đi theo ta."

Nói xong, Tổng Chỉ Thi bình tĩnh cười một tiếng, xoay người lập tức rời đi.

Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một chút, trong lòng biết chắc lần này Tổng Chỉ Thi nhất định không có tốt bụng như thế, nhưng nàng thật sự muốn biết.

Cuối cùng, nàng lấy Hợp Thị Bích thật giao cho Thập Thất, thay đổi bộ quần áo rồi đi theo Tổng Chỉ Thi.

Khi đi đến cửa trước thì bị Cao tổng quản ngăn cản, Nguyệt Trì Lạc cười nhẹ điểm huyết đạo của hân.

Đi theo Tổng Chỉ Thi quẹo trái rẽ phải, cuối cùng hai người ra khỏi cửa thành, dừng lại ở một nơi không có người qua lại.

Nguyệt Trì Lạc mơ hồ cảm thấy không có chuyện gì tốt, khóe mắt nháy lên, không chút hảo cảm hỏi: "Người rốt cuộc muốn nói cái gì? Ta không có thời gian chơi trốn tìm với người."

"Người gặp cái gì? Ta sẽ nói cho người biết."

Tổng Chỉ Thi châm chọc cười một tiếng, tươi cười không thể che giấu sự ác độc, đôi mắt phượng hung hăng nhìn chăm chăm vào người Nguyệt Trì Lạc, nàng cười khẩy nói: "Người đúng là một nữ nhân ngu xuẩn, người cho rằng A Tuyết tại sao cưới người, người biết không? Là ta bảo A Tuyết cưới đấy, nếu như không phải là ta, người cho rằng người có thể lên làm Tứ vương phi sao?"

A Tuyết là vì Tổng Chỉ Thi mới cưới nàng, mặc dù đã sớm biết Đông Phương Tuyết cưới nàng là có nội tình, nhưng vừa nghe người ta nói như

thế, Nguyệt Trì Lạc vẫn cảm thấy rất khổ sở, trong lòng mơ hồ có chút đau
nhói.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chiến Tranh Bộc Phát (7)

Suy nghĩ lại, Nguyệt Trì Lạc nói: "Tại sao, tại sao phải bảo A Tuyết lấy ta?"

Tổng Chỉ Thi nói: "Ngày đó ở buổi tiệc Thiên Kim, ta đã nhìn trúng người, là vì người hoàn toàn không có chỗ dựa, ta bảo A Tuyết cưới người, là vì A Tuyết chỉ thích nữ nhân thông minh. Cho nên ta muốn hãn đời này sẽ không yêu người, vậy thì tương lai hãn hay A Tường mặc kệ ai làm Hoàng đế, ta vẫn chiếm được một chỗ nhỏ nhoi ở trong lòng hãn."

Nữ nhân này, cũng thật thâm độc!

"A Tuyết tại sao phải nghe lời người?" Không có hứng thú nghe lời nói nhảm, Nguyệt Trì Lạc hỏi chuyện muốn hỏi nhất.

Tổng Chỉ Thi hí hí mắt, trong mắt phượng có cái gì chột lóe lên: "Ta yêu A Tường, ta không muốn làm cho hãn hiểu lầm ta và A Tuyết có cái gì, ta từng hỏi xin hãn muốn một nguyện vọng, ta bảo hãn cưới người, người không quyền không thế, tương lai cho dù A Tuyết muốn đoạt vị, người cũng không giúp hãn được cái gì, vì vậy ta mới bảo hãn cưới, cho nên hãn đồng ý cưới."

Nguyệt Trì Lạc càng nghe, môi mím lại càng chặt.

Đông Phương Tuyết yêu Tổng Chỉ Thi.

Yêu đến mức nguyện ý vì nàng ta mà cưới một nữ nhân mình không thương?

Đông Phương Tuyết yêu Tống Chỉ Thi.

Vì nàng ta, sẵn sàng cưới một nữ nhân không quyền không thế.

Đông Phương Tuyết yêu Tống Chỉ Thi, rất yêu rất yêu...

Nguyệt Trì Lạc bất chợt có chút vô lực, nàng mấp máy cánh môi tái nhợt, cảm thấy rất đau rất đau, hết sức kiềm nén không để cho mình mất khống chế, nàng từ tốn nói: "Vậy thì thế nào? Mặc dù là người bảo A Tuyết cưới ta, mặc dù người A Tuyết yêu trước kia chính là người, nhưng hiện bây giờ, người hắn yêu chính là ta, ta mới đúng là thê tử của hắn."

"Người xác định A Tuyết yêu người?" Tống Chỉ Thi nhếch miệng, cười hỏi ngược lại.

Nguyệt Trì Lạc lão đảo lùi lại một bước, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay cảm thấy rất đau, nhưng mà không cảm thấy đau bằng trong tim. Đúng vậy, hắn chưa bao giờ nói yêu nàng, hắn thật sự yêu nàng sao?

Nguyệt Trì Lạc trong khoảnh khắc cảm thấy mê mang, rốt cuộc hắn có yêu nàng hay không?

Hắn rốt cuộc là yêu Nguyệt Trì Lạc nàng hay là Tống Chỉ Thi.

Tâm tình Nguyệt Trì Lạc hoàn toàn sụp đổ, hắn nói làm cho nàng tin tưởng hắn lệ thuộc vào hắn, nhưng tại sao kết quả lại như thế này?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chiến Tranh Bộc Phát (8)

Tâm tình Nguyệt Trì Lạc hoàn toàn sụp đổ, hắn nói để cho nàng tin tưởng hắn lệ thuộc vào hắn, nhưng tại sao kết quả lại như thế này?

Tổng Chỉ Thi nhìn sắc mặt tái nhợt của Nguyệt Trì Lạc, tâm tình bị rút sạch, trong lòng vui hết lớn nở nụ cười: "Hiện tại A Tường đã bị hoàng thượng tống giam, A Tuyết cùng Tả thừa tướng không cho hắn có cuộc sống tốt, ta cũng sẽ để cho các người chôn theo hắn."

Nói xong, chợt xoay chuyển đề tài, Tổng Chỉ Thi tiếp tục nói: "A Tuyết đã sẵn lòng vì người đoạt vị, như vậy hắn đứng lên từ nơi nào thì ta sẽ làm cho hắn phải ngã xuống từ chỗ đó."

Nguyệt Trì Lạc nhú chặt lông mày, nghe đến lời này, không nhịn được ngẩng đầu lên hỏi: "Có ý gì? A Tuyết đoạt vị có liên quan gì đến ta? Tả thừa tướng tại sao phải làm khó Đông Phương Tường?"

A Tuyết vì nàng đoạt vị? Tại sao phải đoạt vị?

Tả thừa tướng vì sao phải làm khó Đông Phương Tường?

Nguyệt Trì Lạc nhú mày, hết sức không hiểu.

Tổng Chỉ Thi cười nói: "Tả thừa tướng cái lão bất tử đó, tuổi đã sắp về chiều rồi, lại còn muốn tới đoạt vị. Hừ! A Tuyết muốn cái vị trí kia cũng không có đơn giản như vậy, hắn muốn vị trí đó thì nhất định phải đánh ngã A Tường cùng Tả thừa tướng!"

"Người còn chưa nói A Tuyết tại sao muốn đoạt vị?"

"Hừ, Bốn cung không muốn nói nhiều lời vô nghĩa với người." Nói xong, Tổng Chỉ Thi khẽ quát một tiếng: "Bắt lấy nàng!"

Nguyệt Trì Lạc cả kinh, ngay lúc này, từ trong buội rậm nhảy ra vô số hắc y nhân, cầm đao sáng bóng loáng phi thân đến. Nhưng khiến cho Nguyệt Trì Lạc khiếp sợ nhất chính là người một thân áo đen đỏ, nam tử tuấn mỹ như thần thánh.

Giờ khắc này, tâm tình gì cũng không thể đủ để hình dung nỗi khiếp sợ của Nguyệt Trì Lạc.

Là hận cũng được, là kính trọng cũng thế.

Người đó, hẳn bây giờ đang ở trước mắt nàng.

Tôn quý, xinh đẹp, tựa như một người sống rõ ràng sinh động.

Nhưng Nguyệt Trì Lạc biết, hẳn là người chết, bởi vì hẳn không có bất kỳ sức sống nào.

Tổng Chỉ Thi nhướng mày, nhìn Nguyệt Trì Lạc cười cười, nói: "Không ngờ phải không? Thân phận người là đệ tử của Thiên Cơ Các thật ra Bốn cung đã sớm biết, về phần sư phụ người, người nghĩ không ra là ai phải người đi giết sao? Ha ha... Bốn cung có lòng tốt nói cho người biết đây, người giết sư phụ người chính là hoàng thượng."

"Hoàng thượng?" Nguyệt Trì Lạc khó khăn nhúc nhích cánh môi: "Tại sao hoàng thượng phải giết sư phụ ta?"

"Lệnh chủ đời trước của Phượng Hoàng Lệnh, hoàng thượng sao có thể buông tha cho hắn?"

Trong lúc nhất thời trăm mối cảm xúc ngồn ngang, Nguyệt Trì Lạc có cảm giác toàn bộ máu trong người đều đang từ từ đông đặc.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Sinh Ly Tử Biệt (1)

Thế nhưng lại chính là Hoàng đế, chỉ là đáp án này cũng không nằm ngoài dự đoán.

Có điều, ngay cả Tổng Chỉ Thi cũng biết mình là người của Thiên Cơ Các, vậy A Tuyết thì sao?

Đúng rồi, hẳn nhất định đã biết.

Cho nên ngày đó mới cần thiết hỏi nàng, rốt cuộc có giấu giếm hẳn điều gì hay không?

Buồn cười mình còn tự cho là đúng giấu dếm đi.

Chuyện gì mình cũng không chịu nói cho hẳn biết, như vậy, A Tuyết nhất định rất thất vọng sao?

Nhưng mà, không đợi Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ tận tường, người kia, đã từng là sư phụ của Nguyệt Trì Lạc nàng, hung hăng đánh qua một chưởng, Nguyệt Trì Lạc muốn lách người tránh sang một bên dự định đánh trả, nhưng mà nếu một chưởng này đánh ra, người nọ ngay cả thi thể cũng khó có thể bảo tồn.

Thời điểm một chưởng vừa đánh xuống, Nguyệt Trì Lạc lập tức bị đánh bay, máu tươi nhiễm đỏ trên xiêm y.

Ở dưới thân thể của nàng, nở rộ ra từng đóa hoa kiều diễm xoa hoa lóa mắt.

Lục phủ ngũ tạng đều bị đánh nát, nàng đau đến nằm co rút lại ở trên đất.

Nhưng như thế nào cũng không vượt qua nỗi sợ bi ai ở trong lòng.

Người này đối với nàng, là yêu, là kính, cũng là hận.

Vậy mà hôm nay, nàng trơ mắt nhìn thi thể của hãn bị người khác thao túng trong tay mà không làm gì được.

Nàng phi Tống Chỉ Thi một tiếng, khinh bỉ nói: "Một người chết cũng lấy ra lợi dụng, người không sợ sự phụ ta buổi tối biến thành ác quỷ tới bóp chết người sao." Nói xong, một chút sức lực cũng không còn, hôn mê bất tỉnh.

Tống Chỉ Thi lạnh lùng cười một tiếng, ngũ quan xinh xắn dữ tợn xoắn xuýt lại cùng nhau: "Dẫn người đi."

Nguyệt Trì Lạc lần thứ hai tỉnh lại đã là mấy ngày sau. Văng vẳng ngoài tai là tiếng âm ỉ long trời lở đất, cảm giác được có thứ gì ẩm ướt ở trên tóc, nàng gian nan mở mắt, lọt vào trong tầm mắt chính là một hàng ngũ hắc y nhân, cùng với vách núi đen sâu không thấy đáy, Nguyệt Trì Lạc bị trói trên cột gỗ, còn Tống Chỉ Thi đang cầm thanh kiếm để gác ngang trên cổ nàng.

Nhìn thấy thùng nước cách đó không xa, Nguyệt Trì Lạc mới biết, chất dính vừa rồi ở trên tóc mình chính là nước.

Lúc này, cảm thấy không khí có chút ngưng kết, Nguyệt Trì Lạc khó khăn giật giật đầu, mũi kiếm lập tức chọc vào cổ họng, ngay sau đó liền có máu màu tím đen từ cổ trượt xuống.

Tống Chỉ Thi thấy máu tím đen trên cổ nàng, lại lớn tiếng bật cười: "Coi như không giết người, người cũng sống không được mấy ngày."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Sinh Ly Tử Biệt (2)

Tổng Chỉ Thi thấy máu tím đen trên cổ nàng, lại lớn tiếng bật cười: "Coi như không giết người, người cũng sống không được mấy ngày."

Đôi môi tựa như cánh hoa không còn chút huyết sắc nào, Nguyệt Trì Lạc khẽ mấp má, đôi con ngươi đen khó khăn xoay vòng, đến khi nhìn thấy một thân áo trắng lay động trong gió bước đến, bỗng chốc kinh hãi nói không nên lời.

Người nọ chậm rãi đi đến, tư thế tôn quý lười biếng, y phục màu trắng khiến cho hần có vẻ giống như Thần Tiên hư ảo, dung mạo tuyệt sắc mảy may kiêu như tên bắn, đôi con ngươi xinh đẹp màu tro lạnh thâm sâu không thấy đáy, sóng mũi cao thẳng, môi mỏng như cánh hoa vô tình mím nhẹ, nốt Chu Sa xinh đẹp điểm tuyệt giữa trán.

Hần nhàn nhạt nhếch nhẹ bờ môi, môi mỏng tươi cười, nhưng cười không xứng với ánh mắt, giữa đồng tử xinh đẹp chính là vô số khối lạnh lẽo như băng.

Người này, quả thật vẫn là người này, nhưng mà, mi mắt đó sao lại xa lạ như vậy.

Nguyệt Trì Lạc trong nhất thời khiếp sợ nói không ra lời, đây là A Tuyệt sao?

Đúng là vậy, nhưng sao giờ phút này hần cho nàng cảm giác xa lạ đến thế.

"Cuối cùng người cũng tới." Tống Chỉ Thi mở miệng phá vỡ trầm mặc.

Đôi mắt xinh đẹp màu tro lạnh lướt nhẹ qua dáng vẻ đang cười đắc ý của Tống Chỉ Thi, ánh mắt Đông Phương Tuyết ngừng lại một chút, trong mắt không gợn chút sóng, đến khi đôi mắt nhìn về phía Nguyệt Trì Lạc, trong nháy mắt chợt nhu hòa trở lại.

Lòng Nguyệt Trì Lạc vốn đang rối rắm thành một đoàn bởi vì cái thoáng nhìn nhàn nhạt này của Đông Phương Tuyết, đột nhiên ổn định lại không ít, nhưng mà vẫn không kiềm được lo lắng.

Đông Phương Tuyết mở miệng, nhưng không phải trả lời câu nói của Tống Chỉ Thi, hần nói: "A Lạc, đừng sợ!"

Nguyệt Trì Lạc bất lực cười cười, người một người một ngựa mà đến, ta làm sao có thể không sợ, làm sao có thể không lo lắng?

Trong mắt phượng của Tống Chỉ Thi chợt lóe lên một tia ảo não, tay khẽ run rẩy, giữa cổ Nguyệt Trì Lạc cũng vì vậy mà nhiều thêm một đường vết máu.

Đông Phương Tuyết thu lại lông mày, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía Tống Chỉ Thi: "Ta đã thả A Tường ra rồi, người còn muốn như thế nào?"

Nghe vậy, Tống Chỉ Thi thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó lạnh lùng nói: "Vì đề phòng người ở đây giở trò quỷ kế, ta không thể thả người, A Tuyết, ta không muốn làm khó dễ người, nếu như người muốn mạng của nàng, thì hãy tự mình từ nơi này nhảy xuống." Nói xong, nắm chặt kiếm trong tay, tăng thêm hai phần lực đạo.

Đông Phương Tuyết gì cũng không nói, gần như là lập tức xốc lên vạt áo nhắm thẳng về phía vách núi đen.

"A Tuyết!!"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Sinh Ly Tử Biệt (3)

Đông Phương Tuyết gì cũng không nói, gần như là lập tức xốc lên vạt áo nhắm thẳng về phía vách núi đen.

"A Tuyết!!"

Nguyệt Trì Lạc kinh hoàng gào to một tiếng, thanh âm to lớn khác thường, con người cũng trừng lớn, trong đôi mắt là cố hết sức cầu xin cùng đau thương, nàng ngừng mắt nhìn hẳn, nỉ non nói: "A... Tuyết... Không... Được... Nhảy..."

Trên có trời xanh, dưới có hoàng tuyền.

Ta nguyện cùng người đồng sinh cộng tử, nhưng mà, xin người đừng tàn nhẫn bỏ lại mình ta như vậy.

Thấy Đông Phương Tuyết không nói, lòng Nguyệt Trì Lạc nóng như lửa đốt, nước nở nói: "A Tuyết, A Tuyết, đừng tàn nhẫn như vậy, ta tình nguyện cùng người đồng sinh cộng tử, nhưng van cầu người, đừng bỏ ta lại một mình."

Nước mắt, ngừng kết thành châu.

Chẳng biết lúc nào, Đông Phương Tuyết đã quay người trở lại đi tới trước mặt Nguyệt Trì Lạc.

Tổng Chỉ Thi lạnh lùng nhìn hai người, mũi kiếm tiếp tục dùng lực đâm xuống, lạnh lùng nói: "A Tuyết, đừng có ép ta."

Đông Phương Tuyết cười yếu ớt, vẻ mặt không thay đổi, ánh mắt nhu hòa hân vờn tay vuốt vuốt tóc nàng, hôn một cái lên khóe môi nàng, bất đắc dĩ thở dài, khẽ nói: "Đồ ngốc!"

"A Tuyết?" Nguyệt Trì Lạc vui mừng nhìn hân, trên mặt còn có nước mắt chưa khô, Đông Phương Tuyết cười cười, thế nhưng một giây kế tiếp, vào lúc Nguyệt Trì Lạc chưa kịp phản ứng thì Đông Phương Tuyết đã ra tay như điện điểm huyết đạo của nàng.

Nguyệt Trì Lạc không thể tin tưởng lớn mắt, nước mắt xoành xoạch rơi xuống, A Tuyết điểm huyết đạo nàng, không thể phủ nhận là hân đã hiểu rõ nàng, cho nên vào thời khắc này mới có thể điểm huyết đạo của nàng.

"A Tuyết... Đừng..." Nguyệt Trì Lạc mấp máy đôi môi, không tiếng động phun ra mấy chữ.

"A Lạc, ta không thể bỏ mặc để nàng chết được, nhưng A Lạc, mặc kệ xảy ra chuyện gì, nàng cũng phải vì ta mà hãy sống cho thật tốt." Nói xong, Đông Phương Tuyết cười rồi xoay người, áo ngoài y phục trắng tung bay phất phới.

Nguyệt Trì Lạc trơ mắt nhìn, nhìn nam tử một thân áo trắng tôn quý như Thần Tiên, bằng một tư thế tuyệt mỹ hân thả người nhảy xuống vực sâu vạn trượng không thấy đáy.

Khoảng khắc đó, trời đất như đang xoay tròn.

Khoảng khắc đó, trong mắt Nguyệt Trì Lạc chỉ có một bộ y phục trắng ấy.

Một điểm trắng nhỏ đó, cuối cùng biến mất trong đáy cốc sâu thẳm.

Nàng đau quá, đau đến tê tim nát phổi, như có thứ gì đó đang vỡ vụn trong lồng ngực.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Sinh Ly Tử Biệt (4)

Nàng đau quá, đau đến tê tim nát phổi, như có thứ gì đó đang vỡ vụn trong lồng ngực.

Thứ gì đó, hung hăng đâm vào trong trái tim nàng, im lặng nện xuống một búa, nặng nề đến mức thậm chí không nghe được tiếng vọng lại.

Đông Phương Tuyết, sao người có thể nào tàn nhẫn như vậy...

Không có người, ta sống còn có ý nghĩa gì.

Đông Phương Tuyết, sao người có thể tàn nhẫn để cho ta tận mắt chứng kiến cái chết của người.

Hồng Trần vạn trượng, không có người, ta phải làm thế nào để tiếp tục sống...

Xung quanh không biết từ khi nào đã tới rất nhiều người, thanh âm đao kiếm giết chóc đan xen vào nhau.

Đôi môi tái nhợt gắt gao mím chặt, mọi thứ chung quanh đối với Nguyệt Trì Lạc mà nói đều trở nên mờ mịt.

Nàng cứ như vậy chăm chăm ngóng nhìn vào một chỗ nơi vách núi đen, thân thể cứng ngắc, sững sờ không có sức sống như một pho tượng điêu khắc. Đôi con ngươi như hai vì sao sáng u ám thăm thẳm, ánh mắt của nàng như mặt nước phẳng lặng không gợn chút sóng.

Âm thanh giết chóc chung quanh đang từ từ cách xa nàng, lúc này đang tới rất nhiều người.

Nguyệt Trì Lạc ngược lên đôi mắt sâu và đen nhìn từng người bước đến, Huyền Chi Thất tới, Long Khuynh Anh cũng tới, kỳ quái nhất chính là Nam Cung Dạ thế nhưng cũng tới. Nguyệt Trì Lạc mấp máy môi cười cười, nhìn Huyền Chi Thất động đậy thân thể, ý bảo hẩn giải huyết đạo cho nàng.

Huyền Chi Thất nhìn nàng, ánh mắt lo lắng, Nguyệt Trì Lạc nhìn hẩn vẫn chỉ là cười một tiếng, hẩn thấy vậy mới giải huyết đạo cho nàng.

Giật giật thân thể, Nguyệt Trì Lạc không nhìn tới bọn họ, tùy tiện nhặt lên thanh kiếm sau đó nhảy xuống sườn núi.

"Lạc Lạc!" Huyền Chi Thất nôn nóng quát to, bước chân Nguyệt Trì Lạc không hề ngừng lại, Huyền Chi Thất đuổi kịp theo bước chân của nàng, bắt đầu cùng với nàng tìm kiếm dọc đường đi dưới sườn núi. Lúc này Nam Cung Dạ không biết từ đâu lấy ra một sợi dây tơ cột lại thành bó, mọi người theo sợi dây đó hạ xuống đáy núi thì sắc trời đã chuyển tối.

Đứng giữa đáy cốc âm u sâu thẳm, bên dưới rừng cây rậm rạp là một con sông rộng lớn.

Nguyệt Trì Lạc đang dẫn đầu đi ở phía trước, xuôi theo con sông mỗi một nơi một chỗ đều tìm kiếm.

Huyền Chi Thất cùng Long Khuynh Anh liếc mắt nhìn nhau, ở trong mắt từng người đều nhìn thấy được sự thương xót khác nhau.

Có thể nghĩ, độ cao như thế, căn bản không có cơ hội để sống sót.

Khi trời tối, Nam Cung Dạ chuẩn bị vài cây đuốc, đoàn người rốt đã tìm được thi thể Đông Phương Tuyết bị tảng đá chặn lại ở ngay lối vào Thủy Thạch Động...

- _____ A Tuyết, chết rồi...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Huyết Tẩy Phủ Thái Tử (1)

Bước chân có chút lão đảo, Nguyệt Trì Lạc mím chặt môi từng bước vượt qua con sông đi tới.

"Lạc Lạc." Huyền Chi Thất đột nhiên ở phía sau giữ tay nàng lại.

Nguyệt Trì Lạc nhìn hẩn cười vô lực, một phát hất tay hẩn ra, kiên định túm lấy thi thể đang nằm sấp lật ngược trở lại, trong thoáng chốc thi thể bị tàn phá không chịu nổi kia cứ như vậy hiện ra trước mắt mọi người.

A Tuyết A Tuyết, thật sự là A Tuyết...

Người trước mắt, tứ chi bị tàn phá vô cùng thâm trọng, mặt mũi mơ hồ, một chút sinh khí cũng không có, nhưng vẫn có thể phân biệt rõ ràng ra được hình dáng.

Đau đến không thể nói nên lời, Nguyệt Trì Lạc lão đảo thụt lùi hai bước, thân mình lay động, Long Khuynh Anh ở phía sau một tay đỡ ngang thân thể có chút không ổn định của nàng.

Về mặt mọi người cũng rất nặng nề, hốc mắt ửng đỏ, Nguyệt Trì Lạc một phen túm lấy quần áo Huyền Chi Thất, giọng nói khàn khàn tàn phá không chịu nổi, nàng nói: "Làm ơn." Rồi không liếc mắt nhìn lần nữa, nàng giựt lấy sợi dây tơ trên tay Nam Cung Dạ, xách theo kiếm men theo vách đá mà trèo lên.

Màn đêm vô tận, Nguyệt Trì Lạc cúi đầu, tay cầm chặt kiếm, như quỷ mị lạnh lùng đi ở trên đường phố Đế Đô vắng lặng.

Không chút do dự, Nguyệt Trì Lạc một phát đá lên cổng chính phủ Thái tử.

Tiểu Tư giữ cửa, tức giận kêu: "Đến đây, đến đây."

Cổng lớn bị đập ra, Nguyệt Trì Lạc quỷ mị cầm trường kiếm đứng trước cổng, Tiểu Tư thụt lùi một bước, lấy can đảm quát to: "Người là người phương nào, đây là phủ Thái tử không phải..."

Nguyệt Trì Lạc ngược mắt, đồng tử xinh đẹp lạnh lẽo, sắc mặt tái nhợt, câu nói Tiểu Tư còn chưa nói xong, Nguyệt Trì Lạc vung thanh kiếm xuống, Tiểu Tư gào lên một tiếng, "Phanh" ngã rạp trên mặt đất.

Nguyệt Trì Lạc một cước đạp lên mặt của hắn, lạnh giọng hỏi: "Phu thê thái tử ở đâu?"

Tiểu Tư sợ đến hồn vía bay mất, thanh âm run rẩy đáp: "Đang ở đây, đều ở đây."

Nguyệt Trì Lạc chuyển động một cái, trường kiếm trên tay một phen đâm vào lồng ngực của hắn.

A —— Một tiếng, nhìn lại người nọ, sinh mệnh đã kết thúc.

Thị vệ nghe tiếng mà đến thấy một màn như vậy, vội vã đề phòng bị trận sát hại kế tiếp.

Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng cười một tiếng, tại đây tiếng đao kiếm chém giết bắt đầu vang lên trong màn đêm, có thủ vệ vọt tới hướng nàng, khuôn mặt tươi cười tái nhợt vô tình của nàng in vào trong mắt từng người chết ở dưới kiếm của nàng... Nàng xuống tay vừa độc ác vừa chuẩn xác, từng

kiếm bố xuống không chút nào lưu tình, dưới sự tàn phá không có nhân tính đó của nàng, phủ thái tử gần như là không còn bất kỳ sinh vật nào còn sống sót, máu đỏ tươi xuất hiện bắn tung tóe nhuộm đỏ cả xiêm y của nàng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Huyết Tẩy Phủ Thái Tử (2)

Khấp người nàng mang đầy máu tươi, dấu chân từng bước một đi trong phủ Thái tử.

Dưới bầu trời đầy sao sáng, dưới ánh trăng sáng tỏ, mái tóc dài của nàng bay lượn, mặt mũi tái nhợt, như Sứ Giả Câu Hồn đến từ địa ngục, vô tình chiếm đoạt từng sinh vật một dấn đến gần nàng.

Thủ vệ tấn công bên cạnh bắt đầu thối lui, nhưng, tốc độ có nhanh cũng không nhanh bằng kiếm trên tay nàng.

Đông Phương Trường cùng Tổng Chỉ Thi nghe tiếng chạy tới đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Cả người nàng đầm máu, trường kiếm trong tay tung bay, mái tóc dài đen như mực phất phơ giữa không trung, dưới đôi mắt xinh đẹp trống rỗng mà vô tình là một khuôn mặt tái nhợt.

Cùng theo đến chính là sự chém giết vô tình.

Trường kiếm vẫn còn đang nhỏ máu, nàng cười lạnh, từng bước một đi tới gần bọn họ.

Nàng đi một bước, bọn họ liền lùi một bước.

Cuối cùng, khi đôi mắt xinh đẹp của nàng đến gần, bọn họ không thể lui được nữa.

Sắc mặt Tống Chỉ Thi có chút tái nhợt, Nguyệt Trì Lạc nhìn nàng, từng bước đến gần.

Nàng lạnh lùng mà cười, đôi môi tái nhợt, giọng nói khàn khàn tựa như quỷ dị: "Tống Chỉ Thi, sao ngươi còn chưa chết đây."

Tống Chỉ Thi trốn tránh về phía sau Đông Phương Tường, khi Nguyệt Trì Lạc đến gần, trong đôi mắt phượng tinh xảo là đang chặt vật kiềm nén hỗn loạn cùng sợ hãi.

"Tứ đệ muội, ngươi bình tĩnh một chút." Đông Phương Tường bước lên phía trước một bước, giọng nói ngược lại rõ ràng có sự tức giận hung bạo.

"Đợi ta dùng đao này, từng đao từng đao chọc thủng da thịt của ngươi, rồi ngươi sẽ biết ta có bình tĩnh hay không."

Vừa nghe Nguyệt Trì Lạc nói như thế, Tống Chỉ Thi vốn núp ở sau lưng Đông Phương Tường, tiến lên một bước, lạnh lùng nói: "Hại chết A Tuyệt chính là ta, muốn chém giết muốn róc thịt tùy ngươi, chuyện không liên quan đến A Tường."

Nguyệt Trì Lạc cười nhạt một tiếng, con ngươi tốt lắm một chút ý cười cũng không có nhìn nàng: "Tống Chỉ Thi, ngươi có phải đã quá ngây thơ rồi hay không?"

Một câu nói nhẹ nhàng như vậy, khiến Tống Chỉ Thi không nhận được run bắn lên.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Huyết Tẩy Phủ Thái Tử (3)

"Người muốn như thế nào? Đế Đô này vẫn chưa tới phiên người càn rỡ." Đông Phương Tường khẽ quát một tiếng, không nhìn được nhú nhú mày.

Thế nhưng hắn lại sai lầm rồi, người trước mắt, không phải Tử vương phi nhu nhược trước kia.

Giờ khắc này, nàng chính là một Sứ Giả Câu Hồn vô tình.

Nguyệt Trì Lạc giơ lên trường kiếm giọt tuyết trong tay, ánh sáng màu bạc của kiếm phản xạ ra một đôi tròng mắt đen hung ác nham hiểm của nàng khiến cho người ta sợ hãi, Đông Phương Tường là một đại nam nhân to lớn như vậy, cũng không nhìn được run rẩy, khoảnh khắc đó hắn chỉ cảm thấy mình như gặp được quỷ.

Trong lòng nổi lên niềm trắc ẩn, Đông Phương Tường vừa định rút kiếm ra từ giỡn dai lưng, đã bị Nguyệt Trì Lạc một kiếm gạt tay hắn.

Đông Phương Tường bị đau, không nhìn được kêu to "A" một tiếng.

Tổng Chỉ Thi tiến lên một bước che ở trước người hắn, nói với Nguyệt Trì Lạc: "Muốn giết cứ giết ta, chuyện không liên quan đến A Tường."

Nguyệt Trì Lạc phi nàng ta một hơi, đưa tay điểm huyết đạo của nàng: "Yên tâm, ta sẽ cho người nhìn hắn chết." Vừa nói thế, Nguyệt Trì Lạc vung lên mũi kiếm đâm vào trên bả vai Đông Phương Tường.

Đông Phương Tường mím môi, sắc mặt hết sức ảm đạm, hắn cũng không có suy nghĩ gì khác. Nhưng Tống Chỉ Thi nhin không được nước nở, nhìn về phía mọi người đứng ở một bên sợ đến không thể nhúc nhích, tức giận kêu lên: "Còn không mau tới đây giết nàng ta, chỉ cần ai giết được nàng, đến lúc đó bốn cung sẽ ban thưởng hậu hĩnh."

Không đợi bọn thủ vệ lên tiếng, giọng Nguyệt Trì Lạc khàn khàn, nói: "Tới đây đi, ta đang lo lắng còn giết chưa đủ sướng khoái đây."

Một câu nói, bức lui vài tên thủ vệ rục rịch muốn xông tới.

Nguyệt Trì Lạc thu hồi trường kiếm, nhìn về phía Tống Chỉ Thi lạnh lùng cười một tiếng: "Ta muốn để cho người nhìn xem người trong lòng người yêu chết ở trước mặt mình mà không hề có năng lực phản kích là cái bộ dạng gì, Tống Chỉ Thi, người hãy mở to hai mắt nhìn thật kỹ cho ta."

Nói xong, lại một kiếm đâm vào trên người Đông Phương Tường không có một chút năng lực phản kháng.

Máu đỏ tươi từ bả vai chảy xuống đầy toàn thân, Tống Chỉ Thi mở to hai mắt run rẩy, cả kinh kêu lên: "Thả hãn đi, ta cầu xin người hãy thả hãn đi!!"

"Làm sao bây giờ, ta không có dự định muốn thả hãn."

"Ta van người, ta van cầu người thả hãn đi."

"Van xin người đừng đâm nữa!"

"Van xin người... Van xin người..."

A ——

Một kiếm rồi lại một kiếm, không chút do dự đâm xuống.

Máu tươi nở rộ đầy mặt đất hóa thành đóa hoa tuyệt mỹ nhất từ nơi địa ngục, cuối cùng, Tống Chỉ Thi nhìn người đàn ông mình yêu thương nhất cứ thế chết ở trước mắt mình, gương mặt gần như đã trở nên hung ác dữ tợn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tân Hoàng Lên Ngôi (1)

Cổ họng nàng khàn khàn, hai mắt nàng cũng khóc sưng đỏ bừng, nàng vẫn đang gào, vẫn đang khóc, nhưng Nguyệt Trì Lạc lại thờ ơ không chút cảm động.

"Người sẽ xuống Địa Ngục, người nhất định sẽ xuống Địa Ngục!"

"Ta nguyện rửa người chết không được tử tể!"

"Nguyệt Trì Lạc, người nhất định sẽ xuống Địa Ngục!"

Đêm hôm đó, phủ thái tử khắp nơi tràn ngập hơi thở chết chóc như Địa Ngục Tu La.

Đêm hôm đó, một người con gái, đơn độc một mình tàn sát đầm máu phủ thái tử.

Đêm hôm đó, Nguyệt Trì Lạc dùng trường kiếm uy hiếp vài thủ vệ hộ tống Tổng Chỉ Thi, nhưng thủy chung cũng không giết nàng.

Người đã chết sẽ chỉ sống ở trong trí nhớ của người khác, nhưng người còn sống thì phải nhận hết đày đoạ cả một đời một kiếp.

Tổng Chỉ Thi, ta không giết người, mà ta phải nhìn người khổ sở cả đời.

Người hại chết A Tuyết, vậy thì ta sẽ giết người mà người yêu nhất.

Người làm ta thống khổ, vậy thì người cũng đừng mơ tưởng được sống tốt!

- _____

Đảo mắt đã đến cuối mùa Thu, thời gian mấy tháng trôi qua như nước chảy.

Nghiệp thành là một Thành nhỏ được đánh giá giàu có nhất vùng biên giới nước Đông Phương cùng Nam Cung, nơi đây quanh năm bốn mùa như Xuân.

Người đến người đi trên đường nhỏ, có tiếng rao hàng của người mua bán.

Ở phương Bắc Nghiệp Thành, trong một căn phòng gỗ thanh tĩnh đứng sừng sững một mình, trên lầu hai có một người con gái ánh mắt trống rỗng, sắc mặt tái nhợt ngồi trên ban công, nàng nhìn người đến người đi dưới lầu nhưng ánh mắt xinh đẹp lại vô hồn giống như cái gì cũng không lọt vào được mắt của nàng.

Hơi thở quanh thân nàng mỏng manh, giống như bao phủ vô tận đau thương.

Có tiếng bước chân vang lên, tiếp theo là một giọng nói đầy tình cảm.

"Lạc Lạc, mau nhìn xem ai tới thăm người này."

Người con gái đó, chính là Nguyệt Trì Lạc.

Nghe nói vậy, nàng không có bất kỳ cảm xúc gì, ngu ngơ không ổn định, cũng không biết rốt cuộc có nghe được hay không.

Nam tử cũng không vội, tự nhiên một mình bước đi tới.

Đến gần mới nhìn thấy, khuôn mặt của hắn toàn bộ được bao phủ dưới mặt nạ thiết màu đen, chỉ lộ ra đôi mắt xếch xinh đẹp.

Nửa năm trước, hắn mang nàng về từ phủ thái tử.

Từ đó, nàng không nói một lời, độc trên người đã phát tác mấy lần. Thân thể hiện nay cũng càng ngày càng suy yếu.

Lam Hồ sờ sờ tóc nàng, thở dài nói: "Là Thập Thất."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tân Hoàng Lên Ngôi (2)

Lam Hồ sờ sờ tóc nàng, thở dài nói: "Là Thập Thất."

Nguyệt Trì Lạc hơi liếc mắt nhìn sang, thì ra là Thập Thất.

Cuối cùng lại rũ mắt xuống, nhìn bàn tay mình cứ luôn suy nghĩ, tại sao nàng vẫn chưa chết?

A Tuyết cũng đã chết rồi, tại sao nàng vẫn chưa chết đây?

Lam Hồ lại nói: "Lạc Lạc, Thập Thất tới thăm ngươi, đang ở bên ngoài."

Ngập ngừng một chút, hình như muốn nói nhưng lại thôi, cuối cùng cũng nói ra: "Còn có phò mã."

Phò mã là ai?

À, thì ra là Long Khuynh Anh.

Nguyệt Trì Lạc vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, bên ngoài đã truyền tới tiếng bước chân từ từ đến gần.

Nguyệt Trì Lạc nghiêng thân thể nhìn lại, đôi mắt vô hồn trong suốt lãnh đạm, trong đó không dậy nổi một chút sóng.

Người đó từng bước đến gần, có chút xa lạ còn kèm theo chút quen thuộc.

Đến gần mới nhìn thấy, đó là Thập Thất và Long Khuynh Anh.

Khẽ mỉm cười, Nguyệt Trì Lạc xoay đầu lại tiếp tục nhìn xuống cảnh phồn hoa dưới lầu, cũng không biết đang nhìn cái gì.

"Tiểu thư, người, vẫn khỏe chứ?" Thập Thất thanh âm rất nhỏ, có chút lo lắng có chút sợ sệt.

Sợ vì tiểu thư hôm nay lại trở nên xa lạ như thế.

Nguyệt Trì Lạc khẽ hừ một tiếng, hơi xoay người lại, Thập Thất nhất thời vui vẻ vội vàng bước nhanh đến gần chỗ nàng ngồi.

Nhìn thoáng qua xiêm y xa xỉ đắt giá trên người Thập Thất, Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên lên tiếng, có lẽ vì lâu rồi không nói chuyện, nên giọng nói rất khàn: "Thập Thất, rời khỏi ta, nhưng người cũng không có bị đói chết, xem ra người làm ăn cũng không tệ đấy."

Đúng vậy, trên đời này, không có ai thiếu ai mà sống không nổi.

Đông Phương Tuyết cho nàng đó chính là nỗi đau cả đời, nhưng mà cuộc sống này cuối cùng vẫn phải tiếp tục trôi qua.

Nguyệt Trì Lạc rốt cuộc mở miệng nói chuyện rồi, mặc dù lời nói bình thản làm cho người ta không nhận được lo lắng, nhưng trong lòng Lam Hồ thì lại rất vui mừng.

Thập Thất khó khăn cười cười, nho nhỏ kêu một tiếng: "Tiểu thư." Giọng nói còn kèm theo thanh âm cầu xin.

Không hề liếc mắt nhìn nàng thêm một cái, từ dưới đất đứng lên, Nguyệt Trì Lạc sửa sang lại vạt áo rồi đi xuống dưới lầu, và khi đi lướt qua người Long Khuynh Anh thì đột nhiên bị hấn một tay kéo lại, Nguyệt Trì Lạc mê mang ngược nhìn hấn, trong mắt là sự khó hiểu.

Long Khuynh Anh há to miệng định nói chuyện, nhưng cuối cùng lại hạ tay xuống để nàng rời đi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tân Hoàng Lên Ngôi (3)

Đợi Nguyệt Trì Lạc đi xa, ba người đưa mắt nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ

Qua một lát sau, Long Khuynh Anh mới nhàn nhạt nói một câu: "Đi xem thuốc sắc thế nào rồi."

Lam Hồ gật đầu một cái, cũng đi theo xuống.

Trời đã tối mà Nguyệt Trì Lạc vẫn chưa trở lại, Thập Thất nóng nảy đi tới đi lui ở trong phòng.

Lam Hồ khẽ nhấp hớp trà, liếc mắt nhìn nàng: "Nàng ở mộ viên phía sau phòng." Thường ngày vào giờ này, nàng đều sẽ đi qua mộ viên ở phía sau phòng, cứ thế ngày qua ngày, đã trôi qua nửa năm.

Thập Thất thở dài, hung hăng trợn mắt liếc nhìn hai người, cao giọng nói: "Các người thương lượng làm sao để nói đi, còn định giấu đến bao lâu, chẳng lẽ thật muốn để đến lúc nàng chết rồi các người mới hài lòng hay sao?" Nói xong, 'Đùng đùng' chạy xuống.

Khi Thập Thất chạy đến mộ viên, người con gái đó cũng chính là chủ tử của nàng, trên gương mặt gầy gò mang theo nụ cười bình thản, đang dựa vào trên tảng đá lớn nằm ngủ ở phía trước phần mộ, tay nàng còn vuốt nhẹ hai chữ "Vong phu" khắc trên tượng đá, gió nhẹ thổi tung lên mái tóc đen của nàng, từng sợi phát phơ mơn trớn khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Thập Thất đột nhiên cảm thấy lòng quặn đau rất đau, làm sao có thể đau đến như vậy...

Nàng từ từ bước tới, bước chân nhẹ không thể tưởng tượng nổi, dựa lưng vào trên tảng đá, nàng khẽ thở dài, lẩm nhẩm nỉ non như đang tự nói một mình: "Tân hoàng đăng cơ, người nên đến xem một chút, có lẽ, tất cả đều sẽ có đáp án, tức giận... Dù sao cũng tốt hơn... So với thống khổ..."

Đến khi Nguyệt Trì Lạc mở to hai mắt thì chỉ còn nhìn thấy bóng lưng Thập Thất rời đi.

Có chút đăm chiêu, Nguyệt Trì Lạc sửa sang lại vạt áo mình rồi đi trở về lại lầu các.

Lam Hồ nấu xong thuốc mang đến, lúc nhìn thấy nàng nhếch lên khóe môi cười cười: "Lạc Lạc, uống thuốc đi."

Nguyệt Trì Lạc thần thờ vờn tay nhận chén thuốc uống một hơi cạn sạch, mùi vị thuốc so với trước đây có khác hơn một chút, mùi vị nó vô cùng khó ngửi, liếm liếm khóe môi, lông mày tự nhiên nhíu lên: "Đổi thuốc rồi sao?" Chất độc trên người nàng chỉ có thể áp chế, căn bản không có cách chữa trị, nhưng có trị hay không cũng không có gì khác nhau.

"Lúc Thập Thất tới có mang đến cho người chút dược liệu, nàng nói có tác dụng rất lớn đối với ức chế độc tính." Lam Hồ nhận lấy chén, cảm thán nói: "Lạc Lạc, thân thể người hôm nay gầy yếu đến mức này, nên làm thế nào cho phải đây."

Nguyệt Trì Lạc sững sốt, nhàn nhạt cười cười: "Chết đi ngược lại sẽ thanh tỉnh hơn, dù sao tiếp tục sống nữa cũng chẳng còn ý nghĩa."

Ngay đêm hôm đó, Nguyệt Trì Lạc lên cơn sốt cao, độc tính trong người cũng bắt đầu phát tác.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tân Hoàng Lên Ngôi (4)

Ngay đêm hôm đó, Nguyệt Trì Lạc lên cơn sốt cao, độc tính trong người cũng bắt đầu phát tác.

Thời điểm Long Khuynh Anh phát hiện ra nàng, nàng đang đau đớn toàn thân co giật, móng tay rất dài bấu chặt vào trên cọc gỗ, ngón tay trắng bệch không có chút huyết sắc nào, thân thể yếu đuối mảnh mai nằm rạp trên mặt đất run rẩy từng cơn.

"Người làm sao vậy?" Long Khuynh Anh đỡ nàng lên, đưa tay điểm mấy chỗ huyết đạo ở khắp người nàng.

Nhìn lại trên mặt đất, vết máu còn đang chảy có màu tím đen.

Mắt phượng trầm xuống, Long Khuynh Anh vươn tay bắt mạch cho nàng, mạch đập không ổn, khí độc công tâm.

Lúc này, Thập Thất cùng Lam Hồ nghe tiếng cũng chạy tới.

Thấy Nguyệt Trì Lạc, Lam Hồ nắm lấy tay nàng, vội la lên: "Lạc Lạc, Lạc Lạc, người làm sao vậy?"

Long Khuynh Anh trầm giọng nói: "Độc tính phát tác."

Lam Hồ nghe nói, toàn thân chấn động, giơ tay túm lấy cổ áo Long Khuynh Anh, rồi gầm lên giận dữ: "Không phải nói tách uống rượu bằng vàng có thể cứu nàng sao? Sao bây giờ chất độc lại phát tác? Người có biết mỗi lần độc phát tác nàng đau đớn đến mức nào không?!!"

"Độc tính đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, được tính của tách uống rượu bằng vàng quá mạnh, hai chất tương xung lẫn nhau, kẻ trúng độc sẽ sống không bằng chết, chịu đựng qua cửa ải này thì có thể áp chế được độc tính xuống, tạm thời sẽ không nguy hiểm tánh mạng."

Lam Hồ lắc lắc đầu, quả đấm nắm thật chặt: "Nàng sẽ rất đau."

Từ trên người Long Khuynh Anh lấy ra vài cây ngân châm, ngân châm ở trong màn đêm chiếu ra tia sáng vô cùng lạnh lẽo.

Phân biệt chính xác huyết vị, Long Khuynh Anh hạ châm xuống huyết đạo vừa tinh thông vừa chuẩn xác.

Nguyệt Trì Lạc mím chặt đôi môi tái nhợt, siết chặt tay Lam Hồ, móng tay cắm thật sâu vào trong da thịt hằn, nhưng Lam Hồ lại không hề cảm thấy đau, thấy nàng quật cường mím môi, dù thế nào cũng không chịu lên tiếng kêu đau, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy đau lòng không chịu nổi.

Lúc này, Thập Thất đột nhiên lên tiếng nói: "Coi như độc giải được, nhưng nàng cứ luôn sống trong sự đau khổ, người nhìn bộ dạng của nàng đi, căn bản không hề có ý chí cầu sinh, không đợi nổi nữa rồi, thay vì đợi... Hẳn tới đây, không bằng, chúng ta trở về trước đi."

Một tháng sau, đoàn người lên đường trở về Đế Đô.

Nguyệt Trì Lạc cho rằng cả đời này cũng không nhìn thấy được người đó, cho rằng khổ sở cả đời cũng không thể gặp lại người đó nữa, thế nhưng vào giây phút này, người đó lại xuất hiện bằng phong thái vô cùng châm chọc.

Ở phía trước đầu đường Đế Đô người đông nghìn nghịt, toàn bộ dân chúng phủ phục trên mặt đất quỳ lại Tân Hoàng đăng cơ.

Người nọ, ngồi trên Long liễn (xe rồng dành cho Vua), toàn thân Long bào màu vàng sáng tôn quý, đôi mắt màu tro lạnh xinh đẹp ngạo nghễ nhìn thiên hạ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tân Hoàng Lên Ngôi (5)

Người nọ, ngồi trên Long liễn (xe rồng dành cho Vua), toàn thân Long bào màu vàng sáng tôn quý, đôi mắt màu tro lạnh xinh đẹp ngạo nghễ nhìn thiên hạ.

Dân chúng quỳ trên đất, cao giọng hô to:

"Ngô Hoàng Vạn Tuế, Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế!"

"Ngô Hoàng Vạn Tuế, Vạn Tuế, Vạn Vạn Tuế!"

"..."

Thanh âm cao thấp nối tiếp nhau, liên miên không dứt.

Người đó, ngạo nghễ liếc nhìn thiên hạ, thản nhiên vung tay lên, thủ vệ hai bên mở đường cho hắn.

Liễn kiệu màu vàng sáng, trùng trùng điệp điệp xuyên qua giữa trung gian mà đi.

Khoảnh khắc đó, trời đất quay cuồng.

Vui sướng xỏ xuyên qua toàn thân, nhưng theo đó còn có tức giận cùng đau lòng, không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả được.

Nguyệt Trì Lạc gập rút mấp máy môi, nháy mắt một cái cũng không nháy mắt nhìn người nọ.

Đó là, ATuyệt của nàng sao?

Bảo nàng làm thế nào tin tưởng đây?

Nhưng mà, đó thật đúng là hăn.

Dáng vẻ quen thuộc đó, nốt Chu Sa điểm tuyết, đôi mắt xinh đẹp màu tro lạnh, đôi môi mỏng lạnh nhạt mím nhẹ.

Đang rành rành ngồi ở vị trí tối cao, nhưng tại sao thoát nhìn hăn lại không thấy vui vẻ chứ?

Đôi mắt xinh đẹp lại lạnh lẽo như băng, không có một chút độ ấm.

Nguyệt Trì Lạc đứng trên lầu các từ lâu, không nói một lời, cứ như vậy nhìn cổ kiệu màu vàng sáng đi qua dưới lầu.

Khoảng cách trong khoảnh khắc đó chưa bao giờ thấy nó lại xa xôi như vậy.

Rõ ràng là có thể chạm tay đến, nhưng lại xa ở tận cuối chân trời.

Hăn là cửu ngũ chí tôn, là nam nhân tôn quý nhất trên đời này.

Giờ phút này, nàng không phải là thê tử của hăn, nàng chỉ là con dân của hăn, đếm hết trong muôn vạn chỉ có một.

Khi nhìn thấy Nguyệt Vũ Chi trong truyền thuyết của Nguyệt gia và Tiêu Mặc đi ở bên cạnh người đó thì nàng cười lên ha ha.

Tiếng cười hung ác nham hiểm âm u lạnh lẽo, giống như tiếng của ma quỷ tới từ địa ngục.

Tiếng cười khinh thường đó, từ trên lầu các truyền ra rất xa, mặc dù là có thanh âm của dân chúng đang cao giọng kêu gọi Đế Vương, nhưng cũng

không thể lấn áp được.

Buồn cười cỡ nào, Đông Phương Tuyết, ta ở trong mắt người cũng chỉ là tôm tép nhãi nhép sao?

Giả chết, lợi dụng, binh quyền, rất nhiều rất nhiều âm mưu như vậy, tất cả đã bắt đầu từ khi nào?

Từ giây phút nhìn thấy ta?

Hay là từ lúc đã cưới ta?

Cũng có thể là, đã sớm hơn nữa?

Đông Phương Tuyết, còn có cái gì là người không dự đoán được đây?

Ha ha...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (1)

Thanh âm vô cùng lạnh lẽo, lộ vẻ thô lương, bất thành linh phá tan sự yên tĩnh trên đường lớn.

Lam hồ cùng Thập Thất đều có hơi lạnh nhìn nàng, Long Khuynh Anh ngược lại khoan thai tự đắc, ánh mắt nham hiểm.

Mắt đảo qua trong từng ánh mắt của bọn họ, có kinh hoảng, có lo lắng, Nguyệt Trì Lạc cười càng lớn tiếng hơn, cười đến nỗi đôi mắt mông lung đắm lệt, cười đến run rẩy hết cả người.

Thì ra đối tượng luôn luôn bị lợi dụng cũng chỉ có nàng, chỉ có nàng!

Tất cả mọi người đều biết chân tướng, cũng chỉ có nàng vẫn ngu ngốc bị lừa gạt.

Tốt... Thật tốt...

Ha ha... Ha ha...

Thanh âm của người đó, lại không biết từ khi nào đã truyền tới.

Gần như vậy, lại xa thế kia.

Hắn nhẹ giọng gọi nàng: "A Lạc!"

Thanh âm rất nhẹ, ngàn vạn lưu luyến, còn kèm theo chút hốt hoảng.

Chùi đi nước mắt đọng nơi khóe mắt, Nguyệt Trì Lạc ngưng lại nụ cười, đối diện với đôi mắt xinh đẹp quyến rũ của hắn, tầm mắt lướt qua một thân mình hoàng của hắn, đột nhiên toét miệng cười lộ ra tám chiếc răng sáng bóng loáng.

Sau đó, ngay lúc tất cả mọi người không đề phòng, nàng suy yếu tiến lên dùng lực nhấc tay.

Bốp —— Một cái tát đánh thẳng vào trên má phải hắn, xuống tay không hề lưu tình.

Thanh âm thanh thúy vang lên ở trên đường lớn, trên da thịt trắng muốt chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện một vết máu, đó là do móng tay cào.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, không thể tin được.

Không thể tin người con gái này lại có thể đánh cả Đế Vương vừa đăng cơ.

Mà chuyện càng làm cho mọi người không thể tin nữa chính là, thân hoàng đế chẳng những không tức giận, đôi mắt ngược lại sáng ngời, một phát ôm chầm lấy nữ tử đã đánh hắn, đôi mắt xinh đẹp màu tro lạnh đó lại thoáng qua tình ý nồng đậm, đây là chuyện gì đây?

Tất cả dân chúng đều mê mang, những người biết sự việc thì giống như không có chuyện gì đứng sang một bên xem kịch vui.

Đông Phương Tuyết ôm thật chặt Nguyệt Trì Lạc thì đang dùng sức giãy giụa, thanh âm có thể làm cho người ta có cảm giác rần rần đến mức hóa mềm, nhẹ giọng vang lên ở bên tai nàng: "A Lạc A Lạc, có thể gặp nàng ở đây thật tốt, tha thứ cho ta, hãy tha thứ cho ta, không phải ta cố ý lợi dụng nàng, A Lạc A Lạc, thật xin lỗi..."

"Đông Phương Tuyết! Bây giờ nói lời này, người có cảm thấy quá ghê tởm hay không?" Nguyệt Trì Lạc phi hắt một cái, cố gắng dùng sức giãy giụa, thế nhưng thể lực nam nữ dù sao cũng có khác biệt rất lớn, hơn nữa trong người Nguyệt Trì Lạc lại đang suy yếu, thì càng không có tác dụng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (2)

Dù là vậy, nhưng động tác dưới tay nàng vẫn không giảm, ngoài miệng cũng không ngừng kêu: "Buông ta ra!"

Đông Phương Tuyết làm sao chịu nghe lời nàng, thấy nàng dùng sức giãy giụa, lại càng ôm lấy nàng thật chặt, cánh tay có lực vòng ngang qua eo nàng, vững vàng giữ chặt nàng trong lòng mình: "A Lạc, nàng bình tĩnh một chút!"

"Bình tĩnh?" Từ trong kẽ răng văng ra hai chữ, Nguyệt Trì Lạc cười "Khanh khách", tiếng cười trực tiếp xuyên qua lồng ngực Đông Phương Tuyết, hân có chút kinh hoàng, tiếng cười này khiến cho hân cảm thấy sợ hãi.

Nguyệt Trì Lạc từ tốn nói: "Đông Phương Tuyết, thời điểm người nhảy vực có nghĩ tới ta hay không? Lúc người lợi dụng ta có nghĩ tới ta hay không? Rõ ràng người điều tra được ta là đệ tử của Thiên Cơ Các, lại còn cố tình không biết gì tới hỏi ta. Đông Phương Tuyết, khi đó người có nghĩ tới ta chút nào hay không? Lúc người để ta trơ mắt nhìn người chết đi, người có nghĩ tới ta sẽ không thể bình tĩnh hay không?"

Từng câu ép hỏi, hỏi đến Đông Phương Tuyết hoảng hốt lo sợ.

Đôi mắt xinh đẹp nặng nề chìm xuống, thoáng qua một nỗi đau không dễ dàng phát giác, Đông Phương Tuyết vuốt vuốt tóc nàng, thở dài một hơi ôm nàng càng chặt hơn: "A Lạc, về chuyện nhảy vực, là ta lợi dụng nàng,

nhưng hãy tin tưởng ta. Trên đời này, người mà ta không mong muốn bị tổn thương nhất chính là nàng. Tra được nàng là đệ tử Thiên Cơ Các, sở dĩ không nói, là hy vọng nàng có thể chủ động nói cho ta biết, nhưng cuối cùng nàng vẫn không tin tưởng ta. A Lạc, chúng ta không cần ngôi vị hoàng đế nữa có được không? A Lạc... A Lạc..."

Nguyệt Trì Lạc nghe thế, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy khổ sở không thôi.

Mới vừa đoạt được ngôi vị hoàng đế, Đông Phương Tuyết, người thật là có thể để xuống không cần sao?

Nhưng giờ phút này, ta lại không còn hơi sức để tin tưởng người nữa.

Nguyệt Trì Lạc gỡ tay hắt ra, cố gắng bức lui hơi nước mờ mịt trong mắt, cười cười: "Đông Phương Tuyết, sự tin tưởng của người, quá mức rẻ mạt."

Nói ra mấy chữ đó còn kèm theo ghen ngào.

Nguyệt Trì Lạc hít một hơi, nhẹ nhàng khép mắt không nhìn hắt nữa.

Sự tin tưởng gì đó, đối với nàng mà nói vốn cũng không dễ dàng.

Một lần đã sai, với nàng cũng chính là bỏ lỡ cả đời.

Sự tin tưởng của nàng, chưa bao giờ biết cho người khác lần thứ hai.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (3)

Đông Phương Tuyết, sự tin tưởng của người, ta thật không tin nổi.

Nguyệt Trì Lạc cầm tay hấn lên chỉ vào ngực mình, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Đông Phương Tuyết, như hồ nước phẳng lặng không chút gợn sóng, thản nhiên cười một tiếng, không hề để ý tới hơi thở chán nản suy sụp của mình: "Đông Phương Tuyết, ở đây, kèm theo cả sự tin tưởng của người và lòng của ta, đều chết hết rồi, chết ở trên vách núi đen đó, chết vào khoảnh khắc người nhảy xuống vực."

Chết vào giây phút người đã không chút lưu tình lợi dụng ta.

Chết vào giây phút người bảo ta tin tưởng thế nào, lệ thuộc thế nào, nhưng lại không chút do dự phản bội ta.

Ngay cả lòng ta, cùng nhau chết rồi.

Nửa năm trôi qua, người làm cái gì?

Nhìn ta đau buồn, nhìn ta vì người mà đau lòng khổ sở, người có cảm giác rất thành tựu phải không?

Nguyệt Trì Lạc cảm thấy rất buồn cười, muốn cười lên một tiếng, nhưng làm thế nào cũng cười không nổi.

Đông Phương Tuyết cũng khó chịu, trong lúc nhất thời không biết phải giải thích từ đâu, chỉ cảm thấy đau lòng không chịu nổi.

Nàng đau, hắt nhìn nàng đang trong khổ sở giữa, bản thân làm sao có thể sống dễ chịu?

A Lạc, ta tổn thương lòng của nàng, nhưng sự tổn thương lòng này...

Lòng ta cũng giống như nàng, nàng đau, ta nhìn nàng lại càng đau nhiều hơn.

"A Lạc, hãy tin ta một lần nữa, chỉ một lần thôi, có được không?" Đông Phương Tuyết kéo lại tay nàng, trước mặt công chúng, dưới ngàn vạn ánh mắt của mọi người, trên mặt mang theo hy vọng, cầu xin một nữ nhân tin tưởng.

Đôi mắt ngó nhìn vào đáy mắt của nàng, nơi đó là cả một tấm lòng son, trong sáng vô tư để cho nàng thấy rõ được tình cảm của mình, thế nhưng...

Nguyệt Trì Lạc dường như không có chuyện gì xảy ra dời đi ánh mắt: "Đông Phương Tuyết, người biết không, có một số thứ, cả đời này, chỉ cần sai một lần là đủ rồi."

Một lần đã đau không muốn sống, ta như thế, lấy gì để tin tưởng người lần nữa.

"Ta hiện tại, vẫn không thể tha thứ cho người được." Ít nhất trước mắt là vậy.

Hơn nữa đáng chết chính là Nguyệt Trì Lạc phát hiện, bởi vì hắt còn sống, cho nên trong lòng nàng ngoài vài phần tức giận khổ sở nhưng lại thấy may mắn, may mắn vì hắt vẫn còn sống, may mắn vì hắt và nàng thờ chung bầu không khí, chứ không phải là một thi thể chôn dưới mặt đất lạnh như băng, nghĩ đến đây, thật đúng là châm chọc mà.

Mĩa mai cười cười, Nguyệt Trì Lạc kiên quyết tách ra từng ngón tay của Đông Phương Tuyết, hắc nắm thật chặt, nàng gần như dùng hết toàn lực mới thành công mở ra, rồi sau đó dứt khoát xoay người bước đi trong ánh mắt kinh hãi của mọi người...

"A Lạc!" Đông Phương Tuyết trầm giọng gọi lại nàng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (4)

"A Lạc!" Đông Phương Tuyết trầm giọng gọi lại nàng.

Chân Nguyệt Trì Lạc dừng lại một chút, sau đó như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục bước đi.

Lúc này, Long Khuynh Anh đang ở một bên xem kịch vui nhin không được xuy một tiếng, hàng lông mi của đôi mắt phượng quẹo rũ xuống, nữ nhân này, móng vuốt thật sắc bén, xem ra hẳn phải nghĩ cách mới được, không thể để cho nàng làm tổn thương Chủ Thượng!

Nghĩ như vậy, ánh mắt của hắn nặng nề trầm xuống.

Phía bên kia.

Giọng Đông Phương Tuyết tiếp tục trầm trầm nói: "A Lạc, tổn thương của nàng nếu đã không thể bù đắp lại, thì ta, Đông Phương Tuyết sẽ dùng thời gian cả đời để bồi thường cho nàng, chỉ cầu xin sự tha thứ của nàng. Mặc kệ là hiện tại hay là tương lai, ta sẽ thật lòng thật dạ chỉ yêu mỗi nàng, chờ đợi nàng cho đến khi nàng đồng ý tha thứ cho ta mới thôi, như vậy, có được hay không?"

Hắn nói: Như vậy có được hay không?

Nếu là lúc trước, nàng nhất định sẽ không chút do dự trả lời hắn: Được!

Nhưng mà, "Bồi thường? Đông Phương Tuyết, người đang chuẩn bị dùng tam cung lục viện của người để bồi thường, hay là đang chuẩn bị dùng danh hiệu hoàng hậu để bồi thường? Cũng hoặc là, ngay cả ngôi vị hoàng đế của người, người cũng muốn bồi thường cho ta?"

Nói xong, giữu cợt liếc nhìn Đông Phương Tuyết, tiếp tục đi ra ngoài.

Bước chân không nhận được thoáng lão đảo, Đông Phương Tuyết mím chặt bờ môi mỏng.

Là thật sự tổn thương, tổn thương đến mức không thể hơn được nữa.

Là thật sự đau, đau đến tan nát cõi lòng.

"Nếu quả thật nàng muốn, chỉ cần nàng muốn." Chỉ cần nàng muốn có, chỉ cần nàng đồng ý muốn, ngôi vị hoàng đế thì như thế nào, giang sơn này ta vì nàng mà đánh, nếu có thể đánh đổi một nụ cười của nàng, đổi cho nàng một mạng, giao hết cho nàng thì có là gì đâu?

Giang sơn như họa, mỹ nhân như hoa.

Nếu mỹ nhân là người mình cần có, thì chỉ có đồ ngọc mới có thể muốn giang sơn!

Một khắc đó, giọng nói trầm trầm nặng nề của hắn truyền đến, truyền vào trong lòng Nguyệt Trì Lạc.

Nàng ngừng bước chân, khép hờ nửa mắt cúi đầu xuống, một giọt nước mắt rơi xuống trên sàn nhà bóng loáng Nàng rất muốn, cứ như vậy xoay người ngã vào vòng ngực ấm áp của hắn, cảm nhận sự ấm áp trong hắn, cũng giống trước kia vậy, nhưng mà, không thể, không thể...

Sai một lần, chỉ có thể trách mình mắt bị mù.

Nhưng, thêm một lần nữa, chính là sẽ không toàn mạng.

Không thể, thật sự không thể...

Nàng muốn quý trọng nửa cái mạng còn lại này, không thể phụ lòng ông nội, không thể phụ lòng A Dạ.

Từng bước một, nàng tiếp tục đi về phía trước, mỗi một bước đi dưới chân cũng có thể cảm thấy nhói một cái, cứ thế cứ thế đau đớn không ngừng...

"Đã làm lòng nàng tổn thương, vậy thì A Lạc, lòng ta sẽ cùng chịu thương tổn với nàng."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Sánh Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (5)

"Đã làm lòng nàng tổn thương, vậy thì A Lạc, lòng ta sẽ cùng chịu thương tổn với nàng."

Nói xong, chủ thủ chợt lóe sáng, hung hăng cắm vào ngay tim.

Nghe được tiếng cây chủ thủ đâm vào thịt của thân thể, Nguyệt Trì Lạc ngạc nhiên quay đầu lại, tay đang giữ chặt cây chủ thủ thật chói mắt, cứ sáng ngời như thể đâm vào trên ngực Đông Phương Tuyết, máu tươi trong phút chốc như nước chảy ào ào phun ra, nhỏ giọt trên long bào minh hoàng.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, không dám tin nhìn vào Đế Vương.

Tay có chút run, đôi mắt chói lọi như ngọc lưu ly co rút lại, Nguyệt Trì Lạc cắn chặt răng, móng tay cắm sâu vào trong thịt, từng chữ từng câu từ trong kẽ răng vắn ra lời nói vô tình: "Đông, Phương, Tuyết... Cho, dù, người, có, lập, tức, chết, ở, đây... Cũng, không, liên, quan, gì, đến, ta!"

Lời nói vô tình đó, chính là gần từng tiếng từ trong miệng nói ra.

Trong nháy mắt, Đông Phương Tuyết kinh ngạc đến nỗi hít vào trong miệng một hơi lạnh.

Như thế này, cũng không thể làm lòng nàng cảm động sao?

A Lạc A Lạc, nàng thật sự chết tâm rồi sao?

Tay trong ống tay áo gắt gao siết nắm thật chặt, có chất lỏng ẩm ướt từ khe hở ngón tay rịn ra, Nguyệt Trì Lạc hít vào một hơi thật sâu, lập tức xoay người đi. Đông Phương Tuyết trầm giọng nói: "Ta sẽ không cho nàng đi, A Lạc, ta tuyệt sẽ không thả nàng đi, tuyệt đối không!"

Đồng tử xinh đẹp đen như mực liếc nhìn Long Khuynh Anh, Long Khuynh Anh lập tức hiểu ý.

Nguyệt Trì Lạc còn đang ngỡ ngác vì câu nói đó, nào ngờ, trước mặt mọi người, Long Khuynh Anh một tay cầm thanh đao từ phía sau bổ tới. Hơn nữa, Long Khuynh Anh vốn là vì nhớ đến chuyện nàng làm Đông Phương Tuyết bị thương, vì vậy xuống tay rất nặng, mà Nguyệt Trì Lạc thì lại không có phòng bị, nên ngay lập tức liền hôn mê bất tỉnh.

Thân thể mềm mại suy yếu ngã về phía sau, Đông Phương Tuyết kịp lúc vươn tay ôm lấy nàng.

Xoay người, nhìn về phía ngàn vạn dân chúng, tuyên bố nói: "Đây là thể tử của trẫm, là hoàng hậu duy nhất của nước Đông Phương."

Dân chúng còn đang sửng sốt tại chỗ, đến khi hồi phục lại tinh thần thì cổ kiệu của mình hoàng đã biến mất ở ngay cửa hoàng cung.

- _____

Dần vào cuối Thu, trước cửa cung điện Lạc Tinh trồng từng mảnh lớn cây Lê Hoa.

Hàng mi run rẩy, cảm giác được sau gáy đau buốt, Nguyệt Trì Lạc chau mày bất an vắn vắn, lúc này có một luồng hơi thở nam tính thanh khiết còn có một đôi tay đang xoa nhẹ sau gáy nàng.

Nguyệt Trì Lạc chột ‘Á’ một tiếng rồi mở to hai mắt, đập vào mắt chính là vẻ mặt tươi cười của Đông Phương Tuyết.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Sánh Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (6)

Khuôn mặt thanh tú ngay lập tức lạnh xuống, sắc mặt vốn đã tái nhợt dường như càng thêm lạnh lẽo, Nguyệt Trì Lạc quan sát bốn phía một chút, trầm giọng nói: "Đông Phương Tuyết, người rốt cuộc còn muốn cái gì?"

Không đợi Đông Phương Tuyết lên tiếng, Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng cười một tiếng, tiếp tục mỉa mai nói: "Bình quyền ta không có, cũng không có thân phận vẻ vang gì, càng không có giá trị để lợi dụng, về phần tiền tài, Nguyệt Vũ Chi nếu là người của người, tin rằng cũng không có ai có tiền qua người, về điểm đồ cưới ta tuy có Giá Trị Liên Thành, nhưng đem so với hoàng đế như người, lại càng không đáng để nhắc tới, người nói, người còn muốn cái gì?"

Đông Phương Tuyết, người rốt cuộc còn muốn cái gì đây?

Chẳng lẽ ta còn giá trị gì chưa được khai quật hết sao, Nguyệt Trì Lạc giễu cợt cười cười.

Nụ cười trên mặt đột nhiên cứng lại, đồng tử xinh đẹp từ từ trở nên u ám, Đông Phương Tuyết lạnh nhạt nói: "Ta chỉ muốn nàng, nàng tin hay không?"

Nguyệt Trì Lạc khịt mũi khinh bỉ: "Có quỷ mới tin!" Hẳn là quỷ cũng không tin.

"A Lạc, ta..." Định nói điều gì đó, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt lạnh lẽo của Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết há to miệng nhưng lại không nói gì, cuối cùng phất tay áo bỏ đi.

Cho đến khi bóng lưng Đông Phương Tuyết hoàn toàn biến mất ở cửa cung điện, Nguyệt Trì Lạc mới thở dài, vuốt vuốt lồng ngực đau buốt, không chịu được đau đớn mà buột miệng rên rỉ.

Đau quá, độc này một khi phát tác sẽ sống không bằng chết.

Nguyệt Trì Lạc mím chặt đôi môi tái nhợt, kèm chế sự đau đớn rên rỉ của mình.

Thời gian mỗi lần chất độc phát tác, càng lúc càng kéo dài, không biết lần này có thể là lần cuối cùng hay chưa?

Đại khái qua thời gian nửa nén hương, có cung nữ bưng chén thuốc đi vào.

"Hoàng hậu nương nương." Cung nữ cúi đầu hành lễ theo trong cung.

Hoàng hậu nương nương, Đông Phương Tuyết bồi thường danh hiệu cho nàng sao?

Nguyệt Trì Lạc thấy buồn cười, vì vậy thật lạnh lùng nở nụ cười:
"Hoàng hậu nương nương? Trong cung này nương nương nào đứng đầu?"

Cung nữ có chút sợ hãi nhìn Nguyệt Trì Lạc lom lom, rồi cúi đầu xuống, hồi đáp: "Trong cung chỉ có một vị nương nương chính là người hoàng hậu nương nương... Nương nương, xin người uống thuốc đi."

Nói xong, đưa chén thuốc đến gần hơn chút.

Nguyệt Trì Lạc cau mày, không vui nói: "Đem đi!"

Cung nữ cả kinh, vội vàng nói: "Nường nường, đây là phần tâm ý của
bệ hạ, nường nường người hãy uống đi."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (7)

Cung nữ cả kinh, vội vàng nói: "Nương nương, đây là phần tâm ý của bệ hạ, nương nương người hãy uống đi."

Bệ hạ? Đông Phương Tuyết?

Nguyệt Trì Lạc càng thêm không vui, hừ lạnh nói: "Không đem đi? Được, vậy người hãy tự mình uống hết đi."

Cung nữ vội vàng quỳ xuống, dường như cũng gần muốn khóc: "Nô tỳ không dám, nương nương người đừng làm khó nô tỳ."

"Ta làm khó người?"

"Nếu nương nương không uống thuốc, thì cái mạng nhỏ của nô tỳ cũng khó giữ được."

Nhú lông mày, Nguyệt Trì Lạc nói: "Người mất mạng, chuyện đó liên quan gì đến ta?"

"..."

Cung nữ ghen lời, thầm nghĩ: Vị nương nương này cũng thật ác độc.

Nhìn sắc mặt Nguyệt Trì Lạc tái nhợt, cung nữ quyết định lay động tâm tình, nói rõ chân lý.

"Mạng nô tỳ thấp hèn, mất mạng là chuyện nhỏ, nhưng nếu nương nương không uống thuốc, đến lúc gặp chuyện không may chỉ có thể là nương nương, cho nên nương nương hãy vì mình mà suy nghĩ, tốt nhất vẫn nên uống chén thuốc này đi."

Tuy lời nói lên giọng này cũng đủ đem cung nữ đi chém đầu, nhưng cuối cùng Nguyệt Trì Lạc đã bưng lên chén thuốc.

Nói cho cùng nàng vẫn là sợ chết, càng sợ linh hồn thân thể đã chết muốn quay lại hiện đại cũng không trở về được nữa.

Mặc dù sẽ không tha thứ Đông Phương Tuyết, nhưng cũng hy vọng cùng hân thở chung bầu không khí của thế giới này.

Chứ không phải linh hồn trở lại cái thế giới đối với nàng mà nói chỉ chứa đầy bóng tối và máu tanh.

Bưng chén thuốc, Nguyệt Trì Lạc trầm ngâm một lúc, rồi nói: "Hoàng thượng bảo người đưa tới?"

"Hồi nương nương, hoàng thượng phân phó nô tỳ phải chăm sóc nương nương thật tốt, nô tài không dám sơ suất."

Có đoạn thời gian mỗi ngày đều uống thuốc, uống đến nỗi mỗi lần Nguyệt Trì Lạc vừa nhìn thấy chén thuốc đen sì sì, miệng sẽ không tự giác ngậm chặt, há cũng không há nổi, dạ dày cũng bắt đầu chua chua, cái đắng này cũng thật không phải là khó chịu bình thường.

Nguyệt Trì Lạc nín thở, bưng chén thuốc uống một hơi cạn sạch.

Mùi vị này không đắng, chát chát rất kỳ quái, còn có chút thoang thoang mùi máu tươi?

Mùi máu tươi? Nguyệt Trì Lạc cả kinh, tại sao lại có mùi máu tươi?

"Nường nường?" Cung nữ nhỏ giọng gọi.

Nguyệt Trì Lạc bình tĩnh lại, cầm chén thuốc đưa cho nàng, khoát tay áo nói: "Người đi xuống trước đi."

"Dạ."

Buổi tối, bóng đêm như mực, từng vệt sao sáng cô đơn lơ lửng giữa bầu trời.

Nguyệt Trì Lạc đuổi đi hết cung nữ, một mình đứng ở cửa điện Lạc Tinh, cảm giác được hiện tượng chung quanh không có người giám thị, chế nhạo cười cười. Vận khí bay lên giữa không trung, định sử dụng khinh công chạy trốn, nhưng ngực lại đau đớn kịch liệt, một chút sức lực cũng nhắc không lên, từ giữa không trung trực tiếp rơi xuống mặt đất...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (8)

Ngay vào thời điểm sắp ngã xuống, nàng sử dụng hết toàn bộ nội lực muốn đứng vững thân thể, trong lồng ngực lại giống như có mũi dao nhọn đâm vào đau buốt, tiếp theo có mùi máu tươi bốc lên, nàng ‘phốc’ một tiếng, phun ra một ngụm lớn máu tươi tím đen.

Lắm lắm nhiều vết máu từ giữa không trung phun xuống, mang theo tia sáng đỏ cực kỳ quỷ dị.

Thân hình mảnh khảnh giống như lá rụng trôi dạt, như lông vũ mềm mại ở giữa không trung chậm rãi rơi xuống, mang theo cảm giác vô lực nặng nề.

Nàng có chút tuyệt vọng nhắm mắt lại, đôi mắt sáng rực như ngọc lưu ly ở trong tích tắc đó xuất hiện ánh mắt cô đơn cùng tang thương nhưng đau đớn của hân.

Không có ngã xuống như mong đợi, ngược lại rơi vào một vòng ôm ấm áp.

Nguyệt Trì Lạc mở to mắt, đến khi nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Đông Phương Tuyết thì cau mày lại.

Lòng chợt mềm hân đi, ngắm nhìn khuôn mặt quen thuộc, Nguyệt Trì Lạc muốn mở miệng nói chuyện, nhưng vừa há miệng thì máu loãng cũng không chịu khống chế mà từ trong miệng phun trào ra.

Nhìn thấy ánh mắt khủng hoảng cùng bờ môi run rẩy của Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc rất muốn cười, vì vậy cũng cố kéo ra một nụ cười nhưng so với khóc còn khó coi hơn.

"A Lạc... A Lạc..."

Cuối cùng, vào lúc ý thức Nguyệt Trì Lạc bắt đầu mờ lung, cảm thấy có rất nhiều người tới.

Tới tới lui lui ở bên tai nàng xôn xao nói gì đó, còn có người đổ loại thuốc đắng chát cho nàng.

Nàng cưỡng ép mình phải uống hết, nhưng toàn thân không thể nhúc nhích.

Cảm giác đó rất khó chịu, cứ như có gì đó siết chặt cổ họng nàng, muốn há miệng một chút cũng thấy khó khăn.

Giây phút đó, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy sinh mạng gần như suy kiệt, mạng sống sắp sửa mất đi.

Nàng bắt đầu hoảng sợ, càng hoảng sợ hơn khi cảm thấy linh hồn mình đang từ từ tách rời thể xác.

Sau đó nàng mờ lung lơ lửng, nhìn thấy được Đông Phương Tuyết hẳn đang canh giữ trước thân thể của nàng, một dung nhan tuyệt thế bây giờ lại tiều tụy đến mức không thể nói nên lời, trong đôi mắt xinh đẹp là phần tình cảm sâu đậm còn mang theo niềm đau khổ đến cực độ, thỉnh thoảng trong con ngươi màu tro lạnh trống rỗng của hắn còn xẹt qua một tia tuyệt vọng khiến cho Nguyệt Trì Lạc nhất thời chấn động.

Nàng muốn níu kéo lấy hắn, tay lại giống như hư không xuyên qua giữa thân thể hắn.

Nàng gần như sắp khóc, nếu như sớm biết sinh mạng mình trôi qua nhanh như thế, nàng nhất định sẽ vô cùng quý trọng mỗi một giây một phút ở bên cạnh hắn, quý trọng mỗi một dáng vẻ tươi cười của hắn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (9)

Khi cái chết cận kề, cái gì là tha thứ hay không đều không còn quan trọng nữa.

Nàng không muốn đợi đến khi thật sự chết rồi mới hối hận.

Đông Phương Tuyết trông chừng thân thể nàng, hăn cứ ngồi như vậy canh giữ nàng.

Thỉnh thoảng thấy hăn nhìn sang bên cạnh mình, tiếp theo lại thay đổi vị trí thân thể lên phía trên, nhưng mi mắt như vẽ lại càng nhú chặt hơn. Lòng nàng như bị ai cào xé vô cùng đau đớn, Nguyệt Trì Lạc biết, hăn nhất định nhất định là đã cảm nhận được!

Sau đó, Long Khuynh Anh đến, trên tay hăn bưng chén thuốc đang từ từ tỏa ra hơi nóng.

Nguyệt Trì Lạc chứng kiến A Tuyết nàng yêu nhất đã tổn hại triều cương, tổn hại dân chúng, tự lấy máu trong tim mình làm thuốc dẫn, cho nàng uống cái loại thuốc đắng chát còn kèm theo thoang thoang mùi máu tươi.

Thì ra mùi máu tươi đó không phải của ai khác, mà chính là máu trong tim hăn!

Trên lồng ngực trắng kiện, mỗi một vết đao ngổn ngang đều như rạch nát lòng nàng.

Đau đớn như thế, đau đến nát tim nát phổi.

"A Tuyết... A Tuyết..."

Nàng không nên tức giận, nàng cũng không nên trách hắn.

Nếu lúc này mà vẫn còn không hiểu được tình cảm của Đông Phương Tuyết, vậy thì nàng mới thật sự là một kẻ đần độn.

Nếu hắn không yêu nàng, làm sao có thể lấy máu trong tim làm thuốc dẫn cứu nàng?

Nếu hắn không yêu nàng, làm sao có thể bỏ lại quốc gia đại sự, một tắc cũng không rời canh giữ nàng?

Nếu hắn không yêu nàng, làm sao có thể tuyệt vọng đến như vậy?

Long Khuynh Anh nói: "Chủ Thượng..."

Giọng Đông Phương Tuyết khàn khàn, vội vàng cắt ngang lời hắn: "Đi ra ngoài."

Hắn nhất định là sợ phải nghe được tin xấu từ miệng Long Khuynh Anh, cho nên mới vội vàng ngắt lời hắn.

Hắn căn bản không có dũng khí đối mặt, đối mặt với sự ra đi của nàng.

"A Tuyết!" Nguyệt Trì Lạc gọi to tên hắn đến khàn cả cổ họng, thanh âm xuyên qua vang vọng ở trong phòng, nhưng làm thế nào cũng không truyền tới trong tai Đông Phương Tuyết.

Đây chính là khoảng cách, khoảng cách của sự sống và cái chết.

Khoảng cách vĩnh viễn sẽ không có cơ hội cùng xuất hiện.

Mình nhất định nhất định không thể rời đi, Nguyệt Trì Lạc ở trong lòng tự nói với mình.

Nàng làm sao có thể bỏ lại hân mà đi đây?!!

Làm sao có thể?

Long Khuynh Anh lại nói: "Chủ Thượng, Khuynh Anh vô năng bất lực?"

"Vô năng bất lực?" Bờ môi Đông Phương Tuyết có chút run, hân túm lấy cổ áo của Long Khuynh Anh, ngón tay trắng bệch, toàn thân đều đang phát run: "Cái gì gọi là vô năng bất lực? Tại sao lại vô năng bất lực? Cái Bát bằng vàng đâu? Có phải còn cần máu trong tim hay không? Đến đây lấy đi, mau đến lấy đi ——"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (10)

Nói xong lời cuối cùng, thần sắc hắn đã gần như điên cuồng, đồng tử xinh đẹp màu tro lạnh trống rỗng bơ phờ trải đầy tia máu.

Nguyệt Trì Lạc chưa từng thấy qua Đông Phương Tuyết như thế này, vẻ mặt điên cuồng, dung nhan tiều tụy.

Nàng cảm thấy lòng rất đau rất đau, thật không biết phải làm sao mới có thể lắng đọng xuống không còn đau đớn như vậy nữa.

Sắc mặt Long Khuynh Anh cũng không được tốt gì cho mấy, hắn nói: "Chức năng sinh lý khô cạn, lục phủ ngũ tạng cũng bị khí độc ăn mòn. Đã quá muộn, cho dù có là Bát bằng vàng cũng không thể cứu chữa. Chủ Thượng, người nên tỉnh táo lại, tuy rằng không có nàng, nhưng người vẫn còn có ‘Giang sơn như họa’."

Đúng vậy, thay đổi chỉ là quá trình, dù cho không có nàng, hắn vẫn còn có giang sơn như họa của hắn.

Có điều là: "Giang sơn này ta vì nàng mà đánh, không có nàng, ta cần có giang sơn để làm gì, để làm gì đây?"

Giang sơn như vẽ cũng không sánh bằng nụ cười tươi như hoa của nàng.

A Lạc A Lạc...

Ta rốt cuộc vẫn chậm một bước sao?

Nếu như ta sớm một bước, ngồi lên ngôi vị hoàng đế sớm hơn một chút nữa, có phải kết cục ngày hôm nay sẽ không giống như bây giờ hay không?

Nếu như, nếu như... Nếu như...

Thế nhưng trên đời này không có nếu như.

Cho dù hắn đã dùng tốc độ nhanh nhất để đoạt lấy giang sơn này, cũng không tiếc dùng nàng làm mồi nhử.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn chậm một bước, chỉ chậm một bước như thế, nhưng phải bồi thường chính là cả một đời.

Ngay lúc này, người nằm ở trên giường lại mê mải mở mắt, nàng khẽ giọng gọi: "A Tuyết ——"

Đông Phương Tuyết chấn động, nhanh chóng buông ra Long Khuynh Anh, không dám tin quay đầu lại: "A Lạc?" Thanh âm rất nhẹ kèm theo kinh ngạc.

"A Tuyết... Là ta... Ta là A Lạc..." Nguyệt Trì Lạc cười cười, không biết sao lại thế này, nàng mới vừa cảm thấy lòng rất đau, một giây kế tiếp, linh hồn đã trở lại thể xác, nhưng cảm giác vẫn như cũ không thể nhúc nhích.

Long Khuynh Anh vội bước tới bắt mạch cho nàng, có chút không đành lòng nói cho Đông Phương Tuyết biết, nàng đây chỉ là hồi quang phản chiếu. (hiện tượng hồi dương)

Đông Phương Tuyết một tay ôm thật chặt nàng, hỏi có phần dè dặt cẩn thận: "A Lạc, nàng, không có việc gì chứ?"

Nguyệt Trì Lạc run lên, cọ cọ vào trong ngực hắn, cắt ngang lời Đông Phương Tuyết còn đang muốn nói tiếp: "A Tuyết, ta có nói với người hay chưa, ta rất yêu người?"

Sắc mặt nàng tái nhợt, vẻ mặt khô héo.

Đông Phương Tuyết ôm chặt lấy nàng: "Không sao, không sao, về sau chúng ta có thể từ từ nói, từ từ nói ——"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Giang Sơn Như Vẽ Cũng Không Bằng Nụ Cười Tươi Như Hoa Của Nàng (11)

Đã hoàn toàn không còn cảm thấy đau đớn nữa, Nguyệt Trì Lạc dứt quãng nói: "A Tuyết, người là tên ngu ngốc, sao có thể dùng máu của tim mình để làm thuốc dẫn chứ? Phương pháp không có thật đó thế nhưng người lại tin tưởng ——"

Trong giọng nói khàn khàn của nàng còn kèm theo sự trêu đùa nhợt nhạt, muốn gắng hết sức để giọng mình dễ nghe một chút, nhưng nước mắt trên mặt liên tục tuôn không ngừng càng làm nổi lên sự tuyệt vọng cùng bi thương.

"Đừng nói nữa, A Lạc, đừng nói nữa, chúng ta còn có rất nhiều cơ hội, về sau từ từ nói ——" Hắn ôm nàng thật chặt, cánh tay liên tục siết chặt cho thấy hắn đang vô cùng sợ hãi và khủng hoảng.

"A Tuyết." Nàng nhẹ nhàng gọi hắn, ngón tay mảnh khảnh xoa nhẹ lên mặt hắn, vẽ ra từng đường nét hình dáng: "Ta rất vui, có thể quen biết được người, gả cho người, đó là việc mà ta cảm thấy hạnh phúc nhất trên đời."

Tuy rằng như khói hoa thật ngắn ngủi, nhưng không thể phủ nhận, đây đúng thật là chuyện có ý nghĩa nhất từ khi nàng đến với thế giới này.

Nàng vẫn đang nói, còn cánh tay hắn thì càng siết càng chặt, giống như muốn ngăn cản cảm giác bất lực của mình.

"Lần đầu tiên ta nhìn thấy người ở cửa chính phía Đông, lúc đó người đang ngồi ở trên xe ngựa. Mặt mày như vẽ hơi khép hờ mắt, hàng lông mi thật dài rũ xuống, cảm giác đó rất đẹp thật sự làm cho ta suốt đời khó quên. Sau đó, điều làm cho ta chú ý tới đầu tiên chính là nốt Chu Sa giữa trán của người, nó giống như loài Hoa Bì Ngạn nở rộ trên đường hoàng tuyền, điểm tuyệt mê hoặc lòng người. Lúc đó ta đã suy nghĩ, cuộc đời hỗn loạn này, giang sơn nhiễm máu như họa này, sao có thể sánh bằng một nốt Chu Sa giữa trán của người ——"

Nàng lặng lẽ nói, hần im lặng lắng nghe.

Trên chiếc giường này, bọn họ thân mật nương tựa vào nhau.

Nhưng thần sắc lại đau khổ tuyệt vọng.

"A Tuyệt, nhớ phải đi tìm Thập Thất."

"Ta không trách người nữa!"

"Chờ ta!"

"Còn nữa... Ta... Yêu... Chàng..."

Nước mắt nơi khóe mắt nàng liên tục không ngừng rơi xuống, hần vuốt mặt nàng, bàn tay to lớn của hần vốn đã lạnh như băng, theo nhiệt độ cơ thể nàng dần dần bị rút đi mà trở nên lạnh lẽo, đó là sự rét lạnh của cái chết mang đến, hần không thể tin được, thật sự không thể tin được!

Lần này, nàng đi rồi, là đi thật sự rồi!

Cho dù có Bát bằng vàng được xưng là thánh dược cũng không cứu được nàng.

Hần hao tổn tâm cơ để có được ngôi vị hoàng đế trong tay, chỉ vì muốn đổi một mạng cho nàng.

Cuối cùng, nàng đã ra đi, còn hân chỉ có thể canh giữ ngôi vị Đế Vương lạnh lẽo, cô độc tới già!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chợt Tỉnh Như Giấc Mộng Đế Vương Diên Cuồng Xuyên Qua (Kết Cục1)

Cuối cùng, nàng đã ra đi, còn hắc chỉ có thể canh giữ ngôi vị Đế Vương lạnh lẽo, cô độc tới già!

"A Lạc... Sao nàng có thể nhẫn tâm như thế..."

Hắc ôm chặt lấy nàng, sắc mặt tái nhợt, giọng nói nức nở nghẹn ngào.

Hắc chưa bao giờ do dự yêu nàng, làm việc từ trước đến giờ không thích dài dòng dây dưa.

Hắc là người lạnh lùng tình cảm dứt khoát, vì lẽ đó, khi hắc cùng Tống Chỉ Thi hoàn toàn cắt đứt quan hệ, hắc chỉ có thể tận mắt chứng kiến nàng huyết tẩy phủ thái tử, tìm người chà đạp Tống Chỉ Thi. Hắc không hề ngăn cản, đơn giản là vì hắc trước giờ không thích dài dòng dây dưa, cần cắt thì phải cắt đứt triệt để.

Bởi vì nàng trúng độc, hắc lặng lẽ sắp đặt kế hoạch, cướp đoạt ngôi vị hoàng đế.

Bát bằng vàng cần phải có máu trong tim của thiên tử làm thuốc dẫn, hắc nguyện ý cho.

Nhưng mà, có thể dừng tàn nhẫn như vậy hay không, ngay cả một cái ôm sưởi ấm lần cuối cùng cho nàng hắc cũng đến không kịp, còn nàng thì đã đi thật xa.

Tại sao như thế?

Tại sao phải đối xử tàn nhẫn với hãn như thế?

Khóe mắt có giọt lệ trong suốt đọng lại, hãn giống như một đứa trẻ khóc thút thít: "Nàng sao có thể nhẫn tâm làm cho ta yêu nàng rồi sau đó bỏ lại ta, nàng làm sao có thể nhẫn tâm để ta cô đơn một mình ngồi trên ngôi vị Đế Vương lạnh lẽo như băng này, nàng làm sao có thể nhẫn tâm cứ ra đi như thế bỏ lại mình ta ——"

Trong khi ta vẫn còn chưa kịp nói yêu nàng, nàng làm sao có thể nhẫn tâm bỏ lại ta hiu quạnh một mình?

Hãn còn chưa kịp nói với nàng là ‘Hãn yêu nàng’, nàng sao có thể bỏ đi như vậy?

Trên gương mặt bị cứng lại còn có nước mắt của nàng, đôi môi tái nhợt hơi giương lên.

Hãn cúi đầu nhìn nàng, từ hốc mắt có giọt nước trong suốt rơi xuống.

Sao lại thế này? Hãn nhìn nàng không còn rõ nữa rồi.

Cảm giác được sức nặng trên tay càng lúc càng nhẹ, trong lòng hãn tiếp theo cả kinh, chùi chùi máu đỏ tươi nơi hốc mắt, trợn mắt há miệng mà nhìn người con gái hãn yêu nhất đang từ từ tan thành mây khói ở ngay trên tay mình.

"A Lạc?!!"

Hãn vươn tay bắt lại, bàn tay to lớn xuyên thẳng qua thân thể của nàng, bắt được chỉ là vô tận hư không.

Cuối cùng một chút dấu vết cũng không còn, giống như một giấc mộng?

"A Lạc?"

Hắn đau xé lòng gào thét lên, thế nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng chậm rãi mà biến mất không còn bóng dáng.

Long Khuynh Anh cũng kinh sợ quá mức, không dám tin rằng, người nọ cứ như vậy mà biến mất.

Biến mất không hề lưu lại một chút dấu vết, giống như từ trước tới giờ chưa từng xuất hiện.

Hắn nhìn Chủ Thượng của mình, thần sắc điên cuồng, dung nhan tiều tụy.

Thời điểm Thập Thất cùng Huyền Chi Thất bước vào, nhìn thấy bộ dáng Đông Phương Tuyết đang run rẩy, mà người con gái đó đã biến mất không còn thấy nữa.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chợt Tỉnh Như Giấc Mộng Đế Vương Diên Cuồng Xuyên Qua (Kết Cục2)

Thời điểm Thập Thất cùng Huyền Chi Thất bước vào, nhìn thấy bộ dáng Đông Phương Tuyết đang run rẩy, mà người con gái đó đã biến mất không còn thấy nữa.

Trong nháy mắt, hai người đều hiểu rõ.

Vẻ mặt Huyền Chi Thất đầy bi thương, có phần không thể chấp nhận nỗi sự thật này: "Lạc Lạc..."

Thập Thất rơi nước mắt, hai chân khụy xuống quỳ trên mặt đất, đưa thứ gì đó trên tay dâng lên, vẻ mặt cung kính: "Hoàng thượng, đây là tiểu thư giao phó, ngộ nhờ người ra đi... Bảo nô tỳ giao cho hoàng thượng."

Đông Phương Tuyết sửng sốt, đôi mắt xinh đẹp đang trống rỗng đột nhiên hồi phục tinh thần lại.

Huyền Chi Thất cùng Long Khuynh Anh đều nhìn món đồ trên tay Thập Thất.

Đông Phương Tuyết cẩn thận dè dặt mở bức họa cuộn tròn ra để xem, đây là...

Hung hăng nuốt xuống một tiếng nấc nhỏ, khàn giọng nức nở, mỗi lần mở ra một trang, vẻ mặt Đông Phương Tuyết lại càng thêm thống khổ.

Mỗi một nét bút trên bức họa, mỗi một tư thế bộ dáng, đều là Nguyệt Trì Lạc tỉ mỉ chăm chú vẽ ra.

Chật đầy ở phía trên bức họa là từng cái biểu tình, từng cái động tác từ khi hấn và nàng quen biết nhau.

Có lúc là vẽ mặt hấn dịu dàng cúi đầu nhìn nàng, rồi nàng nhìn lại hấn bằng đôi mắt trong sáng.

Có lúc bọn họ đang ăn cơm, có khi thì ở buổi tiệc Thiên Kim trong hoàng cung, có lần trên thuyền hoa bị ám sát, có lúc ở Lục Viên hấn chuẩn bị đón nàng về nhà, còn có động tác không chịu cúi đầu khuất phục ở trước thư phòng hấn, còn có lúc bọn họ dắt tay nhau đi trên đường lớn Đế Đô, còn có lúc bọn họ...

Hết thảy những thứ này toàn bộ là do nàng vẽ, nàng cất giữ như báu vật.

Tay Đông Phương Tuyết run run, cầm lên một tờ giấy cuối cùng được đặt ở dưới đáy hộp, mặt trên mỗi câu đều viết ngắn gọn, từng câu từng chữ, đều khiến cho Đông Phương Tuyết như có cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết:

A Tuyết, ta biết rõ mình sống không còn bao lâu, độc tính này từ lâu đã xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng của ta. Trước kia lúc chưa gặp được người, cuộc sống ta suốt ngày cứ ngây ngô dần dần, hàng ngày ngồi ăn rồi chờ chết. Sau đó ta gặp được người, ta bắt đầu sợ chết, sợ mình đi rồi thì sẽ không còn nhìn thấy được người nữa.

Mới đầu, thật ra thì ta rất muốn kháng cự người, cảm thấy người quá hư ảo, cho ta một loại cảm giác không chân thực, cứ như hoa trong gương, trắng trong nước. Hư ảo đến mức vừa chạm vào là có thể vỡ ngay lập tức, cho nên ta sợ đến gần người, sợ mình sẽ yêu thương người, sợ kết quả cuối cùng của số mạng chẳng qua cũng chỉ bị vứt bỏ mà thôi ——

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chợt Tỉnh Như Giấc Mộng Đế Vương Diên Cuồng Xuyên Qua (Kết Cục3)

Một hàng chữ cuối cùng mới là trọng điểm, con người Đông Phương Tuyết liên tục co rút, tay đang cầm tờ giấy không tự giác gia tăng thêm sức lực:

A Tuyết, thân thể ta tuy chết đi nhưng linh hồn vẫn còn đang sống. Ta biết chuyện này rất hoang đường, nhưng xin người hãy tin tưởng mỗi một câu một chữ ta nói ra đều là cuộc sống mà ta đã từng trải qua. Không biết người có nghe qua về Thầy cúng tế hay chưa, cũng chính là người được gọi là Tu Đạo Giả, bọn họ có thể tự mình chuyển đổi thời không, linh hồn có được sức mạnh để xuyên không. Mà ta, vào tám năm trước, được ông nội làm cho xuyên không đến nước Đông Phương.

Chủ nhân thân thể này vốn đã chết vào tám năm trước rồi, sau đó ta được nhập vào thân thể của nàng ta, hiện tại thân thể này cuối cùng đã không chống đỡ nổi quá nhiều dục niệm của ta, cho nên linh hồn mới có thể tách ra.

Hiện tại thân thể này mặc dù đã chết, nhưng linh hồn ta sẽ trở về lại thế giới cũ của mình, ta vẫn đang sống, còn sống rất khỏe mạnh. Cho nên A Tuyết, người nhất định cũng phải sống thật tốt, vì ta mà sống để chờ ta tới tìm người, chỉ cần có một chút cơ hội nhỏ nhoi nào ta cũng sẽ không bỏ qua.

Vốn luôn muốn nghe chính miệng người thừa nhận nói yêu ta, nhưng xem ra cơ hội đó thật xa vời, ta vẫn luôn chờ đợi, nhưng cuối cùng vẫn là

không thể đợi được, ha ha ——

A Tuyết, ‘Ta yêu chàng’!

Tất cả mọi người đều kinh hãi, Đông Phương Tuyết gắt gao nắm thật chặt tờ giấy.

Giây phút này, hắn thật hận, hận bản thân mình tại sao không chịu nói với nàng một câu là ‘Ta yêu nàng’, tại sao trước giờ không đơn giản thừa nhận rằng mình yêu, ngược lại còn tạo hiểu lầm dẫn tới bọn họ dần dần trở nên xa cách, ngay cả lần cuối cùng nàng cũng không nghe được câu mà mình muốn nghe nhất.

Trên giấy, nàng bảo cho hắn vì nàng mà sống tốt, chỉ cần nàng có một phần cơ hội nào cũng sẽ không buông tha.

Nhưng hắn biết, cơ hội như vậy có bao nhiêu là mong manh.

A Lạc, chẳng lẽ từ đây chúng ta chỉ có thể ở trong trí nhớ của nhau, sống trong thế giới của kẻ khác?

Vào lúc mọi người còn đang sửng sờ, có một người không hề bị ai phát hiện, điệu bộ ung dung phóng khoáng xuất hiện ở trong phòng. Vẫn là vẻ mặt lạnh lạnh như băng nhưng lại kèm theo ý cười cao thâm khó lường.

"Người đến làm gì?"

Chỉ chỉ Đông Phương Tuyết, dung nhan lạnh như băng tuyết của người nọ bỗng tan chảy ra, cười cười nói: "Ta tới giúp hắn!"

*Ồ ồ...nhân vật thần bí xuất hiện... mọi người đoán thử xem là ai nha

~~~

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chợt Hiểu Như Giấc Mơ Đến Vương Đền Cuồng Xuyên Qua (Kết Cúc4)

Thành phố S, Trung Quốc.

Đã vào cuối mùa thu, lá vàng khô héo trên cây rơi rụng như con người không còn sức sống, khiến cho mùa Thu đặc biệt càng thêm hiu quạnh.

Tại thành phố S, một chiếc xe màu đen lao thẳng tới rồi từ từ dừng lại ở trước cửa Lạc Tuyết Đại Hạ, nhân viên bảo an vội rít bước lên chào đón. Xe ngừng lại, tài xế xuống xe chạy đến chỗ ngồi phía sau cung kính mở ra cửa xe.

Cửa xe được mở, ngay lúc này, đầu tiên bước ra là một đôi chân thẳng tắp thon dài trắng nõn vô cùng xinh đẹp, theo sau đó là một người con gái có thân hình lồi lõm hấp dẫn mặc một bộ complete công sở, trên mặt còn mang kính mát thật lớn.

Cô từ tốn đi vào Đại Hạ, vóc người thon dài đường cong lả lướt gợi cảm. Đường nét rõ ràng, trên gương mặt được che lấp sau kính mát là đôi mắt sáng rực như ngọc lưu ly, nhân viên bảo an vội rít tản ra từng người đều tự vào vị trí của mình.

Trước một khắc bước vào thang máy, cô lấy xuống kính mát, bên dưới kính mát là một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, đôi con ngươi đen như mực nhưng lại lạnh lẽo đến cực điểm, toàn thân mang theo hơi thở lạnh lạnh, đường vân màu vàng của kính mát phản xạ lên sắc mặt không một chút biểu tình của cô.

Thư ký đứng ở phía trước chọn tầng 28 xong, cung kính nói: "Tổng giám đốc, chúng ta nên đi đại sảnh tiếp đãi khách VIP tầng 28 trước, tổng giám đốc của Lạc Á đã đợi rất lâu rồi."

Cô gật nhẹ đầu một cái, coi như đồng ý.

Thư ký chuyển giao hợp đồng qua, cô nhận lấy hơi đảo mắt lên, con người rút rút lại rồi không hề có biểu cảm gì dời đi ánh mắt, lúc này thang máy ‘đình đình’ một tiếng từ từ mở ra.

Cô khoát khoát tay, ý bảo thư ký lui xuống trước, một mình đi vào đại sảnh tiếp khách.

Trong đại sảnh, một người đàn ông đứng nghiêng người đối diện với cổng chính, dáng người hần cường tráng cao lớn, mái tóc ngắn gọn gàng rất dày rải rác xuống, có ánh sáng chiếu vào trên sườn mặt của hắn, giống như một khối lập thể tiếp xúc vào một điểm rồi tỏa ra giữa trung tâm.

Nguyệt Trì Lạc nhú nhú mày, tâm trạng trong nháy mắt chợt hoảng hốt, nửa mặt nghiêng này quen thuộc như thế, với cô phảng phất như đây còn là một Thời Không Thác Loạn không chân thật, suy nghĩ lại, cô tự chế giễu mình rồi cười cười.

Làm sao có thể, người đó giờ phút này hẳn là đang ở một thời không rất xa, ngồi trên ngai vi Đế Vương lạnh như băng, cô đơn lạnh lẽo.

Chỉ cần vừa nghĩ đến đây, cô lại cảm thấy đau lòng đến hít thở không thông.

Hai năm trước, cô tình lại ở nhà ông nội cũng là căn nhà họ Nguyệt mà cô đã từng sinh sống.

Nhìn mọi thứ quen thuộc trước mắt, những gì đã xảy ra thoáng như đó chỉ là một giấc mộng hoang đường.

Chỉ có chính cô biết, đó không phải là mộng.

Dù rằng sinh sống ở nước Đông Phương chỉ có tám năm, nhưng lại cảm thấy dài như cả một thế kỷ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chợt Tỉnh Như Giấc Mộng Đế Vương Diên Cuồng Xuyên Qua (Kết Cục5)

Chuyện làm cho cô buồn cười nhất chính là, cái thời không này, cái thế giới này, vên vẹn cũng chỉ trải qua hai năm mà thôi.

Trở về đã hai năm, hai năm rồi lại hai năm, thời gian tám năm, cũng đủ để người nọ quên hết tất cả.

Cô từng nói chỉ cần có một phần nào cơ hội, cũng sẽ không bỏ qua thời cơ đó mà quay trở lại.

Nhưng toàn bộ lại giống như câu chuyện cổ tích nói nhảm mà thôi, ông nội sớm đoán được tất cả việc này, nên giúp cô chuẩn bị tốt mọi thứ khi trở về, giúp cô giữ lại thân thể.

Sinh mệnh đã an bài, hơn nữa trong di thư còn nói, bản thân cả đời này, cô sẽ không còn có cơ hội được quay về.

Cô không hiểu, nếu ông nội đã sớm đoán được tất cả mọi việc, vì sao còn muốn đưa cô xuyên qua.

Nếu như không có chuyến đi thời không lần này, cô sẽ không khổ sở như thế, hiện tại vẫn là một đặc công xuất sắc.

Nhưng ông nội đã biết trước lại còn kiên quyết đưa cô đi qua, để bây giờ cô mang theo trái tim trống rỗng quay trở về.

Nhưng nếu muốn tiếp tục trở lại, cho dù đến cuối đời cũng không có khả năng đó.

Cô thật đau lòng, cũng thật bất đắc dĩ.

Nhưng lại không thể không chấp nhận sự thật này.

Bởi vì lời nói của ông nội, nên cô chưa bao giờ hoài nghi.

Đông Phương Tuyết, A Tuyết, A Tuyết...

Cái tên này, đã trở thành điều cấm kỵ suốt đời ở trong lòng cô, không dám nghĩ tới, mỗi một lần nhớ tới, cô sẽ bắt đầu đau đến không muốn sống.

Mỗi lần nhớ đến, sẽ thấy đau thêm một phần.

Nhìn bầu trời mênh mông ngoài cửa sổ, mọi thứ lúc này thật sự chợt tỉnh như giấc mộng!

Giữa lúc cô đang sững sờ, người đàn ông ấy lại chậm rãi lên tiếng, giọng nói trầm lắng khàn khàn: "Ta đã từng nói, sẽ ở bên nhau lâu như trời đất, cho dù có chết cũng không thể chia cách chúng ta, càng không thể mang nàng rời khỏi ta, A Lạc, lần này, ta đã đến tìm nàng!"

Hắn nói: A Lạc, ta đã đến tìm nàng!

Xuyên qua thời không, vượt qua thời gian, ta đã đến tìm nàng.

Bờ môi mỏng y hệt như hoa Anh Đào không dám tin hơi nhếch nhếch lên.

Cô nghe được, tiếng tim của mình nhảy loạn.

Hắn từ từ xoay người lại, một bộ tây trang Armani cắt may khéo léo, bên dưới mái tóc ngắn gọn gàng là đôi con ngươi xinh đẹp màu tro lạnh

như vũ trụ thâm sâu không thấy đáy, bờ môi mỏng lơ đãng kèm theo ý cười, một nốt Chu Sa điểm tuyệt như hoa anh túc ở giữa đôi lông mày.

Đây là, A Tuyết của cô!

Đây là, A Tuyết mà cô yêu!

Đây mới đích thật là, A Tuyết mà cô yêu!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chợt Tỉnh Như Giấc Mơ Đến Vương Đền Cuồng Xuyên Qua (Kết Cục6)

Hắn từ từ xoay người lại, một bộ tây trang Armani cắt may khéo léo, bên dưới mái tóc ngắn gọn gàng là đôi con ngươi xinh đẹp màu tro lạnh như vũ trụ thâm sâu không thấy đáy, bờ môi mỏng lơ đãng kèm theo ý cười, một nốt Chu Sa điểm tuyệt như hoa anh túc ở giữa đôi lông mày.

Đây là, A Tuyết của cô!

Đây là, A Tuyết mà cô yêu!

Đây mới đích thật là, A Tuyết mà cô yêu!

Nhưng ngón tay nổi rõ khớp xương đưa tới, bàn tay to lớn lạnh như băng của hắn chạm rãi áp lên bàn tay nhỏ bé của cô: "A Lạc, lần này, nàng chỉ cần đứng im ở một chỗ đợi ta là được, lần này và cả đời này, ta sẽ không để mất nàng một lần nữa."

Giữa ánh sáng cùng hình ảnh đan xen, Nguyệt Trì Lạc ngẩn ngơ nhìn người đàn ông như tranh vẽ vươn đôi tay ra nói với cô: A Lạc, nàng đã trở lại rồi!

Lần này, hắn nói với cô: Ta đã đến tìm nàng!

Lần này, hắn nói với cô: "A Lạc, 'Ta yêu nàng'!"

Hoa nở rồi hoa tàn, khi nở rộ cũng chính là tình yêu của bọn họ sẽ không bao giờ tàn lụi!

*****

*Về phần A Tuyết được sự trợ giúp của ai mà được xuyên không, điểm này các bạn theo dõi phần ngoại truyện tiếp theo thì sẽ hiểu rõ ^^

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Lịch Sử Xuyên Qua Của A Tuyết (1)

Khí trời sáng sủa, ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Một ngày nọ, có người phụ nữ nào đó chợt nhớ đến một vấn đề của mình bị cho qua một bên đã lâu, vì vậy bèn hỏi một người đàn ông nào đó: "Anh xuyên qua như thế nào? Rốt cuộc là ai giúp cho anh? Còn nữa, anh đi rồi, nước Đông Phương ai làm chủ? Anh trăm cay ngàn đắng gầy dựng giang sơn rồi cứ bỏ đi như vậy, anh không phải cảm thấy đáng tiếc sao?"

Mà người đàn ông đang ngồi ở trước máy vi tính làm việc chỉ nhú nhú mày, không để tâm đáp: "Anh chỉ mang theo bản thân mình xuyên qua, điểm này em đã nghiệm chứng rồi, về phần nước Đông Phương thì... Đó vốn là vì em mà đánh, không có em cần giang sơn có ích lợi gì?... A Lạc, em phải biết điều này, giang sơn dù có như tranh vẽ, đối với anh cũng không bằng một tiếng cười ngây ngô của em."

Người phụ nữ nào đó nghe xong, lập tức vui mừng nhướn đuôi chân mày, không nhịn được hưng hăng hôn vào đôi môi người đàn ông nào đó một cái thật mạnh.

"Anh vẫn chưa nói, rốt cuộc là ai giúp anh hả?"

Người đàn ông nào đó suy nghĩ một chút, đôi con ngươi xinh đẹp màu tro lạnh mang theo ý cười thản nhiên: "Nam Cung Dạ!"

"Nam Cung Dạ?" Người phụ nữ cau mày, nghi ngờ không hiểu nói: "Hắn có bản lĩnh lớn như vậy sao? Hơn nữa hắn làm sao có thể đồng ý

giúp anh?"

Người đàn ông bắt đầu nhớ lại tình huống lúc đó, đuôi lông mày không nhìn được nhú nhú hai cái, nhưng vẫn thành thành thật thật kể lại tình huống lúc đó cho một người phụ nữ nghe.

Tình huống lúc đó là thế này, khi tất cả mọi người còn đang khiếp sợ với nội dung trên phong thư của Nguyệt Trì Lạc, thì Nam Cung Dạ đáng vẻ ung dung xuất hiện, hần chỉ vào Đông Phương Tuyết nói: "Ta tới giúp hần!"

Đông Phương Tuyết nhú lông mày, lạnh lùng hỏi: "Giúp như thế nào?"

"Ta là Vô Bi một Tu Đạo Giả duy nhất ở Đại Lục, ngoại trừ ta ra không ai có thể giúp ngươi, hơn nữa..." Nam Cung Dạ cảm thấy hứng thú cười cười: "Ta cũng chính là được xuyên qua, cùng một thế giới với thê tử ngươi xuyên đến đây, muốn gặp lại nàng lần nữa, ngươi ngoại trừ tin ta không có con đường thứ hai để đi."

Đông Phương Tuyết nhìn hần, đôi môi mím lại thật chặt không nói lời nào.

Nam Cung Dạ còn nói: "Ở đây bốn năm, bên kia chỉ có một năm, đừng vội, ta cho ngươi thời gian từ từ cân nhắc, có điều, ta cần phải nhắc nhở ngươi, lão bà ngươi... Cũng chính là thê tử ngươi, dung mạo nàng ở bên kia có thể thay đổi khác nhau trời vực với bên này, ngươi cần phải suy nghĩ cho thật kỹ, không được để quá lâu, đợi đến khi ngươi qua tới thì nàng đã là thê tử của người khác rồi. Ngươi nên biết, tốc độ phụ nữ thay lòng đổi dạ cũng nhanh giống như trở mặt vậy." (chắc chắc, tên NCD này nói gì thế nhỉ, sao đúng gê đi ha ha)

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Lịch Sử Xuyên Qua Của A Tuyết (2)

"Ta muốn thấy nàng trước." Giọng nói lạnh lùng, không có một chút tình cảm.

"Được."

Nam Cung Dạ phân phó người hầu mang đến một chậu nước, nhìn về phía trắng sáng trên bầu trời đầy sao, âm thầm niệm mấy tiếng chú ngữ, cắt một đường trên đầu ngón tay rồi nhỏ máu tươi vào trong chậu, mặt nước vốn đang trong suốt bỗng chốc quay cuồng sôi sùng sục như có hơi nóng từ từ bốc lên.

Đợi tất cả trở về yên tĩnh Đông Phương Tuyết nhìn thấy trong chậu xuất hiện một người con gái.

Đôi mắt đen của nàng chuyên chú nhìn chăm chăm vào giấy vẽ, nàng ăn mặc y phục rất quái dị, gương mặt đỏ, có thể được xưng là khuynh quốc khuynh thành. Nhưng mà, Đông Phương Tuyết lại không tìm ra một chút biểu cảm nào ở trên khuôn mặt của nàng, thậm chí trống rỗng giống như không có linh hồn.

Cái loại cảm giác cô đơn cùng thê lương đó, khiến cho trong lòng hẳn hơi nhói đau.

"Đây là?" Đông Phương Tuyết hỏi có phần không xác định, nói cho cùng muốn chấp nhận loại chuyện như vậy, thì cần phải cố gắng ổn định tâm lý.

Nam Cung Dạ cười nói: "Như người nhìn thấy, đây chính là một thể giới khác, thể tử chân thật nhất của người, đây là thể xác thật của nàng... Như thế nào, rất xinh đẹp phải không?"

Không thể không thừa nhận, đúng thật là rất đẹp.

Vóc người uyển chuyển hấp dẫn, làn da trắng mịn, khuôn mặt tinh xảo như búp bê bằng sứ, thần sắc lại mang theo sự tiêu điều lạnh lẽo như băng, nhưng cực kỳ quyến rũ khiến cho nam nhân sống chết cũng muốn có được.

Người con gái này, là đang đấu tranh với sự sống trên con đường tử vong.

Mặc dù thân xác này không có một cơ thể tinh tế, nhưng cũng rất xinh đẹp hấp dẫn người.

Nam Cung Dạ cũng thế, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ở ngày Tết Hoa Đăng, một bộ y phục màu trắng, Phong Hoa Tuyệt Đại như thế, tuyệt sắc khuynh thành như thế. Cũng vì thế nên đã hấp dẫn tầm mắt của hắn.

Tinh thần dao động, nhận thấy những ý tưởng vừa thoáng qua không nên có, Nam Cung Dạ đem một xấp tư liệu giao cho Đông Phương Tuyết, cười cười nói: "Những thứ này đều là tư liệu thuộc về thế giới bên kia, người hãy nhanh chóng học thuộc đi." Ngụ ý trong lời nói là, Đông Phương Tuyết không có sự lựa chọn nào khác.

Kết quả là, Đông Phương Tuyết bắt đầu ngày đêm không ngừng học tập.

Học về mọi thứ liên quan đến thế kỷ 21!

Chỉ vì người con gái trong lòng hắn!

Chỉ vì một phần tình yêu đó!

Chỉ vì một phần tình yêu cố chấp trong lòng không bỏ xuống được!

Hắn giao lại ngôi vị hoàng đế cho Đông Phương Tử, người đệ đệ từ trước đến giờ vẫn luôn trấn giữ ở biên quan.

Vì người con gái này trăm cay ngàn đắng đánh chiếm giang sơn, ngược lại cũng vì người con gái này mà vứt bỏ tất cả chẳng thềm quan tâm.

E rằng không có ai giống như hắn vậy đâu!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Nên Có Đứa Nhỏ

E rằng không có ai giống như hấn vậy đâu!

Dưới sự nỗ lực điên cuồng không ngừng học tập, đảo mắt nửa năm, hấn hiểu rõ hết tất cả những gì ở thế kỷ 21 như chính gia đình của mình. Tốc độ cực nhanh, trình độ hiểu biết tinh thông chuẩn xác, ngay cả Nam Cung Dạ là người ở thế kỷ 21 đối với việc này cũng phải tán thưởng.

Sau đó Nam Cung Dạ hỏi hấn: "Tại sao không đợi đến khi qua thế giới bên kia, cùng Nguyệt Trì Lạc nhận nhau rồi hãy học."

Đông Phương Tuyết đáp: "Bên này bốn năm, bên kia một năm, mỗi một phút, mỗi một giây ta đều không nên bỏ qua."

Không nên bỏ qua mỗi một phân thời gian tiến hành cùng lúc với nàng.

Thay vì ở bên kia cũng phải điên cuồng học, tại sao không lợi dụng thời gian ở chỗ này học cho giỏi trước chứ?

Đông Phương Tuyết hoàn toàn mới như vậy, A Lạc sẽ rất kinh ngạc?

Đã vài tháng, từ lúc A Lạc rời đi mang theo tình yêu không có thời gian lưu luyến từ biệt. Tính theo bấm đốt ngón tay thì thời gian lúc này là vừa vặn tốt.

Vào một năm sau, dưới sự trợ giúp của Nam Cung Dạ Đông Phương Tuyết được xuyên qua.

Rồi sau đó, sử dụng trao đổi tài chính với Nam Cung Dạ, sáng lập tập đoàn Lạc Á.

Nghe đến đây, người phụ nữ nào đó nhú nhú mày, nhưng trong lòng thì lại ngọt ngào như mật: "Phụ nữ nếu như muốn mang tình cảm rời đi không lời từ biệt cũng có thể rất thần tốc, lại còn là vào thời điểm đau khổ ấy, rất dễ dàng khiến cho người ta rơi vào kẻ hờ đó."

Người đàn ông ngồi dưới máy vi tính rốt cuộc không nhịn được vươn tay ôm chầm người phụ nữ, cười cười, hỏi ngược lại: "Em biết thế sao?"

Em biết mang tình yêu rời đi không lời từ biệt sao?

Nếu như em yêu người đàn ông khác nào ngoài anh, anh nhất định sẽ giết chết cái tên đó!

Trong lòng tên đàn ông nào đó cũng thật gian xảo!

Người phụ nữ khuynh quốc khuynh thành nhìn hắn cười, không nhịn được xuy một tiếng: "Biết!"

Thật ra ở chỗ đó có thể sao?

Khi đó đau sắp chết, làm gì có thời gian yêu người khác.

Hơn nữa toàn tâm toàn ý đều đắm chìm trong đau khổ, lúc đó biết không có khả năng xuyên trở về lần nữa, hận không thể cứ thế chết đi coi như xong, nhưng cuối cùng vẫn là không có làm như vậy.

Cũng may, không có bỏ cuộc!

Cũng may, cuối cùng đã đợi được!

Cũng may, xuân về hoa nở rồi!

Thỏa mãn thở dài, cô bám lên cổ anh, đưa môi mình lên.

Thời điểm đôi môi nóng rực vừa phủ lên, người đàn ông nào đó lập tức hóa bị động thành chủ động, đôi tay cũng bắt đầu không an phận du ngoạn ở trên người cô. Đến khi người phụ nữ nào đó phản ứng kịp thì hai người đã nhìn thấy rõ ràng cơ thể của nhau.

Người phụ nữ nào đó đột nhiên nói: "Chúng ta nên có đứa nhỏ!"

Đứa nhỏ?

Người đàn ông cau mày: "Vậy thì phải gieo hạt trước..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiểu Tam Đột Kích

Ngày hôm đó, thời tiết sáng sủa, ánh nắng mặt trời rực rỡ.

Nguyệt Trì Lạc bụng lớn bệ phệ ngồi trong quán cà phê nhấp nhẹ nước lọc, nghe người phụ nữ đối diện thao thao bất tuyệt giảng đạo lý ‘Chuyện tình yêu’ lão công của Nguyệt Trì Lạc.

"Tôi nói cho cô biết, tổng giám đốc căn bản không phải tự nguyện sống chung với cô, anh ấy ngay cả hôn lễ cũng không muốn tổ chức với cô, cô vì dựa vào đứa nhỏ rắp tâm chiếm lấy anh ấy? Nếu không phải vì cô là Phó Tổng Tài Lạc Tinh, từ lâu tổng giám đốc đã một cước đá cô bay rồi..." Người phụ nữ đối diện vẫn đang không ngừng lái nhải kể lể.

Nguyệt Trì Lạc nhú nhú mày, nhấp nhẹ miếng nước nóng tiếp tục nghe cô ta nói?

"Nói cho cô biết nha, tổng giám đốc yêu chính là chị tôi, mỗi lần anh ấy tham dự tiệc đều dẫn chị tôi đi cùng, hai người tay dắt tay nhau vô cùng ân ái xứng đôi. Cô xem, lần nào anh ấy cũng không muốn dẫn cô đi theo, căn bản là không muốn công khai cô với bên ngoài. Nếu không phải vì đứa nhỏ trong bụng cô, chắc chắn anh ấy sẽ không nhìn đến cô dù chỉ một cái liếc mắt."

"Còn nữa, cô đừng nghĩ rằng tôi lừa cô, hiện tại chị tôi cũng mang thai, tổng giám đốc mua cho chị tôi hai căn nhà ở vùng ngoại ô, nếu như cô không tin có thể tự mình đi xem, dù sao cũng nên nhìn thấy rồi hãy chết tâm đi, tổng giám đốc anh ấy không hề yêu cô."

Người phụ nữ sau khi nói xong, nhìn chăm chăm Nguyệt Trì Lạc.

Giữa hai lông mày viết đầy chữ tự tin cùng kiên định.

Rốt cuộc, Nguyệt Trì Lạc cũng uống xong hai ly nước, trước ánh mắt nghi ngờ khó hiểu của người phụ nữ đó, Nguyệt Trì Lạc thản nhiên mở miệng: "Những chuyện này ai bảo cô đến nói? Chị cô?"

"Không phải, chị tôi sẽ không làm như vậy. Tôi bất quá chỉ là nhìn thấy tổng giám đốc chạy đầu nọ đầu kia, chẳng qua nhận thấy rõ ràng tổng giám đốc không thích nhưng vẫn phải ngày ngày về nhà với cô, cho nên mới đến nói cho cô biết, để đối chiếu, cho cô xem thứ này..."

Nói xong, người phụ nữ lấy một tờ báo mở ra ở trước mặt Nguyệt Trì Lạc, cười lạnh một tiếng nói: "Nhìn xem, đây là ai!"

Nguyệt Trì Lạc hơi nghiêng người lướt qua, bức ảnh lớn chụp một nam một nữ chiếm hết hơn nửa tờ báo.

Trên tờ báo, tay người phụ nữ xinh đẹp ưu nhã đang khoác tay người đàn ông tuấn mỹ, đôi mắt người đàn ông mang ý cười cúi đầu xuống nói gì đó với người phụ nữ, còn người phụ nữ gương mặt thật vui vẻ khoe miệng gợi lên nụ cười 45°.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Tiểu Tam Đột Kích

Tay đang cầm cái ly không ý thức siết chặt, mặc dù biết rõ bên trong việc này nhất định có hiểu lầm.

Nhưng vào giờ phút này nhìn thấy A Tuyết cười dịu dàng với người phụ nữ khác như thế, trong lòng cuối cùng vẫn thoáng qua một chút chua xót.

Thật sự, thật sự là không nên ở lại hiện đại sao?

Cái thế giới xa hoa đồi trụy này, dù là A Tuyết cũng không chống đỡ được sao?

Phải có bao nhiêu tình yêu mới có thể chịu đựng nổi thử thách đây?

Người ta nói, tình yêu có thể trải qua đủ mọi thử thách, nhưng không bình thân vượt qua nổi nước chảy đá mòn.

A Tuyết A Tuyết, đã chán ghét rồi sao...

"Nhìn thấy rồi." Thấy Nguyệt Trì Lạc trầm mặc không nói, người phụ nữ có chút hả hê tự đắc.

Ánh mắt lần nữa đổ vào trên tờ báo, Nguyệt Trì Lạc đành hạ mắt trong chua xót.

A Tuyết, trước giờ không cười với người phụ nữ khác ngoài mình.

Huống chi, còn cười dịu dàng như thế?

"Tại sao chị cô không đến tìm tôi?" Hớp nhẹ nước trà trong tay, Nguyệt Trì Lạc thản nhiên hỏi.

Người phụ nữ lại nói: "Có câu nói phải có thứ tự trước và sau, đứa bé trong bụng cô dù sao cũng là của tổng giám đốc, chị tôi mặc dù cũng mang thai, nhưng mà, chị ấy không có tư cách tới tìm cô, cho nên tôi mới tới."

"Chị cô biết cô đến tìm tôi sao?"

Đôi mắt người phụ nữ chợt lóe, ngay sau đó lại cười nói: "Chị tôi bảo tôi đừng tới, chị ấy không đành lòng làm tổn thương cô. Nhưng mà các người dù sao cũng không thể cứ tiếp tục như vậy, lỡ như sau này đứa bé được sinh ra không lẽ làm con riêng sao? Cho nên tôi mới đến tìm cô, xem cô giải quyết chuyện này như thế nào."

Nguyệt Trì Lạc cười lạnh: "Nếu đã như vậy, tại sao cô không đi tìm tổng giám đốc?"

Người phụ nữ nhú nhú lông mày, thở dài một hơi, ra vẻ ông cụ non nói: "Hai người đều mang thai, nếu để tổng giám đốc chọn, bất kể chọn ai cũng là một vấn đề khó. Huống chi, cô còn là Phó Tổng Tài Lạc Tinh, tôi dĩ nhiên sẽ không ngu xuẩn đến mức đi tìm tổng giám đốc."

"Vậy cô đến tìm tôi, là có dự định..."

"Tất nhiên là đến bảo cô lựa chọn tự mình rút lui!"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Cô Cho Rằng Cô Là Ai

"Tất nhiên là đến bảo cô lựa chọn tự mình rút lui!"

Nguyệt Trì Lạc cười lạnh: "Tiểu thư, có phải cô đã quá ngây thơ rồi không?"

Cười lạnh, Nguyệt Trì Lạc đứng lên bỏ đi ra khỏi quán cà phê, người phụ nữ ở phía sau vẫn còn đang lăm bằm nói gì đó, Nguyệt Trì Lạc không có nghe rõ.

Về đến nhà, nhớ lại những lời nói của người phụ nữ đó, nghĩ tới nụ cười của A Tuyết, Nguyệt Trì Lạc làm thế nào cũng ngồi không yên.

Từng bước đi tới đi lui ở trong phòng, cuối cùng Nguyệt Trì Lạc lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi điện thoại cho A Tuyết, trong loa truyền đến giọng nữ tự động: "Thật xin lỗi, số điện thoại quá khách đang gọi đã khóa máy..."

Khóa máy? A Tuyết rất ít khi khóa máy.

Hắn sợ cô có chuyện tìm hắn, cho nên hắn không bao giờ khóa máy.

Bây giờ hắn lại tắt máy, cô không tìm được hắn.

Suy nghĩ một chút, Nguyệt Trì Lạc gọi một cú điện thoại đến công ty.

"Xin chào, đây là tập đoàn Lạc Tinh..."

Nguyệt Trì Lạc không kiên nhẫn nói: "Tôi tìm tổng giám đốc các cô."

"Xin hỏi cô có hẹn trước không?"

Hẹn trước? Từ khi nào cô muốn tìm hẳn cũng cần phải hẹn trước rồi hả?

Nhíu nhíu mày, Nguyệt Trì Lạc sức nhớ ra, mình chưa bao giờ gọi điện thoại tới công ty tìm A Tuyết, như vậy mọi người ở đây không nhận ra cô cũng phải.

Dẫn lòng xuống, Nguyệt Trì Lạc nói: "Không có hẹn trước, cô cứ nói Nguyệt Trì Lạc tìm, tổng giám đốc các cô nhất định sẽ gặp tôi."

Người phụ nữ trong điện thoại sau khi sửng sốt, có chút khinh thường nói: "Cô cho rằng cô là ai chứ? Mỗi ngày người tới tìm tổng giám đốc chúng tôi không phải mười thì cũng có tám, cô nghĩ rằng tổng giám đốc chúng tôi là ai cũng có thể gặp sao?" Nói xong, 'Bộp' một tiếng cúp điện thoại.

Nghe âm thanh bận máy trong điện thoại, Nguyệt Trì Lạc bỗng chốc vô cùng sửng sốt.

Mỗi ngày người tới tìm tổng giám đốc chúng tôi không phải mười thì cũng có tám...

Mặc dù vẫn biết, dung mạo A Tuyết tuyệt đối là thuộc hàng họa thủy, nhưng bắt đầu từ lúc nào, A Tuyết lại có giá tốt trên thị trường như vậy?

Lại gọi vào số A Tuyết lần nữa, vẫn là khóa máy.

Nguyệt Trì Lạc càng lúc càng ngồi không yên, cuối cùng cô bắt đầu gọi vào một dãy số khác.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Xa Cách

Cái số này, A Tuyết đã từng nói không bao giờ tắt máy, trừ phi hai người có chuyện gì liên quan đến an nguy mới có thể gọi...

Sau khi điện thoại vang lên hai tiếng, trong loa truyền đến giọng nói của Đông Phương Tuyết, có chút nặng nề có chút nóng nảy: "A Lạc?"

"A... A Tuyết..." Đột nhiên có chút cà lăm, Nguyệt Trì Lạc không biết nên làm sao mở miệng.

"A Lạc, xảy ra chuyện gì?" Đông Phương Tuyết đè nén xuống, có chút dè dặt cẩn thận. Cuối cùng lại nói: "Em đang ở đâu?" Rõ ràng rất lo lắng.

Chỉnh đốn lại tâm tình của mình, giọng Nguyệt Trì Lạc rốt cuộc khôi phục lại bình tĩnh: "Không có việc gì, em đang ở nhà."

Lần này, đầu dây điện thoại bên kia im lặng thật lâu, Đông Phương Tuyết cũng không có lên tiếng nữa.

Nguyệt Trì Lạc đang chuẩn bị nói gì đó, thì bên kia đã truyền đến "Tút tut" âm thanh cắt đứt ngang.

A Tuyết cúp điện thoại? Nguyệt Trì Lạc cười sờ sờ lỗ mũi.

Mình có phải hơi quá đáng rồi hay không? Cái số đó biết rõ là không thể gọi, ATuyết nhất định cho là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng hẳn cũng không thể cúp ngang điện thoại của cô nha.

Lại nghĩ đến tấm ảnh chụp và những lời nói của người phụ nữ kia, Nguyệt Trì Lạc nhú chặt chân mày, tâm trạng rối loạn.

Lúc này, điện thoại trên tay rung hai tiếng, Nguyệt Trì Lạc nghĩ rằng Đông Phương Tuyết gọi lại, nhưng khi nhìn đến lại có chút thất vọng nhận điện thoại: "A-lô?"

"Trì Lạc!"

...

Buổi tối, khi Nguyệt Trì Lạc trở về thì đã rất khuya, Đông Phương Tuyết cũng về rồi.

Dẫn vất suốt một ngày Nguyệt Trì Lạc cũng có phần mệt mỏi, không còn tâm tình để hỏi Đông Phương Tuyết gì nữa, cũng không bận tâm đến sắc mặt không tốt của Đông Phương Tuyết, tắm rửa xong liền đi ngủ.

Đến ngày thứ hai, khi Nguyệt Trì Lạc thức dậy thì Đông Phương Tuyết đã đi, lúc này Nguyệt Trì Lạc mới phát hiện ra tình thế nghiêm trọng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Ở Bên Ngoài Cờ Màu Bay Bay (Ý Nói Có Nhân Tình)

Thường ngày, dù thế nào đi nữa Đông Phương Tuyết cũng sẽ tự mình làm bữa ăn sáng cho cô rồi mới đi.

Hôm nay, hăn chưa nói gì đã bỏ đi rồi.

Không nghĩ thêm nhiều, thay đổi bộ quần áo, Nguyệt Trì Lạc chỉ mua vài thứ này nọ mang đến một chỗ ở riêng cho sư huynh.

Trước đây, ngoại trừ A Dạ và ông nội quan tâm cô ra, đồng thời có quan hệ tốt với cô nhất có lẽ cũng chỉ có người sư huynh này.

Hôm nay sư huynh gặp nạn, tuy rằng hiện tại Nguyệt Trì Lạc không giúp gì được cho hăn, nhưng cũng có thể tìm cho hăn một chỗ ở tốt để lánh nạn.

Đưa vài món đồ cho sư huynh, rồi dặn dò mấy câu, sau đó Nguyệt Trì Lạc đi đến sảnh lớn Lạc Tinh.

Ngồi trong xe taxi, Nguyệt Trì Lạc còn chưa kịp bước xuống thì nhìn thấy A Tuyết cùng một người phụ nữ vừa đúng lúc lên xe, Nguyệt Trì Lạc xuống xe định đuổi theo, nhưng cô đi chưa được hai bước chiếc xe đó đã khởi động chạy đi mất.

Nguyệt Trì Lạc vô cùng tức giận, có phần uất ức, nhưng lại không biết nên làm thế nào.

"Tiểu thư, cô vẫn chưa thanh toán tiền đây." Tài xế xe taxi quay xe ngược lại, hỏi có chút nóng nảy.

Vừa rồi xuống xe quá nhanh, vẫn chưa kịp trả tiền.

Cười khổ một tiếng, Nguyệt Trì Lạc lấy tiền thanh toán tiền xe.

Sau đó, tìm một quán cà phê ở đối diện công ty, lúc này mới lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Đông Phương Tuyết.

"Anh đang ở đâu?" Điện thoại vừa được nối, Nguyệt Trì Lạc liền đi thẳng vào vấn đề.

Đầu bên kia ngập ngừng một chút, tiếp theo chính là một giọng nữ ưu nhã: "Tổng giám đốc đi họp rồi."

Ầm vang một tiếng, Nguyệt Trì Lạc có cảm giác như bị Ngũ Lôi đánh thẳng vào đầu.

A Tuyết đi họp? Điện thoại di động lại đưa cho người phụ nữ khác giữ?

Quan trọng hơn là, cô tận mắt thấy hân và người phụ nữ khác lên xe, coi như đi công ty khác họp cũng không đến mức giao điện thoại cho người khác giữ chứ?

Chẳng lẽ hân không biết tắt máy sao?

Khó chịu quá, trước giờ chưa từng bị khó chịu như vậy.

Nguyệt Trì Lạc nổi giận tắt luôn điện thoại, không muốn về nhà.

Vì thế quay lại chỗ sư huynh, vừa đúng lúc có thể chăm sóc tốt sư huynh đang bị thương.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Bệnh Viện Rất Nguy Hiểm

"Sao vậy? Ai chọc em mất hứng?" Nhìn miệng Nguyệt Trì Lạc méo xệch, sư huynh đang lật từng trang sách bỗng ngừng lại, khuôn mặt điển trai hơi trắng bệch, nhưng vẫn tươi cười giống như loài hồ ly.

Nhúu nhúu mày, Nguyệt Trì Lạc nhỏ giọng nói: "Đàn ông các người, có phải đều là trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu bay bay hay không?" (tức là trong nhà có vợ ở ngoài còn nuôi tình nhân)

Thật ra thì, nếu nói A Tuyết ở bên ngoài có cái gì đó, Nguyệt Trì Lạc vốn là không tin.

Nếu quả thật muốn như vậy, xưa kia A Tuyết dứt khoát cứ làm hoàng đế sống trong ba nghìn mỹ nữ không phải tốt sao?

Huống chi đó còn là hợp lý chính đáng, những mỹ nữ ấy đều là như nước lung linh, hấn tội gì đi theo mình chịu khổ?

Nhưng mà bây giờ, Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên không còn tự tin như vậy nữa.

Đều nói một khi yêu sâu đậm, đều sẽ cảm giác lo được lo mất, Nguyệt Trì Lạc bây giờ chính là đang có cảm giác đó.

Sư huynh nhúu mày, nhìn không được cười nhẹ một tiếng, đôi mắt quyến rũ hẹp dài nhướng lên phân nửa: "Em bị người ta đột kích rồi hả? Chắc chắc... Nhìn em bày ra bộ mặt oán phụ này, thật một chút cũng không

hề giống em, nhưng mà lúc này so với trước kia thì ra đáng phụ nữ hơn nhiều. Như vậy đi, nếu không thì gả cho anh?"

"Đi chết đi, đi chết đi!" Đã bị thương thành thế này, còn có tâm tình trêu ghẹo cô.

Giống như hợp với hoàn cảnh, khi Nguyệt Trì Lạc vừa dứt lời, sư huynh đột nhiên ho khan vài tiếng.

"Làm sao vậy?" Nguyệt Trì Lạc đi tới sờ sờ trán của hắn, lúc này mới phát hiện toàn thân hắn nóng hổi.

"Bị sốt sao cũng không nói với em một tiếng!" Lâm bầm nguyên rửa, Nguyệt Trì Lạc hung hăng trợn mắt nhìn hắn, "Em lập tức dẫn anh đến bệnh viện."

"Đừng..." Sư huynh bắt được tay cô, lắc lắc đầu, "Bệnh viện rất nguy hiểm, anh không sao, em đi giúp anh chuẩn bị ít thuốc hạ sốt với nước đá là được rồi."

Nước đá trong nhà có, thuốc hạ sốt phải đi xuống lầu mua.

Đến khi làm xong tất cả cho sư huynh, cơn sốt cũng đã hạ, Nguyệt Trì Lạc mới phát hiện, chết tiệt thời gian không biết từ lúc nào đã qua 12 giờ.

Sau khi về đến cửa nhà thì đã gần 1 giờ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Em Tốt Nhất Nên Cho Tôi Một Lời Giải Thích

Không biết là A Tuyết đã ngủ chưa, Nguyệt Trì Lạc vừa suy nghĩ vừa móc chìa khóa mở cửa.

Nào ngờ chìa khóa mới vừa cắm vào, cửa đã bị người từ bên trong mở ra.

Nguyệt Trì Lạc giựt mình, giương mắt nhìn, một bóng người cao lớn đang đứng chắn ngang giữa cửa, đôi mắt đen như bảo thạch không có một tia cảm xúc nhìn cô.

Không có mở đèn, hai người một đứng ở trong cửa một đứng ở ngoài cửa, mắt to trừng mắt nhỏ.

"A Tuyết..." Nguyệt Trì Lạc nhúc nhích đôi môi, cảm thấy hơi thở Đông Phương Tuyết hôm nay rất không ổn.

Rất lạnh, hơn nữa còn rất hung ác nham hiểm thật là dọa người.

Qua hồi lâu, Đông Phương Tuyết quay người đi vào, hăn vẫn không mở đèn.

Nguyệt Trì Lạc đi theo vào, cô đóng cửa, suy nghĩ một chút rồi đi lại mở đèn.

Ánh đèn chột sáng đột nhiên có chút chói mắt, khi Nguyệt Trì Lạc thích ứng với ánh đèn thì mới thấy rõ sắc mặt Đông Phương Tuyết rất nặng nề nhìn mình, hơn nữa trên người hăn vẫn còn mặc bộ quần áo của ban ngày.

"Anh cũng mới về sao." Nguyệt Trì Lạc cảm thấy rất khó chịu, vốn nghĩ rằng hắn đang chờ cô, nhưng người nào đó lại giống như cô, cũng chỉ vừa mới về đến nhà mà thôi.

Trong nháy mắt cô cúi đầu xuống, không có nhìn thấy tay Đông Phương Tuyết đang siết chặt thành quyền.

Nguyệt Trì Lạc lướt qua Đông Phương Tuyết đi về hướng phòng ngủ, lúc đi tới cửa, Đông Phương Tuyết chợt nói chuyện: "Nguyệt Trì Lạc, em tốt nhất nên cho tôi một lời giải thích vừa lòng."

Giọng nói của hắn rất trầm, rất lạnh.

Giải thích? Hắn nghĩ muốn giải thích cái gì?

Nguyệt Trì Lạc cũng nổi giận, cô tiếp tục đi vào trong, không quay đầu lại nói: "Em cho rằng em không có gì cần phải giải thích, ngược lại, anh nên cho em một lời giải thích đi."

Lời vừa nói ra, hơi thở vốn đã lạnh lại càng lạnh hơn.

Nguyệt Trì Lạc ngừng lại một chút, chỉ cảm thấy sự đè nén trong phòng quá lớn, vì vậy giống như trốn tránh chạy ào vào phòng tắm, khi Nguyệt Trì Lạc trở ra, trong phòng đã không còn bóng dáng của Đông Phương Tuyết.

Cô nhìn sang đại sảnh một chút, một phòng đèn đuốc sáng trưng, nhưng không có bóng dáng người đó.

Ánh mắt nhìn thoáng qua, Nguyệt Trì Lạc thấy trong gạt tàn thuốc trên bàn trà toàn bộ đều là mẫu tàn thuốc đứt đoạn.

Cô nghĩ, cô đã hiểu lầm hắn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

A Tuyết Nổi Giận

A Tuyết, hẳn không có hút thuốc, chỉ khi có xã giao thành thạo mới hút, nhưng tối nay hẳn hút rất nhiều...

Ngày hôm sau, Nguyệt Trì Lạc không có đi ra ngoài, cô làm một bàn đầy thức ăn Đông Phương Tuyết thích chờ hẳn về.

Vất vả đợi đến 10 giờ, khi Đông Phương Tuyết về nhà, Nguyệt Trì Lạc đã hâm nóng đồ ăn đến hai lần rồi.

Đông Phương Tuyết cầm quần áo treo lên giá đỡ, nhìn một bàn đầy thức ăn, thái độ có chút lạnh lùng, "Hôm nay có xã giao, anh đã ăn ở bên ngoài rồi."

Trong phút chốc nhiệt tình tràn đầy biến thành một khối băng.

Không khí trong phòng nháy mắt ngừng trệ, dường như áp lực không ít.

Nguyệt Trì Lạc không thèm nhắc lại, thu dọn một chén một đôi đũa xong, chính mình ăn qua loa một chút.

Buổi tối, bọn họ vẫn ở chung như trước kia, ôn hòa không có gì khác, nhưng Nguyệt Trì Lạc cảm thấy, ở giữa bọn họ có sự bất hòa.

Có sự ngăn cách không rõ ràng.

Loại cảm giác này rất khó chịu, như trong lòng có móng vuốt đang cào cào.

Ngứa một ít, khó chịu một ít, đau một ít.

Qua hai ngày nữa, thấy thái độ Đông Phương Tuyết vẫn lãnh đạm như vậy, Nguyệt Trì Lạc cũng giận.

Vì thế, mỗi ngày cũng bắt đầu đi sớm về trễ, không hề chờ Đông Phương Tuyết, không hề hỏi hăn ăn cơm chưa.

Thái độ cũng lạnh lùng thản nhiên, không còn để tâm đến việc phải giải quyết việc này thế nào như ban đầu nữa.

Cô nghĩ, hăn có thể tự nhiên nổi giận, vì sao cô lại không thể cố tính đùa giỡn.

Hai người về nhà càng ngày càng trễ.

Đến hôm nay, rạng sáng Nguyệt Trì Lạc mới trở về, cuối cùng Đông Phương Tuyết không nhìn được nữa đã bùng nổ.

"Đi đâu?"

Giọng nói của hăn lạnh lùng vang lên trong căn phòng yên tĩnh, mang theo áp lực cùng tức giận.

Nguyệt Trì Lạc sững sốt, không nghĩ hăn có thể nói như vậy, nhúu mày, thản nhiên trả lời: "Tùy tiện đi dạo."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Người Mang Thai Bên Ngoài Là Ai

"Tùy tiện đi dạo có thể đến rạng sáng sao?" Đông Phương Tuyết khí thế bức người.

Nguyệt Trì Lạc cười châm chọc: "Vậy còn anh? Mỗi ngày đều rất trễ mới về nhà thì giải thích như thế nào?"

Phủi phủi bụi trên tay, Đông Phương Tuyết nhìn cô cười lạnh, ánh mắt có chút ý tứ hàm xúc không rõ: "Anh có xã giao."

"Xã giao ư?" Cười nhạo một tiếng, Nguyệt Trì Lạc nói: "Tôi cũng có bạn."

Mỗi ngày mỗi đêm đều có xã giao, xem cô là kẻ ngốc sao?

Đông Phương Tuyết hẳn không phải là quản lí, xã giao cái giống gì?

Hẳn là tổng giám đốc, là BOSS, chẳng lẽ không có nhân viên nào sao?

Trong lòng tức giận mãnh liệt, thiếu chút nữa kiềm chế không được sự tức giận.

Thả cái túi trong tay xuống, Nguyệt Trì Lạc kiềm chế phiền chán, chỉ đi thẳng về phòng.

Đông Phương Tuyết ở phía sau giữ chặt tay cô lại, giọng nói khàn khàn nhưng lại mang theo uy nghiêm không thể kháng cự: "Không được đi gặp hẳn nữa!"

Từ "Hắn" ở đây chỉ rõ là đàn anh ư?

Nguyệt Trì Lạc nhú mày, muốn gỡ tay hắn ra, nhưng phát hiện có cổ thêm nữa cũng chỉ phí sức. Vì thế, bình tĩnh thôi không giãy dụa nữa, dù sao hắn cũng không thể làm cô bị thương.

"Tôi đi gặp ai là quyền tự do của tôi, người cấp trên hằng ngày cùng nhân viên làm chuyện xấu, anh có tư cách gì quản ta?"

Nói đến khúc sau, giọng Nguyệt Trì Lạc bất giác mang theo ủy khuất và sắc bén: "Đông Phương Tuyết! Chẳng lẽ người nuôi bồ nhí, ta lại không thể ngoại tình sao?"

Cơ thể Đông Phương Tuyết cứng đờ, không tự giác nắm tay Nguyệt Trì Lạc càng chặt hơn, ngón tay thon dài trở nên trắng bệch.

Cuối cùng, hắn cúi đầu cười, ôm cơ thể Nguyệt Trì Lạc vào lòng, tiếng cười càng lúc càng lớn.

Cảm nhận được lồng ngực hắn rung động, xoay người lại, Nguyệt Trì Lạc tức giận nói: "Người cười cái gì chứ?"

Đông Phương Tuyết tiếp tục cười: "Anh cười tại vì em ngốc."

"Người mới ngốc, cả nhà người đều ngốc cả!" Nguyệt Trì Lạc nổi điên rồi.

"Cả nhà anh cũng chỉ có em. "

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Không Có Lửa Làm Sao Có Khói

Cả nhà hắc đều ở thời đại cổ xưa kia, phụ vương mẫu hậu của hắc cũng đã qua đời.

Người huynh đệ duy nhất của hắc cũng bị Nguyệt Trì Lạc giết chết.

Đối với Đông Phương Tuyết lúc này, cả nhà hắc, thế giới của hắc, gần như chỉ có một mình Nguyệt Trì Lạc mà thôi.

Nói đến đây, hai người có chút cảm thương, cảm xúc xuống thấp.

Qua hồi lâu, Nguyệt Trì Lạc đánh vỡ trầm mặc.

Mặc dù có chút không tin, nhưng cô vẫn nhin không được hỏi: "Người ở bên ngoài mang thai là ai, thật không phải là anh sao?"

Nếu không phải của hắc, vì sao người con gái kia lại đến tìm mình?

Huống hồ, người con gái đó đúng là đang mang thai.

"A Lạc!" Giọng Đông Phương Tuyết có chút tức giận, xoay người cô lại, để mặt hai người đối diện với nhau, hắc nghiêm mặt nói: "Cuộc đời này của anh cũng chỉ biết có mình em, chẳng lẽ em còn không tin điều đó sao?"

Tuy nói vợ chồng sống chung phải tin tưởng lẫn nhau.

Nhưng ở cái thế giới vàng thau lẫn lộn này, nơi nơi đều là nuôi người thứ ba, dưỡng bồ nhí.

Huống chi Đông Phương Tuyết là người đẹp trai giàu có như vậy, bên ngoài rất có nhiều người đẹp quyết rũ.

Bọn họ cùng nhau vượt qua khó khăn, sinh ly tử biệt.

Tình yêu của bọn họ có thể vượt qua sống chết, vượt qua thời đại.

Nhưng tình yêu lại không vượt qua nổi sự bình yên.

Cuộc sống bình yên như vậy, Đông Phương Tuyết có thích không?

Nếu hần buồn chán, ở ngoài nuôi bồ nhí, thật ra Nguyệt Trì Lạc không nổi trách hần.

Cô sợ điều gì, còn không phải sợ Đông Phương Tuyết chịu không nổi cuộc sống bình yên, nên bị ai đó quyết rũ đi mất.

Cô khó chịu, cô không thích, nhưng cũng không có cách nào.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đông Phương Tuyết Muốn Gì

"Đông Phương Tuyết, sự tin tưởng không phải chỉ nói ngoài miệng đơn giản như vậy, anh cũng phải xem lại anh đã làm ra chuyện gì? Không có lửa làm sao có khói được, không có gì sao lại có việc này, anh có thể mỗi ngày ở cùng với con của người ta sao?"

Hắn không nên cười với người con gái đó, lại còn cười như vậy điệu dàng, chẳng lẽ là giả, nhưng Nguyệt Lạc Trì tận mắt thấy hắn và người con gái đó tươi cười rất ngọt ngào.

Nguyệt Trì Lạc vừa nói vừa cắn môi, thanh âm nhỏ dần: "A Tuyết, cuộc sống bình yên như vậy người có thích không?"

Đột nhiên không thể xác định được.

Vốn là một người đàn ông cao cao tại thượng.

Vốn là một vị Đế vương cai quản thiên hạ.

Vốn là một người không dính bụi trần, nhưng bây giờ phải cùng cô ẩn náu tại một thế giới phức tạp này nên phải bị lây dính tục khí.

Cuộc sống quá bình yên.

Một người đàn ông tuyệt đẹp tài hoa xuất chúng đến như vậy, cô có thể giữ chân được sao?

Nhớ đến một người đàn ông mặc y phục trắng đội vương miện vàng, nhớ đến bàn tay to lớn của người đàn ông kia vung lên là quyết định sinh tử, nhớ đến một ít ký ức tuyệt đẹp làm Nguyệt Trì Lạc đột nhiên cảm thấy khó chịu, trái tim vô cùng đau đớn nổi lên.

Có lẽ hẳn không nên đến đây?

Vốn không thuộc về cô, làm sao có thể cố gắng cưỡng cầu được?

Thật ra có đôi khi, nhìn lại thế giới này, Nguyệt Trì Lạc đột nhiên cảm thấy thật xa lạ.

Giống như chưa từng thuộc về nơi này.

A Dạ và ông nội đã mất.

Nếu về sau không có A Tuyết, cô nghi ngờ mình sẽ sống như thế nào.

Ở tại thế giới xi măng cốt thép này sống qua 20 năm, ngoại trừ căn phòng nhỏ của ông nội, không tìm thấy một chút dấu vết sinh tồn của cô.

Ngoại trừ hai người thân cận nhất, tất cả trí nhớ đều là đen tối cùng đầm máu, mỗi ngày không huấn luyện thì ám sát, ngày qua ngày cuộc sống không thấy ánh mặt trời.

Sự yên tĩnh là một hy vọng xa vời.

Ở thời cổ đại kia, nếu A Tuyết muốn cưới vợ bé có lẽ cô sẽ nhập gia tùy tục mà chấp nhận thôi?

Dù sao, mỗi ngày trông chừng một người sẽ cảm thấy bất an, cũng sẽ mệt mỏi...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

A Tuyết Đừng Lừa Dối Em

Cô không phải làm bằng sắt, mặc dù trái tim kiên cường như sắt, như cuối cùng trong trái tim cũng có một chỗ yếu đuối.

Có lẽ trải qua quá nhiều tối tăm, trái tim này càng thêm nhạy cảm, mềm yếu.

Chỉ khi con người trải qua mất mát, được đến sự ấm áp, mới biết trân trọng những gì đang có.

Sẽ càng thêm không đành lòng.

Nhưng càng thêm bất an.

A Tuyết A Tuyết...

Nếu giờ phút này ở thời cổ đại, sẽ làm sao đây?

Khuôn mặt cô không có cảm xúc.

Nhưng, đôi mắt thì tràn đầy quật cường mang theo chút thâm lương, bán đứng sự bình tĩnh mà cô đang cố gắng ngụy trang.

Nhìn cảm xúc biến hóa trên khuôn mặt của Nguyệt Trì Lạc, trong lòng Đông Phương Tuyết run lên.

Nhìn ánh mắt bất an và hoang mang đến tuyệt vọng của cô, phảng phất như có nhát dao liên tục cửa vào tim hằn.

Đau đớn từng chút chút, đau đến buốt nhói cả trái tim.

"A Lạc." Hân ôm vai cô, giọng nói trầm ồm lộ ra chút đau xót, bàn tay nhẹ nhàng xoa làn da của cô: "Anh muốn duy nhất chỉ có một mình em! Chỉ cần có em, mặc kệ ở trong cung nhìn xuống dân chúng, hay ẩn nấp giang hồ, nơi nào có em chính là nhà của Đông Phương Tuyết."

"Cuộc sống này có em, cũng chính là điều Đông Phương Tuyết này muốn."

Nguyệt Trì nhìn hân chăm chú.

Thấy rõ từng tắc da thịt, từng nét trên khuôn mặt hân.

Nhìn hân trong khoảng cách gần như vậy, so với ngày thường còn đẹp hơn gấp vạn lần.

Bất kể khi nào hân cũng đều xinh đẹp đến mức làm cho người khác tự ti.

Thứ gì xinh đẹp khi đến trước mặt hân đều mất sự rực rỡ.

Hân rất đặc ý, vĩnh viễn đều khiến người khác phải kinh ngạc!

Nhưng, hiện giờ cô không có một chút tâm tình đến thưởng thức vẻ đẹp đó.

"Vậy trên báo là như thế nào? A Tuyết đừng lừa dối em..." Cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất cứ ai lừa dối cô.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Ruột Cuộc Anh Cũng Không Thể Tiến Vào Trái Tim Em

Câu nói sau cùng, cô nói rất nhỏ, như vô ý nói ra, những lời này tiêu tán đi trong không khí.

Trong phút chốc, đèn đuốc trong phòng trên nên rất chói mắt.

Sắc mặt Nguyệt Trì Lạc càng trắng hơn khi bị Đông Phương Tuyết nhìn chăm chăm.

Con người màu đen thật sâu nhìn cô mang theo chút thần sắc mà Nguyệt Trì Lạc nhìn không thể hiểu nổi.

Nhưng cảm thấy có chút kinh hãi.

Ánh mắt này, đã rất lâu rồi cô không thấy được.

Rất lâu lắm rồi.

Cuối cùng Đông Phương Tuyết nhin không được thở dài.

Không biết là bởi vì cô không tin tưởng, hay vẫn là vì trong lòng có chút bất đắc dĩ.

"Cô ta là Nam Cung Tĩnh, là em gái của Nam Cung Dạ."

Qua hồi lâu, hần mới mở miệng.

Giọng nói thản nhiên, nhưng trong lòng càng thêm tăm tối.

Không thể phủ nhận, sự không tin tưởng của cô khiến hấn cảm thấy thất bại.

Hấn nghĩ bọn họ cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy.

Cô có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng hấn, ỷ lại hấn.

Bây giờ, hấn lại giống như trước giậm chân tại chỗ.

Ở Vương triều xa xôi kia, khi hấn vẫn còn là Tứ Vương gia, cô là Tứ Vương Phi, khi hấn cho rằng bọn họ đã trao tình cảm cho nhau.

Thời điểm trao cũng có cả trái tim hấn.

Hấn nói bảo cô tin tưởng hấn.

Cô không có làm được.

Cô không tin tưởng hấn, không nghe theo hấn!

Trước kia và bây giờ đều vậy!

Thời gian thay đổi, cho dù xuyên qua ngàn năm.

Giữa bọn họ một chút tin tưởng cũng không có!

Bỗng nhiên hấn cảm thấy thật bất đắc dĩ tại sao mình lại không thể làm cho cô toàn tâm tin cậy hấn.

Tâm tư của hấn rối bời, trong đôi mắt xinh đẹp là sự tối tăm không tan nổi.

Cuối cùng, hấn mỉm cười với cô.

Thoảng như, hoàn toàn không hề có cảm giác đang cười.

Hắn nói, "A Lạc, ruốt cuộc anh cũng không thể tiến vào trái tim em. Cho dù trước đây hay hiện tại. Anh làm tất cả mọi chuyện để cho em tin tưởng anh, nhưng vì một sai lầm, nên em cuối cùng cũng không tin tưởng anh! Em không tha thứ cho anh. Số điện thoại kia, trừ trường hợp chúng ta gặp phải nguy hiểm đến tính mạng, nếu không cả đời này cũng không cần dùng đến."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Em Không Tin Anh

Hắn lấy ra một tờ báo, chỉ vào bức ảnh chụp mặt hắn và Nam Cung Tĩnh nói: "Vì một tờ báo này, vì một bức ảnh, bởi vì một chút chuyện như thế, ngay cả số điện thoại đó em cũng gọi đến? Nguyệt Trì Lạc em có nghĩ cho anh không? Ruốt cuộc em có để ý đến cảm nhận của anh khi nhận được cuộc điện thoại kia không? Em không có một chút tin tưởng anh? Cho đến bây giờ cũng chưa từng có. Anh làm nhiều chuyện như vậy, lại không bằng một chuyện này. A Lạc, không chỉ có em mới biết mặt mũi, anh cũng thế."

Nghe vậy, Nguyệt Trì Lạc có chút ngơ ngác nhìn Đông Phương Tuyết, trong lòng lạnh buốt.

Không rõ cảm giác gì.

Có chút khổ sở, có chút cảm giác mất mát.

Bởi vì sao.

Nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Đông Phương Tuyết, trong nháy mắt, ngực hít thở không thông giống như đau đớn xuyên qua đáy lòng.

Rất đau, rất đau, thật sự rất đau...

Đông Phương Tuyết lẳng lặng đối diện với cô, đôi mắt sâu thẳm làm người khác không rõ ruốt cuộc đang nghĩ gì.

Hai đôi mắt đẹp, hai loại vẻ mặt khác nhau.

Trong không trung đối diện, giao nhau, dây dưa...

Tất cả mọi lời nói đều tập trung toàn bộ ở đôi mắt.

Sau đó là một khoảng trầm mặc, so với bình thường làm cho người khác chút hít thở không thông.

Một lát sau, Nguyệt Trì Lạc có chút lạnh lùng mở miệng: "Em không quan tâm anh? A Tuyết, thì ra anh nghĩ em như vậy."

Cô nở nụ cười, tươi rói xán lạn khiến Đông Phương Tuyết cảm thấy đau lòng.

Hắn vươn tay ra, muốn chạm vào cô, nhưng bị cô đẩy ra.

Cô nói: "Kỳ thật em tin anh, em chỉ là không yên tâm mà thôi. Sợ anh không thích cuộc sống bình thản như vậy, sợ anh sớm hay muộn gì cũng có ngày chán ngán cuộc sống như thế này. Thế giờ này quá nhiều cảm dỗ mà anh lại quá xuất sắc. Em chỉ sợ anh bị quyết rũ thôi."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương - 251

Dù là Nguyệt Hoa Dạ hay là Nguyệt Trì Lạc, vận mệnh của các nàng đều là một cuộc gặp gỡ bất ngờ đầy hoa lệ. Chuyện tình cảm của các nàng, là được ông nội dùng cả đời đổi lấy, nửa cái mạng mang đến hạnh phúc cho A Dạ, nửa cái mạng còn lại thì đổi lấy cho A Lạc một thế giới không còn cảnh chém giết máu tanh.

Ông nội vất vả tâm sức, A Lạc hiểu, vì vậy nàng ngoan ngoãn nghe theo, như nàng đã nói, chuyện xuyên không này, cũng giống như bị cưỡng bạo, nếu không thể phản kháng, vậy thì hưởng thụ thôi.

Ở cổ đại, hết ăn lại nằm, không tranh quyền thế, nàng làm vô cùng nhàn nhuỷ, cha mẹ không thương không cưng chiều, tùy. Tỷ muội không thân thiết, cũng chả sao, Thập Thất có nghe lệnh hay không, cũng mặc. Chỉ cần ăn được ngủ được, người không đụng vào nàng, nàng cũng lười phải liếc mắt đến họ, sau khi xuyên qua nàng rất lười, nhưng "Lười" mà được hạnh phúc.

Bữa tiệc Thiên Kim, nam tử giẫm lên ánh mặt trời mà đến, lười biếng tùy tính, phóng đảng không kèm chế được, khiến A Lạc thích giống như sùng bái thần tượng, không vì lí do nào khác, chỉ thấy thoải mái, vừa mắt.

Một bữa tiệc Thiên Kim, A Lạc lần đầu tiên gặp gỡ Tứ Vương Gia - Đông Phương Tuyết, từ đó A Lạc bị kéo vào cuộc tranh đấu hỗn loạn, được phong làm hôn thê của Tứ Vương Gia, thì ra đều do nàng giả vờ đơn thuần ngu ngốc gây họa, nhưng, là phúc hay là họa đây?

A Lạc quật cường, A Lạc bướng bỉnh, A Lạc tự nguyện trang... Mọi thứ về nàng, ai lại không yêu, cho nên A Tuyết kiêu ngạo, cô tịch cũng đã yêu.

A Lạc, không cao quý dịu dàng như Nguyệt Hình Nhu, không có nhan sắc khuynh thành như Tống Chỉ Thi, ngược lại, nàng rất bình thường, bình thường đến nỗi nếu lẫn vào đám đông sẽ rất khó nhận ra, nhưng lại làm cho Tiêu Dao Công Tử - Huyền Chi Thất nước Đông Phương, Tứ Vương Gia - Đông Phương Tuyết động lòng.

Mọi người đều biết A Lạc thích Huyền Chi Thất, nhưng bọn họ không biết, chỉ là thích mà thôi, thích giống như sùng bái thần tượng vậy, cho nên sẽ không muốn đoạt lấy, sẽ không có tạp niệm, nếu không, đó lại là yêu rồi.

Yêu cùng thích, A Lạc phân biệt rất rõ ràng, cho nên nàng yêu A Tuyết.

Trong tình yêu, nàng làm cho người ta thương tiếc, quật cường bảo vệ A Tuyết, bởi vì nàng yêu hẳn, không chút tạp niệm yêu cả thể xác lẫn tinh thần, đau lòng mà giả định một phong hưu thư, bởi vì nàng yêu hẳn, nhìn bóng lưng cô tịch lạnh lùng của A Tuyết, nàng ôm hẳn, cho hẳn sự ấm áp, bởi vì nàng yêu hẳn... Làm tất cả, đều là bởi vì nàng yêu hẳn.

A Lạc không yêu thì thôi, đã yêu thì quyết một lòng, không sợ quyền thế, không sợ hiểm ác, chỉ vì yêu.

Một câu "Hạnh phúc của nàng, ta sẽ phụ trách, " A Tuyết đã hiểu trái tim nàng, mà câu nói nỉ non "Trao đổi hạnh phúc, có thể lâu dài sao?" của A Lạc đã khiến A Tuyết hiểu rõ nội tâm hỗn loạn của A Lạc, nàng sợ, sợ hạnh phúc này tới quá nhanh, cũng sẽ mất đi thật nhanh, hạnh phúc này quá không chân thực.

Biết A Lạc làm tất cả vì mình, A Tuyết cũng biết, cho nên, hẳn tranh vị, bởi vì A Lạc cần; từ chối qua lại với Tống Chỉ Thư, bởi vì A Lạc không thích,

Cự tuyệt phụ hoàng nạp phi cho hần, bởi vì A Lạc sẽ ghen... Tất cả, cũng là vì A Lạc, bởi vì hần yêu tiểu thê tử khác người này.

Câu hỏi nàng luôn tìm kiếm đáp án —— Tại sao lại gả cho A Tuyết, đã bị Tổng Chỉ Thư giải đáp, cố sức phản bác từng sự thật tàn nhẫn, nhưng vẫn không thể phản bác một câu của nàng ấy "Người xác định A Tuyết yêu người sao?" A Tuyết chưa bao giờ nói yêu nàng, hần thật sự yêu nàng sao?

Mê mang nàng muốn trốn chạy, nhưng lại bị Tổng Chỉ Thư hãm hại, nhìn A Tuyết vì nàng mà biến mất ở thâm cốc sâu không thấy đáy, tim đau đến vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, giây phút đó nàng mới biết, A Tuyết thật sự yêu nàng, hơn nữa còn rất yêu rất yêu, cũng y hệt như nàng yêu hần vậy, nhưng nếu yêu đã bị tan vỡ một nửa, thì sao gọi là yêu nữa!

Mất đi A Tuyết, nàng như không còn sức sống, chết lặng đối mặt với mọi người.

Bất quá A Tuyết vẫn còn sống, kết cục của bọn họ được trọn vẹn!!!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (1)

Vào một ngày thời tiết trời trong nắng ráo, xen lẫn ánh sáng mặt trời rực rỡ.

Nguyệt Trì Lạc lười biếng ngồi vùi ở ghế sofa xem phim truyền hình trên đài Mang Quả để giết thời gian, thật ra thì kể từ sau khi kết hôn với Đông Phương Tuyết, cô vẫn luôn có một cuộc sống của người phụ nữ cao quý ăn không ngồi rồi.

Cuộc sống an nhàn như vậy đã trôi qua được một thời gian, trong đó thỉnh thoảng cũng sẽ có hoang mang, sẽ có mê mang mờ ảo, mê mang về sự chém giết đẫm máu của nửa đời trước rốt cuộc là chân thật hay là hư cấu, hoặc cũng có thể, những thứ này thật ra chỉ là một giấc mộng?

Mà sau khi tỉnh mộng, cô không phải là đặc công hay sát thủ gì đó nữa mà cô chỉ là Nguyệt Trì Lạc, chỉ là một người phụ nữ bình thường, chỉ là vợ của Đông Phương Tuyết!

Đông Phương Tuyết.

Khi trong đầu thoáng hiện ra cái tên Đông Phương Tuyết này, Nguyệt Trì Lạc không kiềm được đã nhếch môi cười.

Trong lòng mỗi người đều có một người quan trọng của riêng mình, và mỗi khi bạn nghĩ đến người đó thì bạn sẽ không tự giác được mà trên môi nở một nụ cười thật ngọt ngào, ánh mắt sáng ngời và ấm áp, sự mềm mại ấm áp đó được len lỏi vào trong lòng, cảm giác này quả thực rất kỳ diệu.

Nên biết rằng, dù là bản thân Nguyệt Trì Lạc hay là khi Nguyệt Trì Lạc đã trở thành vợ của Đông Phương Tuyết, hai mẫu người này đều nhất định là không bình thường.

Khi đó.

Nguyệt Trì Lạc đã nghĩ rằng, có thể cùng Đông Phương Tuyết sống một cuộc sống bình lặng như vậy cho đến suốt đời.

Cho nên khi mọi thứ kéo tới mới có thể không kịp trở tay như thế.

‘Có đôi khi, thỉnh thoảng tôi sẽ tin tưởng mọi thứ đều có điểm dừng, gặp nhau rồi xa nhau đều có thời điểm, không có gì có thể vĩnh viễn bất diệt...’

Tiếng chuông điện thoại di động quen thuộc vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, lại còn là một dãy số xa lạ.

Tầm mắt nhìn lướt qua trên màn hình, Nguyệt Trì Lạc uể oải nhận điện thoại: "A-lô, Nguyệt Trì Lạc xin nghe..."

20 phút đồng hồ sau cô có mặt tại Starbucks, và nửa tiếng sau đó...

"Đông Phương Tuyết vốn không hề tự nguyện sống chung với cô, ngay cả một buổi hôn lễ bình thường anh ấy cũng không muốn tổ chức cho cô, tại sao cô còn phải một lòng muốn chiếm lấy anh ấy? Nếu không phải vì cô là phó tổng giám đốc Lạc Tinh thì tổng giám đốc đã một cước đá bay cô từ lâu rồi..."

Nguyệt Trì Lạc và Đông Phương Tuyết quả thực là không có tổ chức hôn lễ, chỉ có được chứng nhận đơn giản, hơn nữa lại còn là được chứng nhận bí mật.

Nhưng không ngờ, một chuyện như không có tổ chức hôn lễ, lại biến thành lý do để người khác gây chia rẽ tình cảm của họ.

"Im lặng tức là đồng nghĩa với thừa nhận? Này, sao cô không lên tiếng?"

Cô gái nọ chớp chớp mắt, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không biểu cảm nhưng có một loại đơn thuần và cố chấp của Nguyệt Trì Lạc.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (2)

Trên môi Nguyệt Trì Lạc vẫn giữ ý cười thản nhiên như từ đầu đến giờ.

Cô thật không ngờ, trong cuộc đời của mình lại có thể gặp gỡ Tiểu Tam.

Chắc.... chắc.

Cô vừa cảm thấy mới mẻ, nhưng bởi vì mục tiêu của đối phương là Đông Phương Tuyết vì thế lại cảm thấy có chút không thú vị.

Dù sao đó cũng là A Tuyết của cô.

Cùng lúc bị hai loại cảm xúc tập kích, khiến cho trong lòng cô dâng lên một luồng hỏa khí không tên.

Cô nheo nheo mắt, cắt ngang lời của cô gái đang nói không ngớt miệng kia: "Tôi không muốn nghe cô nói nhảm."

Ý của Nguyệt Trì Lạc là: Cô có thể đi rồi!

Thế nhưng cô gái ấy lại không thềm đếm xỉa đến ẩn ý của Nguyệt Trì Lạc, bưng lên cà phê bình tĩnh thông thả nhấp nhẹ một hớp: "Tôi biết lời như thế thì không có ai muốn nghe, nhưng mong cô hãy nghe tôi nói hết trước đã."

Lại còn xem nhẹ ý kiến của mình?

Chắc, cũng đúng, người ta có chuẩn bị mới tới, làm sao có thể bị ba hai câu nói của mình đuổi đi chứ?

Nguyệt Trì Lạc nguy hiểm híp híp mắt.

Cô là một sát thủ, là đặc công, chứ không phải là quý bà vô công rồi nghề giống như bề ngoài hiện nay!

Cô cũng từng giết người vô số.

Sự chết chóc đâm máu đã ăn sâu vào trong máu, luyện thành một con người lạnh lùng và ngoan tuyệt.

Nếu như là ngày trước, cô sẽ không chút do dự mà giết chết cô ta.

Nhưng hiện tại, cái loại máu tanh đó đã được thời gian dài mài mòn rèn luyện, bị cô ẩn nhẫn che giấu rất tốt.

Nhìn cô gái ở đối diện vẫn đang lảm nhảm, trong đầu Nguyệt Trì Lạc thoáng qua một tia sát khí.

Cô cũng có ý nghĩ muốn giết người con gái này, nhưng cảm thấy thực sự không đáng giá.

Muốn cô ra tay, vẫn chưa có ai trả nổi được giá tiền này.

Rũ xuống hàng mi, khẽ nhắm một hớp cà phê, Nguyệt Trì Lạc ngược lại tập trung tinh thần cao độ để nghe cô bé ở đối diện đang lải nhải không ngừng miệng, giảng đạo lý về ‘chuyện tình yêu’ của Đông Phương Tuyết chồng của Nguyệt Trì Lạc cô cùng với người phụ nữ khác.

Thay lòng đổi dạ?

Lâu ngày sinh tình?

Đông Phương Tuyết sẽ thay lòng đổi dạ?

Đông Phương Tuyết sẽ yêu thương người khác?

Một người đã vì mình mà ngay cả mạng cũng không cần, nay lại phản bội mình?

Nếu như Đông Phương Tuyết cũng không thể tin nổi, vậy thì trên đời này còn ai có thể tạo được lòng tin cho cô nữa?

Nghĩ tới đây, đột nhiên Nguyệt Trì Lạc không còn hứng thú để nghe tiếp nữa.

Nhếch môi cười lạnh, cô không nhiệt tình nhưng cũng không mình để sao lãng ngắt lời người đối diện: "Thưa cô, chuyện cười mà cô kể chẳng buồn cười chút nào..."

Chuyện cười!

Đông Phương Tuyết có người phụ nữ khác, vậy mà theo ý cô ta đây chỉ là một chuyện cười!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (3)

Một người đàn ông có thể sánh như một vị Thần, lại đi ngoại tình?

Không phải Nguyệt Trì Lạc không tin Đông Phương Tuyết sẽ thay lòng, mà là không tin Đông Phương Tuyết đi ngoại tình.

Một người kiêu ngạo như vậy, dù cho có muốn thay lòng thì cũng sẽ đường đường chính chính mà làm, tuyệt đối sẽ không phản bội mình vụng trộm lén lút đi ngoại tình!

Cô bé ngồi đối diện sững sờ ngơ ngác, nhìn lên nhìn xuống liếc mắt đánh giá Nguyệt Trì Lạc, sau đó nhúu nhúu đôi lông mày đậm đen: "Cô đúng là rất xinh đẹp..." Trong lời nói mơ hồ còn có thể nghe ra một chút ghen ty: "Có điều, có xinh đẹp cỡ nào đi nữa, bất kể là người hay là đồ vật, nhìn lâu cũng sẽ thấy chán..."

"Cho dù trước kia tình cảm cô và A Tuyết rất tốt, nhưng cô có nghĩ tới hay không, cái loại tình yêu này nọ này cũng có thời hạn bảo đảm chất lượng, khi thời hạn bảo đảm chất lượng đã hết, còn dư lại cũng chỉ có trách nhiệm cùng nghĩa vụ, sự hấp dẫn ở bên ngoài quá lớn, có những người đàn ông không phải là họ không thể ly hôn, mà là vụng trộm mới cảm thấy kích thích..."

Nguyệt Trì Lạc nhúu mày: "Vụng trộm mới cảm thấy kích thích?"

Cô gái cười khẩy nói tiếp: "Tục ngữ từ xưa có câu: Thê không bằng thiếp, thiếp không bằng kỹ, kỹ không bằng trộm. Đàn ông, không phải đều

là như vậy sao?"

"Cô cho rằng, A Tuyết và những đàn ông khác sẽ có chỗ khác nhau ư?"

Câu nói sau cùng của cô gái vừa dứt, thì Nguyệt Trì Lạc cũng thoáng nhú nhú mày.

A Tuyết?

Đó là tên gọi thân mật chỉ dành riêng cho cô, nay lại có thể dễ dàng bị người khác lấy ra gọi như thế?

"Có lẽ trước kia A Tuyết yêu cô cho nên mới phải bằng lòng đăng ký kết hôn với cô, nhưng bây giờ rất rõ ràng, người anh ta yêu chính là chị tôi. Nếu như không yêu, sao có thể ngầm cho phép những lời đồn đãi của nhân viên trong công ty nói chị tôi là một người bạn đặc biệt khác? Nếu như không yêu, trước kia mỗi khi xã giao tiệc tùng dẫn theo bên cạnh đều là thư ký, nhưng bây giờ tại sao lúc nào cũng dẫn theo chị tôi đi?"

"Anh ta chưa bao giờ dẫn theo cô tham gia bất kỳ hoạt động công chúng nào, điều này nói rõ anh ta vốn không hề muốn công khai có quan hệ với cô. Nếu không phải bởi vì các người đã có đăng ký kết hôn, cô nói xem, A Tuyết còn thêm muốn trở về căn nhà kia của các người sao?"

Nghe cô gái nọ nói một tràng giống như đọc thuộc lòng lời kịch, Nguyệt Trì Lạc thầm cười ở trong lòng.

Ngầm cho phép?

E là A Tuyết căn bản cũng lười đi tranh cãi rồi phải giải thích chẳng?

Về phần tiệc tùng xã giao.

Cái này thì có thể đại biểu cho cái gì chứ?

Nghĩ tới đây, trên gương mặt tuyệt mỹ của cô hiện lên nụ cười nhợt nhạt như không có gì đáng kể.

Nhưng trong lòng mơ hồ như đang bốc hỏa.

Cuối cùng vẫn là, đã nổi giận rồi!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (4 5)

Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu lướt nhanh đánh giá cô bé ở đối diện, rồi hỏi, "Cô tên gì?"

Đôi mắt hẹp dài, đồng tử đen sẫm, lúc hơi nhướng lên trong đó như có sóng nước lưu chuyển, thật là xinh đẹp không gì sánh bằng.

Cô gái nọ chột ngẩn ngơ, bị sắc đẹp trước mắt làm cho mê hoặc, trong mắt lóe lên sự kinh ngạc, không chút suy nghĩ liền trả lời: "Nam Cung Huyền."

Sau khi nói xong, Nam Cung Huyền mới phát hiện mình bị đối phương sỏ mũi dẫn đi, buồn bực thầm rửa trong lòng rồi quay lại chủ đề ban nãy: "Có lẽ cô cho rằng tôi lừa cô, nếu như không tin, bất cứ lúc nào cũng có thể đi điều tra. Tin rằng với tư cách là tổng giám đốc tiền nhiệm ở tập đoàn Lạc Tuyết của cô, muốn nghe ngóng chút tin tức hẵn là rất đơn giản..."

Nam Cung Huyền vừa dứt lời liền nhìn chăm chăm Nguyệt Trì Lạc.

Nguyệt Trì Lạc cũng nhìn lại cô.

Cô bé ở đối diện chỉ khoảng 17, 18 tuổi, có một đôi mắt sáng trong suốt kiên định, kèm theo chút khôn khéo và mưu mẹo, cho dù lẫn lộn giữa cuộc đời này cũng không thể hoàn toàn bị vẩn đục, đôi mắt này, thậm chí có thể coi là một đôi mắt thuần khiết.

Có thể nhìn ra, Nam Cung Huyền này chưa hẳn là người xấu.

Chỉ cần không phải là ác ma giết người không chớp mắt, theo ý cô thì đó có lẽ còn tốt hơn so với bản thân mình rồi.

"... Nam Cung Huyền."

Nam Cung? Họ Nam Cung?

Nguyệt Trì Lạc bỗng nhớ tới một người, người nọ có dung nhan tuyệt mỹ như băng tuyết, hẳn cũng họ Nam Cung, gọi là Nam Cung Dạ, hơn nữa cũng là một người đối kiếp! (xuyên qua ý)

Nam Cung Dạ giờ phút này đang ở cổ đại hay hiện đại?

Vấn đề này hoàn toàn chỉ thoáng qua trong đầu cô, không hề có ý muốn tìm hiểu đến cùng.

Nguyệt Trì Lạc im lặng không nói, Nam Cung Huyền vẫn đang nhìn Nguyệt Trì Lạc, dường như muốn nhìn xem cô sẽ bày tỏ thái độ như thế nào, cho nên cũng im lặng theo, trong chốc lát không khí trên mặt bàn như có chút đóng băng.

Cuối cùng sau khi uống xong hai ly nước lọc, Nguyệt Trì Lạc chớp mắt nhìn vào trong ánh mắt mong đợi của Nam Cung Huyền, lạnh nhạt hỏi: "Những lời này ai bảo cô đến nói với tôi? Chị cô sao?"

Nói một tràng y hệt học thuộc lời kịch như thế, làm sao có khả năng là Nam Cung Huyền tự mình nghĩ ra?

Là cô ta quá ngu, hay cho rằng Nguyệt Trì Lạc mình là đồ ngốc đây?

"Không, chị tôi sẽ không bao giờ làm chuyện này. Chỉ vì tôi thấy không vừa mắt mà thôi, không vừa mắt là rõ ràng A Tuyết đã không còn yêu cô nhưng vẫn phải chịu trách nhiệm mà ở lại bên cạnh cô, cho nên tôi mới tới đây nói với cô đấy."

Nam Cung Huyền cố sức phủ nhận, nhưng trên mặt thì có loại kích động đặc thù của tuổi trẻ.

Tuy rằng tôi biết chị tôi cũng có phần không đúng, chị ấy không nên chen chân vào giữa hôn nhân của hai người, cho dù muốn, cũng nên chờ sau khi hai người ly hôn đã... Nhưng mà, đàn ông họ không kiểm chế nổi thì sao có thể trách phụ nữ đây?"

Khi nói Nam Cung Huyền thể hiện ra một lòng đầy căm phẫn, rất giống như có mối thù sâu đậm với loại đàn ông ra ngoài ngoài tình vậy.

Nguyệt Trì Lạc nghe mà chỉ cảm thấy buồn cười.

"Cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"17."

Là độ tuổi như hoa nở, vẫn còn là một đứa bé choai choai.

Lấy lại bình tĩnh, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy không cần thiết phải lãng phí thời gian với một đứa bé.

Cô vừa định lên tiếng, nhưng Nam Cung Huyền đã đi trước một bước.

Nam Cung Huyền mở kéo phéc-mơ-tuya của chiếc ba lô, lấy trong túi ra một tờ tạp chí gấp rất ngay ngắn trải ra ở trên mặt bàn, ngón tay thon dài chỉ vào phía trên mặt ảnh, giọng nói kèm theo chút đắc ý: "Tôi biết cô sẽ không tin, cho nên mang theo bằng chứng tới đây."

Có lẽ Nam Cung Huyền này không hề đơn thuần giống như mình nghĩ.

Nguyệt Trì Lạc hơi giật mình, nhìn sang theo ngón tay mảnh khảnh của Nam Cung Huyền chỉ.

Bức ảnh lớn chụp một nam một nữ chiếm hết hơn nửa đầu đề trang báo.

Người phụ nữ trên mặt báo có một khuôn mặt có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, tay cô ta đang khoác với một người đàn ông cũng tuấn mỹ như một vị Thần, đầu hơi ngẩng lên, mím nhẹ cánh môi đỏ mọng, mắt ngọc mảy ngài, trong đôi mắt phượng long lanh nước thể hiện rõ cảm xúc, có một loại lực xung kích khiến ai nhìn vào cũng không thể chống cự nổi.

Nhiều năm qua, cảm xúc trên mặt Nguyệt Trì Lạc vẫn luôn là lạnh nhạt hờ hững đến không thể nào lạnh nhạt hơn nữa, cho tới bây giờ cũng vẫn lạnh nhạt như thế, thậm chí còn rất nhạt nhẽo.

Cho dù từng có cảm xúc sâu nặng với người bên cạnh đi nữa, nhưng cũng phải ẩn giấu sâu trong tận đáy lòng.

Cho tới bây giờ, cô cũng chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào mà có thể như thổ lộ ra hết cảm xúc vừa lại như kín kẽ không hề biểu hiện gì!

Bỗng nhiên phát hiện có chỗ hơi khác thường.

Nhìn xuống chút nữa, mỗi một tấm hình, trên từng cảnh tượng, đều là người đàn ông tuyệt mỹ y hệt như Thần cùng biểu tình phong phú của người phụ nữ nọ, mập mờ không rõ, góc độ không đồng đều.

Thở nhẹ ra một hơi, cô nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Huyền, nhíu mày hỏi: "Chỉ có những thứ này?"

Hình như những thứ này vẫn còn chưa đủ?

Nét mặt Nam Cung Huyền lộ vẻ kinh ngạc: "Chẳng lẽ bao nhiêu đây còn chưa đủ?"

Mình thật không hiểu, những tấm hình chụp ở trên này cũng đã đủ mờ ám rồi, tại sao thái độ người phụ nữ này lại vẫn cứ như không sao cả thế?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (6, 7, 8)

Nguyệt Trì Lạc lại cười nói: "Người chụp ảnh rất chuyên nghiệp, góc độ cắt ghép cũng rất khéo léo."

Vừa đủ mập mờ, vừa đủ làm cho người ta hiểu lầm.

Quy mô của tập đoàn Lạc Tinh rất hùng vĩ, trong đó có không ít mấy nhà kinh tế là người nổi tiếng đã ký hợp đồng với công ty, bản thân Đông Phương Tuyết hiện đang ở tại cái xã hội này, và có chức vị như thế, thỉnh thoảng cùng quý cô xinh đẹp nổi tiếng, thậm chí có xì căng đan với nữ minh tinh cũng là điều khó tránh khỏi, suy cho cùng, ai có thể ngăn cản được miệng của giới truyền thông?

Huống chi, chỉ cần người có tâm đưa đường dẫn lối, có người bị lợi dụng cũng không phải là không có khả năng.

Nguyệt Trì Lạc không phải kẻ ngốc, đương nhiên biết vấn đề của những tấm ảnh mờ ám này chỉ là do góc độ tạo thành.

Cô tin tưởng Đông Phương Tuyết, trừ phi tận mắt nhìn thấy, nếu không tuyệt đối sẽ không tin!

Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt người đàn ông trên mặt báo đang cúi đầu tươi cười nói chuyện với người phụ nữ xinh đẹp kia, trong lòng Nguyệt Trì Lạc vẫn cảm thấy cực kỳ mất hứng.

Tiếp tục nhìn xuống.

Tay người phụ nữ xinh đẹp thuần khiết đang với lên kề vào tai người đàn ông tuấn mỹ nói gì đó, bởi vì chiều cao không bằng vì thế người đàn ông hơi cúi đầu xuống nghiêng tai chú ý nghe, ánh mắt thật nhu hòa, tóc rơi rớt lòa xòa trước trán, mi tâm còn nổi lên nốt Chu Sa, tỏa ra ánh sáng vô cùng diễm tuyệt.

Ở tám kinh kế tiếp, vẫn là cùng một cảnh tượng đó.

Hình như hai người đang trao đổi gì đó, trên môi người phụ nữ nọ nở nụ cười rất tươi tắn và thoải mái y hệt như trẻ con, cười đến nỗi ngã dựa vào vai của người đàn ông ấy.

Đó là một khuôn mặt tròn tròn xinh xắn, đó là một khuôn mặt đầy sắc thái phong phú rất nổi bật.

Tay đang cầm cái ly của Nguyệt Trì Lạc không ý thức siết chặt lại, mặc dù biết rõ bên trong việc này nhất định là có hiểu lầm.

Nhưng vào giờ phút này nhìn thấy A Tuyết cười nói dịu dàng với người phụ nữ khác như thế, trong lòng vẫn cảm thấy nhói đau đến không thể chịu được.

A Tuyết đang cười với phụ nữ khác?

Không phải là nụ cười qua loa cho có lệ, mà là nụ cười chân thật, nụ cười mà chỉ có khi đối diện với người rất thân thiết mới có thể nhu hòa và chân thật như thế.

Thật sự, thật sự là không nên chờ đợi ở hiện đại sao?

Trong cái thế giới xa hoa đồi trụy này, dù là A Tuyết cũng không cường nổi sự hấp dẫn sao?

Phải có bao nhiêu tình yêu mới có thể chịu đựng nổi thử thách đây?

Người ta nói, tình yêu có thể trải qua đủ mọi thử thách, nhưng không vượt qua nổi nước chảy đá mòn vô vị.

Chống chọi nổi với gió mưa, nhưng lại không chịu nổi cơn sóng nhỏ tầm thường.

A Tuyết, A Tuyết..... Thật sự đã chán ghét rồi sao...

Chẳng lẽ A Tuyết cũng như vậy sao?

"Nhìn thấy chưa." Thấy Nguyệt Trì Lạc im lặng không nói, Nam Cung Huyền có phần hơi đắc ý.

Nguyệt Trì Lạc đảo mắt liếc nhìn Nam Cung Huyền, trong mắt như có lưỡi dao phóng ra, trong khoảnh khắc có thể giết người trong vô hình, trong lòng Nam Cung Huyền chợt hoảng loạn, biểu cảm trên mặt cũng đông cứng lại.

Sắc mặt Nguyệt Trì Lạc vẫn không hề có cảm xúc gì, chỉ thản nhiên lần nữa dời mắt vào lại trên tờ báo, hai hàng lông mày từ từ nhíu lại như đang có điều suy nghĩ. A Tuyết chưa bao giờ cười với người phụ nữ nào khác ngoài cô.

Lại còn cười dịu dàng như thế?

Hơn nữa, nụ cười đó vấn đề không phải là do góc độ, mà là cười thật lòng.

Nhấp nhẹ vào miệng ly nước trong tay, cô rời khỏi mặt báo ngược lên đôi mắt có vẻ lưỡi biếng uể oải, hỏi: "Tại sao chị cô không đến tìm tôi?"

Nam Cung Huyền nói: "Nếu quả thật chị tôi tới tìm cô, vậy không phải là tự rước lấy danh hiệu Tiểu Tam ư, sao tôi có thể để chị ấy đến tìm cô được?"

"Chị cô biết cô đến tìm tôi không?"

Mắt Nam Cung Huyền chợt lóe sáng, nhưng lập tức cười nói: "Chị tôi không biết. Nhưng dù thế nào thì hai người cũng không thể tiếp tục kéo dài như vậy được nữa, cô xem chuyện này nên giải quyết như thế nào đây?"

Nguyệt Trì Lạc nhướn mắt lên nhìn thẳng tới Nam Cung Huyền, thờ ơ hỏi: "Cô nghĩ tôi nên giải quyết như thế nào..."

"Đương nhiên là muốn cô tự mình chủ động ly hôn!"

Nghe xong lời này, Nguyệt Trì Lạc không mặn không nhạt bật cười: "Thưa cô, có phải cô quá ngốc hoặc có phần quá ngây thơ rồi hay không?"

Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên không thể hiểu nổi mình lại có thể kiên nhẫn với cuộc nói chuyện vô vị thế này những 30 phút, chẳng lẽ do gần đây quá nhàm chán ư?

Xem ra nên tìm cho mình chút niềm vui rồi.

Nguyệt Trì Lạc cười lạnh đứng dậy.

"Đợi một chút!" Nam Cung Huyền vươn tay tới kéo tay áo Nguyệt Trì Lạc, nhưng khi tay sắp chạm được đến ống tay áo thì lại bắt hệt, nhìn lại bàn tay trống rỗng của mình trên mặt Nam Cung Huyền thoáng qua nét trầm tư.

"Có thể cô không tin lời tôi nói, nhưng nếu chuyện này là thật thì sao?"

Vì đang là buổi chiều, trong Starbucks chỉ có lựa thưa vài người khách.

Giọng của Nam Cung Huyền tuy rất lớn, nhưng chỉ có mấy nhân viên phục vụ hiếu kỳ nhìn tới.

Lúc đó, Nguyệt Trì Lạc đã đi tới cửa lối ra, thậm chí cửa cũng được nhân viên phục vụ mở sẵn, nhưng Nguyệt Trì Lạc lại bị câu nói kế tiếp của Nam Cung Huyền thành công giữ lại bước chân.

"Cô có nghĩ tới hay không, nếu như không phải sự thật, nếu như không phải sợ bị cô phát hiện, vậy tại sao Đông Phương Tuyết cần phải ngăn chặn không cho phép kỳ báo này phát hành?"

Ánh mặt trời xuyên suốt qua cửa kính thủy tinh như có vô số ánh sao sáng vẩy lên khắp người, khiến cho bóng dáng của cô được khắc họa lên một bóng râm mờ mờ.

Khoảnh khắc khi cô quay đầu lại, ánh mắt linh hoạt và sắc bén như lưỡi đao thẳng tắp ghim vào trên mặt Nam Cung Huyền: "Cô nói gì?"

Trong mỗi một chữ thốt ra đều ẩn chứa sự nổi trợn lôi đình.

Giống như chỉ cần Nam Cung Huyền nói thêm một câu nữa, lưỡi đao kia sẽ xuyên qua tất cả chướng ngại vật không chút do dự đâm thủng trái tim mình.

Là một phụ nữ, lại còn là phụ nữ xinh đẹp và giàu có, nhưng ánh mắt thì lúc nào cũng có vẻ lưỡi biếng uể oải mà lại thâm sâu không thấy đáy, thỉnh thoảng trong mắt còn lóe lên tia sát khí khiến cho ai khi nhìn thấy cũng phải kinh hãi.

Người bình thường nếu như nhìn thấy ánh mắt này có lẽ ngay lập tức im miệng rồi.

Nhưng Nam Cung Huyền lại giống như không nhìn thấy khí thế đó, vẫn tự nhiên nói: "Tôi nói là, trước khi số báo này phát hành Đông Phương Tuyết đã tự mình gọi điện thoại vào yêu cầu phải ém nhẹm đi. Chẳng lẽ cô không để ý tờ báo này chỉ có đầu đề cùng hình ảnh mà không có chi tiết sao?"

Trước kia không phải chỉ một ít tin đồn không có căn cứ mà đám ký giả cũng viết cho náo loạn lên sao, còn tờ báo này quả thực là chỉ có hình ảnh mà thôi.

Không phải Nguyệt Trì Lạc không nhìn thấy, chỉ là lúc đó chưa kịp suy nghĩ rõ ràng.

A Tuyết tự mình lên tiếng ngăn chặn sao?

Tại sao chứ?

Bởi vì người phụ nữ trên báo?

Hàng lông mày vốn giãn ra tự nhiên từ từ nhú xoắn xuýt lại cùng một chỗ.

Nguyệt Trì Lạc vẫn trấn định, có điều sát khí trong mắt đã dần dần tan biến, giống như mi mắt kèm theo sát khí trước đó chỉ là ảo giác của Nam Cung Huyền: "Tôi rất tin tưởng chồng mình."

Giữa vợ chồng coi trọng nhất là sự tín nhiệm, Nguyệt Trì Lạc lựa chọn tin tưởng Đông Phương Tuyết.

Nam Cung Huyền lại cười: "Tình yêu có thể đổi đầu với giông bão nhưng lại không vượt qua nổi cám dỗ thông thường, lời cuối cùng nói cho cô nghe một câu tục ngữ: Mười đàn ông thì hết chín người trăng hoa, tuy nhiên vẫn còn có một bị dao động đấy."

Nhìn bóng lưng người con gái biến mất ngoài cánh cửa, Nam Cung Huyền lập tức ngưng cười, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngại mà còn thấy hoảng sợ.

Loại ánh mắt sắc bén lẫn sát khí cực cường đại đó, không phải ai cũng có thể bình tĩnh không dao động sợ hãi, ít nhất hiện nay Nam Cung Huyền

chỉ có thể giữ cho vẻ ngoài của mình lạnh nhạt không hãi sợ.

Qua một lúc lâu, Nam Cung Huyền lấy điện thoại di động ra gọi vào một dãy số vô cùng quen thuộc: "Alô, chị, phía bên em đã giải quyết xong..."

Chỉ là một người đàn ông mà thôi, mặc kệ người đàn ông đó là ai, chỉ cần là Nam Cung Tĩnh muốn có thì nhất định phải là của chị ấy.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (9, 10, 11)

Mười đàn ông thì hết chín người trắng hoa, nhưng vẫn còn có một bị dao động!

Lời nói rất kinh điển rất thực tế, cũng là sự thực khiến rất nhiều phụ nữ phải khố sở.

Về đến nhà, cẩn thận suy nghĩ lại tất cả, nghĩ tới nụ cười của A Tuyết, nghĩ tới lời nói của Nam Cung Huyền, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy thật phiền não.

Đối với một chuyện như tình cảm, mình vẫn còn rất xa lạ.

Có lẽ mình hành nghề giết người, nhưng dù sao mình cũng là một phụ nữ, còn là một người phụ nữ khốn khổ vì tình!

Cho nên!

Cô thật lo lắng!

Sau một hồi đi tới đi lui ở trong phòng, cuối cùng Nguyệt Trì Lạc lấy điện thoại di động ra bắt đầu gọi cho A Tuyết, trong loa truyền đến giọng nữ tự động: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện đang khóa máy..."

Khóa máy? A Tuyết rất ít khi khóa máy.

Hẳn sợ cô có chuyện tìm hẩn, cho nên hẳn không bao giờ khóa máy.

Đây là lần đầu tiên!

Bây giờ hẳn đã tắt điện thoại, cô không tìm được hẳn.

Suy nghĩ lại, Nguyệt Trì Lạc liền gọi đến công ty.

"Xin chào, đây là tập đoàn Lạc Tinh..."

Nguyệt Trì Lạc nhíu mày nói: "Tôi muốn gặp tổng giám đốc của cô."

"Xin hỏi cô có hẹn trước không?"

Hẹn trước? Từ khi nào cô muốn tìm hẳn cũng cần phải hẹn trước đây?

Hơi nhướn mày, Nguyệt Trì Lạc sức nhớ ra, mình chưa bao giờ gọi điện thoại tới công ty tìm A Tuyết, như vậy mọi người ở đây không nhận ra mình cũng phải.

Huống chi, sau khi Đông Phương Tuyết tiếp nhận công ty thì công ty cũng từng có một lần thay đổi cơ cấu.

Dẫn lòng xuống, Nguyệt Trì Lạc nói: "Không có hẹn trước, cô cứ nói Nguyệt Trì Lạc tìm, tổng giám đốc các cô nhất định sẽ gặp tôi."

Người trong điện thoại bên kia hơi sửng sốt, sau đó đột nhiên cất cao giọng nói: "Cô cho rằng cô là ai chứ? Mỗi ngày người muốn tìm tổng giám đốc chúng tôi không phải mười thì cũng có tám, những người tự cho mình tài giỏi mỗi ngày chỉ muốn dựa vào sự nổi tiếng để một bước lên mây như các cô, tưởng rằng tổng giám đốc của chúng tôi là ai cũng có thể gặp sao?" Nói xong, dập điện thoại cái 'bộp' không thương tiếc.

Nghe âm thanh bập máy trong điện thoại, Nguyệt Trì Lạc lặng người mất một lúc.

‘Mỗi ngày người muốn tìm tổng giám đốc chúng tôi không phải mười thì cũng có tám... ’

Không có mười cũng có tám...

Mặc dù vẫn biết, dung mạo A Tuyết tuyệt đối là thuộc hàng họa thủy, nhưng bắt đầu từ lúc nào A Tuyết lại có giá tốt trên thị trường đến vậy?

Chắc, chắc...

Gọi lại vào số A Tuyết thêm lần nữa, tuy nhiên vẫn khóa máy.

Lắc lắc đầu, Nguyệt Trì Lạc liếc mắt nhìn tới chiếc đồng hồ cổ điển treo trên tường: 1 giờ 25 phút, là thời gian tan việc rồi.

Thôi được.

Đành đợi chút thôi.

Có lẽ A Tuyết đang có việc.

Dẫn sự nóng nảy trong lòng xuống, cuối cùng Nguyệt Trì Lạc quyết định không động tới cái điện thoại kia.

Nghĩ như vậy, cô mở ti vi lên ngồi xuống ghế sofa ngăn người suy nghĩ.

Mãi đến khi đồng hồ trên tường chỉ tới số sáu, người nào đó vốn nên xuất hiện vào giờ này rồi thế nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng.

Nguyệt Trì Lạc càng lúc càng ngồi không yên.

Rốt cuộc.

Sau khi dẫn đo cân nhắc, cô bắt đầu gọi vào một dãy số khác.

Số điện thoại này A Tuyết đã từng nói sẽ không bao giờ tắt máy, dù là hân hay là cô, trừ phi có chuyện gì liên quan tới sự an nguy của cả hai thì mới có thể gọi.

Khi điện thoại vang lên được hai tiếng chuông, trong loa truyền đến giọng nói của Đông Phương Tuyết, có chút nặng nề còn có phần hơi lo lắng: "A Lạc?"

"A... A Tuyết..."

Bỗng nhiên có chút cà lăm, Nguyệt Trì Lạc thực sự là không biết nên mở miệng như thế nào.

Đáng chết!

Sao mình lại đi gọi cuộc điện thoại này chứ?

"A Lạc, xảy ra chuyện gì?" Đông Phương Tuyết hỏi rất nhỏ, có loại truyền cảm khác thường, nhưng dường như cũng có sự dè dặt cẩn thận.

Hắn thực sự cho rằng mình đã xảy ra chuyện sao?

Không nghe Nguyệt Trì Lạc trả lời, giọng Đông Phương Tuyết càng trở nên sốt ruột, lo lắng hỏi: "Em đang ở đâu?"

"Em đang ở nhà."

Tự điều chỉnh lại cảm xúc của mình, giọng Nguyệt Trì Lạc rốt cuộc cũng khôi phục lại bình tĩnh nói: "Không có gì, em chỉ là..."

Chỉ là thế nào đây?

Chỉ là bởi vì lo lắng? Chỉ là bởi vì không yên lòng? Chỉ là nhớ hân? Hay chỉ là bởi vì hoài nghi?

Hoài nghi hẳn có quan hệ với người phụ nữ khác...

Nguyệt Trì Lạc nhú lông mày, nắm ngón tay siết chặt chiếc điện thoại, bỗng nhiên cảm thấy có phần chán ghét bởi sự không tin tưởng của mình.

Lần này, cách đầu điện thoại bên kia im lặng rất lâu, Đông Phương Tuyết cũng không nói thêm gì nữa.

Nguyệt Trì Lạc đang chuẩn bị lên tiếng nói chuyện thì đầu bên kia đã vang lên tiếng "bíp bíp" của điện thoại bị cắt ngang.

Đông Phương Tuyết hiển nhiên cúp luôn điện thoại!

Nguyệt Trì Lạc xấu hổ sờ sờ vào mũi mình.

Có phải mình hơi quá mức rồi không?

Rõ ràng biết là không thể gọi vào cái số đó, có lẽ A Tuyết cho là mình đang xảy ra chuyện.

Nhưng nói gì thì nói hẳn cũng không thể cúp ngang điện thoại của mình như vậy nha!!!

Chợt nghĩ tới những bức ảnh cùng với những lời Nam Cung Huyền đã nói, Nguyệt Trì Lạc càng nhú chặt lông mày, tâm tư rối loạn.

Lúc này, điện thoại trên tay lại run lên.

Nguyệt Trì Lạc tưởng rằng Đông Phương Tuyết gọi tới, khi nhìn lại thì có chút thất vọng bởi vì dãy số này hoàn toàn xa lạ: "À lô, tôi là Nguyệt Trì Lạc..."

"... A Trì."

Tối đến, cũng rất muộn Nguyệt Trì Lạc mới về tới nhà, còn Đông Phương Tuyết hình như đã về từ sớm rồi.

Đứng ở cửa ra vào đổi giày, tới lui cả một ngày Nguyệt Trì Lạc cũng cảm thấy hơi mệt mỏi, cũng không còn tâm tình để hỏi Đông Phương Tuyết cái gì nữa, đi vào nhà tắm rửa rồi leo lên giường ngủ luôn.

Vì vậy...

Cô cứ thế không thèm đếm xỉa tới người đàn ông nào đó.

Thấy cô đi vào phòng mà không ngó ngang gì tới mình, sắc mặt Đông Phương Tuyết đã u ám lại càng nặng nề hơn, muốn lên tiếng nói chuyện nhưng thoáng thấy vẻ mệt mỏi trên mặt cô thì im lặng không nói gì nữa.

Rốt cuộc là, cô đang cố tình mệt mỏi?

Sang ngày hôm sau, lúc Nguyệt Trì Lạc thức dậy thì Đông Phương Tuyết đã đi rồi, lúc bấy giờ Nguyệt Trì Lạc mới nhận ra sự tình có vẻ hơi nghiêm trọng.

Thường ngày dù có thế nào đi nữa, Đông Phương Tuyết cũng sẽ tự mình làm bữa sáng cho cô xong rồi mới đi.

Nhưng hôm nay, hẳn chưa nói gì thì đã ra khỏi nhà rồi.

Rõ ràng là, ai đó đang tức giận đây mà.

Hơn nữa còn rất nghiêm trọng!

Nhưng giờ phút này, Nguyệt Trì Lạc không thể quan tâm đến nhiều nữa.

Thay đổi bộ quần áo khác, sau đó đi mua vài thứ này nọ rồi Nguyệt Trì Lạc đón xe đi tới khu nhà riêng ở vùng ngoại thành.

Trên chiếc giường lớn tại bệnh viện có một người đang nằm.

Là một thanh niên tuấn mỹ, hơn nữa còn là một người nếu như chỉ liếc mắt nhìn thoáng qua cũng khiến cho người ta khó mà phân biệt được rõ ràng giới tính!

Thanh niên tuấn mỹ ấy môi hồng răng trắng, mặt mày như vẽ.

Từng nét trên gương mặt tuấn tú đều nổi trội vượt bậc, sắc sảo như kiệt tác hoàn mỹ nhất được Thượng Đế khắc họa ra!

Sống mũi cao thẳng, sở hữu đôi môi mỏng như cánh hoa Anh Đào.

Giờ phút này, thanh niên tuấn mỹ ấy đang lẫn lộn ở trên chiếc giường lớn màu trắng, dáng người gầy gò y hệt như một con tôm đang cuộn tròn mình lại.

Hàng mi dài sắc như cánh bướm bao phủ ở trên mặt, che đi đôi mắt chỉ có sự u ám, nhìn vào thật bình thản, thật vô hại.

Nhưng tư thế ngủ đó không hề có cảm giác an toàn, khiến người nhìn vào cảm thấy có vẻ buồn tẻ, đau khổ đến tận xương tủy.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thăng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (12, 13, 14)

Bờ môi mỏng tái nhợt ấy hơi mấp máy.

Cho dù đang ngủ cũng không thể che giấu được sự tuyệt mỹ của hai hàng lông mày.

Nhìn vào hẳn, thậm chí đều có thể tưởng tượng được một khi hẳn mở mắt ra sẽ còn kinh ngạc trước vẻ đẹp đó đến cỡ nào.

Một chàng thiếu niên, là một chàng thiếu niên xinh đẹp, hơn nữa còn là một thanh niên tuấn mỹ có vẻ như yếu đuối nhu nhược.

Có điều dù cho thiếu niên còn nhỏ cỡ nào đi nữa thì đó cũng là đàn ông, ai không biết có lẽ còn tưởng rằng Nguyệt Trì Lạc mình đi nuôi dưỡng trai tơ ấy. ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

Đừng nhìn vào nét mặt ngủ vô hại của thanh niên tuấn mỹ ấy, nhưng mà đàn ông như thế...

Nguyệt Trì Lạc lắc đầu, chắc chắc...

Cô không nuôi nổi!

Không muốn quấy rầy người thanh niên tuấn mỹ đó, Nguyệt Trì Lạc để xuống những thứ mình đã mua rồi vội vã đi ra.

Mục tiêu kế tiếp chính là người đàn ông nhà cô —— Đông Phương Tuyết!

Nơi cần đi là tập đoàn Lạc Tinh.

Xe dừng ở lối đi bộ đối diện Lạc Tinh Đại Hạ, Nguyệt Trì Lạc còn chưa kịp xuống xe thì đã nhìn thấy chiếc Maybach quen thuộc ở phía trước.

Là chiếc xe mà Đông Phương Tuyết thường hay đi.

Giờ phút này, Đông Phương Tuyết đang sóng vai cùng một cô gái đi ra từ Đại Hạ, thỉnh thoảng hai người còn nói gì đó với nhau, cử chỉ rất thân mật.

Nguyệt Trì Lạc nheo mắt lại, người phụ nữ kia, nếu như không nhìn lầm, chính là người phụ nữ trên tờ báo nọ!

Nhìn vẻ mặt, ánh mắt của hai người giờ phút này, hiển nhiên là vô cùng quen thuộc.

Khốn thật!

Không có lửa làm sao có khói!

Đông Phương Tuyết à Đông Phương Tuyết, anh tuyệt đối đừng bao giờ làm chuyện gì có lỗi với em!!

Khi Nguyệt Trì Lạc sức tỉnh lại thì hai người đã kẻ trước người sau bước lên xe.

Cô vội vã xuống xe muốn chạy đuổi theo, thế nhưng đi còn chưa được hai bước, chiếc xe nọ đã nghênh ngang phóng đi.

Bình tĩnh đứng nhìn phương hướng chiếc xe đã đi xa, đôi lông mày của Nguyệt Trì Lạc càng nhíu chặt hơn.

Cô rõ ràng nhận thấy, tim mình đang nhảy loạn xạ trong lồng ngực.

Sau đó lại trào dâng lên sự bi ai.

Không biết vì sao đột nhiên cảm thấy hơi đau lòng.

"Thưa cô, cô vẫn chưa thanh toán tiền xe đấy." Tài xế taxi cho xe quay đầu lại, ánh mắt khi nhìn cô còn có phần khi dễ.

Vừa rồi xuống xe quá nhanh, không kịp trả tiền vì thế có lẽ tài xế tưởng rằng mình đã gặp phải tay ăn quyt.

Nguyệt Trì Lạc cười khố, trước ánh mắt khinh thường của đối phương cô bình tĩnh lấy tiền ra trả cho tài xế.

Thật ra thì cô cũng có xe, chẳng qua là do không thích lái mà thôi, thuê tài xế thì lại thấy không có cần thiết.

Thở dài một hơi sau đó đi vào quán cà phê đối diện với công ty, lúc này Nguyệt Trì Lạc mới lấy điện thoại di động ra cho Đông Phương Tuyết.

"Anh đang ở đâu?"

Điện thoại vừa được nhận, Nguyệt Trì Lạc liền đi thẳng vào vấn đề.

Bên kia có vẻ như hơi ngập ngừng, tiếp theo đó là một giọng nữ bình tĩnh nhỏ nhẹ trả lời: "Tổng giám đốc đang bận họp rồi ạ!"

‘Oành’ một phát, Nguyệt Trì Lạc có cảm giác như bị sấm sét giáng thẳng xuống đỉnh đầu.

Hơn nữa còn bị sấm sét đánh cho trong khét ngoài sống.....

Đông Phương Tuyết đang bận họp?

Điện thoại di động thì giao lại cho một người phụ nữ khác giữ?

Điểm quan trọng hơn chính là, vừa rồi cô đã tận mắt thấy hân và người phụ nữ khác lên xe đi với nhau, coi như là đến công ty khác họp cũng không nhất thiết phải để điện thoại di động lại cho người khác giữ dùm chứ?

Chẳng lẽ hân không biết mang theo trong người, hoặc tắt máy sao?

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Nguyệt Trì Lạc bỗng có cảm giác bị người ta đem ra đùa giỡn.

Đằng đằng sát khí nheo lại trông mắt, cô không hề lên tiếng nói gì nữa mà chỉ bình tĩnh cúp luôn điện thoại.

Từ giây phút mà Nam Cung Huyền tìm tới cô, tất cả mọi chuyện dường như có cái gì đó không còn giống như trước kia nữa.

Như vậy, rốt cuộc là có liên quan hay không đây?

Tại khu nhà riêng ở vùng ngoại ô.

Vừa mở cửa, hai mắt người thiếu niên đang mở to tựa như ảo mộng nhìn tới.

Bất thành linh đối diện với đôi mắt ấy Nguyệt Trì Lạc chột ngẩn ngơ, trong mắt thoáng hiện lên sự kinh ngạc, đầu óc trong nháy mắt cũng chỉ còn sự trống rỗng.

Đó là một đôi mắt hồ ly hẹp dài câu hồn người.

Tròng mắt thâm thúy như vũ trụ mênh mông vô tận, đuôi mắt hẹp dài nhếch lên như muốn sát nhập gần tới vành tóc mai.

Đôi mắt ấy, tựa như muốn hút hết toàn bộ ánh sáng lẫn sự u ám trên cả thế gian này.

Đôi mắt ấy, tựa như bầu trời xanh thăm mở bừng ra vào buổi sáng sớm, giống như Yêu Cơ dưới lớp kiêu ngạo và ngông nghênh, cao quý nhưng khoan thai. (YC là nói về ng con gái đẹp hay đi quyến rũ người khác)

"Lệnh... Hồ... Ly..."

Nguyệt Trì Lạc cắn răng nghiêng lợi gọi lên cái tên đó.

Sau đó, tự lẩm nhẩm ở trong lòng.

Một,

Hai,

Ba,

Quả nhiên!

Liền thấy người thiếu niên, không... Cặp mắt Lệnh Hồ Ly chớp chớp, chớp tới khi sự cao quý lẫn u ám trong mắt chỉ còn lại sự hài hước, hàng lông mi ở trên mặt tỏa ra bóng râm vô cùng mê hoặc.

Tiếp theo chính là...

Một tiếng cười quyến rũ đến không gì có thể sánh được, tà tứ cột nhà gọi: "... Tiểu A Trì."

Sợ run cả người, Nguyệt Trì Lạc giật mình tỉnh lại.

Sự kinh diễm lần đầu tiên được diện kiến trong khoảnh khắc đó đã biến mất không còn dấu vết theo một tiếng gọi Tiểu A Trì này.

Theo như cô biết.

Người này lúc nào bình thường thì khi ấy mới thật sự là không bình thường...

Thật là.

Đã làm lãng phí một cái xác rất đẹp!

"Đội dưỡng thương lành xong hãy mau cút cho em."

Cô hừ ra tiếng sau đó đổi giày khác đi vào trong.

"Nè... Tiểu A Trì, em rõ thật là vô lương tâm mà, chúng ta đầu gì cũng đã mấy năm không gặp rồi, em lại thực sự không hề nhớ tới anh một chút nào sao?"

Nguyệt Trì Lạc hỏi ngược lại: "Nếu như không phải là đã xảy ra chuyện, anh có thể nhớ đến em?"

Lệnh Hồ Ly ho khan một tiếng, liếm liếm đôi môi khô khốc: "Làm phiền rót ly giúp anh ly nước."

Vị đại sư huynh này, lối suy nghĩ nhanh nhẹn quả thực là vượt trội hơn người bình thường!

May mắn là cô đã nhìn thấy quen rồi nên cũng không có lấy làm lạ.

Bước đi lại rót nước, sau đó cô ngồi xuống ở mép giường đưa cái ly tới gần hần...

Hần nhìn nước trong ly rồi nhú mày.

Trước khi hần mở miệng, cô đã nhanh hơn hần một bước không nhanh không chậm nói: "Ở đây chỉ có nước lọc như thế thôi, thích cũng phải uống mà không thích cũng phải uống!"

"Lệnh Hồ Ly, anh phải biết rằng, đây là nhà em chứ không phải nhà anh..."

Cho nên...

Hắn vốn không hề có tư cách để bắt bẻ.

Bị tên thiếu niên này bắt bẻ, có đôi lúc khiến cho Nguyệt Trì Lạc nổi điên lên tưởng chừng như muốn giết người.

Cô chưa từng thấy ai mà thích bắt bẻ người khác như hắn!

Từ ăn, mặc, ở, đi lại, đến sinh hoạt hàng ngày, mỗi một chi tiết nhỏ cũng hay bắt bẻ đến mức làm cho người ta chỉ muốn giết chết hắn...

"A Trì..." Ngược mắt nhìn tới Nguyệt Trì Lạc, người thiếu niên uất ức mím mím đôi môi tái nhợt, có phần không thích nhưng vẫn bưng ly nước lên uống hết.

Nguyệt Trì Lạc để cái ly về lại chỗ cũ, ngồi xuống ghế quan sát hắn...

Mấy năm không gặp dường như hắn cũng không có gì thay đổi.

Vẫn là một gương mặt tuấn mỹ có một không hai, đôi mắt hẹp dài y hệt như loài hồ ly.

Tuy đáng người hơi gầy một chút...

Tia sáng trong mắt đơn thuần mà hắc ám cũng giống như lần đầu tiên mới gặp, hai loại cực đoan, nhìn người thì luôn có sự hài hước xưa nay không hề thay đổi...

Tâm tình như thế đang đi dạo chơi chốn nhân gian, cá tính thì làm việc theo cảm tính, đối với hắn dường như trong thiên hạ này không có chuyện gì mà đáng giá nghiêm túc.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (15, 16, 17)

Cô chỉ nhìn hiểu được sự đơn thuần trong mắt hắn, nhưng cho tới bây giờ nhìn không hiểu được sự hắc ám trong mắt hắn.

Đen tối như vậy, tựa như vực thăm ngun ngút.

Chỉ cần liếc mắt là có thể hút sạch linh hồn của con người!

Thấy cô ngần người nhìn hắn, môi hắn dần dần nhếch lên tạo thành một nụ cười nhạt, đôi mắt hẹp dài từ từ nheo lại, hài hước phớt tình nói: "Thế nào, bản thiếu gia đẹp trai hơn nhiều so với cái tờ giấy hôn thú nhà em phải không?"

Là câu kể lể, không phải câu hỏi.

Sự tự sướng và sự khiêu khích của hắn là kết quả của số biến đổi tương ứng.

Nguyệt Trì Lạc sửng sốt hỏi: "Anh biết ư?"

Biết chuyện cô đã kết hôn?

Lệnh Hồ Ly ngạo nghễ cười: "A Trì à, em nghĩ có cái gì mà anh không thể biết?"

"Em chỉ hơi tò mò, từ khi nào mà anh lại biết quan tâm đến chuyện của người khác như thế?"

Hắn sững sờ, khóe mắt chợt hiện lên một tia đông lạnh: "Anh chỉ tùy tiện điều tra một chút, không ngờ lại tra được tin tức em kết hôn."

Nguyệt Trì Lạc chỉ cười cười không nói gì.

Đúng vậy.

Chuyện mà Lệnh Hồ Ly muốn biết vốn chẳng có gì khó khăn...

Chỉ cần, hắn muốn!

Một thiên tài như hắn, có chuyện gì mà hắn không biết?

Chẳng qua hắn chỉ không có tâm mà thôi.

Nguyệt Trì Lạc thường hay nghĩ, có phải bởi vì hắn đứng quá cao hay không, cho nên mới không để tâm tới bất cứ thứ gì?

Chỉ là...

Nhắc đến chuyện kết hôn, Nguyệt Trì Lạc bỗng rơi vào im lặng.

Lúc đầu chỉ là đơn giản đi đăng ký, thậm chí ngay cả hôn lễ cũng không có làm.

Khi đó Đông Phương Tuyết vừa mới tới nơi này, dù sao còn chưa quen, cho nên đã đồng ý với ý kiến của cô là không tổ chức cử hành hôn lễ mà chỉ đi đăng ký kết hôn.

Nhưng mà...

Sau đó đã qua hai năm.

Cho đến hôm nay, Đông Phương Tuyết cũng không hề nhắc lại chuyện tổ chức hôn lễ.....

Khi đó Nguyệt Trì Lạc cũng không có suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, biết rõ lúc đầu người không muốn làm lễ cưới chính là mình, nhưng bây giờ trong lòng lại có sự thay đổi.

Hai năm rồi.

Tại sao?

Tại sao hắn vẫn không có nói gì tới chuyện muốn tổ chức lễ cưới?

Cho dù cô nói không làm đi nữa, chẳng lẽ hắn cũng không hiểu được nên âm thầm mang đến cho cô chút niềm vui bất ngờ sao?

Nỗi bi ai thoáng hiện lên trong mắt Nguyệt Trì Lạc không qua được cặp mắt của Lệnh Hồ Ly.

Bầu không khí bỗng rơi vào im lặng.

Hắn hỏi với vẻ thờ ơ không để ý, "Sao vậy, ai chọc em không vui à?"

Hắn nghiêng đầu qua, trong đôi mắt hẹp dài gợi lên sắc thái sáng rực, đôi mắt đó yêu mị như loài hồ ly đang nhìn chăm chăm vào cô.

Tròng mắt đen bởi vì sự chuyên chú ấy mà có vẻ mênh mông vô tận.

Trong đó, có chút đùa cợt, có chút hờ hững, nhưng ẩn sâu bên trong dường như nhiều hơn chính là sự chân thật.

Nguyệt Trì Lạc cúi đầu xuống không nhìn hắn nữa, nhú nhú mày nhỏ giọng nói: "Đàn ông các người, có phải đều dễ chán ghét cờ đỏ ở nhà mình mà chỉ thích cờ màu bay bay ở bên ngoài hay không?"

Thực ra, nếu nói Đông Phương Tuyết ở bên ngoài có gì đó thì Nguyệt Trì Lạc vốn không tin tưởng lắm.

Nếu quả thật muốn như vậy, xưa kia A Tuyết cứ dứt khoát làm hoàng đế nuôi dưỡng ba ngàn mỹ nữ không phải tốt hơn sao?

Huống chi đó còn là chính đáng hợp lý à!

Những mỹ nữ ấy đều như nước lung linh, hễ tội gì phải đi theo mình để mang tiếng xấu?

Nhưng mà bây giờ, Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên không còn tự tin như vậy nữa.

Đều nói một khi yêu ai đó sâu đậm rồi lúc nào cũng sẽ lo được lo mất, cảm giác lúc này của Nguyệt Trì Lạc chính là như thế.

Lệnh Hồ Ly nhú mày, nhin không được bật cười ra tiếng.

Đôi mắt thâm sâu cùng với nụ cười mê hoặc.

"Quả thực, không có người đàn ông nào mà không ham muốn mới lạ."

‘Không có người nào đàn ông không ham muốn mới lạ’

‘Không có một người đàn ông nào có thể kiềm nén nổi trước sự quyến rũ có dã tâm của người phụ nữ khác...’

Nguyệt Trì Lạc cúi đầu xuống, hàng mi thật dài che giấu đi thần sắc trong mắt.

Im lặng được một lúc cô chợt ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào hắc, nhưng bởi vì sự u ám trong mắt hắc mà trong lòng thoáng qua chút phức tạp. Nhưng vẫn nhỏ giọng hỏi: "Chẳng lẽ không có một ai ngoại lệ sao?"

Lẽ thường là không có gì tuyệt đối.

Biết đâu Đông Phương Tuyết chính là ngoại lệ đó?

"Có!"

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc bỗng thấy vui vẻ, trong sự vui vẻ chợt xuất hiện này có chút khác thường.

Đang muốn mở miệng nói thế nhưng Lệnh Hồ Ly đã giành nói trước: "Giống như anh mới là một người đàn ông tốt, sau khi kết hôn tuyệt đối sẽ trung thành với vợ mình."

Nói xong, hắn ném cho cô một ánh mắt tà mị.

Vẻ mê hoặc thoáng hiện trong đôi mắt của người thiếu niên này cũng đủ làm cho mỗi một người phụ nữ đều phải mặt cảm.

Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên nhớ tới một câu nói.

Nam sinh nữ tướng, hồng nhan bạc mệnh....

Cô cúi đầu im lặng không nói.

Từ khóe mắt đến đuôi lông mày của hắn đều là ý cười giấu cợt, cười nhưng không hề có chút động tĩnh...

Bởi vì trên người đang có vết thương, sắc mặt của hắn bỗng chốc hơi tái nhợt, loại tái nhợt này có vẻ như được giấu ở dưới lớp sương mù, khiến người không phân biệt rõ thật giả.

Nhưng Nguyệt Trì Lạc vẫn đang cúi đầu vì thế không nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hắn.

Giọng cô rất nhỏ, còn có chút lạc lõng, "Em không phải loại người tin tưởng vào tình yêu, nhưng mà em vẫn muốn tin tưởng hắn..."

Người tin tưởng duy nhất trong lòng.

Nếu như trong cái thế giới này ngay cả Đông Phương Tuyết mà cũng không thể tin được, vậy thì còn ai có thể để cô trao gởi lòng tin một lần nữa?

Người thiếu niên nhìn cô, rất nhẹ giọng hỏi: "Tại sao?"

"Tại sao cái gì?" Nguyệt Trì Lạc nghi hoặc hỏi lại.

Hắn nhìn cô cười nhẹ, rất ngông cuồng rất kiêu ngạo.

Giọng nói cũng nhỏ đi: "Tại sao tin tưởng hắn?"

Không ai tin được, tại sao cô chỉ tin tưởng có mỗi mình hắn... Cô cười, trong mắt lóe lên tia ấm áp.

Cô trả lời: "Bởi vì...Hắn là Đông Phương Tuyết."

Đúng!

Bởi vì hắn là Đông Phương Tuyết, dù cho cô có thể hoài nghi bất kỳ người nào nhưng vẫn không hiểu sao lại chỉ tin tưởng có mình hắn!

Cái loại tín nhiệm này, muốn tạo dựng được không dễ dàng gì.

Song phá hủy thì chỉ trong nháy mắt....

Cô không muốn tạo cho đôi bên có bất kỳ hiểu lầm nào nữa, hiểu lầm lẫn nhau sẽ đau đớn đến mức nào, cả đời chỉ một lần đã đủ rồi...

Nhiều hơn nữa không ai có thể chịu nổi!

Cuối cùng, Nguyệt Trì Lạc nhìn thẳng vào Lệnh Hồ Ly: "Anh biết không..."

Lệnh Hồ Ly thắc mắc hỏi: "Biết cái gì?"

Cô cười lạnh: "Anh có biết, trên đời này có rất nhiều người có thể tin hoặc là không thể tin, nhưng duy chỉ có anh là không thể tin."

Người thiếu niên này, thay đổi rất nhanh.

Hắn làm bất cứ chuyện gì đều xem xét tâm tình, có lẽ trong một giây hắn nói yêu ai nào đó, thật sự là rất yêu, nhưng một giây kế tiếp, người đó có lẽ sẽ trở thành vật hi sinh của hắn, hoặc làm vật hi sinh cho mục đích nào đó...

Người như vậy, có thể tin tưởng duy nhất mà cũng tuyệt đối không thể tin tưởng!

Hắn bị dáng vẻ nghiêm túc này của cô chọc cười, nhưng nụ cười đó không hề đọng lại trong đáy mắt.

Chỉ nhẹ nhàng dừng lại nơi khóe miệng, trong ánh mắt chỉ đơn giản mang theo sự tò mò còn lại là mĩa mai châm chọc.

Cảm xúc cực đoan đó dung hợp lại thật hoàn mỹ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (18, 19, 20)

Hoàn mỹ đến cô độc...

Hắn nhìn cô, trong giọng nói có vẻ như không được vui: "Tại sao anh không thể tin?"

Kèm theo cùng câu hỏi là tâm tình không vui, vẻ mặt oan uổng...

Chân thật mà khắc sâu!

Ý hắn muốn nói, cô hiểu được hắn sao....

Biết rõ hắn là người không thể tin sao....

Hắn đã từng làm gì khiến cho cô thất vọng sao....

Nhưng không hề nói ra những suy nghĩ đó, chỉ thể hiện bằng nụ cười mỉa mai.

Nguyệt Trì Lạc ngơ ngẩn nhìn lại hắn, tầm mắt hai người giao nhau trong không khí: "Người mà ngay cả bản thân mình cũng không tin tưởng được, tại sao phải bắt người khác tin mình đây...."

‘Ngay cả mình cũng không thể tin, dựa vào gì đòi hỏi sự tin tưởng của người khác’

Lời lẽ chua ngoa như thế, dường như chỉ trong chớp mắt đã khiến cho người thiếu niên trở nên luống cuống....

Song điều đó cũng chỉ là trong nháy mắt, giống như một loại ảo giác.

Người thiếu niên khôi phục lại dáng vẻ thờ ơ nói: "Có thể tin hay không, phải thử thì mới biết được."

Nguyệt Trì Lạc lắc lắc đầu trả lời: "Có một số thứ, không thể thử."

‘Có một số thứ, không thể thử...’

Có một số thứ, quý giá đến mức cả đời cũng chỉ muốn dành cho một người!

Người đó, cô đã tìm được.

Mặc kệ tương lai sẽ như thế nào, nhưng ít nhất hẳn đã từng xứng đáng nên được!

Chợt nghĩ ra điều gì đó, Nguyệt Trì Lạc nhìn tới Lệnh Hồ Ly nghiền ngẫm nở nụ cười.

"Nhìn anh em lại có thể cảm nhận được sâu sắc một câu nói cái gì mà đàn ông như tay chân còn phụ nữ thì như quần áo ấy!"

Không chỉ là cảm nhận, hơn nữa còn là thấu hiểu rất rõ.

Lệnh Hồ Ly có một thân phận khác. Đó là cậu ba nhà tài phiệt! (thường chỉ bọn cá mập, nhà tư bản lũng đoạn, trùm tài chính)

Đại khái là vào mấy năm trước, khi đó Nguyệt Trì Lạc kết thúc huấn luyện xong có tiếp nhận một nhiệm vụ, yêu cầu phải một mình tiếp cận thân phận của đối phương, sau đó chuẩn bị khi có điều kiện phải nhanh chóng giết chết đối phương ngay lập tức để hoàn thành nhiệm vụ.

Vì vậy cậu ba nhà tài phiệt đã trở thành bàn đạp có lực nhất.

Cũng là lúc Nguyệt Trì Lạc nhìn thấy trên người Lệnh Hồ Ly có cái thứ gọi là đàn ông như tay chân, phụ nữ như quần áo.

Mặc dù Lệnh Hồ Ly nam sinh nữ tướng, nhưng đó thực sự là một sắc đẹp tuyệt đỉnh, không hề làm ảnh hưởng đến sự mê luyến mà phụ nữ dành cho hắn....

Từ đó về sau, đối với cái loại công tử bột như Lệnh Hồ Ly này Nguyệt Trì Lạc tránh xa còn không kịp.

Lệnh Hồ Ly nghe nói vậy cũng lặng im không nói gì.

"Những năm ấy quả thực là rất hoang đường."

Im lặng hồi lâu, có lẽ là nghĩ tới điều gì đó, người thiếu niên bỗng nở nụ cười giễu cợt.

Khuôn mặt tuyệt sắc đến chói mắt thế này, dường như mọi thứ xung quanh trong nháy mắt đều mất đi ánh sáng, còn dư lại chỉ có hắc ám vô biên.

Văng vẳng trống trải...

Nguyệt Trì Lạc nhất thời hơi sững sốt. Không lẽ, mình đã nói sai gì rồi sao?

Mỗi người đều có quá khứ, những thứ đó có lẽ đúng là sai, nhưng cũng là vết thương không thể chạm đến.

Lệnh Hồ Ly.... Có lẽ cũng từng có chuyện xảy ra không muốn người khác biết.

Đột nhiên người thiếu niên bật cười.

Nụ cười thoải mái, đôi mắt hẹp dài từ từ nhướng lên, giống như một con hồ ly thuần khiết.

Hồ Ly, Lệnh Hồ Ly, thật đúng là không đặt sai!

Sau đó phun ra một câu khiến cho Nguyệt Trì Lạc muốn phát điên.

Hắn nói: "Em bị tiểu tam đột kích à?"

Có đúng là tiểu tam không?

Cho dù không phải, nhưng tìm tới cửa không phải là muốn cạnh tranh thay tiểu tam sao?

Cô cười không nổi nữa.

Nguyệt Trì Lạc nhếch nhếch môi, cả người sượng cứng lại.

Thấy Xem Nguyệt Trì Lạc im lặng không nói, nụ cười trên mặt người thiếu niên có phần hả hê: "Đừng có bày ra bộ mặt như oán phụ nữa, đoán cũng có thể đoán được là kiểu đàn ông gì rồi? Không tốt thì thay đổi đi, sợ sẽ không ai muốn em nữa hả, hơn nữa còn có một người đàn ông tốt như anh lót đường cho em mà."

"Đi chết đi, chết đi, chết đi!" Đã bị thương như thế này mà còn có tâm tình trêu ghẹo cô.

Giống như phối hợp đúng lúc, khi Nguyệt Trì Lạc vừa dứt lời xong thì Lệnh Hồ ly đột nhiên ho khan sù sụ.

"Sao vậy?" Nguyệt Trì Lạc đi tới sờ sờ trán hắn, lúc này mới phát hiện toàn thân hắn nóng hừng hực.

"Bị sốt vậy sao lại không hề nói với em một tiếng chứ!" Lầm bầm trách móc, Nguyệt Trì Lạc hung hăng trợn mắt liếc nhìn hắn nói, "Em sẽ đưa anh

đến bệnh viện ngay bây giờ."

"Đừng..." Hân bắt được cánh tay cô lắc lắc đầu nói, "Chỉ hơi phát sốt một chút thôi, anh không sao, em giúp anh chuẩn bị ít thuốc hạ sốt với mấy miếng chườm đá là được rồi."

Chườm đá thì trong nhà có, còn thuốc hạ sốt phải đi ra ngoài mua.

Mãi đến khi chuẩn bị xong mọi thứ cho Lệnh Hồ Ly, cuối cùng cơn sốt cũng đã giảm, lúc này Nguyệt Trì Lạc mới phát hiện, chết tiệt không biết từ lúc nào thời gian đã trôi qua 12 giờ.

Sau khi về đến cửa nhà thì đã gần 2 giờ.

Không biết là A Tuyết đã ngủ chưa, Nguyệt Trì Lạc vừa suy nghĩ vừa lấy ra chìa khóa mở cửa.

Nào ngờ chìa khóa vừa mới cắm vào thì cửa đã bị người từ bên trong mở ra.

Nguyệt Trì Lạc giật cả mình ngược mắt nhìn lên, một bóng người cao lớn đang đứng chắn ngang giữa cửa, đôi mắt đen như bảo thạch không có một tia cảm xúc nhìn cô.

Trong đôi mắt đen ấy chỉ có sự lạnh lùng và thản nhiên.

Lạnh lùng như vậy khiến cho trong lòng Nguyệt Trì Lạc từng trận cầu xé đau đớn. Như có ai đó cầm dao cứa vào, rất đau rất đau.

Không có mở đèn, hai người một đứng ở trong một đứng ở ngoài cửa, mắt to trừng mắt nhỏ.

"A Tuyết..." Nguyệt Trì Lạc mấp máy đôi môi, cảm giác hơi thở hôm nay của Đông Phương Tuyết rất không ổn.

Rất lạnh, hơn nữa còn rất hung ác nham hiểm thật dọa người.

Qua hồi lâu, Đông Phương Tuyết quay người bỏ đi vào.

Trong nhà một mảnh âm u tối đen.

Nguyệt Trì Lạc đi theo vào, cô đóng cửa lại rồi suy nghĩ một chút sau đó đi tới mở đèn.

Ánh đèn chợt sáng có chút chói mắt, đến khi Nguyệt Trì Lạc thích ứng được với ánh sáng thì mới nhìn thấy rõ sắc mặt Đông Phương Tuyết rất nặng nề nhìn mình, hơn nữa trên người hắn vẫn còn mặc bộ quần áo của sáng nay.

"Anh cũng mới về sao?" Cô tự cười mỉa, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, vốn nghĩ rằng hắn đang đợi mình, nhưng không ngờ người nào đó lại giống như mình, cũng chỉ vừa mới về đến nhà mà thôi.

Buồn cười!

Thật buồn cười!

Nửa đêm 2 giờ, hắn từ đâu về đây?

Công ty ư? Cô cúi đầu nhếch môi cười, nụ cười vô cùng lạnh lẽo.

Vào lúc cô cúi đầu xuống, không có nhìn thấy bàn tay Đông Phương Tuyết đang siết chặt thành nắm đấm. Trên bàn tay còn nổi cộm rõ những lần gân xanh.

Nguyệt Trì Lạc lướt qua Đông Phương Tuyết đi về hướng phòng ngủ, lúc đi tới cửa Đông Phương Tuyết chợt lên tiếng nói: "Nguyệt Trì Lạc, tốt nhất em hãy cho anh một lời giải thích vừa ý."

Giọng nói của hắn rất trầm, rất lạnh.

Nguyệt Trì Lạc cũng cảm thấy tim mình đang rất lạnh.

Giải thích? Hân muốn giải thích cái gì?

Nghĩ tới những lời ngày đó Nam Cung Huyền nói cùng với người phụ nữ ngày hôm nay mình nhìn thấy, Nguyệt Trì Lạc liền bốc hỏa.

Cô tiếp tục bước đi vào trong, không hề quay đầu lại nói: "Em nghĩ rằng mình chẳng có gì cần phải giải thích cả, ngược lại anh mới là người nên cho em một lời giải thích hợp lý."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (21, 22, 23, 24)

Cô tiếp tục bước đi vào trong, không hề quay đầu lại nói: "Em nghĩ rằng mình chẳng có gì cần phải giải thích cả, ngược lại anh mới là người nên cho em một lời giải thích hợp lý."

Giải thích về chuyện giữa hân và người phụ nữ khác!

Giải thích về sự việc trên báo chí!

Bầu không khí vốn đã lạnh lại bởi vì lời nói này mà càng thêm rét buốt đáng sợ.

Nguyệt Trì Lạc dừng chân lại ở ngưỡng cửa phòng ngủ.

Cô muốn nghe lời giải thích từ hân.

Chỉ cần một câu nói của hân, cô tuyệt đối sẽ tin tưởng.... Nhưng mà...

Trong khoảnh khắc này, dường như trong không gian cũng chỉ có sự im lặng nặng nề!

Nguyệt Trì Lạc đứng đợi một lúc thấy Đông Phương Tuyết vẫn không chịu lên tiếng nói chuyện, ngay cả một tiếng hừ nhẹ cũng không có.

Bỗng cảm thấy áp lực trong phòng quá căng thẳng, vì vậy cô như chạy trốn mà lủi vào trong phòng tắm.

Được nước lạnh dội lên cơ thể cô cảm thấy toàn mình như sắp bị đóng băng vậy.

Thật ra thì chuyện vốn cũng không có gì to tát, không phải sao?

Vậy tại sao hắn lại không chịu mở lời chứ?

Là thừa nhận? Hay là.....

Nếu hắn đã không chịu mở lời trước, vậy thì mình sẽ tự đi nói với hắn thôi.

Nghĩ vậy, Nguyệt Trì Lạc dường như lao ra khỏi phòng tắm, thế nhưng khi cô chạy đến phòng khách thì nơi đó sớm đã không còn bóng dáng của Đông Phương Tuyết.

Cô nhìn quanh phòng khách một vòng, giữa căn phòng chỉ có ánh đèn đuốc sáng choang nhưng không có bóng dáng người đó.

Đi rồi ư? Cứ thế mà bỏ đi sao?

Ánh mắt nhìn thoáng qua chiếc gạt tàn thuốc trên bàn trà thấy trong đó toàn bộ đều là những mẫu vụn đầu lọc thuốc.

Chẳng lẽ, mình đã hiểu lầm hắn sao?

Nghĩ như thế, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, cô cúi đầu nở nụ cười, A Tuyết hắn không thường hút thuốc, chỉ mỗi khi có tiệc xã giao quan trọng hắn mới hút, nhưng tối nay hắt lại hút rất nhiều...

Ngày hôm sau, Nguyệt Trì Lạc ở nhà không đi ra ngoài, cô tự tay làm một bàn đầy những món ăn mà Đông Phương Tuyết rất thích ăn rồi ngồi đợi hắn về.

Cô cần phải nói chuyện rõ ràng với hắn.

Cô không mong muốn giữa bọn họ có sự hiểu lầm nào, lại càng không muốn nghi ngờ lẫn nhau.

Mãi đến 12 giờ Đông Phương Tuyết mới về đến nhà, cũng đúng lúc Nguyệt Trì Lạc vừa bưng món cuối cùng để lên bàn.

Thật ra thì cô cũng không thường hay nấu ăn lắm, nhưng hôm nay cô lại muốn nấu cho hẳn một bữa cơm thật ngon.

Nghĩ tới đây trong lòng bỗng thấy có chút ngọt ngào!

"A Tuyết....." Nguyệt Trì Lạc thấy hẳn có vẻ như rất mệt mỏi vì thế dè dặt bước tới gần lên tiếng gọi.

Đông Phương Tuyết vắt chiếc áo lên giá treo, nhìn thoáng qua cô một cái rồi liếc mắt nhìn tới một bàn đầy ắp thức ăn, thái độ hơi lạnh nhạt nói, "Hôm nay có buổi xã giao, anh đã ăn ở bên ngoài rồi."

Sự nhiệt tình vốn chan chứa đầy tình cảm trong phút chốc biến thành hầm băng lạnh lẽo.

Nguyệt Trì Lạc sững sờ đứng im không nhúc nhích.

Đến nay cô mới biết, sự lạnh nhạt và coi thường của hẳn hóa ra cũng có lực đả thương người đến vậy....

Hắn chỉ lạnh nhạt đưa mắt nhìn cô.

Cơn bức tức bỗng biến đâu mất, trong lòng chỉ còn lại nỗi khủng hoảng và cực kỳ bất an....

Bầu không khí ở trong nhà trong nháy mắt như bị tắc nghẽn, áp lực bị đè nén không ít.

Nguyệt Trì Lạc cứ đứng sững người như thế ở ngưỡng cửa, không đi tới nữa cũng không nói thêm gì. Mi tâm hơi hơi nhú lại, trên gương mặt xinh đẹp dường như đang ẩn chứa nỗi ưu sầu vô hạn.

Đông Phương Tuyết thấy vậy đột nhiên trong lòng cũng dao động. Còn có một chút đau đớn, một chút bất đắc dĩ, một chút dung túng, một chút thương yêu cứng chiều.

Người phụ nữ này là vợ của hắn.

Là người phụ nữ mà hắn yêu..... Không có lý do gì có thể bảo hắn đừng yêu thương cứng chiều cô!

"Đứng sững sờ ở đó làm gì?" Hắn dắt tay cô đi vào trong nhà.

Trong lòng cô vẫn còn đang nổi nóng vì thế muốn hất bàn tay của hắn ra, nhưng bàn tay hắn lại càng nắm chặt hơn chút nữa, tròng mắt đen còn lạnh lùng u ám liếc nhìn cô.

Cô chỉ đành phải cúi đầu xuống, im lặng không nói gì.

Hắn kéo qua cho cô cái ghế dựa, để cô ngồi xuống rồi cũng tự mình ngồi xuống vị trí bên cạnh cô.

Thấy hắn cầm lên bát đĩa, trong lòng cô chợt kích động có vẻ như hờn dỗi nói: "Không phải nói đã ăn rồi sao? Em còn đang định đem những này vứt đi cho chó ăn nữa đấy!"

"Nguyệt... Trì...Lạc!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt gọi tên cô.

Cô gái nhỏ này, thực sự là càng ngày càng không coi ai ra gì mà.

Lấy hắn ra so sánh với cái gì? Chó?

Cũng mệt cho cô khi phải nghĩ ra ý tưởng này!

Hắn từ tốn ăn liền hai phần cơm, cứ im lặng ăn cũng không nhìn tới cô thêm lần nào nữa, muốn tuyên bố không thèm đếm xỉa tới mình?

Cô hừ một tiếng, nhưng trong lòng thì lại thấy rất dễ chịu.

Hừ, ai sợ ai?

Tình cảnh này đã khiến cho những thứ hoài nghi cùng không tin tưởng đáng chết kia toàn bộ như nhìn thấy quỷ đều biến mất không còn dấu vết!

Hắn là Đông Phương Tuyết, là người cô tuyệt đối phải tin tưởng...

Hắn là chồng mình lẽ ra mình nên tin tưởng hắn, chứ không phải để sự nghi ngờ hay suy đoán lung tung mà dẫn đến sức mẻ tình cảm lại càng khiến cho nó trở nên tồi tệ hơn!

"A Tuyết..."

Nguyệt Trì Lạc vừa mở miệng định nói chuyện thì điện thoại di động của Đông Phương Tuyết đúng lúc này lại đổ chuông.

Hắn chỉ "Ừ" một tiếng nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc.

Cô cười cười nói: "Không có gì, anh nghe điện thoại trước đi."

Hắn nhìn thoáng qua cô nở nụ cười dịu dàng rồi lấy điện thoại ra...

Nhưng nụ cười đó lọt vào trong mắt cô lại giống hệt như dáng vẻ tươi cười trên tờ báo ngày hôm đó.

Vì vậy..... Không hiểu sao lòng cô lại nảy sinh chút khác thường.

Có chút lạnh lẽo, có chút đau buốt.

Cô nghĩ mình rốt cuộc là vẫn để ý đến chuyện ngày hôm đó....

Để ý bởi vì hắn đã không giải thích và che giấu.

Cả hai là vợ chồng, không phải sao?

Vì sao, một người cứ giấu giếm còn một người cứ ôm nỗi hoài nghi....

Đột nhiên nghĩ tới đây cô cảm thấy mình thật bị ai.

Sự vui vẻ và cởi mở trước đó tất cả đều bởi vì dáng vẻ tươi cười nhu hòa này của hắn từ từ nhạt đi cho đến khi biến mất không còn nữa.

"A Tĩnh, có việc gì?"

Ngón tay của Đông Phương Tuyết rất thon dài mượt mà, ngón tay trắng muốt làm tôn lên màu đen bóng của chiếc điện thoại chói lọi đến hoa mắt Nguyệt Trì Lạc.

Cô chú ý tới vẻ mặt lúc hắn nói chuyện, đó chính là dáng vẻ rất dịu dàng...

Cô nhìn thấy đôi môi mỏng của hắn nhếch lên thốt ra một cái tên thân mật của người con gái nào đó.

A Tĩnh? Là cách gọi rất thân mật gần gũi....

Không biết đầu bên kia nói cái gì, Đông Phương Tuyết theo bản năng liếc mắt nhìn Nguyệt Trì Lạc, sau đó trả lời vào điện thoại: "Được, em đợi một chút, anh sẽ lập tức đến ngay."

Hắn muốn đi?

Hắn thật muốn đi?

Người khác chỉ gọi một cú điện thoại, hắn lại có thể bỏ cô mặc kệ không quan tâm?

Lòng Nguyệt Trì Lạc bỗng nhiên vô cùng khó chịu.

"A Tuyết, anh muốn đi đâu?" Có lẽ ngay cả chính cô cũng không hề nhận ra, sự tức giận cùng chua ngoa trên mặt mình vào giờ khắc này dường như không còn che giấu được nữa.

Đông Phương Tuyết hơi ngạc nhiên khi thấy cô nổi giận. (nè, nếu là ox tui thì đã bị ăn dếp ngay khi vừa nhận cuộc đt ấy rồi chứ đừng nói bỏ vợ đi với con khác mà chỉ nổi giận...xì)

Hắn nhíu nhíu mày, nhỏ nhẹ trấn an cô: "Ngoan, anh đi một chút sẽ về ngay." Hắn đẩy ra chiếc ghế dựa đứng dậy đặt lên trán cô một nụ hôn.

Đang chuẩn bị rời đi....

"Đông Phương Tuyết, anh định đi đâu?" Nguyệt Trì Lạc túm chặt vạt áo của hắn từ phía sau lại hỏi.

Hắn quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt chợt tối sầm xuống, tối đen như vũ trụ mênh mông không có điểm dừng, lời nói cũng sắc bén: "Nguyệt Trì Lạc, em đang hoài nghi điều gì?"

Một câu nói mang theo sự giá lạnh như thế, hầu như cũng trong nháy mắt đã khiến Nguyệt Trì Lạc buông lỏng tay.

Cô giật mình về hành động của mình lúc này lại còn buồn cười đến mức ấu trĩ như thế.....

Đông Phương Tuyết cứ đứng lạnh lùng nhìn cô, trong mắt là sự u ám không có giới hạn như muốn xuyên qua mọi thứ để thấy được đáy lòng của cô.

Hắn nhìn cô nở nụ cười. Rất mỉa mai còn có phần tự giễu.

Nụ cười đó như nói có người đã làm cho lòng hăn bị tổn thương? Có người đã làm cho ánh mắt đó chứa đầy đau đớn?

Không phải Đông Phương Tuyết không biết cô đang hoài nghi lẫn không tin tưởng, chỉ là..... Nguyệt Trì Lạc, từ khi nào em lại trở nên như thế?

Em đối với anh.... Thật sự không hề có chút lòng tin nào sao?

Ngây thơ như vậy, không yên lòng như thế, ngay cả hăn cũng cảm thấy thật quá mỉa mai.

Haizzz.... Không chần chừ nữa hăn lấy chiếc áo trên giá treo dứt khoát sải bước đi nhanh ra ngoài.

Nguyệt Trì Lạc ngơ ngẩn đứng nguyên tại chỗ, nước mắt xông lên quanh viền mắt sau đó từ từ được hong khô trong gió.

Từ xưa tới này chưa bao giờ phải rơi một giọt lệ....

Cô đứng ở trên ban công đưa mắt nhìn theo bóng chiếc xe của hăn dần dần biến mất, không hề có chút do dự cũng không quay đầu lại nhìn một lần nào.

Đột nhiên cảm thấy mình quá mức buồn cười.....

Ngây thơ như vậy, ngây thơ đến mức không còn là chính mình nữa.

Ngay cả bản thân mình cũng bắt đầu thấy chán ghét mình. Huống chi người khác nhìn vào sao có thể vừa mắt đây....

Không biết qua bao lâu, cô quay vào quơ lấy cơm và thức ăn còn sót lại đổ hết vào thùng rác, sau đó ngồi ở trên ghế sofa ngẩn người...

Cho đến buổi chiều, người nào đó nói ra một một chút nhưng vẫn chưa thấy trở về.

Mãi đến tối Đông Phương Tuyết mới quay lại....

Vẻ mặt lạnh nhạt cùng với thái độ lạnh lùng xa cách.

Nguyệt Trì Lạc chợt nghĩ, thì ra dáng vẻ lạnh lùng của người này thật giống như một pho tượng Thần linh không lẫn vào chốn hồng trần, không nhiễm bụi bẩn, luôn ngồi ở trên cao nhìn xuống chúng sinh.

Kiều ngạo tự phụ đến không thể với tới.

Tuy rằng từ ngày đó về sau cả hai vẫn chung sống với nhau bình thường như trước đây không có gì khác, nhưng Nguyệt Trì Lạc lại cảm thấy giữa bọn họ có sự ngăn cách mơ hồ.

Loại cảm giác đó rất khó chịu, y hệt như có móng vuốt bén nhọn cắm thẳng vào trong tim.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (25)

Hơi thốn một chút, cũng hơi khó chịu một chút, cộng thêm một chút nhức nhói.

Qua hai ngày nữa thấy thái độ Đông Phương Tuyết vẫn lạnh nhạt như thế....

Nguyệt Trì Lạc cũng đã nổi bão.

Vì thế, mỗi ngày đều bắt đầu đi sớm về trễ, không hề chờ đợi Đông Phương Tuyết nữa, cũng không hề quan tâm hỏi han hăn ăn cơm chưa.

Không muốn để ý tới hăn nữa, cũng không muốn nghi ngờ hăn nữa.

Cô nghĩ rằng, hăn có thể không thèm đếm xỉa tới mình, vậy hà cớ gì mình lại không thử cũng đừng cần ngó ngang tới hăn...

Vì vậy, từ ngày đó về sau..... Thái độ của Nguyệt Trì Lạc cũng lạnh nhạt thờ ơ, giống như đã quay trở về với bản tính thờ ơ hững hờ và xem nhẹ mọi thứ chung quanh mình như ban đầu.

Cô nghĩ, hăn có thể vô lý nổi giận, vì sao cô lại không thể cứ vui chơi thỏa thích theo ý mình?

Thời gian hai người về nhà càng ngày càng trễ.

Kéo dài tới hôm nay, đến rạng sáng Nguyệt Trì Lạc mới về nhà, rốt cục Đông Phương Tuyết không nhịn nổi nữa đã bùng nổ.

"Đi đâu?" Giọng hần lạnh lùng lạnh lạnh vang lên trong căn phòng yên tĩnh, còn kèm theo cơn tức giận đang được đè nén.

Nguyệt Trì Lạc chưa bao nghĩ tới, ngay tại trong căn nhà này lại có thể rơi vào tình cảnh như lúc này....

Thậm chí, chưa bao giờ nghĩ.... Có một ngày, trong ngôi nhà này lại khiến cho cô cảm thấy lạnh lẽo đến mức ấy...

Sự ấm áp của hai người ở ngày xưa chỉ trong khoảnh khắc đã tan thành mây khói, thật giống như những thứ ấy chỉ là một loại ảo giác.

Nguyệt Trì Lạc hơi sững người lại, có vẻ như không ngờ Đông Phương Tuyết sẽ chủ động nói chuyện với mình.

Vì thế nhường mày hờ hững trả lời: "Tùy tiện đi dạo một chút."

"Tùy tiện đi dạo một chút là có thể đi tới trời sáng?"

Ánh mắt Đông Phương Tuyết chiếu thẳng tới nhìn chăm chăm vào cô, thật là rất hùng hổ dọa người.

Nguyệt Trì Lạc nhìn lại vào ánh mắt của hần, không hề có ý nhường bước mà còn nở nụ cười.....

Cười rất mỉa mai, cười rất châm chọc.

Cô nói: "Đông Phương Tuyết, vậy còn anh? Ngày nào cũng mãi tận đến đêm khuya mới về tới nhà, như vậy nên giải thích như thế nào đây?"

Dụi dụi điều thuốc trên tay, hần thấy cô cười lạnh trong ánh mắt như có điều gì đó không rõ nói: "Anh có xã giao."

Bốn chữ này trong nháy mắt bỗng biến thành lời nói đùa thật khôi hài.

"Xã giao?" Cười nhạo một tiếng rồi Nguyệt Trì Lạc lạnh giọng nói:
"Anh có tiệc xã giao thì tôi cũng có bạn bè để vui chơi."

Mỗi ngày hẳn có thể đi xã giao đến tận sáng, còn cô thì không thể vui chơi với bạn bè đến sáng sao.....

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (26)

Mỗi ngày hân có thể đi xã giao đến tận sáng, còn cô thì không thể vui chơi với bạn bè đến sáng sao.....

Đêm nào cũng có xã giao, Đông Phương Tuyết coi cô là cái gì? Đồ ngốc chắc?

Đông Phương Tuyết hân không phải là người phụ trách bộ phận quan hệ giao tiếp, đi xã giao cái giống gì?

Hân là tổng giám đốc, là ông chủ ‘Bự’, chẳng lẽ người dưới quyền không còn ai nữa hay sao?

Tức giận trong lòng cuộn trào mãnh liệt, thiếu chút nữa đã không kiềm chế phần oán giận đó.

Nguyệt Trì Lạc tự nói với chính mình, phải bình tĩnh phải bình tĩnh!

Mình không thể, cũng không muốn mất khống chế ở trước mặt hân...

Nếu mình như vậy thì ngay cả bản thân mình cũng sẽ thấy chán ghét.

Cho nên, không thể!

Thả chiếc túi xách trong tay xuống, Nguyệt Trì Lạc dẫn lại cơn buồn bực quay người bỏ đi thẳng về phòng ngủ.

Đông Phương Tuyết từ phía sau vươn tay tới giữ chặt cánh tay cô, giọng nói nặng nề còn mang theo sự uy nghiêm không cho phép cãi lại: "Nguyệt Trì Lạc, không được đi gặp hắn nữa!"

‘Hắn’ là ý nói Lệnh Hồ Ly ư?

Nguyệt Trì Lạc nhúu mày muốn hất bàn tay hắn ra nhưng phát hiện có cổ sức thêm cũng chỉ uống công vô ích. Vì thế, lạnh nhạt đứng im không giãy dụa nữa. Dù sao hắn cũng không có khả năng làm cô bị thương.

"Em đi gặp ai đó là quyền tự do của em, người ngày nào cũng có vô số scandal được đưa lên đầu đề như anh thì có tư cách gì quản em? ‘Hắn’ mà anh nói muốn ám chỉ là ai? Là cậu ba nhà họ Lệnh sao?"

Nói đến khúc sau, giọng Nguyệt Trì Lạc không tự giác kèm theo phần tủi thân xen lẫn sự sắc bén: "Đông Phương Tuyết! Chẳng lẽ anh nuôi dưỡng bồ nhí được còn em thì không thể đi ngoại tình sao?"

Cô lại còn dám nói hắn nuôi dưỡng bồ nhí....

Toàn thân Đông Phương Tuyết cứng đờ, bàn tay đang giữ cánh tay Nguyệt Trì Lạc không tự giác càng dùng thêm sức, từng ngón tay thon dài cũng trở nên trắng bệch. Sức lực đó, như là dốc hết toàn sức vậy.

Cuối cùng, hắn cúi đầu cười rộ lên, tiếng cười càng lúc càng lớn, vô cùng trào phúng, vô cùng tự nhiên.

"Nguyệt Trì Lạc, lương tâm em bị chó tha rồi có phải hay không hả?" Nói xong hắn vươn tay ôm cô siết chặt vào lòng.

Cảm nhận được sự rung động từ lồng ngực hắn, Nguyệt Trì Lạc xoay người lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Anh cười cái gì chứ?"

Đông Phương Tuyết vẫn tiếp tục cười nói: "Anh cười tại vì em ngốc."

"Anh mới ngốc ấy, cả nhà anh đều là đồ ngốc!" Nguyệt Trì Lạc đã nổi điên rồi.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (27)

"Cả nhà anh cũng chỉ có em." Trong chớp nhoáng ánh mắt Đông Phương Tuyết mang theo chút buồn bã ảm đạm.

Cả nhà hần đều đang ở cái thời không xa xôi kia, phụ vương mẫu hậu hần cũng đã hóa thành cát bụi.

Hần từ cổ đại xuyên không tới, người huynh đệ duy nhất của hần cũng đã bị Nguyệt Trì Lạc giết chết.

Đối với Đông Phương Tuyết hiện nay mà nói thì cả nhà hần, cả thế giới của hần gần như chỉ có mỗi mình Nguyệt Trì Lạc mà thôi.

Nghĩ đến đây, hai tay hần đang đặt ở trên eo cô vô ý thức càng siết chặt hơn.....

Hần nhỏ giọng nói: "A Lạc, hãy tin anh.. ..."

Cô không muốn hoài nghi, nhưng làm sao có thể tin tưởng hần đây?

Nói tới đây, hai người đều có chút thương cảm, cảm xúc cũng sa sút hần đi.

Qua hồi lâu, Nguyệt Trì Lạc mới phá vỡ trầm mặc.....

Tuy có chút không tin, có chút kỳ quái nhưng cô vẫn nhin không được mở miệng hỏi: "Cái người được đăng lên đầu trang báo với anh ở bên ngoài là ai, thật không phải là người tình của anh sao?"

Nếu không phải của hã, vậy tại sao Nam Cung Huyền lại đến tìm mình?

Huống hồ, tờ báo đó cùng câu chuyện vào buổi chiều đó là do Nguyệt Trì Lạc tận mắt thấy, chính tai nghe....

"Nguyệt Trì Lạc!" Giọng Đông Phương Tuyết có phần hơi nổi giận, xoay người cô lại để mặt hai người đối diện với nhau, hã nghiêm mặt nói: "Anh chỉ có em, cuộc đời này của anh cũng chỉ biết có mỗi mình em, chẳng lẽ em còn không tin điều đó sao?"

Tuy nói vợ chồng sống chung thì phải tin tưởng lẫn nhau.

Nhưng ở trong cái thế giới vàng thau lẫn lộn này, đâu đâu cũng đều là nuôi dưỡng người thứ ba....

Huống chi Đông Phương Tuyết là người đẹp trai giàu có như vậy, bên ngoài có thiếu gì người đẹp muốn lôi kéo.

Bọn họ cùng nhau vượt qua bao nhiêu chông gai khó khăn, sinh ly tử biệt.

Tình yêu của bọn họ có thể vượt qua giữa sống và chết, vượt qua thời không.

Nhưng mà, tình yêu này lại không vượt qua nổi sự tầm thường nhất.

Không phải là Nguyệt Trì Lạc không biết điểm này, nhưng tư tưởng của người trẻ tuổi thì lúc nào cũng không kiên định và rất nhạy cảm.....

Đôi khi, có lẽ vượt qua nổi sự sống và cái chết nhưng duy nhất chỉ không chịu nổi sự hiềm nghi và không tin tưởng, càng thêm không chấp nhận được chuyện bị người yêu phản bội!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (28)

Cuộc sống bình thường nhạt nhẽo như hiện nay, có thật sẽ là thứ mà Đông Phương Tuyết thích không?

Nếu như hẳn đã chán ghét muốn có người tình riêng ở bên ngoài, Nguyệt Trì Lạc cô thật ra cũng không đành lòng trách hẳn....

Cô sợ cái gì, còn không phải sợ Đông Phương Tuyết chịu không nổi cuộc sống vô vị thế này ư, một người nếu như tâm không ổn định thì sẽ sa vào sự mê hoặc của ai đó ngay.

Cô thấy khó chịu, cô không thoải mái, nhưng cũng không có cách nào khác....

"Đông Phương Tuyết, sự tin tưởng không phải chỉ nói một đôi lời ngoài miệng đơn giản như vậy, sao anh không tự nhìn lại xem mình đã làm những chuyện gì? Có câu 'không có lửa thì làm sao có khói', nếu thực sự không có chuyện này, vậy tại sao mỗi ngày anh được đăng lên đầu bài báo với người con gái đó?"

"Em thật sự rất muốn một lòng một dạ tin tưởng anh, nhưng là anh.... Chính anh đã tự mình phá hủy đi sự tin tưởng của em...."

"Anh và người con gái khác được đăng lên báo trang đầu, tuy rằng ở phần sau cũng không có gì đáng nói, nhưng chuyện lần này chính anh đã đích thân bảo người ta giấu nhẹm nó đi..."

"Điều này nói rõ cái gì? Anh đang lo lắng? Lo sợ em biết hay là bị chột dạ?"

"Còn để cho người con gái khác tới tìm em.... Đông Phương Tuyết, anh nói xem, những chuyện mà anh làm có chuyện nào có thể khiến cho em tin tưởng được không?"

Hắn không nên cười với người con gái đó, lại còn cười dịu dàng như vậy, hơn nữa Nguyệt Lạc Trì còn tận mắt nhìn thấy hắn cười với người con gái kia rất thân mật và ngọt ngào, chẳng lẽ đều là giả hay sao?

Còn có, cuộc điện thoại kia nữa...

Và cách xưng hô thân mật mà hắn dành cho người con gái đó...

Nếu như không phải vậy, thì tại sao hai người lại nói chuyện thân thiết đến thế chứ?

Đông Phương Tuyết thân mật với người con gái khác như vậy, bảo sao cô có thể không hiểu sai?

Nói xong Nguyệt Lạc Trì cắn cắn môi, giọng yếu dần đi: "A Tuyết, cuộc sống vô vị như thế này, có thật là điều mà anh muốn không?"

Đột nhiên không thể xác định được.

Vốn là một người đàn ông liếc mắt nhìn xuống chúng sinh.

Vốn là một vị Đế vương cai quản cả thiên hạ.

Vốn là một người không nhiễm chút bụi trần, nhưng vì bị lây nhiễm trong không gian thế tục này, mà hôm nay chỉ có thể cùng mình ẩn nấu tại một thế giới phức tạp để sống những ngày nhạt nhẽo như nước.

Một người đàn ông tài hoa tuyệt đỉnh, phong độ điển trai như thế, cô thật có thể giữ chân được sao?

Nhớ đến chàng trai thường hay mặc một bộ quần áo màu trắng, đầu đội vương miện vàng, nhớ đến chàng trai chỉ cần vung bàn tay lên là có thể quyết định sinh tử của người khác, nhớ đến nốt Chu Sa điểm tuyệt ở giữa hai hàng lông mày, nghĩ tới những thứ này bỗng nhiên Nguyệt Trì Lạc cảm thấy rất khó chịu, trái tim cũng nhói lên vô cùng đau đớn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (29)

Có lẽ hẳn không nên đến đây?

Vốn không thuộc về mình, hà tất gì phải cưỡng cầu?

Thật ra có lúc nhìn lại mọi thứ trên cái thế giới này, Nguyệt Trì Lạc bất chợt nhận ra nó thật mới lạ.

Giống như từ trước tới nay mình chưa bao giờ thuộc về nơi này.

A Dạ và ông nội đã không còn ở đây.

Nếu như về sau cũng không có A Tuyết nữa, cô thực sự hoài nghi không biết mình sẽ sống như thế nào?

Ở tại nơi này đã 20 năm, ngoại trừ căn phòng nhỏ của ông nội ra, trong cái thế giới mà chỉ có xi măng cốt thép này lại không có một chút gì để cô thấy lưu luyến.

Thật đáng buồn cỡ nào? Nực cười cỡ nào?

Ngoài hai người thân nhất ấy ra, toàn bộ ký ức đều là một màu đen tối cùng đầm máu, mỗi ngày không phải là huấn luyện thì là ám sát, ngày qua ngày cuộc sống không thấy ánh mặt trời.

Mơ ước có được cuộc sống yên tĩnh đó chỉ là một hi vọng quá xa vời.

Nếu như ở tại cái thời cổ đại kia, nếu như A Tuyết muốn cưới vợ bé có lẽ cô sẽ nhập gia tùy tục mà chấp nhận điều đó?

Nói cho cùng, ngày ngày cứ trông chừng một người như thế sẽ cảm thấy lòng luôn bất an, cũng sẽ rất mệt mỏi...

Nguyệt Trì Lạc cô không phải là sắt đá, mặc dù trái tim kiên cường như sắt nhưng ở sâu tận nơi nào đó trong tim vẫn sẽ có một chỗ mềm yếu.

Có lẽ đã trải qua quá nhiều tối tăm, trái tim này càng thêm nhạy cảm mềm yếu.

Chỉ khi con người bị trải qua nỗi mất mát rồi bỗng nhiên nhận được sự ấm áp thì mới biết trân trọng những gì mình đang có.

Tính độc chiếm không muốn buông tay sẽ càng gia tăng.....

Lại càng thêm bất an.....

A Tuyết A Tuyết...

Nếu như lúc này vẫn còn đang ở cái thời cổ đại kia thì hẳn sẽ làm như thế nào?

Khuôn mặt cô không hề có tí cảm xúc nào. Nhưng trong đôi mắt quật cường lúc này lại mang theo chút thê lương mờ mịt, cuối cùng đã bán đứng sự bình tĩnh mà cô đang cố gắng ngụy trang.

Trông thấy cảm xúc lần lượt thay đổi trên khuôn mặt Nguyệt Trì Lạc, lòng Đông Phương Tuyết chợt run lên.

Nhìn thần sắc từ bất an đến hoang mang rồi cuối cùng rơi vào tuyệt vọng của cô, hẳn bỗng cảm thấy như có ai cầm dao liên tục cứa vào trái tim mình.

Đau đớn này nối tiếp đau đớn kia, đau đến nỗi gặm nhấm nhói buốt cả trái tim hẳn.

Tuyệt vọng cùng bất đắc dĩ như thế....

Mệt mỏi cùng cam chịu số phận như thế....

Nguyệt Trì Lạc cô là người người quật cường và kiêu ngạo cỡ nào, sao có thể cúi đầu chấp nhận số phận?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (30)

Nhưng cái loại bất đắc dĩ cùng cam chịu số phận trong mắt cô vào giờ phút này cứ thế mà phơi bày ra ở trước mắt hần....

Lòng hần bỗng nhiên cực kỳ khó chịu....

Ngay cả khi hít thở cũng thấy vô cùng đau đớn.....

"A Lạc." Hần vươn tay ôm lấy vai cô, giọng nói trầm ổn để lộ ra chút đau xót, lòng ngón tay nhẹ nhàng ma sát lên da thịt cô nói: "Đông Phương Tuyết anh chính là của em, người mà Đông Phương Tuyết anh muốn cũng chỉ duy nhất có mỗi mình em! Chỉ cần có em, mặc kệ là ở trong cung nhìn xuống chúng sinh hoặc là ẩn nấp tại nơi nào đó trên giang hồ, chỉ cần nơi đó có em thì đó cũng chính là nhà của Đông Phương Tuyết."

"Cuộc sống này có em, cũng chính là điều mà Đông Phương Tuyết này muốn."

"Dù cho ở bất kỳ nơi nào, chỉ cần có em là sẽ có anh...."

‘Có em mới có Đông Phương Tuyết này....’

Đông Phương Tuyết là người không bao giờ thích nói nhiều.... Nhưng chỉ một câu đã nói trúng ngay trọng điểm!

Hần nghĩ rằng, nếu như cô thấy bất an vậy thì hần sẽ làm cho cô thấy yên tâm.....

Trên mặt cô không nên có cái biểu tình bỏ cuộc đó.... Không nên!

Nguyệt Trì nhìn hẩn chăm chú, cái nhìn rất nghiêm túc đến nỗi nhìn thấy rõ từng tắc da thịt mỗi một biến hóa nho nhỏ trên mặt hẩn.

Nhìn hẩn trong khoảng cách gần như vậy, hình như so với ngày thường hẩn còn đẹp hơn gấp vạn lần.

Mặc kệ là nhìn từ khía cạnh nào, nét đẹp của hẩn cũng phải làm cho người khác cảm thấy tự ti.

Dù cho có là báu vật xinh đẹp đến cỡ nào đi nữa, khi đến trước mặt hẩn cũng sẽ mất đi sắc màu rực rỡ.

Vẻ đẹp của hẩn, vĩnh viễn đều khiến cho người khác phải ngỡ ngàng kinh ngạc!

Nhưng mà hiện giờ cô không có tâm tình để thưởng thức vẻ đẹp đó.

"Vậy chuyện trên báo là như thế nào? A Tuyết, đừng nên lừa dối em..."

Cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho bất cứ ai lừa dối mình.....

Nhất là, Đông Phương Tuyết!

Đông Phương Tuyết cũng đã từng một lần lừa dối, cái giá phải trả đã thế thảm như thế nào....

Tin tưởng giữa hai người cũng không có ai quên được.....

Câu nói sau cùng cô nói rất nhỏ như chỉ lơ đãng nói ra, những lời đó cũng lập tức bốc hơi trong không khí.

Ánh sáng của ngọn đèn ở trong căn phòng bỗng chốc trở nên vô cùng chói mắt.

Bởi vì bị Đông Phương Tuyết nhìn chăm chăm như thế, sắc mặt của Nguyệt Trì Lạc càng lúc càng trở nên tái nhợt.

"Nguyệt Trì Lạc, tại sao đến tận bây giờ mà em vẫn còn không hiểu....."

Hắn cũng đã nói hết lời như vậy, vì sao cô vẫn còn không chịu hiểu?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (31)

Hắn cũng đã nói hết lời như vậy, vì sao cô vẫn còn không chịu hiểu?

Là không hiểu?

Hay là không muốn hiểu...

Hắn không hiểu nổi suy nghĩ của cô, bỗng ngay lúc này chợt thấy trong lòng đau nhói.

Vì sự không tín nhiệm của cô...

Vì sự cố gắng và trả giá của mình bấy lâu nay, đều biến thành chuyện cười theo sự hoài nghi của cô!

Đôi mắt đen như mực sâu sắc nhìn chăm chăm cô.

Đông Phương Tuyết chợt nở nụ cười...

Đôi mắt tối đen như mực, cái loại mực đen đó đã che giấu tất cả tâm tình trong mắt hắn...

Ánh mắt ấy, là thần sắc mà Nguyệt Trì Lạc nhìn không thể nào hiểu.

Đột nhiên cô cảm thấy có chút kinh hãi...

Ánh mắt như thế, đã rất rất lâu rồi cô không có nhìn thấy tồn tại trên người hắn.

Câu hỏi đó của mình khiến hân không vui sao? Nguyệt Trì Lạc rũ mắt xuống hàng mi dài.

Bỗng nhiên, Đông Phương Tuyết lại lấy tay nâng cằm cô lên.

Dùng sức giữ chặt không cho cô trốn tránh.

Ánh mắt hân nhìn xoáy vào trong đáy mắt cô, hân lạnh lùng lên tiếng ép hỏi: "Nguyệt Trì Lạc, em thực sự muốn anh nói? Em suy nghĩ kỹ chưa nếu nhất định muốn anh phải nói?"

Em thật sự không tin tưởng anh đến thế sao...

Thời gian qua lâu như vậy, hân nghĩ rằng họ phải là một đôi tin tưởng nhau nhất trên cái thế giới này, là người gần gũi với nhau nhất...

Nhưng chưa từng nghĩ, chỉ cần một chút hiểu lầm như vậy.

Tất cả mọi sự tin tưởng, đều vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ...

Nhìn ánh mắt Đông Phương Tuyết nhìn mình lạnh lùng như thế, Nguyệt Trì Lạc há to miệng... Rất muốn giải thích, rất muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng chỉ nhắm lại mắt, chớp chớp mắt để xua tan ẩm ướt trong mắt.

Rồi lại mở mắt ra cũng chỉ là trong nháy mắt, giọng nói của cô có vẻ như không còn giống của mình nữa.

"Đông Phương Tuyết, em muốn anh nói!"

Em muốn anh nói, anh không có ra ngoài lãng nhăng, anh không có phản bội em...

Lâu vậy rồi, cũng đã qua nhiều ngày thế nhưng hân lại không có một lời giải thích nào.

Sao mình có thể không trách? Sao mình có thể không giận?

Nhưng không ngờ, chỉ một câu nói đó đã hủy bỏ tất cả tin tưởng!

Rất lâu, rất lâu.

Bàn tay Đông Phương Tuyết tựa như không còn chút hơi sức nào, rũ xuống bàn tay đang để dưới cằm cô rồi dời mắt sang hướng khác.

Trong nháy mắt đó, khí lạnh trên người hẳn như càng tăng thêm mãnh liệt, lạnh đến nỗi có thể đông cứng tất cả sinh vật...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (32)

Im lặng một hồi lâu hắn cũng mở miệng nhưng giọng nói lại không hề có chút cảm xúc gì...

"Như những gì em nghĩ..."

Đôi môi mỏng của hắn khẽ nhếch lên vẽ ra độ cong đông lạnh, lạnh lùng nhìn cô nở nụ cười.

Nốt Chu Sa điểm tuyệt giữa hai lông mày đỏ như lửa rực cháy khiến người kinh ngạc...

Hắn cười rất châm chọc, rất lạnh nhạt bạc bẽo.

"Đông Phương Tuyết..."

Ngay Đông Phương Tuyết nói chuyện dường như Nguyệt Trì Lạc cũng đồng thời thốt lên.

Âm thanh của cô rất nóng lòng, vội vàng như muốn ngắt lời hắn nói.

"Thế nào, không muốn nghe sao?" Đông Phương Tuyết nhìn chăm chăm hỏi cô.

Nguyệt Trì Lạc sửng sốt, mình không muốn nghe hắn nói sao?

Muốn!

Nhưng giờ phút này lại có cảm giác lo lắng, khiến cô phải ngăn cản.

Thế nhưng cô há miệng nhìn Đông Phương Tuyết muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng lại không hề nói gì...

Đông Phương Tuyết dường như chợt hiểu cái gì, khẽ mỉm cười nhìn Nguyệt Trì Lạc nói nhưng lại giống như gần từng chữ: "Nam Cung Tĩnh, cô ấy là người trong lòng Đông Phương Tuyết, là người phụ nữ Đông Phương Tuyết nuôi dưỡng ở bên ngoài!"

Người trong lòng Đông Phương Tuyết...

Người phụ nữ Đông Phương Tuyết nuôi dưỡng ở bên ngoài...

Hắn thừa nhận!

Hắn đã thừa nhận rồi!!

Dù rằng cô hoài nghi hắn...

Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới, thời điểm hắn thừa nhận cô lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Cảm giác khó chịu giống như phải sắp chết đến nơi...

Mười đàn ông thì hết chín chơi gái.

Những lời này, quả thật không hề sai...

Nguyệt Trì Lạc cúi đầu xuống, không tự giác mà cắn chặt môi.

Cô rũ xuống hàng mi dày, thầm muốn ngăn cản lại sự yếu ớt trong đôi mắt vào lúc này đang tiết lộ ra của mình.

Không muốn, cũng không hi vọng bị bất kỳ ai nhìn thấy!

Nhất là Đông Phương Tuyết!

Vậy mà, đã không như mong muốn...

Đông Phương Tuyết đưa ra ngón tay trắng muốt lần nữa nâng cằm cô lên, bức cô phải ngẩng đầu nhìn hăn.

Sự yếu ớt trong mắt cô cứ như vậy đành phải bại lộ ra trước mắt hăn.

Hăn chột ngẩn người, tựa như không còn nhìn thấy được một nụ cười bình thường nữa, mà chính là dáng vẻ tươi cười khiến vạn vật trên đời này cũng đều phải thất sắc.

Vậy mà, sau đó một khắc, hăn không cho cô trốn tránh, lạnh lùng lặp lại lời mới vừa nói một lần nữa.

"Nguyệt Trì Lạc, em có nghe thấy chưa? Anh nói là, Nam Cung Tĩnh chính là người trong lòng của Đông Phương Tuyết, là người phụ nữ Đông Phương Tuyết nuôi dưỡng ở bên ngoài!"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (33)

"Em nghe rõ chưa?" Ngón tay hằn hơi dùng sức, cảm của cô rất đau rất đau, đau đến mức tưởng chừng như sắp rơi xuống vậy.

Nhưng cái loại đó đau đớn lại không thể nào so được với nỗi đau đớn trong lòng hiện nay của cô.

Cô chỉ cảm thấy trái tim mình như bị đục khoét một cái lỗ.

Trống rỗng mênh mông!

"Đông Phương Tuyết, đừng nói như vậy, cho dù chỉ là nói lẫy..."

Đừng nói nói lẫy như vậy.

Cho dù chỉ là nói lẫy, cô cũng sẽ không chịu nổi...

Bởi vì từng hoài nghi, cho nên, cô không biết lần này mình có chắc là xem lời hằn nói là thật hay không.

Nhìn chăm chăm vào đôi mắt đã nhìn sang chỗ khác của Đông Phương Tuyết.

Nguyệt Trì Lạc dời đi tầm mắt, vì vẻ mặt nghiêm túc giờ phút này của Đông Phương Tuyết, cô cơ hồ có chút không chịu nổi.

Từ từ chuyển ánh mắt đi, giờ phút này cô chỉ muốn tìm một nơi yên lặng một chút, thật sự yên lặng một chút.

"Nói lấy?"

Đôi môi như hoa Anh Đào tuôn ra một tràn tiếng cười dễ nghe.

Cặp mắt xinh đẹp màu tro lạnh của Đông Phương Tuyết không cho cô trốn tránh chống lại cùng cô.

Có chút ác ý, hăn tà quái bật ra cười một tiếng bên tai cô.

Hơi thở thơm như hoa lan, Đông Phương Tuyết hờ hững nói: "Ai nói anh nói lấy? Nguyệt Trì Lạc, em có thể khẳng định chắc rằng anh đang nói lấy? Em dám quả quyết anh sẽ không bao giờ đi ra bên ngoài tìm phụ nữ khác sao?"

Một khi đã khẳng định như vậy, thì tại sao còn phải nghi ngờ?

Hoài nghi như thế...

Hắn cảm thấy thật châm chọc, giống như một câu chuyện cười!

Vì vậy!

Giọng nói còn nhẹ nhàng hơn khi nãy, không còn lạnh lùng nữa mà là rất nhẹ nhàng, cái loại nhẹ nhàng cùng lười biếng như không quan tâm tới bất kỳ thứ gì cả, cũng không để bất cứ chuyện gì vào trong mắt.

"Nguyệt Trì Lạc, nếu như là thật thì sao đây?"

Hắn hỏi rất nghiêm túc khiến Nguyệt Trì Lạc sửng sốt.

Nếu như, là thật...

Nếu như, Đông Phương Tuyết thật sự có người phụ nữ khác ở bên ngoài...

Vậy thì Nguyệt Trì Lạc mình sẽ nên làm gì đây?

Sắc mặt của Nguyệt Trì Lạc trong nháy mắt tái nhợt, cô hoài nghi nhìn hẳn, từ trước đến giờ cô chưa từng có nghĩ tới nếu như chuyện này đúng là thật thì mình sẽ nên như thế nào?

Nếu như là thật, mình sẽ như thế nào đây?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (34)

Nguyệt Trì Lạc có chút mê mang, trong lòng như có một khoảnh trống rỗng, giống như có ai đó đang cầm dao găm lóc từng chút từng chút trái tim cô.

Vết thương như thế, thật đau đến tận xương tủy.

Khiến cho dạ dày cô cũng co rút đến có chút đau nhói...

Cô ngẩng đầu lên, muốn cười với Đông Phương Tuyết một nụ cười không sao cả, nhưng khóe miệng lại cứng nhắc muốn nhếch lên cũng không nhếch nổi.

Cô có chút ảo não nhú mày, biết đáng về cổ che giấu cảm xúc của mình giờ phút này nhất định trông rất là nhếch nhác, nhưng là, nhưng cho dù có chật vật cỡ nào đi nữa cô cũng không muốn để hân nhìn thấy vẻ tuyệt vọng và luống cuống của mình.

Qua một hồi lâu...

Đã ổn định lại cảm xúc Nguyệt Trì Lạc mới ngẩng đầu lên nhìn tới Đông Phương Tuyết chắc chắn nói: "Không! Sẽ không, Đông Phương Tuyết, anh sẽ không đối với em như vậy."

"Sẽ không..." Đông Phương Tuyết lăm nhăm hai chữ đó rồi đột nhiên nở nụ cười mãi mai, "Nếu đã biết anh sẽ không phản bội em, vậy thì Nguyệt Trì Lạc, hãy nói cho anh biết, tại sao còn phải hoài nghi anh? Và nếu đã

hoài nghi, vậy tại sao còn chắc chắn rằng anh sẽ không phản bội em? Nguyệt Trì Lạc, có phải em cho rằng Đông Phương Tuyết anh rất đáng buồn cười đúng không?"

Chắc chắn được hần sẽ không phản bội cô, nhưng vẫn là không tin tưởng mà hoài nghi hần...

Mâu thuẫn như vậy, buồn cười như vậy!

Hàng lông mi thon dài run lên, Nguyệt Trì Lạc bỗng im lặng không nói nữa.

Tận sâu trong đáy lòng cô rất tin tưởng hần, nhưng vẫn không nhận được bởi mấy câu nói của người khác mà hoài nghi hần.

Quả thực là vừa mâu thuẫn lại rất buồn cười...

Nhưng cái người buồn cười không phải là Đông Phương Tuyết mà là Nguyệt Trì Lạc!

Nhưng những cảm xúc hiện này, những điều lo lắng kia, đều không phải là cô có thể khống chế được...

Cô muốn tin tưởng hần, muốn khống chế mình không được hoài nghi, nhưng những hình ảnh kia cùng với cuộc điện thoại thân mật, tất cả những thứ đó đã làm cho cô bắt đầu thấy lo lắng.

Vì vậy lòng nghi ngờ đã sẵn có cũng bắt đầu rõ ràng mang theo chút chất vấn điên cuồng.

Mặc dù cô thực sự có ảo não nhưng cô không hề hối hận...

Bởi vì, nếu như cô không tìm hần nói rõ ràng thì giờ đây cả hai vẫn sẽ tiếp tục kéo dài chiến tranh lạnh như thế nữa.

Những thứ này, đều không phải điều mà cô mong muốn!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (35)

Giận dữ, gây gổ, những thứ này đều không phải là mình muốn, vậy thì cứ đối mặt hỏi cho rõ ràng...

Hoặc chia tay, hoặc làm lành.

Ít nhất dù sao cũng nên có một kết quả...

Nghĩ tới đây, cô đột nhiên bình tĩnh lại, bình tĩnh nhìn Đông Phương Tuyết.

Thản nhiên mở miệng: "Không! Buồn cười không phải anh mà buồn cười nhất chính là em..."

"A Tuyết, có lẽ anh không biết, em thuyết phục mình tin tưởng anh, khống chế tâm tình của mình không để cho người khác làm ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta... Nhưng khi Nam Cung Huyền nói cho em biết anh không cho tòa soạn biết bài về anh cùng người phụ nữ khác thì em vẫn không nhịn được mà để ý. Thật ra, em để ý không phải là chuyện anh và người phụ nữ khác được đăng lên báo, mà em để ý là anh lại quan tâm đến chuyện này rồi sẽ vì chuyện này mà giấu giếm em..."

Bởi vì sợ anh quan tâm cho nên em mới để ý...

Trước đây không phải là Đông Phương Tuyết chưa từng được đăng lên đầu đề với người khác, thế nhưng lần này hẳn lại để ý.

Cho nên...

Nguyệt Trì Lạc không thể nào mà không lưu tâm được!

Đông Phương Tuyết lặng lẽ nhìn Nguyệt Trì Lạc, Nguyệt Trì Lạc cũng trả lại cho hắn một cái liếc mắt, chỉ ngừng lại một chút rồi cô nói tiếp: "Buổi tối đó em hiểu lầm anh, em biết là em không đúng, cho nên sang ngày hôm sau em đã tự mình xuống bếp nấu vài món muốn lấy lòng anh... Nhưng Đông Phương Tuyết à, anh có từng nghĩ cho cảm giác của em chưa? Em rất vất vả mới xuống bếp nấu ăn một lần nhưng chỉ vì một cuộc điện thoại của người phụ nữ khác anh lại bỏ mặc em mà đi... Anh bảo em phải nghĩ như thế nào đây? Làm sao em có thể không để ý chứ? Làm sao có thể không hiểu lầm? Anh vì người khác mà bỏ lại em một mình, em làm sao có thể... Không đau lòng chứ... Đông Phương Tuyết, em chỉ là, quá để ý đến anh mà thôi..."

Nếu như không thềm để ý tới anh...

Con mẹ nó, em sẽ mặc kệ, chẳng thềm quan tâm có phải anh đi ngoại tình hay không, có phải anh nuôi dưỡng phụ nữ khác ở bên ngoài hay không?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (36)

Không để ý tới anh.....

Con mẹ nó, em sẽ mặc kệ, chẳng thèm quan tâm có phải anh đi ngoại tình hay không, có phải anh nuôi dưỡng phụ nữ khác ở bên ngoài hay không?...

Không thương yêu hăn....

Mẹ nó, hơi đâu mà vì hăn phải chịu khổ sở, vì hăn đau lòng, vì hăn cơm nuốt không trôi chứ...

"Em biết em không nên nghi ngờ anh... Nhưng em đã làm gì sai? Em chỉ sai ở chỗ... Quá để ý anh mà thôi."

Nguyệt Trì Lạc cũng tự hỏi mình, cô đã sai ở chỗ nào?

Không!

Cô không hề sai...

Là một người vợ, cô có quyền hoài nghi, có quyền ghen, có quyền hỏi tất cả mọi việc có liên quan đến chồng mình! (yehhhh...chính xác Lạc nhi à...)

Nếu như nói sai, vậy thì cô chỉ sai duy nhất ở chỗ chính là cô đã quá yêu Đông Phương Tuyết, yêu đến nỗi vì hăn mà cô đã trở nên mềm yếu, yêu đến nỗi vì hăn mà đánh mất đi nhân cách của mình!

Cô cũng chỉ chỉ là, quá yêu hần...

Đông Phương Tuyết vẫn im lặng lắng nghe, cho đến khi Nguyệt Trì Lạc nói dứt câu cuối cùng thì hần cũng vẫn lặng im không nói gì, cứ lặng lẽ nhìn cô, trong đôi mắt màu tro lạnh là cả sự mệnh mông không rõ, nhìn vào có cảm giác như không hề thấy đấy.

Sau một hồi trầm mặc như cả một thế kỷ, hần đột nhiên thở dài...

Mang theo một chút bất đắc dĩ, còn có một chút châm chọc, nhưng châm chọc này không biết là sự châm chọc dành cho cô hay là dành cho mình!

Chỉ là, tiếng thở dài mang theo châm chọc kia rơi vào trong lòng Nguyệt Trì Lạc, lại mang tới chút không thoải mái cùng khó chịu...

Đông Phương Tuyết nói: "Ra là vậy... Chống chọi được với cuộc sống, chống chọi được với cái chết, nhưng không chọi được với một người phụ nữ."

"Tình cảm dành cho nhau nhiều năm như thế, yêu hoặc là được yêu, đều không bằng hai ba lời nói hoặc là một câu khiêu khích của người khác..."

Giọng Đông Phương Tuyết nói chuyện rất thản nhiên, không hề có cảm xúc gì cũng không tỏ ra vẻ lạnh lùng, giống như chỉ đang thản nhiên kể lại một câu chuyện nào đó. Có điều sự bình tĩnh này khiến cho Nguyệt Trì Lạc có cảm giác như bị người ta tạt nước lạnh vào đầu.

Sự lạnh lẽo và hoảng loạn đó...

Trong giọng nói của Đông Phương Tuyết còn kèm theo chút cảm giác vô lực.

Hắn nói: "Nguyệt Trì Lạc, lần này, anh không có thất vọng gì về em cả mà là anh thất vọng với chính bản thân mình!"

Thất vọng!

Hắn thật vô cùng thất vọng!

Không thể phủ nhận, sự không tin tưởng của cô, lời chất vấn của cô, thậm chí những thứ hoài nghi buồn cười đó đều làm hắn cảm thấy thất vọng mà còn thất bại về mình!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (37)

Hắn nghĩ rằng, bọn họ đã cùng nhau vượt qua giữa sự sống và cái chết, cùng vượt qua những thay đổi trong cuộc đời, đã vượt qua một thời đại Vương triều huy hoàng, đã vượt qua sự xa cách của thời gian ngàn năm, thương nhớ nhau từ hai thời không...

Cô có thể một lòng một dạ tin tưởng hắn, một lòng một dạ lệ thuộc vào hắn...

Mà bây giờ, hắn lại có một loại ảo giác đậm chân tại chỗ.

Bất kể hắn mang theo cô đi tới đâu, lòng cô vĩnh viễn vẫn dừng lại đứng im một chỗ!

Ở tại cái Vương triều cổ xưa đó, khi hắn còn là Tứ Vương gia còn cô là Tứ Vương phi, khi hắn cho rằng tình cảm của bọn họ đã trao cho nhau, trao đó chính là trao cả trái tim của hắn.

Cho tới bây giờ đều là hắn, không phải là cô!

Hắn nói sẽ làm cho cho cô tin hắn.

Cô không có làm được...

Cô không tin tưởng hắn, không lệ thuộc vào hắn!

Trước kia cũng vậy, bây giờ cũng vậy!

Thời gian biến đổi, cho dù xuyên qua ngàn năm.

Phần không tin tưởng giữa họ vẫn không có thay đổi!

Hắn đột nhiên thật không biết phải làm sao, thực sự không có cách nào, tiếc rằng mặc kệ bản thân làm gì đi nữa cũng không thể hoàn toàn có được sự tin cậy hết lòng của cô.

Điều này làm cho hắn có một loại cảm giác lúc nào cũng có thể sẽ phát điên cuồng...

Khi cái cảm giác này xỏ xuyên qua toàn thân thì hắn đột nhiên còn có cảm giác vô lực...

Cảm giác này khiến cho hắn rất mệt, thực sự rất mệt.

Tuy sự ghen tuông thỉnh thoảng ấy của Nguyệt Trì Lạc cũng làm hắn thấy rất vui, nhưng nếu như cứ liên tiếp xảy ra hai lần cố tình gây sự, vô luận là người đàn ông nào tin rằng cũng sẽ không chấp nhận nổi.

Mà loại chuyện này dường như đã không phải là lần đầu tiên!

Mặc dù những lần trước kia đều rất nhỏ...

Nhưng xác thực đã không phải là lần đầu tiên!

Tâm tư Đông Phương Tuyết đang rối loạn, sự phiền muộn trong đôi mắt càng lúc càng tăng tới đến không thể nào tản ra nổi.

Cuối cùng, hắn nhìn Nguyệt Trì Lạc cười nhẹ một tiếng.

Rất nhẹ, hoàn toàn không có cảm giác được đó là nụ cười, hoàn toàn làm cho người ta cảm thấy cười mà vô lực...

Cười cho có lệ!

Đông Phương Tuyết nói: "A Lạc, anh vĩnh viễn không thể nào thấy hiểu được lòng em, mặc kệ là trước kia hay là hiện tại, anh luôn cố gắng làm đủ mọi chuyện để cho em tin anh, chỉ dựa vào một chuyện sai lầm vì thế mà em luôn không tin tưởng anh!"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (38)

Hắn chỉ lừa gạt cô có một lần, và cũng từ khi đó cô đã không bao giờ tin hắn nữa rồi...

Cho dù cô nói tin tưởng, nhưng từ hành động, thậm chí là từ hành vi, cũng là thái độ tiện đà tương phản.

Đây là chính là cái gì gọi là một lần bị răn căn suốt mười năm sợ dây thừng?

Hắn cười khố...

Tự gây nghiệt, không thể sống!

Dừng lại một chút Đông Phương Tuyết nói tiếp: "Em không có tha thứ cho anh, thậm chí chưa bao giờ tha thứ cho anh."

"Cái điện thoại kia, chúng ta đã nói trừ phi gặp phải nguy hiểm tánh mạng, nếu không cả đời này cũng không được đụng tới..."

Hắn lấy ra một phần tờ báo, chỉ vào phía trên tấm ảnh mà hắn Nam Cung Tĩnh chụp chung, bình tĩnh nói: "Cũng bởi vì tờ báo này, tấm hình này, cũng bởi vì chút chuyện như thế, cả số điện thoại đó em cũng có thể gọi?"

"Nguyệt Trì Lạc, rốt cuộc em có nghĩ tới anh hay không? Rốt cuộc em có quan tâm đến cảm nhận của anh khi nhận được cuộc điện thoại kia hay không?"

Thời điểm nhận được cuộc điện thoại đó, trong lòng hần khẩn trương tưởng chừng như muốn hóa ngu.

Nỗi sợ hãi đó, sự lo lắng khẩn trương đó...

Mấy năm rồi chưa từng gọi vào cái điện thoại đó, đã nói với nhau trừ phi có nguy hiểm gì tới mạng sống mới được gọi điện thoại...

Giây phút nhận được cuộc điện thoại đó, hần thật sự nghĩ rằng cô đã xảy ra chuyện!

Kết quả...

Đông Phương Tuyết cười nhẹ còn kèm theo chút sự tự giễu: "Em không hề có chút lòng tin nào dành cho anh? Em không hề có, cho tới bây giờ cũng không có... Anh cố làm nhiều chuyện như thế để được em tin tưởng, nhưng lại không bù đắp được một chút chuyện sai lầm đó của anh..."

Cuối cùng, Đông Phương Tuyết nhìn Nguyệt Trì Lạc.

Đôi mắt màu tro lạnh âm u buồn tẻ nhìn chăm chăm vào cô, dường như muốn nhìn vào đáy lòng của cô.

Đông Phương Tuyết nhẹ nhàng nói: "A Lạc, không chỉ em biết mọi thứ, anh cũng biết."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (39)

Có đôi khi hân cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, mà là mệt tâm...

Không phải cơ thể mệt mỏi, mà là tâm mệt mỏi!

Hân nhìn Nguyệt Trì Lạc bằng ánh mắt rất bất đắc dĩ...

Nguyệt Trì Lạc vẫn im lặng lắng nghe, đến khi nghe được câu cuối cùng đó cả người cô bỗng ngậy ra, trong lòng cực kỳ hoảng loạn!

Cái gì cũng không làm được, cứ như vậy ngơ ngác nhìn Đông Phương Tuyết, trong lòng lạnh run từng hồi.

Không thể nói rõ ràng đó là cảm giác gì...

Nhưng mà có chút khổ sở, có chút lạnh lẽo...

Trong lòng một mảnh hoang vắng tiêu điều!

Nhìn gương mặt tuyệt mỹ lạnh nhạt của Đông Phương Tuyết, trong nháy mắt lồng ngực chợt hít thở không thông, y hệt như có nỗi đau đớn không tên xỏ xuyên qua đáy lòng.

Rất đau, rất đau, thật rất đau...

Hai người cùng lặng lẽ nhìn nhau, trong đôi mắt là sự thâm sâu khó đoán khiến cho người ta không thấy rõ rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Hai đôi mắt xinh đẹp nhưng hai vẻ mặt lại bất đồng.

Đối diện nhìn nhau ở giữa không trung, vừa ngênh chiến vừa triền miên dây dưa...

Trăm lời ngàn ý nói không hết, toàn bộ đặt vào trong mắt của mỗi người.

Sau đó sự trầm mặc lan tỏa ra như muốn hít thở không thông, đè nén cơ hồ khiến cho người ta không thở nổi.

Một lát sau, Nguyệt Trì Lạc mới lẩm nhẩm như tự nói với chính mình: "Em chưa từng tin tưởng anh? A Tuyết, hóa ra anh nghĩ em như thế ư..."

Cô chừa từng tin tưởng hẳn?

Không có sao?

Nước mắt trong nháy mắt xông lên hốc mắt, dường như không có ý muốn dừng lại, từng giọt từng giọt tuôn xuống trên khuôn mặt tái nhợt, sau đó rơi vào trước ngực áo, cuối cùng hóa thành hơi nước biến mất không thấy gì nữa...

Nhưng vẻ mặt và nước mắt của Nguyệt Trì Lạc hoàn toàn trái ngược nhau, bỗng nhiên cô toét miệng cười, nụ cười vô cùng rực rỡ, xán lạn nở rộ như hoa hướng dương.

Đông Phương Tuyết cảm thấy đau lòng.

Thật đau, thật rất đau...

Hắn vươn tay ra muốn chạm vào cô nhưng lại bị cô né tránh.

Nguyệt Trì Lạc lắc lắc đầu thản nhiên nói: "Thật ra thì em tin anh, em chỉ là có chút không yên lòng mà thôi..."

"Em sợ, sợ cuộc sống bình thường này không phải là thứ anh muốn, sợ sớm muộn rồi cũng có một ngày anh sẽ thấy chán ngán cuộc sống như thế, sự hấp dẫn trên đời này quá lớn, người xấu quá nhiều, mà anh thì lại quá xuất sắc..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

Đánh Thắng Lưu Manh, Đấu Với Tiểu Tam (40)

"Em thật sự là có hơi sợ, có chút lo lắng..."

Sợ!

Cô chỉ sợ, chỉ lo lắng, lo lắng chồng mình sẽ bị hấp dẫn!

Trên cái thế giới ngợp trong vàng son muôn hình muôn vẻ này, phải yêu nhau đến mức nào mới có thể vượt qua được sự tầm thường đó? Chống lại được với thời gian?

Bên ngoài ùn ùn kéo đến thậm chí không cần che giấu đó không phải là những cô gái ỷ vào sự xinh đẹp của mình mà làm kẻ thứ ba sao?

Họ ỷ vào sự xinh đẹp, ỷ vào còn trẻ tuổi, sa đọa cơ thể bán đứng linh hồn!

Có bao nhiêu gia đình ấm êm hòa thuận đã bị phá hủy?

Tuy rằng không tất cả đều là lỗi của phái nữ, nhưng nếu như không có sự quyết tâm quynh rũ của họ thì làm sao có thể phát triển đến tình cảnh như ngày hôm nay?

Còn A Tuyệt thì thế nào...

Cái khác không nói, chỉ nói tới tấm thân xác, sắc đẹp của hân đã là hiếm thấy ở trên đời này rồi.

Có bao nhiêu cô gái, thậm chí liếc mắt nhìn tới hẵn từ xa, dù cho giữ không được tim mình mà ngay cả lòng cũng không thể giữ nổi, thì làm sao có thể giữ được cơ thể, giữ được tư tưởng?

Mà A Tuyết, người đàn ông tuyệt thế đó cho tới bây giờ đối với bất kỳ người nào cũng lạnh nhạt bỗng nhiên tươi cười dịu dàng với người con gái khác như thế, bảo cô làm thế nào có thể yên tâm, làm sao có thể không suy nghĩ lung tung?

Cho tới bây giờ đều là một cô gái kiêu ngạo, xem nhẹ mọi chuyện, thậm chí giết người không chớp mắt, là một người con gái mà cho tới bây giờ đối với bất cứ chuyện gì bất luận kẻ nào không để bụng.

Giờ khắc này...

Đã vì tình yêu, vì sự rung động nhất thời, vì muốn sống một đời bên nhau mà phải chịu uất ức như vậy, lo lắng như vậy, bàng hoàng như thế.

Mơ mị không hiểu gì như một đứa trẻ thơ...

Mang theo sự vô tri cùng bất an đối mặt với cái thế giới này!

Nói cho cùng, về phương diện tình cảm Nguyệt Trì Lạc chỉ là một tay mơ mới mẻ, mới mẻ về mọi thứ cái gì cũng không hiểu!

Cô chỉ biết giết người...

Gia gia đã dạy cô rất nhiều thứ, mỗi phương diện đều có liên quan với nhau, nhưng duy chỉ có không chỉ dạy cô làm thế nào để yêu một người!

Trong chớp nhoáng này, Nguyệt Trì Lạc cảm thấy thật thương tâm thay cho mình...

Cô ngẩng đầu lên nhìn Đông Phương Tuyết nhú chặt mặt mày, vươn ra một ngón tay lạnh y hệt như nước đá xoa nhẹ mi tâm hẵn, vuốt lên nếp

nhăn giữa hai hàng lông mày của hắn, giọng nói mang theo chút bá đạo cùng kiên quyết: "Đông Phương Tuyết, ngoại trừ em ra, đừng cười với bất kỳ người con gái nào khác!"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

1)

Cô ngẩng đầu lên nhúu chặt mày nhìn Đông Phương Tuyết, vươn ra một ngón tay lạnh y hệt như nước đá xoa nhẹ mi tâm hắc, vuốt lên nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của hắc, giọng nói mang theo chút bá đạo cùng kiên quyết: "Đông Phương Tuyết, ngoại trừ em ra, đừng cười với bất kỳ người con gái nào khác!"

Có thể là cười xa cách, cười lạnh nhạt, cười từ chối, miễn là đừng cười dịu dàng như vậy.....

Cười dịu dàng như vậy với người phụ nữ khác sẽ khiến cô cảm thấy A Tuyết không còn là của một mình cô nữa.

Cười dịu dàng như vậy với người phụ nữ khác sẽ khiến trong đáy lòng cô cảm giác lo lắng...

Cười dịu dàng như vậy với người phụ nữ khác sẽ khiến cô sợ hãi, thậm chí là khủng hoảng!

Câu nói sau cùng Nguyệt Trì Lạc không nói ra, chỉ là nhàn nhạt nở nụ cười.

Tái nhợt mà uất ức.

Không phải lỗi của Đông Phương Tuyết, thật sự không phải.

Nhưng cô vẫn kiềm chế không được mối cố tình gây sự...

Muốn được hân hân chiều, yêu thương, bao dung, âu yếm trong vòng tay.

Đệ nhất sát thủ cũng là một phụ nữ, cho nên người phụ nữ này cũng không tránh khỏi mong muốn được đàn ông mình yêu cưng chiều.

Đông Phương Tuyết đưa bàn tay ra ôm cô gái nhỏ mảnh khảnh vào trong lòng.

Ánh mắt của hân nhìn thẳng vào cô, thật sâu, trữu nặng và tràn đầy nhu tình...

Khẽ mấp máy môi dường như muốn nói điều gì đó, cuối cùng hân gật đầu một cái siết chặt cánh tay ôm cô gái siết chặt trong lồng ngực: “Được.”

Chỉ một từ thôi cũng làm cho mặt mày cô gái giãn ra, nở nụ cười hạnh phúc nhất thế giới.

Thấy cô cười, hân cũng cười.

Hân có thể cười với bất cứ ai, đàn ông hay phụ nữ, người già hay đứa trẻ, nhưng hân sẽ chỉ cười thật lòng với vợ của hân!

Nếu như khiến cô bất an, vậy thì bất kể là ai, bất kể chuyện gì hân cũng không cần...

Không cần, cũng được!

Hân tới thế giới này vì cô, vì vậy tại sao không thể khiến cô hài lòng?

Tại sao phải khiến cô cảm thấy uất ức?

Đông Phương Tuyết hân nếu như ngay cả người phụ nữ của mình cũng không chăm sóc được, còn nói gì đến yêu?

Khiến cô uất ức, hắn còn có tư cách nói yêu cô?

Tuy nhiên có lúc cô cố tình gây sự sẽ khiến hắn cảm thấy mệt mỏi, nhưng hắn vẫn nhớ, người phụ nữ trong ngực là của hắn!

Nếu như cô lo lắng, cô cố tình gây sự, như vậy người sai nhất định là mình!

Cuối cùng, hắn thở dài thỏa hiệp, giữa hai hàng lông mày đều là yêu thương cưng chiều cô.

Đông Phương Tuyết nói: "A Lạc, Đông Phương Tuyết yêu em, chỉ yêu mình em..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

2)

Đông Phương Tuyết nói: "A Lạc, Đông Phương Tuyết yêu em, chỉ yêu mình em..."

Từ nay về sau, Đông Phương Tuyết chỉ yêu mình Nguyệt Trì Lạc, thế giới của hắn cũng chỉ có cô.

Chỉ có thể là cô, cũng sẽ chỉ có một mình cô!

Hắn không dám cam đoan sau này sẽ thay lòng đổi dạ hay không, nhưng chỉ cần Nguyệt Trì Lạc một ngày còn là vợ của hắn, là người phụ nữ hắn yêu, như vậy hắn sẽ không phản bội cô, càng không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với cô.

Thế giới của Đông Phương Tuyết, chỉ có —— Nguyệt Trì Lạc!

Mà thời gian qua hắn lại để cho cô uất ức...

Đáng chết!

Nghĩ tới đây, Đông Phương Tuyết theo bản năng siết chặt cánh tay, hình như như sợ cô không nghe thấy, lặp lại lời đã nói trước đó.

"Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết chỉ yêu em..."

Khóe miệng dần dần hiện lên một đường cong ngọt ngào, Nguyệt Trì Lạc dựa vào lồng ngực Đông Phương Tuyết, cọ cọ đầu vào ngực hắn.

Cô miễn cưỡng “Ừ” một tiếng.

Một lúc sau...

Không nghe được lời nói muốn nghe, Đông Phương Tuyết không nhận được hừ một tiếng, tiếng cuối còn cố tình kéo thật dài.

Giọng nói kia, rất nguy hiểm!

Nguyệt Lạc Trì không nhận được cười trộm, nghịch ngợm nói: "Ừ, em nghe rồi..."

Nghe rồi?

Thì ra là nghe thấy rồi?

Đông Phương Tuyết cúi đầu xuống nhìn thấy Nguyệt Lạc Trì vẫn không biểu lộ gì thì nén không được tức giận.

Người phụ nữ đáng chết này, lại có thể coi thường hãn như thế!

"A Lạc, cho em thêm một cơ hội, nói..."

Nói?

Nói cái gì à!

Muốn cô nói gì đây?

Cho là Nguyệt Lạc Trì cô dễ bị bắt nạt?

Nghĩ tới nửa tháng chịu uất ức, hỏa khí trong lòng Nguyệt Lạc Trì từ từ bốc lên.

Tôi đây không nói, xem anh có thể như thế nào!

Miễn cưỡng ngáp một cái, "Được rồi, em đi ngủ đây..."

Dừng một chút, nhìn gương mặt của người đàn ông đã đen đi một nửa tâm tình trong lòng lại tốt lên, cô hôn lên mặt người đàn ông nào đó một cái, trong lúc hăn còn đang ngây ngẩn cô lấy tốc độ sét đánh chạy thật nhanh về phía phòng ngủ.

Đùa à!

Cô chọc hăn nổi giận không trốn thì đúng là ngu ấ à!

Nhưng cánh tay của Đông Phương Tuyết dường như còn nhanh hơn đã tóm gọn lấy cô.

Nguyệt Trì Lạc cả kinh quay đầu nhìn lại, ánh mắt xinh đẹp của người đàn ông nhướng lên, bên trong là hai ngọn lửa dường như muốn thiêu đốt tất cả.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

3)

Nguyệt Trì Lạc cả kinh quay đầu nhìn lại, ánh mắt xinh đẹp của người đàn ông nhướng lên, bên trong là hai ngọn lửa dường như muốn thiêu đốt tất cả.

"A Tuyết, em, muốn ngủ, để em ngủ đi..."

Con người của người đàn ông nhú lại, nụ cười đẹp tựa đóa hoa.

"A Lạc, anh chưa có nói cho em biết... Đàn ông là không thể trêu chọc, nhất là, sau khi trêu chọc xong lại nghĩ tới bỏ trốn....."

Chết tiệt!

Cô nào có trêu chọc hử?

"Không phải là chỉ hôn một cái sao? Vậy cũng gọi là trêu chọc?"

Nguyệt Trì Lạc không cam lòng nói.

Cô hôn hử, vậy cũng gọi là trêu chọc?

Như vậy cũng có thể khiến nửa người dưới của hử phát hỏa?

Trời ạ!

Bên ngoài nhiều phụ nữ như vậy, nếu cười hết đứng trước mặt hử, phải chẳng mỗi ngày hử đều phát hỏa?

Dường như biết Nguyệt Trì Lạc đang nghĩ cái gì, Đông Phương Tuyết không nhịn được vỗ vỗ đầu cô bất đắc dĩ nói: " Nghĩ linh tinh cái gì, trừ em ra, còn ai có thể mê hoặc được anh?"

Nguyệt Trì Lạc tò mò: "Em hôn anh, còn người ta cởi hết quần áo trước mặt anh, ai hấp dẫn hơn ai?"

Cô chỉ đơn thuần hôn anh một cái.

Hơn nữa còn là hôn ngủ ngon!

Người đàn ông này, có phải suy nghĩ nhiều quá hay không...

"A Lạc, em biết không, cho dù em chỉ ngoắc tay với anh, trong mắt anh, anh cũng sẽ không chống cự nổi lực hấp dẫn đấy!"

Huống gì là một cái hôn.

Còn dám trêu chọc hân bằng một cái hôn đầy hấp dẫn.

Nguyệt Trì Lạc còn muốn giãy giụa, nhưng Đông Phương Tuyết không cho cô cái cơ hội đó.

Hắn dễ dàng vác cô lên vai, đi thẳng đến giường lớn trong phòng ngủ.

Nguyệt Trì Lạc sợ hãi kêu lên: "Hôm nay em rất mệt!"

Cô và Đông Phương chiến tranh lạnh nửa tháng, nghĩ đến Đông Phương Tuyết bị cấm dục nửa tháng, có thể nghĩ là sẽ biết hân bằng giống như cầm thú rồi.

Rất lâu trước đây, Nguyệt Trì Lạc cũng đã biết Đông Phương Tuyết là một người dạ thú rồi!

Khi đó vẫn chưa xuyên qua đến hiện đại, vẫn còn đang ở thời cổ đại.

Đông Phương Tuyết của hiện tại, nhìn vào cũng có thể biết!

Nguyệt Trì Lạc sợ hãi giãy giụa hãi kêu la.

Đông Phương Tuyết đặt cô dưới cơ thể mình, gương mặt tuyệt mỹ này, nụ cười gian tà đó khiến cho vạn vật trong trời đất đều phải biến sắc.

"Muốn ngủ? Ngoan, cố đợi chút nữa. Anh sẽ không để em phải mệt mỏi..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

4)

"Muốn ngủ? Ngoan, cố đợi chút nữa. Anh sẽ không để em sẽ mệt mỗi..."

Nói xong, hắn cúi đầu ngăn lại đôi môi muốn kháng cự của cô.

Một đôi tay hoàn mỹ bắt đầu chạy trên người cô, cởi bỏ quần áo trên người cô...

Chơi. Đùa. Câu. Dẫn.

Từng điểm mẫn cảm trên người cô hắn đều biết rõ.

Từ vành tai cho tới bờ vai nhỏ nhắn.

Nụ hôn cám dỗ, nụ hôn ướm át, dọc một đường trượt thẳng xuống phía dưới.

Chỉ chốc lát sau, cơ thể cô mềm nhũn ra tan chảy thành nước ở dưới cơ thể của hắn.

"A, Tuyệt.... Cho.... Em... "

Nguyệt Trì Lạc kiềm không được tiếng rên rỉ, Đông Phương Tuyết nhìn vào ánh mắt mê ly của cô nở nụ cười gian tà.

"A Lạc, những lời nên nói em còn chưa nói đấy..."

Nói?

Nói gì?

Mặt Nguyệt Trì Lạc đầy vẻ mơ màng, cơ thể trần trụi khiến cô nhin không được ưỡn cong người lên, như muốn được gì đó nhiều hơn nữa.

Thế nhưng hăn lại cố tình không theo ý cô, quanh quẩn đùa giỡn với cô.

Cô ngênh đón, hăn liền lui về phía sau một chút.

Ắt phải nghe từ chính miệng cô những lời hăn muốn nghe!

"Vợ yêu, nói em yêu anh. Nói rồi anh sẽ cho em..."

Thấy cô bắt đầu không kiên nhẫn, hăn lại tiếp tục cúi xuống hôn rồi ại bắt đầu dụ dỗ cô.

Khóe mắt cô ươn ướt, chỉ mong muốn nhiều hơn.

Nhưng miệng vẫn ngậm chặt, không tình nguyện mở miệng nói điều gì lại càng không tình nguyện giẫy dụa mà bắt đầu khuất phục.

Thân thể lại không tiền đồ cọ xát tới.

Dường như hăn cố tình muốn hành hạ cô...

"A Lạc... "

Hăn mới đi vào một chút, cô dường như muốn thở dài thỏa mãn vậy mà ngay sau đó hăn lại lui ra ngoài.

Cô bắt đầu khóc thút thít.

Khóe môi nhếch lên nụ cười kiềm nén, hăn nói ra từng chữ từng chữ dụ dỗ cô.

"Vợ yêu, nói đi, nói em yêu anh... Anh sẽ cho em... Nói mau....."

Cô không cam lòng ngược cặp mắt mơ màng lên, nhìn hấn đầu đầy mồ hôi ẩn nhẫn khổ cực, có chút khổ sở nhìn khóe miệng hấn cuối cùng cũng theo lời người đàn ông hấp dẫn nói ra...

"Rất ngoan."

Hấn thỏa mãn nở nụ cười, đôi mắt màu xám xinh đẹp chan chứa yêu thương, hạ thân đẩy một đường thật mạnh đi thẳng vào trong...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

5)

Bàn tay Đông Phương Tuyết rất đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay mượt mà đầy đặn.

Tầm mắt Nguyệt Trì Lạc dừng lại ở bàn tay hảnh, con người đen nhánh khẽ co rúc lại, trong mắt lóe lên một tia than thở.

Mỹ nhân đúng là mỹ nhân.

Cho dù là một đôi tay, cũng xinh đẹp muốn chết người. ㄟ (͡ ° _ ͡ °) ㄟ.

Thật là khiến người ta ghen tỵ!

Đôi tay này, nhất định là trời sanh ra để đánh dương cầm...

Nhưng bây giờ, đôi tay này lại không đành lòng đặt trên bụng Nguyệt Trì Lạc, còn không an phận di chuyển tới lui.

Toàn thân Nguyệt Trì Lạc bắt đầu run rẩy, nhìn lướt qua Đông Phương Tuyết càng chơi càng vui vẻ, có chút bất mãn mắng: "Bỏ tay anh ra, sờ tới sờ lui, rốt cuộc là anh muốn sờ nơi nào?"

Thật sự đáng giận!

Đông Phương Tuyết đúng là đội lốt cầm thú, hảnh không thể ngừng nghỉ một lát sao?

Cô vừa mới tỉnh ngủ mà thôi.

Hiện tại toàn thân đau nhức muốn chết!

Đông Phương Tuyết liếm đôi môi đỏ mọng, tròn mắt như tơ hấp dẫn người vô cùng.

"Sờ? Dĩ nhiên nên sờ vào chỗ nên sờ."

"Chẳng lẽ... A Lạc cũng biết xấu hổ? Chắc, chắc... Chúng ta đã là vợ chồng, nên động, nên nhìn, thậm chí ngay cả nên... Làm... Kiểu nào cũng không thiếu, mà giờ em còn xấu hổ không phải đã quá muộn hay sao..."

"Đông Phương Tuyết!" Nguyệt Trì Lạc then quá hóa giận, "Anh học ai? Cái khác không thấy tiến bộ mà miệng lưỡi càng ngày càng lợi hại."

Trước kia ít nói muốn chết, giờ biến thành lời ngon tiếng ngọt hoàn toàn khỏi phải bàn.

Có đôi khi Nguyệt Trì Lạc thật đúng là chịu không nổi.

Nghĩ lại thì...

Người cổ đại thật đúng là con mẹ nó hàm súc!

Đông Phương Tuyết không đồng tình chau mày, nốt Chu Sa đỏ giữa hai hàng lông mày tản ra thứ ánh sáng tuyệt diệu.

Bỗng nhiên, hắn cúi xuống đầu dán vào bụng Nguyệt Trì Lạc, mím mím môi mang theo một chút mong đợi nghiêm túc nói: "A Lạc, chúng ta có em bé được không?"

Nguyệt Trì Lạc cúi đầu nhìn hắn, thấy đôi mắt đầy mong đợi của người đàn ông nọ cũng không nhịn được bật cười.

"Đông Phương Tuyết, anh đã chuẩn bị tâm lý rồi sao?"

Mong muốn một đứa bé...

Đông Phương Tuyết trịnh trọng gật đầu một cái.

"Ừ, đã chuẩn bị rồi."

Lúc mới xuyên qua đến thời đại này, Đông Phương Tuyết được Nam Cung Dạ chỉ dẫn đã học được rất nhiều kiến thức ở thế giới này.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

6)

Lúc mới xuyên qua đến thời đại này, Đông Phương Tuyết được Nam Cung Dạ chỉ dẫn đã học được rất nhiều kiến thức ở thế giới này.

Nhưng thế giới rộng lớn, có đủ những cái mới lạ.

Cho dù Đông Phương Tuyết là một thiên tài, cũng khó tránh khỏi có nhiều thứ không thể chú ý tới.

Hơn nữa.

Lúc Đông Phương Tuyết xuyên qua, bởi vì ảnh hưởng không gian cho nên võ công đã bị mất đi.

Ở cổ đại, hắc mặc cầm y vàng ngọc, là Vương gia nắm giữ quyền sát sinh trong tay, là cao thủ võ lâm, sau lại được truyền ngôi Vua, trở thành Hoàng đế.

Nhưng đến hiện đại, Đông Phương Tuyết không có bất kỳ tài sản gì, đối với cái thế giới này một chữ cũng không biết, giống như một đứa trẻ, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu.

Ngay cả võ công mà hắc lấy làm kiêu hãnh cũng mất.

Võ công của Đông Phương Tuyết biến mất tương đương với người bị tàn phế một nửa!

Đây cũng là lý do tại sao khi vừa mới bắt đầu hai người không muốn có con, cũng là nguyên nhân không muốn cử hành hôn lễ.

Bởi vì Đông Phương Tuyết không muốn ngay cả vợ con mình cũng không bảo vệ được!

Hắn càng không muốn trở thành một người đàn ông vô dụng!

Đông Phương Tuyết kiêu ngạo thế kia, làm sao có thể cho phép mình một mặt khiếm khuyết không vẹn toàn như vậy?

Cho nên, trải qua một khoảng thời gian rất dài.

Đông Phương Tuyết liên tục học hỏi kiến thức, học tập những gì ở tại cái thế giới này, không để cho mình thua kém bất kỳ kẻ nào!

Hiện tại, xem như hắn đã thành công.

Tập đoàn Lạc Tinh tài sản không ít, thậm chí áp đảo trong giới tài phiệt, nhưng với Đông Phương Tuyết những thứ này còn lâu mới đủ, hắn sao có thể dừng lại?

Chuyện cần làm sẽ phải làm được một cách tốt nhất, Đông Phương Tuyết có nghị lực của một người đàn ông, mà người đàn ông này nhất định phải là người đàn ông giỏi nhất trong cánh đàn ông trên thế giới!

Chỉ là, muốn có một đứa con vẫn luôn là chuyện mà Đông Phương Tuyết hằng nghĩ tới...

Hắn mong muốn có một đứa bé, là cốt nhục hòa quyện tinh hoa của Nguyệt Trì Lạc và Đông Phương Tuyết hắn!

Hiện tại...

Nguyệt Trì Lạc nhìn Đông Phương Tuyết, nhìn cặp mắt màu xám tro lạnh kia đang phát sáng.

Nghiêm túc gật đầu một cái: "Được, chúng ta cùng sinh một đứa bé."

Sống bên nhau cũng đã nhiều năm như rồi, cũng đến lúc nên có một đứa bé.

Cho dù Đông Phương Tuyết không nói, Nguyệt Trì Lạc cũng đã muốn rồi!

Thấy Nguyệt Trì Lạc gật đầu, Đông Phương Tuyết nhếch miệng, trong mắt lộ ra một chút ý cười, dáng vẻ một người đàn ông dịu dàng hoàn mỹ.

"A Lạc, em nói xem, con của chúng ta có thể đã có bên trong chưa?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

7)

"A Lạc, em nói xem, con của chúng ta có thể đã có bên trong chưa?"

Dán vào bụng Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết cười vui vẻ như một đứa bé.

Nguyệt Trì Lạc gắt giọng: "Nào có nhanh như vậy, anh cứ làm như trồng rau ấy..."

Trồng rau cũng không nhanh như vậy, còn phải tưới nước nãy mầm!

Đông Phương Tuyết ngẩng đầu lên trước bụng của Nguyệt Trì Lạc, hàng lông mi khê nhếch lên, cong cong đến mê hoặc lòng người, đôi đồng tử màu xám giống như ánh sao trong đêm tối chợt phát ánh sáng đến chói mắt.

Nốt Chu Sa giữa hai hàng lông mày tuyệt đẹp tự nhiên.

Đông Phương Tuyết khuynh quốc khuynh thành như vậy, lại càng khiến người ta khuynh tâm.

Trên đời này, chỉ sợ không người nào không thể cố ý mê hoặc người đàn ông này.

Hai mắt nóng rực khóa chặt trên vẻ mặt khẩn trương của Nguyệt Trì Lạc, từ từ lại gần môi cô...

Rạo rực áp xuống.

Nguyệt Trì Lạc nghe thấy âm thanh của Đông Phương Tuyết mơ hồ truyền đến.

"A Lạc, bây giờ, chúng ta nên tạo người thôi..."

Ngày thứ hai.

Nguyệt Trì Lạc vẫn bị Đông Phương Tuyết đánh thức, mặc dù động tác của hắn đã rất nhẹ nhàng.

Có thể là do lòng cảnh giác của Nguyệt Trì Lạc hoặc cũng có thể là cô đã tỉnh.

Mỗi lần đều như vậy, chỉ cần Đông Phương Tuyết vừa tỉnh, Nguyệt Trì Lạc nhất định sẽ tỉnh dậy theo.

Ở với nhau bấy lâu nay, Đông Phương Tuyết biết nói cũng vô ích, cho nên cũng lười nói.

Chỉ dặn cô nghỉ ngơi thật tốt.

Lần này cũng như vậy.

Đông Phương Tuyết hôn chào buổi sáng với Nguyệt Trì Lạc, nhìn cô gái còn đang mơ màng một lúc rồi mới đi rửa mặt.

Nguyệt Trì Lạc vén chăn lên bước xuống sàn nhà.

Sàn nhà hơi lạnh, khiến đôi chân trắng muốt hơi co lại.

Nguyệt Trì Lạc theo thói quen mở tủ quần áo.

Một tủ đầy quần áo, bên trái treo quần áo của Nguyệt Trì Lạc cô, bên phải là đồ của Đông Phương Tuyết, còn phía dưới là đồ trang sức.

Mỗi lần thấy sắp xếp như vậy đều khiến cô cảm thấy ấm áp.

Nhanh chóng chuẩn bị quần áo cho Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì
Lạc chờ Đông Phương Tuyết mặc quần áo tử tế, sau đó hoàn thành nhiệm
vụ mỗi ngày, giúp Đông Phương Tuyết thắt và vạt!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

8)

Nhanh chóng chuẩn bị quần áo cho Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc chờ Đông Phương Tuyết mặc quần áo tử tế, sau đó hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày, giúp Đông Phương Tuyết thắt sẵn cà vạt!

Đông Phương Tuyết vừa từ phòng rửa mặt bước ra thì nhìn quần áo đã sớm được đặt trên giường chờ hăn thay.

Thấy Nguyệt Trì Lạc đi chân không, hai hàng lông mày của Đông Phương Tuyết khẽ nhíu lại.

"Đã nói với em bao nhiêu lần, sàn nhà rất lạnh, sao lúc nào cũng quên mang dép vậy....."

Không hề có ý trách cứ, chỉ là có chút thương yêu.

Cầm lấy dép tới, Đông Phương Tuyết ngồi xổm trên mặt đất nâng bàn chân Nguyệt Trì Lạc lên giúp cô mang vào.

Nguyệt Trì Lạc nở nụ cười tràn đầy hạnh phúc.

"Em đó..."

Đông Phương Tuyết thở dài, giọng tràn đầy cưng chiều hạnh phúc.

Cuộc sống của hai người, nhất là hai người yêu nhau, thật sự rất hạnh phúc.

Trong cuộc sống thường ngày, Nguyệt Trì Lạc cùng Đông Phương Tuyết đều không muốn tìm người giúp việc.

Dù sao đây cũng chỉ là cuộc sống của một gia đình bình thường, họ đều không hi vọng bất kỳ ai tới quấy rầy tới thế giới của hai người.

Cầm cà vạt lên, Nguyệt Trì Lạc đi cà nhắc tới, chăm chú tỉ mỉ thắt cà vạt cho người đàn ông của mình.

Hàng mi thon dài khẽ run Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu lên, từ độ cao của Đông Phương Tuyết nhìn xuống, bộ ngực của cô từ góc độ này thu hết vào mắt.

Những lúc như thế này, Đông Phương Tuyết không nhận được ý cười nơi khóe miệng.

"Về sau, không được thắt cà vạt cho bất kỳ người đàn ông nào. Ngoại trừ anh ra, bất cứ ai cũng không thể..."

Vuốt vuốt mái tóc của Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết nở nụ cười sáng rỡ đầy mê hoặc.

Nguyệt Trì Lạc làm như không nghe thấy.

Trước khi Đông Phương Tuyết bước ra cửa, cô lại không nhận được nhắc nhở hân: "Nhớ ăn sáng..." Nếu không sẽ đau dạ dày.

"Chờ anh về."

Hôn Nguyệt Trì Lạc một cái thật nồng nàn, sau đó Đông Phương Tuyết mới ra cửa đi làm.

Nguyệt Trì Lạc đứng ở ban công nhìn theo cho đến khi xe Đông Phương Tuyết biến mất không nhìn thấy gì nữa, cô mới thu hồi ánh mắt.

Nguyệt Trì Lạc vào trung tâm thương mại đi dạo một vòng, cuối cùng vẫn hài lòng với chiếc cà vạt màu xám đậm nhất.

Chiếc cà vạt được dệt từ tơ tằm nổi vân hoa, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, giá cả... Không đáng nhìn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

9)

Chiếc cà vạt được dệt từ tơ tằm nổi vân hoa, kiểu dáng mới mẻ độc đáo, giá cả... Không đáng nhìn.

Đối với người như Nguyệt Trì Lạc, căn bản nhìn trúng là nhắc luôn.

Mặc dù cô không có cha mẹ, nhưng từ nhỏ thứ nên có cho tới bây giờ đều không ít, càng về sau này cuộc sống lại càng khỏi phải nói.

Hơn nữa khi làm đặc công, thù lao cũng không ít...

Giá tiền chẳng hạn, lại càng khỏi phải nói.

Nguyệt Trì Lạc sờ một cái cà vạt, tưởng tượng cảnh Đông Phương Tuyết đeo nó trên cổ, khoe miệng chậm rãi cong lên.

Nhất định, rất đẹp mắt.

Đang muốn gọi nhân viên phục vụ, lúc này, bên cạnh lại vang lên một giọng nữ thanh thúy dễ nghe.

"Cô bán hàng, tôi muốn cái này."

Bàn tay trắng nõn chỉ vào chiếc cà vạt màu xanh ngọc bên cạnh Nguyệt Trì Lạc.

Giọng nói lạnh lạnh dễ nghe này ở rất gần Nguyệt Trì Lạc, thậm chí là ở ngay sát bên tai, giống như là cố ý nói cho Nguyệt Trì Lạc nghe.

Nguyệt Trì Lạc ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng, là mùi hoa Bách Hợp.

Mùi này rất dễ chịu, cũng không làm người ta khó chịu.

Gương mặt xinh đẹp khẽ nhú lại, Nguyệt Trì Lạc thuận thế ngẩng đầu nhìn qua, con ngươi chợt co rút lại.

Gương mặt vô cùng tuyệt mỹ như vậy đập vào mi mắt.

Chủ nhân của gương mặt này có biểu cảm phong phú, cho thấy mỗi nét mặt của cô ta đều là tự phát, thậm chí không hề có chút giả tạo.

Cô ta cười nhẹ nhìn Nguyệt Trì Lạc, không hề có chút ngạc nhiên e ngại nào lại còn kèm theo chút khiêu khích.

Gương mặt tinh xảo mỹ lệ đó có thể nói sánh hơn cả những bảo vật quý giá, cùng một đôi mắt màu hổ phách cực kỳ chói lọi.

Đôi đồng tử trong trẻo lấp lánh, không nhiễm bất cứ tạp chất gì.

Nguyệt Trì Lạc mấp máy môi, vẻ mặt vẫn bình tĩnh, nhưng con ngươi đen nhánh thoáng hiện tia lạnh lẽo.

Không thể phủ nhận, người phụ nữ này thật đặc biệt.

Đặc biệt đến mức trong lòng Nguyệt Trì Lạc có chút khác thường...

Dĩ nhiên, quan trọng nhất không phải người phụ nữ này đặc biệt, mà người phụ nữ này chính là người phụ nữ cùng Đông Phương Tuyết đăng trên đầu tờ báo.

Người phụ nữ này, chính là chị gái của Nam Cung Huyền!

Lúc này cô ta tới đây làm gì?

Khiêu khích mình?

Tuyên chiến với mình?

Nguyệt Trì Lạc cũng không thường ra khỏi nhà, cho nên càng không có chuyện trùng hợp như vậy.

Cô vừa ra nhà lần đầu tiên đã chạm mặt cô ta!

Chẳng lẽ, cô ta luôn theo dõi mình?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

10)

Chẳng lẽ, cô ta luôn theo dõi mình?

Hoặc là, giám thị mình?

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc lạnh lùng nhếch môi nở nụ cười.

Người phụ nữ này tên là Nam Cung Tĩnh, là thành viên hội đồng quản trị tập đoàn Nam Cung, chẳng qua chỉ là đối tác kinh doanh của A Tuyết!

Không có bất kỳ quan hệ gì với A Tuyết.

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc lại cảm thấy hoàn toàn không cần thiết bởi vì một người không liên quan mà phá hư tâm trạng tốt của mình.

Lấy cà vạt xong, cô bước ra ngoài.

Nam Cung Tĩnh không hề che giấu vẻ khiêu khích nhìn Nguyệt Trì Lạc, thấy cô rời đi lúc này đột nhiên lên tiếng.

Thờ ơ liếc nhìn cô ta nói: "Tôi chưa từng dò tung tích của cô, càng không theo dõi cô, chỉ là vừa vặn trên đường gặp cô mà thôi. Chỉ có người phụ nữ ngu xuẩn mới đi đối phó với phụ nữ, tôi hiện tại chỉ có hứng đối phó với đàn ông. Tôi nói vậy tin hay không, tùy cô..."

Khóe môi khẽ nhếch lên mỉm cười, Nguyệt Trì Lạc dừng bước lại, chậm rãi nhú mày, động tác này hoàn toàn giống hệt như mỗi khi Đông Phương Tuyết làm.

Thật không hổ là hai vợ chồng.

Cô nhìn Nam Cung Tĩnh, ưu nhã tự nhiên châm chọc nói: "Cô không cảm thấy mình rất ngu ngốc sao? Bây giờ cô nói chuyện này với tôi, không phải là muốn nói cho tôi biết cô muốn đối phó với A Tuyết nhà tôi hay sao? Nếu mục tiêu của cô là đàn ông có vợ, hơn nữa lại là A Tuyết nhà tôi, nếu mục đích của cô muốn làm tiểu tam, như vậy tôi sẽ dùng hành động để nói cho cô biết, hành động của cô ngu xuẩn như thế nào!"

Nguyệt Trì Lạc khẽ mỉm cười, trong mắt không hề có sát khí, nhưng lại tản ra một loại khí thế mãnh liệt khiến cho người khác khiếp đảm kinh sợ.

Cô đang dùng ngôn ngữ cảnh cáo Nam Cung Tĩnh, muốn đoạt người đàn ông của Nguyệt Trì Lạc cô, chắc chắn không có kết quả tốt.

Cô nhất định sẽ khiến cho cô ta hiểu cái gì gọi là biết khó mà lui!

Cái gì gọi là, sống không bằng chết!

Ánh mắt Nam Cung Tĩnh dừng lại trên khuôn mặt của Nguyệt Trì Lạc, con người màu hổ phách chột lạnh lẽo.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

11)

Ánh mắt Nam Cung Tĩnh dừng lại trên khuôn mặt của Nguyệt Trì Lạc, con người màu hổ phách chợt lạnh lẽo.

Thứ cô muốn, chưa bao giờ mà không có được.

Bất kể là ai, bất kể chuyện gì, bất kể thứ gì, đến cuối cùng, chỉ cần Nam Cung Tĩnh này muốn, thì đó nhất định sẽ là của cô.

Cho dù không được, cô sẽ bất chấp thủ đoạn để giành lại!

Nhà Nam Cung có một gia quy vô cùng cường hãn, không thể để nhà Nam Cung mất thể diện, có một số thứ không giành được thì phải phá hủy!

Thà làm ngọc vỡ, không làm ngôi lành.

Gia quy nhà Nam Cung nghiêm khắc, cũng chính là kiểu tác phong thô phỉ của Nam Cung Tĩnh!

Ánh mắt đảo qua thu lại ý lạnh, cô khiêu khích nhìn Nguyệt Trì Lạc.

Huýt sáo một tiếng như người chủ chốt, cũng giống như Nguyệt Trì Lạc không hề che giấu mục đích gặt đầu với, “Nếu như cô có bản lĩnh dạy dỗ tôi, không bằng cô hãy trông chừng thật kỹ người đàn ông của mình đi, bởi vì không lâu nữa, người đàn ông của cô nhất định sẽ trở thành của Nam Cung Tĩnh tôi!”

Bởi vì tôi muốn, cho nên phải là của tôi.

Người phụ nữ này, đủ anh dũng, đủ lạc quan, cũng vừa đủ không biết xấu hổ!

Chỉ là, tác phong thô phỉ như vậy, cướp người trắng trợn như vậy, lại khiến cho Nguyệt Trì Lạc không thể nào ghét bỏ được.

Ít nhất, cô ta có đủ dũng khí.

Ít nhất, cô ta có đủ dũng khí khiêu chiến với cô, không giống dạng tiêu tam giả vờ yếu ớt cố ý hãm hại người.

"Tôi sẽ mở mắt chờ xem."

Nguyệt Trì Lạc hừ một tiếng xoay người muốn đi.

"Đợi một chút." Nam Cung Tĩnh lên tiếng gọi Nguyệt Trì Lạc lại.

Cô cầm chiếc cà vạt màu xanh ngọc xoay trước mặt Nguyệt Trì Lạc một vòng, híp mắt cười nói: "Cô nhớ kỹ chiếc cà vạt này một chút. Thấy rõ chưa? Tôi sẽ khiến cho cô thấy, Nam cung Tĩnh tôi đây làm thế nào để đeo nó lên cổ Đông Phương Tuyết. Tôi bảo đảm, không quá ba ngày, cô nhất định sẽ thấy nó trên người anh ấy!"

Dứt lời, cũng không nhìn phản ứng của Nguyệt Trì Lạc, Nam Cung Huyền cầm chiếc cà vạt lên vừa đi vừa lười biếng ngáp một cái: "Buồn ngủ chết mất, thôi không nói với cô nữa, mong rằng chúng ta sẽ gặp lại vào lần sau..."

Nguyệt Trì Lạc đứng yên tại chỗ, mặt mày đen như đất nồi.

Người phụ nữ đặc biệt như vậy, nếu như cô ta muốn quyến rũ ai thì khẳng định sẽ không có việc gì khó.

Nói thật, người như vậy Nguyệt Trì Lạc thật hiếm thấy.

Nếu như không phải đối tượng cô ta muốn quyến rũ là Đông Phương
Tuyệt, Nguyệt Trì Lạc sẽ vô cùng hâm mộ cô ta.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

12)

Nếu như không phải đối tượng cô ta muốn quyến rũ là Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc sẽ vô cùng hâm mộ cô ta.

Nghĩ đến những lời nói của Nam Cung Tĩnh trước khi đi, đôi mắt cô không khỏi cau lại.

Cô quả thật muốn thử đợi xem Nam Cung Tĩnh có bản lĩnh gì có thể làm cho A Tuyết đeo chiếc cà vạt màu xanh ngọc đó!

Chỉ là....

Đến lúc đó nếu như thật sự thấy nó trên người Đông Phương Tuyết, mặc kệ Nam Cung Tĩnh dùng bất kỳ thủ đoạn nào, liệu cô có thất vọng không?

Nghĩ một chút, khóe miệng Nguyệt Trì Lạc chậm chọc nở nụ cười.

Không phải là không đủ tin tưởng, mà là vẫn không bỏ được để tâm.

Sự tín nhiệm này, thật đúng là không thể một sớm một chiều có thể mà thành được!

"Thưa cô Nguyệt, mời cô ký tên ở phía trên." Âm thanh của nhân viên bán hàng phá vỡ suy nghĩ của Nguyệt Trì Lạc.

Nhượng lên đôi mắt sắc bén nhìn về mặt kính cần của cô phục vụ, hàng lông mi đậm dài của Nguyệt Trì Lạc rũ xuống, cô cầm bút hý hoáy ký tên mình lên tờ giấy.

Tiếp đến cũng không ngần đầu lên nói: "Lần sau nhớ gọi tôi là bà Đông Phương!"

Từ trung tâm thương mại đi ra, Nguyệt Trì Lạc liếc mắt đã nhìn thấy trước cổng trung tâm này là một chiếc xe Lamborghini thể thao sáng chói... Đứng bên cạnh là một anh chàng thanh niên cực kỳ đẹp trai.

Mặc dù hắn ta đeo một chiếc kính mát bản to, mặc dù chiếc xe thể thao cực kỳ sáng chói, nhưng vẫn không che giấu hết vẻ đẹp của chàng thanh niên này.

Hắn giống như một vật sáng, bất kỳ thứ gì cũng không ngăn cản được sức hấp dẫn trên người hắn.

Trên đường người đến người đi nhưng ánh mắt của họ đều dừng lại trên người anh thanh niên thật lâu không chịu rời.

Hắn ta thản nhiên hưởng thụ ánh mắt của mọi người, thản nhiên nhìn Nguyệt Trì Lạc đi tới.

Nụ cười trên khóe miệng thực phong lưu phóng đãng tựa như yêu tinh khiến người ta bị mê hoặc mà không biết.

Nhìn Lệnh Hồ Ly đi thẳng về phía mình, Nguyệt Trì Lạc bất giác nhíu mày: "Vết thương lành rồi sao? Sao lại chạy lung tung như thế?"

Cặp mắt của Lệnh Hồ Ly giấu dưới cặp mắt kính vì cô gái đang nhăn mày mà nhíu lại.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

13)

Cặp mắt của Lệnh Hồ Ly giấu dưới cặp mắt kính vì cô gái đang nhăn mày mà nhíu lại.

Hắn bình thần ung dung nhận lấy túi đồ trên tay cô, miệng vẽ một nụ cười phóng đảng huýt sáo: "Tiểu A Trì, chẳng lẽ em... Đang lo lắng cho anh?"

"Phải." Nguyệt Lạc Trì khẽ gật đầu.

Chân mày nhướng lên cặp mắt thâm thúy phát ra thứ ánh sáng vừa yêu nghiệt vừa lạnh lẽo, Lệnh Hồ Ly che bên ngực bị thương cười đùa nói: "A Trì lo lắng cho anh như thế... Anh tình nguyện để người ta đánh mình bị thương nữa không hề gì."

Nguyệt Trì Lạc hé miệng cười, thận trọng nói: "Anh muốn chết thì chết xa một chút, đừng làm phiền mắt em."

Hắn bĩu môi không nói, cũng rất phong độ mở cánh cửa xe bên ghế phụ ra.

Đợi Nguyệt Trì Lạc ngồi vào xong xuôi hắn mới đi về chỗ của mình.

Thắt dây an toàn, khởi động, nhấn ga.

Nhấn ga hết cỡ...

Xe xoay tròn 180 độ, bánh xe ma sát với mặt đất phát ra một tiếng vang chói tai.

Nếu như không phải là Nguyệt Trì Lạc đủ bình tĩnh, đổi lại là người khác có lẽ lúc này đã sợ hãi hét lên.

Nhìn lại Lệnh Hồ Ly, lúc này đây, hai tay hắn đặt ở trên tay lái, khóe mắt sáng quắc liếc nhìn Nguyệt Trì Lạc, ngón tay như không có chuyện gì xảy ra đặt về vị trí cũ.

Nguyệt Trì Lạc nghiêng đầu nhìn hắn, suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc: "Nhiệm vụ lần này rất khó giải quyết?"

Nếu không khó giải quyết, thanh niên này sao có thể bị thương như vậy?

Hắn hơi sững sờ, ngay sau đó cười to: "Bản thiếu gia ra tay, có việc gì mà không thể giải quyết được!"

Vừa nói xong, giọng hắn có chút thay đổi, "Chỉ là sau đó có chút phiền phức."

Hàng lông mi khẽ run rẩy, thấy trên mặt Lệnh Hồ Ly cũng không có vẻ gì khác thường, Nguyệt Trì Lạc mới yên tâm.

Suy nghĩ một hồi cô mới bình tĩnh hỏi hắn: "Có cần em giúp anh một tay không? Hay là muốn tránh đi đâu đó?"

"Có thể tránh đi đâu? Tiểu A Trì, em nên biết, chỗ nguy hiểm nhất mới là nơi an toàn nhất... Huống chi bọn họ đều không thể điều tra ra thân phận của anh, anh còn quang minh chính đại xuất hiện ở đây mà sợ cái gì, bình đến tướng chẵn là được. Có điều... Vào hai năm trước không phải em đã không còn để ý đến những chuyện này rồi sao?"

Thực sự có thể vì hân mà tình nguyện trở lại nghề cũ sao?

Dù sao cũng là anh em đồng môn, tình cảm vẫn là gần gũi thân thiết.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

14)

Dù sao cũng là anh em đồng môn, tình cảm vẫn là gần gũi thân thiết.

Một người đàn ông, nếu như cô đã từng có lúc vui vẻ nói cười với hắn, như vậy có thể hắn không nhớ cô hoặc cũng có thể nhớ.

Nhưng nếu cô đã từng khóc cùng hắn, vậy thì người đàn ông này, nhất định vĩnh viễn sẽ ghi nhớ cô.

Nguyệt Trì Lạc với Lệnh Hồ ly, chính là người mà cô đã từng cùng khóc.

Chính là người khiến cho hắn vĩnh viễn khi nhớ trong lòng!

Nghĩ đến điều gì đó, hắn tháo kính mát xuống, ánh mắt hơi nhướng lên, “Mà này, Tiểu A Trì, trước mắt có một chuyện cần em giúp đỡ đấy.”

"Chuyện gì?" Nguyệt Trì Lạc tò mò nhướng mày hỏi.

Hắn thần bí cười cười, xe đột nhiên bẻ lái, thẳng gấp tấp sát vào sau đó ngừng lại.

‘Thế Kỷ Minh Châu’, là khách sạn cao cấp nhất thành phố S.

Lệnh Hồ ly kéo cánh tay của Nguyệt Trì Lạc khoác vào tay mình, nghiêng đầu nhìn ngắm cô hài lòng gật đầu nói: "Em chỉ cần phối hợp với anh như thế này là được rồi."

Ngắm nhía đại sảnh tráng lệ cả buổi Nguyệt Trì Lạc mới thốt được một câu: "Chẳng lẽ anh tới xem mắt?"

Chẳng lẽ cô đến đây để làm lá chắn cho hắn?

Lệnh Hồ ly khẽ nhếch môi cười: "Rất thông minh."

Mặt Nguyệt Trì Lạc chợt tái đi.

Cô nhìn quanh bốn phía, lúc này chỉ mong không đụng phải người quen, nếu không, cho dù chỉ là giả nhất định Đông Phương Tuyết sẽ tức giận.

Ngắm lại thì, thực ra, hình như cô cũng đâu có người quen?

Suy nghĩ kỹ một chút, thật sự là không có một ai.

Cho dù là có, thì cơ hội để đụng mặt cũng là ít lại càng thêm ít.

Lệnh Hồ Ly, chỉ có thể nói là một người ngoại lệ!

Lệnh Hồ ly thông thả ung dung nói: "Minh Châu là sản nghiệp của nhà họ Hồ, ngoại trừ anh, hôm nay em sẽ không gặp phải người quen nào cả."

Hiển nhiên, hắn nhìn ra được tâm tư của cô.

‘Đình....’

Thang máy dừng ở lầu cuối, Lệnh Hồ ly dẫn theo Nguyệt Trì Lạc đi thẳng vào phòng lớn.

Cả phòng lớn, vị trí gần cửa sổ cũng chỉ có ba người ngồi ở đó.

Một người là một cô gái trẻ, còn lại là một người đàn ông và một người phụ nữ trung niên.

Lệnh Hồ ly ấn Nguyệt Trì Lạc ngồi xuống, kế tiếp nhìn về phía mấy người kia, bình tĩnh giới thiệu: "Đây là bạn gái tôi."

Nguyệt Trì Lạc nhếch môi mỉm cười.

Lệnh Hồ Ly bắt đầu bằng một câu như vậy, cũng không có xưng hô rõ, Nguyệt Trì Lạc muốn lễ phép chào hỏi một tiếng cũng không biết nên phải thế nào.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

15)

Lệnh Hồ Ly bắt đầu bằng một câu như vậy, cũng không có xưng hô rõ, Nguyệt Trì Lạc muốn lễ phép chào hỏi một tiếng cũng không biết nên phải thế nào.

Cô gái nọ quan sát Nguyệt Trì Lạc, ánh mắt chột sắc lại, nói vậy là sao?

Khng c ghen tỵ, khng c ghen ghét.

Tm lại, chẳng c ci g cả!

Ging nh đang nhn khng khí.

Nguyệt Tr Lạc vẫn bnh tĩnh nh khng c chuyện g, nếu người ta đã khng nhn mn, vậy th mn cũng chỉ c th khng cần nhn ti c ta.

C gi chỉ cời nhẹ ni vi Lệnh Hồ ly: Tương lai em sẽ l vợ anh.

Thật khi hi!

Lệnh Hồ ly nghiêng đầu cời cời giễu cợt ni: D Nhã Nhã, c khng nghe thy sao?

Hn m eo Nguyệt Tr Lạc, thn mật ni: Đy l bạn gi ti, b xã tương lai của ti, Tiu Nhã, ti sẽ khng ly c.”

D Nhã Nhã cụp mt, khng cho thy rõ vẻ mặt lúc ný của c, chỉ từ tn nếm tr.

Giọng ni rt tỉnh to: Bữa tiệc đính hn đã định vo đầu thng tm ti. Ti Ti, đến lúc đ chúng ta sẽ gặp lại.”

Ti Ti?

Nguyệt Tr Lạc nghiêng đầu nhn sang Lệnh Hồ Ly.

Hn nhn thẳng vo D Nhã Nhã, nh mt lạnh lẽo ni: “D Nhã Nhã, c khng hìu tiếng ngời hay sao? Vậy đ ti ni lại cho c nghe lần nữa...”

Ngừng lại một chút, hn gn từng chữ: Ti đã có bạn gái, tôi sẽ không kết hôn với cô, cả đính hôn cũng không thể nào.”

Dứt lời, Lệnh Hồ ly nhếch môi cười, trước mặt mọi người cúi xuống hôn lên môi Nguyệt Trì Lạc.

Toàn thân cô cứng đờ.

Khóe môi Nguyệt Trì Lạc giựt giựt, gượng gạo nở nụ cười.

Trừ Đông Phương Tuyết ra, cô chưa từng thân mật với người nào khác!

Nhìn về phía hai người trung niên kia, thì thấy mặt họ đã đen như đáy nồi.

Ngược lại mặt Dư Nhã Nhã vẫn rất đối bình tĩnh.

Nguyệt Trì Lạc run run bờ môi, cô thật sự bội phục sức chịu đựng của cô ta.

Trước mặt mình mà vị hôn phu lại trình diễn một hình ảnh thân mật như thế, vậy mà cô ta vẫn có thể tỉnh bơ bàn chuyện hôn lễ.

Nếu như không muốn đính hôn. Dư Nhã Nhã ngẩng đầu nhìn Lệnh Hồ ly cười nói: Vậy kết hôn luôn cũng được.

Cực phẩm!

Nguyệt Trì Lạc đưa ra kết luận, cô gái này tuyệt đối là cực phẩm!

Lệnh Hồ ly hít sâu một hơi, đè nén hỏa khí đang bốc lên trong lòng.

Hắn nói: Cô nên bỏ cái ý nghĩ ấy đi.”

Tiệc mời khách anh không cần phải quan tâm, đến lúc đó chỉ cần anh xuất hiện trong buổi hôn lễ là được rồi...”

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

16)

Hắn nói: "Cô nên bỏ cái ý nghĩ ấy đi."

"Tiệc mời khách anh không cần phải quan tâm, đến lúc đó chỉ cần anh xuất hiện trong buổi hôn lễ là được rồi..."

Dư Nhã Nhã còn muốn nói thêm gì đó nhưng Lệnh Hồ Ly đã kéo theo Nguyệt Trì Lạc bỏ đi ra ngoài.

"Tái Tái!"

Rốt cuộc giọng nói Dư Nhã Nhã đã hơi thay đổi, có chút bén nhọn, "Lệnh Hồ Tái Tái, hôm hôn lễ anh nhất định phải tới!"

Lệnh Hồ Ly nghiêng đầu cười cười chế giễu: "Dư Nhã Nhã, chẳng những cô không hiểu tiếng người, mà da mặt cũng thật dày."

"Phải, da mặt em dày."

Dư Nhã Nhã đứng lên nhìn bóng lưng Lệnh Hồ Ly tự giễu cười, "Chỉ vì anh mà cái gì em cũng làm, cái gì cũng không còn, Lệnh Hồ Tái Tái, anh phải công bằng với em một chút chứ! Em chỉ muốn anh cho em một cơ hội, đừng nên cái gì cũng như không biết mà phải bỏ như vậy. Anh trước kia không phải như thế!"

"Trước kia tôi như thế nào?" Lệnh Hồ Ly dừng bước lại nhìn Dư Nhã Nhã hỏi.

"Trước kia anh... Trước kia..." Mở miệng nhưng lại không thể nói gì.

Lệnh Hồ Ly có chút không kiềm chế được: "Dư Nhã Nhã, cô còn lời gì muốn nói không? Nếu không, bản thiếu gia muốn đi!"

Cơ bản là không cho Dư Nhã Nhã có cơ hội mở miệng, Lệnh Hồ Ly đã kéo Nguyệt Trì Lạc bỏ đi thẳng.

Sau lưng, giọng nói Dư Nhã Nhã tỉnh mạch yếu ớt truyền đến.

"Anh nói, anh không thích con gái đi bar em liền không đi. Anh nói không thích con gái mặc váy ngắn em liền không mặc. Anh nói không thích con gái hút thuốc lá em liền cai thuốc. Anh nói không thích con gái son phấn chừng diện cho nên ngay cả trang điểm em cũng không dám... Tái Tái, nhiều thứ anh không thích em đều đã sửa, nhưng sau đó em mới biết, thật ra không phải là anh không thích, mà thứ anh không thích thật ra chỉ là bản thân em mà thôi!"

Nguyệt Trì Lạc ngẩn ra, liếc mắt nhìn Lệnh Hồ Ly.

Dường như hẳn có chút ngẩn người và bước chân đi chậm lại nhưng vẫn không hề quay đầu lại.

"Đúng, đúng như lời cô nói, tôi không thích cô."

Thì ra là vậy.

Dư Nhã Nhã cười cười, vẻ mặt suy sụp: "Là em ngu, biết rõ anh không thích mà còn muốn chết vì anh, biết rõ anh không thích còn nói muốn yêu cầu baba em đề nghị liên hôn với cậu ba họ Lệnh Hồ. Nhưng mà Tái Tái, em đã làm tới nước này rồi, không thể lui được nữa."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

17)

“Nhưng mà Tái Tái, em đã làm tới nước này rồi, không thể lui được nữa. Mặc kệ anh có thích hay không, em vẫn sẽ là vợ anh, sẽ là người có tên trong sổ hộ khẩu nhà anh, về sau sẽ là người bầu bạn với anh cả đời. Tương lai, tên của em sẽ được viết trên mộ phần tổ tiên nhà anh!”

Tên của em sẽ được viết trên mộ phần tổ tiên nhà anh!

Câu nói này vang vọng khắp không gian của phòng lớn khách sạn.

Một cô gái có trái tim mạnh mẽ!

Nguyệt Trì Lạc kết luận.

Mặt Lệnh Hồ Ly vẫn không biến sắc hần cười nhạo thản nhiên nói: "Không sao cả, dù sao nhà họ Lệnh Hồ cũng có ba người con trai, không gả cho tôi, cô có thể gả cho anh cả, anh hai tôi, cũng có thể viết tên lên mộ phần của nhà họ Lệnh Hồ tôi! Chỉ là..." Bỗng hần nghiêm túc nói: "Muốn làm vợ của Lệnh Hồ Ly tôi, bạn đời của tôi, cả đời này cũng không được, chỉ có thể đầu thai tới đời sau, nhớ tìm gương mặt xinh xắn một chút!"

Nói xong, nhếch môi cười nói với Nguyệt Trì Lạc: "Hết cách thôi, ai bảo bản thiếu gia chỉ thích vẻ đẹp hào nhoáng ở bên ngoài, ít nhất, cũng nên có một tiêu chuẩn như thế này!"

Nói xong, Lệnh Hồ Ly gần như ôm siết lấy eo Nguyệt Trì Lạc.

Nghe xong, Dư Nhã Nhã lúc này mới đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Nguyệt Trì Lạc, trong mắt rõ ràng đã khuất nhục.

Nguyệt Trì Lạc nhún vai một cái: "Đừng nhìn tôi, thật ra tôi chỉ là người qua đường mà thôi."

Lòng ghen tị của người phụ nữ, chính là dao găm ấy.

Có thể từng đao từng đao khiến người ta đau đớn muốn chết.

Cô không biết khi nào cô ta sẽ đâm cô một đao, coi như Nguyệt Trì Lạc cô không sợ, nhưng cô cũng không thích chuốc lấy phiền toái.

"Cô đừng vội đắc ý." Dư Nhã Nhã hiển nhiên không nghe lọt tai.

Nguyệt Trì Lạc chỉ nhếch môi im lặng.

Những lời nên nói cô cũng đã nói rồi, có nghe hay không là chuyện của người ta.

"Tái Tái." Dư Nhã Nhã căn môi: "Lễ kết hôn tổ chức vào mừng tám tháng sau, anh nhất định phải tới đúng giờ."

"Nếu như cô không muốn trở thành trò cười thì tùy cô." Lệnh Hồ Ly vẫn kiên quyết bước đi.

Hơn Nhã Nhã bồi thêm một câu: "Cứ coi như vì bác trai cũng được, anh nhất định phải tới."

Lệnh Hồ Ly không nói gì, dắt tay Nguyệt Trì Lạc rời đi.

Hiển nhiên, câu tiếp theo, hẳn chỉ xem như nghe một câu chuyện cười.

Cho đến khi ra khỏi khách sạn, trên gương mặt tuấn tú của Lệnh Hồ Ly vẫn bình tĩnh như thường.

Nguyệt Trì Lạc kéo kéo tay áo hắn, cười trêu nói: "Tái Tái? Tái Tái?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

1)

Nguyệt Trì Lạc kéo kéo tay áo hắn, cười trêu nói: "Tái Tái? Tái Tái?"

Đây là tên thường gọi của hắn, Nguyệt Trì Lạc cũng đã từng nghe.

Chỉ là chưa từng gọi qua, thậm chí còn từng chê cười hắn.

Lệnh Hồ Ly khẽ hừ một tiếng, đường cong trên mặt hình như vì cách xưng hô này từ miệng Nguyệt Trì Lạc mà thả lỏng một chút, nhưng nhìn vào dù thế nào cũng vẫn nhận ra là hắn đang mím chặt môi kiềm chế.

Gò má hoàn mỹ, từ góc độ của Nguyệt Trì Lạc nhìn sang, bén nhọn giống như lưỡi dao, lộ ra sắc bén cùng máu tanh.

Hình như hắn cũng không vui vẻ.

Nguyệt Trì Lạc nghĩ, Dư Nhã Nhã, ngoài miệng Lệnh Hồ Ly nói không quan tâm, nói không tham gia hôn lễ, nhưng trong lòng đại khái vẫn là để ý, nếu không, tâm tình của hắn cũng không tệ như thế này.

Như lơ đãng cô mở miệng hỏi: " Tái Tái, anh đang bận tâm đến cô ấy đúng không?"

Nếu không thèm bận tâm thì sao phải tức giận?

Họ đều như vậy, đã sớm qua cái tuổi vì người khác mà tức giận, hoặc có thể nói, thời điểm như vậy họ chưa từng trải qua.

"Bạn tâm?"

Lệnh Hồ Ly nhếch miệng, có chút mùi vị giễu cợt, nhưng không biết là giễu cợt mình hay người khác.

Khóe miệng mớ hồ nhếch lên lộ ra chút vô vị.

Hắn Nguyệt Trì Lạc bằng đôi mắt hoa đào nặng trĩu, hình như đang đè nén cuồng phong bão táp nhưng chỉ trong giây lát đôi mắt ấy lại như chẳng có gì.

Hình như, những thứ cuồng phong bão táp kia chỉ là ảo giác.

Nguyệt Trì Lạc sững sờ, nhếch miệng cười.

Coi như cô nhạy cảm, có phải cảm giác sai lầm hay không, sao lại không rõ ràng như vậy?

Lệnh Hồ Ly dùng giọng điệu không nhanh không chậm nói: "A Lạc, bạn tâm và yêu, cũng không phải là lý do khiến chúng ta không chút kiêng kỵ!"

Yêu, thì thế nào?

Yêu, là có thể ý thế làm vậy sao?

Không!

Không thể!

Lúc nói lời này, hắn nhìn Nguyệt Trì Lạc, bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt cô, Nguyệt Trì Lạc bị lời nói sắc bén đó làm cho sững người, một lúc sau toàn thân cô lại sinh ra một loại cảm giác hoảng hốt, loại cảm giác này khiến cô không dám đối mặt với hắn.

Yêu, không phải là lý do khiến người khác không chút kiêng kỵ.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

2)

Yêu, không phải là lý do khiến người khác không chút kiêng kỵ.

Những lời này, đột nhiên khắc sâu trong lòng Nguyệt Trì Lạc, khiến trong lòng cô sinh ra một loại cảm giác phức tạp.

Cô nhớ đến Đông Phương Tuyết, nhớ lại lúc cô và Đông Phương Tuyết bị kẹp giữa một bên là tình cảm chân thành tha thiết, một bên là hoài nghi rồi lại mang theo tín nhiệm, giữ vững niềm tin cùng cố chấp và kiêu ngạo, một thứ tình cảm phức tạp.

Trong nháy mắt, trong lòng bách chuyển thiên hồi.

Cô mở mắt nhưng không nhìn vào cặp mắt đen trầm buồn của hắn, cup mi mắt che giấu vẻ phức tạp trong mắt: "Yêu không phải là lý do khiến người ta không chút kiêng kỵ, nhưng mà Tái Tái, có vài người, bởi vì yêu thật sự, bởi vì yêu mà thay đổi."

Nhất là, chẳng hạn như cô.

Trước kia cô không biết yêu, không hiểu thế nào là tình.

Nhưng bây giờ cô đã hiểu thế nào là yêu, bởi vì yêu mà uất ức, bởi vì yêu mà hiểu thế nào là đau, thế nào là hận, thế nào là si, là oán.

Cho dù tình yêu làm cho người ta khổ sở, sinh ra rất nhiều cảm xúc chua xót chưa từng có trong quá khứ, nhưng Nguyệt Trì Lạc một chút cũng không hối hận.

Bởi vì có loại tâm tình này, cô thay đổi thật sự!

Tuyệt vọng lớn nhất là chết lặng.

Nguyệt Trì Lạc rất may mắn, cả đời này, cô còn có thể nhận thức được cảm giác yêu, hận, giận, si của một người bình thường.

Chợt ngừng đầu, Nguyệt Trì Lạc nhìn thẳng vào cặp mắt như đá quý của Lệnh Hồ Ly, âm thanh nhàn nhạt tràn đầy quyết tâm: "Lệnh Hồ Ly, em không hối hận!"

Lệnh Hồ Ly nhướng mày, đôi mắt hoa đào chợt lóe lên một tia lạnh lẽo, giống như dao tuốt khỏi vỏ, có thể vô hình giết người trong phút chốc.

Hắn lạnh nhạt nhìn về phía Nguyệt Trì Lạc, Nguyệt Trì Lạc bị ánh lạnh trong mắt hắn làm cho sững sờ, còn chưa hiểu rõ sao hắn lại nổi điên, lại nghe hắn lạnh lùng chất vấn: "Cho dù yêu có thể khiến em trở nên hèn mọn, biến thành thô tục, thay đổi chính mình, không còn giá trị bản thân, như vậy... Em có hối hận không?"

Âm thanh của Lệnh Hồ Ly lạnh lạnh vang vọng trong căn phòng trống rỗng, âm cuối thậm chí còn âm vang vọng lại.

Những câu chữ vang vọng kia vẫn quanh quẩn ở trong tai Nguyệt Trì Lạc.

Cô nghĩ, cô thật sự rất yêu Đông Phương Tuyết, biết rõ mình vì hắn mà thay đổi rất nhiều, thậm chí có chút không còn là mình nữa.

Nhưng bản thân cô thật sự không hề hối hận.

Bỏ qua những suy nghĩ dư thừa, cô nhếch khóe miệng cười nhạt: "Em không chắc vĩnh viễn sẽ không hối hận, nhưng vào giờ phút này em có thể chắc chắn."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

3)

Bỏ qua những suy nghĩ dư thừa, cô nhếch khóe miệng cười nhạt: "Em không chắc vĩnh viễn sẽ không hối hận, nhưng vào giờ phút này em có thể chắc chắn."

"Thật sự không hối hận?"

"Không hối hận."

Lệnh Hồ Ly đột nhiên cười, cười như điên, lông mi cong cong trên mặt, ánh mắt đào hoa xinh đẹp phong tình, một phút trước còn nghiêm túc bỗng nhiên không sót lại chút gì, giống như hai linh hồn tồn tại trong một thể xác vậy.

Một người tùy ý phóng dăng, một người trầm ổn kín kẽ.

"Tiểu A Trì, Nam Cung Huyền, cũng không đơn giản như em nghĩ đâu."

Nam Cung Huyền?

Mà không phải Nam Cung Tĩnh?

Nguyệt Trì Lạc nhú mày, lặng lẽ đợi đoạn sau.

Quả nhiên, một giây tiếp theo.

Lệnh Hồ Ly khẽ vênh môi nói: "Nếu như ban đầu tìm tới em là Nam Cung Huyền sói đội lột cừu, vậy thì... Nam Cung Tĩnh chính là một con sư

tử tràn đầy ý chí chiến đấu, đang vận sức chờ phát động."

Sư tử?

Không phải mèo, không phải hồ ly, mà lại là sư tử?

Nguyệt Trì Lạc thầm cười lạnh.

Mặc kệ là Nam Cung Huyền hay là Nam Cung Tĩnh, cả hai đều không phải là người đơn giản, lại càng không giống như loại Tiểu Tam tầm thường, loại phụ nữ không nào chỉ biết nũng nịu chiếm đoạt đàn ông.

Huống chi, người ta căn bản là có chuẩn bị mà đến!

Chỉ là, ngay cả Lệnh Hồ Ly cũng nhắc nhở cô chú ý, như vậy xem ra, mặc dù cô cảm thấy hai người kia không đơn giản, nhưng vẫn là nghĩ quá mức đơn giản một chút.

Như vậy, chị em nhà này phải có chút thực lực, thậm chí còn có thể tiềm ẩn nguy hiểm.

Nếu không, Lệnh Hồ Ly sao có thể nhắc nhở cô?

Phải biết rằng, tổ chức đặc công của Lệnh Hồ Ly so với siêu việt còn là truyền kỳ.

Nghĩ tới đây, nghĩ đến trên đời đúng phải người có cá tính phi phàm, Nam Cung Tĩnh với vẻ tự tin chói mắt không hề che giấu, trong lòng Nguyệt Trì Lạc đột nhiên sinh ra mấy phần lo lắng thấp thỏm.

Thấp thỏm cái gì? Lo lắng cái gì chứ?

Sợ sao?

Sợ Đông Phương Tuyết sẽ làm cô thất vọng sao?

Không phải cô không biết Đông Phương Tuyết càng ngày càng trọng chủ nghĩa Đại Đàn ông, dã tâm cũng từ từ lớn dần. Chỉ là cô khiến một người sinh ra ở thời cổ đại trọng nam khinh nữ, hơn nữa còn là hoàng đế như hần, bỏ qua tất cả, bỏ ra nhiều như vậy để đến thế giới này.

Hắn làm nhiều như vậy, Đông Phương Tuyết bỏ qua nhiều như vậy để tới nơi này, ngay cả ngôi vua cũng nhường lại.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

4)

Hắn hi sinh nhiều như vậy, Đông Phương Tuyết bỏ qua nhiều thứ để tới nơi này, ngay cả ngôi vua cũng nhường lại. Hơn nữa, lúc mới tới, hắn không cầm quyền, không có võ công, căn bản giống như một người bình thường, Đông Phương Tuyết như vậy, Nguyệt Trì Lạc cô có tư cách gì trách hắn?

Nếu là trước kia, có lẽ cô sẽ thờ ơ?

Nhưng bây giờ... Cô chợt thở dài, phát hiện mình quả nhiên đã thay đổi rất nhiều. Nhiều đến nỗi hầu như khiến Đông Phương Tuyết cũng cảm thấy chán ghét, đồng thời còn thay đổi trở thành một người bình thường đến không thể bình thường hơn.

Những sự thay đổi này, cũng không biết là tốt hay xấu?

Lệnh Hồ Ly nghiêng khóe mắt, liếc nhìn tinh thần của Nguyệt Trì Lạc có chút hốt hoảng, giống như không thấy trong mắt cô chất chứa mấy tâm sự kia.

Đường cong trên khóe miệng càng sâu, ý cười trong mắt càng đậm.

Mang theo chút hả hê hắn ghé sát vào người Nguyệt Trì Lạc, phả hơi thở thơm như hoa lan vờn bên tai cô tình quái nói: “Có điều.... Anh thật sự rất muốn xem... Rốt cuộc là sư tử lợi hại hay là cọp bị nhốt trong lồng lợi hại hơn!”

Hiển nhiên, con cộp từ lời nói của Lệnh Hồ Ly chính là Nguyệt Trì Lạc.

Con cộp bị nhỡ răng?

"Con cộp bị nhỡ răng?" Ý là cô không còn sức chiến đấu sao?

Ồh...

Nguyệt Trì Lạc sờ sờ cằm, cười híp mắt trừng hăn, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, tư thái nhìn qua vô cùng mềm mại: "Tái Tái, anh nói thật đúng, chỉ là... Anh nói thử xem, con cộp bị nhỡ răng và sư tử bị cạo lông, ai lợi hại hơn?"

Sư tử có thể dọa người vì cái gì?

Chính là bộ lông kia!

Sư tử mà không có lông, thì có khác gì chó?

"Chặc chặc..."

Lệnh Hồ Ly chặc hai tiếng, bắt chước Nguyệt Trì Lạc sờ sờ cằm, làm ra vẻ phóng đảng nhưng lời nói lại cực kỳ nghiêm trang.

"Chuyện không có đơn giản như em nghĩ, Tiểu A Trì, mọi lúc nên cẩn thận."

Nếu không, đến lúc đó, chớ trách anh không nhắc nhở em!

Nguyệt Trì Lạc cười cười, từ chối cho ý kiến.

Hai người không nói gì nữa, ra khỏi khách sạn lấy xe, cấp tốc lái về căn hộ cao cấp của Nguyệt Trì Lạc.

Nguyệt Trì Lạc bước xuống xe, Lệnh Hồ Ly mở cửa kính xe xuống, lộ ra dung mạo tuyệt sắc, ánh mắt sáng rỡ chăm chú nhìn cô, trong mắt sòng

gợn lăn tăn.

Hắn hỏi một câu: "Tiểu A Trì, người đàn ông của em đã vượt rào rồi...
Em còn cần hắn sao?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

5)

Hắn hỏi: "Tiểu A Trì, người đàn ông của em đã vượt rào rồi... Em còn cần hắn sao?"

Hắn hỏi như vậy, làm như chắc chắn Đông Phương Tuyết đã vượt rào thật vậy...

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc có chút không thoải mái cũng không có trách hắn, chỉ là trong mắt lóe lên một tia không vui. Đóng cửa xe, cô cười đáp lễ một câu: "Không! Anh ấy sẽ không vượt rào."

Nếu như hắn thay lòng đổi dạ, nhất định sẽ ngả bài trước với cô.

Tuyết sẽ không giấu cô làm gì.

Người kia ư... Nếu muốn, chắc chắn sẽ quang minh chính đại mà làm!

Lệnh Hồ Ly cười nhẹ một tiếng, rồi nói: "Đúng, cơ người thể không vượt rào, sẽ không phản bội em, nhưng ai biết được trái tim hắn có vượt tường đi theo Nam Cung Tĩnh hay không. Tiểu A Trì, em suy nghĩ lại xem, hiện gi một ngày em có được bao nhiêu thời gian ở chung với hắn?"

Nói xong câu đó, hắn quay cửa sổ xe lên, nhìn vẻ mặt hơi sững sờ của Nguyệt Trì Lạc qua kính bởi vì câu nói của mình, khóe miệng tà ác nhếch lên, dưới chân nhấn ga, chiếc Lamborghini sành điệu như mũi tên lướt đi, trong khoảnh khắc biến mất khỏi tầm mắt của cô.

Xuyên qua kính chiếu hậu, thấy thân thể cô gái cứng ngắc đứng im tại chỗ, cơ thể cô rõ ràng yếu đuối như vậy lại chứa đựng một linh hồn thực mạnh mẽ.

Linh hồn mạnh mẽ như vậy khiến tất cả đàn ông xuất sắc đều mặc cảm.

Hắn cười cười.

Một người phụ nữ, cho dù có mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa, cuối cùng vẫn chỉ là tù binh của đàn ông, tù binh của tình yêu.

Nếu như, không yêu, thì tốt biết bao!

Do yêu nên sinh buồn rầu, do yêu nên sinh sợ hãi, nếu như xa cách người yêu, sẽ không ưu phiền, cũng sẽ chẳng sợ hãi.

Nếu có thể làm được như thế, sợ không phải người, mà là "Phật" rồi ấy chứ?

Trong bóng đêm dày đặc, chiếc Lamborghini cuối cùng cũng biến mất trong màn đêm, ánh sáng kia cuối cùng biến mất trong mắt Nguyệt Trì Lạc.

Cô cũng không đứng lâu, hơi nhếch môi, xoay người đi vào chung cư.

Nói là chung cư, kì thực không phải, chỗ này phải nói là biệt thự thiên giới cũng nên. Có thể ở khu vực hoàng kim thành phố S, nếu không phú thì cũng là quý.

Quẹt thẻ xong, Nguyệt Trì Lạc đi vào, dọc đường đi có núi giả nước chảy, những thứ kỳ hoa dị thảo quý báu bày đẹp như tiên cảnh. Chỉ là bóng đêm dày đặc như thế này, trên người cũng mang theo chút khí lạnh.

Cái chỗ này, đẹp thì đẹp thật, nhưng không có hơi người.

Mở cửa vào nhà bật đèn, ánh sáng chói mắt buông xuống, nhìn phòng khách trống rỗng, Nguyệt Trì Lạc mới ý thức có điểm gì đó không đúng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

6)

Mở cửa vào nhà bật đèn, ánh sáng chói mắt buông xuống, nhìn phòng khách trống rỗng, Nguyệt Trì Lạc mới ý thức có điểm gì đó không đúng.

Đúng rồi!

Nơi này mặc dù rất sang trọng, căn nhà này tuy cũng rất xa hoa, nhưng mà lại lạnh lẽo không có một chút hơi hám của khói lửa.

Căn nhà này, sạch sẽ đến mức không nhiễm một hạt bụi.

Sạch sẽ, giống như một căn nhà mới, chưa từng có ai ở qua.

Sạch sẽ, lạnh lẽo.

Không có một hạt bụi.

Bên trong nhà, màu xanh dương cùng màu xám tro, màu sắc lạnh lẽo khiến người ta không thở nổi.

Cái loại cảm giác lạnh lẽo đó, giống hết cảm giác mà Đông Phương Tuyết mang đến cho Nguyệt Trì Lạc.

Cảm giác y chang không có gì khác biệt!

Cho tới bây giờ!

Chưa từng có tối nào như đêm nay.

Cô sâu sắc ý thức được mình đã thất bại.

Một người vợ thất bại.

Ngoại trừ phòng ngủ có người, phòng khách lớn vắng vẻ, nhưng giờ phút này lại có vẻ rất giống như dọa người.

Nguyệt Trì Lạc chưa bao giờ có cảm giác thất bại như vậy!

Cô cởi giày đi vào, trượt người ngồi trên nền đất, đôi chân dường như không còn chút sức lực.

Tiện tay cầm lấy bao thuốc của Đông Phương Tuyết để lại trên bàn trà, vê thành một điệu ngâm vào miệng, châm lửa, mắt nhắm hờ suy nghĩ, nhìn những đốm lửa từ đầu ngón tay toát ra, dường như tưởng tượng cảnh Đông Phương Tuyết đối mặt với căn phòng lạnh lẽo này sẽ có cảm giác gì?

Là lạnh lẽo? Là giễu cợt?

Là thất vọng? Là bất đắc dĩ?

Là bất lực giống như cô lúc này?

Con tim ấm áp dần nguội lạnh?

Càng về sau thời gian về nhà của hần ngày càng muộn, mà cô lại như người điên, cả ngày đa nghi gọi điện cho hần, truy xét hành tung của hần.

Cuối cùng sẽ có một ngày, hần cũng sẽ mất kiên nhẫn, lạnh lùng ngắt điện thoại của cô.

Nhưng mà mặc kệ cô làm cái gì, hần cũng không cãi nhau với cô, chỉ là không để ý tới cô, hoặc là chiến tranh lạnh.

Tóm lại, bọn họ chưa bao giờ cãi nhau!

Không cãi nhau còn giống những người yêu nhau sao?

Có cặp vợ chồng nào không cãi nhau sao?

Nguyệt Trì Lạc chưa từng ở chung với ai, cũng không có người bạn bè nào, giờ phút này tất cả những gì mà cô cảm thấy chỉ là vô dụng và khổ sở.

Nhìn đốm lửa lấm tấm lúc sáng lúc tối trên đầu ngón tay.

Cô hít một hơi, làn khói nồng nặc tràn vào miệng khiến cô nhúu mày.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

7)

Cô hít một hơi, làn khói nồng nặc tràn vào miệng khiến cô nhúu mày.

Cảm giác khó chịu xộc thẳng vào miệng, sờ lên khóe mắt, khô khốc, ngay cả nước mắt cũng không có.

Cô cười mỉa mai chính mình

Kỳ thực cô chính là người như vậy, tình cảm cũng rất mong manh.

Thậm chí tới mức nguội lạnh.

Nguội lạnh đến mức trong lòng chỉ chứa duy nhất một người là Đông Phương Tuyết, nguội lạnh đến mức chịu cúi đầu vì hắn, hèn mọn vì một mình hắn.

Nhưng cho dù thấp kém hơn cả một hạt bụi, cô cũng không hối hận.

Bởi vì yêu hắn, trong tim cô xuất hiện lỗ hổng, trong lòng cô giống như một cái vực sâu không đáy, mỗi ngày đều tự mình điều trị vết thương. Cho nên, cho dù có đau đến mức không muốn sống nữa, thì cũng là một loại hưởng thụ.

Cho dù đau cũng cảm thấy vui vẻ.

Những lời này đối với cô, thật sự không thể tốt hơn.

Dập tàn thuốc, tắt đèn, toàn thân cô chột vô lực, ngay cả hơi sức để về phòng cũng không có, chỉ có thể xụi lơ trên ghế sofa.

Cái loại cảm giác vô lực mềm nhũn bao lấy cô, khiến cô nhấc tay cũng không làm được.

Thật ra thì, cô cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi.

Khi có người để dựa vào, cô không còn kiên cường như trước.

Cô không muốn làm một cô gái đệ nhất thiên hạ, cô chỉ muốn làm một người bình thường mà thôi.

Một người chồng, một đứa con, một gia đình ấm áp!

Lý tưởng của cô, chỉ đơn giản là như vậy.

Không phải là đôi tay dính đầy máu tanh, không phải là một trái tim lạnh lẽo, không phải lúc nào cũng phải sống trong cảnh nơm nớp đề phòng...

Nhưng mà, sống cuộc đời sát thủ lâu như vậy đã khiến cô quên cái gọi là ấm áp.

Trái tim đã nguội lạnh, làm sao có thể mềm được?

Làm sao có thể ấm áp?

Làm sao có thể thay đổi?

Không phải sẽ không thay đổi, chẳng qua chỉ là hữu tâm vô lực, chẳng qua chỉ là sợ hãi.

Có lẽ, cuộc sống đang thay đổi, hoàn cảnh đang thay đổi, dung nhan đang thay đổi, những thứ thay đổi này cô đều có thể chấp nhận, nhưng lại

không thể dễ dàng tha thứ cho mình, bởi vì một khi thay đổi, cô lại sợ!

Lạc Tinh Đại Hạ.

Trên sân thượng.

Đã 10 tối, cũng đã qua giờ tan việc từ lâu.

Đông Phương Tuyết bảo thư ký thu dọn đồ đạc này nọ rồi đi về, còn bản thân mình thì ở lại chờ ký tên lên mấy tập tài liệu sau cùng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

8)

Đông Phương Tuyết bảo thư ký thu dọn đồ đạc này nọ rồi đi về, còn bản thân mình thì ở lại chờ ký tên lên mấy tập tài liệu sau cùng.

Gần đây vì chuyện cạnh tranh giành mảnh đất trống trong nội thành với đối tác, mọi người trong công ty cùng dốc toàn lực, Đông Phương Tuyết càng bận tối mắt tối mũi.

Hắn vốn là người mới, lại một lòng muốn mở rộng lãnh thổ, mảnh đất này quyết định sự phát triển của công ty, cho nên dĩ nhiên hắn phải dốc toàn tâm.

Mặc dù liên kết với "Lưu Hoa" khiến đối thủ cùng phải kiêng kỵ, nhưng thương trường như chiến trường, ai biết được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì?

Đông Phương Tuyết nghĩ đến đây nhếch miệng cười, anh nhanh chóng ký cái tên vốn quyết định chén cơm của rất nhiều người.

Thật ra thì so với chiến trường mưa máu gió tanh, hắn thích cảm giác chiến đấu không đao không máu này hơn.

Có thể khiến đối thủ thảm bại, bản thân cũng có thể tìm được niềm vui từ những thứ này.

Vậy thì sao lại không làm?

Cốc, cốc.

Cốc, cốc, cốc.....

Tiếng gõ cửa không hề có tiết tấu vang lên, Đông Phương Tuyết không cần ngẩng đầu cũng đã biết người tới.

Trong công này, có thể gõ cửa như vậy, ngoại trừ một người thì không cần phải nghĩ.

Cho nên, khi tiếng gõ cửa vừa vang lên, hắn đã biết là ai tới.

Bỏ mắt kính xuống, hắn vuốt vuốt khoe mắt có chút mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy Nam Cung Tĩnh hai tay đút túi đứng ngoài cửa, dáng vẻ như đang cười.

Thấy hắn ngẩng đầu, khoe miệng Nam Cung Tĩnh hiện lên một nụ cười: "A Tuyết, mảnh đất trống kia đã nắm chắc, anh không cần phải liều mạng như thế."

Nụ cười ấm áp tỏa sáng trong căn phòng làm việc lạnh lẽo như băng khiến Đông Phương Tuyết có chút sững sờ, nhất thời quên luôn chính cách xưng hô của Nam Cung Tĩnh.

"Kết quả chưa có, không biết ai thắng ai thua."

Thương trường như chiến trường, trên chiến trường Thiên Biến Vạn Hóa, chưa tới cuối cùng, ai biết kết quả?

Đông Phương Tuyết nhíu mày: "Nghe nói Phụ Nhất có thể hợp tác cùng Hồng Dương, mặc dù chênh lệch nhưng kết quả vẫn chưa có, chúng ta cũng không thể xem nhẹ."

Nói đến công việc, Nam Cung Tĩnh vô cùng tự tin: "Anh yên tâm, Phụ Nhất không thể hợp tác cùng Hồng Dương, mảnh đất này, nếu không phải là chúng ta thì không thể là của ai khác."

Đông Phương Tuyết cười cười: "Cô lấy đâu ra cái tự tin đó?"

"Vốn đã là như thế mà."

Đông Phương Tuyết đóng cửa văn phòng làm việc, hai người sóng vai đi về phía cuối hành lang.

Ấn nút thang máy, Nam Cung Tĩnh bước vào trước, Đông Phương Tuyết rơi lại ở phía sau hai bước.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

9)

Ấn nút thang máy, Nam Cung Tĩnh bước vào trước, Đông Phương Tuyết rơi lại ở phía sau hai bước.

Nam Cung Tĩnh nhấn đèn điều khiển, thấy Đông Phương Tuyết hình như còn đang suy nghĩ về chuyện công việc, không nhìn được vổ vào vai hắn.

Khớp ngón tay cô mượt mà, móng tay sơn màu hồng nhàn nhạt, ở dưới ánh đèn thoát nhìn vô cùng chói mắt.

"Được rồi, chân mày cũng có thể đè chết cả chim ưng rồi, anh nghĩ đến công việc nhiều như vậy, không bằng dừng về nhà mà đến phòng ngủ trong văn phòng nghỉ ngơi đi, tiết kiệm thời gian chạy tới chạy lui, dù sao tầng thượng cũng còn rất nhiều phòng."

Đông Phương Tuyết không để ý đến lời nói mờ ám của cô, giống như đã thành thói quen, giống như cảm thấy không cần bận tâm?

Hắn cười cười, đối với lời nói của Nam Cung Tĩnh từ chối cho ý kiến.

Hai người sóng vai đứng cạnh nhau trong thang máy chật hẹp, gần vô cùng.

Khứu giác nhạy bén của Đông Phương Tuyết có thể ngửi thấy trên người Nam Cung Tĩnh có một mùi hương.

Là mùi gì đây?

Hình như là —— Bách hợp!

Đúng!

Chính là mùi hương này.

"Không ngờ cô cũng dùng nước hoa."

Trong ấn tượng của Đông Phương Tuyết, không thích nước hoa đại khái cũng chỉ có Nguyệt Trì Lạc?

Mặc dù dáng vẻ cô cực kỳ xinh đẹp, nhưng Đông Phương Tuyết chưa từng thấy Nguyệt Trì Lạc trang điểm, hoặc là dùng nước hoa.

Dĩ nhiên, ở cổ đại không tính.

Chỉ là, cô trang điểm hay không, hẳn đều không thêm để ý.

"Đúng vậy, là tôi thích nhất Bách Hợp..."

Giọng nói Nam Cung Tĩnh không hề giả tại, lúc cô nói chuyện âm thanh không nhanh không chậm, vô cùng dễ nghe.

"A Tuyết, anh biết ý nghĩa của Bách hợp không?"

Đông Phương Tuyết khẽ nghiêng đầu. Chợt, Nam Cung Tĩnh cũng quay đầu, nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, gương mặt hoàn mỹ động lòng, mãnh liệt đánh vào thị giác, cứ vậy trực tiếp lọt thẳng vào tầm mắt của Đông Phương Tuyết.

Vẻ mặt vô cùng phong phú.

Chủ nhân của gương mặt đó muôn màu muôn vẻ, không chút giả bộ hiện lên trước mặt hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, trong bầu không khí xuất hiện chút mùi vị bất an.

Đông Phương Tuyết thật ra không hiểu ý nghĩa của các loài hoa lắm, nhưng hắn cũng ưa thích Bách Hợp.

"Thuần khiết? Trang Nghiêm?"

Hắn cười lạnh nhạt chuyển đi tầm mắt.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

10)

"Thuần khiết? Trang Nghiêm?"

Hắn cười lạnh nhạt chuyển đi tầm mắt.

Nam Cung Tĩnh cup mắt xuống, che giấu vẻ thất vọng và phức tạp trong đáy mắt.

"Bách Hợp thực đúng là thuần khiết, trang nghiêm, còn về phần Ngọc Mễ Bách Hợp..."

Từ cuối cô kéo thật dài, mang theo chút hài lòng.

Cô ngẩng đầu lên, mở to đôi mắt màu hổ phách, khẽ mỉm cười, trên mặt hiện lên lúm đồng tiền nhàn nhạt.

"Ý nghĩa của Ngọc Mễ Bách Hợp là —— Dững cảm cố chấp yêu."

Cố chấp?

Dững cảm?

Đông Phương Tuyết cười như không cười.

Thang máy dừng ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Ra khỏi thang máy, Đông Phương Tuyết đi thẳng về xe của mình.

Nam Cung Tĩnh đi ở phía sau, chạy chậm đuổi theo: "A Tuyết, không ngại đưa tôi về một đoạn chứ?"

"Xe của cô đâu?" Nhìn lướt qua bãi đậu xe, cũng không thấy xe của Nam Cung Tĩnh.

Đông Phương Tuyết nghi hoặc đưa mắt nhìn về phía Nam Cung Tĩnh.

Nam Cung Tĩnh nhún vai một cái: "A Huyền lái đi rồi."

Nói xong, thẳng tay mở cánh cửa ghế phụ cạnh ghế tài xế, sau đó ngồi xuống.

Đông Phương Tuyết nhìn đồng hồ, đã muộn rồi, hết cách, cũng không thể để mặc Nam Cung Tĩnh lại nơi này, đành bất đắc dĩ đưa cô về nhà vậy.

Đông Phương Tuyết về đến nhà đã hơn mười một giờ, chậm mất mấy giờ so với bình thường.

Nhìn căn phòng tối đen như mực, hẩn nhú mào.

Mặt khác của Nguyệt Trì Lạc có thể không nói, nhưng lúc ở nhà đều có thói quen để đèn cho hẩn.

Hẩn cũng đã có thói quen mỗi tối về nhà nhìn thấy ngọn đèn kia, mặc dù gian phong vắng vẻ nhưng được ánh đèn chiếu sáng, sẽ làm hẩn cảm thấy ấm áp.

Bởi vì, đó là do Nguyệt Trì Lạc tạo cho hẩn.

Cười cười, hẩn bật đèn, lại không ngờ nhìn thấy Nguyệt Trì Lạc ngủ trên sofa, bên cạnh cô còn có mẫu thuốc đã cháy phân nửa.

"A Lạc?"

Hắn đóng cửa đi vào, thử thăm dò gọi một tiếng.

Bị ánh sáng đèn trong phòng làm chói mắt, Nguyệt Trì Lạc lấy ta che mắt.

Cô ngủ không được sâu, lúc Đông Phương Tuyết vào đã biết, sao có thể không biết, nhớ tới đủ loại cảm giác đã trải qua, cô có chút luống cuống, không biết nên dùng tâm trạng nào đối mặt với hắn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

11)

Cô ngủ không được sâu, lúc Đông Phương Tuyết vào đã biết, sao có thể không biết, nhớ tới đủ loại cảm giác đã trải qua, cô có chút luống cuống, không biết nên dùng tâm trạng nào đối mặt với hắn.

"Anh... về rồi à..."

Cô khẽ thở nhẹ, giọng rất nhỏ, đoán chừng ngay cả người có thính giác nhạy bén như Đông Phương Tuyết cũng không nghe thấy được.

Quả nhiên.

Đông Phương Tuyết nhú mày, ngồi xuống bên cạnh cô.

"A Lạc, sao vậy?"

Hắn gỡ bàn tay che mắt của Nguyệt Trì Lạc ra, trong tay mang theo nhiệt độ ấm áp, cùng với sự lạnh lẽo của bàn tay cô, hai thứ hòa lẫn đi lại đi nhiều.

Tay của cô, hình như lúc nào cũng lạnh lẽo.

Nhìn cô nhắm chặt mắt, Đông Phương Tuyết càng nhú chặt chân mày.

Giọng nói cũng trầm xuống một chút.

"Nguyệt Trì Lạc, mở mắt nhìn anh!"

Cường thế, bá đạo.

Không cho người khác kháng cự.

Cái chủ nghĩa nam quyền của hắn, hình như càng ngày càng nghiêm trọng rồi!

Nguyệt Trì Lạc thầm bật cười trong lòng.

Cô run rẩy hàng lông mi dài, đôi mắt nửa khép nửa mở, yên lặng nhìn Đông Phương Tuyết.

Giật giật khóe môi, cười không ra tiếng.

Nhọt nhạt, lành lạnh, mang theo cảm giác vô cùng lạnh lẽo.

Đông Phương Tuyết cả kinh, có chút ngạc nhiên.

"A Lạc, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Thật lâu, hắn đã lâu chưa nhìn thấy cô cười như vậy, đáng vẻ bật cười lạnh nhạt như thế, là bất đắc dĩ.

Cười như vậy khiến trong lòng hắn có chút hốt hoảng!

"A Lạc, đừng dọa anh, có chuyện gì thì nói với anh..."

Hắn có chút luống cuống, tay chân vụng về bế cô đặt lên đùi, cánh tay mạnh mẽ ôm ngang eo siết lấy cô thật chặt

Thật chặt, dường như muốn hòa vào nhau.

Cô ôm lại hắn, cánh tay vòng qua hông hắn, đầu tựa trên ngực hắn, lắng nghe nhịp tim hắn đập mạnh mà thở dài thật sâu.

Vừa bất đắc dĩ, vừa tuyệt vọng.

"Em không biết nấu cơm, không dọn dẹp, không biết anh thích gì, không thích xã giao, còn oán trách anh không giành thời gian cho em, thường xuyên hoài nghi anh có phải đã yêu người khác rồi không, sợ anh không chịu được sức hấp dẫn của người khác mà phản bội em..."

"Đừng nói nữa."

Đông Phương Tuyết không nhịn được mở miệng cắt ngang lời cô:
"Những điều này anh hiểu, A Lạc, anh hiểu..."

"Không... Đông Phương Tuyết, anh không hiểu."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

12)

Đông Phương Tuyết không nhịn được mở miệng cắt ngang lời cô:
"Những điều này anh hiểu, A Lạc, anh hiểu..."

"Không... Đông Phương Tuyết, anh không hiểu."

Không hiểu vì sao cô lại ích kỉ như thế, không hiểu vì sao cô cố tình gây sự như thế.

Cũng không hiểu vì sao cô lại bất lực như thế.

Hắn không hiểu.

Hắn còn muốn nói gì nữa, cô khẽ ngẩng đầu, nhìn hắn đang nhú chặt chân mày, đưa ngón tay đặt ở trên môi hắn, ra dấu im lặng.

"Hãy nghe em nói... Anh biết không, trước đây em từng làm sát thủ, ngoại trừ giết người, cái gì em cũng không biết làm."

Cô lặng lẽ nói cho hắn bí mật mà cô chưa từng tiết lộ.

Bình tĩnh tựa như đang thảo luận chuyện thời tiết.

Hắn nhìn cô, chân mày nhú chặt.

"Lúc trước em làm sát thủ, nguyện vọng lớn nhất là trở thành đệ nhất sát thủ để không bị người ta coi thường, không cần đồng minh giúp đỡ đối phó kẻ địch, sau khi đối phó với anh thì ngược lại lo lắng cho anh, không quan

tâm tới người khác, không muốn thành công đặt dưới chân người khác. Em không cam lòng, cho nên vẫn luôn cố gắng. Cuối cùng, rốt cuộc em cũng thành công, thành công trở thành đệ nhất sát thủ để người khác chỉ có thể ngược nhìn.”

Liều mạng để đổi lấy thành công.

Thì ra lại cảm thấy chán nản!

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc cười cười.

Cười mỉa mai, không ra tiếng!

Cô cười ai chứ?

Cười chính mình ư?

"Cuối cùng có một ngày, em chán ghét chuyện tới ngày giết người, cảm thấy đệ nhất sát thủ cũng chỉ có thế. Sau đó, em muốn gột rửa, muốn quang minh chính đại, muốn sống cuộc sống của một người bình thường. Nhưng sát thủ thì vẫn là sát thủ, cho dù có gột rửa cũng không sạch, cũng không thể đứng dưới ánh mặt trời."

Nguyệt Trì Lạc ngẩng đầu ngược nhìn Đông Phương Tuyết.

Nhìn biểu cảm bình tĩnh trên khuôn mặt hắc, cô không biết tâm tình của hắc lúc này như thế nào.

Cô thở dài, đơn giản kể lại chuyện ông nội đưa cô về thời cổ đại.

Cô hỏi hắc: "A Tuyết, anh biết em nói gì, hiểu em nói gì không?"

Đông Phương Tuyết thông minh như vậy, làm sao không hiểu?

"Hiểu."

Hắn gật đầu: "Là tham vọng."

Người có tham vọng, lòng tham không đáy.

Không chiếm được cũng phải liều mạng chiếm, chiếm được rồi lại phát hiện thì ra chẳng qua cũng chỉ có thế.

Thì ra cũng chỉ đến thế mà thôi!

Cô nói, là nói tình cảm của bọn họ sao?

Cần gì phải nói vòng vo như vậy, nói thẳng không phải tốt hơn sao?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

13)

Cần gì phải nói vòng vo như vậy, nói thẳng không phải tốt hơn sao?

Cần gì chứ!

Đông Phương Tuyết nhếch môi nở nụ cười lạnh lùng.

Hắn cup hàng lông mi dài xuống, nhàn nhàn đưa mắt nhìn Nguyệt Trì Lạc, đôi mắt lạnh lẽo màu xám, cặp mắt kia, thâm trầm tựa như hang động không đáy.

Thật sâu, dường như muốn hút linh hồn của người ta vào đó!

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc thâm kinh hãi, theo bản năng cup mắt xuống.

Hắn khẽ cười một tiếng.

Khớp xương ngón tay mở ra, ngón cái và ngón trỏ khép lại, không kiềm chế lực đạo mà cường thế nâng cằm cô lên.

Cô bị buộc phải ngẩng đầu, cứ như vậy nhìn thẳng vào mắt hắn.

Trước mặt hắn, cô quên mất bản lĩnh của mình là có thể tùy lúc tránh tiếp xúc với hắn.

Càng không giống như lúc này buộc mình phải chống lại hắn.

Chỉ là, cô không phải dạng người trốn tránh.

Mặc kệ là tốt hay xấu, trốn hay không trốn, cuối cùng kết quả vẫn là trốn không thoát.

Cô theo bản năng muốn tránh động tác của Đông Phương Tuyết, nhưng nhìn trong mắt hắc hiện lên một tia tàn khốc thì không thể dời mắt được.

Hắn tăng sức lực nơi đầu ngón tay, lạnh lùng bật cười.

"Nguyệt Trì Lạc, em muốn nói gì? Nói Đông Phương Tuyết anh lấy được em, một thời gian đã chán, lại phát hiện thì ra em chẳng qua cũng chỉ như thế sao?"

Ở với nhau lâu như vậy, Đông Phương Tuyết phát hiện, thì ra là Nguyệt Trì Lạc cũng là kiểu người làm mình làm mẩy.

Không thể phủ nhận, cô không giống mẫu người hoàn mỹ trong tưởng tượng của hắn.

Nhưng người hắn muốn, tới bây giờ không phải là hoàn mỹ!

Cô không nói lời nào chỉ rũ mi mắt, khẽ cắn cánh môi xem ra có chút điềm đạm đáng yêu.

Hắn cho rằng cô có thể nói rõ ràng ra, nhưng đến lúc hắn muốn nói thì cô lại bắt đầu trốn tránh.

Ánh mắt giữa cặp lông mày chột lóe lên, hốt hoảng cùng tình nồng ý mật hoàn toàn biến mất, giọng nói lạnh nhạt không có cảm tình: "Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết anh nếu muốn có phụ nữ khác cũng sẽ quang minh chính đại mà làm, em mau thu hồi cái suy nghĩ vớ vẩn của mình lại. Phản bội? Em cho là Đông Phương Tuyết anh có thể tùy tiện lên giường với một người phụ nữ không có cảm tình sao? Vậy thì... Em quá coi thường anh rồi."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

14)

"Phản bội? Em cho rằng Đông Phương Tuyết anh có thể tùy tiện lên giường với một người phụ nữ mà anh không có cảm tình sao? Vậy thì... Em quá coi thường anh rồi."

"Ý của anh là..."

Nguyệt Trì Lạc đột nhiên ngược mắt lên, nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, đôi mắt đen nhánh lộ vẻ u tối, dưới ánh đèn đôi mắt đó không phải màu đen bình thường mà lại mang mấy phần thăm thẳm tĩnh mịch.

Con người Đông Phương Tuyết chợt lóe lên, đang muốn nhìn kỹ nhưng lại chỉ thấy màu đen bao la, bát ngát, đôi mắt giống như chấm nhỏ trong màn đen thăm thẳm.

Cô nhếch môi, lộ ra hàm răng nhỏ trắng bóng, cười hờ hững.

Cô cất giọng lạnh lùng. "Đông Phương Tuyết, anh và người khác lên giường còn có điều kiện tiên quyết là xây dựng mặt tình cảm nữa hay sao?"

Đông Phương Tuyết hừ lạnh: "Nguyệt Trì Lạc, em ngốc sao? Không có tình cảm sao anh lại có thể lên giường cùng em?"

Đông Phương Tuyết nghĩ đơn giản.

Nếu hẳn không có tình cảm với người đó, nhất định không tùy tiện lên giường với đối phương.

Nhưng mà chính vì điều này, Nguyệt Trì Lạc lại cảm thấy đau buồn hơn.

Có được tình cảm của Đông Phương Tuyết cũng không phải dễ dàng, nhưng tình cảm của hắn đối với Nam Cung Tĩnh thì sao?

Không có tình cảm ư?

Không có tình cảm sao lại đối xử đặc biệt với cô ta như vậy?

Cô cười lạnh, nói những lời muốn gây sự: “Vậy anh và Nam Cung Tĩnh có quan hệ gì? Anh đối xử đặc biệt với cô ta như thế, cũng là có tình cảm sao? Vì có tình cảm mới cùng cô ấy lên giường sao?”

Hắn nhìn vẻ mặt kích động của cô, đưa tay giữ chặt cằm cô, cười lạnh: “Nam Cung Tĩnh? Có liên quan gì tới Nam Cung Tĩnh? Nguyệt Trì Lạc, em có thể bình tĩnh một chút được không? Vẻ lãnh đạm ngày trước của em đâu rồi? Sự tin tưởng của em đâu rồi? Em có thể đừng nghi ngờ vợ vãn như thế được không?”

Bàn tay giữ cằm cô siết chặt thêm: “Anh có thể vì em cố tình gây sự mà giải thích lần một, lần hai, lần ba, nhưng Nguyệt Trì Lạc, em biết không, anh là đàn ông, chỉ là một người đàn ông bình thường, đừng xem anh là thần thánh, anh sẽ cảm thấy mệt mỏi, sẽ mệt mỏi vì em cố tình gây sự, sẽ chán ghét vì cảm giác không tin tưởng của em.”

“Không một ai muốn sau khi tan việc về nhà, đối mặt với mình lại là vẻ mặt mẹ kế như vậy, Nguyệt Trì Lạc... Em đủ chưa?”

Đủ chưa?

Cô mím chặt đôi môi mọng tái nhợt, hàng lông mi thon dài khẽ run lên vì câu này của hắn.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

15)

Cô mím chặt đôi môi mọng tái nhợt, hàng lông mi thon dài khẽ run lên vì câu này của hắn.

Hắn dám hỏi cô đủ chưa?

Đủ chưa?

Đủ rồi đủ rồi, thật sự đủ rồi!

Cô biết bây giờ mình như bệnh nhân tâm thần, chỉ cần một chút sai lầm của hắn cũng phát điên.

Cô biết cô không nên nghi ngờ như vậy, cô biết cứ như vậy chỉ khiến hắn bức bội hơn.

Nhưng... Làm thế nào đây?

Cô không khống chế được mình!

Cô không khống chế được sự xấu xa trong lòng mình!

Không kiềm chế được sự thay đổi trong bản thân mình!

Cô đang ép hắn, cô biết cô đang ép hắn, nhưng cô không khắc chế được mình, cô chỉ có thể tìm kiếm sự an ủi lòng mình trong sự an ủi và lửa giận của hắn.

Cô lại bắt đầu như vậy từ lúc nào?

Hình như là, từ lúc Nam Cung Huyền tìm tới cô?

Nghĩ tới đây, cô giật mình, ánh mắt hiện vẻ hoảng hốt, ngay sau đó lại thoáng qua sát khí phảng phất.

Hắn lại gần cô, thấy vẻ hoảng hốt trong mắt cô thì vẻ mặt phức tạp, giọng nói lạnh lạnh: “Em ép anh phải ra đi... Nguyệt Trì Lạc, em muốn ép anh phải ra đi sao? Đây là mục đích của em sao? Là suy nghĩ trong lòng em sao?”

"Ép anh đi?"

Cô kinh ngạc, tròng lớn mắt, giọng nói run rẩy: "Em không có, em không ép anh đi!"

"Em làm như vậy không phải là đang ép anh đi sao?"

Cô lớn tiếng phủ nhận: "Em không có!"

Hắn nở nụ cười, tay giữ lấy cằm cô, tay kia duỗi ra, siết chặt lấy hông của cô, ôm cô vào trong ngực.

Cô mệt lả xụi lơ trên người hắn.

Đôi mắt dưới hàng mi vừa yếu ớt, vừa cứng cỏi.

Cuối cùng chạm tới giới hạn, lại chết tiệt cứ hết lần này đến lần khác khiến hắn động lòng.

"A Lạc..."

Cằm của hắn đặt trên đỉnh đầu cô, kề sát mái tóc, nhẹ nhàng ma sát.

"A Tuyết, anh có mệt không?"

Cô tựa vào người hắn, mắt khép hờ, dường như mệt mỏi vô cùng.

Động tác của hắn hơi dừng lại, sau đó khẽ lên tiếng: "Mệt mỏi."

Bởi vì lời này của hắn mà ngón tay cô khẽ run lên.

"Anh mệt mỏi rồi."

Dường như đã biết câu trả lời của hắn, cô không giãy dụa, cũng không có phản ứng gì khác, chỉ cười nhẹ nhàng nhưng còn khó coi hơn khóc.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

16)

Dường như đã biết câu trả lời của hắn, cô không giãy dụa, cũng không có phản ứng gì khác, chỉ cười nhẹ nhàng nhưng còn khó coi hơn khóc.

Thật ra thì bọn họ, ai mà không mệt mỏi?

Dù cô có suy tính thiệt hơn, hay là hắn cũng vô cùng mệt mỏi.

Hai người giày vò lẫn nhau trong tình yêu, đều mệt mỏi!

Trái tim mệt mỏi, mà thân thể cũng mệt mỏi!

"Nguyệt Trì Lạc, em nghe kĩ cho anh..."

Cánh tay của hắn siết thật chặt, giọng nói kiên nghị như đao, không để cho cô né tránh, từng chữ từng chữ truyền đến tai cô, từ trong tai truyền vào đáy lòng, đánh trúng trái tim yếu đuối của cô.

"Nguyệt Trì Lạc, cho dù em mệt mỏi, anh cũng mệt mỏi, nhưng cả đời này, cho dù có chết, chúng ta cũng chỉ có thể chết chung một chỗ với nhau!"

Bất kể yêu hay không, mệt hay không.

Cả đời này, Nguyệt Trì Lạc cho dù chết, cũng chỉ có thể chết chung một chỗ với Đông Phương Tuyết.

Cả đời này, dù họ ở đâu, họ luôn là của nhau.

Cô và hắn bên nhau, và cũng chỉ có thể ở bên hắn!

Cho dù tình yêu không còn mãnh liệt nhưng họ là xương cốt của nhau, là máu của nhau, đã khắc sâu vào xương tủy lẫn nhau, cho dù có chết, cũng chỉ có thể chết chung với nhau.

Không ai có thể chia cắt họ!

"Nguyệt Trì Lạc, em nghe đây, kể cả cái chết cũng không thể chia cắt chúng ta."

Không yêu thì sao?

Chết thì sao?

Không thứ gì có thể chia cắt họ.

Không thứ gì có thể!

"Đông Phương Tuyết, anh... có yêu em không?"

Ngay cả chết, anh cũng chỉ mong chết cùng em, sao có thể không yêu em!

Sao có thể không yêu?

Hắn ngẩn người, ngay sau đó, cười nhẹ một tiếng, cầm đặt lên đỉnh đầu cô, mắt khép hờ, đôi mắt màu xám đẹp đẽ vô cùng, lộ vẻ yêu thương vô vàn: "Đồ ngốc!"

Hắn không nói yêu, làm sao cô biết?

Hàng mi dày rũ xuống, che giấu vẻ phức tạp trong mắt.

Cô ngẩng đầu, dẫn lại cảm xúc trong mắt, để lại vẻ không cam lòng và uất ức."

Nhìn thẳng vào mắt hắn, cô vẫn chưa có ý định từ bỏ, hỏi lại lần nữa:

"Đông Phương Tuyết, anh có yêu em không?"

"Đồ ngốc." Vẫn cứng chiều như cũ, nụ cười trên môi hắn càng nồng đậm.

Cô lại cảm thấy thất vọng.

Cực kỳ, cực kỳ thất vọng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

17)

Cô lại cảm thấy thất vọng.

Cực kỳ, cực kỳ thất vọng.

Đông Phương Tuyết, tại sao, có phải anh không muốn nói yêu em?

Tại sao tại sao?

Tại sao?

Cô vô thức cup mắt, lẩm bẩm một mình: “Anh không yêu em sao... Anh quả nhiên... yêu người khác...”

Hắn quả nhiên không yêu cô!

Nếu yêu, vì sao không muốn nói yêu?

Hắn không yêu cô.

Hắn đã không còn yêu cô!

Trong đầu Nguyệt Trì Lạc, chỉ còn vang vọng câu nói này.

Hắn không yêu cô...

Nghĩ tới khả năng này, cô đột nhiên cảm thấy đau lòng, đau như sắp chết đến nơi.

Cảm giác này khiến cô cảm thấy khó thở, cô hít thở từng hơi, cảm thấy máu trong người như đang chảy ngược.

Tại sao hăn có thể, tại sao có thể?

Tại sao có thể yêu người khác?

Tại sao có thể?

"Đông Phương Tuyết..."

Cô không để móng tay, nhưng lúc này móng tay ngắn ngắn lại đâm sâu vào tay Đông Phương Tuyết.

Đông Phương Tuyết chau mày lại, không để ý đến cơn đau trên tay.

Hăn không thể lý giải hành động của cô.

Hoàn toàn không thể!

"Có phải anh đã yêu người khác rồi không? Anh không còn yêu em nữa rồi, phải không?... Phải không?"

Câu hỏi cuối cùng, giọng nói của cô dường như đang khóc.

Đông Phương Tuyết cảm thấy Nguyệt Trì Lạc như vậy rất không bình thường.

Nhưng mà, không bình thường ở đâu thì hăn lại không thể nói ra.

Hăn nhíu mày lại.

Nhìn bộ mặt hoảng hốt luống cuống của cô, hăn cảm thấy không thể giải thích được.

Yêu, chẳng nhẽ nhất định phải nói ra sao?

Sao hân có thể không yêu cô chứ?

Nếu như hân không yêu cô, sao có thể dỗ dành cô như vậy?

Hân là người ích kỷ, nếu không phải bởi vì yêu, ai có thể trói buộc được hân?

Ai có thể?

"Đồ ngốc, anh sao có thể... không yêu em?"

Ở bên cô, mệt mỏi cũng được, khổ rồi lại thôi, nói cho cùng, cũng chỉ là do hân tự chuốc lấy.

Bởi vì, hân bằng lòng!

"Anh yêu em?"

Cô cười nhẹ một tiếng, vẻ mặt tràn đầy khổ sở: "Anh nói anh yêu em? Đông Phương Tuyết... Anh thật sự yêu em ư?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

1)

Cô cười nhẹ một tiếng, vẻ mặt tràn đầy khổ sở: "Anh nói anh yêu em? Đông Phương Tuyết... Anh thật sự yêu em ư?"

Thật sự... Yêu em ư?

Nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi cô, hắn gật đầu không chút do dự: "Ngốc, đương nhiên là anh yêu em!"

"Nhưng tại sao, em lại cảm thấy anh không còn yêu em?"

Ngoại trừ chủ nghĩa nam quyền của hắn, cô đã không còn cảm nhận được tình yêu của hắn nữa.

Hắn thật sự vẫn yêu cô ư?

Hay cô ngốc nghếch?

Hay là, hắn đang lừa cô?

Nhưng Đông Phương Tuyết sẽ lừa cô sao?

Cô biết, hắn không phải là người nói dóc, hắn thật sự còn yêu cô chứ?

Nhưng mà tình yêu này vì những nghi ngờ tiếp diễn khiến hắn mệt mỏi, mà từ từ phai nhạt.

Tình yêu từ từ phai nhạt.

Nghiêm trọng nhất là cảm giác xa lạ, hoặc không có tình cảm mãnh liệt.

Tình yêu của cô và hắn, sớm muộn cũng sẽ có ngày bị hủy hoại trên tay cô.

Nhất định!

"Em cảm thấy trực giác của em đúng mấy lần rồi?"

Nhớ tới mấy ngày gần đây cô hay cố tình gây sự, hắn nhìn cô, cười bất đắc dĩ:

"A Lạc, cảm giác của em đúng được mấy lần rồi? Đây chính là cảm giác thực sự của em sao? Em một mực hoài nghi anh, em cảm thấy như vậy đúng không? Em có nghĩ rằng, như vậy sẽ chỉ khiến anh càng chạy xa, chỉ đẩy anh vào lòng người khác."

Có lẽ cô chỉ trùng kế của người khác.

"A Lạc..."

Hắn nhìn cô, thận trọng hỏi: "Có phải đã có ai nói gì với em không?"

Nếu như không phải là người nào đó nói gì với Nguyệt Trì Lạc, cô sao có thể nghi ngờ như thế?

Quá quan tâm chắc hắn sẽ rối loạn.

Hắn có thể nhận ra những cảm xúc này của cô, nhưng lại hoàn toàn không thể hiểu được.

Nguyệt Trì Lạc bị hắn hỏi làm cho ngẩn ngơ.

Ai nói gì với cô?

Nam Cung Huyền nói với cô, rồi Nam Cung Tĩnh cũng tới tìm cô!

Hơn nữa, cô còn tận mắt nhìn thấy...

Những thứ này, chẳng lẽ còn chưa đủ?

Vậy thì phải thế nào mới đủ?

Thật sự còn phải bắt gian tại giường mới được coi là ngoại tình sao?

Ngoại tình trong tâm tưởng đáng buồn hơn ngoại tình thể xác, càng khiến cho người ta cảm thấy thất vọng.

"Không đâu, là em suy nghĩ nhiều thôi." Ý thức được sai lầm của mình, cô lắc đầu phủ định, cười gượng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

2)

"Không đâu, là em suy nghĩ nhiều thôi." Ý thức được sai lầm của mình, cô lắc đầu phủ định, cười gượng.

Cho dù có vấn đề, cô cũng nên tỉnh táo lại trước đã.

Huống chi, cũng không có chứng cứ chứng minh Đông Phương Tuyết đã ngoại tình.

Hơn nữa...

Nghĩ lại thì, vừa rồi tâm trạng của mình cũng bất thường.

Những cảm xúc nóng nảy kia, không thể khống chế kia đã khiến cô quên mất nhiều thứ.

Hơn nữa Đông Phương Tuyết thoáng nhắc tới một điều càng làm sáng tỏ suy nghĩ của cô.

Cô nghĩ, lần này cô thật sự đã gặp phải đối thủ.

Chị em nhà Nam Cung khiến cô lại có kích động muốn giết người!

Cô nhất định sẽ khiến họ phải trả giá!

Thấy cô ngẩn ngơ, tinh thần hoảng hốt, Đông Phương Tuyết thở dài bất đắc dĩ, cúi đầu hôn lên môi cô.

Cô hơi ngẩn ra, đôi mắt say mê nhìn hân.

Chắc hẳn hẳn vẫn còn yêu cô.

Bởi vì chỉ yêu một người, hẳn mới có thể bằng lòng hôn cô, hơn nữa còn hôn say đắm.

Hàng mi khép hờ, cô chìm đắm trong nụ hôn của họ, cánh môi màu hồng lành lạnh hôn trả hẳn.

Hắn khéo léo đưa lưỡi vào, mạnh mẽ mà dịu dàng chiếm đoạt miệng cô.

Hết sức mạnh mẽ, hết sức dịu dàng, dường như muốn hút lấy cả người cô.

Cô nghịch ngợm đưa đầu lưỡi ra liếm liếm.

Hắn càng chậm lại, càng dịu dàng hơn nữa.

Ai cũng nói hôn sẽ đẩy lên dục vọng, nhìn thì biết, ham muốn của họ mãnh liệt như thế!

Mãnh liệt đến mức Nguyệt Trì Lạc cảm thấy hẳn thật sự rất cần cô!

Cảm giác này thật sự tuyệt diệu!

Răng môi dây dưa, Đông Phương Tuyết thì thào nơi đầu lưỡi:

"Anh nghĩ em quá rảnh rồi mới có thể suy nghĩ lung tung... A Lạc, chúng ta sinh con đi, anh muốn có một đứa con mang trong mình huyết mạch của chúng ta."

Đứa bé mang huyết mạch của họ, kết tinh tình yêu của họ.

Có lẽ có con rồi, cô sẽ không suy nghĩ lung tung cả ngày nữa.

Lại nói, hẳn thật sự muốn có con với cô, đứa bé của họ.

Nghĩ đến đứa bé có huyết mạch của cô và hân, hân đã cảm thấy toàn thân hưng phấn hân lên.

Dục vọng bụng dưới đột nhiên tăng vọt, vật nóng rực cọ xát thân thể mềm mại của cô.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

3)

Nghĩ đến đứa bé có huyết mạch của cô và hân, hân đã cảm thấy toàn thân hưng phấn hân lên.

Dục vọng bụng dưới đột nhiên tăng vọt, vật nóng rực cọ xát thân thể mềm mại của cô.

Lối vào đã hơi ướt át, hân nhẹ ma sát, cố tình trêu chọc khơi lên dục vọng của cô.

Cô đáp lại, bụng dưới bỗng trống rỗng khiến cô không thể chờ đợi.

Có lẽ ở bên nhau đã lâu nên hai người đã quen thuộc cơ thể của nhau, hiểu rõ từng cái bớt trên người nhau, trần trụi như thế, đã không còn sự ngượng ngùng thuở đầu.

Cảm giác như tay trái nắm lấy tay phải.

Nguyệt Trì Lạc ㊦ rồi lại ㊦.

Bởi vì cảm giác này khiến cô không biết phải làm sao.

Nhưng, vậy thì sao?

Cho dù chỉ là tay trái và tay phải, nhưng họ thân thiết không thể chia lìa, không phải sao?

"Bảo bối, đừng phân tâm."

Môi lưỡi dây dưa, Nguyệt Trì Lạc còn đang ngấn người Đông Phương Tuyết đã hừ hừ bày tỏ bất mãn, khẽ mở miệng hôn cô mãnh liệt hơn.

Bàn tay xương xương lần xuống bụng dưới của cô, đến điểm mẫn cảm thì xấu xa mơn trớn.

Cô bị đau nhưng bởi vì khoái cảm nơi bụng dưới mà rên rỉ ra tiếng.

Nhìn cô trầm luân, hần cười mỉ hoặc, hai hàng mày vì điều này mà kiêu diễm hơn mấy phần.

Thật là tuyệt sắc trần gian!

"Thích không? A Lạc, nói anh nghe... Thích không..."

Hần cười, gương mặt ửng hồng mê hoặc lòng người.

Nguyệt Trì Lạc không thể nào chống cự được nụ cười của Đông Phương Tuyết, ngoan ngoãn gật đầu:

"Ừ... Thích..."

Đông Phương Tuyết hài lòng nhếch miệng, kéo hai chân cô ra, thẳng người đi vào.

Sắc mặt Nguyệt Trì Lạc ửng hồng, đôi mắt quyến rũ như tơ, hai chân xinh đẹp quấn lấy thân hần, tiếp nhận sức lực cuồng dã của hần.

Dường như ngây dại, cô hôn lên hai điểm trước ngực hần, bắt chước ánh mắt của hần, nghịch ngợm cười một tiếng, nhìn thân thể hần căng ra, nghe tiếng thở dốc nặng nề của hần, cô cố tình vươn đầu lưỡi liếm...

Đông Phương Tuyết nheo mắt lại, giọng nói khiêu gợi làm cho người ta tê dại từ đầu tới chân: "Nguyệt Trì Lạc, em càng ngày càng biết cách chinh anh rồi..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

4)

Đông Phương Tuyết nheo mắt lại, giọng nói khêu gợi làm cho người ta tê dại từ đầu tới chân: "Nguyệt Trì Lạc, em càng ngày càng biết cách chinh anh rồi..."

Nguyệt Trì Lạc nhếch cánh môi đỏ mọng, lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý lời hăm.

Không muốn suy nghĩ gì nữa.

Ở bên hăn lâu như vậy, người cùng hăn đi qua những năm tháng xưa, là ai? Là ai?

Ngoại trừ cô vẫn là cô!

"Ngoại trừ em ra... A... Còn có ai..." Nguyệt Trì Lạc lên án hăn, giọng nói lại ngọt ngào như nước.

"A Lạc..."

Đông Phương Tuyết tăng sức đụng chạm, cặp mắt nhìn gương mặt ửng hồng của cô, cong khóe môi mỏng, đôi mắt màu xám như màn đêm sâu thăm tĩnh mịch lại mang tình nồng ý đượm.

Hăn nói mạch lạc rõ ràng, nhưng động tác vẫn xấu xa lại vô tội như vậy.

"Nếu em đã hiểu rõ anh như vậy, tại sao, chính em cũng không tin."

"Từng chỗ trên người anh, thậm chí ngay cả chỗ riêng tư nhất..."

Hắn cầm tay Nguyệt Trì Lạc lên, đưa tới nơi thân mật nhất của hai người, bàn tay hơi chai của hắn dẫn lối cho bàn tay mềm mại của cô, chạm vào nơi cứng rắn đó.

Nhìn đôi mắt e lệ né tránh, cánh môi hồng phấn xinh đẹp của cô, Đông Phương Tuyết khẽ mỉm cười, khuôn mặt tuyệt mỹ, xấu xa lại dịu dàng.

"A Lạc, em chạm vào thử xem, chạm vào đi, chỗ này.... Chỗ này, và cả chỗ này, chỉ có hai người chúng ta biết, chúng ta thân mật như vậy, em hiểu anh... hiểu rõ anh như vậy.... Tại sao còn có thể nghi ngờ anh... Không tin chính mình!"

"Hai người chúng ta, mới là những người thân thiết nhất trên thế gian."

Nói xong, Nguyệt Trì Lạc liền giật mình nhìn gương mặt Đông Phương Tuyết như đánh lại, mang theo chút tức giận, không chút lưu tình ra sức tiến vào.

Động tác của Đông Phương Tuyết mạnh mẽ, khiến cô đau đớn nhưng lại mang theo khoái cảm trí mạng. Nguyệt Trì Lạc lớn tiếng rên rỉ không ngừng, nhìn gương mặt tà mị lại tức giận của hắn, có chút ảo não cắn cắn môi.

Tay của cô vẫn đặt trên vật cứng rắn của hắn, nóng bỏng như thế, khiến gò má cô ửng hồng theo.

Da thịt toàn thân cũng nhiễm màu hồng nhàn nhạt.

Nhìn động tác của hắn cuồng dã như thế, Nguyệt Trì Lạc vô thức nắm vật trong tay thật chặt.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

5)

Nhìn động tác của hắc cường dã như thế, Nguyệt Trì Lạc vô thức nắm vật trong tay thật chặt.

Đông Phương Tuyết khẽ hít khí lạnh, khoái cảm như sóng biển ập tới, cảm giác tê dại truyền tới từ hông khiến hắc thẳng lưng.

Đôi chân ngọc của Nguyệt Trì Lạc quấn chặt quanh hông hắc, liên tục cọ xát, động tác mãnh liệt nhưng không hề mất đi sự dịu dàng. Cô xinh đẹp nghênh đón, thân thể co rút lại, cao trào dâng lên, hắc đưa toàn bộ tinh hoa vào nơi nơi ẩm ướt của cô.

"A Tuyết, hôn em."

Nguyệt Trì Lạc bám vào người Đông Phương Tuyết, nhìn hắc nhíu mày, gương mặt ửng đỏ, cánh môi kiêu diễm, nũng nịu thút thít nói.

Đôi mắt xám của Đông Phương Tuyết sáng lên, lại bùng lên ngọn lửa dục vọng.

Nghe cô làm nũng tựa như nỉ non, hắc cười thỏa mãn.

Khoái cảm dâng lên, linh hồn như thiêu đốt.

Những thứ rắc rối buồn bực trước kia, vấn đề tin tưởng hay không, lúc này đều rơi vào quên lãng.

Có lẽ, đêm càng khuya mới càng cảm nhận được nhau?

Hiếu lắm được tháo gỡ, thừa thách qua đi mới có thể nghênh đón hạnh phúc lớn hơn?

Tựa như sau cơn mưa, bầu trời mới có cầu vồng xinh đẹp, không phải sao?

Họ đưa triền miên đến đỉnh điểm, trong đêm đen, cảnh tượng dây dưa kiều diễm, hút lấy mật ngọt của nhau.

Móng tay bấm sâu xuống sống lưng, cọ xát mạnh mẽ, thân thể đầy mồ hôi, gương mặt đỏ ửng, đôi mắt kiều diễm, tất cả đều vô cùng ướt át.

Toàn thân xinh đẹp, da thịt chạm nhau, chuyển động nguyên thủy nhất tạo nên cảnh tượng vô cùng tươi đẹp.

Ngoài cửa sổ, ánh sáng như tắm, ánh trăng như nước.

Biệt thự Nam Cung nằm ngoài vùng ngoại ô lúc này thắp đèn sáng rõ, nhưng tòa nhà cao sang như vậy lại không che giấu được không khí ngột ngạt bên trong.

Giọng nam vang lên chậm rãi, mang theo áp lực trí mạng.

Từng chữ từng câu như thể tiếng búa tạ đập vào tim, khiến cho người ta hồn hết vía, run sợ trong lòng.

"Tại sao đi trêu chọc hắn?"

Người đàn ông ngồi ở vị trí cao nhất, áo choàng trắng không nhiễm bụi, gương mặt như tuyết, dung nhập với ngọn lửa nóng bỏng. Vậy mà tư thế mờ ảo như vậy lại không giấu được hào quang tỏa ra khắp người, khiến người ta không thể không thần phục quỳ xuống.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

6)

Người đàn ông ngồi ở vị trí cao nhất, áo choàng trắng không nhiễm bụi, gương mặt như tuyết, dung nhập với ngọn lửa nóng bỏng. Vậy mà tư thế mờ ảo như vậy lại không giấu được hào quang tỏa ra khắp người, khiến người ta không thể không thần phục quỳ xuống.

Hắn chậm rãi mở miệng, hồ hững nói mấy chữ nặng tựa núi thái sơn.

Người này, rốt cuộc là ai?

Hắn là chủ nhân của nhà họ Nam Cung, là người tu đạo duy nhất của đại lục vô bi, hắn là người giúp Đông Phương Tuyết dùng cái giá cả giang sơn để đổi lấy một lần xuyên không.

Hắn chính là Nam Cung Dạ!

Ánh mắt điềm tĩnh của Nam Cung Tĩnh không giấu nổi gió to sóng lớn trong lòng: “Em thích hắn.”

Vẻ mặt Nam Cung Dạ âm trầm: “Tại sao lại thích hắn?”

"Em thích hắn..." Dung nhan như thần tiên tuyệt thế, thích tính cách ngang ngược quyết đoán của hắn, thích khuôn mặt như vẽ của hắn, và quan trọng nhất, cô thích sự dịu dàng, thủy chung của hắn.

Trăm ngàn biến đổi, khuôn mặt u ám quay về phía Nam Cung Dạ, cuối cùng khẽ nói: "Em thích hắn, chỉ đơn giản là thích hắn, không liên quan đến những việc khác."

Sắc mặt Nam Cung Dạ đen như đáy nồi, hàng mi khép hờ, ánh mắt nhìn thấu cả tâm can, hàng lông mày rậm rạp nhìn về phía Nam Cung Tĩnh với khí thế mạnh mẽ, áp suất thấp khiến cô dường như không thở nổi.

Trước khi Nam Cung Dạ mở miệng, cô kiên định nhìn thẳng vào hắn, không né tránh, nghiêm túc nói: "Nam Cung Dạ... Dạ ca..." Cổ họng nghẹn ngào, yếu ớt.

Nhưng ánh mắt cô nhìn về phía Nam Cung Dạ lại vô cùng kiên định, kiên định khiến hắn không thấy bất kỳ điểm khác thường gì: "Lần này, em nghiêm túc!"

Cô cứ nhìn hắn như vậy, môi mấp máy, vừa cố chấp lại quật cường.

Cô nhìn hắn, hắn khẽ nghiêng mặt, hình như khinh thường nhìn cô, tránh ánh mắt của cô.

Một vài sợi tóc màu đen rơi xuống gò má theo động tác của hắn, trắng và đen khắc sâu vào thị giác.

Từ góc độ này có thể thấy đôi mắt khép hờ của hắn dưới hàng lông mi nhưng không thể nào nhìn rõ vẻ mặt của hắn lúc này, bóng dáng cao lớn dưới ánh đèn lại lạnh đậm đến mức khiến người ta sinh ra ảo giác vô cùng cô đơn.

"Nhiều năm như vậy, duy lần này..." Cô thật lòng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

7)

"Nhiều năm như vậy, duy lần này..." Cô thật lòng.

Hàng mi kiều diễm, cô còn muốn nói tiếp, thế nhưng hắt lại chợt nghiêng đầu nhìn cô, hai mắt tĩnh mịch mang theo ánh nhìn lạnh lạnh xa cách.

Ánh nhìn lạnh lẽo này giống như kiếm ra khỏi chuôi, đâm cô đầy thương tích.

Cố gắng kiềm chế cơn hốt hoảng và ý định muốn chạy trốn đang dâng lên trong lòng, cô kìm nén, cố gắng nhìn hắt với vẻ ngạo nghễ.

Cô mở miệng định nói thêm để bày tỏ quyết định của mình. Nhưng hắt dường như đã mất kiên nhẫn, không cho cô bất kỳ cơ hội nói nữa, sốt ruột nói:

"Đừng nói nữa, Đông Phương Tuyết không phải người đàn ông em cần."

"Có cần hay không, có thể hay không, không phải em mới là người quyết định sao?"

Cô cố tình lười biếng ngáp dài, cũng không nhìn hắt, vẻ mặt ngang ngược:

"Có lẽ anh không biết, em dùng Nhiếp hồn với cô ta, tính tình nóng nảy như thế, cho dù Đông Phương Tuyết có yêu cô ta, cũng sẽ đến lúc không

thể chịu nổi...”

Nam Cung Dạ đi từ trên xuống, áo choàng trắng kéo thành đường cong trong không trung. Động tác đi xuống của hắn ngắt lời cô, hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này với cô.

Nhưng khi cô nói câu cuối cùng...

Nam Cung Dạ bỗng nghiêng mặt, liếc mắt nhìn cô, đôi mắt thâm trầm như hang tối không đáy, vẻ mặt bất cần, lời nói bất mãn, khiến Nam Cung Tĩnh đang hả hê cảm thấy khó chịu.

"Nếu nghĩ như vậy, sao em không nguyên rủa Đông Phương Tuyết đi."

Nụ cười trên môi cô như hóa đá, thoát nhìn buồn cười lại cười không nổi.

Dứt lời, Nam Cung Dạ cũng không nhìn cô, sai bước đi, không có chút do dự mà lướt qua cô.

"Nam Cung Dạ."

Tiếng bước chân của hắn càng lúc càng xa, Nam Cung Tĩnh đưa lưng về phía hắn, siết chặt quả đấm.

Không người nào có thể nhìn thấy hàm răng dường như muốn cắn rách cánh môi dưới, mãi lâu sau cho đến khi Nam Cung Dạ đã hoàn toàn ra khỏi phòng, cổ họng mới cất lên tiếng lòng khổ sở.

"Anh, tại sao... Phải trở về... Tại sao vậy chứ..."

Tiếng ngân vẫn vương, mang theo chút thê lương, vang vọng ở đại trạch sang trọng.

Hoa lệ mà yếu ớt.

Yên tĩnh hồi lâu, một giọng nói khác bỗng vang lên.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

8)

Hoa lệ mà yếu ớt.

Yên tĩnh hồi lâu, một giọng nói khác bỗng vang lên.

"Chị không muốn anh ấy trở lại sao?"

Là Nam Cung Huyền.

Trên tay cô cầm một ly thủy tinh trong suốt, khẽ lắc lư mà thưởng thức, chất lỏng như lưu ly bảy màu ra chiếu ánh sáng chói mắt.

Tay phải đặt lên ngưỡng cửa, cô mang chiếc kính không gọng, vẻ mặt cười như không cười, cũng không biết đã tới bao lâu.

Nam Cung Tĩnh cũng không ngạc nhiên.

Cô lấy tay lau nước mắt, hung dữ nói một câu: "Chị mong rằng anh ấy không bao giờ trở lại, anh ấy chỉ làm hỏng chuyện của chị."

"Chắc chắc, chị học được thói ăn ở hai lòng từ lúc nào vậy?"

Vẻ mặt Nam Cung Huyền thoáng thay đổi, ánh sáng phát ra từ chiếc ly rơi xuống tay Nam Cung Huyền:

"Chị, cứ chơi đi, em chưa bao giờ ngăn cản chị, nhưng Đông Phương Tuyết và Nguyệt Trì Lạc có thể nói là con cọp đang ngủ say, nguy hiểm vô cùng. Lần này chị có thể lợi dụng lòng ghen tị của phụ nữ cùng em ra tay

lần thứ nhất, lần thứ hai, nếu như cô ta để phòng, cho dù hai chị em chúng ta có dốc toàn lực cũng chưa chắc thắng được, chị nên nhớ... đừng đùa quá mức.”

“Sao? Em cũng cho là chị đang đùa sao?”

Nam Cung Tĩnh nhận lấy bình, lớn tiếng chất vấn: "Nam Cung Huyền, mỗi lần em đều gọi chị là chị, nhưng trong lòng em có thật sự coi chị là chị em sao?"

"Không coi chị là chị, sao có thể giúp chị chuyện này."

Lần trước Nam Cung Huyền hẹn gặp Nguyệt Trì Lạc, cho Nguyệt Trì Lạc ám hiệu tâm lý rằng Đông Phương Tuyết ngoại tình.

Dứt lời, cô chỉ vào chiếc ly trong tay Nam Cung Tĩnh, cười nói:

"Không giúp chị sao? Vậy sao em lại nhớ đã giúp chị rất nhiều lần nhỉ? Lần trước chị bảo em ám hiệu cho người phụ nữ kia không tính... Lần này, đặc biệt là Mễ Ngọc Bách Hợp, cũng không phải em đã chỉ cho chị cách điều chế rất nhiều lần sao?"

Loại Bách hợp đặc biệt này, nếu không phải vì đích thân Đông Phương Tuyết, sao hẳn lại có thể thích mùi hương này?

Thấy khóe miệng Nam Cung Tĩnh co giật, cô lại như cười như không hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ chị không đùa giỡn sao?"

Nói xong, xoay người đi thẳng.

Nam Cung Tĩnh nhíu mày, gằn từng câu từng chữ: "Lần này, chị nghiêm túc."

Nam Cung Huyền nhún vai, động tác khẳng khái, không cười mà nói: "Mỗi lần chị đều nói chị nghiêm túc... thế nhưng lần này... ai mà biết

được.”

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

9)

Nam Cung Huyền nhún vai, động tác khẳng khái, không cười mà nói: "Mỗi lần chị đều nói chị nghiêm túc... thế nhưng lần này... ai mà biết được."

"Đúng."

Đi được hai bước, dường như cô nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nhìn về mặt nghiêm túc vừa rồi bởi của Nam Cung Tĩnh, cười lạnh.

"Dù là loại người nào, nóng nảy cũng sẽ khiến chó cùng rứt giậu, còn loại phụ nữ nguy hiểm như Nguyệt Trì Lạc, chị chơi thì chơi, tự mình thu xếp cho ổn thỏa... Nếu tiếp tục chuyện này, đừng nghĩ rằng giấu diếm được, đối với Dạ ca, chị có giải thích, anh ấy cũng chỉ coi chúng ta là tôm tép thôi."

Dứt lời, nhàn nhã quay đầu bước đi.

Sao ai cũng nghĩ rằng cô đang đùa?

Nam Cung Dạ cũng nghĩ thế sao?

Nam Cung Dạ... Nam Cung Dạ...

A!

Nam Cung Tĩnh nhíu mày, cô mở nắp bình lưu ly, đặt lên chóp mũi hít hà mùi hương Ngọc Mễ Bách Hợp. Hít một hơi thật sâu, nghĩ đến vẻ mặt

của Đông Phương Tuyết, lúc này mặt mới giãn ra, hiện lên một nụ cười.

Nhưng thoáng nghĩ đến một người khác, vẻ mặt ngang ngược cuồng vọng, nụ cười này cứng đờ trên khóe miệng.

Nam Cung Dạ!

Hắn coi thường cô, xem thường cô về năng lực này, khinh thường cô bày trò diễn xiếc, ngay cả ánh mắt cũng không muốn bố thí cho cô.

A... Nhưng vậy thì sao?

Nếu có thể chuốc Đông Phương Tuyết thuốc vong tình, cô cần gì phải quanh co tiếp xúc với Nguyệt Trì Lạc, cần gì phải trêu chọc cô ta?

Nguyệt Trì Lạc là xương sườn mềm của Đông Phương Tuyết, chỉ cần là Nguyệt Trì Lạc, mỗi ngày lừa gạt cô ta một chút, quấy nhiễu tư tưởng của Đông Phương Tuyết là có thể chuốc vong tình cho hắn.

Chuốc vong tình, cho dù bọn họ có vững vàng hơn nữa, đến lúc đó cũng phải chia li, không phải sao?

A!

Nam Cung Dạ, anh vẫn vậy, anh luôn cho rằng em đang chơi đùa, nhiều năm như vậy, em không thể không có anh.

Lần này, em sẽ để cho anh biết chơi đùa là thế nào!

Không thể trách em, không thể trách em

Là anh vứt bỏ em trước... Mặc dù anh không thêm quan tâm, em vẫn muốn đường đường chính chính vứt bỏ anh, nói cho anh biết, thật ra em đã không thêm để ý... không hề để ý quan tâm tới anh nữa!

Nam Cung Tĩnh lau khô khóe mắt, chớp mũi chua xót, khiến cổ cảm thấy mệt mỏi nhưng vẫn có thể cười.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

10)

Nam Cung Tĩnh lau khô khóe mắt, chớp mũi chua xót, khiến cổ cảm thấy mệt mỏi nhưng vẫn có thể cười.

Khóc?

Có gì phải khóc?

Khóc gì chứ?

Khóc có thể giải quyết vấn đề sao?

Khóc có thể đưa cô trở lại sao?

Nếu là như vậy, có lẽ cô sẵn lòng khóc thảm thiết!

Thế giới này vẫn luôn như vậy, vật đua trời lựa, kẻ thắng sinh tồn, chỉ có người thua mới có thể lựa chọn khóc một cách yếu đuối!

A!

Chuông điện thoại bỗng vang lên trong biệt thự lạnh lẽo vắng vẻ, nhưng cũng cắt ngang đau đớn trong lòng Nam Cung Tĩnh.

Nhìn điện thoại nhấp nháy, ổn định tâm trạng không tốt, cô cong khóe môi, như không có chuyện gì xảy ra nhận điện thoại:

"À... Buổi họp báo? Dĩ nhiên, tôi cùng Đông Phương Tuyết cũng sẽ xuất hiện... Được, không cần điều động, như bình thường là được... Ủ... Cứ

như vậy đi."

Cúp điện thoại, Nam Cung Tĩnh nhanh chóng nhấn một số điện thoại khác, dọn xong việc mới cúp máy.

Nhìn chiếc cà vạt mới mua trên bàn trà, nhớ tới cuộc gặp mặt Nguyệt Trì Lạc ở trung tâm thương mại, đôi môi đỏ mọng mượt mà của Nam Cung Tĩnh hơi nhếch lên, thoáng nở một nụ cười tàn nhẫn.

A... Rốt cuộc ai mới là người vô tình?

Thật ra thì họ đều tàn nhẫn!

Hàng mi lay động, Nguyệt Trì Lạc chậm rãi mở mắt ra, trong mắt mang tầng sương mù mỏng manh. Vô thức đưa tay sờ sờ, vị trí bên cạnh trống không, vẫn còn để lại chút hơi ấm.

Hiển nhiên Đông Phương Tuyết vừa rời đi không lâu.

Cô giùng giảng, nơi giữa chân đau nhức khiến cô nhú mày.

Tối qua hai người coi như đã hóa giải mâu thuẫn, nhưng hẳn muốn cô quá ác liệt, khiến cô bây giờ đau đớn như đá đè.

Nhớ tới tối hôm qua, Nguyệt Trì Lạc mấp máy cánh môi hồng phấn, nụ cười nhạt nhòa.

Rửa mặt xong, đứng trên ban công nhìn bầu trời bao la, Nguyệt Trì Lạc nhú mày, ấn số điện thoại quen thuộc.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

1)

Rửa mặt xong, đứng trên ban công nhìn bầu trời bao la, Nguyệt Trì Lạc nhú mày, ấn số điện thoại quen thuộc.

"A Trì..."

Người bên kia điện thoại dường như còn chưa tỉnh ngủ, giọng nói có phần uể oải.

"Lệnh Hồ Tái Tái."

Đã quen việc việc Lệnh Hồ ly dùng tên mình để trả lời điện thoại, Nguyệt Lạc Trì cũng không thèm để ý, giọng nói kín kẽ:

"Em muốn tư liệu của Nam Cung Tĩnh và Nam Cung Huyền... Không... Em muốn toàn bộ tư liệu của gia tộc Nam Cung."

"Sao vậy? Cuối cùng em cũng ý thức được vấn đề sao?"

Nhắc tới việc chính, Lệnh Hồ Ly có chút hứng thú: "Được, chờ anh... Anh sẽ đi điều tra mười tám đời gia tộc Nam Cung không sót một chữ cho em."

"Ừ, vậy anh ngủ đi, ngủ dậy làm cho em cũng không muộn."

Dù sao cũng giống nhau nhưng Nguyệt Trì Lạc muốn biết sớm một chút.

Thật ra thì cô và Lệnh Hồ Ly đã quá quen thuộc đến nỗi nói cảm ơn sẽ khiến đối phương cảm thấy kiểu cách khách sáo.

Lệnh Hồ ly thở dài, cười trêu chọc: "Sao có thể, cũng bị em đánh thức rồi, sao còn ngủ được nữa. Hơn nữa, nhất định em cũng cần gấp."

Không vội sao có thể sáng sớm đã gọi điện cho hân?

Chà chà!

Nguyệt Trì Lạc cong khóe miệng: "Thật sự em cũng hơi gấp, nhưng anh không cần vội, em có thể chờ được."

"Được rồi được rồi, chờ anh mười phút."

Nói xong, Lệnh Hồ ly cúp điện thoại.

Nguyệt Trì Lạc cười hài lòng, xoay người vào nhà.

Mở nhạc, pha cà phê, ngồi trên ghế sofa, thân thể nhu nhược giống như không xương nằm trên sofa, nhấp một ngụm cà phê, nhàn nhã chờ tư liệu của Lệnh Hồ ly.

Nếu như không xảy ra chuyện như vậy không phải cuộc sống của cô rất vừa lòng ư?

Mặc dù nhàm chán, nhưng thực nhàn nhã...!

Uống một hộp cà phê cuối cùng, mở máy tính, mười ngón tay thon dài tung bay trên bàn phím, tư liệu của Lệnh Hồ Ly đã gửi đến như ngựa vó.

Thời gian vừa vặn đúng mười phút.

Ngón tay dừng lại trên laptop đã siết chặt, Nguyệt Trì Lạc mở tài liệu, đọc nhanh như gió, con người co rút, khẽ cười.

Nam Cung Tĩnh và Nam Cung Huyền đều được gia tộc Nam Cung nhận nuôi, cũng không phải là con cháu của gia tộc Nam Cung.

Nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến Nguyệt Trì Lạc mỉm cười.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

2)

Nhưng đây không phải là nguyên nhân khiến Nguyệt Trì Lạc mỉm cười.

Tài liệu thể hiện rõ quá trình hai chị em Nam Cung tiếp xúc với Đông Phương Tuyết và hãm hại Nguyệt Trì Lạc.

Thời gian, địa điểm, cũng trình bày vô cùng rõ ràng.

Xem thêm, Nguyệt Trì Lạc mày cau lại, thu lại nụ cười bên khóe miệng, trong mắt hiện vẻ phiến não.

Đạo tặc!

Nam Cung Huyền có biệt danh là thần trộm, tổ chức Quân Tử Đường, mấy năm gần đây đã trộm cắp không ít vật phẩm nổi tiếng, thậm chí cũng từng trộm đồ ở các viện bảo tàng quốc gia, cũng có mấy năm hoành hành trên thế giới.

Nhưng... Điều này không quan trọng, và đây cũng không phải điều khiến Nguyệt Trì Lạc khó chịu.

Quan trọng là... Nam Cung Tĩnh.

Theo ghi chép, ngoài việc Nam Cung Tĩnh là người đứng đầu gia tộc Nam Cung thì không điều tra được tư liệu nào thêm.

Không giống như tư liệu về thân phận của Nam Cung Huyền.

Nguyệt Trì Lạc vẫn không xem thường hai chị em Nam Cung, hôm nay thấy thân phận của Nam Cung Huyền cũng không kinh ngạc.

Điều khiến cô kinh ngạc chính là Nam Cung Tĩnh.

Tại sao phải không điều tra được thân phận của Nam Cung Tĩnh?

Nếu như ngay cả Lệnh Hồ ly cũng không điều tra được, như vậy cô nên tìm ai? Còn lợi hại hơn Lệnh Hồ ly ở phương diện này.

Trong phút chốc, trong đầu thoáng qua điều gì đó, Nguyệt Trì Lạc cầm điện thoại lên, nhanh chóng ấn số điện thoại của Lệnh Hồ Ly.

Bên kia hình như cũng đang chờ điện thoại của cô, vừa mới có tín hiệu, điện thoại đã được kết nối.

Giọng của Lệnh Hồ ly không nhanh không chậm:

"A Trì, có phải em không thấy tư liệu phía dưới? Thấy trước kia có bản ghi chép của cô ta, lần này... không chừng Nam Cung Tĩnh đang muốn chơi chúng ta... Dù sao trước đây cũng có nhiều bản ghi chép như vậy..."

"Đợi chút... Ghi chép gì?"

Nguyệt Trì Lạc cắt ngang, ngón tay trên máy tính cũng nhanh chóng kéo xuống.

Lệnh Hồ ly có chút kinh ngạc: "Tài liệu em chưa xem xong sao? Tờ cuối cùng, tư liệu về Nam Cung Tĩnh... Có ghi, cô ta từng cướp đoạt đàn ông mấy lần, ừ... đại khái giống như giết chồng em."

Cho nên nói... đây không phải lần đầu Nam Cung Tĩnh làm kẻ thứ ba?!

Nhưng không ngờ rằng mục tiêu của cô ta lần này lại có thể là đàn ông của Nguyệt Trì Lạc cô!

Nguyệt Trì Lạc lật tới trang cuối, cũng nhìn thấy những tư liệu kia:
"Mấy lần cướp chồng? Kiểu đàn ông gì? Cuối cùng thế nào?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

3)

Nguyệt Trì Lạc lật tới trang cuối, cũng nhìn thấy những tư liệu kia:
"Mấy lần cướp chồng? Kiểu đàn ông gì? Cuối cùng thế nào?"

Thành công không?

Lệnh Hồ ly hiểu ý:

"Có chừng năm sáu người, dạng người gì cũng có, thành công kiệt xuất, công tử nhà giàu, người nổi danh giới chính trị... Hồi đi học Nam Cung Tỉnh cũng từng giành giật hot boy, lúc ấy bạn gái của hot boy tự sát, cho nên chuyện này khá nổi tiếng ở trường học..."

"Phía sau những chuyện này đều sử dụng thủ đoạn, tin tức đều bị chặn lại, cho nên ngoại trừ những tin tức bên ngoài, đằng sau đều có người thứ ba chen vào, tin tức bí ẩn vô cùng."

Nguyệt Trì Lạc khẽ nguyên rửa một tiếng, vội vàng hỏi: "Thành công không? Chẳng lẽ lần nào cô ta cũng giật chồng thành công?"

Ngón tay gõ gõ lên bàn, có lẽ thành công?

Không thành công sao có thể tiếp tục tranh giành?

Lệnh Hồ ly ở bên đầu dây điện thoại khẽ cười một tiếng, ngay sau đó trêu chọc, 'Xem ra em chẳng biết gì cả, còn tưởng rằng lửa cháy đến nơi rồi. Chẳng lẽ người đàn ông của em không cho em có cảm giác an toàn?'

Hoặc là, em thực sự yêu hẳn như vậy?

Thật ra Lệnh Hồ ly biết rõ, nếu như không yêu, Nguyệt Trì Lạc sao có thể đồng ý kết hôn?

Sao có thể bận lòng như thế?

Kết quả như thế, không phải là không cần nói cũng biết sao?

A!

Hắn cười thầm về phía điện thoại, cặp mắt hoa đào xinh đẹp tuyệt trần.

Phía bên kia.

Nguyệt Trì Lạc nghe lời nói của Lệnh Hồ ly, cũng suy nghĩ cẩn thận.

Cảm giác an toàn?

Sự thật cô không hoàn toàn tin tưởng Đông Phương Tuyết, mà bây giờ ngay cả người khác cũng nhận ra?

Nhỏ giọng mắng một câu, cô lạnh giọng: "Anh chưa từng nghe câu "Không tình yêu mãi mãi trường tồn, chỉ có kẻ thứ ba không nỗ lực sao? Em yêu hẳn, dĩ nhiên phải để ý."

Không yêu?

Chẳng lẽ quan tâm người chết!

Ngừng lại một chút, Lệnh Hồ ly quay lại đề tài:

"Thành công, năm trong số sáu gia đình bị Nam Cung Tĩnh chia rẽ thành công... '

Nguyệt Trì Lạc cười khẽ: "Nói cách khác, vẫn có một đôi chưa bị chia rẽ?"

Lệnh Hồ ly lắc đầu, thở dài nói: "Em đừng cười sớm, mặc dù đôi này chia rẽ không thành công, nhưng càng lúc càng xa, cuối cùng bằng mặt không bằng lòng!"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

4)

Lệnh Hồ Ly lắc đầu, thở dài nói: "Em đừng cười sớm, mặc dù đôi này chia rẽ không thành công, nhưng càng lúc càng xa, cuối cùng bằng mặt không bằng lòng!"

Nụ cười nơi khóe miệng Nguyệt Trì Lạc có phần cứng nhắc.

Thoạt nhìn có vẻ hờ hững mà lại cứng nhắc.

Nam Cung Tĩnh, quả nhiên lợi hại!

Đầu kia, Lệnh Hồ Ly hình như không cảm nhận được tâm tình của cô, tiếp tục dùng lời nói đâm vào vết thương của cô:

"A Trì, em cũng biết... dung mạo của Nam Cung Tĩnh ít ai sánh bằng. Hơn nữa, thân phận, phong cách, trình độ hoặc văn của cô ta, những thứ này... Đối với đàn ông mà nói, đều là độc dược chết người..."

"Hơn nữa, lúc cô ta cướp người, cứ như theo đuổi chồng, không hề vui đùa giống trò chơi. Mỗi lần cô ta đều công khai theo đuổi... Mặc dù những người đàn ông cô ta giật thành công đều bị cô ta chà đạp, nhưng lúc cô ta theo đuổi rất thật lòng."

"Người cô ta toan tính theo đuổi, A Trì... Trên đời không có mấy người đàn ông cự tuyệt được cô ta."

Nguyệt Trì Lạc phiền não vò tóc: "Chẳng lẽ thật sự không có ai có thể cự tuyệt sức hấp dẫn của cô ta sao?"

Đông Phương Tuyết cũng không thể sao?

Có thể sao?

Hắn có thể cự tuyệt sao?

Lệnh Hồ Ly bất đắc dĩ nhún vai: "A Trì, nếu như bây giờ có một người còn đẹp trai hoàn mỹ hơn Đông Phương Tuyết theo đuổi em... em có động lòng không?"

Một người còn đẹp trai hoàn mỹ hơn Đông Phương Tuyết?

Trên thế giới này, còn có người như vậy sao?

Nếu như thật sự có thì sao?

Nguyệt Trì Lạc cau mày, nghiêm túc suy nghĩ, trả lời: "Không biết."

Không dám cam đoan!

"Em thật đúng là thành thật."

Lệnh Hồ Ly thật ra không biết nói gì, theo như những gì mà hắn hiểu về Nguyệt Trì Lạc, hắn vốn không nghĩ cô sẽ kiên quyết trả lời: không biết.

Không ngờ, đáp án lại là không biết.

Nhưng... Hắn cười, ác ý nhắc nhở: "Thấy chưa... Ngay cả em cũng không thể đảm bảo có thể động lòng với người đàn ông khác, huống chi là người đàn ông của em!"

Ngay cả mình cũng không thể bảo đảm, có tư cách gì khiến người khác bảo đảm?

"Nhưng..."

Nguyệt Trì Lạc kiên quyết nói: "Em vẫn chưa bao giờ gặp người đàn ông hoàn mỹ hơn Đông Phương Tuyết, trong mắt em, nếu Đông Phương Tuyết chỉ đứng thứ hai thì không ai có thể đứng thứ nhất."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

5)

Nguyệt Trì Lạc kiên quyết nói: "Em vẫn chưa bao giờ gặp người đàn ông hoàn mỹ hơn Đông Phương Tuyết, trong mắt em, nếu Đông Phương Tuyết chỉ đứng thứ hai thì không ai có thể đứng thứ nhất."

Nói cách khác, trong mắt Nguyệt Trì Lạc cô, hoàn toàn không tồn tại người đàn ông nào hoàn mỹ hơn Đông Phương Tuyết!

Cho nên... Thật ra thì đáp án vẫn là cự tuyệt.

Lệnh Hồ Ly bật cười.

"Được rồi được rồi, nói chính sự đi."

Quay lại với đồng tài liệu trong máy tính, hàng lông mày của Nguyệt Lạc Trì vốn giãn ra, giờ lại cau lại: "Thân phận bí mật của Nam Cung Huyền là thần trộm của Quân Tử Đường, còn Nam Cung Tĩnh? Hơn nữa, cô ta... không điều tra được sao?"

Nói đến chính sự, Lệnh Hồ Ly dẫn lại cảm giác muốn trêu chọc.

"Nam Cung Huyền? Thần trộm, À... Chẳng qua chỉ là một tên trộm mà thôi."

Ngừng lại một chút, hần dùm giọng để nghe nói:

"Hai chị em Nam Cung được vợ chồng Nam Cung nhận nuôi từ hai mươi lăm năm trước. Nhiều năm trước Nam Cung Huyền đã bởi vì một

chút hiểu lầm, trong cơn tức giận chạy tới Quân Tử Đường làm đạo tặc. Về phần Nam Cung Tĩnh..."

Giọng nói của Lệnh Hồ Ly có chút phức tạp: "Bốn năm trước Nam Cung Tĩnh đã trở thành người đứng đầu gia tộc Nam Cung, về phần nghề nghiệp, anh điều động tất cả những gì có thể dùng được, điều tra hồ sơ cô ta..."

"Kết quả thế nào?"

Nguyệt Trì Lạc không thể nào ôm hi vọng.

Nếu như tra được, tài liệu sẽ đề cập rõ ràng.

Không đề cập đến... Tức là?

Quả nhiên, giọng nói Lệnh Hồ Ly trầm xuống: "Không có! Nam Cung Tĩnh không có bất kỳ nghề nghiệp bí mật gì."

Nguyệt Trì Lạc vẫn không thể không cảm thấy chán nản.

Ngay cả vẻ mặt cũng trầm xuống.

"Tái Tái... Chuyện không đơn giản như vậy, Nam Cung Tĩnh không thể nào trong sạch hơn Nam Cung Huyền, tình hình hiện giờ... E là..."

E là người ta đã đề phòng trước đó!

Lệnh Hồ Ly cũng ý thức được điều này.

Giọng nói của hắn có vẻ buồn bực: "Ừ... Những tài liệu này thật ra thì vẫn đang điều tra, nhưng người ta lại bảo vệ tin tức bí mật trước chúng ta một bước."

Dứt lời, thở dài: "Có chuẩn bị mà đến, quả nhiên không giống người bình thường."

Nguyệt Trì Lạc nghe nói xong, khóe miệng cười cười: "Hai chị em Nam Cung đều được nhận nuôi, nhà Nam Cung không có con cái sao?"

Gia tộc lớn như vậy, không thể nào không có con cháu!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

6)

Gia tộc lớn như vậy, không thể nào không có con cháu!

"Ừ... Có một, một người con trai... Nhưng là, trừ tên giả cùng giới tính ra thì không có bất kỳ tài liệu nào. Người này, xuất quỷ nhập thần, dù sao, cũng rất thần bí!"

Xuất quỷ nhập thần?

Thần bí?

Thấy tâm trạng của Lệnh Hồ Ly có chút trùng xuống, khoe miệng Nguyệt Trì Lạc cười cười, ác ý cười về phía điện thoại: "Lệnh Hồ Ly, em quá coi trọng anh rồi, thậm chí cái tên cũng không điều tra được, sao anh lại có thể ăn cơm nhiều năm như vậy chứ!"

Quả nhiên, Lệnh Hồ Ly lập tức giơ chân, hung hăng phản bác: "Hắn xuất quỷ nhập thần, ngay cả gia phả cũng chỉ có tên họ? Em đừng coi anh là thần... Không làm gì còn..."

Nguyệt Trì Lạc tiếp tục quở trách: "Chính anh không có tài cán, còn trách ai? Một người thần bí thế nào cũng không thể không có một chút tin tức như không khí vậy chứ?"

Lần này, Lệnh Hồ Ly ngừng lại một chút, mới nói thật nhỏ: "Không phải em cũng vậy sao? "

"Em làm sao?" Nguyệt Trì Lạc nhú mày, nghi hoặc.

Lệnh Hồ Ly nói: "Không phải em cũng biến mất hai năm sao? Trong hai năm này không có chút tin tức nào của em cả, cho dù anh có điều bao người đi tìm, cũng không có chút tin tức... A Lạc, hai năm nay, rốt cuộc em đi đâu?"

Rốt cuộc em đi đâu?

Một câu cuối cùng, Lệnh Hồ Ly hỏi cực kỳ nghiêm túc, ngay cả nét mặt thường ngày cũng trở nên nghiêm túc.

Thậm chí... Mang theo vẻ cô đơn và thương cảm.

Sau hai năm, một thanh niên đẹp trai, đôi mắt hoa đào diễm tuyệt cũng trở nên ảm đạm rất nhiều.

Đôi môi như phấn nhấp nhẹ, mang vẻ tái nhợt.

Cả người thoát nhìn cô đơn mà cao quý.

Cách điện thoại, Nguyệt Trì Lạc không thấy được cảm giác thương tâm của hắn.

Ngược lại, bởi vì câu hỏi của Lệnh Hồ Ly, khiến cô chú ý tới một điều, thậm chí không nhận ra sự thương cảm trong giọng nói của Lệnh Hồ Ly.

Điều này khiến mặc cô vui mừng hơn chút, mặt mày hơn hớn nói:

"Tái Tái... Em nghĩ đến vài chuyện, em phải tìm Đông Phương Tuyệt xác minh. Về phần thiếu gia trực hệ nhà họ Nam Cung đó, anh tiếp tục tra nhé. Từ chi bên nhà họ Nam Cung..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

7)

"Tái Tái... Em nghĩ đến vài chuyện, em phải tìm Đông Phương Tuyết để xác minh. Về phần thiếu gia trực hệ nhà họ Nam Cung đó, anh tiếp tục tra nhé. Từ chi bên nhà họ Nam Cung, hoặc bắt tay từ hai chị em nhà Nam Cung, chỉ cần tra được tên thì dễ quá rồi."

"Cứ vậy đi, em cúp máy trước."

Không đợi Lệnh Hồ ly nói gì, Nguyệt Trì Lạc cúp điện thoại.

Thiếu niên bên đầu điện thoại kia nghe thấy tiếng "tút tut" truyền đến chỉ có thể cười khố.

Cười thê lương mà châm chọc.

Đông Phương Tuyết đã từng nói chỉ có quan hệ hợp tác với Nam Cung Tĩnh, mà Đông Phương Tuyết kiêu ngạo tuyệt đối không dễ dàng hợp tác với người khác. Như vậy trong lúc này, thêm vào sự đối đãi đặc biệt Đông Phương Tuyết dành cho Nam Cung Tĩnh, nhất định có một vài chuyện cô không biết.

Mà Nam Cung Tĩnh họ Nam Cung, thiếu gia trực hệ nhà Nam Cung biến mất không còn tăm tích, điều này nghĩa là sao?

Nam Cung Huyền, Nam Cung Tĩnh, Nam Cung Dạ!

Nguyệt Trì Lạc có trực giác nhạy bén, trực giác này thường có hiệu quả đặc biệt thời khắc mấu chốt.

Lần này, cô hết lòng tin tưởng rằng cô không nghĩ lầm.

Nhưng chưa có chứng cứ xác thực mà thôi!

Nghĩ ngợi rồi lại nghĩ ngợi.

Công việc bí mật của Nam Cung Huyền là kẻ trộm, mà Nam Cung Dạ là người tu đạo, Nam Cung Tĩnh là người nắm giữ gia tộc Nam Cung. Không điều tra được công việc bí mật của cô ta, như vậy dựa theo sự bất thường này, Nam Cung Tĩnh rất có thể là người tu đạo.

Nếu Nguyệt Trì Lạc không sự đề phòng và nhạy cảm do đã từng làm đặc công, một người bình thường không thể suy đoán như vậy được!

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc chợt tỉnh táo hẳn ra.

Cô đoán không lầm, nhất định không lầm!

Mặc dù Nguyệt Trì Lạc không làm tổng giác độc Lạc Tĩnh lâu rồi, người bên trong cũng đã đổi đi đổi lại, nhưng đích thân Nguyệt Trì Lạc đến thì vẫn có người biết thân phận cô, hơn nữa còn cung kính hành lễ với cô.

Lễ tân cũng đổi mấy người rồi.

Lần trước Nguyệt Trì Lạc gọi điện thoại đến, nhân viên lễ tân cũng không thấy người thật, chỉ là một cái tên, dĩ nhiên sẽ không để trong lòng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

8)

Lần trước Nguyệt Trì Lạc gọi điện thoại đến, nhân viên lễ tân cũng không thấy người thật, chỉ là một cái tên, dĩ nhiên sẽ không để trong lòng.

Huống chi, bình thường mấy cô gái trẻ muốn mượn cơ hội bầu vúu tổng giám đốc nhiều không đếm không xuể, nhân viên lễ tân nhận kiểu điện thoại này cũng phát ngán, càng thêm khinh thường hạng người này.

Lần này, thấy mọi người cung kính với Nguyệt Trì Lạc như thế, mà Nguyệt Trì Lạc cao quý lại lạnh nhạt, nhân viên lễ tân còn chưa có phản ứng kịp, Nguyệt Trì Lạc đã nhấn số, ung dung mà vào thang máy riêng của tổng giám đốc.

Nhìn bảo vệ không có ý định ngăn cản, mà còn một mực cung kính, nhân viên lễ tân đã cảm thấy kinh ngạc thì bất chợt bị người bên cạnh kéo giật lại.

Cô hơi tức giận, lại nghe người đó khẽ nói: "Đó là tổng giám đốc trước của công ty chúng ta, hiện giờ là phu nhân tổng giám đốc, cổ đông lớn nhất của Lạc Tinh."

"Tổng giám đốc đã kết hôn rồi sao? Sao trước kia không thấy bà chủ tới? Cũng không nghe ai đề cập đến vấn đề này? Hơn nữa... Chưa từng tham gia bất cứ hoạt động gì của công ty."

Người đó nói thêm: "Cô biết gì chứ? Bà chủ làm vậy là khiêm tốn, hai chữ khiêm tốn cũng không hiểu sao? Không hiểu thì tra Baidu đi..."

Nhân viên lễ tân không cam lòng cãi lại: "Khiêm tốn, khiêm tốn... Còn khiếm tốn nữa, tôi thấy sắp ly hôn đến nơi rồi..."

"Phủi phui cái miệng cô! Tổng giám đốc dịu dàng chung tình như thế, bà chủ cao quý xinh đẹp như vậy, ai mà với tới nổi?"

Ngón tay chỉ lên trên, chỉ lên đến nơi cao nhất, có người lại nói tiếp:

"Xinh đẹp? Chẳng lẽ tổng giám đốc Nam Cung không xinh đẹp? Xem vóc người đó đi, khuôn mặt nhỏ bé, chặc chặc... Đàn ông đều thích ăn vụng, tổng giám đốc để tổng giám đốc Nam Cung qua lại tự do ở công ty mình, dù nói là bởi vì công việc, không biết sau lưng hai người đó lén lút làm gì đâu."

Có người muốn phản bác, nhưng không biết phải phản bác thế nào, đành phải không cam lòng nói: "Về dung mạo, không có ai đẹp bằng tổng giám đốc Đông Phương Tuyết của chúng ta cả... Chẳng lẽ tổng giám đốc lại coi trọng tổng giám đốc Nam Cung vì bề ngoài ư?"

"Không phải là bởi vì bề ngoài? Chẳng lẽ bởi vì tình cảm?"

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, sau đó yên tĩnh trở lại.

Nguyệt Trì Lạc nhếch khóe miệng, đôi môi đỏ thắm nở nụ cười nhạt.

Mặc dù cô xem thường lời bàn tán của họ, nhưng trong lòng vẫn hơi chú ý tới thái độ Đông Phương Tuyết dành cho Nam Cung Tĩnh.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

1)

Mặc dù cô xem thường lời bàn tán của họ, nhưng trong lòng vẫn hơi chú ý tới thái độ Đông Phương Tuyết dành cho Nam Cung Tĩnh.

Hất mái tóc quấn dài, quên đi những tâm tư phức tạp đó.

Nguyệt Trì Lạc ấn số tầng, nhìn thang máy nhanh chóng lên thẳng, mặt kính trong suốt phản chiếu đường nét sắc sảo của cô, đôi mắt tựa lưu ly đen nhánh khác lạ, đường cong lả, gương mặt tuyệt mỹ.

Nguyệt Trì Lạc nhú mày trước mặt kính... Hoảng hốt cảm thấy bề ngoài của mình thực sự rất bắt mắt.

Thật ra đâu chỉ bắt mắt?

Nhưng chính cô cũng không để ý vẻ ngoài này của cô, đúng là ngàn dặm mới tìm được một!

Thang máy dừng trước phòng tổng giám đốc, Nguyệt Trì Lạc bước khỏi thang máy, giày cao gót bước trên tấm thảm mềm mại, không cất lên tiếng động như thể con mèo Ba Tư cao quý.

"Bà chủ?"

Trên tầng cao nhất, nhân viên duy nhất chưa được thay đổi chắc rằng cũng chỉ có nam thư ký khi Nguyệt Trì Lạc còn làm tổng giám đốc, cũng chính là người đàn ông trước mắt này, bây giờ hân đảm nhiệm chức vị thư ký cho tổng giám đốc Đông Phương Tuyết.

"Sao chị lại tới vậy?"

Khi cửa thang máy mở ra, thấy là Nguyệt Trì Lạc, hẳn ta kinh ngạc nhướng mi.

Nguyệt Trì Lạc nghĩ, lâu lắm rồi cô chưa từng tới đây, không thì sao từ những nhân viên tầm thường đến thư ký nghiêm túc cẩn thận đều cảm thấy kinh ngạc.

Dùng tay vén mái tóc, Nguyệt Trì Lạc nở nụ cười nhạt: "Tổng Trần, tôi tới xem qua thôi, anh cứ làm việc đi."

Tổng Trần đẩy kính mắt trên mũi: "Vâng... Tổng giám đốc đang ở văn phòng tiếp khách, đối phương là tổng giám đốc Nam Cung Tĩnh mà công ty chúng ta đang hợp tác."

Nam Cung Tĩnh?

Tiếp khách?

Nguyệt Trì Lạc rất thích hai chữ này!

Nheo lại đôi mắt hẹp dài, cô như cười như không liếc mắt nhìn Tổng Trần. Tổng Trần dời mắt đi, cười nhạt không nói gì nữa.

Vô cùng bình tĩnh!

Nguyệt Trì Lạc lại cười.

Cô đi thẳng về phía phòng làm việc, ở chỗ rẽ, lại vừa hay nhìn thấy trợ lý bồi rối cầm chén cà phê bước ra từ phòng làm việc, nhú chặt lông mày, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm gì đó.

Nguyệt Trì Lạc đi tới, nghe thấy có người hỏi: "Sao vậy?"

"Xong đời rồi... Lúc tôi mang cà phê vào vô ý làm đổ lên người tổng giám đốc." Trợ lý nói nhỏ: "Rõ ràng cầm rất cẩn thận, không biết làm sao lại làm đổ cà phê lên người tổng giám đốc..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

2)

"Xong đời rồi... Lúc tôi mang cà phê vào vô ý làm đổ lên người tổng giám đốc."

Trợ lý nói nhỏ: "Rõ ràng cầm rất cẩn thận, không biết làm sao lại làm đổ cà phê lên người tổng giám đốc. Tổng giám đốc còn phải tham dự họp báo, may mà có tổng giám đốc Nam Cung, nếu không thật sự không biết phải làm sao."

"Cô đấy... Sao lại không cẩn thận như vậy?"

"Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì, chẳng hiểu sao lại làm đổ cà phê, là tôi sơ ý."

"Lần sau chú ý một chút..."

Nguyệt Trì Lạc cười lạnh.

Không nghe tiếp nữa, cô đứng bên cửa phòng khép hờ, qua khe cửa thấy Nam Cung Tĩnh lấy một chiếc cà vạt màu xanh ngọc từ túi đồ ra... Đưa cho Đông Phương Tuyết đang chau mày, vẻ mặt lạnh băng.

Chiếc cà vạt kia không phải mua từ trung tâm thương mại Thế Kỷ sao?

Lúc ấy Nam Cung Tĩnh nói thế nào nhỉ?

Hình như... Trong vòng ba ngày, cô ta sẽ khiến A Tuyết dùng chiếc cà vạt màu xanh ngọc cô ta mua đó.

Ồ... Hôm nay vừa đúng ngày thứ ba.

A!

Bên này.

Đông Phương Tuyết cũng không nhận lấy, chỉ liếc mắt nhìn Nam Cung Tĩnh.

Ánh mắt hờ hững không dậy nổi gợn sóng.

Nam Cung Tĩnh đưa cà vạt lên, hàng mày lộ vẻ tự nhiên thoải mái.

Cô ta lải nhải liên tục: "Tiểu Lý cũng quá sơ ý rồi, sao lại làm đổ cà phê lên người anh như vậy. Lát nữa còn có buổi họp báo, không có cà vạt thì chẳng ra sao cả... Chiếc cà vạt này em mua cho bạn trai, bây giờ... đúng là tiện cho anh."

A Tuyết có nhận không?

Mua cho bạn trai em... Những lời này đúng là ám chỉ trắng trợn!

Nguyệt Trì Lạc đứng ngoài cửa, đôi mắt khép hờ nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, ánh mắt lóe lên vẻ sắc bén, nhưng lại lo lắng siết chặt bàn tay.

Thật ra cô cũng có ý dò xét.

Nếu không giờ phút này cô nên thoải mái đi tới mà không phải núp ở ngoài quan sát thái độ của hắn.

Đông Phương Tuyết nhú mày, hàng mày dày rậm cong lên.

Hờ hững liếc mắt nhìn cà vạt trên tay, tầm mắt chuyển tới khuôn mặt bình thản của Nam Cung Tĩnh, bình tĩnh nhìn Nam Cung Tĩnh mấy giây,

đôi mắt màu xám lạnh lẽo xinh đẹp không thể hiện cảm xúc.

Nam Cung Tĩnh bị hấn nhìn chăm chăm cảm thấy hơi bối rối.

"Đông Phương Tuyết?" Cô giơ cà vạt lên thử kêu một tiếng.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

3)

"Đông Phương Tuyết?" Cô giơ cà vạt lên thử kêu một tiếng.

Đông Phương Tuyết vẫn không nhúc nhích, nhưng tầm mắt lướt qua Nam Cung Tĩnh, hướng về phía bầu trời bao la vô ngần ngoài cửa sổ.

Trống rỗng, như có như không.

Khiến hẳn có vẻ thương cảm biết bao.

Nhưng lại... Tuyết mỹ khiến người ta chết mê chết mệt!

Nam Cung Tĩnh chau mày, đôi môi đỏ thắm cong lên, hờn dỗi lườm Đông Phương Tuyết, gắt giọng: "A Tuyết... Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, anh còn ngăn người gì thế? Còn chần chừ gì chứ?"

Nói xong, Nam Cung Tĩnh hình như đã mất kiên nhẫn, tiến lên cởi bỏ chiếc cà vạt bắn trên người Đông Phương Tuyết, ném lên mặt bàn.

Nhón chân lên, lại gần Đông Phương Tuyết.

Ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng lướt qua bờ vai hẳn, rồi từ bả vai lướt đến cổ. Động tác vô cùng nhẹ nhàng khéo léo, mang vẻ quyến rũ, như có như không, muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Như thế quyến rũ, nhưng hình như... chỉ là động tác vô tâm.

Nhẹ nhàng như vậy khiến lòng người như bị thứ gì đó cào cào, ngứa ngứa, tê dại.

Tầm mắt Đông Phương Tuyết bỗng sáng lên chút, nhưng vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hờ hững, nhẹ nhàng.

Lơ lửng, trống rỗng.

Thương cảm, lạnh nhạt mà tuyệt thế!

Nhưng dường như những thứ Nam Cung Tĩnh làm không hề có ảnh hưởng gì với hắn.

Không hề có chút ảnh hưởng nào!

Nam Cung Tĩnh thấy vậy, lại cong làn môi đỏ thắm lên, cười khe khẽ một tiếng.

Tiếng cười trong trẻo, êm tai như tiếng chuông khiến tâm trạng người ta phải chấn động.

Cô cầm chiếc cà vạt màu xanh ngọc mới tinh, vòng cánh tay trắng nõn qua cổ Đông Phương Tuyết, nhón chân sửa sang lại cho hắn.

Hai người chỉ cách nhau một ngón tay.

Gần như vậy... Gần như vậy.

Gần như vậy, mập mờ như vậy, ấm áp như vậy.

Bàn tay của Nguyệt Trì Lạc cứng ngắc trên cánh cửa, thân thể Nguyệt Trì Lạc sững sờ.

Không thể động đậy như thể xác chết.

Cô muốn đẩy cửa đi tới, cô không muốn dò xét nữa.

Nhưng ngay khi cô đẩy cửa, Nam Cung Tĩnh... kề sát hẳn như vậy, nhưng hẳn lại... không hề cự tuyệt.

Vì vậy, động tác của cô dừng lại trên cánh cửa.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

4)

Vì vậy, động tác của cô dừng lại trên cánh cửa.

Nhìn mà tức cười như vậy, thật tức cười!

Cô cười như không có chuyện gì xảy ra, tỏ vẻ mình không hề bị ảnh hưởng, không có bất kỳ chuyện gì, nhưng... Khóe miệng nhếch lên lại cứng ngắt thế.

Nụ cười này quả thật còn khó coi hơn cả khóc!

Thật ra thì cự ly của Đông Phương Tuyết và Nam Cung Tĩnh rất gần.

Nguyệt Trì Lạc hiểu rõ, đó không phải vấn đề của góc nhìn.

Hai người thật sự đứng rất gần!

Mỗi sáng khi Đông Phương Tuyết đi làm, hoặc tham gia hoạt động gì đó, Nguyệt Trì Lạc luôn thắt cà vạt rồi chỉnh áo cho hẵn.

Cô biết rõ cự ly này gần đến mức nào.

Cho nên... Khi thấy hẵn không cự tuyệt Nam Cung Tĩnh, cô thật sự rất đau khổ, ngay cả trái tim cũng siết lại đau đớn, thậm chí còn có sự bi thương tuyệt vọng không thể giải thích nổi.

Thì ra là vậy.

Người kẻ sát Đông Phương Tuyết như vậy, thật sự... không chỉ có mình cô.

Ngón tay run lên, Nguyệt Trì Lạc rũ mi xuống, giấu nỗi bi thương trong mắt, hàm răng cắn chặt môi dưới tái nhợt, gần như muốn cắn rách.

Vô cùng khó khăn, cô rút lại cánh tay chuẩn bị đẩy cửa.

Từng chút một, cánh tay mềm mại không xương chạm rãi buông thõng xuống không còn sức lực.

Thậm chí, giờ khắc này Nguyệt Trì Lạc còn không có sức để siết chặt nắm tay.

Cô nghĩ, lúc này cô không nên vào.

Nếu không, chỉ bối rối, chỉ tuyệt vọng hơn.

Đi vào làm gì đây?

Xem hai người họ sâu nặng biết bao nhiêu ư? Xem hai người họ chân thành biết bao nhiêu ư?

A!

Nguyệt Trì Lạc muốn nhấc chân rời đi, nhưng chân lại tựa như đổ chì, không thể nào nhúc nhích được.

Thở dài một hơi, cô dời ánh mắt nhìn chăm chăm Đông Phương Tuyết đi, dựa toàn bộ sức nặng cơ thể lên cánh cửa.

Cô không biết giây sau còn có thể đứng vững hay không, nên đành phải mượn cánh cửa này để chống đỡ thân thể.

Nhưng tai cô lại lắng nghe động tĩnh bên trong theo bản năng.

Cự ly của Nam Cung Tĩnh và Đông Phương Tuyết thật sự rất gần!

Gần đến mức Đông Phương Tuyết chỉ cần hơi cúi đầu xuống là môi có thể chạm lên tóc Nam Cung Tĩnh, dưới ánh mắt của Đông Phương Tuyết là đỉnh đầu đang đung đưa. Gần đến mức Đông Phương Tuyết có thể cảm nhận rõ mùi hương trên người Nam Cung Tĩnh.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

5)

Gần đến mức Đông Phương Tuyết chỉ cần hơi cúi đầu xuống là môi có thể chạm lên tóc Nam Cung Tĩnh, dưới ánh mắt của Đông Phương Tuyết là đỉnh đầu đang đung đưa. Gần đến mức Đông Phương Tuyết có thể cảm nhận rõ mùi hương trên người Nam Cung Tĩnh.

Mùi hương bách hợp quen thuộc.

Mùi hương... quen thuộc!

Quen thuộc?

Khi trong đầu thoáng qua hai chữ này, hàng mi dày rậm của Đông Phương Tuyết sụp xuống đôi mắt hẹp dài, đáy mắt thoáng qua ánh lạnh vô cùng.

Rất nhanh, chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Chóng vánh, Nam Cung Tĩnh thậm chí không còn kịp hiểu ra tia sáng lóe lên trong mắt Đông Phương Tuyết có ý gì.

Tay của cô còn đang mãi miết, chỉ cần thắt nút cà vạt là được.

Nghĩ tới đây, tâm trạng cô rất tốt, đôi môi đỏ thắm mỉm cười, lúm đồng tiền bên môi cũng nở rộ theo.

Đúng là nụ cười duyên.

Động tác trong tay nhanh hơn, nhưng lại thêm cẩn thận.

Đông Phương Tuyết bỗng cử động.

Nam Cung Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn hắn, chớp đôi mắt to như quả nho đen, muốn cười với Đông Phương Tuyết.

Nhưng...

Đông Phương Tuyết kéo tay cô ra, cũng không thèm nhìn cô, cứ như vậy nhẹ nhàng kéo cả vật khỏi cổ mình, sau đó lùi về phía sau hai bước để kéo dần khoảng cách, hờ hững ném cả vật lên mặt màn.

Nam Cung Tĩnh nhìn hàng loạt động tác của Đông Phương Tuyết, ngón tay cứng ngắt giữa không trung, nhìn gương mặt tuyệt mỹ của hắn dần dần lạnh băng.

Hình như đang kiểm chế... lửa giận?

Cô không hiểu tại sao hắn lại giận... Nhưng độ cong khóe miệng đã không còn.

Thông tay xuống, cô bữu môi, cất giọng khó hiểu mà chất vấn: "Đông Phương Tuyết, anh làm vậy là sao? Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, chẳng lẽ anh không định đi?"

Đông Phương Tuyết hờ hững liếc nhìn cô, đôi mắt dần lại sự băng giá, sự băng giá này như thể thanh kiếm sắt giày xéo Nam Cung Tĩnh.

Cô nghi ngờ không hiểu, không biết tại sao lại vậy.

Đông Phương Tuyết giật giật đôi môi đỏ mọng, chậm rãi thốt ra ba tiếng thờ ơ: "Thì thế nào?"

Nam Cung Tĩnh kinh ngạc: "Gì cơ?"

Đông Phương Tuyết cười nhẹ một tiếng, nhưng lại là nụ cười khiến người ta không thể cảm nhận được: "Đi như vậy thì thế nào?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

6)

Đông Phương Tuyết cười nhẹ một tiếng, nhưng lại là nụ cười khiến người ta không thể cảm nhận được: "Đi như vậy thì thế nào?"

Nam Cung Tĩnh kinh ngạc, híp lại đôi mắt xinh đẹp, bình thản quan sát Đông Phương Tuyết, cân nhắc xem rốt cuộc tại sao hắn lại trở nên như vậy?

Rõ ràng hắn vẫn đối xử với cô rất ôn hòa, thậm chí còn được coi là dịu dàng, vì sao giờ khắc này lại lạnh lẽo như vậy?

Vì sao thay đổi nhanh như vậy?

Vì sao?

Thậm chí... Sự lạnh nhạt giờ khắc này của hắn khiến cô không chấp nhận nổi.

Rõ ràng Nam Cung Tĩnh chỉ đùa vui với hắn, chỉ là muốn để người khác xem. Nhưng này khoảnh khắc này, Đông Phương Tuyết lạnh lẽo như vậy khiến cô cảm thấy bị tổn thương, thậm chí không chấp nhận nổi, sâu thẳm hơn... Cô lại còn cảm thấy khổ sở.

Khổ sở?

Sao cô lại có thể cảm thấy khổ sở? Làm sao có thể khổ sở vì đàn ông?

Hai chữ này ập tới khiến Nam Cung Tĩnh không tự chủ mà mấp máy đôi môi đỏ thắm, ánh mắt thoáng qua vẻ không thể tin nổi như sóng to gió lớn.

Trong chớp nhoáng, lòng cô thoáng qua ngàn vạn điều nghĩ suy.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cô đã khôi phục vẻ bình tĩnh. Tối thiểu, vẻ bình tĩnh bề ngoài khiến người ta không thấy được sự luống cuống trong lòng.

Nam Cung Tĩnh trừng mắt nhìn, gạt bỏ những suy nghĩ dư thừa trong mắt.

Cô nhìn Đông Phương Tuyết, dần lại tất cả tâm trạng, chỉ còn ý cười hờ hững trong mắt, nhưng trong đầu lại vội vã suy nghĩ tìm lý do.

Cuối cùng, cô cười nhẹ như không có chuyện gì xảy ra, trêu chọc:

"Thiếu cà vạt dĩ nhiên chẳng sao cả, nhưng hình tượng như vậy khiến người ta cảm thấy không được anh coi trọng. Đông Phương Tuyết, chúng ta đã ra sức tranh giành mảnh đất này lâu lắm rồi, em chỉ suy nghĩ vì công ty thôi, dù sao hình tượng của anh cũng đại biểu cho toàn bộ công ty."

"Sao vậy? Anh để ý sao? Anh để ý đến chiếc cà vạt em cho anh ư? Em nói rồi, chiếc cà vạt này em mua cho bạn trai, chẳng qua để anh được hời thôi."

"Nếu như anh không chấp nhận nổi, hay là mua đồ khác cho em? Coi như trao đổi?"

Thật ra Nam Cung Tĩnh rất nhanh mồm nhanh miệng phải không?

Nguyệt Trì Lạc gần như muốn vỗ tay khen Nam Cung Tĩnh.

Thật ra thì, Nam Cung Tĩnh thật sự rất thông minh, thậm chí cô ta biết nên nói gì vào lúc nào, dùng lời nói gì để ngăn chặn ngược khác.

Khiến người ta không biết nói gì!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

7)

Khiến người ta không biết nói gì!

Nhìn đôi mắt xinh đẹp khép hờ của Đông Phương Tuyết, Nam Cung Tĩnh cắn ngón tay mướt mà, quyết miệng, lại chêm vào một câu: "Như vậy thì công bằng rồi, dù sao... em cũng không muốn anh được hời trắng trợn như vậy."

"Hừ... Không biết anh còn để ý gì nữa?"

Tiếng hừ nhẹ kia thật sự như đảo ngược tình thế, vô cùng kiêu mị, muốn từ chối lại ra vẻ mời chào.

Vô cùng khiêu khích!

Đông Phương Tuyết không hề nhúc nhích, nhú hàng mày như vẽ, cười nhạt khế nói: "Tôi thấy... không cần."

Rõ ràng như vậy, nhắm tâm từ chối, nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng đến mức khiến người ta sinh ra ảo giác.

Như thế khoảnh khắc đó hẳn đang nói lời tâm tình với cô.

Mà không phải lời từ chối!

Nam Cung Tĩnh không hiểu chau mày.

Hắn từ chối cô?

Hắn lại có thể từ chối cô!

Cô đã có được lý do hoàn mỹ như vậy, nhưng vẫn bị hắn nhấn tâm từ chối.

Nam Cung Tĩnh không cam tâm.

Bởi vì sự từ chối của hắn mà cô thậm chí còn cảm thấy bi thương trong lòng.

Tầm mắt của Đông Phương Tuyết hờ hững lướt qua cửa, nhưng chỉ thoáng nhìn lại khiến Nam Cung Tĩnh bỗng phản ứng lại.

Nghiêng đầu nhìn theo tầm mắt Đông Phương Tuyết, cô thấy bóng dáng dựa trên cánh cửa kia.

Thanh thoát có phần mỏng manh.

Đầu cô bỗng nổ tung, thoáng qua vô vàn suy nghĩ, trong thoáng chốc hiểu chuyện gì xảy ra.

Cũng sáng tỏ ý tứ của câu nói kia, cũng hiểu vì sao hắn lại từ chối.

Hiểu được nguyên nhân hắn từ chối không cho cô dựa vào gần như vậy.

Sau đó, hết thảy những cảm giác không cam lòng và tàn nhẫn tràn đầy các giác quan của cô.

Nam Cung Tĩnh siết chặt lòng bàn tay, thậm chí còn có kích động muốn giết người.

Nhưng cô không dám để lộ sát khí, bởi vì một khi cô có chút hành động, với sự nhạy cảm của Đông Phương Tuyết chắc hắn cô sẽ bị phát hiện.

Nếu như hắn phát hiện ra, như vậy kế hoạch của cô cũng sẽ thất bại.

Cô không thể làm gì cả.

Cố dẫn lại tâm tư muốn giết người mãnh liệt đó, cô bình tĩnh nhìn Đông Phương Tuyết.

Đông Phương Tuyết không nhìn cô, tầm mắt của hân vẫn hờ hững, vẫn hờ hững như lại thêm điều khó hiểu nào đó.

Rèm cửa sổ không kéo, ánh mặt trời chiếu vào qua mặt kính lưu ly.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

8)

Rèm cửa sổ không kéo, ánh mặt trời chiếu vào qua mặt kính lưu ly. Dưới ánh mặt trời, đôi mắt màu xám lạnh băng kia lại càng mang sắc thái tuyệt mỹ, làm cho người ta phải nghiêng người tán thưởng, làm cho người ta chết mê chết mệt.

Dù là dung nhan, hay là phong cách, hoàn toàn không lép vế trước Nam Cung Dạ!

Tuyệt đối không!

Cho tới bây giờ lòng cô chỉ thuộc về Nam Cung Dạ độc nhất vô nhị, giờ khắc này cô lại phát hiện, thì ra còn có người có thể sánh ngang với người kia trong lòng cô.

Nam Cung Dạ, cuối cùng cũng có một ngày em hoàn toàn có thể vứt bỏ anh, quên anh đi!

Thậm chí không hề yêu anh nữa!

Nghĩ tới đây, Nam Cung Tĩnh khẽ nheo mắt lại, cười vui vẻ, nhìn Đông Phương Tuyết không chớp mắt.

Cô đang nhìn mê mẩn, bỗng thấy đôi mắt Đông Phương Tuyết lộ vẻ buồn bã, lắc đầu khó hiểu, sau đó đôi môi đỏ mọng hé mở, một tiếng thở dài tràn ra miệng.

Mang theo chút thương cảm, chút bất đắc dĩ, còn có một chút giễu cợt.

Giấu cợt?

Hắn đang giấu cợt ai?

Cảm xúc sáng tỏ, ưu thương, bất đắc dĩ. Thậm chí vẻ thương cảm thấp thoáng kia giống hệt với cảm xúc khi hắn nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người... Giống nhau như đúc.

Giống nhau như đúc?

Thì ra là vậy!

Nam Cung Tĩnh rũ rèm mắt xuống, giấu cợt nhếch miệng, thì ra Nguyệt Trì Lạc tới lâu như vậy rồi, cô lại có thể không phát hiện ra.

Mặc dù Đông Phương Tuyết không có võ công, nhưng lại nhạy cảm hơn cô tưởng tượng.

Nhưng điều khiến cô không thể chấp nhận chính là những cảm xúc này, dù là vui mừng hay ưu thương, chưa bao giờ dành cho cô!

Hắn đối xử với cô rất tốt, tối thiểu là đối lập với vẻ lạnh nhạt với những người khác, hắn đối xử với cô quá tốt.

Cô từng cho rằng Đông Phương Tuyết cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, ham mê sắc đẹp, sẽ bị phụ nữ hấp dẫn. Cô thậm chí còn cho rằng hắn đối xử với cô như vậy, dù chỉ là cho cô qua lại tự do ở Lạc Tĩnh, đã vô cùng đặc biệt.

Thì ra không phải vậy!

Hoàn toàn không phải!

Nam Cung Tĩnh không cam lòng siết chặt nắm tay, rũ rèm mắt xuống, che giấu tất cả tâm trạng trong mắt.

Hết thấy cảm xúc không cam lòng và nhẫn tâm đều biến mất theo động tác cúi đầu của cô.

Tầm mắt không hề có gợn sóng của Đông Phương Tuyết lướt qua cô, dừng trước cánh cửa khép hờ, răng môi khẽ mấp máy.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

9)

Tầm mắt không hề có gợn sóng của Đông Phương Tuyết lướt qua cô, dừng trước cánh cửa khép hờ, răng môi khẽ mấp máy.

Hắn nhẹ nhàng thốt ra: "A Lạc, em định đứng đó bao lâu nữa? Không muốn vào sao?"

Thật ra Đông Phương Tuyết đã phát hiện ra Nguyệt Trì Lạc tới từ lâu rồi.

Hiếm lắm cô mới tới công ty một lần, vốn dĩ hắn rất vui mừng. Nhưng khi cô tới, nhìn thấy hắn và Nam Cung Tĩnh, lại dừng bước.

Điều này khiến hắn vô cùng chán nản, thậm chí có phần bi thương.

Vì vậy, với ý định dò xét, hắn để Nam Cung Tĩnh kề sát như vậy, nhưng không ngờ rằng Nguyệt Trì Lạc lại nhát gan đến thế, chỉ đứng ngoài cửa, thậm chí còn không có dũng khí tiến vào.

Đông Phương Tuyết thờ dài bất đắc dĩ, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng ngoài cửa.

Mãi lâu sau, thấy Nguyệt Trì Lạc không có bất kỳ động tác gì, hắn híp mắt lại, giọng nói trầm thấp khiến người ta không cảm thấy bất kỳ sức nặng nào: "Đi vào."

Nguyệt Trì Lạc nghe thấy giọng nói trầm thấp của hắn, siết chặt nắm tay, không thể dằn lại nỗi sợ trong lòng.

Đông Phương Tuyết tức giận!

Hơn nữa cực kỳ tức giận!

Và còn tức giận vì cô.

Nguyệt Trì Lạc vô cùng chắc chắn!

Thật ra khi nghe thấy đối thoại về sau giữa Đông Phương Tuyết và Nam Cung Tĩnh, và cả câu nói cuối cùng của Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc cũng đã biết họ không có bất kỳ quan hệ bất thường nào.

Nhưng rốt cuộc Đông Phương Tuyết phát hiện ra cô từ lúc nào?

Có lẽ từ lúc cô mới đến?

Ổn định lại tâm trạng, Nguyệt Trì Lạc nâng khóe miệng lên, mang theo nụ cười tiêu chuẩn, khẽ đẩy cửa ra, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào.

Nếu đã biết Nam Cung Tĩnh không liên quan gì đến cô, hà cớ gì phải tiếp tục nhẫn nhịn làm khó mình?

Giờ phút này người nên khổ sở phải là Nam Cung Tĩnh!

Nghĩ tới đây, Nguyệt Trì Lạc mỉm cười thỏa mãn.

Nhìn vẻ mặt bình thản của Nam Cung Tĩnh, Nguyệt Trì Lạc mỉm cười, nhưng nụ cười không chạm tới đáy mắt: "Nam Cung tiểu thư, chúng ta lại gặp nhau."

Mắt Nam Cung Tĩnh trầm xuống, sắc mặt hơi kém.

Nguyệt Trì Lạc chỉ cười khẽ, mang theo vẻ khinh thường nhẹ nhàng đi qua người cô ta, không thèm nhìn cô ta mà dừng lại trước mặt Đông Phương Tuyết.

Đông Phương Tuyết lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Nguyệt Trì Lạc.

Hình như hận không thể dùng ánh mắt mà lãng trì cô.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

10)

Hình như hận không thể dùng ánh mắt mà lãng trì cô.

Biết hẳn đang tức giận, Nguyệt Trì Lạc nghịch ngợm trừng mắt nhìn hẳn, mỉm cười lấy lòng.

Sau đó, ngoài dự đoán, cô lấy một chiếc cà vạt màu xám từ trong túi ra, vòng tay qua cổ Đông Phương Tuyết, khẽ ngẩng đầu lên, chuyên chú mà nghiêm túc nhìn vào hẳn, thành thạo đeo cà vạt cho hẳn.

Thân thể Đông Phương Tuyết đứng thẳng tắp, mắt nhìn xuống chóp mũi nhỏ xinh và ánh mắt chuyên chú của Nguyệt Trì Lạc mà lòng hẳn dần ấm áp. Tâm trạng vốn buồn bực như thể bầu trời sáng sau cơn mưa, thậm chí còn nhìn thấy cầu vồng sắc sỡ.

Làn môi như thoa son khẽ nhếch lên.

Có phải vợ mình không tốt bằng người khác?

Cho dù không tốt thì sao đây?

Trong lòng hẳn, từng dáng điệu của cô, hoặc tốt hoặc xấu, hoặc giận hoặc dữ, hoặc buồn bã hoặc oán thán, những tâm trạng này đều nảy sinh vì hẳn, đều chỉ dành cho hẳn, duy chỉ có hẳn, chỉ có hẳn và cô!

Chỉ cần như vậy, không phải tốt lắm rồi sao?!

Ánh mắt Đông Phương Tuyết nhìn Nguyệt Trì Lạc bất giác vô cùng dịu dàng.

Nam Cung Tĩnh thấy vậy mà đau lòng.

Cô siết chặt tay, móng tay sơn màu hồng nhạt găm chặt vào lòng bàn tay, tạo thành những vết hình trăng non.

Cô không cam lòng...!

Từ trước đến nay, Đông Phương Tuyết là người cô tôn công tôn sức nhất!

Làm sao cô có thể cho phép mình thất bại?

Dù phải trả bất cứ giá nào, cô nhất định phải có được hắc!

Nam Cung Tĩnh cúi đầu, không nhìn cặp vợ chồng rất hài hòa, rất xứng đôi, rất bắt mắt này nữa.

Đeo cà vạt xong, Nguyệt Trì Lạc phúi tay, vuốt ve khuôn mặt mềm mại của Đông Phương Tuyết, thấy rằng cơn giận của hắc đã tiêu tan không ít.

Vì vậy, nụ cười còn mang vẻ hài lòng: "Biết cái này gọi là gì không? Ủm... Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi (*). A Tuyết, em tới đúng lúc chứ?"

(*) Ví với việc giúp đỡ người khác khi họ đang cần

Nói xong, trừng mắt nhìn Đông Phương Tuyết.

Đôi mắt hệt như ngọc trai đen, mang theo ý cười rạng rỡ, có thể làm lóa mắt tất cả mọi người.

Nhưng trong màu đen sâu không thấy đáy đó. Dưới ánh mặt trời, lại lóe lên ánh sáng u lam, dường như trong màu đen còn có màu u lam nhạt nhòa?

Nhưng màu đen đó lại có vẻ bất thường.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

11)

Nhưng màu đen đó lại có vẻ bất thường.

Quá đen, quá sâu thẳm!

Đông Phương Tuyết nhú mày, ôm lấy mặt cô: "Phải... Tới rất đúng lúc, nếu như em có thể tiến vào sớm hơn chút, hoặc không cần anh gọi vào, như vậy... anh sẽ vui hơn. A Lạc, mắt của em?"

Sáng sớm hăn đã cảm thấy màu u lam trong đôi mắt đen sâu thẳm của Nguyệt Trì Lạc có gì đó bất thường, nhưng rốt cuộc bất thường ở đâu thì hăn không rõ.

Hơn nữa, hăn ít khi nhìn vào mắt cô khi ra ngoài, cho nên vẫn bỏ qua vấn đề này.

Giờ đây nhìn thấy vậy, hình như hơi bất thường?

Nguyệt Trì Lạc nhú mày, ngón tay mảnh khảnh chạm lên bàn tay chai sạn của Đông Phương Tuyết, lắc lắc như làm nũng.

Bởi vì thấy anh lo lắng nên cô nở nụ cười ngọt ngào: "Ừ... Ai cho anh mập mờ với người khác? Nếu như anh không dựa gần người ta như vậy, em sẽ không hiểu lầm anh có ý đồ bất chính, thì làm sao phải đứng ngoài như vậy? Nói cho cùng, người sai là anh."

"Em còn lý luận nữa? Nếu như không thấy em đứng ngoài nhìn lén, anh có thể dựa sát vào người ta như vậy không?"

"Vậy tại sao anh lại dựa sát người ta như vậy?"

Đông Phương Tuyết khiêu khích hỏi ngược lại: "Em thì sao? Tại sao lại đứng bên ngoài không dám vào? Sợ gì chứ?"

Nguyệt Trì Lạc nghiêng đầu suy nghĩ, lạnh lùng trừng mắt lườm Đông Phương Tuyết rồi không cam không nguyện khễ lăm bầm: "Anh đang sợ cái gì thì em sợ cái đó."

Nghe vậy, lòng Đông Phương Tuyết vô cùng mềm mại.

Hắn vươn tay kéo cô tới, siết chặt lấy vòng em mảnh khảnh, vuốt ve bờ lưng bóng loáng, dịu dàng ôm chặt cô vào trong lòng mình.

Ngón tay bao lấy bàn tay mềm mại không xương của cô, nắm thật chặt, kéo cô sát lại, để đầu cô tựa vào ngực hắn, để cô có thể lắng nghe từng nhịp đập trái tim hắn, lắng nghe dòng máu chảy trong huyết mạch hắn.

Hắn cười cực kỳ dịu dàng, là nụ cười tinh khiết dành cho tình nhân, không lẫn bất kỳ tạp chất gì.

Ấm áp mà làm lòng người rung động.

Hắn nói: "Cô gốc à, nỗi sợ của em chính là của anh. Em xem anh sợ như vậy, sao có thể làm chuyện khiến em lo lắng như vậy chứ."

Nụ cười kia thuần túy tựa như trẻ con vừa ra đời.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

12)

Nụ cười kia thuần túy tựa như trẻ con vừa ra đời.

Tinh khiết như vậy, phóng khoáng như vậy, ấm áp như vậy.

Ấm áp khiến người rung động, mà cảm thấy lòng mình chua xót.

Lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, cảm nhận thân thể ấm áp và lòng bàn tay dịu dàng của hắn. Nhìn hắn nở nụ cười ấm áp như vậy, Nguyệt Trì Lạc chợt cảm thấy mũi mình chua xót mà ửng đỏ.

Muốn khóc, rất muốn khóc!

Cảm xúc này, tình cảm dịu dàng này đến như cơn sóng dữ dội, mạnh mẽ ập tới từng giác quan trên thân thể cô.

Khiến cô cảm thấy lòng mình cũng mềm nhũn.

Chua chua, ngọt ngọt.

Mềm mại, dịu êm.

Tóm lại, không có từ nào có thể miêu tả!

Không biết các bạn đã từng cảm động vì một nụ cười chưa?

Chỉ cần một nụ cười cũng có thể để khiến bạn cam tâm tình nguyện vì hắn dốc hết sức mình, bất chấp tất cả mà dũng cảm tiến tới.

Dù trước mặt là địa ngục A Tỳ, dù là núi đao biển lửa.

Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, chỉ cần có hân, dù có có nơi nào hấp dẫn hơn đi nữa, bạn cũng sẽ tâm cam tình nguyện nhảy xuống, đi tới.

Cho dù thịt nát xương tan, không màng sống chết, da ngựa bọc thây cũng sẽ không hối tiếc!

Vì nụ cười của hân, chỉ vì nụ cười của hân!

Giờ khắc này, tỉnh táo như chưa bao giờ tỉnh táo.

Nguyệt Trì Lạc cam tâm tình nguyện, tỉnh táo mà tự trầm luân.

Gian phòng tràn ngập cảm giác nồng ấm, hương vị hạnh phúc tràn đầy trái tim mỗi người.

Mà Nam Cung Tĩnh đã ra ngoài từ lúc nào rồi.

Với tình huống không thể chen ngang này, người có chút đầu óc sẽ biết đường rút lui.

Nam Cung Tĩnh cũng không ngốc.

Ngay từ lúc Đông Phương Tuyết và Nguyệt Trì Lạc không coi ai ra gì mà thân mật bên nhau cô đã lặng lẽ đi ra rồi.

Cô không muốn nhìn thấy họ thân mật như vậy, cũng sẽ không ngu đến mức mặc cho Nguyệt Trì Lạc làm nhục mình.

Nguyệt Trì Lạc khê đẩy Đông Phương Tuyết ra, kéo giãn khoảng cách: "Được rồi được rồi, không phải anh còn phải đi họp báo sao, em không quấy rầy anh nữa. Ừ... Nam Cung Tĩnh vẫn còn chờ anh ở bên ngoài đó."

Nguyệt Trì Lạc đã để ý đến động tĩnh của Nam Cung Tĩnh, tất nhiên là biết cô ta ra ngoài từ lâu rồi.

Coi như cô ta thông minh!

A!!!!!!

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

13)

Coi như cô ta thông minh!

A!

Nếu không, cô thật sự không ngại giở trò bóc mẽ cô ta trước mặt Đông Phương Tuyết.

Bao gồm những lời nói ở trung tâm thương mại.

Dù sao Nguyệt Trì Lạc cô là hạng người sẽ làm chuyện gì, có thủ đoạn gì, Đông Phương Tuyết đã biết rõ rồi.

Không có cần thiết phải giấu giếm hăn phải không?!!

Ở thời cổ đại, vì Đông Phương Tuyết cô có thể huyết tẩy phủ thái tử, ra tay với Tổng Chỉ Thư. Như vậy đối với Nam Cung Tĩnh - kẻ muốn cướp Đông Phương Tuyết, cô tuyệt đối không xuống tay lưu tình!

Kẻ nào chọc ta, ta liền tàn nhẫn với kẻ đó!

Kẻ nào dám tàn nhẫn với ta, ta liền bắt kẻ đó phải trả gấp bội!

Dám chọc phải ta ư?

Vậy thì mau chóng đầu thai giác ngộ đi!

Tâm tư Nguyệt Trì Lạc thay đổi muôn vàn, nhưng vẻ mặt lại không vui vì chuyện Nam Cung Tĩnh.

Đông Phương Tuyết lại ôm cô vào lòng, thân mật nhéo chóp mũi xinh đẹp của cô:

"Sao vậy, vẫn còn ghen hả?"

"Người ta đã tìm tới cửa ra oai rồi, em còn có thể không ghen sao?" Đã tìm tới cửa rồi, chẳng lẽ còn không cho phép cô ghen?

Đông Phương Tuyết cười cười: "Thế này mà cũng ghen? Đúng là đồ nhỏ mọn... Cả ngày em thân thiết với sư huynh như vậy, như vậy chắc anh phải ghen tới chết rồi?"

Sư huynh?

Người Đông Phương Tuyết nói dĩ nhiên là Lệnh Hồ ly.

Lại nói, trừ Lệnh Hồ ly ra, Nguyệt Trì Lạc cũng không gần gũi với ai như vậy.

Nhưng... Hẳn lại có thể ghen với Lệnh Hồ ly?

Nguyệt Trì Lạc liếc nhìn Đông Phương Tuyết, mắt phượng nhếch lên, ánh mắt gọn sóng mang theo ý cười rõ ràng.

Vừa xinh đẹp, vừa yêu kiều.

"Em có mập mờ không rõ với người ta đâu. Mà em còn biết Lệnh Hồ Tái Tái cũng vài chục năm rồi, nếu có chuyện gì không phải đã có từ lâu thì sao? Bọn em có cần chờ tới bây giờ không?"

"Anh và Nam Cung Tĩnh mới biết nhau bao lâu, nhưng trong thời gian ngắn ngủi cũng đã mập mờ như vậy rồi. Anh nói xem, em ghen có sai không?"

Có sai không?

"Không sai."

Nhìn sắc mặt sa sầm của Nguyệt Trì Lạc, Đông Phương Tuyết nhanh chóng lảng sang chuyện khác: "Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, em chờ anh hay về nhà trước?"

Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một lát: "Ừ... Em về nhà, anh đi mau đi."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

14)

Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một lát: "Ừ... Em về nhà, anh làm việc đi."

Cô chẳng hứng thú chút nào với việc công, hơn nữa cô cũng không muốn xem hăn song kiếm hợp bích trong công việc với Nam Cung Tĩnh.

Thà rằng về nhà chờ hăn!

Còn có thể nhân lúc nấu cơm cho Đông Phương Tuyết.

Nguyệt Trì Lạc nói rồi đi ra ngoài.

Đông Phương Tuyết nhú mày, nhìn cô đi xa mà lưu luyến.

Dứt khoát vươn tay kéo cô đứng sừng vai với mình, mười ngón tay nắm chặt, nói với giọng không cho phép ý kiến: "A Lạc, thế này đi, em và anh cùng tham dự buổi họp báo, sau khi xong chúng ta về nhà luôn."

Dứt lời, hoàn toàn không cho Nguyệt Trì Lạc cơ hội cự tuyệt mà kéo cô đi.

Sau lưng, Nguyệt Trì Lạc đi theo hăn, nhanh chân ra khỏi phòng làm việc.

Cô mủi mĩ, nhưng cũng không từ chối.

Nghĩ đến Nam Cung Tĩnh lòng cô vẫn cực kỳ khó chịu.

Mà gần đây hai người đã chiến tranh lạnh, lại thêm Đông Phương Tuyết bận rộn suốt ngày nên thời gian hai người bên nhau lại càng ít.

Hôm nay khó khăn lắm mới làm lành nên không hề muốn rời xa nhau!

Nghĩ như vậy, cô cũng nắm tay Đông Phương Tuyết thật chặt.

Hai người sóng vai bước ra ngoài.

Nam thanh nữ tú, dung nhan tuyệt thế.

Trong mắt mọi người, hai người đúng là kim đồng ngọc nữ, trai tài gái sắc.

Hình ảnh bắt mắt đó khiến mọi người không thể rời mắt!

Sau những thay đổi chóng vánh, Nguyệt Trì Lạc đã quảng nguyên nhân tới công ty tìm Đông Phương Tuyết về một nơi xa lắm...

"Tổng giám đốc, đã chuẩn bị xong rồi, chỉ đợi ngài qua thôi. Sau khi buổi họp báo kết thúc, ngài có hẹn với Tần tổng, tối nay công ty chi nhánh ở Bắc thành có tiệc rượu, ngài xem..." Có cần hoãn không?

Tổng Trần thấy hai người thì tiến lên nghênh đón.

Đông Phương Tuyết kéo Nguyệt Trì Lạc vào thang máy, nghe vậy nhú mày.

Hờ hững thốt lên hai chữ: "Hoãn lại."

Thang máy riêng từ từ đóng lại.

Khi thang máy đóng lại, Nguyệt Trì Lạc chỉ thấy vẻ mặt không mang cảm xúc của Tổng Trần.

Hắn bình tĩnh cup mắt xuống, không có bất kỳ dị nghị gì mà làm theo.

Nhấn số tầng, hai người đứng sóng vai.

Mặt kính họa tiết màu vàng soi rõ bóng dáng cao gầy tuần tú của Đông Phương Tuyệt.

Dáng vẻ hoàn mỹ, ánh mắt bình thản.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

15)

Dáng vẻ hoàn mỹ, ánh mắt bình thản.

Nguyệt Trì Lạc kéo tay anh, trong hình ảnh phản chiếu của mặt kính lóng lánh, cánh tay ngọc trắng nõn có vẻ cực kỳ mềm mại.

Cô chun mũi, khẽ nói với giọng bất mãn: "Đông Phương Tuyết, sao anh lại bận rộn như vậy chứ?!"

Bận rộn như vậy bận rộn như vậy, tại sao lại thế? Họ cũng đâu có thiếu tiền!!

Nghe thấy sự bất mãn trong giọng nói của cô, Đông Phương Tuyết ôm chầm lấy vòng eo thon của cô, một tay giữ chặt hông cô, làn môi khẽ khàng hôn xuống.

Hàng mày tràn ngập vẻ cứng chiều: "Ngốc ạ, người đàn ông đó không có cũng có dã tâm như vậy sao? Anh cũng không ngoại lệ."

"Anh muốn dựa vào năng lực của bản thân để mang đến cho em cuộc sống tốt nhất. Đến ngày nào đó, em muốn sống cuộc đời giàu có xa hoa nhất trên đời, anh cũng có thể cười mà làm em hài lòng. Cho dù em không cần vẫn vậy."

Cho dù em không cần vẫn vậy.

Anh vẫn dùng chính đôi tay mà dâng cả thế giới cho em.

Chỉ dành cho em!

Thế giới của anh, hết thầy của anh đều là em!

Muốn vì Nguyệt Trì Lạc tranh đấu giành thế giới là một, hai là vì bản thân Đông Phương Tuyết cũng rất thích cảm giác tranh đoạt trên thương trường này.

Vì vậy hai người mới bất hòa.

Nguyệt Trì Lạc nghe vậy, khóe miệng đỏ thắm nhếch lên.

Đôi mắt phượng diu dàng nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, vì lời nói của anh mà vành mắt cô đỏ bừng, không kiềm chế được nhón chân, hai tay ôm lấy gương mặt tuyệt mỹ của anh.

Cô hôn anh say đắm.

Từ rất lâu về trước, từ thời cổ đại đó Nguyệt Trì Lạc đã biết tình cảm Đông Phương Tuyết dành cho mình sâu đậm đến nhường nào.

Xuyên không tới đây, trải qua những ngày chưa từng có gió mưa, nên cuộc sống trở nên bình lặng, không phong ba, không lãng mạn.

Những ngày củi gạo dầu muối quá lâu khiến đôi bên không còn cảm xúc mãnh liệt. Từ đó bắt đầu nghi ngờ vớ vẩn, nổi chứng cuồng loạn. Hơn nữa, sau khi bị người khác châm ngòi, thì lại càn hỗn loạn. Nhưng, hôm nay...

Đông Phương Tuyết nói như vậy, hắc mỉm cười mà sắp xếp cuộc sống cho cô như vậy.

Ấm áp như vậy, chấn động run sợ.

Trước mặt Nam Cung Tĩnh tỏ vẻ thân mật rõ ràng như vậy, thể hiện tình cảm sâu đậm chân thành không hề kiêng kỵ như vậy.

Rốt cuộc những điều này cũng khiến cô hiểu, tình cảm chưa mất đi mà lắng đọng lại, thậm chí còn khắc sâu hơn trong trái tim hai người.

Gần với da, kề với cốt.

Bám lấy từng tấc da thịt, từng tế bào trên thân thể lẫn nhau.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

16)

Không nói, không có nghĩa là không còn. Mà là lắng đọng sâu hơn!

Cũng không phải tất cả người tình, thương yêu, vợ chồng, cũng sẽ gắn kết tại cuộc sống nhàn nhã tầm thường!

Nguyệt Trì Lạc chủ động một cách hiếm hoi.

Nụ hôn hiếm hoi đó dĩ nhiên khiến Đông Phương Tuyết vui mừng.

Lúc này, hắn trở tay giữ lấy gáy cô, môi áp chặt lấy đôi môi sưng đỏ của cô, làm nụ hôn thêm nồng nhiệt.

Đầu lưỡi tàn sát trong khoang miệng cô, càn quét từng tấc đất. Cánh môi ngậm lấy môi cô, dường như muốn hút lấy làn môi nhỏ nhắn đó.

Cô khép lại đôi mắt đẹp, cất tiếng rên rỉ, bất chấp tất cả mà đáp lại.

Hai người càng hôn càng nồng đậm, càng hôn càng mãnh liệt.

Càng hôn càng động tình.

Tình dục dâng lên mang theo sự đói khát.

Còn hôn như vậy nữa chắc chắn sẽ lau súng cướp cò!

Nguyệt Trì Lạc hí mắt, đôi mắt toát lên vẻ say mê chột thấy thang máy sắp đến nơi.

Cuối cùng cô phải lấy tay đẩy Đông Phương Tuyết. Cô cũng không muốn làm khỉ cho người ta ngắm nghía. Nhưng Đông Phương Tuyết vẫn không nhúc nhích, cứ tự nhiên mà hôn như vậy.

Nụ hôn của hân nóng bỏng mà mạnh mẽ, người được hôn bá đạo như vậy có thể cảm thấy trong nụ hôn này là sự chiếm hữu mãnh liệt của hân.

Vật nóng bỏng ở bụng dưới Đông Phương Tuyết như thể cây đuốc, nóng như vậy, cứng rắn thế kia, chạm tới nơi mềm mại của Nguyệt Trì Lạc qua lớp quần áo bó sát.

Cảm thấy sự đòi hỏi của anh, cô đỏ bừng cả mặt.

Mặc dù bình thường ở nhà, hai người tương đối cởi mở, nhưng thật sự chưa từng thử ở ngoài.

Nhận thấy được hơi nóng bên tai, Nguyệt Trì Lạc không chịu đựng được mà mắng anh, khế cất giọng nhấn mạnh từng chữ: "Lợn giống, cầm... thú!"

Đông Phương Tuyết đúng là đồ cầm thú, là lợn giống có thể động dục mọi lúc mọi nơi!

Anh ôm chặt lấy cô, nghe vậy đôi tay chuyển tới ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn với đường nét sắc sảo của cô, nhìn chăm chăm vào cô mà nở nụ cười ha ha.

Lồng ngực hơi chấn động biểu hiện rằng anh vui vẻ.

"Anh là cầm... Thú, nhưng A Lạc, anh chỉ động tình với... một mình em thôi. Chỉ làm với một mình em thôi!"

Mặt của càng đỏ thêm, đôi mắt quyến rũ như tơ, kiều diễm ướt át.

Gương mặt, chóp mũi, cánh môi, thậm chí ngay cả vành tai cũng nhuộm màu đỏ hồng.

Hắn yêu chết đáng vẻ thẹn thùng lúc động tình của cô.

Không thể dẫn lòng mà cúi người xuống hôn tiếp.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

17)

Cô đẩy anh ra, khẽ tránh né: "Đến rồi, thang máy xuống đến nơi rồi, đại sảnh nhiều người lắm. Anh muốn bị nhân viên cấp dưới của anh thấy dáng vẻ này của anh sao. Muốn bị coi thành khi dễ người ta ngăm ngía hả? Có hợp báo nữa không?"

Không thì về nhà luôn đi. ㄝ (ㄣ ▽ ㄣ) ㄣ

Dù sao, thật ra cô cũng không ngại.

Khụ khụ... Khụ... Khụ...

Nguyệt Trì Lạc, lời như vậy mà cũng nào được sao.

Hồng rồi hồng rồi.

Cô ở bên Đông Phương Tuyết càng ngày càng hư hỏng, bây giờ thậm chí lời như vậy cô cũng có thể nói mà không thay đổi sắc mặt!

Cửa thang máy mở ra, phía trước là đại sảnh. Mà đại sảnh toàn biết bao người đến người đi!

Cho dù Đông Phương Tuyết càn rỡ đi nữa cũng biết cái gì nhẹ cái gì nặng.

Giúp Nguyệt Trì Lạc chỉnh lại quần áo và tóc tai, rồi chỉnh lại cho mình, lúc này hai người mới như không có chuyện gì xảy ra bước khỏi thang máy.

Nhân viên ở đại sảnh, wow... Còn có cùng vệ sĩ đi theo xe.

Khom người 90 độ cúi chào.

Chỉnh tề nhất trí, động tác đồng loạt.

Làm ông chủ tập đoàn Lạc Tinh, ừm... Nói như thế nào đây, đích xác là cũng đủ mát mặt, cũng đủ giàu có rồi!

Nhưng... Đông Phương Tuyết biết, những thứ này còn chưa đủ, còn lâu nữa mới đủ!

Lên xe, cho đến khi khởi động, Nguyệt Trì Lạc vẫn không thấy Nam Cung Tĩnh lên đường.

Cô cảm thấy hơi kỳ lạ, chọc chọc cánh tay Đông Phương Tuyết cánh tay, hỏi: "Nam Cung Tĩnh đâu? A Tuyết... Nam Cung Tĩnh đi đâu rồi?"

Đông Phương Tuyết trả lời mà không cần suy nghĩ: "Có lẽ đến buổi họp báo trước rồi. Sao vậy?... A Lạc, em hỏi cô ấy làm gì?"

"A Tuyết, chẳng lẽ anh không thấy rằng Nam Cung Tĩnh có ý đồ với anh sao?" Không thể nào, ý đồ của Nam Cung Tĩnh rất rõ ràng mà nhỉ?!

Đông Phương Tuyết nhú mày: "Ý đồ? Cô ta có thể có ý đồ gì với anh?"

"Chẳng lẽ anh không thấy cô ta đang quyến rũ anh sao?"

Quyến rũ trắng trợn như vậy.

Nguyệt Trì Lạc không thể không cau mày, chẳng lẽ A Tuyết thật sự không nhận ra Nam Cung Tĩnh cố ý quyến rũ mình sao?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

18)

Hơn nữa, hấn giả ngu sao?

Nhưng trải qua chuyện vừa rồi, Nguyệt Trì Lạc đã quyết định không nghi ngờ Đông Phương Tuyết nữa!

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Đông Phương Tuyết hoàn toàn không giống như vậy!

Vậy tức là thế nào?

"Trời... A Lạc, em đừng nghi ngờ linh tinh nữa, Nam Cung Tĩnh... Cô ấy có người đàn ông của mình, em suy nghĩ nhiều rồi."

Đông Phương Tuyết nhẹ giọng cười, vuốt ve mái tóc cô.

Cảm xúc trên tay khiến hấn cảm thấy vô cùng an tâm.

Đôi mắt màu tro lạnh chợt hiện vẻ tối tăm không hợp với hoàn cảnh.

Nguyệt Trì Lạc cau mày, suy nghĩ cẩn thận lời nói của Đông Phương Tuyết nên hoàn toàn không chú ý tới.

Căn rằng, cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Đông Phương Tuyết, nói nghiêm túc:

"A Tuyết, Nam Cung Tĩnh thật sự có ý đồ với anh! Lần trước lúc em mua cà vạt cho anh ở trung tâm mua sắm Thế Kỷ đã đụng phải cô ta..."

Thấy Đông Phương Tuyết cau mày, Nguyệt Trì Lạc nói tiếp: "Anh cũng biết đấy, em không hay ra khỏi nhà. Không thể nào trùng hợp như vậy, hơn nữa, cô ta còn nói với em mấy lời..."

Đông Phương Tuyết cau mày, hỏi: "Cô ta nói gì với em?"

"Ừ..."

Suy nghĩ một lát để tìm từ thích hợp, cô nói: "Chính là thể loại trong ti vi đó, kẻ thứ ba hung hăng tìm đến người vợ hiền hậu, giọng điệu khiêu khích, lại còn dọa dẫm. Tóm lại lời nói của cô ta thuộc kiểu nhất định phải trở thành người phụ nữ của anh!"

Nguyệt Trì Lạc nói đến cuối thì giọng lạnh hẳn.

Đông Phương Tuyết cẩn thận quan sát Nguyệt Trì Lạc mấy giây, chợt hỏi một câu khiến Nguyệt Trì Lạc bùng nổ: "Hiền hậu? Chỉ em hả?... Em cũng có thể tự xưng là hiền hậu sao?"

Khụ... Thật ra thì Nguyệt Trì Lạc không hiền hậu chút nào.

Nguyệt Trì Lạc then quá hóa giận.

Không kiềm chế được mà ra sức đấm mạnh lên ngực Phương Tuyết, nghiến răng nghiến lợi nói: "Em không hiền hậu chỗ nào? Được thôi... Ghét bỏ em không hiền hậu, vậy anh đi tìm Nam Cung Tĩnh hiền hậu của anh đi! Hừ... Tối nay chia phòng ngủ, đừng hòng lên giường của em!"

Nguyệt Trì Lạc ra tay hơi nặng, Đông Phương Tuyết ho khan hai tiếng, không nhịn được bật cười ha ha.

Đưa tay ôm Nguyệt Trì Lạc, hai người lăn một vòng ở ghế sau, giữ lấy hai chân đạp lung tung của cô, hẳn cười vô cùng xấu xa.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

19)

Đưa tay ôm Nguyệt Trì Lạc, hai người lăn một vòng ở ghế sau, giữ lấy hai chân đạp lung tung của cô, hắc cười vô cùng xấu xa: "A... Anh không ngại em không hiền hậu đâu, chỉ cần em... ngoan ngoãn hưởng thụ phước vụ của anh trên giường là được."

Nói xong, anh hôn cô nồng nhiệt.

Nguyệt Trì Lạc đang tức giận, nào có chịu để cho hắn được như ý.

Nhân lúc anh đang mải mê hôn, bấp chân cô cong lên, dè lên đùi anh rồi ra sức đạp anh xuống.

Phủi phủi tay, Nguyệt Trì Lạc lăn sang bên kia, vẻ mặt khinh thường: "Chỉ bằng thân thể yếu đuối này của anh mà cũng dám đấu với em sao? Anh cố tình muốn bị ngược đãi phải không?"

Sau khi Đông Phương Tuyết xuyên không, võ công đã mất hết.

Dĩ nhiên không thể là đối thủ của siêu đặc công Nguyệt Trì Lạc!

Đông Phương Tuyết nhú mày, cười híp mắt, nói: "Hai chúng ta ai ngược đãi ai còn chưa biết đâu. À... A Lạc, hay là đêm nay về nhà anh để em ngược đãi nhé?"

Ồ... Hắn cam tâm tình nguyện mà chấp nhận!

"Đồ lợn giống, bây giờ trong đầu anh ngoài việc này ra thì không còn nghĩ được gì nữa sao?"

Toàn nói mấy lời tục tằn khó nghe, Nguyệt Trì Lạc bị hấn học tức gần chết.

"Còn có..." Đông Phương Tuyết liếc mắt nhìn cô đang thẹn quá hóa giận, bình tĩnh nói: "... Nhớ em. Muốn làm với em."

"Anh có cần buồn nôn như vậy không hả... Đông Phương Tuyết chết tiệt, anh có thể đứng đắn chút không? Sao bây giờ anh lại càng ngày càng giống lưu manh thế hả? Rốt cuộc anh học ai thế... Quay đầu lại, em nhất định phải tra khảo Tống Trăn mới được!"

...

Trở về chuyện chính, Nguyệt Trì Lạc đã hồi phục tinh thần trở lại sau cơn động kinh.

"Lần trước nữa, Nam Cung Huyền em gái Nam Cung Tĩnh tới tìm em, cầm ảnh Nam Cung Tĩnh chụp chung với anh."

Liếc nhìn Đông Phương Tuyết đã nghiêm chỉnh trở lại, nhưng vẫn cười nhạt, Nguyệt Trì Lạc hơi lúng túng: "Chính là chuyện tờ báo lần trước, anh và Nam Cung Tĩnh lên trang nhất, nhưng lại bị anh áp chế đó."

Bởi vì chuyện này mà hai người còn chiến tranh lạnh đến nửa tháng.

Đông Phương Tuyết tất nhiên không quên.

"Anh và Nam Cung Tĩnh không có bất cứ quan hệ gì. Sở dĩ phải áp chế số báo đó cũng chỉ là bởi vì Nam Cung Tĩnh yêu cầu."

"Nam Cung Tĩnh yêu cầu ư? Tại sao vậy?"

Không phải cô ta muốn quang minh chính đại ở bên Đông Phương
Tuyệt sao? Sao lại phải áp chế?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

20)

Không phải cô ta muốn quang minh chính đại ở bên Đông Phương Tuyết sao? Sao lại phải áp chế?

Nghĩ lại, Nguyệt Trì Lạc đã hiểu ra rất nhiều.

Xem ra, số báo đó người ta dày công sắp đặt để nhắm về phía cô!

Nếu như quang minh chính đại lên trang nhất, như vậy Nguyệt Trì Lạc sẽ không thêm để ý, dù sao bình thường Đông Phương Tuyết cũng hay lên báo cùng nghệ sĩ.

Nhưng áp chế như vậy mới có thể làm cho người ta cảm thấy kỳ lạ!

Thì ra mình đã nổi nóng, trúng kế của người khác.

A!

Nguyệt Trì Lạc ơi Nguyệt Trì Lạc, mày lại có thể không lý trí như vậy!

"A Tuyết."

Nguyệt Trì Lạc nhíu mày, nghĩ tới một vấn đề khác: "Anh nói Nam Cung Tĩnh có người đàn ông của mình sao? Chẳng lẽ anh đã gặp rồi?"

"Ừ, gặp rồi."

Mắt phượng tối tăm như biển, đôi mắt màu xám lạnh toát lên vẻ thâm thúy tăm tối khiến người ta không thể dấy nên bất cứ tâm tư nào.

Đông Phương Tuyết ôm Nguyệt Trì Lạc vào trong lòng, có phần không vui vì việc cô cứ nhắc tới Nam Cung Tĩnh nhiều lần, siết chặt cánh tay, nhìn cô nhíu mày, không nhìn xoay ngược cô lại, vung tay đánh hai phát lên mông cô.

Nguyệt Trì Lạc không để ý nên bị hấn đánh, mà lại là bộ phận nhạy cảm nên lập tức giãy giụa hét ầm lên: "Đông Phương Tuyết!!!! Anh dám đánh mông em? Em lớn như vậy rồi mà anh lại đánh mông em?!! Từ nhỏ đến lớn còn chưa có ai đánh em đâu!!! Aaaaaaa em muốn giết chết anh!!!"

Đông Phương Tuyết cười lạnh, đôi mắt sâu thẳm: "Lần sau còn nghi ngờ anh như vậy thì không có chuyện đánh em đơn giản như vậy đâu. Nguyệt Trì Lạc, tốt nhất em hãy nhớ kỹ cho anh!"

"Anh là người thế nào, năm lần bảy lượt nghi ngờ anh như vậy, em vui lắm sao? Bình thường đầu óc tỉnh táo thế kia, vừa đụng đến chuyện của anh em lại chẳng có chừng mực, em tự kiểm điểm cho anh."

"Nếu như lần sau người khác mang đến ảnh anh lên giường với phụ nữ khác, có phải em chẳng nói chẳng rằng mà biến mất luôn không?"

Nguyệt Trì Lạc thôi giãy giụa, thét to: "Anh dám lên giường với phụ nữ khác em sẽ thiến anh! Nếu em biến mất thì nhất định phải thiến anh trước đã!"

Đông Phương Tuyết mím môi, nhấn mạnh giọng nói: "Anh sẽ không cho em cơ hội như vậy, cả đời em đừng hòng nghĩ đến."

"Anh thì sao? Anh và Nam Cung Tĩnh không có gì chuyện gì thì không nói chuyện với em tử tế sao? A Tĩnh A Tĩnh, xem anh gọi thăm thiết như vậy, cứ như ông nội người ta vậy."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

21)

"Anh thì sao? Anh và Nam Cung Tĩnh không có gì chuyện gì thì không nói chuyện với em tử tế sao? A Tĩnh A Tĩnh, xem anh gọi thăm thiết như vậy, cứ như ông nội người ta vậy."

Đến bây giờ, Nguyệt Trì Lạc vẫn chưa từng quên cách Đông Phương Tuyết gọi Nam Cung Tĩnh.

Lúc ấy vì chuyện này mà cô cực kỳ ghen tỵ!

Một câu nói, nguyên rửa hãm hai lần.

Đông Phương Tuyết nghĩ lại vừa tức vừa buồn cười. "Được rồi được rồi... Anh và Nam Cung Tĩnh thật sự không có gì, nếu như em không yên tâm, về sau em có thể đến giám sát bất cứ lúc nào. Ừm... Nếu như em đến công ty làm việc cùng anh thì quá tốt. Nhưng mà... Anh đoán rằng em quá lười, nhất định không bằng lòng."

A a a a!!!

Giám sát ư, cô bằng lòng, cô thật sự bằng lòng.

Nhưng đi làm... Nguyệt Trì Lạc chu miệng, đúng là cô không muốn.

"Anh dành chút thời gian cho em, chớ cả ngày chỉ nghĩ tới công việc, chạy tới chạy lui, em cũng không nhàm chán đến mức nổi điên như vậy."

Cô thật sự quá nhàm chán.

Nhàm chán đến phát điên, nhàm chán đến mức suy nghĩ lung tung.

"A Tuyết..."

Len lén liếc mắt nhìn Đông Phương Tuyết, Nguyệt Trì Lạc thay đổi tâm tư, trong lòng đã có chủ ý: "Bình thường anh bận rộn như vậy, không có thời gian dành cho em. Em lại quá ỷ lại, em muốn... muốn..."

Còn chưa có nói xong đã bị Đông Phương Tuyết lạnh lùng cắt đứt: "Đừng hòng!"

Mắt phượng mang vẻ sắc lạnh ngấp trời, như thể thanh kiếm sắc chém lên người Nguyệt Trì Lạc.

Cô không chịu được mà rùng mình, lại nghe hắc trầm giọng nói: "Nếu như em còn dám làm chuyện như vậy, anh... anh..."

Anh hai tiếng, nhưng lại không thể cất lên một câu hoàn chỉnh.

Lại đi làm nhiệm vụ?

Nguy hiểm đến cỡ nào?

Anh sẽ lo lắng biết bao nhiêu, sợ hãi đến cỡ nào?!!

"Nguyệt Trì Lạc, nếu em còn dám lén lút làm nhiệm vụ sau lưng anh, anh sẽ quang minh chính đại đi tìm phụ nữ!"

Đông Phương Tuyết, anh uy hiếp người khác thì có thể việc có thuận mắt hơn không?!!!

Cô điên mất!

Nhưng mà...

Bình thản hừ một tiếng, đôi mắt Nguyệt Trì Lạc xoay tròn, rồi lại quay về đề tài cũ: "Người đàn ông của Nam Cung Tĩnh là ai thế?"

Người đàn ông đó là ai?

Đông Phương Tuyết trả lời với vẻ mặt không cảm xúc: "Người mà em không quen biết."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

22)

Đông Phương Tuyết trả lời với vẻ mặt không cảm xúc: "Người mà em không quen biết."

Không quen biết?

Không phải lại quyến rũ người đàn ông nào đó chứ?

Nhưng mà... Nếu Nam Cung Tĩnh muốn quyến rũ Đông Phương Tuyết thì không thể nào để cho Đông Phương Tuyết biết chuyện cô ta đã có đàn ông, như vậy thì sao Đông Phương Tuyết lại biết chuyện cô ta có đàn ông?

"Trước kia Nam Cung Tĩnh quyến rũ rất nhiều đàn ông... Đều thành công cả, hơn nữa những người đàn ông cô ta quyến rũ đều có vợ rồi." Nguyệt Trì Lạc nhíu mày, nhìn chăm chăm vào Đông Phương Tuyết, muốn nhìn thấu đáy mắt Đông Phương Tuyết.

Dù sao, nói ra như vậy, cô cũng không sợ Đông Phương Tuyết nói cô điều tra vợ vẫn.

Đông Phương Tuyết nhìn Nguyệt Trì Lạc bằng đôi mắt màu tro lạnh hờ hững không có hứng thú. Hắn rũ mi xuống chau giấu tất cả tâm trạng nơi đáy mắt, nhưng khóe miệng vẫn không hiểu vì sao mà nhếch lên.

Nguyệt Trì Lạc không moi được gì từ đáy mắt Đông Phương Tuyết.

Cô cảm thấy hơi thất bại.

Lại nghe Đông Phương Tuyết "ừm" một tiếng bình thản, hoàn toàn không quan tâm, cũng không biết rốt cuộc là ý gì.

Không thể nhận ra được gì từ lời nói và cảm xúc của Đông Phương Tuyết.

Nguyệt Trì Lạc cảm thấy thất bại cùng cực. Không nhìn ra được cảm xúc của Đông Phương Tuyết, cũng không biết rốt cuộc hắc nhĩ thế nào.

Nói hắc và Nam Cung Tĩnh không có chút quan hệ nào, theo như cách đối xử đặc biệt của hắc với cô ta, hoàn toàn không thể chứng minh được!

Nếu nói hai người có quan hệ, nhìn thái độ không chút mập mờ của Đông Phương Tuyết với Nam Cung Tĩnh, và sự tin tưởng Nguyệt Trì Lạc dành cho hắc lúc này, cô không thể nào tin được!

Nhưng... Phải nói thế nào đây?

Dường như có quan hệ mà cũng không có quan hệ.

Dù thế nào đi nữa thì đều là không phải.

Nguyệt Trì Lạc nghi ngờ, nếu không phải vậy thì điều gì mới là thật? Điều gì mới là thật đây?

"A Tuyết." Nguyệt Trì Lạc nói với giọng chua ngoa: "Anh nói xem tại sao Nam Cung Tĩnh lại thích quyến rũ đàn ông như vậy? Chẳng lẽ trước kia cô ta từng bị đàn ông phản bội làm tổn thương? Nếu không sao bây giờ lại làm trò chia đôi rẽ lửa biến thái như vậy!"

Lần này, Đông Phương Tuyết không hề nói gì, ngay cả vẻ mặt cũng lười tỏ thái độ.

Nguyệt Trì Lạc cảm thấy chán nản.

Nam Cung Tĩnh... Nam Cung Tĩnh...

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

23)

Nam Cung Tĩnh... Nam Cung Tĩnh...

Nhíu mày, cô chợt nghĩ tới lý do mình tới công ty tìm Đông Phương Tuyết.

Lúc này, đã đến hội trường.

Xe dừng lại, Đông Phương Tuyết sửa sang lại quần áo, xuống xe. Đang định đóng cửa xe lại, Nguyệt Trì Lạc đã vội vã kéo lấy tay áo hắt: "A Tuyết, em hỏi anh chuyện này."

Đông Phương Tuyết đứng bên cửa xe, hờ hững nhìn cô.

Mặc dù không phải vấn đề nhạy cảm gì nhưng ánh mắt bình tĩnh đó lại làm cho Nguyệt Trì Lạc không biết mở lời thế nào.

Cuối cùng, nghĩ đến vấn đề rất mấu chốt này, đành phải nhắm mắt hỏi: "Nam Cung Tĩnh và Nam Cung Dạ, hoặc là, Nam Cung Dạ và gia tộc Nam Cung... Có quan hệ gì không?"

Đông Phương Tuyết còn chưa lên tiếng, Nam Cung Tĩnh đứng ngoài hội trường lại đột nhiên không biết từ đâu chạy ra.

Cô ta mặc váy dạ hội ngắn màu tím, ngực kéo hơi thấp, để lộ làn da trắng nõn quyến rũ trước ngực, giày cao gót bước trên mặt đất tạo thành tiếng vang giòn ta.

"A Tuyết, sao bây giờ mới đến? Buổi họp báo sắp bắt đầu rồi, anh còn chần chừ gì nữa? Tất cả mọi người đang đợi anh đó!"

Ánh mắt Nguyệt Trì Lạc lạnh tanh.

Đông Phương Tuyết không quay đầu lại, vươn tay ra vén lọn tóc trên gò má Nguyệt Trì Lạc, hờ hững mà cứng nhẫn rõ từng chữ: "Ngoan, chờ anh trở lại."

Dứt lời, quả quyết đóng cửa xe rồi đi cùng Nam Cung Tĩnh.

Chán nản chu miệng lên, Nguyệt Trì Lạc nhắm mắt nghỉ ngơi, đành phải ngoan ngoãn chờ trong xe.

Nào ngờ rằng, Nguyệt Trì Lạc khép mắt lại chưa được mười phút, cửa xe đã bị người khác mở ra từ bên ngoài.

Nguyệt Trì Lạc cho rằng Đông Phương Tuyết đã trở lại, vui mừng mở mắt ra, lại thấy Nam Cung Tĩnh đứng ngoài cửa xe như cười như không nhìn cô.

Không thèm liếc mắt, Nguyệt Trì Lạc bực mình bĩu môi.

"Sao vậy, thất vọng lắm hả?"

Nam Cung Tĩnh cười châm chọc.

Nhìn khuôn mặt thờ ơ của Nguyệt Trì Lạc, cô ta ngậm điều thuốc trên miệng, hờ hững liếc nhìn: "Lần này không thành công, tôi thật sự thất vọng. À... Nguyệt Trì Lạc, cô tới thật đúng lúc..."

Hàng mi dài như cánh bướm của Nguyệt Trì Lạc run rẩy.

Nam Cung Tĩnh hạ thấp giọng, cười ác liệt: "Lúc cô tới Đông Phương Tuyết đã biết. Cô đoán xem... Nếu cô tới chậm một chút, có thể..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

24)

Nam Cung Tĩnh hạ thấp giọng, cười ác liệt: "Lúc cô tới Đông Phương Tuyết đã biết. Cô đoán xem... Nếu cô tới chậm một chút, có thể... có thể thấy cảnh tượng khác hẳn hay không? Chắc chắc... Nếu như cô đến chậm mấy phút, nói không chừng giờ phút này cả vạt của tôi đã ổn định trên cổ Đông Phương Tuyết rồi."

Nguyệt Trì Lạc vẫn không nói gì.

Nam Cung Tĩnh nở nụ cười tự đắc: "Cô nói xem, có phải anh ấy thấy cô rồi, biết cô đứng ngoài cửa nên mới cố ý kéo giãn khoảng cách với tôi không?"

"Cô biết đấy, chắc hẳn cô cũng đã nghe nói anh ấy đối xử với tôi rất tốt, rất đặc biệt đến mức làm cho người ta cảm thấy vốn nên như vậy."

Vốn nên đối xử với cô tốt như vậy!

Đặc biệt đến mức cô cho rằng sự quyến rũ vô tình hay cố ý của mình thật sự có tác dụng.

Nhưng khi Nguyệt Trì Lạc đến, toàn bộ những điều tốt đẹp kia đều vỡ nát như bọt biển, nát bấy không để lại bất cứ dấu vết gì.

Nhưng hẳn đối xử với cô... Thật sự rất tốt, rất đặc biệt, những thứ kia không phải cô tưởng tượng ra, cũng không phải người khác nhìn thấy, mà cô cảm nhận được.

Cô có thể cảm nhận được từ Đông Phương Tuyết!

Dù ai thấy Đông Phương Tuyết đối xử với cô như vậy cũng cảm thấy cô có vị trí không tầm thường trong lòng hắn!

Nhưng...

"Nguyệt Trì Lạc..."

Thấy Nguyệt Trì Lạc vẫn không nhúc nhích, Nam Cung Tĩnh khẽ nheo đôi mắt phượng hẹp dài, hít sâu một hơi thuốc lá, phả vào mặt Nguyệt Trì Lạc. Trong làn khói mờ ảo, nét mặt sắc sảo của cô càng xinh đẹp động lòng người.

Thì ra vợ của hắn lại đẹp như vậy!

Thảo nào có thể khiến mấy người đàn ông nhớ mãi không quên!

A...

Nhưng cho dù gương mặt có đẹp mà không có bất kỳ biểu hiện gì, lạnh lẽo, hờ hững như vậy thì sao có thể so sánh với cô?

Nếu Nam Cung Tĩnh đứng cạnh Nguyệt Trì Lạc, bạn hỏi rốt cuộc người nào đẹp hơn, thật sự không biết nói sao, chỉ cảm thấy mỗi người một vẻ.

Không phải nói dối nhưng Nam Cung Tĩnh thật sự rất đẹp.

"Nguyệt Trì Lạc, cô nói xem, Đông Phương Tuyết... Có phải là... Đông Phương Tuyết thích tôi không..."

"Nếu không, với tính tình của Đông Phương Tuyết, sao anh ấy có thể đối xử với tôi tốt như vậy... Tốt như vậy... Anh ấy thích, chắc chắn rằng anh ấy thích tôi..."

Không biết câu cuối cùng đó là nói cho ai nghe.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

1)

Không biết câu cuối cùng đó là nói cho ai nghe.

Hình như là cô ấy, hình như là mình, trong lúc nhất thời Nam Cung Tĩnh cũng mờ hồ.

Làn khói lớn vờn xung quanh, gương mặt tuyệt mỹ của Đông Phương Tuyết bỗng hiện lên trước mắt mà lòng cô rung động. Cuối cùng, hình ảnh trong đầu cô cũng không phải là Đông Phương Tuyết, mà là một khuôn mặt khác. Dung nhan như băng tuyết, như Tuyết Liên trên Thiên Sơn, như vì sao sáng trên cao, xa xôi không thể với tới.

Chỉ có thể ngược nhìn, chỉ có thể ngưỡng mộ.

Bỗng chốc ngực cô nhói lên, từng chút từng chút, cơn đau thật quen thuộc.

Nam Cung Tĩnh lau khóe miệng, nụ cười tàn khốc, che giấu vẻ tái nhợt và khổ sở.

Đẳng như Hoàng Liên, ngay cả trái tim cũng khốn khổ.

Cuối cùng Nguyệt Trì Lạc cũng mở mắt ra.

Đôi mắt đen nhánh sâu thẳm không thấy đáy. Ánh mắt như điện, con người như dao cắt.

"Nam Cung Tĩnh, làm kẻ thứ ba có thoải mái không?"

Cô không nhìn Nam Cung Tĩnh, ánh mắt dừng ở một điểm hư vô, hồ hững, hắt lên khóe miệng khẽ nở nụ cười lạnh lẽo.

Cô ta đang nghĩ gì? Nam Cung Tĩnh không thể đoán được.

Cô mỉm cười, không thêm để ý: "Lúc giết người, cô có thấy thoải mái không? Hoàn thành một thương vụ lớn cô có thấy thoải mái không? Khi hôn chồng mình, cô thấy thoải mái không? Thấy anh ấy ở bên tôi, cô có thấy thoải mái không?"

Nguyệt Trì Lạc không biết cô ta định nói gì, nhú mày.

Cô ta cười, cười khanh khách, nhưng khi lọt vào tai người khác lại có cảm giác nát lòng:

"Cô hỏi tôi làm kẻ thứ ba có thoải mái không?? A... Cảm giác đó chỉ có mình tôi biết, thoải mái hay khó chịu thì có sao?"

"Dù tôi có làm kẻ thứ ba của rất nhiều người đi nữa, cô có cho rằng tôi để ý đến ánh nhìn của người đời không?"

Nếu như để ý thì cô đã không làm kẻ thứ ba rồi.

Từ đầu đến cuối, điều Nam Cung Tĩnh để ý, chỉ là cảm giác của bản thân thôi.

A... Cô là một người cực kỳ ích kỷ.

Dụi tắt điếu thuốc trên tay, Nam Cung Tĩnh kề sát vào Nguyệt Trì Lạc, lạnh lùng nở nụ cười:

"Nhưng, Nguyệt Trì Lạc, cô biết không, khi tôi quyến rũ Đông Phương Tuyết, hoặc bất kỳ người đàn ông nào khác, thấy họ trầm luân từng chút một, rồi ruồng bỏ vợ của mình mà sa đọa với tôi, tôi rất thoải mái. Hơn nữa..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

2)

"Nhưng, Nguyệt Trì Lạc, cô biết không, khi tôi quyến rũ Đông Phương Tuyết, hoặc bất kỳ người đàn ông nào khác, thấy họ trầm luân từng chút một, rồi ruồng bỏ vợ của mình mà sa đọa với tôi, tôi rất thoải mái. Hơn nữa... Tôi có khả năng khiến cô khó chịu, cô nói xem... có phải không?"

"Nam Cung Tĩnh, cô thật biến thái." Cực kỳ biến thái!

"Ha ha... Biến thái ư? Vậy thì sao chứ? Thật ra thì nói cho cùng cũng do bọn họ không tự trọng, bản thân không nắm giữ được còn trách tội tôi thì có có tác dụng gì? Tình cảm sâu lắng gì chứ? Không phải thoáng cái đã lên giường với phụ nữ khác rồi sao..."

"Dù thế nào đi nữa, tôi cũng không ép bọn họ, tất cả đều là sự lựa chọn của họ, không phải sao?"

"Thế giới phồn hoa này, hấp dẫn nhiều đến mức nào? Bọn họ thật sự có thể chống lại đến cùng không? Nếu như không phải là tôi, cuối cùng sẽ có một ngày bọn họ gặp phải người phụ nữ khác, còn bị người phụ nữ khác quyến rũ."

Nói tới đây, Nam Cung Tĩnh ngừng lại một chút, nhìn vẻ mặt vẫn bình thản của Nguyệt Trì Lạc, ánh mắt lộ vẻ mỉa mai: "Về phần Đông Phương Tuyết rốt cuộc có thể chống cự sự hấp dẫn hay không, vấn đề này, tôi sẽ nói cho cô biết."

Nghe vậy, Nguyệt Trì Lạc cong khóe môi, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nói: "Nếu chắc chắn như vậy thì cần gì phải tới tìm tôi? Nam Cung Tĩnh, không phải cô chột dạ đấy chứ?"

"Đúng vậy, có phần chột dạ, nếu không tôi đến tìm cô làm gì?" Không chột dạ ư?

Thật ra thì vấn đề này, Nam Cung Tĩnh cũng không biết.

Nhưng có phần không cam lòng, lại thêm chút rung động, thêm chút giận dữ, thêm chút bất đắc dĩ, thêm chút bi thương. Cuối cùng trở thành như vậy.

Nhưng... dù cho quá trình thế nào, cô ắt phải tìm ra đáp án!

Trên đời này thật sự còn có tình yêu vĩnh hằng, còn có vợ chồng đến chết cũng không rời sao?

A...

Cô không tin!

Thấy cô ta hào phóng thừa nhận mình chột dạ, Nguyệt Trì Lạc nhất thời không biết nói gì cho phải.

Bỗng nhiên, trong đầu thoáng qua gì đó, Nguyệt Trì Lạc hơi cong môi lên, cười hờ hững: "Nam Cung Tĩnh, cô như vậy, tại sao Nam Cung Dạ không thêm quản cô? Chẳng lẽ hãn cử phóng túng để cô làm mấy chuyện loạn xạ như vậy sao? Theo tôi được biết... Hãn cũng không phải là người như vậy."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

3)

Bỗng nhiên, trong đầu thoáng qua gì đó, Nguyệt Trì Lạc hơi cong môi lên, cười hờ hững: "Nam Cung Tĩnh, cô như vậy, tại sao Nam Cung Dạ không thêm quản cô? Chẳng lẽ hắc cứ phóng túng để cô làm mấy chuyện loạn xạ như vậy sao? Theo tôi được biết... Hắc cũng không phải là người như vậy."

Thật ra thì Nam Cung Dạ rốt cuộc là người thế nào, Nguyệt Trì Lạc cũng không rõ.

Cô cũng chỉ mới gặp hắc vài lần mà thôi, nhớ mang máng khuôn mặt lạnh lẽo như băng tuyết của người kia, tuần tú nho nhã không thể chạm tới, mang theo khí khái Vương giả tôn quý.

Khi cười thì nổi cơn gió lạnh, khi không cười thì gió lạnh từng cơn.

Nguyệt Trì Lạc nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Tĩnh, không buông tha nhất cử nhất động của cô ta. Thật ra thì cô nói như vậy cũng chỉ để dò xét Nam Cung Tĩnh.

Nam Cung Dạ... Nam Cung Dạ...

Không ngờ còn có thể nghe cái tên này từ miệng người khác.

Nam Cung Tĩnh nhất thời sửng sờ.

Nam Cung Dạ... Hắc đã từng quản cô sao?

Cô trắng trợn làm nhiều chuyện khiến người đời khinh miệt như vậy cũng để hằn chú ý tới, nhưng dường như hằn luôn mặc cô muốn làm gì thì làm?

Chẳng lẽ hằn không thèm quản cô?

Thậm chí hằn còn không muốn liếc nhìn cô!

Mặc dù đã từ bỏ từ lâu, nhưng giờ phút này, Nam Cung Tĩnh không thể dè nén nổi những cơn đau nhói lòng.

"Anh ấy thế nào chưa tới lượt cô nói..." Giọng nói khàn khàn, mang theo tiếng vụn vỡ.

Thấy Nam Cung Tĩnh như vậy, trong vẻ mặt mát còn có đau thương, trong đau thương còn thất thiếu, chân mày khóe mắt Nguyệt Trì Lạc có như vẻ vui mừng thoáng qua.

Quả nhiên cô không nhầm, Nam Cung Dạ quả nhiên có quan hệ với gia tộc Nam Cung!

Nhưng rõ ràng Nam Cung Tĩnh không nên có vẻ mặt này khi nói với người thân, mà lại giống như... Tình nhân?

Tình nhân... Tình nhân?

Nam Cung Tĩnh cũng không phải em ruột của Nam Cung Dạ, như vậy không có gì là không có thể phải không?

Vẻ vui mừng trên chân mày Nguyệt Trì Lạc lại đậm thêm chút.

Nhìn kỹ thì lại không có gì cả, vui mừng lẫn giận dữ đều được che giấu dưới hàng mày nhíu chặt, khiến cho người khác không thể nhìn rõ.

Cô cười, tiếp tục nói bừa: "Tôi nhớ rằng Nam Cung Dạ là người rất cẩn thận, cô..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

4)

Cô cười, tiếp tục nói bừa: "Tôi nhớ rằng Nam Cung Dạ là người rất cẩn thận, cô làm nhiều chuyện khiến nhà Nam Cung mất mặt xấu hổ như vậy, anh ta vẫn để yên sao? A... Thật sự khiến người ta lấy làm lạ..."

"Cô nói, anh ta không muốn quản cô, hay là không thêm quản cô..."

Nam Cung Tĩnh đánh mất tinh táo, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Nguyệt Trì như thể muốn giết người, trầm giọng quát lên một tiếng: "Câm miệng!"

Thấy cô ta như vậy, Nguyệt Trì Lạc cười càng vui vẻ.

"Đúng như lời cô nói, rất nhiều chuyện không nói không có nghĩa là chưa từng xảy ra. Nam Cung Tĩnh, ngay cả tư cách lừa mình dối người cô cũng không có!"

Nam Cung Tĩnh then quá hóa giận, siết chặt năm tay chứng tỏ giờ phút này cô đã tức giận.

Thấy khuôn mặt tươi cười tinh bơ của Nguyệt Trì Lạc, dẫn lại sự bức tức trong lòng, cô cười lạnh lùng, trong vẻ tàn khốc còn mang theo quyết tuyệt.

Nguyệt Trì Lạc nhăn mày, trong lòng có dự cảm xấu.

"Tôi muốn xem thử, nếu Đông Phương Tuyết không còn yêu Nguyệt Trì Lạc nữa, cô sẽ làm thế nào ---- "

Nói xong câu đó, khoe miệng Nam Cung Tĩnh nở nụ cười quỷ dị, giày cao gót nện bước rời đi.

Vẻ quỷ dị đó, sự quyết tuyệt và tàn khốc đó bỗng khiến lòng Nguyệt Trì Lạc dâng lên nỗi lo khủng khiếp.

Biết rõ cô ta là người tu đạo, tại sao cô còn ngốc nghếch chọc giận cô ta?

Mặc dù cô là một đặc công, nhưng ở phương diện tu đạo, giác quan thứ sáu thì hoàn toàn không biết chữ nào!

Trong lòng Nguyệt Trì Lạc thấp thỏm lo âu, cảm giác bóng lưng rời đi của Nam Cung Tĩnh, vẻ tàn khốc quyết tuyệt đó khiến người ta lo lắng. Cô đang đang định tập trung thì chuông điện thoại bỗng vang lên, khiến cô giật mình.

Người gọi tới là Lệnh Hồ Ly.

Nguyệt Trì Lạc mới vừa a lô một tiếng, Lệnh Hồ Ly ở vội vàng lên tiếng: "A Lạc, anh điều tra được..."

"Điều tra được gì?" Điều tra được quan hệ giữa Nam Cung Dạ và gia tộc Nam Cung sao?

Nhưng cô đã biết rồi.

Lệnh Hồ Ly ở đầu kia điện thoại nói: "Chi trưởng của gia tộc Nam Cung cũng chỉ một đứa con trai, đứa bé đó là Nam Cung Dạ... Lúc ba tuổi đã bị một người thần bí mang đi, mấy năm sẽ xuất hiện ở nhà Nam Cung một lần, tuy nhiên cũng rất thần bí."

"Thời gian hẳn ở lại nhà Nam Cung lâu nhất là hồi mười tám đến hai mươi hai, trong lúc đó không biết xảy ra chuyện gì..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

5)

"Thời gian hắn ở lại nhà Nam Cung lâu nhất là hồi mười tám đến hai hai, trong lúc đó khôn biết xảy ra chuyện gì, sau đó hắn lại biến mất ly kỳ một lần nữa. Hiện giờ đã sáu năm từ khi hắn trở lại nhà Nam Cung lần cuối. Có lẽ, đời này trừ hai chị em Nam Cung cũng chỉ có ông bà Nam Cung đã qua đời, biết hắn đi đâu."

"Dù sao, dùng phương pháp trinh thám cũng không điều tra được." Lệnh Hồ Ly ở đầu kia nhú mày, thở dài: "A Lạc, lần này có thể em đã gây phiền phức rồi đấy."

Tổ chức đặc công ICA hoàn toàn tin vào khoa học, chưa từng nghe từng biết chuyện ly kỳ cổ quái nào cả.

Là một thành viên của ICA, Lệnh Hồ Ly dĩ nhiên sẽ không dần đến mức cho rằng biến mất ly kỳ chỉ mang nghĩa trên mặt chữ!

Nguyệt Trì Lạc nghe vậy, hờ hững "Ừ" một tiếng, thật ra cô biết Lệnh Hồ Ly có thể điều tra tới mức này đã giỏi lắm rồi.

Suy nghĩ một lát, cô nói với Lệnh Hồ Ly ở đầu kia điện thoại: "Tái Tái... Chuyện này cứ để yên đó, đừng điều tra nữa. Em nhớ lần trước anh nói còn một nhiệm vụ chưa giải quyết. Lo nhiệm vụ đó xong đã rồi tính đến chuyện của em cũng không vội, cứ để đó đã."

"Mẹ nó!"

Nhắc tới nhiệm vụ, Lệnh Hồ Ly không kiềm chế được mà chửi bậy: "Nhiệm vụ lần này một kẻ làm tiền giả ở nước X, tổ chức chưa cho anh bất kỳ tin tức xác thực nào, anh còn phải đích thân ra tay thăm dò, đám hồ ly kia quá đề cao anh rồi!"

Nguyệt Trì Lạc cười cười, nói mỉa mai: "Chẳng lẽ họ nhìn lầm anh?"

"Còn lâu đi... Chẳng qua gần đây nhà Lệnh Hồ bởi vì hôn lễ của Dư Nhã Nhã mà ra sức truy sát, khiến cho anh muốn đi cũng chẳng đi nổi. Tiểu A Trì... giúp một tay đi..."

Câu cuối cùng Lệnh Hồ Ly nói bằng giọng trêu đùa khiến Nguyệt Trì Lạc phì cười.

Lệnh Hồ Ly dẫn lại kích động muốn ném điện thoại, then quá hóa giận: "Nguyệt Trì Lạc, em còn cười nữa! Câm miệng cho anh!!!"

Gắng sức không cười nữa, Nguyệt Trì Lạc sốc lại tinh thần, nhưng khóe miệng vẫn cong lên nụ cười như cũ: "Sao vậy, chưa hủy bỏ hôn lễ sao?"

Như vậy mà Dư Nhã Nhã vẫn kiên trì muốn thành hôn, đúng là cực phẩm!

Nhắc tới chuyện này, Lệnh Hồ Ly thật sự rất buồn bực: "Chuyện này âm ỉ đến tận tai lão già, lão già vốn nghi ngờ thân phận của anh..."

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

6)

Nhắc tới chuyện này, Lệnh Hồ Ly thật sự rất buồn bực: "Chuyện này âm ỉ đến tận tai lão già, lão già vốn nghi ngờ thân phận của anh, lúc này lại càng ra sức ép anh cưới cô ta, anh thật sự không biết cô ta tốt ở đâu mà lão già lại vui như vậy. Cô ta... E rằng chết cũng muốn chết dưới danh nghĩa của anh."

"Sống là người của anh, chết là cũng là ma của anh. Chậc chậc... Tái Tái, phải biết thương tiếc người trước mắt, cũng đừng đến lúc mất rồi mới thấy hối hận."

Đời này có thể tìm được một người toàn tâm toàn ý bỏ mạng vì bạn, có dễ dàng không?

Lệnh Hồ Ly suy nghĩ một lát, nghĩ đến Dư Nhã Nhã, hàng mày lại mang vẻ phức tạp.

"Anh không có phúc hưởng thụ người đẹp...!"

Giọng nói thấp xuống, hần cười cười, thật sự bất đắc dĩ.

"Kết hôn rồi sẽ phải có trách nhiệm với đối phương, anh không gánh vác nổi sự nhiệt tình của cô ta và sự trói buộc của hôn nhân."

Hần không chịu trách nhiệm nổi với nhiệt huyết của hôn nhân, Dư Nhã Nhã gả cho hắn, với tính tình phong lưu không biết tiết chế của hắn sẽ chỉ làm cô đau lòng mà thôi.

Cho nên, hắn không muốn kết hôn.

Có lẽ, cuối cùng sẽ có một ngày, hắn sẽ gặp được một người khiến hắn cam tâm tình nguyện lao vào hôn nhân, chấp nhận bị trói buộc.

Có lẽ, cả đời này cũng sẽ không có.

Chuyện như vậy, có lẽ còn phải xem duyên phận.

Thích và yêu, cũng chỉ là tình cảm nhất thời, bạn có thể bảo đảm bạn yêu người nào cả đời, nhưng bạn có làm được không? Cam đoan của bạn có thể khống chế lòng của bạn, khống chế tình cảm của bạn không?

A... Hắn không dám chắc!

Lúc nói yêu, có lẽ yêu thật, nhưng cũng chỉ kéo dài vài giây, có lẽ nhiều hơn, nhưng nhiều hơn thì có thể đến lúc nào?

Trong thế giới xa hoa đồi trụy, công danh lợi lộc này, chúng ta không phải là không yêu, nhưng người chúng ta yêu nhất luôn là bản thân mình mà thôi.

Trên thế giới này, thật sự không có ai khi mất đi người nào đó liền không sống nổi.

Đối với hắn, tình yêu chỉ là thứ tiêu khiển.

Nghĩ đến cô gái bên đầu kia điện thoại, hắn nhếch miệng cười nhạt, không có yêu, chỉ thỉnh thích, và một nụ cười hờ hững thuần túy.

"Đúng rồi A Lạc, anh điều tra được, những người từng bị Nam Cung Tĩnh quyến rũ cũng biến mất một cách ly kỳ!"

Biến mất biến mất, lại biến mất!

Nam Cung Dạ đang dung túng, hay coi thường?

Bây giờ hắn đang ở thời cổ đại hay hiện đại?

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

1)

Bây giờ hẳn đang ở thời cổ đại hay hiện đại?

Nguyệt Trì Lạc cân nhắc, ngón tay khẽ gõ lên đùi, lộ vẻ hơi phiền não.

"Sáu năm trước Nam Cung Dạ rời đi, mà sáu năm trước Nam Cung Tĩnh cũng bắt đầu quyến rũ đàn ông, Tái Tái, anh không cảm thấy kỳ lạ sao?"

"Tiểu A Trì... Trên thế giới này mọi chuyện đều luẩn quẩn đan xen, dù bất cứ chuyện gì xảy ra đều có nguyên do cả."

"A... Em hiểu rồi. Nếu cần giúp đỡ, em có thể cân nhắc. Như vậy đi, bye!"

Cúp điện thoại, Nguyệt Trì Lạc nhếch miệng cười. Đúng vậy... Trên thế giới này mọi chuyện đều luẩn quẩn đan xen, bất cứ chuyện gì cũng có nguyên nhân.

Ví như uất ức là do áp lực quá lớn, kết hôn có lẽ là bởi vì tình yêu, có lẽ do áp lực từ gia đình, bất cứ chuyện gì cũng có nguyên nhân.

Nam Cung Tĩnh cũng không thể vô duyên vô cớ mà nổi điên phải không?

Dĩ nhiên không thể vô duyên vô cớ, như vậy, tất cả những chuyện cô ta làm tất nhiên không thể không liên quan tới Nam Cung Dạ!

Nam Cung Tĩnh cầm điện thoại di động, ngón tay vô tình ấn nút.

Khi cô bất giác nhấn số điện thoại của Nam Cung Dạ, không hề suy nghĩ bất cứ điều gì, đầu óc trống không. Trong khoảnh khắc đó, cô chỉ có một suy nghĩ, cô nhất định phải gọi cho hắn, gọi cho hắn.

Có lẽ là nhất thời xúc động, có lẽ là nỗi đau trong lòng bị đè nén quá lâu, tới khi điện thoại kết nối thì đầu óc cô vẫn hỗn loạn.

Tóm lại là rất loạn!

Bên kia là giọng nam hờ hững nhưng ổn định, nói rõ từng chữ không hề gợn sóng.

"Có chuyện gì sao?"

Nam Cung Tĩnh thậm chí có thể tưởng tượng đôi môi của người đàn ông đó. Thật mỏng, mang theo vẻ vô tình, ánh mắt của hắn dĩ nhiên cũng không hề gợn sóng, bình tĩnh, tựa như không có bất kỳ tình cảm gì.

Lòng cô bỗng đau đớn oán hận, sau đó chỉ còn tuyệt vọng.

"Nam, Cung, Dạ..."

Qua điện thoại, giọng của cô trầm thấp, đè nén, khiến người ta cảm thấy cô đang che giấu vẻ lo lắng.

Trong nháy mắt, hắn chau mày lại, lồng ngực hơi khó chịu, giọng nói cũng nhanh hơn chút.

"Sao vậy?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

2)

"Sao vậy?"

"Nam Cung Dạ..."

Cô lại gọi một tiếng, miệng liên tục lặp lại ba chữ này, lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại.

Hắn cau mày, mất kiên nhẫn định nói gì đó nhưng Nam Cung Tĩnh lại không cho hắn cơ hội. Như thể biết sẵn lời nói của hắn, cô mở miệng trước, cắt đứt lời nói chưa cất thành của anh.

"Quảng trường Thế Kỷ, buổi họp báo sản phẩm mới của tập đoàn Lạc Tinh. Trong vòng mười lăm phút, nếu như anh không đến, như vậy, chúng ta... hoàn toàn chấm dứt!"

Hoàn toàn chấm dứt!

Dây dưa bao năm như vậy, cô quần lấy hắn như thể dây leo. Đủ rồi! Thật sự đủ rồi! Cô thật sự mệt mỏi!

Nếu như hắn không đến, cô sẽ từ bỏ.

Không làm tiếp những chuyện khiến người đời khinh miệt nữa, không cố ý làm những chuyện khiến khiến hắn phải chú ý hay tức giận nữa. Nếu hắn không đến, lần này họ thật sự chấm dứt! Chấm dứt hoàn toàn!

"Nam Cung Dạ..."

Nam Cung Tĩnh lại gọi tên hần lần nữa, dường như muốn bù lại những thứ ngày đêm muốn mở miệng nhưng không thể cất lên lời.

Cô không biết tại sao mình lại mất trí, tại sao mình lại nhấn nút gọi điện cho hần, nhưng cô thật sự đè nén quá nhiều. Nhớ nhung cả ngày lẫn đêm, không hề yên ổn, không nơi nương tựa.

Nhưng hần lạnh nhạt như vậy, hình như họ chẳng có quan hệ gì cả. Vì vậy những thứ bị đè nén kia, tựa như như hồng thủy trào dâng, muốn đè nén mà không thể.

"Lần này, anh nhất định phải tới." Anh không tới, em sẽ từ bỏ, thực sự từ bỏ!

Dứt lời, cô dứt khoát ngắt điện thoại, nhìn chăm chăm xuống giày cao gót, ngần ngừ tiến vào hội trường buổi họp báo.

Buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới rất náo nhiệt, tiến hành rất thuận lợi.

Đông Phương Tuyết như hạc giữa bầy gà. Hần mặc bộ vest chần chu, đứng trên đài trả lời phỏng vấn của giới truyền thông. Đèn flash, vè mặt của hờ hững, ánh mắt điềm tĩnh sắc bén, mang vẻ hơi tà mị, giống như ánh sao lộng lẫy nhất trời sao, sáng đến mức khiến con người không thể dời mắt.

Vẻ ngoài họa quốc ương dân đó, cần khiến nhân viên báo giới nhìn hần chăm chú.

Sau khi giới thiệu xong sản mới, giới truyền thông bắt đầu vắt óc tìm mưu kế để moi chuyện.

"Tổng giám đốc Đông Phương, có tin đồn rằng ngài đã kết hôn rồi, nhưng chưa bao giờ thấy bà xã của ngài xuất hiện, xin hỏi tin đồn này có thật không?"

"Tổng giám đốc Đông Phương, có người cho rằng ngài và chủ nhân gia tộc Nam Cung là tổng giám đốc Nam Cung Tĩnh là người tình, xin hỏi có thật không?"

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

3)

"Tổng giám đốc Đông Phương, có người cho rằng ngài và chủ nhân gia tộc Nam Cung là tổng giám đốc Nam Cung Tĩnh là người tình, xin hỏi có thật không?"

"Tổng giám đốc Đông Phương, lần trước nghe nói ngài đã trấn áp chuyện nhật báo X Thành vì tổng giám Nam Cung. Chỉ là bài báo bình thường tại sao ngài phải trấn áp? Có phải đằng sau thật sự bí mật gì không thể cho ai biết phải không?"

...

Câu hỏi của giới truyền thông liên tiếp không ngừng. Dưới đèn flash, vẻ mặt hần vẫn bình tĩnh không dậy chút gợn sóng, như thể những vấn đề kia không hề hướng thẳng phía hần.

Hần đứng chính giữa hội trường, hờ hững, như thể không hề quan tâm.

Cuối cùng hần khoát tay áo như thể Vương giả, tất cả mọi người yên lặng trở lại, ánh mắt sáng quắc, yên lặng chờ hần lên tiếng.

Ánh mắt của Đông Phương Tuyết lạnh lẽo, khẽ nhếch môi, như cười như không, rồi lại mang vẻ nghiêm túc.

"Vợ của tôi không phải là Nam Cung Tĩnh."

Dứt lời, mọi người xôn xao, sóng gió nổi lên, xì xào từng đợt.

Một câu nói mang hai ý nghĩa.

Hắn đã kết hôn, vợ của hắn không phải Nam Cung Tĩnh, hắn và Nam Cung Tĩnh không có bất cứ quan hệ gì!

Giải thích tất cả scandal giữa hắn và Nam Cung Tĩnh, cũng nói rõ tất cả hiên nghi về mối quan hệ của hai người, Đông Phương Tuyết và Nam Cung Tĩnh không hề có quan hệ với nhau.

Nam Cung Tĩnh cũng không vào hội trường mà đứng ngoài.

Nơi góc yên lặng, có phần tối tăm, tất cả mọi người đều nhìn người đàn ông giữa hội trường, cũng không ai chú ý tới cô.

Nghe thấy Đông Phương Tuyết nói vậy, Nam Cung Tĩnh cười một mình.

Khẽ cười, khẽ cười như không hề gì.

Có lẽ bởi vì chấn động khi gọi điện cho Nam Cung Dạ quá lớn nên lúc này cô không còn cảm giác gì.

Người đàn ông cô yêu nhiều năm như vậy, vốn dĩ không thể là người khác, phải không?!

Nếu quả thật dễ dàng yêu người khác như vậy, tội gì phải quấn lấy Nam Cung Dạ như vậy?

Chẳng qua cô chỉ lừa mình dối người mà thôi!

Nhìn đồng hồ, còn năm phút nữa, mà người đàn ông trong lòng cô vẫn chưa xuất hiện.

Chẳng lẽ hắn không thèm nghe lời cô nói ư?

Cô cười tự giễu, lại che giấu vẻ bi thương và cô đơn trong mắt.

"Nam Cung Dạ, Nam Cung Dạ... Anh nhất định phải tới!"

Giờ phút này, Nam Cung Tĩnh thậm chí không biết, lời này của mình rốt cuộc là nói cho ai nghe.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

4)

Giờ phút này, Nam Cung Tĩnh thậm chí không biết, lời này của mình rốt cuộc là nói cho ai nghe.

Cô chờ đến nói xong, những ký ức và người đàn ông đó ập tới như vũ bão.

Cô híp mắt, thỉnh thoảng cười khố, thỉnh thoảng cô đơn, thái độ hay thay đổi. Cuối cùng, chỉ còn lại vẻ mệt mỏi và bất đắc dĩ!

Có tiếng bước chân nhỏ nhẹ vang lên, từ từ đến gần.

Nam Cung Tĩnh chau mày lại, cup mắt xuống, thấy một đôi giày da đen bóng dừng trước mặt mình.

Mắt cô chợt ngưng lại ánh sáng rực rỡ, như ánh cầu vồng khiến cả người cô dường như cũng bừng sáng.

Chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó, cô nhìn thấy, nhìn thấy Nam Cung Dạ!

"Á..."

Hắn tới?

Hắn thật sự tới?

Cô cũng không dám ôm nhiều hi vọng, thật sự không ngờ rằng hắn lại tới như vậy.

Giờ khắc này, cô cảm giác mình sắp bay lên mất.

"A Dạ ca ca."

Cô xông tới, đưa đôi ty mảnh khảnh ra, ôm lấy hân thật chặt. Cô không màng gì cả, chỉ ôm chặt như vậy thôi.

Nam Cung Dạ nhú mào, thấy đôi mắt khép hờ của cô có nước mắt rơi xuống, bàn tay định đẩy cô ra lại chậm rãi đặt lên lưng cô, nhẹ nhàng vỗ về, an ủi.

"Anh đến rồi, anh đến thật rồi, em còn tưởng anh không tới." Nam Cung Tĩnh bầu chặt lấy cánh tay Nam Cung Dạ.

Cô không thể tin được là hân sẽ tới, cảm giác này thật không chân thực.

"Là anh, anh đến rồi." Nam Cung Dạ mềm lòng.

Nam Cung Tĩnh cười, cười ra nước mắt: "Có phải anh vẫn quan tâm đến em không? Có phải không?"

Thật ra chỉ cần hân tới, cô không muốn so đo gì nữa.

Lần này, Nam Cung Dạ vẫn không nói gì, một giọng nói khác lại chen vào.

"Hân đương nhiên quan tâm đến cô."

Là Đông Phương Tuyết. Chẳng biết buổi họp báo đã kết thúc từ lúc nào, hân kéo Nguyệt Trì Lạc đang không hiểu mô tê gì đi tới.

"Đông Phương Tuyết?"

Nam Cung Tĩnh kinh ngạc, ngẩng đầu lên.

Đông Phương Tuyết mỉm cười, nhìn Nguyệt Trì Lạc nhú chặt hàng mày, đưa tay vuốt cái trán cau có của cô.

"Ngoan, đừng nhú mày, khó coi lắm."

Nguyệt Trì Lạc nhéo hăn, nhéo rất mạnh.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

5)

Nguyệt Trì Lạc nhéo hăn, nhéo rất mạnh.

Đông Phương Tuyết cười tỉnh bơ, nói với Nam Cung Tĩnh: "Không phải vì hăn, tôi cũng không đối xử với cô như vậy."

Không phải vì Nam Cung Dạ, hăn sẽ không đối đãi với Nam Cung Tĩnh như vậy.

Chỉ bằng một câu nói đã giải thích nguyên nhân tại sao hăn lại đối xử đặc biệt với Nam Cung Tĩnh như vậy.

Nam Cung Tĩnh nghi hoặc nhìn Nam Cung Dạ. Nam Cung Dạ dời mắt sang chỗ khác, không nhìn cô.

Đông Phương Tuyết nói thêm: "Giao dịch của chúng ta, chấm dứt tại đây."

Lời này dành cho Nam Cung Dạ.

Nói xong, hăn Nguyệt Trì Lạc đang sa sầm mặt mà rời đi.

"Hai người có giao dịch gì vậy?" Nam Cung Tĩnh khó hiểu, hỏi Nam Cung Dạ.

Vẻ mặt của Nam Cung Dạ có phần cứng nhắc: "Không có gì, chúng ta cũng đi thôi."

"Đông Phương Tuyết nói có."

"Anh nói không có."

Nam Cung Tĩnh còn muốn hỏi nữa nhưng thấy ánh mắt âm trầm của Nam Cung Dạ lại không dám hỏi.

Cô quay đầu lại, có phần lưu luyến nhìn bóng dáng xa dần của Đông Phương Tuyết.

Nam Cung Dạ bực mình kéo cô đi, lạnh giọng nói: "Đừng nhìn nữa, đi xa rồi!"

Cười cười, Nam Cung Tĩnh hôn chụt lên mặt Nam Cung Dạ.

Sắc mặt Nam Cung Dạ lại cứng đờ.

"Đông Phương Tuyết, anh gạt em làm gì thế?"

"Không có gì, không gạt em đâu."

Nguyệt Trì Lạc trừng mắt nhìn hắn: "Không có gì? Vậy chuyện giao dịch giữa anh và Nam Cung Dạ là sao đây?"

Nhớ tới chuyện này, Đông Phương Tuyết mím môi phẫn môi đỏ mọng, cười khê: "Hắn sợ Nam Cung Tĩnh thật lòng yêu người khác, nên để nhờ anh để mắt đến cô ta."

"Nam Cung Dạ đến đây lúc nào vậy?"

"Hôm qua? Hay là hôm kia?"

"Hắn và Nam Cung Tĩnh vừa xảy ra chuyện gì vậy?"

"A... Có gì đâu, chúng ta trông nom chuyện của người ta làm gì."

Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một lát lại hỏi: "Tại sao anh vẫn gạt em?"

Đông Phương Tuyết lườm cô: "Anh gạt em gì chứ? Đã nói cho em là anh với cô ta không có chuyện gì rồi, là em không tin đó chứ, còn làm lớn như vậy, lại còn phí sức đi thăm dò cô ta. Bây giờ nhìn mình xem, phí công toi rồi."

Nguyệt Trì Lạc phát điên.

Cô gọi điện cho Lệnh Hồ ly, kể hết mọi chuyện cho hắn biết, vì vậy Lệnh Hồ ly rất uất hận.

ĐẶC CÔNG HOÀNG HẬU

Hoa Vô Tâm
www.dtv-ebook.com

6)

Mấy ngày sau, khi đang làm việc, Đông Phương Tuyết nhận được một tờ thiệp mời.

"Lệnh Hồ Ly, Dư Nhã Nhã." Nguyệt Trì Lạc cầm lấy thiệp mời, cười ra tiếng.

Cô không nhận được, mà là tổng giám đốc Lạc Tinh Đông Phương Tuyết nhận được.

Về phần thiệp mời, đương nhiên Đông Phương Tuyết đưa cho cô.

Lúc này, Nguyệt Trì Lạc gọi điện thoại cho Lệnh Hồ Ly. Điện thoại vừa kết nối, Nguyệt Trì Lạc không đợi được mà nói: "Tái Tái, anh đoán xem em nhận được cái gì?"

"Cái gì?"

"Thiệp mời của anh."

"Thiệp mời gì chứ, anh phát thiệp mời cho em lúc nào?" Lệnh Hồ Ly nghi ngờ ngoáy tai.

Nguyệt Trì Lạc cười híp mắt: "Thiệp mời kết hôn của anh và Dư Nhã Nhã. Ủ, có lẽ ông già nhà anh phát dưới danh nghĩa của anh."

Lệnh Hồ Ly trầm ngâm một lát, giọng nói cực kỳ buồn bực truyền đến: "Ông già cứ làm như chắc chắn anh sẽ tham gia hôn lễ. Hừ, nếu anh không

đi, đến lúc đó người mất thể diện cũng không phải là anh."

Nguyệt Trì Lạc hỏi: "Anh không định tham gia ư?"

"Tham gia tức là sao? Tức là anh bằng lòng cưới Dư Nhã Nhã, tức là anh sẽ bị tiệc cưới trói buộc, anh ngu mới tham gia. Mà nhiệm vụ của anh vẫn chưa xong đâu, anh chuẩn bị đến nước X đây, điều tra vụ tiền giả đó."

Chau mày, Nguyệt Trì Lạc suy nghĩ một chút, mở miệng nói xin lỗi: "Xin lỗi, Tái Tái."

"Cái gì?" Không có việc gì thì xin lỗi gì chứ.

"Xin lỗi, em không giúp anh được." Đông Phương Tuyết biết Nguyệt Trì Lạc là sát thủ, hơn nữa, anh lo lắng cô xảy ra chuyện như vậy, nên cô không định tái xuất giang hồ, cô đành phải ích kỷ vậy.

Lệnh Hồ Ly hiểu, hắc cười nhạo: "Được rồi, anh có nhờ em giúp một tay đâu. Lại nói, em thấy anh nhờ người khác giúp lúc nào chứ?"

Cho tới bây giờ chỉ có người khác nhờ hắc giúp.

Nguyệt Trì Lạc cười, khoe miệng cong cong, thật tốt đẹp.

"Vậy thì tốt, về phần hôn lễ, anh không định tham gia, dĩ nhiên em sẽ không ngu đến mức uống công một chuyến."

Lúc này cúp điện thoại.

Đông Phương Tuyết ôm cô từ phía sau, đầu cọ lên lưng cô, hôn cô nồng cháy, từ vành tai lan tràn đến ngực.

Mặt Nguyệt Trì Lạc đỏ hồng, hơi thở gấp gáp hơn.

Hắc khẽ cười, lồng ngực rung lên, ôm cô đi vào phòng ngủ.

Sau một hồi ngân nga, giọng nói của người đàn ông còn mang tiếng thở dốc.

"A Lạc, em nói xem bao giờ chúng ta có con đây?"

"Anh chịu khó như vậy thì mau có thôi."

Người đàn ông cười khẽ, lại hỏi: "Em thích con trai hay con gái?"

"Con trai. Anh thì sao?"

"Con gái."

"Tại sao?"

"Bởi vì anh hi vọng con sẽ giống em!"

(HOÀN)